

การสร้างความหมายและตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์

**The Constructed Meanings and Identities of “Gays”
in Real Space and Cyber Space**

เนติ สุนทราราววิทย์

Nayti Soontravaravit

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนามนุษย์และสังคม
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Arts in Human and Social Development**

Prince of Songkla University

2553

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์	การสร้างความหมายและตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง และพื้นที่ไซเบอร์
ผู้เขียน	นายเนติ สุนทราราววิทย์
สาขาวิชา	พัฒนามนุษย์และสังคม
ปีการศึกษา	2552

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) การสร้างความหมายของเกย์ผ่านพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ 2) การแสดงตัวตนและการต่อรองของเกย์ผ่านพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ วิธีการดำเนินการวิจัย ใช้วิธีการดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก การบอกเล่าเชิงประวัติชีวิต การสังเกตแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ ชายรักเพศเดียวกัน (เกย์) จำนวน 23 คน โดยเป็นผู้ที่มีพื้นที่ทางสังคมอยู่ในเมืองขนาดใหญ่ 18 คน ได้แก่ เกย์ที่ได้เข้าไปใช้พื้นที่ในอินเทอร์เน็ตจำนวน 10 คน และเกย์ที่ไม่ได้เข้าไปใช้พื้นที่ทางอินเทอร์เน็ตจำนวน 8 คน อีกทั้งเกย์ที่ท่องเที่ยวโลกไซเบอร์สัปดาห์ละ 3-5 ครั้งและใช้เวลาไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมง จำนวน 5 คน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับผู้วิจัยในโลกอินเทอร์เน็ตเท่านั้นในช่วงวันและเวลาที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ ส่วนผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ เพื่อน ญาติพี่น้องของเกย์ที่ผู้วิจัยได้เข้าไปศึกษา จากผลการศึกษาพบว่า

การสร้างความหมาย “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง เริ่มตั้งแต่บุคคลที่เป็นเกย์มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน อันเป็นพฤติกรรมที่แตกต่างจากบรรทัดฐานทางสังคม โดยเกย์บางคนอาจมีพฤติกรรมออกสาวร่วมด้วย ต่อมาพวกเขาถูกสร้างความหมาย “เกย์” จากสังคมผ่านสถาบันทางสังคมต่าง ๆ และความเป็นเกย์จะเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์เมื่อตัวเกย์เองยอมรับเอาวาทกรรมความเป็นเกย์ที่ผู้อื่นสร้างขึ้นมาจนเกิดเป็นการสร้างความเป็นอื่นและความเป็นชายขอบให้กับเกย์ ซึ่งก่อร่างกลายเป็นตัวตน “เกย์” ขึ้นมา โดยมีการช่วงชิง ต่อดองความสัมพันธ์เชิงอำนาจอยู่เสมอระหว่างรักต่างเพศกับเกย์ ส่งผลให้การนิยามความหมาย “เกย์” มีความลื่นไหล ไม่หยุดนิ่งตายตัว ขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้นิยาม นิยามในสถานการณ์หรือบริบทใด และช่วงเวลาใด สำหรับการสร้างความหมาย “เกย์” ในพื้นที่ไซเบอร์ มักถูกสร้างความหมายหรือสร้างวาทกรรมว่าเป็นพื้นที่ที่เสื่อมศีลธรรม เนื่องจากมีเกย์จำนวนหนึ่งในพื้นที่เหล่านี้โซว์ลามกอนาจารและมุ่งหาหุ่นอนเป็นสำคัญ ในความเป็นจริงแล้วมีเกย์จำนวนไม่น้อยที่ใช้พื้นที่เหล่านี้ในทางสร้างสรรค์

การแสดงตัวตนของเกย์ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง เกย์ส่วนใหญ่แสดงตัวตน “เกย์” ออกมาในพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะกลุ่มมากกว่าพื้นที่สาธารณะ แต่พื้นที่สาธารณะบางแห่งถูกสร้าง ความหมายว่า เป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวของกลุ่มเกย์ ทั้งที่ความจริงเป็นพื้นที่ที่ทุกเพศ ทุกวัยสามารถเข้าไปใช้ได้ โดยเกย์จะเปิดเผยตัวตน “เกย์” ในทุกพื้นที่ที่ตนเองมีความรู้สึก ว่าปลอดภัยหรือไว้วางใจจากบุคคลรอบข้างในพื้นที่เหล่านั้น ส่วนในพื้นที่ไซเบอร์ มีเกย์ส่วนหนึ่งที่แสดงตัวตน “เกย์” ผ่านพื้นที่ไซเบอร์ต่อไปในทางลามกอนาจารหรือมุ่งหาคู่เพื่อมีเพศสัมพันธ์เป็นหลัก แต่แท้ที่จริงมีพื้นที่ในโลกไซเบอร์บางแห่ง หรือมีเกย์อีกจำนวนหนึ่งที่พยายามต่อรองกับวาทกรรมหลักด้วยการสร้างความหมายและการแสดงตัวตน “เกย์” ผ่านพื้นที่เหล่านั้น โดยไม่เน้นในเรื่องเสียมศีลธรรม โฉว์ลามกอนาจาร และการหาคู่นอน

Thesis Title	The Constructed Meanings and Identities of “Gays” in Real Space and Cyber Space
Author	Mr.Nayti Soontravaravit
Major Program	Human and Social Development
Academic Year	2009

ABSTRACT

The main purposes of this research are to study the following : 1) The constructed meanings of “gays” in real space and cyber space. 2) the identities and negotiations of “gays” in real space and cyber space. This research is qualitative methodologies : In-depht interview, oral life history, non and participant observations. Key informants are 23 gays who live in Hat yai, are 10 gays in cyber space, 8 gays in non cyber space, and 5 gays who relate with researcher by conversation through internet only about 3-5 times per a week and use times no less than 2 hours per time. All key informants are different career, education, status of social and religion. For informants are intimate friends and relatives of key informants. The results of this research that the constructed meanings and identities of “gays” in real space and cyber space as following :

The constructed meanings of “gays” in real space, initiate by gays reveal homosexual behavior that different from straight guys in social norm and some gay shows feminine behavior together. Next time, gays were constructed the otherness and the marginality from social institutes and gayness were constructed absolutely when gays accept discourse of gayness from another person, afterwards they became marginality and otherness in society, were constructed “gay” identities that always are snatch and negotiations between heterosexuality discourse with homosexuality discourse. So it affect to the constructed meanings of “gays” as the fluidity depend on definition of anyone will do, context and time. For the constructed meanings of “gays” in cyber space, they usually are constructed meaning or discourse that are to get worse morality space. Because of some gay in these cyber spaces shows pornographic and searching bedmate are main purposes. In fact, there are some gay uses these cyber spaces for the other purposes.

The identities of “gays” in real space, most of gays appear its identities in private space or group specific space more than public space. But some public space was constructed that private space or group specific space of gays. Truly, these spaces are public space for everybody. And gays show “gay” identities in every space when they feel that safety or trust in those spaces. For the identities of “gays” in cyber space, some gay shows “gay” identities so indicate to pornographic or searching bedmate are main purposes, in fact, some cyber space or some gay tries to resist/negotiate with this main discourse by the constructed meanings and identities of “gays” pass to those spaces that don’t relate to show pornographic, to get worse morality space and searching bedmate.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(3)
Abstract.....	(5)
กิตติกรรมประกาศ	(7)
สารบัญ.....	(9)
รายการภาพประกอบ.....	(14)

บทที่

1	บทนำ.....	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	9
	คำถามการวิจัย.....	9
	ขอบเขตของการวิจัย	9
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	11
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	11
2	แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
	เกย์ : การกำเนิด นิยามความหมายและความเป็นมา.....	14
	เกย์ : ตัวตน พื้นที่ อำนาจ และการต่อรอง	32
	การสร้างความหมายและตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง และพื้นที่ไซเบอร์	50
	กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	62
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	67
	บริบทของการวิจัย	68
	ผู้ให้ข้อมูล	69
	หน่วยที่ใช้ในการวิเคราะห์.....	69

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
เครื่องมือและการควบคุมคุณภาพเครื่องมือในการเก็บข้อมูล.....	70
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	70
การวิเคราะห์ข้อมูลและการตรวจสอบข้อมูล.....	73
เนื้อหาวิทยานิพนธ์โดยสังเขป.....	74
4 การก่อร่างเกย์กับการสร้างความหมายและการแสดงตัวตน “เกย์”	
ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง.....	75
ตัวตนที่แตกต่าง : การก่อร่างสร้างตัวตนกับการสร้างความหมาย “เกย์”	
ในพื้นที่ทางสังคม.....	77
ประเภทของเกย์ : ความหลากหลายทางเพศ.....	78
การก่อร่างสร้างพฤติกรรม “เกย์” กับความลึ้นไหลไม่หยุดนิ่ง	
ของตัวตนเรื่องทางเพศ.....	86
เกย์กับการนิยามความเป็นเกย์.....	96
“เกย์หรือชาย” : การช่วงชิงความหมายของความเป็นบุรุษ.....	101
“พื้นที่ทางสังคม” พื้นที่ของการแสดงตัวตน “เกย์”.....	107
พื้นที่ส่วนตัว ชีวิตส่วนตัวและบุคคลในครอบครัว :	
การสลับร่างสร้างตัวตน.....	107
การแสดงตัวตน “เกย์” ใน “พื้นที่สาธารณะ”.....	121
เกย์เวอร์คิง : การเผยแพร่ร่างกาย “เกย์” ในพื้นที่ทำงาน.....	122
ร่วมมหาวิทยาลัย : พื้นที่ของการแปลงร่างร่างกายเกย์.....	134
พื้นที่พิเศษ : การปรากฏกายกับการแสดง แปลงตัวตน “เกย์”	
บนพื้นที่สาธารณะ.....	154
เซวน่า : พื้นที่เกย์เฒ่าชายกับความสัมพันธ์ชั่วคราว.....	155
บาร์เกย์ : พื้นที่ “โคโยตี้ในร่างชาย” กับการปลดปล่อย	
ตัวตน.....	163

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
“พื้นที่ของเรา (เกย์)” : การช่วงชิงการสร้างความหมาย	
“ชายรักชาย” ในบาร์ทั่วไป.....	167
สปอร์ตคลับ : พื้นที่ของการแสดงความเป็นชาย	
และการต่อรอง	170
“เกย์ร่าทรง” กับตัวตนคนเชื่อเรื่อง “สิ่งศักดิ์สิทธิ์” :	
การต่อรองกับวาทกรรม “เกย์ไร้ค่า”	180
สรุปท้ายบท	183
5 เกย์กับพื้นที่ไซเบอร์	192
เกย์กับการสร้างนิยามความหมายผ่านพื้นที่ไซเบอร์	194
เอ็มเอสเอ็น : พื้นที่ในจินตนาการกับการสร้างความหมาย “เกย์”	194
โพสท์จังก์ คอท คอม : พื้นที่ที่ถูกสร้างควมหมายให้เป็น	
เครือข่าย “เกย์หาเพื่อนเกย์”	195
เว็บไซต์ไทยจีเอ็มซี : พื้นที่โพสท์ภาพชายหนุ่ม	
และหาเพื่อนเม้าส์ของชาวสีรุ้ง	203
โพสท์จังก์และไทยจีเอ็มซี : พื้นที่สาธารณะที่กลายเป็น	
พื้นที่เฉพาะชายรักชายภายใต้วาทกรรมเกย์ตะวันตก	208
“แคมฟร็อกชายรักชาย” กับการสร้างนิยามความหมายให้กลุ่มเกย์	212
วาทกรรมห้องเกย์ 18+ : ส่องกล้อง ส่องเกย์ กับการถูกสร้าง	
ความหมายให้เป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรมในแคมฟร็อก.....	213
ห้องเกย์แบดบอย (Gay Bad Boyz) : พื้นที่ของชายรักชายที่	
ถูกสร้างควมหมายให้เป็นพื้นที่โซว้อนาจารและหาถุ่นอน	218
“ห้องเกย์ไทยอีสานปลาซ่า” ห้องนี้ไม่นั่นเซ็กซี่.....	228
เกย์กับการแสดงตัวตนผ่านพื้นที่อินเทอร์เน็ต	231
พื้นที่ชายเซทชาย : การเผยแพร่พรางตัวตนบนพื้นที่ “เอ็มเอสเอ็น”	231

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
วาทกรรม “เกย์หาคู่นอน” บนบอร์ดเอ็มเอสเอ็น	
กับประเด็นที่เน้นเรื่องเพศ.....	232
“เอ็มเอสเอ็น” ในฐานะสื่อรัก สร้างสัมพันธ์ฉันท์เพื่อน	
และคนรู้ใจ.....	241
“ปาน” เกย์จีเหงา : ตัวตนคนมีสาระที่ซ่อนอยู่ใน	
ตัวตนคนไร้สาระ.....	243
ตัวตน “ต๊อ๊ก” : เกย์สุขภาพในสถานภาพ	
นักศึกษาต่างประเทศ.....	249
พื้นที่เกย์สองเกย์ : การเปลือยร่างพรางตัวตน “คนรักเพศเดียวกัน”	
ในแคมป์ร็อก.....	251
ห้องเกย์แบคบอย : การเปลือยร่างพรางกาย “เกย์”.....	252
“ไอเอ็ม” ในห้องเกย์แบคบอย : การสนทนาเพื่อหาเพื่อน	
หาคู่รักและคู่สัมพันธ์ทางเพศ.....	252
ห้องเกย์แบคบอย : ในฐานะพื้นที่ระบายคลายความเครียด.....	254
มู๋ : “เกย์จริงใจ” คบเพื่อนจากภายใน (จิตใจ)	
และไม่ใช่เพื่อหาเซ็กส์.....	258
ห้องเกย์ไทยอีสานปลาซ่า : เผยตัวตน “เกย์” ที่ไม่เน้นเรื่องเพศ.....	259
“เตอร์” กับตัวตนคนไม่มีเงิน แต่มีคุณธรรม : การต่อรอง	
กับวาทกรรมเกย์ “เสื่อมศีลธรรม”.....	260
ทรศนะของ “เบียร์” : หนุ่มอีสาน กับการเมือง	
และเรื่องวัฒนธรรม.....	263
สรุปท้ายบท.....	264
6 บทส่งท้าย : สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	271
สรุปผล : ตัวตน “เกย์” กับพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์.....	271

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การอภิปรายผล	277
ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย : นัยเชิงพัฒนามนุษย์และสังคม	298
บรรณานุกรม.....	300
ประวัติผู้เขียน.....	315

รายการภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 สาวประเภทสอง และของเกย์ออกสาว.....	79
2 ห้องล็อกเกอร์และลักษณะการแต่งกายในพื้นที่เซาวน่า.....	156
3 ห้องอบตัวในเซาวน่าเกย์.....	157
4 บรรยากาศของบาร์เกย์ที่มีการเต้นโชว์บนเวที	166
5 ฟิตเนสเซ็นเตอร์หรือห้องฟิตเนส	171
6 ตัวอย่างของผู้ที่มีกล้ามเนื้อได้สัดส่วนสวยงามตามนายแบบบนปกนิตยสาร”	172
7 ภาพการประทับร่างทรงในพิธีกรรม.....	180
8 แบบฟอร์มการกรอกรายละเอียดการโพสต์ในบอร์ดเอ็มเอสเอ็นเกย์.....	196
9 ตัวอย่างบอร์ดเอ็มเอสเอ็นของรายชื่อเอ็มเอสเอ็น : เกย์หาเพื่อนเกย์	198
10 รูปโพสต์ใหม่ในเว็บไซต์.....	204
11 ภาพที่มีคะแนนโหวตสูงสุดประจำเดือนกรกฎาคม	204
12 ภาพที่มีคะแนนโหวตสูงสุดประจำสัปดาห์.....	204
13 เอ็มเอสเอ็นบอร์ดในเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซี	205
14 รูปโพสต์.....	206
15 รายละเอียดของรูปโพสต์ในเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซี.....	207
16 รูปภาพผู้ชายของห้องแกลเลอรีบนเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซี.....	210
17 ภาพหน้าตาของการลงทะเบียนเพื่อเข้าสู่ห้องต่าง ๆ ในแคมฟร็อก	212
18 ภาพคลิปวิดีโอของรายการเรื่องจริงผ่านจอ ร้านเน็ตโชว์แคมฟร็อก.....	215
19 รายละเอียดห้องต่าง ๆ ในห้องทั่วไปบนพื้นที่แคมฟร็อก.....	218
20 ภาพแสดงพื้นที่ภายในห้องเกย์แบคบอย	219
21 ภาพแสดงพื้นที่หน้าห้องของห้องเกย์แบคบอย.....	220
22 ภาพแสดงพื้นที่หน้าห้องของห้องเกย์แบคบอย.....	229

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เมื่อก้าวถึงเรื่องเพศในสังคมทั่วไปปรากฏให้เห็นมีอยู่ 2 เพศ คือเพศชายและเพศหญิง แต่ยังมีกลุ่มคนอีกกลุ่มหนึ่งที่สังคมได้ให้นิยามความหมายว่าเป็น “เพศที่สาม” สิ่งนี้มีจริงหรือไม่ในสังคม คำเรียกนี้มีมีความหมายว่าอย่างไร ใครเป็นผู้ให้นิยาม และหากบุคคลที่เป็นเพศที่สามมีตัวตนอยู่จริงในสังคม พวกเขาเหล่านั้นจะมีวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ ความสัมพันธ์ทางสังคมเป็นอย่างไร

“เพศที่สาม” (Third Sex / Third Gender) ในความหมายที่เข้าใจกัน โดยทั่วไปคือเพศอื่น (Other Sex / Other Gender) ที่ไม่ใช่เพศชายหรือเพศหญิง (Martin, M. Kay and Voorhies, Barbara, 1975 : 23) ไม่ทราบแน่ชัดว่าใครเป็นผู้ให้นิยามเป็นคนแรก แต่ในทางประวัติศาสตร์ค้นพบหลักฐานว่า “เพศที่สาม” เกิดขึ้นมาตั้งแต่ยุคเมโสโปเตเมีย (Mesopotamia) ราว 2,000 ปีก่อนคริสตกาล ด้วยคำจารึกบนศิลาว่า พระเจ้านินมาห์ (Ninmah) ผู้ซึ่งไม่มีอวัยวะเพศชายและอวัยวะเพศหญิง ในขณะที่ยุคกลางของอาณาจักรอียิปต์ในราวปี 2,000-1,800 ปีก่อนคริสตกาลได้ค้นพบร่างมนุษย์สามคน ซึ่งหนึ่งในนั้นเป็นเพศที่สามที่เรียกว่า เซกเฮท (Sekhet) แปลว่า “ขันทึ” นอกจากนี้เพศที่สามยังปรากฏในอีกหลายวัฒนธรรม เช่น ในวัฒนธรรมอินเดีย กล่าวถึงในเรื่องราวของพระศิวะที่แปลงกายเป็นผู้มีสองเพศโดยมีร่างแท้จริงเป็นเพศหญิง ในประวัติศาสตร์ของอาณาจักรกรีก-โรมัน มายา อินคา และจีน ฯลฯ (วิกิพีเดีย, 2552) ซึ่งเพศที่สามส่วนใหญ่ในประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นถึงลักษณะทางเพศสรีระที่แตกต่างจากชายหญิงทั่วไป มีนัยยะคือ มนุษย์ผู้ไม่มีทั้งอวัยวะเพศชายและอวัยวะเพศหญิง จนกระทั่งยุคร่วมสมัย “เพศที่สาม” มีความหมายเปลี่ยนแปลงไปคือ หมายถึง ผู้ที่มีเพศสรีระ (Sex) และเพศภาวะ (Gender) แตกต่างจากชายหญิงตามบรรทัดฐานทางสังคม และมีความหมายกว้างขึ้นสืบเนื่องมาจากปี ค.ศ. 1970 นักมานุษยวิทยาแบ่งแยกประเภทของเพศภาวะในบางวัฒนธรรมโดยใช้ลักษณะของบทบาทหน้าที่ในการทำงานระหว่างชายกับหญิง ในขณะเดียวกัน นักสตรีนิยมก็ได้แบ่งแยกความแตกต่างระหว่างเพศสรีระ

(จำแนกด้วยเหตุผลทางชีววิทยา) กับเพศภาวะ (จำแนกด้วยบทบาทหน้าที่ความเป็นชายหญิงทางสังคม) อีกทั้งหลังจากเกิดเหตุการณ์การปลดปล่อยเกย์ (Gay Liberation) ในปีเดียวกัน ทำให้เกิดการแบ่งแยกแนวคิดของความโน้มเอียงทางเพศ (Sexual Orientation) กับอัตลักษณ์ทางเพศ เกิดเป็นกลุ่มเพศที่สาม และบางแห่งในสังคมตะวันตกยุคร่วมสมัยเริ่มอธิบายว่าตนเป็น “เพศที่สาม” ในความหมายที่กว้างขึ้น ซึ่งรวมความหมายถึงตัวตนทางเพศที่หลากหลายทั้งตัวตนทางเพศสรีระ เพศภาวะ และเพศวิถี (Wright, 1987 : 594) สรุปโดยรวมว่า “เพศที่สาม” เป็นเพศที่แตกต่างจากชายหญิงทั่วไปตามบรรทัดฐานทางสังคม สำหรับ “เพศที่สาม” ที่ปรากฏในประเทศไทยนั้นถูกเรียกว่ากะเทย (Kathoecys) ซึ่งใช้เรียกผู้ชายที่มีลักษณะของความเป็นหญิงทางเพศภาวะมากกว่าความเป็นชาย (Jackson, 1999 : 226-242) แต่ในปัจจุบันมีการนิยามกลุ่มคน “เพศที่สาม” หลากหลายขึ้นอันเนื่องมาจากการรับเอาวาทกรรมหรือวัฒนธรรมของเกย์จากตะวันตกเข้ามาทำให้พบเห็นตัวตนทางเพศที่หลากหลายขึ้น เช่น เกย์ ทอม ดี ไบเซกชวล อีกทั้งยังมีการจำแนกแยกประเภทย่อยได้อีกมากมาย อาทิ เกย์ แบ่งเป็น เกย์คิง เกย์ควีน เกย์โบท ฯลฯ กลุ่มคน “เพศที่สาม” เหล่านี้นับวันยิ่งเพิ่มจำนวนขึ้นและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอีกในอนาคต นอกจากนี้ยังมีความหลากหลาย ซับซ้อนและลึ้น ใหลของตัวตนทางเพศเพิ่มมากขึ้น

ปัจจุบันในสังคมไทยพบเห็น “เพศที่สาม” ได้ไม่ยากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “เกย์” ที่มีทั้งที่เปิดเผยและไม่เปิดเผยสภาพที่แท้จริงของตนเอง ทำให้เห็นเกย์ตามสื่อต่าง ๆ เช่น ในทีวี อินเทอร์เน็ต และนิตยสาร ซึ่งจำนวนตัวเลขของผู้ที่เป็นเกย์ไม่มีการระบุชัดเจนแน่นอน แต่ประมาณการได้ว่าในประเทศไทยมีจำนวนของชายรักเพศเดียวกันประมาณ 10 ล้านคนหรือจำนวน 1 ใน 3 ของประชากรทั้งหมดและมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น (ชฎาพันธุ์ มลิพันธุ์, 2552 : 1) โดยทั่วไปสังคมมักจะเรียก ชายรักเพศเดียวกันว่า “เกย์” เป็นความหมายกว้าง แต่ด้วยความซับซ้อนและความลึ้น ใหลของตัวตนทางเพศ จึงมีการให้นิยามความหมายเกย์อีกมากมายหลายประเภท ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลหรือสังคมใดจะนิยาม

พัฒนาการความเป็นเกย์ในผู้ชาย เริ่มตั้งแต่เมื่อใดนั้น จากการทบทวนวรรณกรรมและการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า เด็กผู้ชายจะมีพัฒนาการความเป็นเกย์มากขึ้น ภาวะของการพัฒนาไปสู่การเป็นเกย์ที่สมบูรณ์อาจสังเกตตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยรุ่น ทั้งนี้อาจเพราะว่าวัยผู้ใหญ่เป็นต้นไปบุคคลจะเริ่มยึดมั่นในอัตลักษณ์เกย์มากกว่า ดังที่ สมภพเรืองตระกูล (2550 : 20-25) กล่าวถึง

พัฒนาการความเป็นเกย์ เริ่มตั้งแต่วัยเด็กจนกระทั่งถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น โดยช่วงวัยเด็กของบุคคลที่เป็นเกย์จะแสดงพฤติกรรมและให้ความสนใจเรื่องเพศแตกต่างไปจากเด็กผู้ชายทั่วไป ได้แก่ การแสดงพฤติกรรมข้ามเพศหรือมีความสนใจในเพศเดียวกัน ทำให้เกิดความรู้สึกแตกต่างจากคนอื่นซึ่งอาจเกิดจากปฏิกิริยาของครอบครัว เช่น ถูกเพื่อนปฏิเสธให้เข้ากลุ่มจนต้องแยกตัวออกจากเพื่อนหรือพ่อแม่ว่ากล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศของเกย์และพยายามปรับเปลี่ยน สิ่งเหล่านี้อาจทำให้เกย์เกิดความรู้สึกว่าตัวเองไม่มีค่า ความรู้สึกนี้มีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับแรงเสริมจากครอบครัว ส่วนในช่วงวัยรุ่น ผู้ที่เป็นเกย์จะเริ่มสร้างอัตลักษณ์ของตนเอง วัยรุ่นจำนวนมากเริ่มมีตัวตนแบบเกย์คือมีอารมณ์รักใคร่และมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน พัฒนาการระยะนี้อาจถูกยับยั้งหรือเสริมให้มากขึ้นโดยปฏิกิริยาจากสังคมรอบข้าง อีกทั้งพบว่า เกย์ยังมีความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศในช่วงวัยรุ่นนี้ ช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น (ช่วงอายุประมาณ 20-30 ปี) เป็นช่วงเวลาที่สำคัญในการเปิดเผยพฤติกรรมรักเพศเดียวกันออกมาให้ผู้อื่นทราบและสร้างอัตลักษณ์เกย์ให้ตนเอง ส่วนในงานศึกษาของสมฤดี สงวนแก้ว (2546 : 65-99) และปริญทร์ นาคสิงห์ (2547 : 94-185) กล่าวถึงการพัฒนาอัตลักษณ์เกย์ในตนเองเดียวกันว่า พัฒนาการความเป็นเกย์มี 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนแรก เกย์จะรู้สึกว่าตนแตกต่างจากผู้ชายอื่นในสังคม ขั้นตอนที่สอง เกย์จะสงสัยและคิดว่า ตนอาจจะเป็นผู้รักเพศเดียวกัน ขั้นตอนที่สามคือ เกย์จะยอมรับอัตลักษณ์เกย์และเปิดเผยอัตลักษณ์เกย์ให้คนอื่นรับรู้ ซึ่งการพัฒนาความเป็นเกย์นี้เกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นในสังคม

ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าส่วนใหญ่ของผู้ศึกษาพัฒนาการความเป็นเกย์มักจะกล่าวถึงอัตลักษณ์หรือตัวตน “เกย์” เป็นสิ่งที่ตายตัว หยุดหนึ่งไม่มีการลื่นไหล หากเป็นเช่นนั้นจริง เหตุใดจึงเกิดปรากฏการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าเพศมีความลื่นไหลไปมาได้ เช่น การที่บุคคลเปลี่ยนจากผู้ชายแท้กลายเป็นกะเทย (มีลักษณะความเป็นหญิงสูงกว่าความเป็นชาย) และเปลี่ยนจากกะเทยกลายเป็นเกย์ (มีความเป็นชายมากกว่าความเป็นหญิงในทางเพศภาวะ) หรือเปลี่ยนจากกะเทยหรือเกย์ซึ่งเป็นชายรักชายกลายเป็นชายรักต่างเพศ อีกทั้งมีผู้คนจำนวนมาก หลากเชื้อชาติ ศาสนา รวมทั้งนักวิชาการหลายศาสตร์ได้ตั้งข้อสงสัยถึงเงื่อนไขหรือสาเหตุที่แท้จริงของการเป็นชายรักเพศเดียวกันเนื่องจากการพบเห็นผู้ที่เป็นเกย์ได้ง่ายขึ้นกว่าในอดีต

ปัจจุบันมีทฤษฎีและทฤษฎีที่หลากหลายอธิบายความเป็นเกย์ ทฤษฎีของศาสนาคริสต์และอิสลาม จะไม่ยอมรับสภาพการเป็นเกย์ของชาย โดยคริสเตียนไม่ยอมรับเกย์ใน

ฐานะคริสตชน และจะพยายามเปลี่ยนเกย์ให้เป็นชายแท้ เพราะถือว่าสภาพของความเป็นเกย์ คือ การหลอกตนเองไม่รับสภาพทางชีวภาพของตน (ชเนศ วงศ์ยานนาวา, 2550 : 94-98) ส่วนชาวมุสลิมเชื่อว่า การเป็นชายรักเพศเดียวกันเป็นผลมาจากการเลือกของบุคคล และผู้ที่ประพฤติดนเป็นเกย์ถือว่าเป็นบาปมหันต์ จะต้องถูกลงโทษอย่างรุนแรง (Abdalati, 1993 : 31-33) ด้วยทฤษฎีนี้จึงส่งผลให้เกย์ที่นับถือศาสนาเหล่านี้มีความรู้สึกกดดัน คับข้องใจ และไม่สามารถแสดงตัวตน “เกย์” ออกมาได้โดยอิสระ

ทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) กล่าวว่า ทุกคนต่างผ่านระยะของรักเพศเดียวกัน หากใครมีปัญหาในระยะนี้ก็จะกลายเป็นผู้ที่รักเพศเดียวกัน โดยผู้ชายปกติ ช่วงวัยเด็กประมาณ 3-4 ปี จะต้องมีการเลียนแบบผู้ใหญ่เพศเดียวกันหรือพ่อของตน ซึ่งตอนแรกตนเองมีความรู้สึกเกลียดและกลัวว่าพ่อจะพรากแม่อันเป็นที่ใกล้ชิดและผู้ที่ตนรักไป แต่สำหรับผู้ที่เป็นเกย์กลับมีการเลียนแบบแม่ของตนแทนที่จะเป็นพ่อ (ยศ สันตสมบัติ, 2542 : 42) ด้วยทฤษฎีของฟรอยด์นี้ส่งผลให้ยุคหนึ่งในการแพทย์มองบุคคลรักเพศเดียวกันว่าเป็นโรคชนิดหนึ่งหรือมีความผิดปกติ แต่ผลการวิจัยในระยะหลังพบว่า การรักเพศเดียวกันมีสาเหตุมาจากการที่บุคคลไม่สามารถทำตามความคาดหวังได้ เช่น ประสบความล้มเหลวในรักต่างเพศ เป็นต้น หรืออาจเกิดจากการเลือกของบุคคลว่าจะเป็นเกย์หรือเป็นชายแท้ ส่วนทฤษฎีทางชีวภาพและพันธุกรรมนั้นมียุคหลายทฤษฎีที่กล่าวถึงสาเหตุของการเป็นเกย์ อาทิเช่น ความแตกต่างทางสมองในผู้ใหญ่ระดับฮอร์โมน ลำดับการเกิดของพี่น้อง การมียีนดเกย์ เป็นต้น (สมภพ เรื่องตระกูล, 2550 : 13-18) ซึ่งทฤษฎีทางชีวภาพและพันธุกรรมนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันมากเนื่องจากหาหลักฐานที่จะพิสูจน์ได้ยากว่า พันธุกรรมหรือยีนดเกย์ที่เกิดขึ้นนั้นอาจจะเกิดขึ้นตั้งแต่แรกเกิดหรือเพิ่งเกิดขึ้นภายหลังจากที่บุคคลแสดงพฤติกรรมเกย์

ทฤษฎีสังคมวัฒนธรรม กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศของคนในสังคมที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกันมักจะมี ความแตกต่างกันในเรื่องรายละเอียดปลีกย่อย เช่น บางวัฒนธรรมให้ชายมีเพศสัมพันธ์กับชายในช่วงก่อนแต่งงาน แต่เมื่อหลังแต่งงานแล้วให้มิมีเพศสัมพันธ์กับหญิงเท่านั้น ชายในวัฒนธรรมนี้ถือว่าเป็น โฮโมเซกซวล (Homosexual) เนื่องจากวัฒนธรรมพาไป เรียกว่า พวกโฮโมเซกซวลแบบรักสองเพศ (Facultative Homosexual) ส่วนบุคคลที่นิยมชมชอบเพศเดียวกัน โดยไม่มีวัฒนธรรมหรือไม่เป็นไปตามสถานการณ์ เรียกว่า พวกโฮโมเซกซวลแบบ

รักเพศเดียวกันเท่านั้น (Obligative Homosexual) (จิราภา เต็งไตรรัตน์ และคณะ, 2547 : 346-347) ทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรม ดูเหมือนว่าจะเป็นทฤษฎีที่อธิบายการเปลี่ยนแปลงหรือจุดหักเหของการเปลี่ยนจากชายแท้กลายเป็นเกย์ได้เข้าใจว่าแนวคิดและทฤษฎีอื่น ๆ แต่ก็ไม่สามารถบอกได้แน่ชัดว่าการเป็นเกย์เกิดจากสาเหตุ เงื่อนไขหรือปัจจัยใด

ทฤษฎีทางมานุษยวิทยา โดยเฉพาะแนวคิดวาทกรรมของมิเชล ฟูโกต์ (Foucault, 1992 : 15) กล่าวว่า เพศวิถีของมนุษย์ถูกกรอบกติกาของศีลธรรม จริยธรรมมากำหนดบุคคล ซึ่งความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันก็เป็นเพศวิถีอย่างหนึ่งที่ “เกย์” ถูกกำหนดด้วยกติกาของศีลธรรม จริยธรรม และจากการศึกษาของทศพร มณีศรีขำ (2545 : 61-110) ที่ได้ศึกษาการสร้างความเป็นอื่นให้ “เกย์” โดยอธิบายว่า สถาบันทางสังคมต่าง ๆ ได้สร้าง ผลิต ให้ความหมาย และ กำหนดอัตลักษณ์ด้วยความรู้ ความจริง อำนาจ ให้ความเป็นเกย์ จนทำให้เกย์ถูกกดทับและไม่ใช่ที่ยอมรับของสังคม ซึ่งทั้งหมดเป็นผลมาจากอำนาจของวาทกรรมสร้างความเป็นเกย์ขึ้น

จากทฤษฎีที่อธิบายความเป็นเกย์ข้างต้นอาจมีส่วนในการร่วมกันก่อร่างสร้างตัวตนเกย์ขึ้นมา แต่มีสัดส่วนที่แตกต่างกัน และเงื่อนไขหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นเกย์อาจเกิดขึ้นแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ซึ่งพัฒนาการความเป็นเกย์ไม่ว่าจะเกิดขึ้นมาจากเงื่อนไขหรือปัจจัยใดก็จะไม่ส่งผลกระทบต่อสังคม หากว่า “เกย์” ซึ่งเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ไม่มีความรู้สึกด้อยค่า ถูกรังเกียจ หรือไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม กล่าวคือ พฤติกรรมรักเพศเดียวกันของเกย์เป็นสิ่งที่แตกต่างจากบรรทัดฐานทางสังคมและจะเป็นที่ยอมรับในสังคมได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับบรรทัดฐานทางสังคมนั้น เช่น ในสมัยกรีกโบราณ ความรักระหว่างชายด้วยกันมีเกิดขึ้นเป็นความสัมพันธ์ระหว่างครูกับลูกศิษย์ ซึ่งถือว่า ไม่ใช่ เรื่องผิดปกติ (สุวทนา อารีพรรค, 2550 : 4-5) แต่ในบางประเทศในกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้บางประเทศ เช่น ประเทศมาเลเซีย ผู้ที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันถือว่าเป็นการกระทำผิดกฎหมายต้องถูกลงโทษ (เทียมเทพ ทังศิริ, 2544 : 2) นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับบริบท สถานการณ์และเวลา ดังเช่น ประเทศอิหร่าน ยุคหนึ่งในอดีต การเป็นเกย์ต้องถูกลงโทษอย่างรุนแรง แต่ในยุคต่อมาเกย์กลับมีการเปิดเผยตนเองมากขึ้นโดยไม่ถูกลงโทษเหมือนในอดีต (นฤพนธ์ ค้วงวิเศษ, 2547 : 16)

ข่าวหรือเหตุการณ์เกี่ยวกับการเรียกร้องสิทธิเสรีภาพของเกย์พบเห็นได้มากมายในชีวิตประจำวัน ตามสื่อต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่าเกย์ยังไม่ได้รับสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมชายหญิงทั่วไป

ซึ่ง จากการประชุม 3 ครั้งที่ผ่านมาในออสเตรเลีย 2 ครั้งและสิงคโปร์ 1 ครั้ง ทำให้เห็นปัญหาของบุคคล รักเพศเดียวกันเป็นเหมือนกันทั้งหมดคือ การถูกลิดรอนด้านสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน ไม่ว่าจะเป็นการทำงาน การเรียน หรือแม้แต่สิทธิด้านกฎหมาย ที่ไม่เท่าเทียมกับคนรักต่างเพศ (คมชัดลึก นามแฝง, 2551) ตัวอย่างที่พบเห็นในสังคม อาทิเช่น กรณีมหาวิทยาลัยราชภัฏห้ามนักศึกษาเกย์เข้าศึกษา เกย์ที่ไม่ได้รับสิทธิในการสมรสซึ่งบางประเทศได้รับสิทธินี้แล้ว และการปิดกั้นการบริจาคเลือดจากกลุ่มเกย์ของสภาภชาตเนื่องจากกล่าวหาว่ากลุ่มเกย์เป็นกลุ่มที่มีเชื้อเอดส์ไม่ควรให้บริจาคเลือด นอกจากนี้ยังมีข่าวเกี่ยวกับการผิดศีลธรรม เช่น เกย์ที่ข่มขืนผู้ชาย ลักทรัพย์ หรือแม่กระทั่งกรณีพระภิกษุที่เป็นพระเกย์ปฏิบัติตนไม่เหมาะสมทำให้ศาสนาเสื่อมเสีย

จากการสังเกตและการสัมภาษณ์เกย์ในเบื้องต้นของผู้วิจัย พบว่าปัญหาที่สร้างผลกระทบต่อตัวบุคคลที่เป็นเกย์มากที่สุดคือ ปัญหาในเรื่องความรักและการแสดงบทบาทหรือตัวตนบนพื้นที่ทางสังคมเนื่องจากการมีชีวิตคู่ที่ไม่ยั่งยืนและการถูกสังคมบีบคั้น ไม่ให้แสดงออกถึงพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน อีกทั้งเกย์ยังสับสนกับการแสดงออกในบทบาทที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่ขัดแย้งกับความคาดหวังทางสังคมที่ผู้ชายวัยผู้ใหญ่ควรมีคู่รักเพศตรงข้าม การสมรส การสร้างครอบครัว การมีบุตร ทว่าสิ่งเหล่านี้เกย์ในสังคมไทยไม่สามารถกระทำได้ อันเป็นส่วนหนึ่งที่จะนำไปสู่ปัญหาต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อสังคม อาทิเช่น การเปลี่ยนคู่นอนบ่อยครั้ง การมีคู่รักหลายคน ทำให้เกิดปัญหาการมีชีวิตคู่ไม่ยั่งยืน การติดยาเสพติด จนกระทั่งก่อคดีฆาตกรรมได้ จากคำสัมภาษณ์ของเกย์หลายคนนั้นให้ทรรศนะว่า ตนต้องการความรักที่แท้จริง แต่ด้วยการผิดหวังจากความรักทำให้มีทัศนคติเปลี่ยนไปในทางลบ และมองตนเองด้วยความรู้สึกที่ว่าตนแปลกแยกหรือแตกต่างจากบุคคลอื่นทั่วไปในสังคม โดยกล่าวว่า “เราเกิดมาเป็นอย่างนี้ จะหาคู่แท้ที่รักกันยาวนานหรือที่จะอยู่กิน ใช้ชีวิตร่วมกันเหมือนคนธรรมดาอันเป็นไปได้อย่างมาก” จึงต้องชดเชยด้วยการหาความรัก ความสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลอื่น จากหลากหลายวิธีการและหลายสถานที่ เช่น สถานที่เรีงรมย์ต่าง ๆ บาร์เกย์ เซวน้ำ การสนทนาบนอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

จากการสัมภาษณ์บุคคลรอบข้างของเกย์ในเบื้องต้น กล่าวว่า การยอมรับบุคคลที่เป็นเกย์เนื่องจากลักษณะนิสัยที่ดี ความมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และความสนุกสนานของเกย์ทำให้บุคคลนั้นยอมรับและดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับเกย์ได้ (เมย์และก๊วก, 2552 : สัมภาษณ์) ส่วนการสัมภาษณ์ในเบื้องต้นของผู้ที่มีทัศนคติต่อต้านหรือไม่ยอมรับเกย์ ให้ทรรศนะว่า ทัศนคติที่มีอคติกับเกย์นั้น

เกิดจากการแสดงพฤติกรรมหรือนิสัยที่น่ารังเกียจของเกย์บางคน เช่น การพุดจาประชดประชันกับผู้หญิง การแสดงพฤติกรรมหญิงจนสุดโต่งหรือมากเกินไป การพุดจาหรือแสดงพฤติกรรมเกี้ยวพาราสีกับผู้ชาย เป็นต้น ทำให้ผู้ที่มีทัศนคติต่อต้านเกย์นั้นเหมารวมว่า บุคคลที่เป็นเกย์นั้นจะต้องมีพฤติกรรมและลักษณะนิสัยแบบเดียวกันทั้งหมด อีกทั้งบุคคลเหล่านี้ยังมีข้อสงสัยว่าความรักของเกย์นั้นเป็นอย่างไร มีความเหมือนหรือแตกต่างกับความรักของชายหญิงทั่วไปหรือไม่ คำสัมภาษณ์นี้มีทรศนะตรงกับงานวิจัยของหาดใหญ่โพล โดยสำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ที่ได้ดำเนินการสำรวจความคิดเห็นของเยาวชน และประชาชนในจังหวัดสงขลา จำนวน 800 ตัวอย่างเกี่ยวกับพฤติกรรมของเพศที่สามในสังคมปัจจุบัน โดยใช้แบบสำรวจเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดำเนินการสำรวจระหว่าง วันที่ 2-4 เมษายน 2551 พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ยอมรับได้ที่มีเพศที่สามในสังคมปัจจุบัน คิดเป็นร้อยละ 69.7 โดยให้เหตุผลหลายประการว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล เป็นกลุ่มคนที่สังคมปัจจุบันได้ให้การยอมรับแล้วและให้ความเห็นใจเนื่องจากคนเราเลือกเกิดไม่ได้ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่รับไม่ได้กับพฤติกรรมของเพศที่สาม คิดเป็นร้อยละ 30.3 โดยให้เหตุผลว่าเพศที่สามมักจะแสดงออกทางเพศมากเกินไป เป็นกลุ่มคนที่เสี่ยงต่อการแพร่เชื้อโรค (ผู้จัดการออนไลน์, 2551 : 1-2)

ปรากฏการณ์ข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการที่เกย์ถูกลดรอนสิทธิเสรีภาพพื้นฐานที่พวกเขาพึงมี พึ่งได้ ตลอดจนการถูกรังเกียจเหยียดหยามจากคนบางคนหรือกลุ่มคนบางกลุ่มในสังคม สิ่งเหล่านี้ได้สร้างความรู้สึกลด้อยค่า แปรลกแยก ทำให้พวกเขากลายเป็นคนอื่นหรือคนชายขอบในเรื่องเพศซึ่งแตกต่างจากศูนย์กลาง นั่นคือ อำนาจแห่งรักต่างประเทศ ที่มีพลังปกคลุมอยู่ในพื้นที่ทางสังคมทั่วไป ทำให้เกย์ต้องหากลวิธีในการต่อสู้ ต่อรองกับอำนาจของรักต่างประเทศ

พื้นที่ทางสังคมบน โลกแห่งความเป็นจริงบางพื้นที่แสดงให้เห็นถึงการต่อสู้ช่วงชิงอำนาจหรือการสร้างความหมายของเกย์ต่อพื้นที่เหล่านี้ โดยอาจใช้กลวิธีการเปลี่ยนพื้นที่สาธารณะให้กลับกลายเป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่พิเศษสำหรับกลุ่มชายรักชาย ได้แก่ เซวน่าเกย์ บาร์เกย์ อันเป็นพื้นที่ที่เกย์สามารถปลดปล่อยหรือเผยโฉมตัวตน “เกย์” ที่ไม่สามารถแสดงออกได้ในพื้นที่ทางสังคมบางพื้นที่ โดยที่เกย์ไม่รู้สึกว่า “ผิดปกติ” ตามบรรทัดฐานทางสังคม นอกจากนี้พื้นที่ทางสังคม ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เกย์ดำรงชีวิตอยู่และมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคมแล้ว เกย์ยัง

สามารถเผยแพร่หรือปลดปล่อยตัวตน “เกย์” ในพื้นที่เสมือนจริงที่เรียกว่า “พื้นที่ไซเบอร์” หรือ “พื้นที่อินเทอร์เน็ต”

พื้นที่อินเทอร์เน็ตถือว่าเป็นพื้นที่ที่มีลักษณะพิเศษ คือสามารถเชื่อมโยงคนทั่วโลกให้มาอยู่ในที่เดียวกันได้ เป็นพื้นที่ที่อยู่เหนือขอบเขตของเวลาและพื้นที่แห่งความเป็นจริง กล่าวคือเป็นพื้นที่ที่บุคคลต่างพื้นที่ ต่างเวลา สามารถติดต่อสื่อสารกันได้ นอกจากนี้พื้นที่อินเทอร์เน็ตยังเป็นพื้นที่ที่ใช้ติดต่อสื่อสารหรือสนทนาผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของประชาชนทั่วไป (มาลี สิทธิเกรียงไกร, 2546 : 124) พื้นที่ในจินตนาการนี้ทำให้ผู้ใช้สามารถปลดปล่อยตัวตนหรืออัตลักษณ์บางอย่างที่บุคคลผู้นั้นปกปิดหรือไม่สามารถแสดงออกในพื้นที่ทางสังคมบางพื้นที่ได้

พื้นที่เสมือนจริงโดยทั่วไปแล้ว ทุกคนสามารถเข้ามาใช้สนทนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมกับกลุ่มเพื่อน ไม่ว่าจะเพศใด ความสัมพันธ์แบบใด หรืออาจผ่อนคลายความเครียดผ่านพื้นที่ต่าง ๆ ในอินเทอร์เน็ต กลุ่ม “เกย์” ก็เป็นอีกกลุ่มคนหนึ่งที่เข้ามาใช้พื้นที่แห่งนี้เพื่อแสดงตัวตนหรือเผยแพร่ “เกย์” ผ่านพื้นที่ไซเบอร์ อาทิ เว็บไซต์ การสนทนาผ่านทางโปรแกรมเอ็มเอสเอ็นและแคมฟร็อก ซึ่งในโลกแห่งความเป็นจริงพวกเขาไม่สามารถแสดงตัวตนเหล่านั้นออกมาได้ ผู้ที่เข้ามาใช้พื้นที่ไซเบอร์บางส่วนมองว่าเกย์ไม่มีจริยธรรม เสื่อมศีลธรรม เช่น ห้องเกย์เบคบอย หรือห้อง 18+ ในแคมฟร็อก โดยมองว่าพื้นที่เหล่านี้เป็นพื้นที่ที่เกย์เข้ามาเพื่อโฉบลามกอนาจารหรือหาคู่เพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นหลัก แต่ในความเป็นจริงแล้ว เกย์จำนวนไม่น้อยไม่ได้แสดงพฤติกรรมอย่างที่หลายคนเข้าใจ ผู้วิจัยจึงมีคำถามว่า เกย์เข้ามาใช้พื้นที่อินเทอร์เน็ตเพื่อทำอะไร และมีการสร้างความหมายและแสดงตัวตนของพวกเขาอย่างไรบ้าง

จากปรากฏการณ์ดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยเกิดคำถามขึ้นมาว่า ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ เกย์ได้สร้างความหมายและแสดงตัวตนอย่างไร ในขณะที่สังคมได้สร้างความเป็นอื่นและความเป็นชายขอบให้กับเกย์ เกย์มีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมผ่านพื้นที่เหล่านี้อย่างไร เพื่อเปิดมุมมองใหม่ให้สังคมได้เรียนรู้และเข้าใจวิถีชีวิตของเกย์ทั้งบนพื้นที่ทางสังคมในโลกแห่งความเป็นจริงและพื้นที่ในจินตนาการหรือพื้นที่ไซเบอร์ ซึ่งกลุ่มเกย์ได้สร้างตัวตนและต่อรองเชิงอัตลักษณ์ในการที่จะใช้ชีวิตอยู่ทั้งในโลกแห่งจินตนาการและโลกแห่งความเป็นจริง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา

1. การสร้างความหมาย “เกย์” ผ่านพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์
2. การแสดงตัวตนและการต่อรองของเกย์ผ่านพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่

ไซเบอร์

คำถามการวิจัย

1. เกย์ถูกสร้างความหมายจากตัวเกย์เองและจากคนในสังคมบนพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์อย่างไร

2. เกย์แสดงตัวตนและต่อรองผ่านพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์อย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา การศึกษาครั้งนี้จะครอบคลุมในประเด็นดังต่อไปนี้

1. การสร้างความหมายของเกย์ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง ศึกษาการสร้างความหมายจากทั้งตัวเกย์เองและคนอื่นในสังคม ในวัยเด็กจนถึงปัจจุบันของเกย์ เริ่มตั้งแต่การก่อร่างสร้างตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง การจำแนกประเภทของเกย์ การก่อร่างสร้างพฤติกรรม “เกย์” กับความลึ้นไหลไม่หยุดนิ่งเรื่องเพศของเกย์ ตลอดจนการนิยามความเป็นเกย์ และการช่วงชิงความหมายของความเป็นชาย ส่วนการสร้างความหมายของเกย์ในพื้นที่ไซเบอร์ ศึกษาจากทั้งตัวเกย์เองและจากคนในสังคมในพื้นที่ไซเบอร์ ได้แก่ เอ็มเอสเอ็นเกย์ และแคมฟร็อกชายรักชาย ตั้งแต่อดีตที่มีพื้นที่ไซเบอร์สำหรับเกย์จนถึงปัจจุบัน

2. การแสดงตัวตนของเกย์ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ ซึ่งในพื้นที่ทางสังคมบนโลกแห่งความเป็นจริงนั้น เป็นพื้นที่ที่เกย์มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลหรือกลุ่มคนอื่น เกย์แสดงตัวตนในกิจกรรมต่าง ๆ อย่างไร ทั้งกิจกรรมส่วนตัวและกิจกรรมทางสังคม เช่น พื้นที่สาธารณะ เซวนำเกย์ บาร์เกย์ การเล่นเกมหรือออกกำลังกาย ฯลฯ ส่วนพื้นที่ไซเบอร์ซึ่งเป็นพื้นที่เสมือนจริง ได้แก่ แคมฟร็อก เอ็มเอสเอ็น และเว็บไซต์เกย์ ซึ่งเกย์นั้นได้เข้าไปสนทนาและแสดงตัวตนอย่างไร

ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) คือ ชายรักเพศเดียวกัน (เกย์) จำนวน 23 คน โดยเป็นผู้ที่มีพื้นที่ทางสังคมอยู่ในเมืองหาดใหญ่ 18 คน ได้แก่ เกย์ที่ได้เข้าไปใช้พื้นที่ในอินเทอร์เน็ตจำนวน 10 คน และเกย์ที่ไม่ได้เข้าไปใช้พื้นที่ทางอินเทอร์เน็ตจำนวน 8 คน อีกทั้งเกย์ที่ท่องเที่ยวโลกไซเบอร์สัปดาห์ละ 3-5 ครั้งและใช้เวลาไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมง จำนวน 5 คน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับผู้วิจัยในโลกอินเทอร์เน็ตเท่านั้น ในช่วงวัน เวลาที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ คือ วันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์และวันหยุดราชการ ช่วงเวลาประมาณ 22.00-04.00 น. ส่วนผู้ให้ข้อมูล (Informants) ได้แก่ เพื่อน ญาติพี่น้องของเกย์ที่ผู้วิจัยได้เข้าไปศึกษา

ขอบเขตด้านพื้นที่ ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาตัวตนของชายรักเพศเดียวกัน (เกย์) ในพื้นที่ 2 พื้นที่ คือ พื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์

พื้นที่แห่งความเป็นจริง เป็นพื้นที่ทางสังคมที่บรรจุอยู่ในพื้นที่ทางกายภาพหรือพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ พื้นที่ทางสังคม เป็นพื้นที่ที่เกย์อาศัยหรือดำรงชีวิตอยู่ ซึ่งจะต้องมีความสัมพันธ์กับบุคคลหรือกลุ่มคนอื่น หรือมีการแสดงสถานภาพทางสังคมกับกลุ่มต่าง ๆ ได้แก่ ที่บ้านหรือครอบครัว สถานที่ทำงาน สถาบันการศึกษา เซวนำเกย์ บาร์เกย์ ศูนย์กีฬา ฯลฯ ส่วนพื้นที่ทางกายภาพหรือพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ คือ พื้นที่ที่มีอยู่จริง สามารถจับต้อง กำหนดขอบเขตหรือวัดได้จริง

พื้นที่ไซเบอร์ คือ พื้นที่บนอินเทอร์เน็ต ได้แก่ แคมฟร็อก เอ็มเอสเอ็น เว็บบอร์ดของชายรักชาย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเปิดโลกทัศน์ของคนในสังคมให้เข้าใจ “เกย์” เพื่อให้เกย์ได้มีตำแหน่งแห่งที่ในสังคม
2. เปิดมุมมองใหม่ให้สังคมได้เรียนรู้และเข้าใจวิถีชีวิตของเกย์ทั้งในพื้นที่ทางสังคมบนโลกแห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ อันจะนำไปสู่การปฏิบัติต่อกันและการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

นิยามศัพท์เฉพาะ

เกย์ (Gay) หมายถึง เพศชายที่มีรสนิยมนรักเพศเดียวกัน

พื้นที่แห่งความเป็นจริง (Real Space) หมายถึง พื้นที่ที่เกย์อาศัยหรือดำรงชีวิตอยู่ ได้แก่ ครอบครัว บ้านหรือที่พักอาศัย สถานศึกษาหรือสถานที่ทำงาน สนามกีฬา เซาว์นาเกย์ บาร์เกย์ ฯลฯ

พื้นที่ทางสังคม (Social Space) หมายถึง พื้นที่ที่เกย์มีความสัมพันธ์กับบุคคลหรือกลุ่มคนอื่นในสังคม

พื้นที่ไซเบอร์ (Cyber Space) หมายถึง พื้นที่บนอินเทอร์เน็ต ได้แก่ พื้นที่บนบอร์ดเอ็มเอสเอ็นเกย์และพื้นที่แคมฟร็อกชายรักชาย รวมทั้งเว็บไซต์เกย์ต่าง ๆ

ตัวตน (Identity) หมายถึง การที่เกย์พยายามให้นิยามความหมายว่าตนเป็นใคร เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นในสังคม

การต่อรอง (Negotiation) หมายถึง กลวิธีที่เกย์ใช้ต่อสู้ ขัดแย้งกับอำนาจรักต่างเพศ โดยไม่ใช่การล้มล้างหรือสลบชั่วคราวอำนาจ แต่ใช้การเบียดแทรกพื้นที่อำนาจหรือการสร้างตัวตนใหม่ขึ้นมาแทน

วาทกรรม (Discourse) หมายถึง อำนาจ ความรู้ ความจริงที่สังคมสร้างขึ้นมาแล้ว ทำหน้าที่กดทับ ปิดกั้นให้เกย์กลายเป็นอื่นและเป็นชายขอบในสังคม

ความเป็นอื่น (Otherness) หมายถึง ความรู้สึกด้อยค่า แปรลกแยกจากผู้อื่นในสังคม
ซึ่งเกิดจากการเป็นรักเพศเดียวกันอันเป็นเพศวิถีอื่นซึ่งไม่ใช่รักต่างเพศ

ความเป็นชายขอบ (Marginality) หมายถึง ความรู้สึกด้อยค่า ถูกรังเกียจจากผู้อื่น
ในสังคม ทำให้เฝ้ากลายเป็นคนชายขอบของศูนย์กลางเรื่องเพศ คือ รักต่างเพศ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การสร้างความหมายและตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ ในงานวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเผยให้เห็นถึงการสร้างความหมาย “เกย์” เริ่มตั้งแต่การก่อร่างสร้างตัวตนเกย์ ตลอดจนการสร้างนิยามความเป็นเกย์จากบุคคลอื่นในสังคมและตัวเกย์เอง อีกทั้งเผยให้เห็นถึงการแสดงตัวตนและการต่อรองของเกย์ในพื้นที่แห่งความจริงและพื้นที่ไซเบอร์ว่าเป็นอย่างไร ในสังคมที่มักสร้างความเป็นชายขอบและความเป็นอื่นในเรื่องเพศให้กับเกย์

ด้วยวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยได้ทบทวนแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยและเพื่อคลี่คลายให้มีความกระจ่างชัดต่อปรากฏการณ์ที่ศึกษา ประกอบด้วยแนวคิดพื้นฐานดังต่อไปนี้

เกย์ : การกำเนิด นิยามความหมายและความเป็นมา เพื่อเผยให้เห็นถึงสาเหตุเงื่อนไข หรือปัจจัยที่ส่งผลต่อการเป็นเกย์ทั้งจากพันธุกรรมและการประกอบสร้างทางสังคมวัฒนธรรม ตลอดจนพัฒนาการความเป็นเกย์อันจะชี้ให้เห็นถึงจุดเปลี่ยนหรือจุดหักเหที่ทำให้ชายรักต่างเพศกลายเป็นชายรักเพศเดียวกันที่นำไปสู่การก่อร่างสร้างตัวตนเกย์ อีกทั้งอธิบายถึงนิยามความหมายอันหลากหลายที่สังคมและตัวเองเองสร้างขึ้นให้กับ “เกย์” เป็นความลึกลับไม่หยุดนิ่งตายตัวในเรื่องเพศ นอกจากนี้ชี้ให้เห็นถึงความเป็นมาของเกย์จากอดีตจนถึงปัจจุบันทำให้ทราบถึงพัฒนาการทางด้านประวัติศาสตร์ของเกย์ เพื่อให้เห็นความลึกลับของการแสดงตัวตน “เกย์” ที่หลากหลายไปตามสถานการณ์และช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

เกย์ : ตัวตน พื้นที่ อำนาจ และการต่อรอง เพื่อเผยให้เห็นการก่อร่างสร้างตัวตน “เกย์” อันเกิดจากการสร้างความหมาย “เกย์” จากสถาบันทางสังคมต่าง ๆ และตัวเกย์เอง จนทำให้เกย์ถูกสร้างความเป็นชายขอบและความเป็นอื่นในเรื่องเพศ ส่งผลให้มีตัวตน “เกย์” เกิดขึ้นในสังคม อีกทั้งเผยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่ ตัวตน อำนาจและการต่อรองของเกย์ว่าเป็นอย่างไร อันนำไปสู่การสร้างความหมายและการแสดงตัวตนเกย์ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์

การสร้างความหมายและตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ เผยให้เห็นถึงการต่อสู้ ต่อรอง ช่างชิง และสร้างความหมายของวาทกรรมรักเพศเดียวกัน

ต่ออำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เกย์ถูกสร้างความหมายจากสังคมและตัวเกย์เองให้เป็นชายขอบและเป็นอื่นในสังคม อีกทั้งชี้ให้เห็นถึงการแสดงตัวตนของเกย์ในพื้นที่เหล่านี้ เพื่อให้เข้าใจถึงวิถีชีวิตและตัวตนบางอย่างของพวกเขาอันเกิดจากการต่อรองเหล่านั้น

เกย์ : การกำเนิด นิยามความหมายและความเป็นมา

ปัจจุบันเกย์ในโลกนั้นมีประมาณร้อยละ 10 ของจำนวนประชากรในสังคมหนึ่ง ๆ (ซัด เย็นสบาย, 2551) น.พ.วัลลภ ปิยมโนธรรม นักจิตวิทยา (ชุมชนเมือง : ขวดยพลาศดึก ทำเพศชายกลายเป็นกะเทย, 2551) กล่าวถึง ตัวเลขจำนวนคนที่มัพฤตกรรมเบียงเบนทางเพศในประเทศไทยนั้น ไม่มีการระบุที่ชัดเจนแน่นอน เนื่องจากส่วนใหญ่จะไม่เปิดเผย แต่ตัวเลขที่ประมาณการกันไว้ คาดว่าไม่น่าจะต่ำกว่า 3-4 ล้านคน หรือประมาณร้อยละ 5-6 ของจำนวนประชากรทั้งประเทศ และเป็นตัวเลขที่สูงขึ้นมาโดยตลอดไม่มีวิเววที่จะลดลงมีแต่จะเพิ่มสูงมากขึ้น นายนิธิ ธีระโรจนพงษ์ ประธานองค์กรฟ้าสีรุ้งฯ (ชายไทยเป็นเกย์ร้อยละ 10 แต่ไม่กล้าเปิดเผยแอบแฝงกว่าร้อยละ 60, 2551) กล่าวว่า จากการทำงานคลุกคลีในกลุ่มชาวเกย์ และสามารถรวบรวมข้อมูลได้ว่า ในสังคมไทยมีมากถึงร้อยละ 10 ของประชากรชายที่เป็นเกย์ โดยเป็นเกย์ที่แอบแฝงสูงถึงกว่าร้อยละ 60 ที่กล้าเปิดเผยไม่ถึงร้อยละ 40 ซึ่งสาเหตุ เงื่อน ไขหรือปัจจัยที่ส่งผลให้บุคคลหนึ่งเป็นเกย์นั้นยังเป็นที่ยกเถียงกันทั่วในหลายศาสตร์ หลากวงวิชาการ (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2547 : 2)

จากการค้นคว้าของผู้วิจัยมีแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุ เงื่อน ไข หรือปัจจัยที่ก่อร่างสร้างความเป็นเกย์ โดยมีนักวิจัย นักวิชาการกล่าวเอาไว้หลายด้าน อาทิเช่น นักวิชาการทางด้านวิทยาศาสตร์ จิตวิทยา ชีววิทยา แพทยศาสตร์ มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ ศาสนา เป็นต้น ซึ่งจะกล่าวรายละเอียด ดังนี้

โจนาธาน รัฟการ์เดน (Jonathan Roughgarden) นักชีววิทยาที่เฝ้าติดตามพฤติกรรมของนกกินหอยปากแดง (Eurasian Oyster Catcher) ซึ่งมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของนกตัวเมียสองตัวที่อาศัยอยู่เป็นครอบครัวกับนกตัวผู้หนึ่งตัว ตามทฤษฎีอธิบายว่า พฤติกรรมนี้เป็นการแข่งขันแบบร่วมมือ (Cooperative Games) อันเป็นกลไกของธรรมชาติที่ช่วยรักษาเสถียรภาพให้เกิดความสงบสุข คือ นกตัวเมียทั้งสองตัวร่วมมือกันเพื่อให้ได้ผลประโยชน์ทั้งสองฝ่าย โดยช่วยกันสร้างรังและอยู่ด้วยกันกับนกตัวผู้โดยไม่มีการทะเลาะกัน (Roughgarden, 1995 : 2-10) ไม่เพียงแต่

นกชนิดนี้เท่านั้นที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันแต่ยังพบได้ในสัตว์อีกกว่า 500 ชนิด โดยเฉพาะสัตว์ชั้นสูงเกือบทุกชนิด (โพมีลอย, 2527 : 49) จากปรากฏการณ์นี้ชี้ให้เห็นว่า พฤติกรรมรักเพศเดียวกันของสิ่งมีชีวิตนั้นอาจเป็นกลไกที่เกิดขึ้นเพื่อรักษาสมดุลในธรรมชาติ

ส่วนในการวิจัยยีนเกย์ในมนุษย์นั้น มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพันธุกรรมเกย์ อาทิ มีการทดลองให้ชายแท้ เกย์และผู้หญิง คมเสื้อที่มีกลิ่นเหงื่อของชายหนุ่มกลุ่มหนึ่ง ผลปรากฏว่า สมองส่วนไฮโปทาลามัสของชายแท่นั้นมีการตอบสนองกับกลิ่นกายของชายอื่นแตกต่างจากเกย์ ซึ่งมีการตอบสนองของส่วนนี้คล้ายกับผู้หญิง และงานวิจัยของ ไชมอน ลีเวย์ (Simon Levay) กล่าวว่า กลุ่มของเซลล์ประสาทที่เรียกว่า INAH3 ในไฮโปทาลามัสของชายแท้กับเกย์นั้นมีความแตกต่างกันอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามยังยืนยันไม่ได้ว่าการเป็นเกย์นั้นเกิดจากพันธุกรรม เพราะกลุ่มตัวอย่างของลีเวย์มีเพียง 41 คน (ชายเกย์ 19 คน ชายแท้ 16 คน หญิง 6 คน) ซึ่งถือว่าน้อยมาก อีกทั้งยังไม่มีประวัติรสนิยมทางเพศของกลุ่มตัวอย่างว่าเป็นไบเซกซวลด้วยหรือไม่ ยิ่งไปกว่านั้นกลุ่มตัวอย่างล้วนเป็นบุคคลที่โตแล้ว จึงไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าสมองส่วนที่ต่างกันนั้นแตกต่างมาตั้งแต่เกิดหรือเพิ่งแตกต่างตอนเป็นหนุ่มสาว (Levay, 1991 : 1034-1037) ส่วนงานวิจัยที่เป็นที่น่าสนใจมากคือ งานวิจัยของดีน ฮาเมอร์ (Dean Hamer) ซึ่งได้พบยีนเกย์ เรียกว่า เอ็กซ์คิว 28 (Xq28) เกี่ยวข้องกับภาวะการเป็นเกย์ แต่ก็ไม่สามารถอธิบายได้ว่าเกี่ยวข้องกันอย่างไร แม้กระนั้นแนวคิดของฮาเมอร์ถือว่าเป็นจุดหักเหที่สำคัญในวงการวิจัย ทำให้มีผู้สนใจศึกษาโครโมโซมเอ็กซ์กับเกย์อย่างมาก ซึ่งโรคทางพันธุกรรมหลาย ๆ โรคก็ถ่ายทอดมาทางโครโมโซมเอ็กซ์นั่นเอง มีหลายทฤษฎะที่กล่าวเกี่ยวกับยีนต์เกย์บนโครโมโซมเอ็กซ์ บางท่านให้ทฤษฎะว่า โครโมโซมเอ็กซ์ของเพศหญิงมีสองแท่ง แท่งหนึ่งจะถูกปิดสวิตช์ไว้ ไม่มีการแสดงออกทางพันธุกรรมใด ๆ อีกแท่งหนึ่งเปิดสวิตช์เพื่อทำหน้าที่ให้ผู้หญิง มีฟีโนไทป์ (ลักษณะภายนอก) ของผู้หญิงปกติ ซึ่งผู้ชายแท้จะได้แท่งที่ปิดสวิตช์มา ส่วนเกย์นั้นได้แท่งที่เปิดสวิตช์ ส่วนอีกแนวคิดกล่าวว่า ยีนเกย์นั้นช่วยกระตุ้นการเจริญพันธุ์ในเพศหญิง แต่เมื่อไปอยู่ในผู้ชายจะทำให้ผู้ชายคนนั้นแสดงพฤติกรรมหญิง แม้จะมีผู้ที่วิจัยเกย์ที่เป็นฝาแฝด ซึ่งเป็นฝาแฝดร่วมไข่ ร่วมรกเดียวกันก็ตามที่เชื่อว่าหากแฝดคนหนึ่งเป็นเกย์อีกคนหนึ่งก็ต้องเป็นเกย์ด้วย แต่ผลไม่ได้เป็นเช่นนั้นเสมอไปเนื่องจากแฝดคู่หนึ่งอาจได้รับปริมาณฮอร์โมน โดยเฉพาะฮอร์โมนเพศ และสารอาหารไม่เท่ากัน ทำให้คนหนึ่งเป็นชายแท้แต่อีกคนหนึ่งอาจมีพฤติกรรมกระตือรือร้นได้ (กรมสุขภาพจิต, 2551 : 1-2) แนวคิดอีกแนวคิดที่น่าสนใจเป็นของเรย์ แบลงชาร์ด (Ray Blanchard) กล่าวว่า ถ้าแม่คนใดมีลูกชายเกินกว่าหนึ่งคนแล้ว ลูกชายคนต่อไปมีแนวโน้มจะเป็นเกย์สูงกว่าร้อยละ 33 ด้วยเหตุผลว่าเมื่อแม่ตั้งครรภ์ลูกชายคนแรก ทารกจะสร้างแอนติเจนแสดงความเป็นเพศชายเรียกว่า แอนติเจนเอช-วาย (H-Y Antigen) ขึ้นมาในท้องแม่ ซึ่งจะ

กระตุ้นให้แม่สร้างแอนติบอดี (H-Y Antibody) ต่อต้านแอนติเจนของลูกซึ่งมาจามีผลให้ลูกชายที่อยู่ในครรภ์นั้นมีแนวโน้มน่าเป็นเกย์ (Blanchard, 1996 : 27-31)

แนวคิดข้างต้นที่กล่าวว่า ความเป็นเกย์มีเงื่อนไขเกิดขึ้นจากพันธุกรรม มีอิทธิพลเล็กน้อยเพียงใด ยังไม่มีผู้ใดยืนยันอย่างแน่ชัดเนื่องจากมีข้อขัดแย้งอยู่พอสมควร ดังนั้นต่อไปจะเป็นการอธิบายถึงเงื่อนไขของความเป็นเกย์ที่เกิดจากอิทธิพลของสังคมวัฒนธรรม

ภริกาญจน์ (นามแฝง, 2551 : 1-5) ได้กล่าวถึงเกี่ยวกับแนวคิดทางด้านสังคมวิทยาว่า การเป็นเกย์นั้นเกิดจากสิ่งแวดล้อม ซึ่งในทางสังคมวิทยา เรียกว่า การอบรมบ่มเพาะ (Socialization) คือ การที่สังคมมีการบ่มเพาะสมาชิกของสังคม โดยผ่านระบบครอบครัว ชุมชน โรงเรียน สถานที่ทำงาน และสื่อมวลชน เพื่อให้สมาชิกปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคมที่ได้ร่วมกันกำหนดว่าควรปฏิบัติ หรือหากนอกเหนือจากสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ผิด หากมองผ่านแว่นทางศาสตร์สังคมวิทยาจะมองได้ว่าการเป็นรักเพศเดียวกันเกิดจากความผิดพลาดของระบบการอบรมบ่มเพาะสมาชิก เช่น ครอบครัวเลี้ยงลูกไม่ถูกวิธี หรือมีแบบอย่างทางเพศที่ไม่ถูกต้อง สื่อมวลชนนำเสนอภาพตัวแทน (Representation) ที่ไม่เหมาะสมให้แก่เด็ก เยาวชน ทำให้เกิดการเลียนแบบ เป็นต้น ส่วนประสบการณ์วัยเด็กก็มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมการรักเพศเดียวกันด้วย เช่น การอาศัยอยู่ในโรงเรียนชายล้วน แล้วอาจมีประสบการณ์ทางเพศกับเพื่อนชายด้วยกัน การถูกลวนลามทางเพศโดยเพื่อนบ้าน ญาติที่เป็นผู้ชาย ทำให้เกิดความชอบ ประทับใจ จนเกิดการฝังใจ เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามประสบการณ์วัยเด็กนี้จะต้องมีแรงผลักดันและแรงสนับสนุนร่วมด้วย จึงจะทำให้เด็กคนหนึ่งเติบโตขึ้นเป็นเกย์ กะเทย ทอม หรือ ดี

สำหรับแนวคิดทางด้านสังคมวัฒนธรรมของจิราภา เต็งไตรรัตน์ และคณะ (2547 : 346-347) กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศของคนในสังคมที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกันมักจะมี ความแตกต่างกันในเรื่องรายละเอียดปลีกย่อย เช่น บางวัฒนธรรมให้ชายมีเพศสัมพันธ์กับชายในช่วงก่อนแต่งงาน แต่เมื่อหลังแต่งงานแล้วให้มีเพศสัมพันธ์กับหญิงเท่านั้น ชายในวัฒนธรรมนี้ถือว่าเป็นโฮโมเซกซวล (Homosexual) เนื่องจากวัฒนธรรมพาไป เรียกว่า พวกโฮโมเซกซวลแบบรักสองเพศ (Facultative Homosexual) ส่วนบุคคลที่นิยมชมชอบเพศเดียวกัน โดยไม่มีวัฒนธรรมหรือไม่เป็นไปตามสถานการณ์ เรียกว่า พวกโฮโมเซกซวลแบบรักเพศเดียวกัน (Obligative Homosexual) เป็นต้น

ด้วยความรู้ทางศาสนาที่ถูกสร้างขึ้นจากหลายศาสนาที่สำคัญในโลก ซึ่งเป็นวาทกรรมที่กดทับ ปิดกั้นให้เกย์กลายเป็นคนชายขอบและเป็นคนอื่นของสังคมในเรื่องเพศ โดยเฉพาะศาสนาคริสต์และอิสลามที่กล่าวว่า มนุษย์มีเพียงสองเพศเท่านั้นคือ เพศชายกับหญิง การมีเพศสัมพันธ์ควรเป็นไปเพื่อการสืบพันธุ์เท่านั้น และมีข้อห้ามเรื่องการคุมกำเนิด ด้วยความรู้ที่

ถูกสร้างขึ้นเหล่านี้ทำให้มนุษย์ยอมรับมายึดถือปฏิบัติโดยไม่ได้ตั้งคำถาม ซึ่งอาจเกิดจากความเชื่อถือและศรัทธาในสิ่งเหนือธรรมชาติในนามของพระเจ้า

หากความรู้ทางศาสนาที่กล่าวว่า มนุษย์มี 2 เพศ คือ เพศชายและหญิง เป็นความจริง เหตุใดจึงพบเห็นเพศอื่นในสังคมอีก เพศอื่นเหล่านี้ ได้แก่ ขันที และกะเทย หรือเกย์ที่ปรากฏอยู่ในสังคมนั้น ควรจัดประเภทอยู่ในเพศชายหรือหญิงเท่านั้นหรือ ถ้าหากมองด้วยมโนทัศน์เช่นนี้อาจทำให้ผู้ที่เป็เพศอื่นมีความรู้สึกอึดอัดใจ เนื่องจากจำต้องเลือกที่จะเป็นเพศชายหรือหญิง ซึ่งเป็นเพศที่ตนเองไม่มีคุณสมบัติครบถ้วน เช่น มีความต้องการเป็นเพศหญิง แต่ไม่มีมดลูกเหมือนผู้หญิงแท้ มีรูปร่างลักษณะภายนอกเหมือนผู้ชายแท้ แต่นิยมชมชอบเพศเดียวกัน (เป็นลักษณะของเพศหญิงที่สังคมให้คุณค่า คือ ชอบผู้ชาย) หรืออาจมีลักษณะพิเศษที่แตกต่างจากเพศชายหญิง เช่น เป็นเพศชายที่มีลักษณะกระดุกกระดิง หรือมีอวัยวะเพศทั้ง 2 เพศในคนเดียว

ส่วนความรู้ที่กล่าวว่า ควรมีเพศสัมพันธ์เพื่อการมีลูกเท่านั้น ไม่ใช่เพื่อความสนุกสนาน ผิงพอใจ เป็นความรู้ที่ฝังรากลึกอยู่ในมโนทัศน์ของมนุษย์โดยเฉพาะในวัฒนธรรมของชาวตะวันตก ซึ่งมีรากฐานมาจากธรรมเนียมประเพณียูดาและคริสเตียน (Judaic and Christian) หากเป็นเช่นนั้นจริง เหตุใดจึงมีศาสนา ลัทธิ หรือวัฒนธรรมที่หลากหลายแสดงทรรศนะที่แตกต่างออกไป โดยในวัฒนธรรมฮินดูของอินเดียโบราณ (ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 3-5) มีคัมภีร์เรื่องเพศที่ขึ้นชื่อในเรื่องของการหาความสุข ความพึงพอใจทางเพศ ที่เชื่อว่าเป็นทางหนึ่งของการเข้าถึงความสมบูรณ์ทางจิตวิญญาณ (ทศวรร มณีศรีขำ, 2545 : 19-21) เช่นเดียวกับคำสอนของเต๋าในยุคจีนโบราณ (ช่วงราว 200 ปีก่อนคริสตกาล) ที่กล่าวว่า การมีเพศสัมพันธ์ ไม่ได้เป็นเพื่อการสืบพันธุ์เท่านั้น แต่เป็นไปเพื่อความพึงพอใจ เพื่อความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ วิญญาณ และความสามัคคี ประองคอง (พลังชีและเพศสัมพันธ์, 2553 : 1-2) อีกทั้งการปฏิบัติภารกิจ เช่น การมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก หรือการทำรักด้วยปาก ก็เป็นสิ่งที่ได้รับการยอมรับในยุคนั้น นอกจากนี้ หากการประกอบภารกิจของมนุษย์เป็นไปเพื่อการดำรงเผ่าพันธุ์ การใช้เครื่องป้องกันการตั้งครรภ์ในยุคโบราณนั้นมีวัตถุประสงค์ใด เช่น ในยุคกรีกโบราณ ราว 150 ปีก่อนคริสตกาลที่มีการใช้กระเพาะปัสสาวะแพะมาทำเป็นเครื่องป้องกันการตั้งครรภ์ (เกร็ดดี นามแฝง, 2553 : 1) ดังนั้นการมีเพศสัมพันธ์ของชายหญิงในยุคโบราณจึงไม่ใช่เพื่อการมีลูกสืบสกุลเพียงเท่านั้น

เช่นเดียวกับศาสนาอิสลามที่ความรู้เรื่องเพศถูกถ่ายทอดจากการขัดเกลาทางสังคม ให้ปฏิบัติตามหลักคำสอนทั้งหลักปฏิบัติและหลักศรัทธา ซึ่งความรู้ทางศาสนานี้ถูกยึดถือปฏิบัติจากผู้ศรัทธา โดยไม่มีการตั้งคำถามว่า เหตุใดจึงต้องปฏิบัติตาม เช่น เด็กผู้ชายจะต้องเข้าสู่หนัด (ขริบปลายหนังหุ้มอวัยวะเพศ) การห้ามประพฤดิข้ามเพศ หรือการเป็นรักเพศเดียวกัน (สมถิติ สงวนแก้ว, 2546 : 11-12)

ด้วยพลังอำนาจของข้อบัญญัติ ซึ่งเป็นความรู้ของศาสนาอิสลามที่กล่าวว่า พฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นบาปมหันต์ ส่งผลให้ผู้ศรัทธาที่ไม่ได้ตั้งคำถามว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น อาจจะมองผู้ที่เป็นรักเพศเดียวกันเป็นคน “ไม่ปกติ” ในสังคม ซึ่งก่อให้เกิดความรู้ที่ผิดเพี้ยนไปจาก หลักคำสอนที่แท้จริงของศาสนาก็เป็นไปได้ เช่น การกำหนดกฎหมายของประเทศมุสลิมที่มีพื้นฐาน มาจากกฎหมายของศาสนา ซึ่งมักจะลงโทษกลุ่มคนรักเพศเดียวกันตั้งแต่ขั้นเบาจนถึงขั้นรุนแรง อาทิเช่น ในประเทศมุสลิมส่วนใหญ่มีกฎหมายลงโทษผู้เป็นรักเพศเดียวกันขั้นเบาโดยการปรับเป็น เงินหรือจำคุก การลงโทษขั้นรุนแรง คือ การประหารชีวิต ตัวอย่างเช่น ในประเทศซาอุดีอาระเบียที่ ลงโทษด้วยการขว้างหินใส่ จนถึงการตัดหัวผู้เป็นรักเพศเดียวกัน (พิสเชส นามแฝง, 2553 : 1-3) ซึ่ง หากพิจารณาถึงเป้าหมายหลักของศาสนาอิสลาม คือ ความสันติ ที่ไม่ควรจะมีการเบียดเบียนชีวิต มนุษย์ด้วยกัน กลับให้ความรู้สึกขัดแย้งกับข้อกำหนดที่กำหนดไว้โดยสิ้นเชิง

ความรู้ทางศาสนาที่กล่าวมาข้างต้น โดยเฉพาะคริสต์ศาสนาและศาสนาอิสลาม จะ เห็นได้ว่า เป็นความรู้ที่มีอำนาจและอิทธิพลต่อความคิดมนุษย์ ทำให้มนุษย์ยอมรับความรู้เหล่านั้น โดยที่ไม่ได้ตั้งคำถาม เป็นเหตุให้ผู้ปฏิบัติตัวแตกต่างจากความรู้ทางศาสนาต้องกลายเป็นคนชาย ขอบและเป็นคนอื่นในศาสนา โดยในความรู้เรื่องเพศที่ว่า มนุษย์มีเพียง 2 เพศ คือ เพศชายและหญิง หรือ การมีเพศสัมพันธ์เป็นไปเพื่อการสืบพันธุ์เท่านั้น ทำให้เกย์ผู้ซึ่งมีคุณลักษณะแปลกแยกไปจาก ลักษณะของชายหญิงแท้ตามความรู้ทางศาสนาจึงถูกมองว่า “ผิดปกติ” ในสังคม

สำหรับความรู้ทางศาสนาของพระพุทธศาสนา จากพระวินัยปิฎก เล่มที่ 4 มหาวรรค ภาค 1 เรื่องห้ามบ้นเฑาะก์ไม่ให้อุปสมบท ด้วยสาเหตุว่าในครั้งพุทธกาลมีการอนุญาต ให้ “บ้นเฑาะก์” บวชได้ เมื่อเข้ามาบวชแล้วมีพฤติกรรมที่ไม่เอื้อต่อพระธรรมวินัย ยังคงแสดง พฤติกรรมตามเพศวิถีที่ตัวเองชื่นชอบและแสวงหาความสุขจากพฤติกรรมทางเพศรุกรานพระภิกษุ สงฆ์ สามเณร จนไม่เป็นอันปฏิบัติธรรม นำไปสู่การฟ่งโทษ ตีเตียนของพระภิกษุสงฆ์สาวก และ ชาวพุทธ เป็นที่มาของบัญญัติห้ามบวชในพระพุทธศาสนา นอกจากนี้ยังมี “อุกโตพยัญชนก” เป็นผู้ ที่มีอวัยวะเพศและจิตใจที่สามารถกลับไปกลับมาระหว่างหญิงและชายได้ ซึ่งการห้ามอุกโตพยัญ ชนกบวช ก็ยังเป็นกลุ่มที่ไม่มีข้อโต้แย้ง แต่ในส่วนของบ้นเฑาะก์กรอบของการให้ความหมายนั้น ต้องตีความและมีการถกเถียงกันอยู่ ดังปรากฏในพจนานุกรมศัพท์พุทธศาสน์ที่ว่า “บ้นเฑาะก์ คือ “กะเทย” หมายถึง คนไม่ปรากฏว่าเป็นเพศชายหรือเพศหญิง ได้แก่ กะเทยโดยกำเนิด 1 ชายผู้ถูก ตอนทีเรียกว่า ชั้นที่ 1 ชายมีราคะกล้าประพฤตินอกจารีตในทางเสพกามและช่วยวนชายอื่นให้เป็น เช่นนั้น 1 โดยท่านพุทธิสาโรตีความไว้ว่า กะเทยโดยกำเนิดนั้น น่าจะหมายถึงคนที่มีอวัยวะเพศทั้ง ชายและหญิงตั้งแต่เกิด ในแง่นี้ กะเทยจึงไม่จำเป็นต้องหมายถึงเกย์เสมอไป ชั้นที่ ก็เช่นกัน ไม่จำเป็นต้องหมายถึงเกย์ บ้นเฑาะก์ในความหมายที่ 3 น่าจะหมายถึงเกย์มากที่สุด เพราะมี

ข้อความระบุว่า “ประพัตินอกจารีตในทางเสพกาม” ถ้าเช่นนั้นเกย์ที่สงบเสงี่ยม ไม่ได้ช่วยวนชายอื่นให้ประพัตินอกจารีตในทางเสพกาม ไม่จัดว่าเป็นบัณฑิตเท่าไร ดังนั้นจึงไม่อยู่ในข่ายห้ามบวช (พุทธศาสนาโร, 2551 : 4-5)

ความรู้ทางพุทธศาสนาเหล่านี้ แม้ว่าจะไม่มีข้อกำหนดหรือบทลงโทษกับผู้ที่มิประพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน แต่ในพระไตรปิฎกก็ยังปรากฏผู้ที่มีเพศแตกต่างจากชายหญิงที่สังคมให้คุณค่า นั่นคือ “บัณฑิตเท่าไร” หรือ “อุกโตพยัญชนก” ซึ่งอาจหมายถึงถึงเกย์ กะเทย ด้ดู โดยเกิดจากการตีความของพระภิกษุและพุทธศาสนิกชนที่สามารถตีความได้หลากหลายความหมายหลายนัย ซึ่งพระพุทธรองค์ทรงกล่าวเตือนผู้เป็นรักเพศเดียวกันนี้ เนื่องจากทำให้เกิดความเสื่อมในหมู่ภิกษุสงฆ์ด้วยการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับพระภิกษุ จนเป็นข้อกำหนดว่า เป็นบุคคลห้ามบวช ทั้งนี้เพื่อการดำรงอยู่ของพระพุทธศาสนา แต่ก็ไม่ได้ห้ามอย่างไรเหตุผล กล่าวคือ หากพิจารณาจากเป้าหมายสูงสุดของพระพุทธศาสนาที่ว่า เพื่อบรรลุธรรม ปราศจากกิเลส และจากการตีความในพระไตรปิฎก มีพุทธพจน์ที่พระพุทธองค์ตรัสกับพระอานนท์ว่า “วิถีความหลุดพ้นนั้นเปิดรับทั้งผู้หญิงและผู้ชาย” แสดงให้เห็นว่า บุคคลที่ไม่ทำให้ศาสนาเสื่อมด้วยการประพฤติปฏิบัติตามกิจของสงฆ์ รักษาศีลปฏิบัติธรรม ฝึกจิต เจริญสติ เพื่อบรรลุมรรคผล นิพพาน ไม่ว่าเพศใดก็สามารถบวชได้ แต่หากผู้ใดประพฤติตนไม่เหมาะสม ไม่ว่าเพศใดก็ตามย่อมไม่สมควรบวชในพระพุทธศาสนา ดังนั้นหากศึกษาหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา แก่นสำคัญอยู่ที่การปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ซึ่งไม่ได้มีการกีดกันทางเพศเพื่อบรรลุมรรคผล

ในวรรณกรรมทางศาสนาต่าง ๆ เหล่านี้ ได้กล่าวถึงความเชื่อเรื่องการกำเนิดและความผิดบาปจากการเป็นเกย์ไว้หลากหลาย โดยตำนานเกย์ในความเชื่อของคริสต์ศาสนา กล่าวว่า การประพัตินเป็นชายรักเพศเดียวกันนั้นต้องถูกลงโทษถึงขนาดล้างบ้านล้างเมือง ซึ่งในพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า ชาวเมืองสะโดมและอะโมรา ประพัตินเป็นเกย์ โดยมีการร่วมรักกับเพศเดียวกันแทบทั้งเมือง เหลือจำนวนผู้ที่ไม่เป็นเกย์ไม่ถึงสิบคน ซึ่งพระยะโฮวาถือว่าการกระทำนั้นเป็นสิ่งลามกอย่างยิ่ง ต้องถูกลงโทษอย่างรุนแรง โดยพระองค์ทรงใช้ไฟบรรลัยกัลป์เผาผลาญเมืองนั้นให้วอดวายพังพินาศ และพระองค์ทรงตรัสสั่งให้โมเสสประกาศแก่คนทั้งหลายว่า การประพัตินเช่นนั้นจะต้องถูกลงโทษอย่างหนักถึงขั้นทำให้เกิดธรณีสูบ แผ่นดินไหวได้ (กิตติศักดิ์ ปรกติ, 2551 : 1-2)

¹จากวินัยปิฎก จุฬวรรค เล่ม 7 ข้อ 402 หน้า 316 [ภิกขุณี ชั้นธกะ-การอนุญาตให้บวชภิกษุณี]

ส่วนความเชื่อเรื่องความเป็นเกย์ของศาสนาอิสลามมีอยู่ว่า การรักเพศเดียวกัน เป็นผลจากการเลือก และเป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้กับข้อเสนอที่ว่า พระเจ้าทำให้มนุษย์เป็นคนรักเพศเดียวกัน แล้วต่อมาพระองค์กลับประกาศว่ามันเป็นความผิดและกำหนดโทษทั้งในโลกนี้และโลกหน้า การที่จะยอมรับข้อเสนอดังกล่าวหมายถึงการยอมรับว่าพระเจ้าไม่เที่ยงธรรม ความเบี่ยงเบนสามารถเกิดขึ้นในตัวมนุษย์ในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งตามธรรมชาติและฝืนธรรมชาติ จากการผิดศีลธรรมทางเพศ จนถึงข่มขืนกระทำชำเรา จากการร่วมเพศกับศพถึงการร่วมเพศกับสัตว์ แนวโน้มเหล่านี้อาจมาจากการชักจูงของมารร้าย อิทธิพลของสื่อจากการล่อลวงหรือการติดต่อโดยตรงของมนุษย์ มนุษย์ไม่ใช่หุ่นยนต์ที่ต้องทำตามโปรแกรมที่ตั้งไว้ แต่มนุษย์มีสิทธิ์เลือกที่จะกระทำสิ่งใดก็ได้ตามใจ และพระเจ้ากำหนดให้เขารับผิดชอบสำหรับการเลือกของเขา ถ้าหากว่าการรักร่วมเพศเป็นผลผลิตของชะตากรรมทางพันธุศาสตร์ จะเป็นการไม่ยุติธรรมสำหรับพระเจ้าที่จะทำให้มันเป็นความผิดและลงโทษคนเหล่านั้นที่ประพฤติ (อบู อามีนะฮุ บิลาล ฟิลิปส์, 2551 : 1-2) ในเรื่องความเชื่อเรื่องบาป มีความหมายต่อคนมุสลิมมาก เพราะเชื่อว่าบาปไม่ได้ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่เกิด แต่บาปนั้นเกิดขึ้นจากการที่มนุษย์ไม่เลือกเดินในทางที่ถูกต้องตามที่อัลลอฮ์ เป็นผู้กำหนดไว้ให้ หากบุคคลใดทำบาปในโลกนี้เมื่อเสียชีวิตไปจะถูกนำไปพิพากษาบาปที่ทำในอีกโลกหนึ่งซึ่งมีทั้งสวรรค์และนรก คนที่มีบาปติดตัวมากจะถูกพิพากษาให้ถูกเผาไหม้ด้วยไฟแห่งนรก จนกว่าจะชดใช้กรรมนั้นหมด (Abdalati, 1993 : 31-33)

จากการสัมภาษณ์เบื้องต้นของบุคคลผู้เป็นมุสลิม พบว่า ในแต่ละพฤติกรรมหรือการกระทำที่เป็นการล่วงละเมิดบรรทัดฐานทางสังคมจะถูกกำหนดระดับของความรุนแรงของบาปไว้แตกต่างกัน แต่ไม่สามารถแบ่งแยกระดับขั้นของบาปไว้อย่างชัดเจน แต่จะทราบจากการอบรมขัดเกลาทางสังคมตั้งแต่วัยเด็ก เช่น การไม่ทำละหมาด 1 ครั้ง ใน 1 วัน ถือว่าบาป แต่การนินทาผู้อื่นถือว่าบาปยิ่งกว่า และหากเป็นการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันหรือเป็นกะเทยนั้นถือว่าเป็นบาปอย่างมหันต์

สำหรับความเชื่อเรื่องการทำเนียดเกย์ในศาสนาพุทธ บุญมี เมฆางกูร (2551 : 1-12) กล่าวว่า ในทางพระพุทธศาสนาการเกิดเป็นกะเทยหรือเพศที่สามนั้นเป็นเรื่องของกรรม ซึ่งกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกทุกหมวด การที่บุคคลใดเกิดผิดเพศจากเพศกำเนิดเนื่องจากบุคคลผู้นั้นได้เคยประพฤติผิดในกามคือทำผิดในทางเพศไว้มาก ซึ่งเทียบได้กับการเกิดเป็นคนพิการ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เป็นผลที่เกิดขึ้นในปฏิสนธิกาล แปลว่า ให้ผลในขณะที่เกิดขึ้นมาในภพใหม่ และเป็นผลที่เกิดขึ้นในปวัตติกาล แปลว่า ให้ผลตั้งแต่เกิดแล้วไปจนถึงแก่ความตาย กล่าวคือ บางคนเกิดมาก็พิการพิการเนื่องมาจากผลกรรมที่เกิดขึ้นในปฏิสนธิกาล เป็นกรรมที่ส่งผลมาในอดีตชาติ แต่บางคนนั้นเกิดมายังไม่พิการแต่ในช่วงที่มีชีวิตอยู่นั้นเกิดประสบอุบัติเหตุทำให้พิการ เรียกว่า ผลที่เกิดขึ้น

ในประวัติศาสตร์ ซึ่งการเกิดเป็นเกย์หรือกะเทยก็คล้ายกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าทำกรรมหนักเบาเท่าใด อันจะให้ผลกรรมไม่เท่ากัน แต่ในทางพระพุทธศาสนานั้นบุคคลผู้ที่เป็นกะเทยในประวัติศาสตร์ (หลังปฏิสนธิ) สามารถบรรลุมรรคผล นิพพานได้

จากความเชื่อเรื่องการกำเนิดเกย์และความผิดปกติจากการเป็นเกย์ของหลายศาสนาข้างต้น สังเกตพบว่า หลักปฏิบัติของแต่ละศาสนามีผลอย่างยิ่งที่ทำให้บุคคลที่เป็นเกย์ในศาสนานั้นประพฤติปฏิบัติหรือแสดงตัวตนเป็นอย่างไร โดยจะเห็นว่า ด้วยหลักปฏิบัติของศาสนาคริสต์และอิสลามที่ทำให้ศาสนิกชนเคร่งครัดทำให้เกย์ต้องพยายามปกปิดตัวตน “เกย์” มากกว่าศาสนาพุทธที่พื้นฐานของคำสอนทางศาสนาไม่บังคับให้ศาสนิกชนเชื่อถือโดยเคร่งครัด แต่อาศัยหลักเหตุผลเป็นสำคัญ จึงทำให้พุทธศาสนิกชนไม่มีความกดดันมากนักในการแสดงตัวตน “เกย์” ออกมา แต่ศาสนิกชนทุกศาสนายังต้องเผชิญกับอำนาจแห่งวาทกรรมรักต่างเพศที่เป็นสามัญสำนึกทั่วไปในหลายเชื้อชาติและหลากหลายศาสนา

ในเรื่องพัฒนาการของตัวตนทางเพศและความเป็นเกย์มีส่วนสำคัญที่ช่วยชี้ให้เห็นถึงจุดเปลี่ยนหรือจุดหักเหที่ทำให้ชายแท้กลับกลายเป็นเกย์เพื่อให้เข้าใจลึกซึ้งความจริงเพื่อหาเงื่อนไขสาเหตุของการเป็นเกย์ จากงานศึกษาของสุไลพร ชลวิไล (2550 : 31-39) กล่าวถึง บทความ 2 บทความที่เกี่ยวข้องกับตัวตนทางเพศ ได้แก่ บทความเรื่อง ภาวะสุขภาพของชายรักร่วมเพศในช่วงกระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์แห่งตนผ่านประสบการณ์ชีวิต : การสังเคราะห์งานวิจัย โดยพรเทพ แพรขาว และบทความเรื่อง ชีวิตติดเบอร์ : ตัวตนและเพศวิถีของเกย์ “ควิง” ในเขavn่า M โดยจตุพร บุญหลง ซึ่งทั้งพรเทพและจตุพร ต่างก็มีความคิดเห็นตรงกันว่า สังคมและวัฒนธรรมคือปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการสร้างความเป็นตัวตนของชายรักเพศเดียวกัน โดยมีวิถีชีวิตทางเพศเป็นตัวบ่งชี้ถึงตัวตนความเป็นชายรักเพศเดียวกัน จากบทความของพรเทพกล่าวว่า ชายรักเพศเดียวกันมีอยู่ 2 ประเภท คือ เกย์และสาวประเภทสอง ความแตกต่างระหว่างชายรักเพศเดียวกันนี้ คือ การปกปิดและการเปิดเผยตัวตนทางเพศที่แสดงออกมามากน้อย โดยสาวประเภทสองจะมีการเปิดเผย ส่วนเกย์จะมีการปกปิด ซึ่งตัวแปรสำคัญคือสิ่งแวดล้อม ส่วนกระบวนการพัฒนาตัวตนทางเพศของชายรักเพศเดียวกันนั้นแตกต่างจากชายรักต่างเพศโดยสิ้นเชิง โดยชายรักเพศเดียวกันเมื่อมีพัฒนาการของตัวตนมาถึงขั้นที่ยืนยันตัวตนในความเป็นชายรักเพศเดียวกันจะไม่มีการพัฒนาตัวตนไม่เป็นอย่างอื่นแล้ว นอกจากอาจจะมีตัวตนและบทบาททางเพศที่กลับไปกลับมาระหว่างความเป็นเกย์กับไบเซ็กชวล หรือ สาวประเภทสอง ในการศึกษาของจตุพรมีทรรศนะว่า ตัวตนทางเพศ เป็นสิ่งที่เกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้ โดยสามารถปรับเปลี่ยนบทบาทของความเป็นตัวตนไปเรื่อย ๆ ตามประสบการณ์ชีวิต และประสบการณ์ทางเพศที่สัมพันธ์กับบริบทของพื้นที่และเวลาของแต่ละบุคคล

ส่วนสมภพ เรื่องตระกูล (2550 : 20-42) กล่าวถึงพัฒนาการของความเป็นเกย์ว่า วัยเด็กของผู้ที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน จะมีการแสดงพฤติกรรมและความสนใจเรื่องเพศที่แตกต่างจากเด็กทั่วไป ส่วนวัยรุ่นเริ่มต้นสร้างอัตลักษณ์ อาจมีความสนใจเพศเดียวกันเป็นอัตลักษณ์ของเกย์ในเพศชาย พัฒนาการระยะนี้อาจถูกยับยั้งหรือเสริมมากขึ้นโดยปฏิกิริยาทางสังคม หากสังคมมีปฏิกิริยาในแง่ลบ เกย์มักจะมีการปรับตัวโดยอาจมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิง หรือชะลอการพัฒนาตัวตนทางเพศจนกว่าจะรู้สึกปลอดภัย หรือสร้างกลุ่มที่มีอัตลักษณ์เดียวกัน บางครั้งอาจใช้การกดเก็บความรู้สึก ใช้กลไกการป้องกันทางจิต ด้วยเหตุนี้จึงก่อให้เกิดปัญหากับการสร้างตัวตนทางเพศของวัยรุ่นที่เป็นเกย์ คือ ขาดรูปแบบที่เหมาะสมเป็นแบบอย่าง ขาดการสนับสนุนจากครอบครัว บิดามารดาไม่ยอมรับ มีรอยแผลในจิตใจ ถูกดูหมิ่นเหยียดหยามในสังคม ครั้นถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น เกย์อาจมีการเปิดเผยตนเองมากขึ้น สร้างตัวตนทางเพศของตนว่าเป็นเกย์ ใช้ชีวิตแยกจากครอบครัวเป็นอิสระ หน้าที่สำคัญในวัยนี้ คือการประกอบอาชีพซึ่งไม่แตกต่างกับบุคคลที่เป็นรักต่างเพศมากนัก แต่เรื่องชีวิตคู่และการสร้างครอบครัวนั้นอาจแตกต่างไป ส่วนความรู้สึกของพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของเกย์นั้น เกิดขึ้นเองซึ่งบางคนอาจเกิดขึ้นตั้งแต่อายุยังน้อยแต่บางคนเกิดขึ้นเมื่อโตแล้ว แม้ว่าความรู้สึกของพฤติกรรมรักเพศเดียวกันจะมีพัฒนาการขึ้นมาเอง แต่ความคิดที่ตนแตกต่างจากบุคคลอื่นก็ค่อยๆ เกิดขึ้นด้วย เช่น วัยรุ่นชายมีการเล่นเกมทางเพศ หรือสำเร็จความใคร่ให้กันและกัน ซึ่งกว่าจะรู้ว่าการกระทำนี้มีความสำคัญกับตนก็ใช้เวลานาน

กระบวนการเปิดเผยตนของเกย์ก็มีส่วนในการสร้างตัวตนทางเพศซึ่งมี 3 ระยะ คือ ระยะแรก คือ ยอมรับตนเองว่ามีความรู้สึกสนใจเพศเดียวกัน ระยะที่ 2 คือ ยอมรับตนเองว่าเป็นเกย์ โดยอาจบอกกับเพื่อนหรือครอบครัว ระยะที่ 3 คือ เตรียมตัวเตรียมใจ บอกให้ผู้อื่นทราบว่าตนมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน การยอมรับความจริงเป็นเรื่องยากเพราะต้องเอาชนะกับทัศนคติของสังคมด้านลบและการกลัวพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน การเปิดเผยความจริงเป็นปัญหาสำหรับวัยรุ่นเนื่องจากรู้สึกสับสนกับความรู้สึกของตนเองและไม่ค่อยมีผู้สนับสนุนและแนะแนวปฏิบัติ

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่า การเป็นเกย์นั้นมีสาเหตุเกิดจากทั้งในเรื่องของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมเป็นองค์ประกอบ แต่ผู้วิจัยมีความเชื่อว่า พัฒนาการความเป็นเกย์น่าจะเกิดจากสังคม วัฒนธรรมเป็นสิ่งประกอบสร้างหรือเป็นตัวกระตุ้นหลัก แต่ก็ไม่สามารถละทิ้งว่าพันธุกรรมไม่ได้มีส่วนเลยเสียทีเดียว เนื่องจากตามทฤษฎีของพันธุศาสตร์หากมียีนส์เกย์หรือเกย์เกิดจากพันธุกรรมจริง การแสดงออกของพันธุกรรมนั้นย่อมต้องแสดงออกมาตั้งแต่วัยเด็กในเกย์ทุกคน แต่ทว่าเกย์บางคนนั้นเคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงหรือเป็นไบเซกชวล (ชายรักเพศเดียวกันบางคนนิยามตนว่าเป็นไบเซกชวลหรือเป็นเกย์หรืออาจจะเป็นผู้ชายแท้ในสถานการณ์ที่ต่างกัน บางคนอาจถูกสังคมนิยามว่า “กะเทย” เนื่องจากมีเพศภาวะคล้ายผู้หญิง) ซึ่งตามหลักของพันธุศาสตร์ไม่น่าจะ

ขึ้นได้ เพราะมีการลื่นไหลกลับไปกลับมา เปรียบเสมือนผู้ที่มีตาบอดสีแต่กลับไปมีตาเป็นแบบปกติได้เอง โดยธรรมชาติ หรือมองเห็นเป็นสองแบบ คือบางครั้งมองไม่เห็นสีตามความเป็นจริง (ตาบอดสี) และบางครั้งมีการมองเห็นเป็นปกติ ซึ่งยังไม่มีการค้นพบในทางวิทยาศาสตร์

เมื่อทราบถึงเงื่อนไข ปัจจัย สาเหตุ และพัฒนาการของความเป็นเกย์แล้ว การนิยามความหมาย “เกย์” จากบุคคลอื่นในสังคมและตัวเกย์เองก็เป็นสิ่งสำคัญที่ก่อร่างสร้างให้เกิดตัวตนเกย์ ซึ่งปัจจุบันการนิยามความหมายของเกย์นั้นเป็นเรื่องยากเนื่องจากความหลากหลายและความลื่นไหลทางเพศของมนุษย์ไม่หยุดนิ่ง เมื่อจำแนกทางการแพทย์แล้ว เกย์หรือกะเทยแบ่งเป็น 4 ประเภท ตามลักษณะทางกายภาพ นิสัย รสนิยม พฤติกรรม คือ กะเทยแท้ (Hermaphrodite) กะเทยผิดเพศหรือแปลงเพศ (Transsexualism) กะเทยลักเพศ (Transvestitism) และรักเพศเดียวกัน (Homosexuality) ซึ่งแต่ละประเภทมีความหมายดังจะกล่าวต่อไปนี้

กะเทยแท้ คือ คนสองเพศในร่างกายเดียวกันเป็นความผิดปกติของธรรมชาติทางร่างกาย มีผลทำให้จิตใจสับสนว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ส่วนกะเทยผิดเพศหรือแปลงเพศคือคนที่ไม่พอใจและไม่ยอมรับเพศที่แท้จริงของตัวเองโดยกำเนิด เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมแสดงออกแบบเพศตรงข้ามตลอดเวลาและจะรู้สึกว่าเป็นผู้หญิง แต่มีร่างกายหรือเครื่องเพศเท่านั้นที่เป็นผู้ชาย มีการตั้งชื่อเรียกบุคคลกลุ่มนี้ว่า “สาวประเภทสอง” ส่วนกะเทยลักเพศ กลุ่มนี้มักจะแสดงพฤติกรรมข้าม ไม่ต้องการแปลงเพศเหมือนกลุ่มแรก และอาจเป็นได้ทั้งรักใคร่เพศตรงข้าม หรือเป็นรักเพศเดียวกันก็ได้ ประเภทสุดท้าย รักเพศเดียวกันหรือ โฮโมเซกชวล หมายถึง ผู้ที่ต้องการมีความสุขกับเพศเดียวกัน อันได้แก่ ชายรักชาย และหญิงรักหญิง ซึ่งชายรักชาย มีชื่อเรียกมากมาย เช่น ไ้ป่าเดียวกัน ชาวดอกไม้ ชาวสีม่วง แต่โดยทั่วไปนิยมเรียกว่า เกย์ (Gay) ซึ่งหมายถึงผู้ชายที่รักผู้ชายด้วยกัน แต่พวกเขายังกำหนดเพศตนเองเป็นผู้ชาย ดังนั้น โฮโมเซกชวลจำนวนมากดูไม่ออกว่าเป็นเกย์เพราะลักษณะภายนอกเหมือนชายเต็มตัว ยุคหนึ่งในทางจิตวิทยามักให้ความหมายว่า การรักเพศเดียวกันเป็นความผิดปกติหรือเป็นโรคชนิดหนึ่ง จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมาสมาคมจิตแพทย์ของสหรัฐอเมริกาได้ลงมติและประกาศยกเลิกว่า การรักเพศเดียวกันเป็นความผิดปกติ โดยให้ถือว่าเป็นวิถีทางเลือกอย่างหนึ่งของชีวิต เป็นรสนิยมที่แตกต่างจากคนทั่วไป เป็นคนกลุ่มน้อยเหมือนคนที่ล้นมือซ้ายในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่ล้นมือขวา (สุกมล วิภาวีพลกุล, 2551 : 1-5)

สำหรับรักต่างเพศ (Heterosexuality) ได้แก่ ชายจริงหญิงแท้ ผู้มีจิตใจรักใคร่เพศตรงข้าม กล่าวคือเป็นผู้ที่มีความต้องการทางเพศกับเพศตรงข้ามเท่านั้น (ซัด เย็นสบาย, 2551 : 5) ซึ่งยังไม่มีผลการวิจัยใดที่ยืนยันว่า ผู้ที่เป็นรักต่างเพศนั้นเป็นคนส่วนใหญ่ของประชากรหรือไม่ เพราะในความต้องการภายในจิตใจลึกๆ นั้นอาจมีความต้องการทางเพศกับเพศเดียวกันอยู่ร่วมด้วยก็อาจเป็นไปได้

ในทางการแพทย์นั้นไม่สามารถจำแนก หรือให้ความหมายชายที่รักในเพศเดียวกันได้ทุกประเภท และมีข้อจำกัดในเรื่องของบริบท สถานการณ์ และเวลา อาทิเช่น ชายที่มีตัวตนทางเพศเป็นกะเทยที่สามารถมีครอบครัวและเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงได้ ต่อไปในอนาคตอาจจะกลายเป็นโฮโมเชกซวล หรือไบเซกซวลกลายเป็นกะเทยหรือเกย์ในอนาคตก็เป็นไปได้ ทั้งนี้เป็นเพราะเรื่องเพศนั้นไม่ได้หยุดนิ่ง แต่มีความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นจึงต้องพิจารณานิยามความหมายจากทางด้านมานุษยวิทยาถึงที่มาของเกย์

ปัจจุบันยังไม่มีผู้ใดทราบประวัติความเป็นมาจริงแท้แน่นอนว่าชายที่หลงไหลในเพศเดียวกันนั้นถือกำเนิดมาตั้งแต่ยุคใดสมัยใด ซึ่งอาจจะมามีมาครั้งที่มนุษย์อุบัติขึ้นมาบนโลกใบนี้ก็เป็นได้ ในตำนานหรือนิทานปรัมปราของกรีกโบราณได้เล่าถึงเรื่องเด็กหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งอาจจะเป็นต้นกำเนิดของเกย์ นั่นคือ ชายหนุ่มรูปงาม มีนามว่า นาร์ซิสซัส (Narcissus) ที่ทรนงในรูปโฉมของตนเอง จนถูกนางไม้ที่มีนามว่า เอโค (Echo) สาปให้นาร์ซิสซัสต้องหลงไหลรักใคร่ในรูปโฉมของตัวเอง จนตรอมใจตาย (Angelos, 2552 : 1) ตำนานเรื่องนี้ถือว่าเป็นต้นกำเนิดของการกลายเป็นเกย์ ดังที่โพมิลอย (Pomeloy, 2527 : 53) กล่าวว่า สาเหตุประการหนึ่งที่ชายหนุ่มเกิดความสนใจหลงไหลในเพศเดียวกันมักเกิดจากการใฝ่ฝันอยากมีเรือนร่างสมส่วนเป็นชายชาติตรี

จากการค้นคว้าความเป็นมาของชายรักชายหรือที่เรียกกันติดปากว่าเกย์นั้น แท้จริงแล้วคำว่า “เกย์ (Gay)” มีรากศัพท์มาจากภาษาฝรั่งเศสว่า “Gai” ซึ่งแปลว่า ความสุข (Happy) ความไร้กังวล (Carefree) ความสดใส (Bright and Showy) จากความหมายว่า ความปราศจากความกังวล (Carefree) จึงทำให้ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 17 คำว่า เกย์ ใช้ในความหมายเรื่องเพศ (ไม่เกี่ยวกับคนรักเพศเดียวกัน) โดยแปลว่า เสพติดกับความสุขที่ไม่ดี ครั้นถึงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 เกิดคำว่า วิถีชีวิตเกย์ (Gay Life) ขึ้น เพื่อเรียกโสเภณีหรือพฤติกรรมทางเพศที่ผิดศีลธรรม ส่วนเกย์ในความหมายของชายรักเพศเดียวกันนั้น เริ่มใช้ตั้งแต่กลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 (กัลยา ลักษณะเกียรติ และคณะ, 2551 : 31) แต่รากเหง้าของเกย์คงต้องย้อนกลับไปในยุคกรีกโบราณราว 1,000 ปีก่อนคริสตกาล ในวรรณกรรมหรือภาพวาดของกรีกได้แอบแฝงความสัมพันธ์ของชายกับชายไว้

ขณะเดียวกัน ก็มีการบัญญัติศัพท์ขึ้นมาเพื่อสะท้อนการดำรงอยู่ของกลุ่มชายรักชายเอาไว้ อาทิ “แคลอส (Kalos)” ซึ่งหมายถึงความสวยงามในเรื่องรูปร่างของเพศชาย ยิมเนเซียม (Gymnasium) เป็นสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเป็นแรงกระตุ้นที่ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ยากจะคาดเดา โดยที่แห่งนี้เป็นสถานที่ที่ใช้ฝึกด้านกายภาพสำหรับผู้ชายสมัยกรีก โดยห้ามไม่ให้ผู้หญิงเข้าไป พวกเขาเปลือยกาย ฝึกทั้งกีฬา ละครกำลัง ความรักระหว่างชายด้วยกันจึงเกิดขึ้นเป็นความสัมพันธ์ระหว่างครูกับลูกศิษย์ ท่ามกลางความกระหายใคร่รู้ในวิทยาการ พวกเขาเชื่อว่า น้ำอสุจิ เป็นแหล่งพลังความรู้ เมื่อครูถ่ายทอดให้ศิษย์ ศิษย์ก็จะได้ภูมิความรู้ นั่น ถือได้ว่า การมีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน ในยุคนี้ ไม่ใช่ เรื่องผิดปกติ (กรีก...ยุคเริ่มของชาวเกย์, 2551) ความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ยังพบได้ในหลากหลายวัฒนธรรม เช่น สมัยโรมัน ที่ทหารโรมันมีรักเพศเดียวกัน และมีผู้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับทั้งสองเพศ อาทิ จูเลียตซีซาร์ เป็นต้น (สุวัทนา อารีพรพรค, 2550 : 9)

ต่อมาในยุคคริสต์ศตวรรษที่ 13 เป็นยุคที่มีการสร้างสังคมใหม่โดยอาศัยหลักของศาสนาเป็นสำคัญ แม้ว่าผู้รักเพศเดียวกันมีอยู่ทั่วไป แต่บุคคลที่เป็นเกย์ในยุคนี้ถือเป็นสิ่งที่เลวร้ายมากและควรได้รับการลงโทษถึงตาย (สุวัทนา อารีพรพรค, 2550 : 12-15) เมื่อเข้าสู่คริสต์ ศตวรรษที่ 17-18 หรือ ยุคเรเนซองส์ เป็นยุคที่มีการกดขี่สิทธิเสรีภาพทางเพศของมนุษย์เป็นอย่างมาก แม้แต่การสำเร็จความใคร่และการร่วมเพศก็ถูกห้าม ชีวิตของเกย์ในยุคนี้จึงไม่เป็นที่ยอมรับทางสังคม การเป็นเกย์ถือเป็นสิ่งเลวทรามต่ำช้า ถึงขนาดมีบทลงโทษขั้นรุนแรงแก่ชายประเภทนี้ เช่น นำไปเผาทั้งเป็น ปล่อยให้สุนัขกัดจนตาย ฉะนั้นเกย์จึงต้องควบคุมพฤติกรรมภายนอกให้แลดูเป็นชายเข้มแข็ง เมื่อไม่สามารถแสดงออกในเวลาปกติได้จึงมีการหลบซ่อนเกิดเป็นชีวิตใต้ดิน หรือที่เรียกว่า มอล्लीเฮ้าส์ (Molly House) ซึ่งถือว่าเป็นบาร์เกย์รุ่นบุกเบิก (กรีก...ยุคเริ่มของชาวเกย์, 2551)

หลังสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 การเจริญเติบโตของชุมชนเกย์มีมากขึ้น ในประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะในสหรัฐอเมริกา บาร์ และคลับ เกิดขึ้นมากมายในนิวยอร์ก ฟิลาเดลเฟีย และซานฟรานซิสโก จนกระทั่งในช่วง 20 ปีที่ผ่านมาในเมืองใหญ่ทั่วโลก นับตั้งแต่ อัมสเตอร์ดัม ปารีส เบอร์ลิน ซิดนีย์ โตเกียวและกรุงเทพฯ มีบาร์และคลับมากจนถึงระดับที่เรียกได้ว่าเป็นชุมชน การเกิดชุมชนเกย์ เกิดขึ้น โดยเกย์และเลสเบี้ยนในกองทัพอเมริกาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เกย์จำนวนมากอพยพไปอยู่ในเขตเมืองทำให้เกย์พบปะกันง่ายขึ้นและรู้สึกปลอดภัย ในวัฒนธรรมอเมริกันได้เปลี่ยนแปลงความหมายเรื่องรูปร่างผู้ชาย จากเดิมสมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ผู้ชายจะปกปิดเรือนร่างเมื่ออยู่ชายหาด แต่วัฒนธรรมการอาบน้ำของทหารทำให้ผู้ชายกล้าสวมชุดอาบน้ำและกลายเป็นแฟชั่นเมื่อไปเที่ยวชายหาด วิธีคิดนี้ส่งผลต่อแฟชั่นฮอลลีวูด ดาราชายมีเสื้อฝ้ายน้อยชิ้นขึ้น อัตลักษณ์ของเกย์ที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจนช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ประกอบด้วย 2 ลักษณะ คือ ไม่ยึดติดกับความเป็นชายที่เข้มแข็ง หรือเสริมให้ความเป็นชายมีพลังมากกว่าปกติ ส่งผลกระทบต่อการ

แสดงออกทางเพศและอารมณ์ความรู้สึกทางเพศของผู้ชาย อีกทั้งผู้ชายที่กลับจากสงครามมีความมั่นใจในเรือนร่างของตนเองมากขึ้น ในปี ค.ศ. 1950 เป็นช่วงที่ฟิตเนสได้รับความนิยมสูงสุด เรือนกายของผู้ชายกลายเป็นสิ่งกระตุ้นเร้าทางเพศ จึงมักมีการออกกำลังกายหรือเพาะกล้ามเนื้อให้ดูน่าดึงดูดใจ นิติสารบริหารร่างกายสำหรับเกย์ได้สร้างภาพลักษณ์ใหม่ให้กับกลุ่มเกย์ โดยผสมผสานระหว่างความเป็นชายในแบบเก่าเข้ากับความเป็นเกย์ กล่าวคือ ผู้ชายในนิติสารเกย์จะมีลักษณะของผู้ชายที่มีกล้ามเนื้อใหญ่ มีไหล่กว้างถูกนำมารวมกับร่างที่อ่อนแอ อ่อนแอ กรีดกราย และแสดงกริยาอ่อนหวาน ครั้นสิ้นสุดทศวรรษที่ 60 ภาพลักษณ์ผู้ชายเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยเรือนร่างคาราซอลลิวูดชายจากเดิมที่มีกล้ามเนื้อใหญ่โต กลายเป็นเรือนร่างของดารารุ่นใหม่ในฮอลลิวูดที่มีรูปร่างได้สัดส่วนซึ่งไม่มีคุณสมบัติของการเป็นรักต่างเพศตามบรรทัดฐานเดิม คือ ผู้ชายต้องมีรูปร่างกำยำ ลำสัน แข็งแกร่งตัวใหญ่ มีมัดกล้ามเนื้อ ส่วนผู้ที่เป็นเกย์ต้องมีลักษณะผอมบาง อ่อนหวาน อ่อนแอ จึงทำให้ความสับสนในเรื่องของความเป็นชายเกิดขึ้นนับตั้งแต่นั้นมา จนถึงปลายทศวรรษที่ 80 เนื้อหนังมังสาของผู้ชายพบเห็นได้ทั่วทุกแห่งทั้ง โฆษณา ในหนังสือพิมพ์และนิติสารมีภาพผู้ชายอย่างชัดเจน เรือนร่างผู้ชายที่ถูกทำให้กลายเป็นวัตถุหรือสินค้าโดยแพร่หลายต่อประชาชน ในขณะที่เหล่าเกย์ส่วนใหญ่ต้องการใช้ชีวิตเหมือนคนปกติในสังคมจึงหันหน้ามาแต่งตัวเหมือนคนธรรมดา ตัดผมสั้น แต่งกายสะอาดเรียบร้อย เพราะไม่ต้องการถูกมองในแง่ลบ รวมทั้งเกย์ที่สูงอายุได้เรียนรู้ที่จะรักตัวเองและรักคนอื่นในวัยเดียวกันจะเห็นได้จากการที่หันมาเรียกร้องสิทธิทางกฎหมาย ครอบครัวเรื่องการขออุปการะบุตรบุญธรรมพร้อม ๆ กับภาพลักษณ์ของพ่อที่อบอุ่น ขณะเดียวกันกระแสสังคมก็พยายามสร้างผู้ชายในรูปลักษณ์ใหม่เรียกว่า นิวแมน ซึ่งมีบุคลิกง่าย ๆ สบาย ๆ เปิดเผย เนื่องจากต้องการแบ่งแยกผู้ชายออกจากเกย์อย่างชัดเจน (Bronski, 1998 : 81-108, 170-180)

จนกระทั่งปี ค.ศ. 1990 เป็นช่วงที่โรคเอดส์เกิดขึ้นบนโลกไม่นาน กลุ่มเกย์กลายเป็นประเด็นทางการเมือง เรือนร่างของเกย์ถูกมองว่าเป็นสิ่งชั่วช้าสกปรก ตัวแพร่เชื้อโรค ช่วงต้นศตวรรษที่ 20 การเพาะกล้ามเนื้อกลายเป็นค่านิยมความงามของร่างกายของผู้ชาย และเกิดการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ของเกย์ คือ อาจมีกล้ามเนื้อบ้างแต่ไม่มากเท่ากับนักเพาะกาย สำหรับปัจจุบัน เกย์มีความหลากหลายซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ไม่มีเอกภาพ ดังจะเห็นได้จากเกย์พาเหรดที่พยายามแสดงออกถึงความเป็นตัวของตัวเอง ฟุ่ฟ่า อลังการ ผสมผสานทุกสิ่ง ทั้งความดี ความรัก ความชั่ว ฯลฯ ที่สุดแล้วต่างต้องการให้สังคมยอมรับตรงกันข้ามก็มีเกย์อีกพวกหนึ่งที่เห็นว่า การแสดงออกของเกย์เหล่านี้เป็นการสร้างภาพลักษณ์ในทางลบให้กับเกย์ ซึ่ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันคือ กลุ่มหนึ่งมีลักษณะเปิดเผยอย่างสุดซึ้ง ส่วนอีกฝ่ายจะเปิดเผยกับคนบางคนและใช้ชีวิตในสังคมเช่นเดียวกับคนปกติ (กรีก...ยุคเริ่มของชาวเกย์, 2551)

จากปรากฏการณ์ดังกล่าวข้างต้น พบว่า อำนาจของวาทกรรมหลักคือรักต่างเพศมีผลต่อเกย์ จะเห็นได้จากเกย์ในแต่ละยุคจะมีการต่อรองกับอำนาจของวาทกรรมในรูปแบบที่แตกต่างกันขึ้นกับสถานการณ์ บริบท ซึ่งเป็นผลมาจากการสร้างความหมายให้เกย์ในสังคมนั้น ๆ อาทิ หากยุคสมัยใดที่สังคมไม่ยอมรับเกย์หรือมองเกย์ว่าเป็นสิ่งเลวร้าย กลุ่มเกย์ก็จะต่อรองด้วยการหลบหนีหรือปิดบังสภาวะบางอย่างที่สื่อว่าตนเป็นเกย์ตามบรรทัดฐานของสังคมนั้น เช่น ในยุคทศวรรษที่ 13 และทศวรรษที่ 17-18 บุคคลที่เป็นเกย์ในยุคนี้ถือเป็นสิ่งที่เลวร้ายมากและควรได้รับการลงโทษถึงตาย กลุ่มเกย์ก็มีการต่อรองด้วยการหลบหนีไปอยู่ในที่ที่ปลอดภัย ทว่ายุคสมัยใดที่สังคมยอมรับนับถือเกย์ เกย์ก็สามารถเปิดเผยตัวตนได้อย่างอิสระ เช่น ในยุคกรีกโบราณที่การเป็นชายรักเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ผู้คนทั่วไปยอมรับนับถือเป็นเรื่องปกติ ปรากฏการณ์เหล่านี้ยังแสดงให้เห็นถึงการช่วงชิงการนิยามความหมายให้พื้นที่ร่างกาย “เกย์” ที่วาทกรรมหลักพยายามสร้างความหมายให้บุคคลที่เป็นเกย์มีลักษณะ รูปร่างเป็นอย่างไร และเกย์ก็มีกลวิธีในการต่อรองกับอำนาจของวาทกรรมหลักนั้น เช่น ในยุคหนึ่งผู้คนทั่วไปมองว่า เกย์ต้องมีรูปร่างบาง อ่อนแอ ซึ่งอาจไม่ได้รับการยอมรับในสังคม กลุ่มเกย์จึงต่อรองด้วยการทำให้พื้นที่ร่างกายของตนเองมีความเป็นชายสมชายเพื่อแสดงถึงความเป็นชายที่สื่อว่า เป็นปกติในสังคม ปรากฏการณ์เหล่านี้ยังแสดงให้เห็นว่า ภาพลักษณ์หรืออัตลักษณ์เกย์มีการลื่นไหล อยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เนื่องมาจากการพยายามต่อรองกับอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศของเกย์ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่า สื่อสารมวลชนมีส่วนสำคัญที่ทำให้ภาพลักษณ์ของเกย์ตะวันตกแพร่ขยายออกไปทั่วโลก กลายเป็นวาทกรรมเกย์ที่พบเห็นได้ไม่ยากนักในปัจจุบัน

เมื่อกล่าวถึง “เกย์” ในเรื่องของภาพลักษณ์ ความหมายและวัฒนธรรมกระแสหลัก มักจะได้รับมาจากตะวันตก โดยเฉพาะภาพลักษณ์ของเกย์ในอเมริกาที่แพร่กระจายไปในโลกที่สามผ่านโทรทัศน์ ภาพยนตร์ นิตยสาร โฆษณา และสื่อประเภทต่าง ๆ เนื่องจากวัฒนธรรมเกย์ในอเมริกามีแบบแผนที่ชัดเจนคือ เกย์อเมริกามีประวัติศาสตร์ พัฒนาการ ชาวเกย์มีบทบาททางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม

วาทกรรมหรือวัฒนธรรมของเกย์ตะวันตกได้แพร่ขยายสู่ตะวันออกในประเทศต่าง ๆ โดยสังคมเกย์จะเกิดขึ้นในเมืองหลวงหรือเมืองใหญ่ ซึ่งมีการเปิดบาร์เกย์ ในคลับ และมีเรื่องราวเกย์ในสื่อประเภทต่าง ๆ เช่นเดียวกับตะวันตก ได้แก่ ในอินเดียวัฒนธรรมเกย์จะเกิดขึ้นในเมืองใหญ่ เช่น บอมเบย์ หรือในประเทศอิหร่านที่เดิมการเป็นคู่รักเพศเดียวกันจะมีการลงโทษอย่างรุนแรงถึงขั้นประหารชีวิต ในอินโดนีเซีย แม้ว่าจะมีการรับแนวคิดเกย์มาจากตะวันตก แต่ด้วยบรรทัดฐานและข้อปฏิบัติทางศาสนาอิสลามทำให้รัฐออกกฎหมายและจับกุมผู้ที่เป็นรักเพศเดียวกัน ส่งผลให้เกิดความกดดันกับเกย์ชาวมุสลิมในอินโดนีเซีย ส่วนในประเทศจีน ด้วยการปกครอง

ระบบคอมมิวนิสต์การเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันถือว่าเป็นเรื่องเสื่อมเสีย แต่เมื่อจีนเปิดประเทศมีมากขึ้นหลังจากมีการปฏิวัติทางเศรษฐกิจในปี ค.ศ. 1976 ทำให้วัฒนธรรมเกย์ตะวันตกแพร่เข้ามาสู่เมืองใหญ่ เช่น เชียงใหม่ และกวางโจว ถึงกระนั้นเกย์ชาวจีนก็ยังถูกปราบปราม ส่งผลให้เกย์ในจีนยังไม่กล้าเปิดเผยหรือแสดงออก ต่างกับเกย์ในไต้หวันที่มีการกล่าวถึงเกย์ในสื่อประเภทต่าง ๆ อย่างเปิดเผยและพูดถึงสิทธิของเกย์ในการเลือกตั้ง เนื่องจากในยุคทศวรรษที่ 90 ไต้หวันมีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและการปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย แต่ด้วยความเป็นอนุรักษ์นิยมในเรื่องที่ผู้ชายต้องแต่งงานเพื่อสืบสกุล จึงเกิดความกดดันให้กับเกย์ไต้หวันในเรื่องการแต่งงาน (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2547 : 15-16) จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นของเกย์ตะวันออกพบว่า ภาพลักษณ์และวัฒนธรรมเกย์ตะวันตกได้แพร่ขยายไปสู่โลกตะวันออก ซึ่งกลุ่มเกย์ตะวันออกแต่ละประเทศเมื่อรับเอาวัฒนธรรมเกย์ตะวันตกเข้ามาในประเทศของตน ก็จะมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบของภาพลักษณ์และวัฒนธรรมของเกย์ตะวันตกให้เหมาะสมกับบริบททางสังคมของประเทศนั้น ๆ

ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 นอกจากวัฒนธรรมเกย์ตะวันตกทำให้ภาพลักษณ์และวัฒนธรรมเกย์แพร่ขยายไปสู่โลกตะวันออกแล้ว ประเทศไทยก็เป็นอีกหนึ่งประเทศที่ได้รับอิทธิพลของวัฒนธรรมกระแสหลักนั้นมาด้วย โดยในช่วงนั้นประเทศไทยได้รับอิทธิพลจากอเมริกาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะความช่วยเหลือทางด้านการแพทยศาสตร์ทำให้เกิดการรับรู้จากตะวันตกว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นความผิดปกติทางจิต ความสัมพันธ์ของประเทศไทยกับอเมริกาในช่วงต้นปี พ.ศ. 2500 ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมไทยหลายด้าน โดยเฉพาะการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ ทำให้ธุรกิจบันเทิงขยายตัวอย่างรวดเร็วตอบสนองกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติโดยเฉพาะชาวอเมริกัน แรงงานจากชนบทหาล้างไหลเข้าสู่กรุงเทพฯ ตามความต้องการของตลาดแรงงานหลายรูปแบบ ส่วนหนึ่งคือธุรกิจการขายบริการทางเพศ สิ่งเหล่านี้มีผลต่อวัฒนธรรมเกย์ตะวันตกที่นำมาสู่ประเทศไทย เริ่มต้นจากการปรากฏขึ้นของคำว่า “เกย์” บนหน้าหนังสือพิมพ์ไทย ในเดือนตุลาคม ปี พ.ศ. 2508 ในคดีฆาตกรรมนายดาเรล เบอริแกน เนื่องจากผู้ตายมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ซึ่งทำให้หนังสือพิมพ์อันเป็นสื่อสาธารณะที่สำคัญสนใจในพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน หลังจากนั้นเป็นต้นมาสื่อต่าง ๆ ก็ได้ขยายวัฒนธรรมเกย์ตะวันตกที่มีตัวตนแตกต่างจาก “กะเทย” ในสมัยนั้น คือเป็นเพศชายที่ไม่เน้นแสดงออกความเป็นหญิง (เทอดศักดิ์ ริมจำปา, 2545 : 38-190) สื่อสาธารณะต่าง ๆ มีอิทธิพลกับการแพร่ขยายของวัฒนธรรมเกย์ตะวันตกโดยสังเกตว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในซีกโลกตะวันตกนั้นได้ปรากฏอยู่ในสื่อสาธารณะของไทยในเวลาใกล้เคียงกัน เช่น ข่าวสมาคมจิตแพทย์ยกเลิกว่า “การรักเพศเดียวกัน” ไม่ใช่โรคหรือความผิดปกติในปี ค.ศ. 1970 เป็นเวลาใกล้เคียงกับ บทความทางการแพทย์ที่ปรากฏในสื่อสาธารณะของไทยในปี ค.ศ. 1974 (พ.ศ. 2517) หรือในปีพ.ศ. 2520 ที่ข่าวตามหนังสือพิมพ์ไทย

เกี่ยวกับการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ในประเทศสหรัฐอเมริกาเริ่มเป็นที่รับรู้ของคนไทย โดยเชื่อมโยงเกี่ยวกับการเป็นพาหะของโรคเอดส์ (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา, 2545 : 129, 171)

นอกจากเทอดศักดิ์ ร่มจำปา ซึ่งค้นคว้าประวัติความเป็นมาของเกย์ในประเทศไทย แล้ว ก็ยังมีปีเตอร์ แจ็คสัน (Jackson, 1999 : 226-242) ซึ่งได้ค้นหาหลักฐานและเอกสารที่มีการกล่าวถึงเกย์ในสังคมไทย โดยดูพัฒนาการความเปลี่ยนแปลงของแนวคิดและพฤติกรรมของเกย์ในยุคสมัยต่าง ๆ ซึ่งแจ็คสันอธิบายคล้ายกับว่า สื่อสาธารณะของไทยมักจะกล่าวถึงเกย์ในเรื่องเสื่อมเสีย เช่น เกย์ถูกฆาตกรรมเพราะหึงหวง เกย์เป็นพาหะของโรคเอดส์ เกย์ขายตัวเป็นโสเภณีให้ชาวต่างชาติ หรือการถ่ายวิดีโอลามกของชาวต่างประเทศที่ใช้เด็กผู้ชายเป็นตัวแสดง แจ็คสันยังกล่าวอีกว่า ความหมายและตัวตนเกย์แบบไทยอยู่ภายใต้วัฒนธรรมที่ให้คุณค่าความเป็นชายหญิง บุคคลที่เป็นเกย์จะรู้สึกลำบากใจในการแสดงออก เพราะต้องระวังในภาพพจน์ เช่น การถูกนินทา การเสียภาพพจน์และชื่อเสียง แม้ว่าสังคมไทยจะไม่มีกฏหมายลงโทษเกย์ แต่ในทางศีลธรรมและมารยาทได้สร้างวาทกรรมเชิงลบให้กับความเป็นเกย์ นอกจากนี้ ตัวตนของเกย์แตกต่างกับกะเทย และการยอมรับ การแสดงความรักนับถือเกย์ในสังคมไทยเป็นเพียงแค่การยอมรับและยอมรับเฉพาะการแสดงออกในบางแห่งของพื้นที่ทางสังคม อีกทั้งสังคมไทยยังไม่ยอมรับนับถือเกย์ในเรื่องของการทำงาน ตำแหน่งและสถานะทางสังคม

จากงานศึกษาค้นคว้าของทั้งเทอดศักดิ์และแจ็คสัน สังเกตเห็นได้ว่าสิ่งที่สื่อสาธารณะที่กล่าวถึงเหล่านี้ยังคงปรากฏอยู่ในทัศนคติของสังคมไทยในปัจจุบันตามสื่อต่าง ๆ ทั้งในหน้าหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ และอินเทอร์เน็ต เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ในแง่ลบของเกย์ เช่น ข่าวการฆาตกรรมเกย์เพราะความหึงหวง เกย์กับการเป็นพาหะของโรคเอดส์ หรือเกย์ที่เสื่อมศีลธรรมที่แสดงออกถึงความลามกอนาจาร ซึ่งเป็นผลมาจากสร้าง ความหมาย “เกย์” ในประเทศไทยในยุคแรก ๆ ที่วาทกรรมเกย์ตะวันตกแพร่ขยายเข้ามา อีกทั้งแสดงให้เห็นว่าในอดีตสังคมไทยจะไม่ยอมรับนับถือเกย์ในเรื่องการทำงาน แม้ปัจจุบันมีการยอมรับมากขึ้น แต่ก็ยังมีบางคนบางพวกที่ไม่ยอมรับอย่างแท้จริง

จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชายรักชายในประเทศไทย คือ พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ ฉบับเจ้าพระยาทิพการวงศ์ รัชกาลที่ 3 ซึ่งกล่าวถึงพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของกรมหลวงรณเรศ เสนาบดีผู้ใหญ่ว่าเป็นผู้รักสองเพศ แต่นิยมชมชอบเพศชายมากกว่าเพราะไม่ยุ่งเกี่ยวกับภรรยาอีกเลยหลังจากคลุกคลีกับนายละครที่เป็นผู้ชาย ส่วนการเริ่มใช้คำว่า “เกย์” ในสังคมไทยครั้งแรกเกิดขึ้นในหนังสือพิมพ์ไทยเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2508 แต่ในด้านความหมายที่หมายถึงกลุ่มชายรักเพศเดียวกันนั้น เริ่มปรากฏในสังคมไทยเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2516 โดยเป็นที่รู้จักและใช้อย่างแพร่หลายในกลุ่มเกย์ที่มีฐานะระดับกลางและมีการศึกษาดีเพื่อใช้

เรียกตนเอง แต่สังคมไทยสมัยนั้นยังสับสนระหว่าง “เกย์” กับ “กะเทย” เพราะในระบบการแบ่งแยกเพศในสังคมไทย ไม่มีมีโนทัศน์เกี่ยวกับคนที่มีลักษณะภายนอกเป็นผู้ชาย แต่มีความรักใคร่หรือเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน สังคมไทยในอดีตจึงจัดให้เกย์รวมอยู่ในกลุ่มเดียวกับกะเทย (กัลยา ทัศนเกียรติ และคณะ, 2551 : 33) ซึ่งคำว่า “กะเทย” เป็นศัพท์ดั้งเดิมในภาษาไทยเกิดขึ้นก่อนปี ค.ศ. 1960 (เทอดศักดิ์ รัมจำปา, 2548 : 226) ซึ่งในพจนานุกรมไทยนิยาม “กะเทย” ว่าคนที่มีอวัยวะเพศทั้งชายและหญิง หรือคนที่มีจิตใจและกริยาอาการตรงข้ามกับเพศของตน (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542, 2546 : 93) สังคมไทยดั้งเดิม ไม่มีมีโนทัศน์เรื่องเกย์ แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเพศเดียวกัน ไม่มีอยู่ในสังคมดั้งเดิม เพียงแต่ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างชายกับชายในอดีต ไม่ได้ทำให้เพศชายกลายเป็นเพศอื่น

ในเชิงกายภาพหรือเพศสรีระซึ่งมองเห็นจากบุคลิกลักษณะภายนอกนั้น สังคมไทยดั้งเดิมจึงนิยามความเป็นเพศโดยแบ่งเพศออกเป็น 3 เพศ คือ เพศชาย เพศหญิง และกะเทย ต่อมาคำว่า กะเทย ใช้ระบุ เพศชายที่มีพฤติกรรมข้ามเพศหรือมีบุคลิกกระเดียดไปในแบบผู้หญิง ในช่วงปลายทศวรรษ 1960 เมื่อนำคำว่า “เกย์” มาใช้จากตะวันตก จึงเกิดความสับสนขึ้นในสังคมไทย ต่อมาในปี พ.ศ. 2513 มีคำว่า “เกย์คิง” และ “เกย์ควีน” เกิดขึ้นโดยที่ไทยนิยามขึ้นมาเองด้วยการยืมคำมาจากภาษาอังกฤษ ในช่วงแรกเกย์จึงถูกมองว่าเป็นกลุ่มเดียวกับกะเทย ดังนั้นในประเทศไทยจึงมีอีกคำคือ “เสือใบ” หรือ “ใบเซ็กชวล” ใช้เรียกเพศชายที่มีบุคลิกลักษณะเป็นผู้ชาย แต่ในบางโอกาสอาจสนใจเพศเดียวกันในต้นคริสต์ศักราช 1980 (เทอดศักดิ์ รัมจำปา, 2548 : 227-228) แต่เดิมวัฒนธรรมของไทยไม่ได้ระบุตัวตนหรืออัตลักษณ์ โดยเอากิจกรรมทางเพศหรือวัตถุประสงค์ของการร่วมเพศมาเป็นเครื่องบ่งชี้ นอกเสียจากลักษณะที่เห็นทางกายภาพและการกำหนดบทบาททางเพศที่มีอยู่สูงระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย แต่นั่นก็ไม่เกี่ยวกับเรื่องของการร่วมเพศ ทั้งนี้สังคมไทยยังคงถือทัศนคติที่ว่า คนที่มีลักษณะเป็นผู้ชาย ถึงอย่างไรก็ต้องชอบเพศหญิง เพราะมีภาพเรื่องบทบาททางเพศคอยกำกับอยู่ (ซัด เย็นสบาย, 2551) ฉะนั้น

เทอดศักดิ์ รัมจำปา (2548 : 235) ให้ทรรศนะว่า สังคมไทยส่วนใหญ่เน้นการแบ่งเพศนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 7 เพศ คือ ผู้ชาย เกย์คิง เกย์ควีน กะเทย ทอม ดี และผู้หญิง เป็นอย่างน้อย อีกทั้งยังมีบุคคลที่ถูกนิยามความเป็นอื่นนอกเหนือจากนี้อีก ได้แก่ เมทโทรเซกชวล^M

^M เมทโทรเซกชวล หมายถึง ผู้ชายที่สำอองจันมองดูคล้ายกับเกย์ตามบรรทัดฐานทางสังคมที่มักจะถูกแลร่างกาย ผิดพรรณ รวมถึงการแต่งกายมากกว่าผู้ชายโดยทั่วไป

โบรแมน^B เป็นการนิยามตัวตนทางเพศขึ้นมาใหม่ แสดงให้เห็นว่ามนุษย์นั้นมีการลื่นไหลทางเพศไม่หยุดนิ่ง ซึ่งสาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถแยกเพศได้แน่นอนชัดเจนเนื่องจากมโนทัศน์ของคนไทยที่มองเพศจากบทบาททางเพศเป็นผลมาจากโครงสร้างทางวัฒนธรรมที่บทบาททางเพศของชายและหญิงเป็นเรื่องที่ตายตัว ทั้งที่จริงการแยกเพศโดยมองบทบาทบนเตียงหรือลักษณะการร่วมเพศนั้นแตกต่างกับการมองบทบาทของความเป็นชายหญิง (ซัด เย็นสบาย, 2551)

การลื่นไหลทางเพศไม่หยุดนิ่งตายตัว พบเห็นได้จากการเปลี่ยนแปลงในแวดวงของกลุ่มความหลากหลายทางเพศ เพราะมีการบัญญัติศัพท์เรียกชื่อกลุ่มนี้ใหม่ จากที่เคยใช้ว่า LGBT (L=Lesbian หรือ หญิงรักหญิง G= Gay หรือ ชายรักชาย B=Bisexual หรือ รักสองเพศ และ T=Transgender หรือ คนแปลงเพศ) เปลี่ยนมาใช้คำว่า "เกย์" (Queer) แทน ซึ่งเป็นรากศัพท์ที่มาจากอเมริกา แปลว่า แปลก เป็นคำที่ใช้กับคนผิวดำ และต่อมาได้ใช้กับ คนรักเพศเดียวกันด้วย ชาวตะวันตกนิยมใช้มากพอสมควร ในขณะที่ไทยยังไม่ค่อยมี นักวิชาการจึงเห็นว่า การนำคำที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายนี้มาใช้ จะช่วยสร้างพลังในการปรับเปลี่ยนความคิดของคน และเปิดพื้นที่ให้กับคนที่แตกต่างมากขึ้น โดยศัพท์คำนี้จะใช้ในลักษณะของคนที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน แต่ไม่ต้องการประกาศตัวตนออกมาชัดเจนว่า เป็นเกย์ หรือเลสเบียน บอกเพียงว่าตนเองเป็นเกย์ เพราะตระหนักถึงความลื่นไหลทางเพศ ซึ่งตอนนี้อาจมีพฤติกรรมเป็นเกย์ แต่ต่อไปอาจกลับมาเป็นผู้ชายแต่งงานมีลูกก็ได้ ("เกย์" ศัพท์ใหม่คนลื่นไหลทางเพศ, 2551)

จากปรากฏการณ์ดังกล่าวข้างต้น พบว่า ภาพลักษณ์เกย์ในสังคมไทยปัจจุบันเป็นผลจากการผสมผสานระหว่างภาพลักษณ์ของชายรักเพศเดียวกันของไทยในสมัยอดีตกับภาพลักษณ์ของเกย์ตะวันตก โดยเฉพาะประเทศอเมริกา ที่แพร่ขยายผ่านสื่อสาธารณะของไทยเข้ามาทำให้เกิดการสร้างความหมาย "เกย์" ในภาพลักษณ์และอัตลักษณ์ต่าง ๆ เช่น เกย์คิง เกย์ควีน ไบเซกชวล สาวเสียบ โบทรุก โบทรับ ซึ่งยังคงแฝงมโนทัศน์เรื่องเพศในสมัยอดีตไว้ โดยมองเกย์ว่า จะต้องมิลักษณะของความเป็นหญิงมากกว่าความเป็นชายในทางเพศภาวะ

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นทั้งในเรื่องของนิยามความหมาย ความเป็นมาของเกย์และวาทกรรมเกย์ตะวันตกสู่ตะวันออกนั้น ทำให้เข้าใจว่าการจำแนกเพศของชายที่สนใจในเพศเดียวกันนั้น กระทำได้ยากเนื่องจากความลื่นไหลทางเพศแต่ผู้วิจัยสรุปนิยามความหมายของเกย์หรือชายรักชายในการวิจัยนี้ก็คือ เพศชายที่มีความรักใคร่หรือความต้องการทางเพศกับเพศชาย

^Bโบรแมน หมายถึง ผู้ชายที่ถูกชะตากัน เป็นความสัมพันธ์ระหว่างชายสองคนที่ไม่เป็นเพศสัมพันธ์กัน โดยมักจะแสดงออกอย่างการปล้ำกัน การถืออกอกัน ชุกในอ้อมกอด หรือแม้กระทั่งการจูบกัน

ด้วยกัน และบุคคลเหล่านั้นอาจจะมีบุคลิกลักษณะภายนอก หรือมีบทบาททางเพศ (เพศภาวะ) รวมทั้งรสนิยมทางเพศ (เพศวิถี) เป็นผู้ชายตามบรรทัดฐานทางสังคมหรือไม่ก็ตาม แต่มีความต้องการทางเพศกับเพศชายถือว่าบุคคลนั้นเป็นชายรักเพศเดียวกัน (เกย์)

เกย์ : ตัวตน พื้นที่ อำนาจ และการต่อรอง

1. ตัวตน คนชายขอบและคนอื่นในเรื่องเพศของเกย์

ตัวตนหรืออัตลักษณ์ (Identity) เป็นมโนทัศน์ที่คาบเกี่ยวสัมพันธ์กันกับหลายแขนงวิชาทางสังคมศาสตร์ทั้ง สังคมวิทยา มานุษยวิทยา จิตวิทยาและปรัชญา มีมโนทัศน์ที่มีความหมายใกล้เคียงกับตัวตนหรืออัตลักษณ์หลายคำ เช่น ประธาน (Subject) บุคลิกภาพ (Personality) ปัจเจกภาพ (Individual) เป็นต้น ตัวตนหรืออัตลักษณ์มีสองด้าน ด้านหนึ่งเป็นเรื่องของบุคคลที่เชื่อมต่อกับสัมพันธ์กับสังคม อีกด้านหนึ่งของตัวตนเกี่ยวข้องกับความรู้สึกภายในของความเป็นตัวบุคคลทั้งในด้านอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ซึ่งสามารถแบ่งตัวตนหรืออัตลักษณ์ได้เป็นสองประเภท คืออัตลักษณ์บุคคลและอัตลักษณ์ทางสังคม (อภิญา เพ็ญฟูสกุล, 2546 : 2-8) ซึ่งเออร์วิง ก๊อฟมัน (Erving Goffman) อธิบายถึงความแตกต่างของอัตลักษณ์ส่วนบุคคล และอัตลักษณ์ทางสังคมว่า อัตลักษณ์ส่วนบุคคล แบ่งออกสองแบบ คือ แบบแรกเป็นความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อตนเอง (Ego Identity) เป็นตัวตนของแต่ละบุคคลคน เช่น รูปที่ใช้ในบัตรประชาชน รอยพิมพ์ลายนิ้วมือ แบบที่สอง เป็นภาพของบุคคลในสายตาคนอื่น (Personal Identity) ส่วนอัตลักษณ์ทางสังคม (Social Identity) คือ สถานภาพทางสังคม ได้แก่ อาชีพ ชนชั้น เพศชาติพันธุ์ ศาสนา ซึ่งสังคมคาดหวังว่าบุคคลควรจะวางตนหรือมีบุคลิกภาพเฉพาะตนอย่างไร บางครั้งอัตลักษณ์ส่วนบุคคลกับอัตลักษณ์ทางสังคมอาจมีการซ้อนทับกันได้ (Goffman, 1963 : 27-28)

ดังนั้นการศึกษาคำนี้ผู้วิจัยเน้นศึกษาอัตลักษณ์ทางสังคมเนื่องจากสังคมได้สร้างความหมายให้เกย์กลายเป็นบุคคลชายขอบและบุคคลอื่น เช่น สังคมทั่วไปมักจะมองว่า เกย์ต้องมีลักษณะท่าทางแสดงถึงความไม่เป็นชายสมชาย ได้แก่ ท่าทางกระตุ้งกระตั้ง การพูดจิบปากจิบคอ หรือแสดงออกถึงความ เป็นชายรักเพศเดียวกัน เป็นการสร้างความหมายด้วยอัตลักษณ์ทางสังคมที่

คาดหวังว่า ผู้ชายทั่วไปต้องมีลักษณะท่าทางที่แสดงออกถึงความเป็นชายชาติตรี ซึ่งมีเกย์บางคนที่ไม่ได้แสดงลักษณะท่าทางเหล่านั้นออกมาหรือมีชายแท้บางคนที่ไม่แสดงลักษณะของเกย์ตามความคาดหวังของสังคม สิ่งเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า แม่เกย์หรือผู้ชายแท้จะมีอัตลักษณ์ส่วนบุคคลต่างจากความคาดหวังที่สังคมได้เรียกร้องให้บุคคลกระทำ พวกเขาเหล่านั้นก็ยังคงถูกสร้างนิยามความหมายให้อยู่ในกลุ่มที่ตนไม่ต้องการมีอัตลักษณ์ทางสังคมแบบนั้นอีก ซึ่งตัวตนหรืออัตลักษณ์ทางสังคมของเกย์มีแนวคิด ทฤษฎีที่อธิบายไว้หลากหลาย ดังอธิบายรายละเอียดต่อไปนี้

ตัวตนในกระบวนการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ชาร์ลส์ คูลีย์ (Charles Cooley) ให้ทรรศนะว่า สังคมกับบุคคลเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ความรู้สึกของบุคคลเกิดขึ้นมาจากปฏิกิริยาของบุคคลนั้นต่อความเห็นของผู้อื่นเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งคูลีย์เรียกตัวตนที่เกิดจากกระบวนการนี้ว่า **ตัวตนในกระจกเงา** ประกอบด้วยภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีต่อตนเอง จินตนาการเกี่ยวกับการตัดสินของผู้อื่นต่อภาพลักษณ์นั้น ตลอดจนปฏิกิริยาและความรู้สึกของบุคคลต่อจินตนาการดังกล่าวหลอมรวมก่อเป็นความรู้สึกบางอย่างที่บุคคลนั้นมีต่อตนเอง ส่วนจอร์จ เฮอริ์เบิร์ดมีด (George Herbert Mead) กล่าวว่า สิ่งสำคัญของการสร้างตัวตน คือ การเรียนรู้ที่จะสวมบทบาท (Role Taking) ของผู้อื่น หัวใจสำคัญในการเรียนรู้การสร้างตัวตน คือ ภาษา ซึ่งถ่ายทอดผ่านระบบสัญลักษณ์และกฎเกณฑ์ร่วมของสังคม มีคำอธิบายว่า “**ตัวฉัน (Me)**” เป็นตัวตนที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น “**ฉัน (I)**” เป็นส่วนลักษณะเฉพาะของตัวบุคคล ฉันกับตัวฉันต่างก็สัมพันธ์กับโลกข้างนอกทั้งคู่ แต่ตัวฉันเป็นผลจากการประเมินและซึมซับทรรศนะจากผู้อื่น ส่วนฉันเป็นการรวมตัวฉันที่หลากหลายเข้าด้วยกัน และเป็นพลังก่อให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (อภิญาเพ็ญฟูสกุล, 2546 : 25-26)

ตัวตนในแนวคิดหลังสมัยใหม่ เน้นศึกษาการสร้างตัวตนจากกระบวนการทางสังคมมากกว่าแก่นแกนของคุณสมบัติบางอย่างที่มีลักษณะตายตัว ซึ่งมองตัวตนในความหมายอยู่บนฐานของกลุ่มตรงกันข้าม โดยตัวตนหลังสมัยใหม่ถูกมองว่าเป็นผลมาจากวาทกรรมซึ่งมีความลื่นไหลไม่หยุดนิ่งตายตัว โดยมีนักคิดคนสำคัญ ได้แก่ มิเชล ฟูโก (Michael Foucault) และ สจิวต์ฮอลล์ (Stuart Hall)

สำหรับวาทกรรมดังกล่าวข้างต้น ฟูโกมองว่าเป็นชุดของส่วนเสี้ยวที่ไม่มีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน มาอยู่รวมกัน และไม่ได้มีความเป็นหนึ่งเดียวหรือเสถียร แต่มีความแตกต่าง

หลากหลาย และมีวิทยาศาสตร์เฉพาะตัวที่ไม่เหมือนกัน ขณะเดียวกัน วาทกรรมก็ทำหน้าที่ที่เก็บกด ปิดกั้นไม่ให้อัตลักษณ์และความหมายของบางอย่างเกิดขึ้น หรือไม่ก็ทำให้อัตลักษณ์และความหมาย บางสิ่งที่ดำรงอยู่ในสังคมเลือนหายไปได้อย่างพร้อม ๆ กันด้วย ความเป็นปัจเจกหรือบุคคลจึงเป็นผล ของวาทกรรมและปฏิบัติการวาทกรรมที่ถูกสร้างความหมายจากอำนาจของวาทกรรม (Foucault, 1978 : 100)

ส่วนฮอลส์ กล่าวว่า ตัวตนหรือลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล เกิดจากการ หลอมรวมของวาทกรรมหลากหลายชุดที่อาจขัดแย้งหรือส่งเสริมกัน บุคคลจึงสามารถสร้าง อัตลักษณ์ที่หลากหลายได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันได้ และมีการลื่นไหล ไม่หยุดนิ่ง ตายตัว (Barker, 2000 : 176-178)

จากแนวคิดเรื่องตัวตนของฟูโก และฮอลส์ ใช้อธิบายในเรื่องของการสร้างความหมายและการแสดงตัวตนของเกย์ได้ว่า ความเป็นเกย์ถูกสร้างขึ้นจากวาทกรรมเกย์ อันเนื่องมาจากวาทกรรมหลัก คือ วาทกรรมรักต่างเพศที่สร้างชุดความรู้ ความจริง อำนาจในการ พิจารณาลักษณะทางเพศของบุคคล ซึ่งทำหน้าที่กดทับ ปิดกั้นให้บุคคลที่มีพฤติกรรมทางเพศ แตกต่างจากบรรทัดฐานทางสังคม เช่น ชายรักเพศเดียวกัน ถูกสร้างนิยามความหมายว่า “เกย์” กลายเป็นสามัญสำนึกให้ผู้คนในสังคมโดยทั่วไป ส่งผลให้บุคคลที่มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างจาก ผู้อื่นในสังคมเกิดความรู้สึกแตกต่าง ก่อร่างสร้างเป็นตัวตน “เกย์” ขึ้นมา นอกจากนั้นเกย์ยังสามารถ นิยามตนเองในสถานการณ์ที่แตกต่างกันได้ เช่น นิยามว่าตนเป็น “เกย์” เมื่ออยู่ในพื้นที่เซาท์นา-บาร์ เกย์ แต่กลับนิยามตนเองว่าเป็น “ชาย” เมื่ออยู่ในพื้นที่ทำงาน

เมื่อกล่าวถึงมโนทัศน์เรื่องตัวตนทางเพศ (Sexual Identity) คริส บาร์คเกอร์ (Chris Barker) อธิบายว่า การนิยามอัตลักษณ์หรือตัวตนทางเพศ ทั้งความเป็นเพศ (Sex) (กำหนดโดย ลักษณะทางกายภาพ) และ เพศภาวะ (Gender) (ความเป็นหญิงชายที่กำหนดโดยสังคม วัฒนธรรม) ล้วนแล้วแต่ถูกสร้างจากวาทกรรมที่เกิดจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ตัวตนทางเพศไม่ใช่คุณสมบัติ ของบุคคลหรือสังคม หากแต่เป็นกระบวนการของการนิยามที่สามารถลื่นไหลเปลี่ยนแปลงได้ (Barker, 2000 : 236) ซึ่งตัวตนของ “เกย์” ก็ถูกสร้างความหมายขึ้นจากอำนาจของวาทกรรมและมีการลื่นไหลเปลี่ยนแปลงได้เช่นกัน

แม้ว่างานวิจัยครั้งนี้จะเน้นศึกษาตัวตนทางสังคมเป็นสำคัญ แต่ก็ไม่อาจมองข้าม ตัวตนทางชาติพันธุ์ ซึ่งอาจส่งผลหรือมีความสัมพันธ์กับตัวตนทางสังคมของเกย์ได้

โดยมโนทัศน์เรื่องความหมายของตัวตนทางชาติพันธุ์ เป็นเรื่องของการจำแนก แยกแยะกลุ่มคน เมื่อมีความสัมพันธ์กับกลุ่มอื่น ความแตกต่างทางวัฒนธรรมระหว่างกลุ่มสองกลุ่ม ในตัวมันเอง ไม่ใช่ตัวชี้วัดความเป็นชาติพันธุ์ หรือหากมีกลุ่มสองกลุ่มที่มีภาษา ความเชื่อ เทคโนโลยีการผลิตที่แตกต่างกัน แต่ความเป็นชาติพันธุ์เกิดขึ้นต่อเมื่อกลุ่มสองกลุ่มนั้นมีความสัมพันธ์กันและต่างฝ่ายต่างมีความคิดว่าอีกฝ่ายแตกต่างจากตน ปัจเจกภาพหรือตัวตน เป็นผลของชุดวาทกรรมต่าง ๆ หรือบทบาทตัวเราแบบต่าง ๆ ที่วาทกรรมหยิบยื่นให้เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ สิ่งที่มีจึงเป็นแต่ตัวเราในสถานการณ์เท่านั้น ในทางปฏิบัติ อัตลักษณ์หรือปัจเจกภาพ ซ้อนทับกันอยู่ (Erikson, 1999 : 34-39)

งานศึกษาของชาร์ลส์ เลเมอร์ต (Charles Lemert) ได้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวตนทางสังคมกับตัวตนทางชาติพันธุ์ ด้วยการศึกษาความแตกต่างของความรู้สึกและการนิยามอัตลักษณ์หรือตัวตนระหว่างคนผิวขาวและคนชายขอบ โดยสัมภาษณ์จากกลุ่มคนที่หลากหลายทั้งชาย หญิง เกย์ เลสเบียน และไบเซกชวล ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่เป็นชายขอบรู้สึกที่ตัวตนเป็นเรื่องของความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ซึ่งบุคคลเหล่านี้จะนิยามตนเองในลักษณะ ระดับ และบริบทที่แตกต่างกัน เช่น เด็กหนุ่มญี่ปุ่นเลือกนิยามตนเองให้เหมือนกับคนผิวขาว แต่ก็ไม่ได้รับการยอมรับ จนกระทั่งเมื่อเขาค้นพบตนเองว่าเป็นไบเซกชวล เขากลับพบว่า การยอมรับและเปิดเผยตัวตนทางเพศใหม่นี้ ทำให้เขารู้สึกมีความมั่นคงขึ้น และใช้ตัวตนนี้ต่อรองกับสังคมในวงกว้าง โดยการเข้าร่วมเดินขบวนกับกลุ่มเกย์ (Lemert, 1994 : 111) แสดงให้เห็นถึง ตัวตนทางเพศและตัวตนทางชาติพันธุ์ที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความสัมพันธ์เชิงอำนาจและการต่อรอง ซึ่งบุคคลที่เป็นคนชายขอบอย่างเกย์สามารถเลือกนิยามตัวตนในสถานการณ์หรือบริบทที่แตกต่างกัน

ดังนั้นจากความสัมพันธ์ของตัวตนทางสังคมกับตัวตนทางชาติพันธุ์ที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ในการศึกษาครั้งนี้ แม้จะไม่ได้ศึกษาตัวตนเกย์ในทางชาติพันธุ์ แต่ก็อาจมีความเกี่ยวข้องซ้อนทับกับตัวตนทางสังคมอยู่บ้าง เช่น เกย์คนไทย กับเกย์ตะวันตก มีตัวตนทางชาติพันธุ์ต่างกันอาจส่งผลต่อตัวตนทางสังคม อาทิ เกย์ไทยส่วนใหญ่มีรูปร่างบาง ตัวเล็กกว่าเกย์ตะวันตก จึงทำให้สังคมไทยมีมโนทัศน์ในการมองอัตลักษณ์ของเกย์ในลักษณะของความเป็นหญิงมากกว่าความเป็นชายในทางเพศภาวะ

การสร้างนิยามความหมายและตัวตน “เกย์” ที่เกิดจากความแตกต่างจากบรรทัดฐานทางสังคมจะไม่ก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับเกย์ หากกลุ่มชายที่มีความหลงใหลในเพศเดียวกันไม่ถูกสร้างความเป็นชายขอบ (Marginality) และความเป็นอื่น (Otherness) จากบุคคล สถาบันต่าง ๆ ทางสังคม รวมถึงตัวเกย์เอง ซึ่งทำให้ตัวตน “เกย์” ของพวกเขาเด่นชัดขึ้น อีกทั้งทำให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกและด้อยค่ากว่าบุคคลอื่นในสังคมโดยทั่วไป ซึ่งมีผู้ให้ทรรศนะเรื่องความเป็นชายขอบและความเป็นอื่นไว้หลายท่าน ดังนี้

ในงานศึกษาของปริตตา เฉลิมเผ่า กอนันตกุล (ม.ป.ป. : 10 - 13) กล่าวว่า ความเป็นชายขอบ (Marginality) เกิดขึ้นจากการที่คนอื่นสร้างความรู้ ความจริงมองบุคคลหรือกลุ่มคนแทนตัวพวกเขาเหล่านั้น กลายเป็นสามัญสำนึกที่รับรู้โดยทั่วไปในสังคม แม้แต่ผู้ที่อยู่ในสถานะหรือสถานภาพความเป็นชายขอบก็อาจจะรับเอาความรู้ ความจริงนั้นมาอ้างอิงว่าเป็นความจริงเกี่ยวกับตนเองก็เป็นได้ รวมทั้งเกิดความรู้สึกต่อต้านโต้แย้งปฏิเสธในขณะเดียวกัน เมื่อกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างศูนย์กลางและชายขอบ กล่าวได้ว่า ศูนย์กลางคือบริเวณที่มีอำนาจเหนือกว่า มีทรัพยากรมากกว่า จึงมีกำลังที่จะสร้างความรู้ ความจริงให้กับบุคคลหรือกลุ่มคนที่เป็นชายขอบมีความด้อยกว่า บริเวณศูนย์กลางนั้นอาจไม่ได้มีเพียงศูนย์กลางเดียว แต่มีความซับซ้อน ชัดแย้ง ไม่เป็นเนื้อเดียวกัน ทำให้ความรู้สึกของชายขอบมาจากหลายอย่างในเวลาเดียวกัน และเนื่องด้วยสังคมส่วนใหญ่มักมองสิ่งต่าง ๆ เป็นคู่ตรงข้ามที่ตายตัว แน่นนอน เช่น ดีกับชั่ว ชายกับหญิง ฯลฯ หากสังคมพยายามยึดยึดความจริงลงไปในช่วงสองขั้ว อาจทำให้บุคคลบางคนหรือบางกลุ่มจำต้องถูกผลักให้ไปอยู่ในตำแหน่งแห่งที่ที่ตนไม่พึงปรารถนาหรือไม่มีที่ยืนก็ได้

จากทรรศนะความเป็นชายขอบของปริตตา พบว่า เกย์เป็นบุคคลหรือกลุ่มคนหนึ่งที่กลายเป็นคนชายขอบในสังคม เนื่องจากพวกเขาถูกคนอื่นหรือกลุ่มอื่น ได้แก่ ชายจริงหญิงแท้ทั่วไปมองแทนหรือสร้างภาพแทนพวกเขาว่าเป็นเพศที่ด้อยกว่า เห็นได้ชัดเจนในเรื่องของการมีครอบครัว การมีคู่ครองหรือการแต่งงาน ซึ่งพวกเขาไม่สามารถกระทำได้เลยเช่นชายหญิงแท้ ได้แก่ การมีคู่รักหรือการแต่งงานกับผู้ชายด้วยกันแทนที่จะเป็นผู้หญิง เนื่องจากอาจได้รับการตีฉินินทา การเสียภาพพจน์และชื่อเสียง สิ่งเหล่านี้กลายเป็นสามัญสำนึกของผู้คนในสังคม แม้แต่ตัวเกย์เองก็ยอมรับเอาไปอ้างอิงเป็นความจริงของตนเอง แต่ในขณะเดียวกันก็มีความรู้สึกขัดแย้งว่า การมีคู่รักหรือการแต่งงานจำเป็นต้องเกิดขึ้นระหว่างชายกับหญิงจริงหรือไม่ จากการสัมภาษณ์เบื้องต้นพบว่า เกย์จำนวนไม่น้อยที่สับสนว่าตนเองจะยืนอยู่ในตำแหน่งแห่งที่ใดในสังคมในเรื่องเพศ เช่น ในเรื่องของการมีคู่ครอง ด้วยมโนทัศน์ของสังคมที่มองแทนพวกเขาว่าจะต้องแต่งงานกับผู้หญิง แต่ด้วยความรู้สึกรักใคร่ต่อเพศเดียวกันทำให้พวกเขาเหล่านั้นสับสนว่า ชีวิตครอบครัวของเขาในอนาคต

จะเป็นอย่างไร พวกเขาจะแต่งงานกับผู้หญิงหรือผู้ชายดีกว่า คำถามเหล่านี้เป็นการแสดงถึงความรู้สึกค้อย หรือต่ำต้อยในเรื่องรูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศ

สำหรับทฤษฎีของก๊อฟมันกล่าวถึงตัวตนของคนชายขอบว่า เป็นบุคคลที่สังคมรังเกียจ เช่น คนพิการ โสเภณี ซึ่งแตกต่างจากบรรทัดฐานของอัตลักษณ์ทางสังคมที่คนในสังคมคาดหวังสำหรับคนปกติ ทำให้บุคคลทั่วไปมีปฏิกิริยาที่แตกต่างต่อคนผิดปกติ สิ่งนี้ก่อให้เกิดความรู้สึกเจ็บปวดกับบุคคลที่ถูกสังคมรังเกียจเหล่านั้น จากการศึกษาของเขาพบว่า การที่บุคคลอื่นในสังคมได้ทำความรู้จักและมีปฏิสัมพันธ์ส่วนตัวกับคนชายขอบเหล่านี้ทำให้เกิดความเคยชิน และปฏิบัติต่อพวกเขาเช่นเดียวกับคนปกติทั่วไป (Goffman, 1963 : 28-29)

จากทฤษฎีของก๊อฟมัน จะเห็นได้ว่า มีชายจริงหญิงแท้จำนวนไม่น้อยที่มีทัศนคติและมีการปฏิบัติตัวที่ดีกับบุคคลชายขอบที่เป็นเกย์ เนื่องจากการได้ทำความรู้จักและมีปฏิสัมพันธ์ส่วนตัวทำให้เกิดความเคยชิน จนบางครั้งอาจจะไม่ทำให้เกย์รู้สึกว่า ตนเองเป็นคนชายขอบของสังคม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบท สถานการณ์และตัวเกย์เองว่าจะปฏิบัติตนอย่างไรกับผู้อื่นด้วย หากว่าเกย์ปฏิบัติตัวดีกับผู้อื่นก็อาจจะไม่เกิดความรู้สึกว่าตนเป็นคนชายขอบเพราะคนอื่นก็ปฏิบัติตัวที่ดีต่อตัวเกย์เองเช่นกัน ซึ่งในสังคมไทยถึงแม้ว่าบางบริบท บางสถานการณ์ บุคคลบางกลุ่มอาจมองว่าเกย์ไม่ใช่คนชายขอบ แต่โดยทั่วไปในบางเรื่อง ได้แก่ การสมรส การมีคู่ครอง การยอมรับจากบุคคลในครอบครัว กลับแสดงให้เห็นว่า “เกย์” ยังเป็นบุคคลที่เป็นชายขอบในเรื่องเหล่านี้ให้เห็นได้ชัดเจน ซึ่งจากการสังเกตและการสัมภาษณ์ในเบื้องต้นของผู้วิจัย พบว่า เกย์รู้สึกเสมือนว่าตนค้อยค่าในเรื่องของชีวิตคู่ การสมรส หรือการยอมรับการครอบครัว ซึ่งสิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของคนชายขอบในเรื่องเพศ

ฮอลล์ กล่าวถึงเรื่องตัวตนกับความเป็นอื่น (Otherness) ไว้ว่า ความเป็นตัวบุคคลเปรียบเสมือนรอยตะเข็บที่เย็บแผลเข้าด้วยกัน ด้านหนึ่งคือ อัตลักษณ์ที่วาทกรรมส่งผลต่อตัวบุคคล อีกด้านหนึ่งคือ การโต้ตอบของบุคคลที่มีต่อวาทกรรมเป็นความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ภายในที่เกิดขึ้นในบริบทเฉพาะหน้า โดยไม่มีแก่นแกนอัตลักษณ์ใหม่จะเกิดขึ้นเมื่อตัวบุคคลโต้ตอบกับวาทกรรมที่ส่งผลต่อตัวบุคคลนั้น และจะมีการสั่นไหว ไม่หยุดนิ่ง ตายตัวของอัตลักษณ์ไปตามบริบท สถานการณ์ หรือวาทกรรมที่มากกระทบ กระบวนการที่เกิดขึ้นนี้เรียกว่า การโยกย้ายตำแหน่งแห่งที่ จะเห็นว่า การนิยามอัตลักษณ์ของสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นจากการลากเส้นแบ่งสิ่งนี้ออก

จากสิ่งนั้น ปฏิเสธคุณสมบัติที่ไม่ใช่ตัวมันเองออกไป เช่น ความดีไม่ใช่ความชั่ว ความหมายของ
 อັตลักษณ์จึงอยู่ได้เพราะอิงกับความหมายของด้านตรงข้ามมาเปรียบเทียบ ซึ่ง “ความเป็นอื่น”
 ที่ถูกปฏิเสธคือด้านตรงข้ามที่เป็นเงื่อนไขจำเป็นของการมีอยู่ของอັตลักษณ์ การไม่หยุดนิ่งของ
 อັตลักษณ์เป็นกระบวนการต่อรองของบุคคล โดยอาจตั้งคำถาม ปฏิเสธ ตำแหน่งแห่งที่ทางสังคมที่
 ถูกยึดยึดเข้ามาให้ อาจจะไม่ใช่เป็นการต่อต้านโดยตรงหรือการสร้างอັตลักษณ์ตรงข้ามขึ้นมา แต่
 เป็นการสร้างอັตลักษณ์ใหม่ขึ้นมาแทน (Hall, 1996 : 5-6)

จากพรรณนาเรื่องตัวตนกับความเป็นอื่นของฮอลล์ นำมาอธิบายถึงตัวตน “เกย์”
 ได้ว่า ตัวตนเกย์นั้นถูกสร้างขึ้นจากการนิยามของคนในสังคมนั้นไปถึงตัวเกย์เองด้วย และมักจะถูก
 สร้างความเป็นอื่น คือ ถูกมองว่ามีตัวตนที่แตกต่างจากผู้ชายทั่วไป เช่น กระตุ้งกระตึง หรือ แสดง
 ความรักใคร่ต่อเพศเดียวกัน แต่เกย์ก็ได้ต่อรอง ต่อสู้กับวาทกรรมหลักเหล่านั้นด้วยการสร้างตัวตน
 ใหม่ขึ้นมา โดยไม่จำเป็นต้องต่อต้านโดยตรง เช่น กลุ่มเกย์ยุคหนึ่งในอเมริกาพยายามสร้าง
 ภาพลักษณ์ใหม่ให้กับตนโดยการสร้างความเป็นชายให้มีความเข้มแข็งเพื่อต่อรองกับวาทกรรมหลักที่ว่า เกย์
 จะต้องมึนงง อ่อนแอ ซึ่งจากการสังเกตในเบื้องต้นของผู้วิจัย พบว่า มีกะเทย (ชาย
 รักเพศเดียวกันที่แสดงลักษณะความเป็นหญิงมากกว่าความเป็นชาย) จำนวนไม่น้อย เมื่อดำรงชีวิต
 อยู่ในบริบทที่แตกต่างกันแล้ว จะนิยามและแสดงตัวตนแตกต่างกัน เช่น จากเดิมที่เคยนิยามตนเอง
 ว่า กะเทย และแสดงตัวตนคล้ายผู้หญิง ครั้นตอนอาศัยอยู่ในต่างจังหวัด แต่ในเวลาต่อมากลับนิยาม
 ตนเองว่า “เกย์” และแสดงตัวตนเฉกเช่นผู้ชายทั่วไปในทางเพศภาวะแทน ปรัชญาการนี้แสดงให้เห็น
 ถึงความลื่นไหลของตัวตนและกลวิธีการต่อรองของเกย์ ที่ไม่จำเป็นต้องต่อต้านโดยตรงแต่ใช้
 การสร้างความหมายหรือตัวตนใหม่ขึ้นมาแทนซึ่งไม่ใช่คู่ตรงข้ามของวาทกรรมหลัก

การศึกษาเรื่อง “ความเป็นอื่น” หรือ “วัฒนธรรมอื่น” นั้น หากอธิบายในทาง
 มานุษยวิทยาจะเข้าใจได้ไม่ยากนัก เกิดขึ้นเมื่อชาวตะวันตกยุคล่าอาณานิคมได้เดินทางไปพบเจอกับ
 ชาวพื้นเมืองในโลกที่สาม ที่พวกเขาถือว่าเป็นกลุ่มคนอื่นซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากตน (Ban-Ari,
 1999 : 26) และชาวตะวันตกยุคนั้นปฏิบัติต่อชาวพื้นเมืองเยี่ยงทาสและคนรับใช้ (Barnard, 1999 :
 375-377) เป็นการมองพวกเขาเหล่านั้นในเชิงลบ มองว่าเป็นบุคคลที่ถูกจัดให้อยู่ในสถานะที่ต่ำต้อย
 ด้อยกว่า หรือไร้ค่า ไร้อำนาจ (Hallam and Street, 2000 : 1-2) ด้วยวิธีคิดเช่นนี้ได้ครอบงำนัก
 มานุษยวิทยาบางคนให้มองวัฒนธรรมของชาวพื้นเมืองที่จะศึกษาให้กลายเป็น “พวกอื่น” ที่ไม่ใช่
 ชาวตะวันตก

ฟาเบียน (Fabian, 1991) กล่าวว่า ความเป็นอื่น หรือคนอื่นนั้น ไม่ได้มีอยู่ด้วยตัวมันเอง แต่เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นและทำให้เชื่อว่ามันมีอยู่จริง (Hallam and Street, 2000 : 3) ความเป็นอื่นไม่มีความแน่นอนตายตัว แต่เป็นสิ่งที่ลื่นไหลได้ (Knauff, 1996 : 49)

จากทฤษฎีที่หลากหลายเรื่องความเป็นอื่น สรุปได้ว่า “ความเป็นอื่น” ในเรื่องเพศ คือ การที่สังคมทั่วไป ได้แก่ ชายหญิงหญิงแท้ มองบุคคลหรือกลุ่มคนที่มีลักษณะแตกต่างจากตนเองทั้งทางเพศสรีระ เพศภาวะและเพศวิถี ซึ่ง “เกย์” ก็ถูกมองว่าเป็นบุคคลหรือกลุ่มคนที่มีลักษณะแตกต่างจากชายหญิงตามบรรทัดฐานทางสังคม คือ มีเพศวิถีคือรักเพศเดียวกัน และเกย์บางคนยังมีเพศภาวะที่แตกต่างจากชายหญิงทั่วไปซับซ้อนขึ้นไปอีก ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความต่ำต้อยด้อยค่ากว่าชายหญิงทั่วไปในเรื่องเพศอาจเป็นเพราะการแสดงความรังเกียจหรือไม่ยอมรับของคนทั่วไปในสังคม แม้ว่าสังคมไทยจะไม่มีกฏหมายลงโทษเกย์ แต่ในทางศีลธรรมและมารยาทได้สร้างวาทกรรมเชิงลบให้กับความเป็นเกย์ สิ่งเหล่านี้จึงทำให้เกย์กลายเป็น “คนอื่น” หรือ “กลุ่มอื่น” ที่เกิดความรู้สึกว่าตนด้อยค่าในเรื่องเพศ

นอกจากบุคคลที่เป็นเกย์จะถูกสร้างความหมายจากสังคมว่าเป็น “คนอื่น” ในเรื่องเพศแล้วพื้นที่ที่เขาอยู่นั้นก็อาจถูกสร้างความหมายให้กลายเป็น “พื้นที่อื่น” ในสังคมด้วย เช่น บาร์ชายหญิงบางแห่ง ฟิตเนส สระว่ายน้ำ สนามกีฬาบางแห่ง ฯลฯ ซึ่งพื้นที่เหล่านี้ถูกสร้างความหมายว่าเป็นพื้นที่ของ “เกย์” โดยในความเป็นจริงพื้นที่เหล่านี้เป็นพื้นที่สาธารณะทั่วไปที่บุคคลหลากหลายเพศสามารถเข้ามาใช้ได้ ไม่เฉพาะกลุ่มบุคคลที่เป็นเกย์เท่านั้น

กล่าวโดยสรุปในเรื่องการสร้างความเป็นชายขอบและความเป็นอื่นให้เกย์ว่า ความเป็นชายขอบมีความสัมพันธ์กับเรื่องตัวตนและพื้นที่เนื่องจาก “ความเป็นชายขอบ” เป็นการสร้างความหมายให้กับพื้นที่และบุคคลให้กลายเป็น “พื้นที่ชายขอบ” หรือ “คนชายขอบ” ซึ่งความเป็นชายขอบ หมายถึง การยึดเยียดความหมายให้กับพื้นที่หรือกลุ่มคนให้อยู่ในตำแหน่งอ้างอิงที่แบ่งเป็นขั้วสองขั้ว โดยที่พวกเขาเหล่านั้นไม่พึงปรารถนาหรือยินยอมไม่ได้ แต่การสร้าง “ความเป็นอื่น” นั้น คือ การที่กลุ่มคนกลุ่มใหญ่สร้างความรู้ ความจริงหรือสร้างภาพแทนพื้นที่ บุคคลหรือกลุ่มบุคคลโดยถูกสร้างความหมายว่า ด้อยกว่า มีจำนวนน้อยกว่า ทำให้พื้นที่นั้นกลายเป็น “พื้นที่อื่น” และพวกเขาเหล่านั้นกลายเป็น “คนอื่น” หรือ “กลุ่มอื่น” ในสายตาของกลุ่มคนกลุ่มใหญ่ ซึ่งเกย์ก็เป็นกลุ่มคนหนึ่งที่ถูกลงส่วนใหญ่อ้างอิง “ความเป็นชายขอบ” และสร้าง “ความเป็นอื่น” ให้กับพวกเขา อีกทั้งพื้นที่ที่เขาเป็นบางพื้นที่ก็ถูกสร้างความหมายให้กลายเป็น “พื้นที่อื่น” ในสังคมโดยทั่วไป

จากการสำรวจงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่าม้งงานศึกษาเรื่องเกี่ยวกับเกย์และตัวตนหรืออัตลักษณ์ของเกย์จำนวน 7 ชิ้นงาน โดยม้งงานที่ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจ พัฒนาการและการช่วงชิงอัตลักษณ์กะเทย จำนวน 3 ชิ้นงาน และงานที่ศึกษาเกี่ยวกับการลงนามทางเพศของกะเทยจำนวน 1 ชิ้นงาน ส่วนงานที่ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์วาทกรรมเกย์ในสมัยอดีตจนถึงปัจจุบัน และการสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ อีกทั้งศึกษาภาพลักษณ์ของเกย์ จำนวน 3 ชิ้นงาน

งานที่ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจ พัฒนาการและการช่วงชิงอัตลักษณ์กะเทย จำนวน 3 ชิ้นงาน มีรายละเอียดดังนี้

เทียมเทพ ทังศิริ (2544 : 125-135) ศึกษาเพื่อทำความเข้าใจกับอัตลักษณ์ของนักเรียน “กะเทย” ว่าเป็นอย่างไร มีปัจจัยใดบ้างเป็นตัวผลักดันในการสร้างอัตลักษณ์นั้น ศึกษากระบวนการปรับตนของนักเรียน “กะเทย” ต่อปฏิกริยารอบด้านจากภายนอก ตลอดไปถึงการศึกษามีปรากฏการณ์หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่แสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกัน หรือมีการเลือกปฏิบัติต่อนักเรียน “กะเทย” ที่ส่งผลต่อการพัฒนาอัตลักษณ์และกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน “กะเทย” ซึ่งใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ การศึกษานี้มุ่งประเด็นไปที่กระบวนการตีความ การนิยาม ความหมาย และการเชื่อมโยงความหมายกับกระบวนการนำเสนอความเป็นตัวตนของนักเรียน กลุ่มเป้าหมายพบว่า นักเรียนกะเทย มองตัวเองว่าเป็นเพศกะเทยต่างกับเพศชาย หญิง และการเป็นกะเทยเกิดจากการเชื่อว่าเขาเกิดมาเป็นกะเทยทำให้ไม่สามารถปรับเปลี่ยนตนเองได้ ปัจจัยที่เอื้อต่อการสร้างอัตลักษณ์กะเทย คือ ความรู้สึกภายในที่ไม่ยอมรับบทบาทของเพศชายตามที่สังคมกำหนด ซึ่งปรากฏตั้งแต่วัยเด็กก่อนเข้าโรงเรียน นักเรียนกะเทยมีกระบวนการปรับตนต่อปฏิกริยาจากคนรอบด้าน โดยการปรับเปลี่ยนวิธีคิดให้กับตนเองโดยการพยายามหาคำอธิบายถึงข้อดีในการเป็นกะเทยให้กับตนเอง ซึ่งเหตุการณ์ที่นักเรียนกะเทยได้รับอันแสดงถึงความไม่เท่าเทียมกัน มักได้รับจากพ่อแม่และจากครูบางคนมากกว่าที่ได้รับจากเพื่อน หรือพี่น้อง

สมฤดี สงวนแก้ว (2546 : 65-88) ศึกษาเรื่องกระบวนการพัฒนาและธำรงเอกลักษณ์ “กะเทย” ในสังคมมุสลิม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาขั้นตอนที่ต่อเนื่องต่าง ๆ ของการพัฒนาและดำเนินไปสู่เอกลักษณ์กะเทย โดยได้อธิบายเงื่อนไขสำคัญที่เกิดขึ้นในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการ ตลอดจนอธิบายถึงการเปิดเผยตัวและการใช้ชีวิตของกะเทยในสังคมมุสลิม โดยผลการศึกษาพบว่า กระบวนการพัฒนาและธำรงเอกลักษณ์กะเทย จะมีลักษณะเป็นขั้นตอนต่อเนื่อง

และผ่านเงื่อนไขสำคัญของการยอมรับเอกลักษณ์ คือ ขั้นตอนที่ 1 รับรู้ว่าคุณแตกต่างจากเด็กผู้ชายคนอื่น ๆ ขั้นตอนที่ 2 การมีเอกลักษณ์ส่วนบุคคลเป็นกะเทย ขั้นตอนที่ 3 การเปิดเผยตัว และขั้นตอนสุดท้าย ขั้นตอนของการใช้ชีวิตและปรับตัวต่อสังคมมุสลิม

เปรมปรีดา ปราโมช ณ อยุธยา (2546 : 173-176) ศึกษาเรื่อง การช่วงชิงอัตลักษณ์ “กะเทย” ในงานคาบาเรต์โชว์ เป็นความพยายามที่จะเสนอทางเลือกใหม่ในการมอง ภาพลักษณ์กะเทย ให้ก้าวข้ามพ้นอคติเก่าเกี่ยวกับ ภาพลักษณ์ตายตัวเชิงลบ ภายใต้งานศึกษาของหลายสาขา วิชาชีพที่มุ่งเน้นจะปรับเปลี่ยน แก้ไข พฤติกรรมของกะเทยโดยมองข้ามการทำความเข้าใจระบบคุณค่าและวัฒนธรรมย่อยที่ใช้กันภายในการรวมกลุ่มของกะเทย สาเหตุสำคัญที่เปรมปรีดาเลือกพิจารณาจากคาบาเรต์โชว์ เพราะเป็นหนึ่งในรูปแบบของการรวมกลุ่มกะเทยที่ก่อคุณูปการต่อการท่องเที่ยวไทยจนกลายเป็นจุดขายที่โด่งดังไปทั่วโลก ในการศึกษาี้เลือกใช้คำว่า โรงโชว์ ให้สื่อถึงสถานประกอบการ โชว์คาบาเรต์ขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในพัทยา ที่ผู้เขียนเลือกศึกษาเป็นแหล่งข้อมูลหลัก โดยผู้เขียนจะพยายามหิบบกการนำเสนอเรื่องเล่าผ่าน สำนักของกะเทยเอง ต่อระบบความเชื่อความหมายที่ให้กับลิตาชีวิตเรื่องเพศและการแสดงตัวตนทางเพศ จากผู้ให้ข้อมูลหลัก 8 คน ประกอบกับการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วมเท่าที่เป็นไปได้ ผลการศึกษาพบว่า กะเทยเลือกเปิดพื้นที่ทางสังคมผ่านการนำเสนอตัวตนในเงื่อนไขต่าง ๆ ทั้งในชีวิตประจำวัน และบนเวทีในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของธุรกิจท่องเที่ยว ตัวตนและเพศในความหมายที่เป็นสถานะ มีความหลากหลายสลับกลับไปมาแล้วแต่จะเลือกใช้สัมพันธ์กับใครในสถานการณ์ใด ทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อการสร้างสรรค์งาน แม้จะมีกะเทยบางคนเลือกเสนอบางด้านของตัวตนสอดคล้องกับภาพลักษณ์ไม่ดีที่สังคมให้ไว้ก็ตาม แต่คนในสังคมควรพิจารณาการเลือกแสดงตัวตนของกะเทย โดยให้ความสำคัญกับเงื่อนไขทางสังคมเป็นสำคัญ

งานศึกษาทั้งสามชิ้นงานนี้เป็นการศึกษา “กะเทย” ซึ่งมีลักษณะของความเป็นหญิงในทางเพศภาวะสูง ซึ่งงานทั้งสามชิ้นงานมีรายละเอียดที่แตกต่างกัน กล่าวคือ งานของเทียมเทพ และสมฤดี ที่ศึกษาทำความเข้าใจ และพัฒนาการของอัตลักษณ์ “กะเทย” โดยมองว่าอัตลักษณ์หรือตัวตนกะเทยนั้นมีลักษณะที่ตายตัวแน่นอน ต่างกับการศึกษาของเปรมปรีดาที่มองกะเทยมีความลื่นไหลทางเพศวิถีมากกว่า งานศึกษาทั้งสามชิ้นงาน มีลักษณะคล้ายกับงานศึกษาของผู้วิจัย กล่าวคือ งานของเทียมเทพ และสมฤดีศึกษาทำความเข้าใจอัตลักษณ์และปฏิกิริยาจากคนรอบข้าง ตลอดจนการพัฒนาอัตลักษณ์ของกะเทย ซึ่งผู้วิจัยคล้ายกับผู้วิจัยเพียงแต่ผู้วิจัยเน้นศึกษา เกย์ และมองว่าอัตลักษณ์มีความลื่นไหลและหลากหลาย ส่วนในงานของเปรมปรีดา คล้ายกับงานของผู้วิจัยที่มองว่าตัวตนทางเพศมีความลื่นไหล แต่ไม่ค่อยพบความลื่นไหลของตัวตนทางเพศภาวะในงานของเปรมปรีดาเท่าที่ควร งานทั้งสามชิ้นงานจึงแตกต่างกับการศึกษาของผู้วิจัยที่ศึกษา “เกย์” ซึ่งมี

ลักษณะทางเพศภาวะแสดงความเป็นชายมากกว่าความเป็นหญิง อีกทั้งมีความลื่นไหล หลากหลาย ทั้งทางเพศภาวะและเพศวิถีมากกว่างานทั้งสามชิ้นงาน

ส่วนงานศึกษาในเรื่องการลวนลามทางเพศ “กะเทย” ของกิตติกร สันคิปประภา (2550 : 19-49, 61-158) ซึ่งได้ศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อเผยให้เห็นอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศที่อยู่เบื้องหลังการจัดระเบียบความสัมพันธ์ระหว่างเพศในสังคม ทำให้กะเทยกลายเป็นอื่น และเป็นชนชายขอบในสังคมรักต่างเพศ โดยได้โต้แย้งแนวคิดและการอธิบาย “การลวนลามทางเพศ” ว่าไม่เพียงพอที่จะทำให้เห็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับกะเทย การวิจัยนี้จึงใช้แนวของสร้างสรรคินิยม และวิธีวิทยาอัตชีวประวัติในการศึกษาประสบการณ์ของกะเทย โดยผลการศึกษาได้เผยให้เห็นว่าบรรทัดฐานรักต่างเพศ ได้สร้างความจริงของความเป็นกะเทยทำให้กะเทยสยบยอมต่ออำนาจรักต่างเพศ บงการตนเองสร้างอัตลักษณ์อ้างอิงความเป็นหญิง และจัดกระทำตนเองให้เป็นที่ไปตามอำนาจของวาทกรรมเพื่อให้อยู่ได้ในสังคม อัตลักษณ์ทางสังคมที่ถูกสร้างขึ้นผูกติดกับความหมายของภาพตัวแทนของกะเทยทั้งเพศภาวะและเพศวิถี ดังนั้นกะเทยจึงถูกใช้ประโยชน์จากระบบชายเป็นใหญ่ทางเพศวิถีในมิติประเวณีได้ง่าย ความรุนแรงทางเพศต่อกะเทยมีหลายระดับตั้งแต่ การใช้วาจาจาบจ้วง การกระทำชำเรา การรุมข่มขืน และการล่อลวงให้สยบยอม ขึ้นกับบริบทของเหตุการณ์ในวาทกรรมที่ทำให้กะเทยตีความอัตลักษณ์ของตนว่าเป็นเช่นไร ซึ่งมีผลต่อการเลื่อนไหลของอัตลักษณ์ของกะเทย การไร้ตัวตนและไร้เสียงในสังคมที่ถูกครอบงำโดยอุดมการณ์รักต่างเพศ และชายเป็นใหญ่ของกะเทย จึงเป็นการสร้างช่องว่างทางความรู้เกี่ยวกับตัวตนของกะเทย สร้างความคลุมเครือทางความคิดของสังคมและไม่มีแนวทางปฏิบัติในชีวิตประจำวันแก่กะเทย และทำให้เกิดการเลือกปฏิบัติของสังคมต่อกะเทย กะเทยจึงไม่ได้รับการคุ้มครอง และปกป้องสิทธิทางเพศอย่างเพียงพอตามที่สมควรจะได้รับ

งานชิ้นนี้ได้ศึกษาการลวนลามทางเพศของ “กะเทย” ซึ่งเป็นผลมาจากอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศและชายเป็นใหญ่ ซึ่งให้เห็นว่า กะเทย ถูกกดขี่ทางเพศในสังคมอย่างไร ต่างกับงานศึกษาของผู้วิจัยในครั้งนี้ คือ ผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นเกย์และศึกษาในเรื่องของการสร้างความหมายและการแสดงตัวตนของเกย์ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ ซึ่งไม่ใช่การลวนลามทางเพศ แต่งานศึกษานี้คล้ายกับการศึกษาของผู้วิจัย คือมองเห็นถึงอำนาจของวาทกรรมที่กดทับ ปิดกั้นความเป็นชายรักเพศเดียวกันทำให้พวกเขาเหล่านั้นกลายเป็นชายขอบและเป็นอื่นในสังคม

สำหรับงานศึกษาที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์วาทกรรมเกย์ในสมัยอดีตจนถึงปัจจุบัน และการสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ อีกทั้งศึกษาภาพลักษณ์ของเกย์ มี 3 ชิ้นงาน ดังนี้

เทอดศักดิ์ รัมจำปา (2545 : 55-78) วิเคราะห์รูปแบบของวาทกรรมที่เกี่ยวกับเกย์ ในสังคมไทยในช่วง พ.ศ. 2508-2542 จากการศึกษาพบว่าในสมัยจารีตถึงสมัยสร้างชาติแม้ วาทกรรมกระแสหลักของสังคมจะมีอคติต่อพฤติกรรมรักเพศเดียวกันในลักษณะที่ “เป็นความ แปลกแยก” ไม่ใช่ หญิงหรือชาย แต่ก็ไม่ปรากฏความคิดว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นอันตราย ต่อสังคมและไม่มีบทลงโทษอย่างรุนแรงดังเช่นในสังคมตะวันตก

งานศึกษาของเทอดศักดิ์ รัมจำปา เป็นงานศึกษาโดยวิเคราะห์วาทกรรมเกย์ในเชิง ประวัติศาสตร์ ต่างกับงานศึกษาของผู้วิจัยที่ศึกษาในเรื่องของการสร้างความหมายและการแสดง ตัวตนเกย์ แต่บางประเด็นมีลักษณะคล้ายกัน คือ วิเคราะห์ว่า เกย์ในสังคมไทยมีพัฒนาการที่ แทรกซึมมาจากวาทกรรมเกย์ตะวันตก แสดงให้เห็นว่าภาพลักษณ์ของเกย์ในปัจจุบันมีผลมาจาก อิทธิพลของวัฒนธรรมเกย์ตะวันตกที่แพร่ขยายเข้ามาสู่ประเทศไทย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษา ของรวมพล สายอรุณ

รวมพล สายอรุณ (2540, 127-129) ได้ศึกษาเรื่องภาพลักษณ์เกย์ในสายตา นัก ศึกษา เป็นการศึกษาเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษารูปได้ว่าแบบภาพลักษณ์ภายนอก ที่คิดว่าเกย์เป็นมากที่สุด คือ เหมือนผู้ชายทั่วไปร้อยละ 76.8 และกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่คิดว่า เกย์อาจแสดงออกในทุกรูปแบบ มีจำนวนมากที่สุดร้อยละ 35.1 นักศึกษาทั้งหมด มีภาพลักษณ์เกย์ ว่ามีเพศสัมพันธ์กับชายเท่านั้น แต่อาจมีกับหญิง บ้างเล็กน้อยจนถึงมีเฉพาะกับผู้หญิง อาจมีกับ ผู้หญิงพอๆ กับหรืออาจมีกับเฉพาะผู้ชาย ภาพลักษณ์ว่าเกย์มีอารมณ์แปรปรวนมากกว่าปกติ ดังนั้น ภาพลักษณ์ของเกย์ในกรุงเทพ ฯ ในสายตานักศึกษาส่วนใหญ่ คือ ผู้ชายที่มีเพศภาวะเหมือนผู้ชาย ทั่วไป และมีเพศวิถีเป็นชายรักเพศเดียวกัน จะเห็นว่า งานศึกษาของรวมพลมองคล้ายกับงานศึกษา ของผู้วิจัย ซึ่งได้กล่าวถึงภาพลักษณ์ของเกย์ในสายตานักศึกษาในกรุงเทพฯ ที่มองว่า ภาพลักษณ์เกย์ คือมีเพศภาวะแสดงความเป็นชายมากกว่าความเป็นหญิง แต่ในทางเพศวิถีนั้มีการแสดงทรรศนะที่ หลากหลาย ทว่าในงานศึกษาของผู้วิจัยพยายามแสดงให้เห็นว่า เรื่องเพศมีความลึกลับ และ หลากหลายยากที่จะจำแนกได้ตายตัวแน่นอน

ทศวรร มณีศรีขำ (2545 : 103-110) ศึกษาการสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ มี วัตถุประสงค์เพื่อคลี่คลายให้เห็นถึงกระบวนการสร้างความหมาย ความรู้ ความจริงให้กับความเป็น “เกย์” โดยผ่านศาสตร์และสถาบัน ซึ่งมีส่วนสำคัญในการกำหนด กฎเกณฑ์ กติกา และการจัด ระเบียบทางสังคมขึ้นมาเพื่อสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ ทั้งหมดนี้มีผลต่ออัตลักษณ์ความเป็น “เกย์” การศึกษานี้ได้ศึกษาเอกสาร ตำรา และความรู้ต่าง ๆ ที่กล่าวถึงเกย์ รวมทั้งการบอกเล่า

ประวัติชีวิตของเกย์ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า ความเป็นอื่นของเกย์ ถูกกำหนดและสร้างขึ้นจาก กระบวนการผลิตซ้ำ ความเป็นเพศหญิง ความเป็นเพศชาย ผ่านบทบาทเพศ และความเป็นเพศ อย่างไรก็ตาม เกย์ได้พยายามสร้างอัตลักษณ์ของตนเองผ่านการสร้างกิจกรรมทางสังคมที่หลากหลาย เพื่อเปิดพื้นที่สาธารณะให้ตนเองมากขึ้น

แม้ในงานศึกษาของทศพร มณีศรีจำ จะศึกษา “เกย์” แต่พบว่า เกย์ในงานนี้ยังมี เพศภาวะของความเป็นหญิง ซึ่งต่างกับงานศึกษาของผู้วิจัยที่มีทั้งเกย์ที่มีเพศภาวะของความเป็นหญิงและเกย์ที่มีเพศภาวะเหมือนผู้ชายทั่วไป แต่งานศึกษาล้ำกับงานศึกษาของผู้วิจัยที่เชื่อว่า อำนาจของวาทกรรมหลักคือรักเพศเดียวกันส่งผลให้เกิดการสร้างความเป็นอื่นให้เกย์ โดยผ่าน สถาบันทางสังคมต่าง ๆ เพียงแต่ว่างานศึกษาของผู้วิจัยไม่อาจมองข้ามประเด็นในเรื่องของ พันธกรรมและการเกิดขึ้นของพฤติกรรม “เกย์” ได้

2. พื้นที่ : ความสัมพันธ์ระหว่างตัวตน อำนาจ และการต่อรอง

หากกล่าวถึงความสำคัญของพื้นที่ เดิมพื้นที่ที่ถูกมองว่า เป็นความจริงในเชิง เรขาคณิต แต่นักคิดหลังสมัยใหม่มองพื้นที่ว่าเป็นสิ่งประดิษฐ์สร้างทางวัฒนธรรมที่บรรจุ ความหมาย อีกทั้งพื้นที่ยังเป็นเรื่องของการช่วงชิง ต่อสู้ การสร้างความหมาย ให้คุณค่า ชิดเส้นแบ่ง ให้กับพื้นที่หรือสถานที่รอบตัว การศึกษาพื้นที่แบบวิพากษ์ ไม่ใช่การยอมรับข้อยุติของเส้นแบ่งนี้ แต่เป็นการตั้งคำถามว่า เส้นแบ่งเหล่านี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร ด้วยวิธีการหรือกระบวนการใด นอกจากนี้พื้นที่ยังมีการต่อสู้ ต่อรองเกิดขึ้น ซึ่งอาจไม่ใช่การล้มล้าง แต่อาจเป็นการต่อรองด้วย กลวิธีอื่น เช่น การสร้างพื้นที่ชนิดอื่น ก่อนที่จะอธิบายถึงแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพื้นที่จำเป็นต้อง ทราบประเภทของพื้นที่ดังต่อไปนี้

พื้นที่ที่สามารถแบ่งย่อยได้เป็นหลายประเภท ได้แก่ พื้นที่ทางกายภาพ พื้นที่ทาง สังคมและพื้นที่ภายในจิตใจของบุคคล (Dear, 1997) พื้นที่ทางกายภาพ แบ่งได้เป็นสองส่วน ส่วน แรกคือพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ ซึ่งดูเสมือนเป็นพรมแดนของนักภูมิศาสตร์หรือนักธรณีวิทยา และส่วน ที่สองคือร่างกายมนุษย์ ถูกศึกษาในเชิงคุณสมบัติทางวัตถุโดยแพทย์และนักชีววิทยา พื้นที่ทาง สังคม เป็นพื้นที่ที่นักสังคมวิทยาและนักมานุษยวิทยามองเรื่องความสัมพันธ์ทางสังคม ส่วนพื้นที่ ภายในจิตใจของบุคคล ถูกศึกษาโดยนักจิตวิทยา แต่วิธีคิดหลังสมัยใหม่ พื้นที่ภายในจิตใจของ บุคคลในมิตินามธรรมคือ วิธีคิดและความรู้สึกนึกคิดในจิตใจที่ไม่อาจแยกจากพื้นที่ที่เป็นรูปธรรม

ทั้งที่เป็นพื้นที่ทางภูมิศาสตร์หรือร่างกายก็ตาม พื้นที่ทั้งสองมิติ ดังกล่าวทั้งพื้นที่ในจิตใจและร่างกายถูกเชื่อมโยงด้วยมโนทัศน์ของอำนาจและการนิยาม (Woodward, 1997 : 67-68)

พื้นที่ทางกายภาพ ที่เป็นพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ซึ่งอาจซ้อนทับหรือความความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับพื้นที่ทางสังคมและพื้นที่ภายในของบุคคล ดังที่ลูคเจอร် เปรียส (Pries, 2005 : 167-190) อธิบายไว้ โดยแบ่งพื้นที่กว้างๆ เป็นสองแนวคิด คือ แนวคิดพื้นที่สัมบูรณ์และแนวคิดพื้นที่สัมพัทธ์

แนวคิดพื้นที่สัมบูรณ์ มองพื้นที่ในฐานะกล่องบรรจุ (Container-Space) มีความเป็นหนึ่งเดียว เป็นที่ว่างสำหรับบรรจุสิ่งอื่น เป็นการมองพื้นที่เป็นพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ (Geographic Space) ส่วน**แนวคิดพื้นที่สัมพัทธ์** มองพื้นที่จากมิติตามความสัมพันธ์ของวัตถุที่เกิดจากกฎเกณฑ์และความสัมพันธ์ในมิติของภูมิศาสตร์ พื้นที่คือตำแหน่งแห่งที่ของความสัมพันธ์ทางสังคมและเป็นโครงสร้างที่กำหนดและถูกกำหนดโดยกิจกรรมและความสัมพันธ์ทางสังคมของมนุษย์ แนวคิดพื้นที่สัมพัทธ์พิจารณาจากพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ในฐานะที่สวมทับสนิทกับพื้นที่ทางสังคม (Social Space) พื้นที่ทางภูมิศาสตร์จึงกลายเป็นกล่องบรรจุพื้นที่ทางสังคม ไม่ว่าพื้นที่ทางสังคมนั้นจะเป็นกิจกรรมประจำวันของมนุษย์ ภาษา ระบบสัญลักษณ์ วัฒนธรรม ความรู้ พิธีกรรม สังคมการเมือง ผู้คนหรือตัวตน

สำหรับพื้นที่ทางกายภาพที่เป็น **พื้นที่ร่างกาย** หรือตัวตน/อัตลักษณ์ อธิบายได้ว่าการมีร่างกายเป็นมนุษย์ คือการยืนยันว่ามนุษย์มีตัวตน เหตุผลของการมีร่าง เพื่อให้รู้ว่า มนุษย์มีขอบเขตพรมแดน มีที่มาที่ไปอย่างไร ร่างกายจึงต้องมีพื้นที่ โดยร่างนั้นจะยึดพื้นที่มาไว้เป็นส่วนหนึ่งเสมือนเป็นอวัยวะที่แยกไม่ได้ เป็นความสัมพันธ์แบบหล่อหลอมเป็นเนื้อเดียวกัน แต่สิ่งนี้ก็กลับทำให้มนุษย์อยู่ในความสับสนและโดดเดี่ยวในเวลาเดียวกัน เนื่องจากร่างกายของมนุษย์เป็นหนึ่งเดียวของหน่วยใด ๆ ก็ตาม เป็นการสร้างพรมแดนกั้นระหว่างสิ่งนั้นกับหน่วยอื่น ๆ ซึ่งร่างกายมนุษย์เป็นหน่วยหนึ่งที่มีขอบเขตพรมแดนจบสิ้นในตัวเอง แต่สิ่งที่อยู่นอกหน่วยนั้น ยังคงไร้ขอบเขตและกำลังดำเนินต่อไปไม่จบสิ้น ด้วยเหตุนี้พื้นที่กับร่างกายจึงแยกจากกันไม่ได้ (Deleuze, 2001 : 85-86)

พื้นที่ร่างกายทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างพื้นที่โลกจริงที่แสดงถึงอิทธิพลของวัฒนธรรมและสังคมกับพื้นที่โลกประสบการณ์ ร่างกายในฐานะที่เป็นพื้นที่โลกประสบการณ์ อาจศึกษาได้ในสองประการ ประการแรกศึกษาว่าการรับรู้ลักษณะทางกายภาพของร่างกายเราเป็น

อย่างไร เช่น สูง ต่ำ คำ ขาว ประการที่สอง เป็นการรับรู้สถานการณ์เฉพาะหน้าในขณะนั้น เป็นการสร้างความรู้สึกที่เป็นความเคยชินของพฤติกรรมในชีวิตประจำวัน มีประโยชน์ที่ช่วยลดเวลาและพลังงานของบุคคลในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ต้องกังวลในการตัดสินใจเลือกกำหนดทิศทาง การเคลื่อนไหวของร่างกาย ทำให้สามารถคิดไปเรื่องอื่นได้ง่าย แต่ผลเสียก็คือทำให้เรายึดติดกับสถานที่นั้นๆ ดังนั้นความเป็นจริงพื้นที่ที่มีความสัมพันธ์กับอำนาจแต่ถูกความรู้สึกเคยชินนี้กลบเกลื่อนอำนาจจนกลายเป็นเรื่องปกติ พื้นที่ร่างกายในบริบทนี้บุคคลสามารถเลือกนิยาม หรือกำหนดตำแหน่งแห่งที่ของตัวเอง โดยการจะเลือกสิ่งใดหรือนำประสบการณ์เก่ามาใช้อย่างไร ผสมกับอะไร ดีความอย่างไร ย่อมขึ้นอยู่กับสถานการณ์เฉพาะอย่างมาก และการกระทำของบุคคลก็ส่งผลต่อการสร้างหรือเปลี่ยนแปลงบรรยากาศของสถานการณ์นั้น ๆ หลังการกระทำผ่านไปแล้ว (Sack, 1992 : 80-83) จะเห็นว่า พื้นที่กับร่างกายแยกจากกันเสียไม่ได้ หากว่าร่างกายเป็นพื้นที่หนึ่งแล้วก็ย่อมมีความสัมพันธ์กับอำนาจ ดังนั้นร่างกายของ “เกย์” ก็จะต้องตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของอำนาจที่จะนิยาม สร้างความหมาย และมีการช่วงชิง ต่อสู้ ต่อรอง

นอกจากนี้ฟูโกต์ ได้ให้ทฤษฎีเกี่ยวกับพื้นที่ว่ามีหลายแบบ แต่พื้นที่ที่เขาสนใจได้แก่ พื้นที่ที่มีความสัมพันธ์กับพื้นที่ชนิดอื่นๆ และการเข้าไปมีความสัมพันธ์ของพื้นที่ชนิดนี้กับพื้นที่ชนิดอื่น ๆ มีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง สงสัย สร้างความมั่นคง หรือสลายความสัมพันธ์ที่มีอยู่เดิม โดยเขาอธิบายถึง พื้นที่อุดมคติ และพื้นที่แบบพิเศษไว้ว่า พื้นที่ที่เป็นพื้นที่อุดมคติ เป็นพื้นที่ในจินตนาการที่เชื่อมโยงหรือขัดแย้งกับพื้นที่จริงในสังคม เป็นพื้นที่ที่ไม่มีที่ตั้งอยู่จริงในสังคม ส่วนพื้นที่แบบพิเศษ เป็นพื้นที่ที่เชื่อมโยง สะท้อนหรืออยู่ระหว่างพื้นที่ในอุดมคติกับพื้นที่จริง เป็นพื้นที่อีกแบบที่แตกต่างจากพื้นที่อุดมคติและพื้นที่จริง ตัวอย่างเช่น จากข่าวการสิ้นพระชนม์ของเจ้าหญิงไดอาน่า พื้นที่สาธารณะอย่างถนน ทางเท้า ได้ถูกทำให้กลายเป็นพื้นที่ชนิดพิเศษ (ไชยรัตน์ เจริญสิน โอบาร, 2549 : 163, 199) นอกจากนี้ยังมีผู้แบ่งประเภทพื้นที่ออกเป็นพื้นที่สาธารณะ (Public Space) กับพื้นที่ส่วนตัว (Private Space) ซึ่งพื้นที่สาธารณะ (Public Space) เป็นพื้นที่ซึ่งคนประเภทใดก็ได้ หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะรู้จักกันหรือไม่เข้ามาทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ (Madanipour, 1996 : 4-5)

ในการศึกษาเรื่องพื้นที่ที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องพรมแดน โดยในการศึกษาเรื่อง “พรมแดน” อาจทำให้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ของพื้นที่ทั้งสามประเภทที่เป็นพื้นที่ทางกายภาพ พื้นที่ทางสังคมและพื้นที่ภายในของบุคคล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ปฤษฎา รัตนพุกษ์ (2545 : 17-21) กล่าวว่า คำว่า “พรมแดน” (Border) ในบริบทโดยทั่วไปในแวดวงวิชาการ มักจะหมายถึงพรมแดนหรือเส้นแบ่งแดนของชาติ บางครั้งพรมแดนถูกใช้ในความหมายรวม ๆ ในลักษณะที่หมายถึง พรมแดนของวัฒนธรรม เช่น การกล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่าง “ความเป็นตะวันออก” และ “ความเป็นตะวันตก” แม้ว่าพรมแดนของชาติและพรมแดนของวัฒนธรรมจะมีความหมายที่แตกต่างกัน แต่พรมแดนทั้งสองกรณีอยู่บนฐานคิดที่มองความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรม อัตลักษณ์กลุ่ม อาณาเขตเป็นตัวแทนทางรูปธรรมของสิ่งเหล่านั้น นั่นคือ การมองเห็นภาพของพรมแดนและการเคลื่อนย้ายผ่านข้ามพรมแดน ในลักษณะที่มีความสัมพันธ์เคลื่อนไหวไปมาอยู่เสมอรหว่างกลุ่มคน อัตลักษณ์กลุ่มและอาณาบริเวณพื้นที่ที่เป็นตัวแทนทางรูปธรรมของกลุ่มคนและอัตลักษณ์หรือวัฒนธรรม คล้ายกับทฤษฎีของปีเตอร์ เทย์เลอร์ (Taylor, 1994 : 157-161) ให้ทฤษฎีเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพื้นที่กับพรมแดนว่า รัฐ-ชาติเปรียบเสมือนกล่องบรรจุสังคม คือ ชีววงจรกรรมทางสังคมการเมืองของคนไว้ภายในกล่องรัฐ-ชาติ แต่ในครึ่งหลังศตวรรษที่ 20 รัฐ-ชาติในฐานะกล่องบรรจุเริ่มไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง เพราะ โลกได้เปลี่ยนเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ ส่งผลให้รัฐ-ชาติกลายเป็นกล่องบรรจุที่มีรูรั่ว (A Leaking Container) ที่ผนังกล่องถูกแทงทะลุผ่านด้วยกิจกรรมทางเศรษฐกิจข้ามพรมแดน การเดินทางข้ามพรมแดน กิจกรรมขององค์กรเหนือระดับชาติและการแตกเป็นเศษเสี้ยวภายในกล่องบรรจุของรัฐ-ชาติ โดยเฉพาะการเกิดขึ้นของขบวนการชาติพันธุ์ชาตินิยม และขบวนการแบ่งแยกดินแดน

นักวิชาการหลังสมัยใหม่จำนวนหนึ่ง เสนอให้มองวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ด้วยแนวคิดที่พื้นที่ โดยมุ่งเน้นที่การเคลื่อนไหว ความไม่ต่อเนื่องและความแตกต่าง พรมแดนแห่งนี้จึงไม่ใช่สิ่งที่รัฐใช้เพื่อกำหนดขอบเขตของความเป็นชาติและประเทศที่มีเส้นแบ่งขอบเขตและหน้าที่ที่ชัดเจน หากแต่เป็นพื้นที่ที่มีการต่อรอง (Negotiating Space) และสร้างความหมายใหม่อยู่ตลอดเวลา (ปิ่นแก้ว เหลืองอร่ามศรี, 2545 : 5)

พื้นที่บางแห่งที่เกี่ยวเข้าไปใช้อาจมีการแบ่งเส้นพรมแดนทางวัฒนธรรมซึ่งแสดงออกเป็นรูปธรรม เช่น เซวนา-บาร์เกย์ อาจมีประตูทางเข้าเป็นเส้นพรมแดนกั้นระหว่างวัฒนธรรมรักเพศเดียวกันกับวัฒนธรรมของรักต่างเพศ แต่ก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่หยุดนิ่งตายตัวเนื่องจากเกิดการเคลื่อนไหว เคลื่อนย้ายผ่านเส้นพรมแดน โดยไม่ได้หยุดอยู่กับพื้นที่ทางวัฒนธรรมใดพื้นที่หนึ่ง และมีการต่อรองด้วยการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ที่หลากหลายขึ้นมาในพื้นที่ต่าง ๆ เช่น เกย์ที่อยู่ในพื้นที่

สาธารณะทั่วไปในพื้นที่วัฒนธรรมของรักต่างเพศ แสดงลักษณะท่าทางของความเป็นหญิงออกมา บางช่วงเวลา แต่เมื่อก้าวข้ามพรมแดนมาอยู่ในพื้นที่วัฒนธรรมของรักเพศเดียวกัน เช่น เซาว์น่ายเกย์ กลับแสดงลักษณะท่าทางที่มีความเป็นชายมากกว่าปกติ

ยุคปัจจุบันเป็นยุคที่การสื่อสารและคมนาคมได้ทำลายข้อจำกัดในเรื่องระยะทางกับเวลา ส่งผลให้เรื่องพื้นที่และพรมแดนเกี่ยวข้องกับเรื่องของโลกาภิวัตน์

อรชุน อับปาดูราย (Arjun Appadurai) ให้ความหมายโลกาภิวัตน์จากสองมิติ คือ มิติของวัตถุและมิติของจินตนาการ โลกาภิวัตน์ในมิติของวัตถุ หมายถึง การไหลและเคลื่อนย้ายข้ามพรมแดนรัฐ-ชาติในระดับโลกของวัตถุรูปธรรมและนามธรรม เช่น ผู้คน สื่อ เทคโนโลยี อุดมการณ์และทุน เป็นโลกที่มีความสับสนวุ่นวายและซับซ้อน การไหลและเคลื่อนย้ายของวัตถุทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมได้ก่อให้เกิด จินตนาการใหม่ขึ้น ซึ่งเกิดขึ้นจากการเคลื่อนย้ายของสื่อ ภาพลักษณ์ การเงิน อุดมการณ์ข้ามพรมแดนด้วยความถี่ ความเร็ว เข้มข้นสูงหลากหลายรูปแบบ สิ่งเหล่านี้เกิดเป็นกระบวนการข้ามพรมแดนหลายกระบวนการ หลายชั้น หลายมิติในยุคปัจจุบันส่งผลให้เกิดพื้นที่หรือสนามสังคมข้ามพรมแดน (Transnation Social Spaces หรือ Transnationalism) ท้องถิ่นที่มีความหลากหลายและท้องถิ่นข้ามท้องถิ่น สามสิ่งนี้คือปรากฏการณ์ไม่สวมทับกันสนิทรหว่างพื้นที่ทางสังคมกับพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ คือ พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ไม่ได้ครอบหรือขังความเป็นตัวตนทางสังคม วัฒนธรรม การเมืองและปฏิบัติการทางสังคมอื่น หรือพื้นที่ทางสังคมในท้องถิ่นข้ามท้องถิ่น ท้องถิ่นที่หลากหลายในสนามสังคมข้ามพรมแดนได้ขยาย เชื่อมร้อย ตัดข้ามกล่องพรมแดนทางภูมิศาสตร์หลายแห่งและหลายระดับ พื้นที่ภูมิศาสตร์จึงไม่ได้สัมพันธ์กับพื้นที่ทางสังคมแบบหนึ่งต่อหนึ่งเพราะพื้นที่ทางภูมิศาสตร์หนึ่งคือที่รวมของพื้นที่ทางสังคมที่หลากหลาย พื้นที่ทางสังคมที่ครอบ แทรก เชื่อมต่อกันข้ามพื้นที่ภูมิศาสตร์นี้จึงดูเสมือน “ไรโซม เรทิกิวลา หรือ อะมีบาร์” ที่โยงโย ขยาย ไขว้ แทรก ทอดตัวข้ามพื้นที่ภูมิศาสตร์ และเชื่อมสิ่งต่าง ๆ เข้าด้วยกัน จนกลายเป็นร่าง ตัวตน วัฒนธรรมเดียวกัน (Appadurai, 1996 : 5-47)

ดังนั้นการเคลื่อนไหลและเคลื่อนย้ายของวัตถุก็จะเกิดจินตนาการของสิ่งเหล่านั้นข้ามพรมแดนไปพร้อมกันด้วย เห็นได้ชัดเจนจากพื้นที่ไซเบอร์ที่ภาพของวัตถุทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมได้เคลื่อนย้ายผ่านสื่อโดยนำเอาจินตนาการของสิ่งเหล่านั้นมาด้วย เช่น ภาพและเสียงของวัฒนธรรมของชาวฮิซันที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ในภาคอื่นๆ ของประเทศไทยได้นำจินตนาการของภาพลักษณ์ของชาวฮิซันมาด้วย ได้แก่ การร้องเพลงหมอลำ หรือการตีไผ่ซึ่งแสดงถึงการแสดงของวัฒนธรรมฮิซัน

เรื่องพื้นที่นับว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษาเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีความสัมพันธ์กับเรื่องของตัวเอง อำนาจ และการต่อรอง โดยจะอธิบายถึงความสัมพันธ์ของเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

ฟูโกได้กล่าวถึงเกี่ยวกับเรื่องพื้นที่ที่กับความสัมพันธ์เชิงอำนาจว่า อำนาจทุกชนิด ซึ่งแยกไม่ออกจากความรู้ ความจริง ใช้พื้นที่ในการสร้างความหมาย แทนที่ สวมรอย เปลี่ยนรูป และผลลัพธ์ของอำนาจจะแพร่กระจายไปในพื้นที่ เขายัง กล่าวถึงความรู้ที่ถูกอธิบายว่าเป็นกลาง และมีความเป็นสากลนั้น แท้จริงแล้วความรู้ไม่ได้เป็นกลางทางเพศหรือปราศจากเพศดังกล่าวอ้าง แต่ความรู้มีเพศ (ชาย) หรือมีลักษณะคำอธิบาย และวิธีการศึกษาแบบชาย โดยครอบครอง อำนาจในการค้นหาและถ่ายทอดความจริงภาคปฏิบัติการของวาทกรรมที่ควบคุม ตรวจสอบ กำกับ กำหนด และกดทับ ให้กลายเป็น “ความปกติ” ของสังคม โดยกำหนดกรอบให้สมาชิกในสังคมว่า “อะไรเป็นสิ่งที่ควรทำ” และ “อะไรเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ” รวมทั้งยังกีดกันและสร้างความเป็นอื่นให้กับ สิ่งตรงกันข้ามกับ “ความปกติ” ดังกล่าวด้วย โดยภาคปฏิบัติการของวาทกรรมผูกโยงอย่าง แนบเนียนกับบรรทัดฐานทางสังคมและวัฒนธรรม ด้วยการแสดงออกมาในรูปแบบของ “อำนาจ (Power)” แต่ไม่ใช่อำนาจที่ใช้กำลังบีบบังคับอย่างที่เราเข้าใจกันในความหมายทั่วไป แต่อำนาจในที่นี้ คือ อำนาจที่ได้รับการจัดกลาในรูปแบบของ “ความรู้ (Knowledge)” และปรากฏเป็นกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ บังคับใช้กับสรรพสิ่งในสังคม รวมทั้งเรื่องเพศวิถีด้วย (Foucault, 1972 : 197, 1984 : 239-256)

ดังนั้นพื้นที่ต่าง ๆ ทั้งพื้นที่กายภาพ พื้นที่ทางสังคม และพื้นที่ภายในจิตใจของ บุคคลหรือพื้นที่จินตนาการที่เกี่ยวข้องอยู่ ล้วนแล้วแต่ถูกสร้างความหมาย แทนที่ สวมรอย เปลี่ยน รูป จากอำนาจที่เป็นความรู้ ความจริง แม้แต่พื้นที่ร่างกายก็เช่นกัน ซึ่งอำนาจทุกชนิดที่ทำงานผ่าน พื้นที่หรือตัวตนใด ย่อมจะต้องมีการสร้างความหมายให้กับพื้นที่นั้นกลายเป็นอัตลักษณ์ขึ้น ซึ่ง ความหมายของอัตลักษณ์จะอยู่ได้ต้องอิงกับความหมายของกลุ่มตรงข้าม ซึ่งก็คือ “ความเป็นอื่น” ด้วย ธรรมชาติอำนาจทุกชนิดจึงต้องถูกต่อสู้ ต่อรองจากคู่ตรงข้ามของอำนาจเสมอ โดยการต่อสู้ ต่อรอง นั้นมีกลวิธีมากมายทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม ซึ่งการต่อรองของเกย์โดยส่วนใหญ่จะใช้กลวิธี ที่ไม่ใช่การล้มล้างหรือเปลี่ยนขั้วของอำนาจ แต่เป็นกลวิธีอื่น ซึ่งมีนักคิดหลายท่านอธิบายไว้ ดังต่อไปนี้

โดนัลด์ มอร์ (Donald Moore) กล่าวถึงพื้นที่กับการต่อรองในเรื่องมโนทัศน์พื้นที่ ที่สามว่า พื้นที่ที่สามเป็นความพยายามที่ทำให้ก้าวพ้นความคิดแบบแบ่งขั้วตรงข้าม เป็นการปฏิเสธ ที่จะหยุดนิ่งกับอัตลักษณ์ใดๆ อย่างตายตัว พื้นที่ที่สามไม่จำเป็นต้องอยู่นอกกรอบของพื้นที่อำนาจ และการกดขี่ เพราะไม่มีความสัมพันธ์เชิงอำนาจใดที่จะสมบูรณ์ เมื่อพื้นที่ของอำนาจเลื่อนไหลไป มาได้และเปิดช่องว่างให้ปัจเจกเคลื่อนไหวในระหว่างพื้นที่ของอำนาจนั้น ดังนั้นทั้งอำนาจและการ ต่อต้านจึงไม่เป็นอิสระจากกัน การต่อต้าน หมายถึงการไม่ยอมถูกจัดในพื้นที่ที่กำหนดให้ พลังของ

การต่อต้านอยู่ที่การให้โอกาสในการนิยามอัตลักษณ์ใหม่ๆ ขึ้นมา ดังนั้น โน้ตสนธิเรื่องพื้นที่จึงเป็นสิ่งสำคัญที่เป็นหัวใจสำคัญของการต่อสู้ ต่อรอง (Moore, 1997 : 89-92)

สำหรับมิเชล เดอ เซร์โต (Michel de Certeau) ได้กล่าวถึงวิธีการที่ฝ่ายอ่อนแอหรือถูกครอบงำใช้จังหวะและโอกาสที่มีอยู่ ฉกฉวยประโยชน์จากฝ่ายที่มีอำนาจเหนือกว่า เขามองว่าการดำเนินชีวิตประจำวันเป็นเรื่องของการแย่งชิงและต่อรอง ต่อต้านกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่าง “ผู้กำหนด” กับ “ผู้ใช้” การต่อต้านชัดเจนของเดอ เซร์โต ไม่ใช่การล้มล้างเพื่อสลับขั้วความสัมพันธ์เชิงอำนาจ แต่เป็นการเบียดแทรกอยู่ในยุทธศาสตร์ ในฐานะความเป็นอื่นหรือพยายามหลีกเลี่ยงยุทธศาสตร์โดยไม่ต้องจากไป ยุทธศาสตร์กับอุบายจึงไม่ได้เป็นความสัมพันธ์แบบคู่ตรงกันข้าม แต่เป็นลักษณะที่เชื่อมโยง เป็นความสัมพันธ์ที่มีส่วนในการกำหนดความหมายซึ่งกันและกัน เช่นเดียวกับ การผลิตกับการบริโภค หรือพื้นที่กับสถานที่ เดอ เซร์โตอธิบายถึงการต่อรองกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจ โดยเทียบกับการใช้คำศัพท์ทางทหาร กล่าวคือ เปรียบ “ยุทธศาสตร์” (Strategy) คือ การกระทำของฝ่ายที่มีอำนาจที่มีฐานที่ตั้งมั่นคง เป็นตัวกำหนดความสัมพันธ์กับส่วนอื่นๆ ส่วน “อุบาย” (Tactic) คือ การต่อรองของผู้มีอำนาจด้อยกว่า ที่เบียดแทรก (Insinuate) เข้าไปในพื้นที่ของอำนาจ ร่องจังหวะและโอกาส เพื่อฉกฉวยประโยชน์หรือต่อรองกับอำนาจ เป็นการเอาตัวรอด (Make Do / Get By) หรือการลักลอบ (Poaching) (Highmore, 2002 : 154-159)

จากทฤษฎีของมอร์ และเดอ เซร์โตแสดงให้เห็นถึงการต่อรอง ต่อต้านชัดเจนกับอำนาจโดยไม่ใช้วิธีการต่อสู้ ต่อรองโดยตรงหรือสร้างความหมายว่าเป็นคู่ตรงข้ามกับอำนาจ แต่อาจใช้กลวิธีสร้างความหมายหรือตัวตนใหม่ขึ้นมาแทน หรืออาจจะเบียดแทรกเข้าไปอยู่ในพื้นที่ของอำนาจ ร่องจังหวะและโอกาส เพื่อฉกฉวยประโยชน์จากอำนาจ ซึ่งเกย์อาจใช้กลวิธีการต่อรองต่อต้านเหล่านี้มากกว่าการต่อสู้ ต่อรองโดยตรง

การสร้างความหมายและตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์

การสร้างความหมายและตัวตน “เกย์” ในงานวิจัยครั้งนี้แบ่งพื้นที่การศึกษาออกเป็นสองพื้นที่ คือ พื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การสร้างความหมายและตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง

พื้นที่แห่งความเป็นจริง เป็นพื้นที่ทางกายภาพหรือพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่เกย์ดำรงชีวิตอยู่ในสังคม เป็นพื้นที่สาธารณะที่เปิดกว้างสำหรับทุกคนมาใช้ เป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่พิเศษที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลได้สร้างวาทกรรม อำนาจเอาไว้ก็ได้ แม้กระทั่งร่างกายเอง ก็ถือเป็นพื้นที่ทางสังคมได้เช่นกัน เนื่องจากการช่วงชิง ต่อสู้ ต่อรอง และสร้างความเป็นอื่นอันเป็นผลจากการช่วงชิงวาทกรรม ดังที่ฟูโกะ ซึ่งให้เห็นเทคนิคของอำนาจที่จัดระเบียบร่างกายในสังคมยุโรปสมัยใหม่ การเติบโตของวิชาทางการแพทย์แยกแยะร่างกายและจิตใจที่ปกติหรือไม่ปกติ และพฤติกรรมทางเพศปกติหรือเบี่ยงเบน ซึ่งผ่านการสร้างวาทกรรมขององค์ความรู้ สถาบันต่าง ๆ เพื่อสร้างความเป็นอื่นให้กับบุคคลบางกลุ่ม เช่น บุคคลรักเพศเดียวกัน เป็นต้น มีผลให้บุคคลเหล่านี้ถูกลดทอนความเป็นมนุษย์ในสังคม นำไปสู่การเบียดขับกีดกันและจำกัดพื้นที่สาธารณะทั้งพื้นที่ทางกายภาพ ที่เป็นพื้นที่ทางภูมิศาสตร์และพื้นที่ที่เป็นร่างกาย ดังนั้นบุคคลเหล่านี้จึงมีการสร้างตัวตนอำนาจ และพื้นที่ขึ้นมาต่อสู้ ต่อรองกับวาทกรรมหลัก ตัวอย่างเช่น พื้นที่สีลม จากการศึกษาของพิเชฐ สายพันธ์ (2545 : 30-92) พบว่า บนถนนสีลมถูกเกย์แสดงความเป็นเจ้าของ ด้วยการทำให้พื้นที่สีลมเป็นแหล่งรวมความหมายของความเป็นชายรักเพศเดียวกัน ผ่านการสร้างตัวตนด้วยการเข้ามามีประสบการณ์ร่วมกันของชีวิตเกย์ และความสัมพันธ์ทางสังคมที่ก่อให้เกิดการสร้าง ความหมายให้กับพื้นที่สีลม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามค่ำคืนจนเกิดเป็นวัฒนธรรมเฉพาะของกลุ่มเกย์ ทำให้มีรูปแบบเฉพาะมากขึ้น เช่น ผับ บาร์ ดิสโกเทค ร้านอาหาร ร้านขายเสื้อผ้า ร้านหนังเอ็กซ์ การขายบริการทางเพศ หรือการพบรัก เป็นต้น พื้นที่นี้จึงเปลี่ยนจากพื้นที่สาธารณะกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวของเกย์ นอกจากนี้พื้นที่สีลมยังเป็นพื้นที่แสดงออกซึ่งตัวตนทางเพศที่หลากหลายอันเป็นสิ่งบ่งบอกถึงการสร้างความหมายตัวตนแก่พื้นที่ที่เป็นร่างกายเพื่อช่วงชิง ต่อรอง กับอำนาจของวาทกรรมหลักที่สร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์

นอกจากนี้แล้วยังมีพื้นที่ของกลุ่มเกย์อีกหลายพื้นที่ที่เกิดขึ้นจากการสร้างตัวตนหรืออัตลักษณ์ หรือให้ความหมายกับพื้นที่ขึ้นมาใหม่เพื่อช่วงชิง ต่อสู้ ต่อรองกับวาทกรรมหลัก และเปลี่ยนพื้นที่สาธารณะให้กลายเป็นพื้นที่ส่วนตัว เช่น เซาวน่า ผับ บาร์ สนามกีฬา สถานที่ออกกำลังกาย เป็นต้น

จากการสำรวจงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า มีงานศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการสร้างความหมายพื้นที่แห่งความเป็นจริง ซึ่งเป็นพื้นที่ทางกายภาพและพื้นที่ทางสังคมจำนวน 5 ชิ้นงาน โดยงานศึกษาที่เกี่ยวกับการสร้างและการต่อรองความหมายของพื้นที่ทางสังคม มีจำนวน 3 ชิ้นงาน และงานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่กับการสร้างความเป็นชายขอบและสร้างความเป็นอื่น มีจำนวน 2 ชิ้นงาน ดังนี้

งานศึกษาที่เกี่ยวกับการสร้างและการต่อรองความหมายของพื้นที่ทางสังคม มีจำนวน 3 ชิ้นงาน ได้แก่

พลสิทธิ์ แววศักดิ์ (2550 : 199-205) ได้ศึกษาเรื่อง กะเทยบ้านนอก การสร้างตัวตนของกะเทยบนพื้นที่ทางสังคม กรณีศึกษากะเทยที่ปรากฏตัวในเขตตัวเมืองนครศรีธรรมราช เพื่อศึกษาถึงการพยายามสร้างตัวตนให้เกิดการยอมรับกะเทยบนพื้นที่ทางสังคม ทั้งที่เป็นระดับกลุ่มและระดับปัจเจก ซึ่งกะเทยนั้นเป็นกลุ่มคนที่ถูกมองว่าเป็นความประหลาดเรื่องเพศทางสังคมทำให้กะเทยไม่ได้รับการยอมรับ และไม่มีที่ทางบนพื้นที่ทางสังคม

งานศึกษานี้ศึกษาถึงการสร้างตัวตนของกะเทย บนพื้นที่ทางสังคมซึ่งแตกต่างจากงานศึกษาของผู้วิจัยที่ศึกษาการสร้างความหมายและการแสดงตัวตนของเกย์ ผ่านพื้นที่ต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากพื้นที่ทางสังคมในโลกแห่งความเป็นจริงแล้ว ยังศึกษาพื้นที่ไซเบอร์ที่เป็นโลกแห่งจินตนาการอีกด้วย

ยงยุทธ บุรณเจริญกิจ (2545 : 118-122) ได้ศึกษาการสร้างและต่อรองความหมายของวัด กรณีศึกษาวัดปทุมคงคาและวัดไตรมิตร โดยทดลองใช้แนวคิด “พื้นที่ทางสังคม” ทำการวิเคราะห์ ด้วยการศึกษากการใช้พื้นที่วัดในรูปแบบต่าง ๆ ภายใต้บริบทของเศรษฐกิจ การเมืองของรัฐ สถาบันสงฆ์ และสังคม ที่มีอิทธิพลต่อการสร้างความหมายของวัด ซึ่งการใช้พื้นที่วัดในเชิงเศรษฐกิจที่เป็นการสร้างและต่อรองความหมายของวัดระหว่างเจ้าอาวาส พระสงฆ์ คนในย่านวัด พบว่าความหมายที่กลุ่มคนเหล่านี้สร้างมีส่วนที่เกื้อหนุนเสริมกัน คือ การจัดหารายได้เพื่อนำเงินมาบำรุงวัด ส่วนการใช้พื้นที่วัดทางการศึกษานั้นได้อิทธิพลมาจากคณะสงฆ์ที่มุ่งเน้นการศึกษาปริยัติธรรมสำหรับพระสงฆ์ สามเณร ในขณะที่พระสงฆ์ในวัดให้ความสำคัญกับการศึกษาในด้านอื่น ๆ จึงเกิดการต่อรองความหมายของวัดในฐานะพื้นที่ทางการศึกษาระหว่างคณะสงฆ์ เจ้าอาวาสและพระสงฆ์สามเณรในวัด สำหรับการ ใช้พื้นที่วัดในวันสำคัญทางศาสนา ในปัจจุบันมีนัยสำคัญต่อ

ผู้คนในย่านวัดลดลง พระสงฆ์และฆราวาสที่ให้ความสำคัญกลุ่มหนึ่งได้ต่อรองความหมายของวันสำคัญทางศาสนา กับผู้คนในย่านวัดด้วยการจัดงานวันสำคัญทางศาสนาอย่างต่อเนื่อง ขณะที่ผู้คนในย่านวัดที่เข้าร่วมงานกลับให้ความสำคัญเฉพาะพิธีกรรม โดยไม่สนใจนัยเชิงศาสนา ส่วนวันสำคัญที่วัดสร้างขึ้น เป็นการสร้างความหมายของวัดร่วมกับคนนอกย่านวัด โดยพยายามสร้างความหมายเฉพาะด้านให้กับวัด จะเห็นได้ว่าพื้นที่วัดจึงมีความหมายที่หลากหลายผ่านการสร้างและต่อรองของกลุ่มคนต่าง ๆ ที่เข้ามาใช้พื้นที่วัด ความหมายบางด้านอาจถูกเน้นย้ำให้เด่นชัด ผ่านภาคปฏิบัติ สืบทอดความหมาย แต่ไม่มีความหมายใดที่มีอำนาจเบ็ดเสร็จเหนือความหมายอื่นๆ การต่อรองจะยังคงดำเนินต่อไปไม่สิ้นสุด

ภูริทัต ไชยเศรษฐ์ (2547 : 136-149) ได้ศึกษาเรื่อง ชุมชนป้อมมหากาฬ : การสร้างและต่อรองความหมายในพื้นที่ทางสังคม มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา การสร้างและการต่อรองความหมาย ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชุมชนป้อมมหากาฬจากสถานการณ์การไล่รื้อชุมชน โดยเป็นแผนจากโครงการอนุรักษ์และพัฒนากรุงรัตนโกสินทร์ที่ดำเนินงานโดยกรุงเทพมหานคร ตามความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีนั้น มีกระบวนการหรือขั้นตอนการสร้าง และต่อรองความหมายอย่างไร โดยใช้แนวคิดหลักเป็นแนวคิดในสายสกุลของคาร์ล มาร์กซ์ ที่เป็นการศึกษาเชิงประวัติศาสตร์ ที่เน้นในเรื่องความสัมพันธ์ของการผลิต และขยายไปสู่การวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ของชนชั้น โดยการศึกษาที่ใช้แนวคิดของ อองรี เลอเฟบ ในเรื่อง The Production of Space เป็นแนวคิดหลักในการศึกษาซึ่งเลอเฟบได้ขยายแนวการวิเคราะห์ของมาร์กซ์ ในเรื่องการผลิตที่เป็นเรื่องของการผลิตหรือสร้างพื้นที่ ในฐานะที่เป็นพื้นที่ทางสังคม ที่พื้นที่ดำรงอยู่ภายใต้การกดขี่ ชูครีต จากชนชั้นนำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอำนาจรัฐ โดยใช้วิธีการศึกษาในแนวทฤษฎีวิพากษ์ โดยเน้นการศึกษาด้วยวิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม การสัมภาษณ์แบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ จากผลการศึกษารูปว่า พื้นที่ชุมชนป้อมมหากาฬนั้น ไม่ได้มีเพียงความขัดแย้งระหว่างชาวบ้านกับรัฐเท่านั้น แต่ยังมี ความขัดแย้งกันภายในชุมชนด้วย อย่างไรก็ตามการผลิตสร้างความหมายของพื้นที่โดยรัฐนั้น เป็นความหมายที่รัฐใช้อำนาจในการกำหนดสร้าง โดยไม่เปิดโอกาสให้ชุมชนที่เป็นสลัมเข้าร่วมในการกำหนด ในขณะที่การผลิต สร้างและต่อรองความหมายของชาวบ้านชุมชนป้อมมหากาฬนั้นเป็นไปอย่างมีพัฒนาการที่คำนึงถึงความแตกต่างที่ดำรงอยู่ในชุมชน

งานศึกษาของขงยุทธและภูริทัต ศึกษาคล้ายกับงานศึกษาของผู้วิจัย คือ ศึกษาการสร้างและต่อรองความหมายของพื้นที่ทางสังคม แต่แตกต่างกันคือ พื้นที่ทางสังคมที่ขงยุทธศึกษา คือ วัด ส่วนงานของภูริทัตศึกษาชุมชนป้อมปรากการ และศึกษาเพียงการสร้าง ความหมาย

เท่านั้น สำหรับงานศึกษาของผู้วิจัยครั้งนี้ ศึกษาทั้งการสร้างความหมายและการแสดงตัวตนของเกย์ผ่านพื้นที่แห่งความเป็นจริง อาทิ เซวนา บาร์เกย์ และพื้นที่ไซเบอร์ ได้แก่ เอ็มเอสเอ็นเกย์ และแคมป์ร็อกชายรักชาย อีกทั้งใช้ระเบียบวิธีการศึกษาเชิงชาติพันธุ์วรรณาสนามวิจัยหลายพื้นที่ ต่างกับงานศึกษาของทั้งสองชิ้นงานที่ศึกษาในเชิงวิพากษ์

งานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่กับการสร้างความเป็นชายขอบและสร้างความเป็นอื่น มีจำนวน 2 ชิ้นงาน ดังนี้

งานชิ้นแรกเป็นงานของวาสนา ละอองปลิว (2546 : 156-169) ได้พยายามทำความเข้าใจกระบวนการการกลายเป็นคนชายขอบและกระบวนการตอบโต้ ต่อรองต่อภาวะชายขอบของชุมชนดาระอั้งพลัดถิ่นแห่งหนึ่งในพื้นที่อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ โดยนำแนวคิดเรื่องความเป็นชายขอบมาใช้เป็นกรอบในการทำความเข้าใจสภาวะการถูกกีดกันที่ชุมชนดาระอั้งพลัดถิ่นเผชิญในความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างกลุ่มอำนาจต่าง ๆ และนำแนวคิดเรื่องการสร้างพื้นที่ทางสังคมมาใช้ในการทำความเข้าใจกระบวนการตอบโต้ ต่อรองต่อภาวะชายขอบที่ชาวดาระอั้งเผชิญ ผลการศึกษาพบว่า ความเป็นชายขอบของชาวดาระอั้งถูกสร้างขึ้นภายใต้ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เลื่อมล้ำระหว่างชาวดาระอั้งกับกลุ่มอำนาจที่หลากหลายซึ่งประกอบด้วยรัฐ กลุ่มชาติพันธุ์ และระบบทุน ซึ่งได้สร้างภาวะชายขอบต่อชาวดาระอั้งผ่านกระบวนการสร้างความเป็นอื่นต่อชาวดาระอั้ง โดยการนิยามอัตลักษณ์ ความเป็นดาระอั้งที่ตายตัวในฐานะ “ชาวเขา ทำลายป่า” “ชาวต่างด้าว” “ไม่ใช่คนไทย” “คนงมงาย” “หมู่บ้านชาวเขาค่อยพัฒนา” โดยกระบวนการสร้างความเป็นอื่นต่อชาวดาระอั้งนี้เป็นกระบวนการที่มีความลึกลับ กล่าวคือ ในด้านหนึ่งชาวดาระอั้งถูกกีดกันออกจากการมีส่วนร่วมในพื้นที่ของกลุ่มอำนาจผ่านการสร้างความเป็นอื่นต่อชาวดาระอั้ง แต่ในขณะเดียวกันกลุ่มอำนาจเหล่านี้ก็ผนวกชุมชนดาระอั้งเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของระบบทุนผ่านการผลิตเชิงพาณิชย์และการท่องเที่ยวแสวงหาประโยชน์จากความอื่นของชาวดาระอั้ง การเผชิญกับภาวะชายขอบของชาวดาระอั้งเกิดขึ้นภายใต้ภาวะของการถูกทำให้เป็นผู้ด้อยอำนาจในลำดับชั้นของความสัมพันธ์เชิงอำนาจในพื้นที่ ภาวะด้อยอำนาจนี้เกิดขึ้นในบริบทของการเป็นกลุ่มคนที่อพยพมาหลังกลุ่มชาติพันธุ์อื่น การเป็นคนพลัดถิ่นที่ไร้ความเชื่อมโยงทางสังคม เศรษฐกิจกับกลุ่มอำนาจอื่นทำให้ถูกจัดวางไว้ในพื้นที่ของความอื่นมากกว่าคนชายขอบอื่นและตกอยู่ในตำแหน่งแห่งที่ต่ำสุดของปิรามิดความสัมพันธ์เชิงอำนาจในพื้นที่ ชาวดาระอั้งพลัดถิ่นจึงอยู่ในฐานะ “คนชายขอบของชายขอบ” ซึ่งถูกทำให้กลายเป็นผู้ไร้พื้นที่ทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ซึ่งภาวะเช่นนี้ทำให้ชาวดาระอั้งได้ทำการต่อรองเพื่อสร้างพื้นที่ทางสังคมของตน โดยไม่มีการเผชิญหน้าโดยตรงกับอำนาจ แต่ถูกสร้างขึ้นผ่านการนำเสนออัตลักษณ์ของชาวดาระอั้งต่อกลุ่มอำนาจต่าง ๆ เป็นการปฏิเสธอัตลักษณ์ที่ถูกนิยามอย่างตายตัวจาก

กลุ่มอำนาจที่แวดล้อม อัตลักษณ์ของชาวคาระอั้งได้ถูกผลิตซ้ำ สร้างใหม่อย่างสิ้นไหลเปลี่ยนแปลงตามความสัมพันธ์ระหว่างชาวคาระอั้งกับกลุ่มอำนาจต่าง ๆ ซึ่งต่างช่วงชิงการนิยามอัตลักษณ์ต่อชาวคาระอั้ง และแม้แต่ในกลุ่มชาวคาระอั้งเองก็มีการนิยามอัตลักษณ์อย่างหลากหลายเป็นพลวัตภายใต้เงื่อนไขทางสังคมที่คนแต่ละกลุ่มเผชิญ

งานศึกษาของวาสนา ละอองปลิว ศึกษากระบวนการกลายเป็นชายขอบและการตอบโต้ของชาวคาระอั้ง แม้ว่างานศึกษาของผู้วิจัยครั้งนี้ศึกษาความเป็นชายขอบและการต่อรองซึ่งมีลักษณะคล้ายกัน แต่มีความแตกต่างกันที่ความเป็นชายขอบของวาสนาเป็นการศึกษาตัวตนทางชาติพันธุ์ ต่างกับงานศึกษาของผู้วิจัยที่เน้นศึกษาตัวตนทางสังคมของเกย์

ส่วนเอกศาสตร์ สรรพช่าง (2546 : 61-118) ศึกษาเรื่อง คาราโอเกะคลับ พื้นที่และตัวตนของเกย์อ้วน ที่มุ่งให้เห็นถึงภาพของการรวมกลุ่มเกย์กลุ่มหนึ่งในกรุงเทพฯ ซึ่งถูกผลักดันให้กลายเป็นชนกลุ่มน้อยในสังคมเมือง เนื่องจากการให้คุณค่าของร่างกายและรสนิยมของสังคมที่มองว่า ความอ้วนและการเป็นเกย์นั้นเป็นสิ่งผิดปกติ หรือ ไม่ได้มาตรฐานในสังคม เอกศาสตร์พยายามเสนอให้เห็นถึงการสร้างพื้นที่ใหม่ๆ ของเกย์อ้วน เพื่อเปิดเผยตนเองต่อสังคม โดยเลือกทำการศึกษาผ่านคาราโอเกะคลับ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อแสดงออกซึ่งความสัมพันธ์ของกลุ่มเกย์อ้วน รูปแบบการรวมกลุ่ม ตลอดจนกิจกรรมและ โครงสร้างทางสังคมที่เกิดขึ้นภายใต้พื้นที่แห่งนี้ ผลการศึกษาพบว่า พื้นที่แห่งนี้ทำให้ร่างกาย ที่เคยถูกรังเกียจ กลับกลายเป็นสิ่งมีค่าและทำให้พื้นที่แห่งนี้กลายเป็นโลกส่วนตัวของเกย์อ้วนในการสร้างความสัมพันธ์ จนกระทั่งรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน” ที่สำคัญพื้นที่แห่งนี้ทำให้เกย์อ้วนสามารถแสดงตัวตนของตนเองอยู่นอกกรอบมาตรฐานทางสังคม นอกเหนือจากพื้นที่ในจินตนาการอย่างอินเทอร์เน็ตที่ถือว่าเป็นช่องทางหนึ่งที่ทำให้กลุ่มเกย์เหล่านี้ได้มีโอกาสรู้จักกัน

งานศึกษาของเอกศาสตร์ มีความคล้ายคลึงกับงานศึกษาของผู้วิจัย คือ ศึกษาพื้นที่และตัวตนของเกย์ แต่ในงานของเอกศาสตร์เป็นการศึกษากลุ่มเกย์อ้วนที่มีลักษณะความเป็นชายขอบของสังคมถึงสองลักษณะซ้อนทับกัน และศึกษาในพื้นที่คาราโอเกะคลับเท่านั้น ส่วนงานศึกษาของผู้วิจัยศึกษาถึงการสร้างความหมายและการแสดงตัวตนเกย์ และศึกษาในพื้นที่ทางสังคมต่าง ๆ เช่น เซาวน่า บาร์เกย์ สนามกีฬา อีกทั้งศึกษาในพื้นที่ไซเบอร์ ได้แก่ เอ็มเอสเอ็มเกย์ และแคมฟร็อกชายรักชาย

2. การสร้างความหมายและตัวตน “เกย์” ในพื้นที่ไซเบอร์

ไซเบอร์สเปซ เป็นคำที่คิดขึ้นโดยนักเขียนนวนิยายวิทยาศาสตร์ วิลเลียม กิบสัน (William Gibson) เพื่อใช้นิยามประสบการณ์ความจริงเสมือนที่คอมพิวเตอร์สร้างขึ้นเพื่อปลูกเร้าผัสสะมนุษย์และปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ทางอินเทอร์เน็ตซึ่งครอบคลุมทั่วโลก (ไซเฟีย โฟคร และ รีเบคก้า ไรท์, 2548 : 136) ไซเบอร์สเปซ จึงหมายถึง เครือข่ายคอมพิวเตอร์ทั่วโลกที่ใช้ระบบร่วมกันในการถ่ายโอนและแลกเปลี่ยนข้อมูล เช่น เครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นต้น (สุภาวค์ จันทวานิช, 2552 : 312)

พื้นที่ไซเบอร์ (Cyber Space) อาจเรียกว่า พื้นที่ออนไลน์หรือพื้นที่บนอินเทอร์เน็ต เป็นพื้นที่ในจินตนาการหรือภายในจิตใจของปัจเจกบุคคล เป็นพื้นที่ของการสื่อสารด้วยข้อมูลที่เปิดกว้างสำหรับทุกคน ซึ่งทั้งผู้ให้และผู้ส่งข้อมูลไม่สามารถเห็นหน้าตาหรือได้ยินเสียง เป็นการสื่อสารแบบสองทางแบบไป-กลับ ทำให้สามารถรับรู้ถึงตัวตนหรืออัตลักษณ์บางอย่างที่ผู้ใช้นั้นต้องการนำเสนอผ่านหน้าจอเท่านั้น เช่น การนำเสนอว่า เป็นแพทย์หรือนักธุรกิจในพื้นที่บนอินเทอร์เน็ต แพทย์หรือนักธุรกิจไม่สามารถสื่อสารอะไรไปมากกว่าสิ่งที่ผู้ใช้นั้นต้องการนำเสนอ ซึ่งผู้รับสารใช้เพียงจินตนาการถึงตัวตนหรืออัตลักษณ์ของสิ่งที่ผู้ส่งสารนำเสนอมาเท่านั้น บางครั้งอาจเสนอตัวตนในพื้นที่แห่งความเป็นจริงออกมา แต่ไม่ทราบว่าเป็นใคร ปัจจุบันพื้นที่บนอินเทอร์เน็ตบางพื้นที่ก็สามารถเห็นภาพและได้ยินเสียงของผู้รับ-ส่งข้อมูลได้ เช่น พื้นที่แคมฟร็อก เอ็มเอสเอ็น ซึ่งในพื้นที่เหล่านี้กลับมีภาพเสมือนจริงที่ทำให้รู้สึกว่าเป็นความจริง เนื่องจากมีกล้องที่สามารถนำเสนอภาพและเสียงของผู้ส่งสาร อันเป็นพื้นที่เสมือนจริงที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมากขึ้น นอกจากนี้พื้นที่บนโลกไซเบอร์ยังเป็นพื้นที่ที่มีลักษณะพิเศษ คือ สามารถเชื่อมโยงคนทั่วโลกให้มาอยู่ในสถานที่และเวลาเดียวกันได้ เป็นพื้นที่ที่อยู่เหนือขอบเขตของเวลาและพื้นที่แห่งความเป็นจริงหรือพื้นที่ทางกายภาพ ถึงกระนั้นพื้นที่นี้ก็มีข้อจำกัดในการสื่อสาร กล่าวคือ เป็นพื้นที่ที่ปราศจากผัสสะในการสัมผัส คือไม่สามารถจับต้องหรือวัดขนาดของพื้นที่ได้ แต่เป็นพื้นที่ที่มีอยู่จริงด้วยจินตนาการของผู้ใช้ตราบเท่าที่มีการสื่อสารด้วยระบบอินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ต พัฒนามาจากเครือข่ายอาร์พาเน็ต ในพ.ศ. 2512 มีการพัฒนาและขยายเครือข่ายออกไปสู่ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งประมาณการว่า มีผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 30 ล้านคน และอินเทอร์เน็ตกำลังขยายตัวอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน ในประเทศไทย อินเทอร์เน็ตได้เข้ามาสู่สังคมไทย

เมื่อพ.ศ. 2530 เริ่มจากการติดต่อด้วยการใช้อีเมล (ไปรษณีย์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์) และอีก 5 ปี ต่อมาจึงมีระบบอินเทอร์เน็ตที่สมบูรณ์ และได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของประชาชนทั่วไป เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอีเมลและการสื่อสารที่นิยมกันมากในวัยรุ่น คือ การสนทนาแบบออนไลน์

การสื่อสารในชุมชนหรือโลกออนไลน์นี้ยังทำให้เกิดความสัมพันธ์ภายในชุมชนที่เรียกว่า ชุมชนหรือโลกเสมือนจริง เป็นโลกที่ใช้การสื่อสารผ่านระบบอินเทอร์เน็ตที่มีปฏิสัมพันธ์ ความผูกพันกันคล้ายโลกแห่งความเป็นจริง แต่ไม่มีอยู่จริงในพื้นที่ทางกายภาพและพื้นที่ทางสังคมที่สามารถสัมผัส จับต้องได้ เป็นโลกที่ตัวตนของสมาชิกเลื่อนไหลและแปรเปลี่ยนไปได้หลายรูปแบบ กล่าวคือ เป็นพื้นที่ที่บุคคลสามารถลดและใส่รหัสตัวตนหรืออัตลักษณ์ของบุคคลนั้นเป็นตัวย่อหรือภาพ หรือเสียงที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ขณะเดียวกันก็ถอดรหัสอัตลักษณ์นี้และเปิดเผยให้แก่คนอื่นๆ โลกเสมือนจริงจึงเป็นโลกที่บุคคลสามารถเลือกนำเสนอตัวตนหรืออัตลักษณ์ที่ตนต้องการนำเสนอ เป็นพื้นที่สาธารณะที่มีความอิสระในการแสดงความคิดเห็นและการสื่อสาร แต่สำหรับโลกเสมือนจริงของเกย์นั้นบางครั้งก็ถูกสร้างเป็นพื้นที่ปกปิดในเวลาเดียวกันด้วย กล่าวคือ ในขณะที่สื่อเกย์ ทั้งแคมฟร็อก เอ็มเอสเอ็นหรือเว็บไซต์เกย์นั้นเปิดเผยเป็นพื้นที่สาธารณะที่บุคคลทั่วไปสามารถเข้าไปใช้ได้ ขณะเดียวกันก็เป็นพื้นที่ปกปิดเนื่องจากพื้นที่นี้แสดงถึงความ เป็นพื้นที่เฉพาะกลุ่มคือกลุ่มของชายรักเพศเดียวกัน ซึ่งพยายามปิดบัง ซ่อนเร้นให้ผู้ที่ไม่ใช่กลุ่มของตนทราบหรือเข้ามาใช้ อาจปิดกั้นด้วยการให้สมัครเป็นสมาชิกเพื่อป้องกันผู้ที่ไม่ใช่กลุ่มเกย์เข้ามาใช้ ตัวอย่างพื้นที่ไซเบอร์สำหรับชายรักเพศเดียวกันนั้น ได้แก่ แคมฟร็อก เอ็มเอสเอ็นหรือเว็บไซต์เกย์

แคมฟร็อกชายรักชาย แคมฟร็อกเป็นซอฟต์แวร์ที่เข้ามามีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมของวัยรุ่นไทยในยุคปัจจุบัน โดยที่สามารถให้ผู้ใช้แลกเปลี่ยนภาพจากเว็บแคมและเสียงผ่านทางอินเทอร์เน็ต โดยโปรแกรมนี้สามารถใช้ประชุมออนไลน์ได้หลายคนพร้อมกัน แคมฟร็อกมีการใช้งานแบ่งออกเป็นห้อง โดยแต่ละห้องจะแบ่งออกตามหัวข้อในการสนทนา เช่น ห้องสำหรับพูดคุยภาษาอังกฤษ ภาษาอิตาลี ภาษาเยอรมัน สำหรับฝึกภาษา ซึ่งรวมไปถึงภาษามือสำหรับคนพิการที่มีการเปิดไว้ให้คนพิการได้มีโอกาสคุยกันออนไลน์หลายห้อง แต่อย่างไรก็ตามภาพของแคมฟร็อกในปัจจุบันนี้ก็กลับถูกนำเสนอว่าเป็นพื้นที่ของการใช้งานเพื่อ ชมและแสดงเรื่องราวทางเพศ และ

กลายเป็นภาพตัวแทนของวัฒนธรรมทางเพศของวัยรุ่นแล้วแต่ขัดต่อระเบียบเพศวิถีแบบศีลธรรมจรรยาของสังคมไทยทุกยุคทุกสมัย (รณภูมิ สามัคคีคารมย์, 2551 : 230)

หากพิจารณาจากความเป็นจริงที่เกิดขึ้นนั้น โปรแกรมแคมฟร็อกก็คือรูปแบบหนึ่งของเทคโนโลยีในยุคไซเบอร์ ซึ่งทำหน้าที่เป็นพื้นที่ของการแสดงออกของตัวตน และความต้องการต่าง ๆ ของผู้ใช้ ไม่ว่าจะมีความสนใจในเพศใด ทั้งรักต่างเพศ รักสองเพศ หรือรักเพศเดียวกันก็ตาม รวมไปถึงความต้องการทางเรื่องเพศด้วย จึงไม่น่าแปลกใจที่แคมฟร็อกได้รับความนิยมในหมู่วัยรุ่น เพราะเทคโนโลยีนี้ได้ทำลายกำแพงในมิติของพื้นที่และเวลา ประกอบกับเป็นสิ่งที่ยืดหยุ่นและเสี่ยง จากการสนทนา การแสดง ดิจิทัลเสียงเพลง และการจ้องมองเข้าไปด้วยกัน ทำให้เกิดความสัมพันธ์เป็นเครือข่ายทางสังคมในโลกเสมือนจริง

จากการเก็บข้อมูลในกระบวนการศึกษาของการวิจัยเรื่อง แคมฟร็อกกับเพศวิถีของวัยรุ่นชายรักชายไทย : พื้นที่ไซเบอร์ โครงสร้างอำนาจและอำนาจในคนทางเพศ พบว่า จำนวนห้องสนทนาใน โปรแกรมแคมฟร็อกในส่วนของห้องสนทนาสำหรับคนที่มีความอายุมากกว่า 18 ปีนั้น มีจำนวนมากกว่า 300 ห้อง และมีจำนวนคนที่เข้าไปเล่นมากกว่า 3,000 คนในแต่ละวัน และในพื้นที่ของแคมฟร็อกก็พบความแตกต่างหลากหลายในมิติเพศวิถีของบรรดาสมาชิก นั่นคือ มีห้องสนทนาสำหรับเพศวิถีแบบชายรักชายมากกว่า 50 ห้อง และมีจำนวนสมาชิกที่เล่นในห้องดังกล่าวมากกว่า 1,000 คนในแต่ละวัน ซึ่งตัวเลขเหล่านี้ย่อมแสดงให้เห็นว่า วัฒนธรรมทางเพศที่ปรากฏอยู่บนพื้นที่ไซเบอร์นั้นไม่ได้มีเพียงเพศวิถีแบบรักต่างเพศเพียงรูปแบบเดียว (รณภูมิ สามัคคีคารมย์, 2551 : 231)

สำหรับรูปแบบกิจกรรมที่เกิดขึ้นภายในห้องชายรักชายนั้นมียุทธศาสตร์หลายรูปแบบ ได้แก่ การเปิดเพลงให้ฟัง และสองคนโชว์ กล่าวคือ ห้องชายรักชายมีดีเจซึ่งแสดงตนว่าเป็นชายรักชายทำหน้าที่ควบคุมดูแลให้สมาชิกปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ได้แจ้งไว้ก่อนที่จะเข้ามาเล่นในห้องนี้ นั่นคือ การห้ามปิดหรือส่องกล้องไปทางอื่น ห้ามใช้คำหยาบคาย และห้ามขายบริการทางเพศ เป็นต้น โดยดีเจมีหน้าที่ในการเปิดเพลง ดำเนินรายการ โฆษณา เซียร์ กระตุ้น ห้ามปราม และเตะ (แบน) สมาชิกที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบที่วางไว้ สำหรับสมาชิกส่วนใหญ่มักจะเข้ามาฟังเพลงจากดีเจ และส่องหาสมาชิก คนอื่นๆ ที่มีการเดินแนวเซ็กซี่ คือ เหลือเพียงกางเกงในตัวเดียว หรือมีการช่วยตัวเองผ่านกล้อง และรวมไปถึงการโชว์มีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มชายรักชายทั้งที่เห็นหน้าและไม่

เห็นหน้า อีกทั้งยังมีการสนทนาหาเพื่อนใหม่ หรือหาคู่ สมาชิกส่วนหนึ่งใช้พื้นที่แคมป์ร็อกในการสร้างโอกาสในการสร้างความสัมพันธ์ใหม่กับสมาชิกคนอื่นๆ ผ่านการประกาศในห้องกลางซึ่งสื่อสารผ่านการพิมพ์ข้อความ เช่น JeJe_123 : หอการค้าหาเพื่อนครับ เป็นต้น นอกจากนี้ภายในพื้นที่แคมป์ร็อกมีการแสดงเดินแนวเซ็กซี่ หรือ โชว์เสียว ซึ่งมีสมาชิกบางส่วนที่แสดงตัวตนหรืออัตลักษณ์เพื่อเป็นเป้าหมายในการส่องของคนอื่นๆ ด้วยการเดินแนวเซ็กซี่ที่เหลือเพียงกางเกงในตัวเดียว การช่วยตัวเองแบบเดี่ยว คู่ หรือกลุ่ม รวมไปถึงการมีเพศสัมพันธ์แบบสอดใส่กับคู่ความสัมพันธ์

เอ็มเอสเอ็น เมสเซนเจอร์ (MSN Messenger) หรือมักจะเรียกกันสั้น ๆ ว่า เอ็มเอสเอ็น (MSN) คือ โปรแกรมส่งข้อความข้ามระบบเน็ตเวิร์ค แบบทันทีทันใด สามารถสนทนากับคนอื่น ๆ โปรแกรมจะส่งเสียงเตือนถ้าหากมีสมาชิกเข้ามาในเครือข่าย และจะรวมเอาโปรแกรมอี้อตเมล (Hotmail) และข้อมูลบนไมโครซอฟท์ มั่นนี่ อินโฟเมชัน (Microsoft Money Information) บน เอ็มเอสเอ็น ด็อทคอม (MSN.com) ทำให้สามารถเข้าไปใช้บริการในเครือข่ายไมโครซอฟท์ได้พร้อมกันหลายอย่าง แต่ต้องเข้าไปกรอกพาสเวิร์ดที่คูณเคยลงทะเบียนเอาไว้ในอี้อตเมล ก็สามารถใช้ได้ มีส่วนประกอบสองส่วนคือ ส่วนแรกเป็นหน้าต่างหลักที่แสดงชื่อบุคคลอื่น เช่น เพื่อนของผู้ใช้ ทั้งคนที่ออนไลน์ (Online) และออฟไลน์ (Offline) ซึ่งเวลาจะสนทนากับเพื่อนคนใด ก็สามารถดับเบิลคลิกที่ชื่อได้ หน้าต่างอีกบานก็จะปรากฏขึ้นมาบนหน้าจอ (รูปด้านขวามือ) ผู้ใช้ก็สามารถพิมพ์ข้อความส่งให้เพื่อนได้ทันที ส่วนที่สอง คือหน้าต่างที่ผู้ใช้คุยกับเพื่อนใช้พิมพ์ข้อความ คุยกับเพื่อนได้ทันที แล้วยังสามารถให้เอ็มเอสเอ็นแสดงรูปภาพของผู้ใช้ โดยเพื่อนของผู้ใช้สามารถจะเห็นรูปดังกล่าวได้เช่นกัน อีกทั้งยังสามารถส่งไอคอน (Icon) ต่าง ๆ เพื่อสื่ออารมณ์ เพิ่มความสนุกสนานในการสนทนาได้อีกด้วย อีกทั้งยังเล่นผ่านกล้องที่สามารถเห็นภาพและได้ยินเสียง

กลุ่มเกย์จะใช้พื้นที่เอ็มเอสเอ็นนี้ในการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นทั้งที่รู้จักและไม่รู้จัก โดยหากจะหาเพื่อนสนทนาที่เป็นคนแปลกหน้านั้น อาจหาได้จากเว็บไซต์เกย์ ซึ่งมีการแสดงอีเมลไว้ ตัวอย่างเว็บไซต์เกย์ เช่น ในเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซีและโพสท์จัง ดอทคอม ที่มีพื้นที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับตัวตนความเป็นชายและความเป็นเกย์อยู่ในหลาย ๆ ส่วน ได้แก่ ห้องโพสท์รูป ห้องแกลเลอรี พื้นที่โฆษณา และบอร์ดเอ็มเอสเอ็น

ห้องโพสต์รูป (Picture Post) เป็นพื้นที่ที่มักจะเข้าไปโพสรูปของตนเองเพื่อหาเพื่อน หรือหากคนรัก คนช่วยเหลือ อุปการะเลี้ยงดู เกย์ที่เข้ามาโพสต์จะต้องสมัครเป็นสมาชิกของเว็บไซต์ ผู้โพสต์สามารถโพสรูปได้มากกว่า 1 ภาพ และต้องบอกข้อมูลตามที่เจ้าของเว็บไซต์กำหนด ได้แก่ อายุ น้ำหนัก ส่วนสูง จังหวัด และลักษณะทางเพศ เช่น รุก รับ ไบเซกชวล ฯลฯ นอกเหนือจากนั้นผู้โพสต์สามารถบอกเบอร์โทรศัพท์ หรืออีเมล ของตนเอง พร้อมทั้งเขียนข้อความที่ต้องการลงไป ตัวอย่างเช่น “ผมโอษฐ์รับหาแฟนน่ารักจริงจังคบกันนาน ๆ คุณเลโอษฐ์ได้ใครจริงจัง ยินดีคบกันเป็นแฟนฝากเบอร์โทรไว้จะครับเดี๋ยวโอษฐ์โทรกลับ” เป็นต้น ในห้องโพสต์รูปของแต่ละคนจะมีการนับจำนวนคนที่เข้าไปดู และจำนวนคะแนนที่คนเข้าไปโหวต คะแนนจะเริ่มจาก 1-5 เกย์คนใดได้คะแนนโหวตสูงสุดประจำสัปดาห์ หรือประจำเดือนก็จะนำไปโชว์ให้คนอื่น ๆ รั้นนอกจากนั้นคนที่เข้าไปในห้องสามารถโพสต์ข้อความไปถึงเจ้าของห้องนั้นได้ สิ่งที่จะทำให้ได้รับคะแนนโหวตสูงๆ คือรูปร่างหน้าตาของบุคคลนั้น ถ้าเป็นคนรูปร่างหน้าตาดี หล่อหรือน่ารัก ก็จะได้รับคะแนนโหวตมาก ดังนั้นเจ้าของห้องต้องเลือกรูปภาพของตัวเองที่ดูดีมาโพสต์ในเว็บไซต์ ถ้าเป็นรูปเซ็กซี่ก็จะมีคนเข้ามาดูมากขึ้น เช่น ใส่กางเกงในหรือเปลือยหมด นอกจากนี้เว็บมาสเตอร์ยังโหวตให้กับคนที่ชื่นชอบด้วย ผู้ที่ได้คะแนนโหวตจากเว็บมาสเตอร์ จะถูกโชว์ไว้เป็นพิเศษ การโหวตรูปเป็นกิจกรรมที่นิยมในหมู่เกย์วัยรุ่น เพราะแต่ละคนต้องการเรียกคะแนนนิยม คล้าย ๆ กับการแข่งขัน อย่างไรก็ตามการโพสรูปในเว็บไซต์ ผู้โพสต์อาจนำภาพของคนอื่นมาโพสต์ ซึ่งอาจเป็นภาพของดารา นายแบบ นักร้อง หรือผู้ชายที่มีรูปร่างดี หน้าตาดี เจ้าของห้องกับรูปภาพอาจไม่ใช่คน ๆ เดียวกัน ห้องแกลเลอรี (Gallery Room) เป็นห้องรูปภาพของนายแบบ หรือนักแสดงหน้าตาและรูปร่างดี มีทั้งคนไทย เอเชีย ตะวันตก และลูกครึ่ง ภาพผู้ชายเหล่านี้ส่วนใหญ่ นุ่งน้อยห่มน้อย ส่วนใหญ่จะโชว์เรือนร่างที่เหมือนนักกีฬา หุ่นดี เซ็กซี่ มีกล้ามเนื้อสวยงาม เป็นภาพที่มาจากนิตยสารไทย หรือมาจากเว็บไซต์ต่างประเทศ เว็บมาสเตอร์จะเป็นผู้ที่นำภาพชายหนุ่มมาโพสต์ไว้ และยินดีที่จะรับคำแนะนำจากผู้ชม หรือผู้ชมท่านใดมีภาพชายหนุ่มสามารถส่งมาให้เว็บมาสเตอร์ได้ **พื้นที่โฆษณา** จะเป็นการขายสินค้าและบริการต่าง ๆ ได้แก่ ยาบำรุงผม ขน คิ้ว เคราจอไนให้หน้าผาก สมุนไพรเพิ่มขนาดอวัยวะเพศชาย และสมรรถภาพทางเพศ ถูยงอนามัย ครีมหล่อลื่น สเปรย์ชะลอการหลั่ง เครื่องมือบริหารกล้ามเนื้อให้องคชาติแข็งตัว และอาหารเสริมเพิ่มกล้ามเนื้อ นอกจากนี้ยังมีโฆษณาเว็บไซต์เกี่ยวกับภavnายแบบ **บอร์ดเอ็มเอสเอ็น** หรือการ

สนทนาผ่านอินเทอร์เน็ต เป็นพื้นที่สำหรับผู้ที่ต้องการหาเพื่อนคุยหรือต้องการโพสต์ข้อความหาเพื่อน จำเป็นต้องเข้าไปกรอกข้อมูลในเว็บไซต์ โดยบอกชื่อ อายุ อีเมล จากนั้นเว็บมาสเตอร์ก็จะนำข้อมูลทั้งหมดลงในเว็บไซต์ โดยเรียงลำดับตามเวลาที่โพสต์ข้อความที่โพสต์ในเว็บไซต์ มีทั้งการหาเพื่อนเที่ยว หาเพื่อนคุย หาแฟน หาพี่ชาย หาเช็ก หรือขายบริการทางเพศ

จากการสำรวจงานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า มีงานศึกษาเรื่องเกี่ยวกับพื้นที่ไซเบอร์จำนวน 3 ชิ้นงานดังนี้

จิรัฏฐ์ สุภการ (2545 : 154-185) ศึกษาเรื่อง การอธิบายตัวตนในชุมชนเสมือนจริง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจชุมชนใหม่บนไซเบอร์สเปซที่มีชื่อว่า แลมป์ดามู ซึ่งเป็นสถานที่ที่อนุญาตให้ผู้เข้ามาอาศัยอยู่สามารถสร้างตัวตนใหม่อย่างที่ตนต้องการ ผ่านการบรรยายด้วยตัวอักษรภายใต้ระบบสร้างสภาพแวดล้อมจำลองที่เรียกว่า เวอร์ชวล เรียลลิตี้ มีปฏิสัมพันธ์กันได้ทุกอย่างในโลกแห่งความเป็นจริง รวมถึงมีรูปแบบในการปกครองเป็นของตนเอง ผลการวิจัย พบว่า ผู้คนในชุมชนเสมือนสร้างตัวตนที่หลากหลาย มีรูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์บนโลกแห่งความเป็นจริงเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพศชาย นอกจากนี้ แลมป์ดามูยังสะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของค่านิยมต่าง ๆ ในโลกแห่งความเป็นจริง ผ่านคำอธิบายตัวตนของประชากรอีกด้วย

คารินทร์ สวัสดิ์เสวี (2545 : 64-153) ศึกษาเรื่อง การแปลงตัวตนในห้องสนทนาบนอินเทอร์เน็ต มีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะตัวตนที่ปรากฏในห้องสนทนาบนอินเทอร์เน็ต และเพื่อวิเคราะห์แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงตัวตนและกระบวนการแปลงตัวตน อีกทั้งเพื่อวิเคราะห์บริบททางคอมพิวเตอร์ในการเอื้ออำนวยให้เกิดการแปลงตัวตน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษาลักษณะตัวตนที่ปรากฏห้องสนทนาและการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์กลุ่ม การสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อวิเคราะห์แรงจูงใจที่มีอิทธิพลทำให้บุคคลเข้ามาใช้ห้องสนทนาต้องแปลงตัวตน โดยใช้แนวคิดจิตวิทยาเรื่องตัวตน ทฤษฎีบุคลิกภาพ ทฤษฎีแรงจูงใจและพฤติกรรม แนวคิดการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ แนวคิดยุคหลังสมัยใหม่ และแนวคิดเรื่องเพศเป็นกรอบแนวคิด ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะตัวตนพบเห็นในห้องสนทนาตามเกณฑ์ประชากรศาสตร์โดยมากเป็นเพศชาย อายุ 18-25 ปี การศึกษาปริญญาตรี โสศ อาศัยในกรุงเทพฯ เป็นนักศึกษา ส่วนในเชิงจิตวิทยา แบ่งลักษณะตัวตนที่พบได้ 5 กลุ่มได้แก่ ตัวตนที่มีความอ่อนไหว ตัวตนที่รักอิสระ ตัวตนที่เรียกร้องความสนใจ และตัวตนที่ต้องการอำนาจ ตัวตนที่เป็นตัวของ

ตัวเอง ตัวคนที่พบมักเป็นตัวตนปิดบังตนเอง คือรู้จักตนเองแต่ผู้อื่นไม่รู้ ตัวตนประเภทนี้จะเข้าเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งโลกจริงไม่สามารถทำได้เนื่องจากมีบรรทัดฐานทางสังคมกำหนดอยู่ และตัวตนประเภทนี้ไม่รู้จักตนเองที่เข้ามาเพื่อค้นหาตัวตนที่แท้จริง ส่วนแรงจูงใจต่อการเปลี่ยนแปลงตัวตนเกิดจากความต้องการชนิดต่าง ๆ แบ่งเป็นความต้องการทางกาย เช่น ความต้องการเรื่องเพศ ความต้องการทางใจ เช่น ความต้องการอำนาจ ความรัก หลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ ฯลฯ ความต้องการเหล่านี้เกิดแรงขับที่ทำให้เกิดกระบวนการแปลงตัวตนเพราะเป็นบริบทที่ลดความรู้สึกทางประสาทสัมผัสทั้งห้า สภาวะไร้ขอบเขตการสื่อสาร ความมีตัวตนที่หลากหลายและความสามารถรับรู้ที่แตกต่าง

มาโนช ชบารา (2550 : 27-43) ได้ศึกษาเรื่องการจัดการตัวตนในโลกเสมือนจริงกับโลกที่เป็นจริง กรณีศึกษาวัยรุ่นนิตเคมออนไลน์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการตัวตนในโลกเสมือนจริงกับโลกที่เป็นจริงของวัยรุ่นนิตเคมออนไลน์และผลของพฤติกรรมที่แสดงออกมาในการจัดการตัวตนในด้านดีและด้านลบ โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบกรณีศึกษา ด้วยแบบสัมภาษณ์ทั่วไปและแบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก พร้อมการสังเกต ผลการศึกษาพบว่า กรณีศึกษาไม่สามารถจัดการตัวตนในโลกความเป็นจริงได้ แต่กลับนำการจัดการในโลกเสมือนจริงมาใช้แทน

แม้ว่างานศึกษาทั้งสามชิ้นงานของจิรัฐ์ คารินทร์ และมาโนช ศึกษาเรื่องการแสดงตัวตนบนพื้นที่ไซเบอร์ ซึ่งคล้ายกับงานศึกษาของผู้วิจัย แต่ต่างกันคือ งานศึกษาของผู้วิจัยศึกษาการสร้างความหมายและการแสดงตัวตนของเกย์ไม่ใช่ชายหญิงทั่วไป และยังศึกษาตัวตนเกย์ที่เล่นอินเทอร์เน็ตในพื้นที่แห่งความเป็นจริงอีกด้วย และแม้ว่างานศึกษาของมาโนชจะมีการศึกษาตัวตนในโลกแห่งความเป็นจริงด้วย แต่ต่างกันที่งานศึกษาของผู้วิจัยศึกษาด้วยการตามความสัมพันธ์ของผู้ให้ข้อมูลไปในพื้นที่หลายพื้นที่ที่ไม่ใช่พื้นที่เดียว

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพในการศึกษาเรื่อง การสร้างความหมายและตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ โดยอาศัยแนวคิดเกี่ยวกับตัวตน พื้นที่

และความสัมพันธ์ระหว่างพื้นที่ ตัวตน อำนาจ และการต่อรอง มีหลากหลายแนวคิด จากนักคิดหลายท่าน ดังต่อไปนี้

ฟูโก กล่าวถึงเรื่องตัวตนที่เกิดขึ้นจากวาทกรรม ซึ่งวาทกรรม คือ ชุดของส่วนเสี้ยวที่ไม่มีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน มาอยู่รวมกัน และไม่ได้มีความเป็นหนึ่งเดียวหรือเสถียร แต่มีความแตกต่าง หลากหลาย และมียุทธศาสตร์เฉพาะตัวที่ไม่เหมือนกัน ขณะเดียวกัน วาทกรรมก็ทำหน้าที่เก็บกด ปิดกั้นไม่ให้อัตลักษณ์และความหมายของบางอย่างเกิดขึ้น หรือไม่ก็ทำให้อัตลักษณ์และความหมายบางอย่างที่ดำรงอยู่ในสังคมเลื่อนหายไปได้พร้อม ๆ กันด้วย (Foucault, 1978 : 100) และฟูโก ยังกล่าวถึงเรื่องพื้นที่กับความสัมพันธ์เชิงอำนาจว่า อำนาจทุกชนิด ซึ่งแยกไม่ออกจากความรู้ ความจริง ใช้พื้นที่ในการสร้างความหมาย แทนที่ สวมรอย เปลี่ยนรูป และผลลัพธ์ของอำนาจจะแพร่กระจายไปในพื้นที่ (Foucault, 1984 : 239-256)

แนวคิดนี้นำไปใช้ศึกษา วิเคราะห์ถึงการสร้างนิยามความหมายและการแสดงตัวตนของเกย์ว่าบุคคลเหล่านั้นสร้างนิยามกับตนเองและแสดงตัวตนบนพื้นที่ต่าง ๆ อย่างไร อันนำไปสู่การสร้างวาทกรรมหลักเรื่องเพศในสังคมที่ทำให้เกย์กลายเป็นบุคคลชายขอบและเป็นบุคคลอื่นในเรื่องเพศ จนทำให้เกย์ต้องต่อสู้ ต่อรองหรือสร้างความหมายให้พื้นที่และตัวตนขึ้นมาใหม่อย่างไร เพื่อต่อต้านกับอำนาจของวาทกรรมหลักเหล่านั้น ซึ่งพื้นที่ต่าง ๆ มีทั้งพื้นที่ทางสังคมและพื้นที่ไซเบอร์หรือแม้แต่พื้นที่ร่างกาย ซึ่งพื้นที่ทางสังคมที่เป็นพื้นที่กายภาพและพื้นที่ทางสังคมที่เกย์ดำรงชีวิตอยู่จริง มีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ทำกิจกรรมร่วมกันในโลกแห่งความจริง อาทิเช่น เซาวน่า สถานที่อยู่กลางแจ้ง ครอบครั้ว สถานะที่ทำงาน โดยวิเคราะห์การแสดงตัวตนว่า พวกเขาจะมีการเผยแพร่และปรากฏกายตนเองอย่างไร ช่วงเวลาใดในพื้นที่ทางสังคมนั้นๆ และใช้แนวคิดนี้วิเคราะห์พื้นที่ไซเบอร์อันเป็นพื้นที่ในจินตนาการที่เกย์สามารถปลดปล่อยตัวตนบางอย่างที่ไม่สามารถเผยแพร่ออกมาในโลกแห่งความจริง อีกทั้งศึกษาถึงการสร้างความหมายให้พื้นที่ไซเบอร์ที่เป็นพื้นที่สาธารณะให้กลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะ อันเป็นการต่อรองเชิงอำนาจต่อวาทกรรมหลัก พื้นที่ในโลกเสมือนจริงนี้ ได้แก่ แคมป์พรีอิก เอ็มเอสเอ็น เว็บไซต์เกย์ สำหรับพื้นที่ร่างกายนั้น ใช้แนวคิดนี้วิเคราะห์ถึงพื้นที่ร่างกาย “เกย์” ที่ถูกสังคมและตัวเกย์เองสร้างความหมายว่าอย่างไร ในพื้นที่ทางสังคมและพื้นที่ไซเบอร์ อันเป็นความซับซ้อนของการสร้างวาทกรรมให้กับบุคคลหรือกลุ่มคนหนึ่งในพื้นที่หนึ่ง ๆ

ส่วนฮอลล์ กล่าวถึงเรื่องตัวตนและการลื่นไหลไม่หยุดนิ่งตายตัวของตัวตนว่า ตัวตนหรือลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล เกิดจากการหลอมรวมของวาทกรรมหลากหลายชุดที่อาจขัดแย้งหรือส่งเสริมกัน บุคคลจึงสามารถสร้างอัตลักษณ์ที่หลากหลายได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันได้ และมีการลื่นไหล ไม่หยุดนิ่งตายตัว (Barker, 2000 : 176-178) และเขายังกล่าวอีก

ว่า ความเป็นตัวบุคคล เปรียบเสมือนรอยตะเข็บที่เข็บแผลเข้าด้วยกัน ด้านหนึ่งคือ อัตลักษณ์ที่วาทกรรมส่งผลต่อตัวบุคคลนั้น อีกด้านหนึ่งคือ การโต้ตอบของบุคคลที่มีต่อวาทกรรม เป็นความรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ภายในที่เกิดขึ้นในบริบทเฉพาะหน้า โดยไม่มีแก่นแกน อัตลักษณ์ใหม่จะเกิดขึ้นเมื่อตัวบุคคลโต้ตอบกับวาทกรรมที่ส่งผลต่อตัวบุคคลนั้น และจะมีการเลื่อนไหล ไม่หยุดนิ่ง ตายตัวของอัตลักษณ์ไปตามบริบท สถานการณ์ หรือวาทกรรมที่มากระทบ กระบวนการที่เกิดขึ้นนี้เรียกว่า การโยกย้ายตำแหน่งแห่งที่ จะเห็นว่าการนิยามอัตลักษณ์ของสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นจากการลากเส้นแบ่งสิ่งนี้ออกจากสิ่งนั้น ปฏิเสธคุณสมบัติที่ไม่ใช่ตัวมันเองออกไป เช่น ความดีไม่ใช่ความชั่ว ความหมายของอัตลักษณ์จึงอยู่ได้เพราะอิงกับความหมายของด้านตรงข้ามมาเปรียบเทียบ ซึ่ง “ความเป็นอื่น” ที่ถูกปฏิเสธคือด้านตรงข้ามที่เป็นเงื่อนไขจำเป็นของการมีอยู่ของอัตลักษณ์ การไม่หยุดนิ่งของอัตลักษณ์เป็นกระบวนการต่อรองของบุคคล โดยอาจตั้งคำถาม ปฏิเสธ ตำแหน่งแห่งที่ทางสังคมที่ถูกยึดยึดเข้ามาให้ อาจจะไม่ใช่เป็นการต่อต้านโดยตรงหรือการสร้างอัตลักษณ์ตรงข้ามขึ้นมา แต่เป็นการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ขึ้นมาแทน (Hall, 1996 : 5-6)

แนวคิดของฮอลล์นี้เป็นแนวคิดที่ช่วยเสริมในการใช้ศึกษา วิเคราะห์ถึงการสร้างความหมายและการแสดงตัวตนของเกย์ที่มีการสร้างอัตลักษณ์หรือตัวตนที่หลากหลายไปตามสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ทำให้เพิ่มมุมมองให้มองเห็นความซับซ้อนของวาทกรรมหลากหลายชุด และการเลื่อนไหลไม่หยุดนิ่งตายตัวของอัตลักษณ์

นอกจากนี้ผู้วิจัยใช้แนวคิดต่าง ๆ ได้แก่ การกำเนิดเกย์ นิยามความหมายและความเป็นมาของเกย์ วาทกรรมเกย์ จากตะวันตกสู่ตะวันออกและการสร้างความเป็นชายขอบและความเป็นอื่นให้กับเกย์ เพื่อช่วยอธิบายความเป็นมาและการประกอบสร้างของความเป็นเกย์ว่ามีอิทธิพลจากเรื่องของพันธุกรรมและสังคมวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมอย่างไร และเกย์ได้สร้างวาทกรรมเพื่อต่อต้านกับวาทกรรมกระแสหลักที่สังคมสร้างความเป็นอื่นและความเป็นชายขอบให้กับเกย์ได้อย่างไร โดยในเรื่องของเกย์กับพันธุกรรม ผู้วิจัยนำแนวคิดนี้ไปใช้ในการอภิปรายผลเนื่องจากเรื่องของพันธุกรรมมีความเกี่ยวข้องกับเงื่อนไข ปัจจัย หรือสาเหตุของการเป็นเกย์ ซึ่งสามารถนำไปใช้วิเคราะห์หรืออธิบายถึงจุดเริ่มต้นของการเป็นเกย์ได้ แต่จุดเน้นคือ การศึกษาเรื่องการสร้างความหมายและตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์

สำหรับแนวคิดที่ช่วยในการศึกษาวิเคราะห์เรื่องการต่อรอง ต่อต้าน ได้แก่ แนวคิดของมอร์ และแนวคิดของเดอ แซร์โต ดังนี้

มอร์ กล่าวถึงพื้นที่กับการต่อรองในเรื่องมโนทัศน์พื้นที่ที่สามว่า พื้นที่ที่สามเป็นความพยายามที่ทำให้ก้าวพ้นความคิดแบบแบ่งขั้วตรงข้าม เป็นการปฏิเสธที่จะหยุดนิ่งกับอัตลักษณ์

ใดๆ อย่างตายตัว พื้นที่ที่สามไม่จำเป็นต้องอยู่นอกกรอบของพื้นที่อำนาจและการกดขี่ เพราะไม่มีความสัมพันธ์เชิงอำนาจใดที่จะสมบูรณ์ เมื่อพื้นที่ของอำนาจเลื่อนไหลไปมาได้และเปิดช่องว่างให้ปัจเจกเคลื่อนไหวในระหว่างพื้นที่ของอำนาจนั้น ดังนั้นทั้งอำนาจและ การต่อต้านจึงไม่เป็นอิสระจากกัน การต่อต้าน หมายถึงการไม่ยอมถูกจัดในพื้นที่ที่กำหนดให้ พลังของการต่อต้านอยู่ที่การให้โอกาสในการนิยามอัตลักษณ์ใหม่ๆ ขึ้นมา ดังนั้นมโนทัศน์เรื่องพื้นที่จึงเป็นสิ่งสำคัญที่เป็นหัวใจสำคัญของการต่อสู้ ต่อรอง (Moore, 1997 : 89-92)

ส่วนเคอ แชร์โต กล่าวถึงวิธีการที่ฝ่ายอ่อนแอหรือถูกรอบงำใช้จังหวะและโอกาสที่มีอยู่ ฉกฉวยประโยชน์จากฝ่ายที่มีอำนาจเหนือกว่า เขามองว่า การดำเนินชีวิตประจำวันเป็นเรื่องของการแย่งชิงและต่อรองกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่าง “ผู้กำหนด” กับ “ผู้ใช้” การต่อต้านชัดเจนของเคอ แชร์โต ไม่ใช่การล้มล้างเพื่อสลับขั้วความสัมพันธ์เชิงอำนาจ แต่เป็นการเบียดแทรกอยู่ในยุทธศาสตร์ แต่เป็นอื่นหรือพยายามหลีกเลี่ยงยุทธศาสตร์โดยไม่ต้องจากไป ยุทธศาสตร์กับอุบายจึง ไม่ได้เป็นความสัมพันธ์แบบคู่ตรงกันข้าม แต่เป็นลักษณะที่เชื่อมโยง เป็นความสัมพันธ์ที่มีส่วนในการกำหนดความหมายซึ่งกันและกัน เช่นเดียวกับ การผลิตกับการบริโภคหรือพื้นที่กับสถานที่ เคอ แชร์โตอธิบายถึงการต่อรองกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจ โดยเทียบกับการใช้คำศัพท์ทางทหาร กล่าวคือ เปรียบ “ยุทธศาสตร์” (Strategy) คือ การกระทำของฝ่ายที่มีอำนาจที่มีฐานที่ตั้งมั่นคง เป็นตัวกำหนดความสัมพันธ์กับส่วนอื่นๆ ส่วน “อุบาย” (Tactic) คือ การต่อรองของผู้มีอำนาจน้อยกว่า ที่เบียดแทรก (Insinuate) เข้าไปในพื้นที่ของอำนาจ รอจังหวะและโอกาสเพื่อฉกฉวยประโยชน์หรือต่อรองกับอำนาจ เป็นการเอาตัวรอด (Make Do / Get By) หรือการลักลอบ (Poaching) (Highmore, 2002 : 154-159)

แนวคิดนี้ใช้ศึกษา วิเคราะห์ถึงการต่อรองกับอำนาจของเกย์โดยไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการต่อสู้ ต่อรองโดยตรงหรือสร้างความเป็นคู่ตรงข้ามกับอำนาจ แต่อาจใช้กลวิธีสร้างความหมายหรือตัวตนใหม่ขึ้นมาแทน หรืออาจจะเบียดแทรกเข้าไปอยู่ในพื้นที่ของอำนาจ รอจังหวะและโอกาส เพื่อฉกฉวยประโยชน์จากอำนาจ ซึ่งเกย์อาจใช้กลวิธีการต่อรองเหล่านี้มากกว่า การต่อสู้ ต่อรองโดยตรง

สำหรับแนวคิดของอัปปาคุรย์ได้กล่าวถึงโลกาภิวัตน์จากสองมิติ คือ มิติของวัตถุและมิติของจินตนาการ โลกาภิวัตน์ในมิติของวัตถุ หมายถึง การไหลและเคลื่อนย้ายข้ามพรมแดนรัฐ-ชาติในระดับโลกของวัตถุรูปธรรมและนามธรรม เช่น ผู้คน สื่อ เทคโนโลยี อุดมการณ์และทุน เป็นโลกที่มีความสับสนวุ่นวายและซับซ้อน การไหลและเคลื่อนย้ายของวัตถุทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมได้ก่อให้เกิด จินตนาการใหม่ขึ้น ซึ่งเกิดขึ้นจากการเคลื่อนย้ายของสื่อ ภาพลักษณ์ การเงิน อุดมการณ์ข้ามพรมแดนด้วยความถี่ ความเร็ว เข้มข้นสูงหลากหลายรูปแบบ สิ่งเหล่านี้เกิดเป็น

กระบวนการข้ามพรมแดนหลายกระบวนการ หลายชั้น หลายมิติในยุคปัจจุบันส่งผลให้เกิดพื้นที่ หรือสนามสังคมข้ามพรมแดน (Transnation Social Spaces หรือ Transnationalism) ท้องถิ่นที่มีความหลากหลายและท้องถิ่นข้ามท้องถิ่น สามสิ่งนี้คือปรากฏการณ์ไม่สวมทับกันสนิทระหว่างพื้นที่ทางสังคมกับพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ คือ พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ไม่ได้ครอบหรือขังความเป็นตัวตนทางสังคม วัฒนธรรม การเมืองและปฏิบัติการทางสังคมอื่น หรือพื้นที่ทางสังคมในท้องถิ่นข้ามท้องถิ่น ท้องถิ่นที่หลากหลายในสนามสังคมข้ามพรมแดนได้ขยาย เชื่อมร้อย ตัดข้ามกล่องพรมแดนทางภูมิศาสตร์หลายแห่งและหลายระดับ พื้นที่ภูมิศาสตร์จึงไม่ได้สัมพันธ์กับพื้นที่ทางสังคมแบบหนึ่งต่อหนึ่งเพราะพื้นที่ทางภูมิศาสตร์หนึ่งคือที่รวมของพื้นที่ทางสังคมที่หลากหลาย พื้นที่ทางสังคมที่ครอบ แทรก เชื่อมต่อกันข้ามพื้นที่ภูมิศาสตร์นี้จึงดูเสมือน “ไรโซม เรทคิวลา หรือ อะมิบาร์” ที่โยงโย ขยาย ไขว้ แทรก ทอดตัวข้ามพื้นที่ภูมิศาสตร์ และเชื่อมสิ่งต่าง ๆ เข้าด้วยกัน จนกลายเป็นร่าง ตัวตน วัฒนธรรมเดียวกัน (Appadurai, 1996 : 5-47)

แนวคิดนี้นำไปใช้ศึกษา วิเคราะห์ พื้นที่ทางสังคมต่าง ๆ บนโลกแห่งความเป็นจริง และพื้นที่ไซเบอร์ที่เกย์ได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลหรือกลุ่มคนอื่น ๆ ว่า สังคมและตัวเกย์ได้สร้างความหมายให้กับพื้นที่ทางสังคมนั้นๆ อย่างไร ซึ่งมีการข้ามพรมแดนเกิดขึ้นอยู่เสมอ ทั้งในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การเลือกระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การสร้างความหมายและตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์” มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากจะทำให้เข้าใจ และเข้าถึงตัวตนเกย์ได้มากที่สุด โดยการศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก การบอกเล่าเชิงประวัติชีวิต อันเป็นวิธีการบอกเล่า ประสบการณ์ชีวิตของเกย์ โดยที่ผู้วิจัยไม่จำเป็นต้องซักถามอย่างละเอียด ส่งผลให้เกย์แสดง ทรรศนะได้อย่างอิสระ เผยให้เห็นถึงมุมมอง ความเชื่อ ความรู้จากทรรศนะของตัวเกย์เอง

นอกจากนี้ใช้วิธีการสังเกตอย่างมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม โดยตาม ความสัมพันธ์ของเกย์ไปในหลายพื้นที่ ไม่เฉพาะเจาะจงว่าเป็นพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง ด้วยวิธีการเหล่านี้ ทำให้ได้มาซึ่งเรื่องเล่า ผ่านมุมมองที่หลากหลายทั้งตัวเกย์เอง บุคคลรอบข้างเกย์ และผู้วิจัย อันเป็น ประโยชน์เพื่อทำความเข้าใจถึงรายละเอียดของการศึกษาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ เพื่อ ศึกษาการสร้างความหมาย การแสดงตัวตนและการต่อรองของเกย์ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและ พื้นที่ไซเบอร์ ซึ่งมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. บริบทของการวิจัย
2. ผู้ให้ข้อมูล
3. หน่วยที่ใช้ในการวิเคราะห์
4. เครื่องมือและการควบคุมคุณภาพเครื่องมือในการเก็บข้อมูล
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์และการตรวจสอบข้อมูล
7. เนื้อหาวิทยานิพนธ์โดยสังเขป

บริบทของการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการสร้างความหมายและการแสดงตัวตนของชายรักเพศเดียวกัน (เกย์) ในพื้นที่ 2 พื้นที่ คือ พื้นที่พื้นที่ทางสังคมในโลกแห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่แสดงตัวตนของเกย์ที่แตกต่างจากผู้อื่นในสังคม ด้วยการสร้างความเป็นอื่นหรือความเป็นชายขอบให้เกย์ กล่าวคือ สังคมได้พยายามขจัดเยียดความเป็นชายหญิงให้กับเกย์โดยที่พวกเขาไม่พึงปรารถนาหรือมีความรู้สึกขัดแย้งในตัวเอง และยังคงมองพวกเขาว่าเป็นคนกลุ่มน้อยในสังคมที่ด้อยกว่าในทางเพศภาวะ ซึ่งพื้นที่ทางสังคมบนโลกแห่งความเป็นจริงคือพื้นที่ที่เกี่ยวข้องอาศัยและดำรงชีวิตอยู่จริงและมีความสัมพันธ์กับบุคคลหรือกลุ่มคนอื่น นั่นคือ พื้นที่ในเขตอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ได้แก่ ที่บ้านหรือครอบครัว สถานที่ทำงานหรือสถานศึกษา ศูนย์กีฬา (Sport Club) บาร์เกย์ บาร์หญิงชาย และเขาวน่ายรักชาย ซึ่งเป็นเพียงพื้นที่ทางกายภาพที่เป็นจุดเริ่มต้นของการวิจัยอันจะนำไปสู่การศึกษาพื้นที่ทางสังคมอื่นในโลกแห่งความเป็นจริง ส่วนพื้นที่ทางสังคมในโลกจินตนาการหรือโลกไซเบอร์ คือ พื้นที่ในอินเทอร์เน็ต ได้แก่ แคมป์ร็อก เอ็มเอสเอ็น เว็บบอร์ดของชายรักชาย โดยผู้วิจัยเข้าไปศึกษาด้วยการตามความสัมพันธ์ของผู้ให้ข้อมูลหลักไปในพื้นที่ที่เขาปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มคนอื่น ๆ ในหลายพื้นที่ ไม่ได้อยู่ในพื้นที่เดียว เช่น การตามความสัมพันธ์ของเกย์คนหนึ่งไปในพื้นที่ทางสังคมทั้งในบ้าน สถานที่ทำงาน สถานศึกษา เขาวน่ายเกย์ บาร์เกย์ ศูนย์กีฬา รวมถึงการตามความสัมพันธ์ของเกย์ที่เล่นอินเทอร์เน็ตไปในพื้นที่ต่าง ๆ เช่น ร้านอินเทอร์เน็ต ในบ้าน หรือพื้นที่ต่างจังหวัด ขณะที่ผู้ให้ข้อมูลหลักกำลังท่องโลกไซเบอร์

การที่ผู้วิจัยใช้พื้นที่ในเขตอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลามาศึกษาเรื่องเกย์ เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวมีเกย์อาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งพบเห็นได้ไม่ยากนักในสังคม ทั้งในสถาบันการศึกษา สถานที่ทำงาน สถาบันเทิงต่าง ๆ เช่น เขาวน่าย-บาร์เกย์ อีกทั้งเป็นเมืองใหญ่อันเป็นศูนย์กลางทางด้านเศรษฐกิจ ธุรกิจ การค้าที่สำคัญแห่งหนึ่งในภาคใต้และเป็นจุดพักเพื่อข้ามพรมแดน ด้วยลักษณะของความเป็นเมืองทำให้กลุ่มเกย์สามารถแสดงตัวตนเกย์ได้อิสระและหลากหลาย ต่างจากพื้นที่อื่นในเขตเมืองอื่น ๆ ซึ่งมีความเป็นชนบทหรือกึ่งชนบท จึงทำให้เกย์ไม่กล้าเปิดเผยตัวตนเกย์

ผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ให้ข้อมูลหลักและผู้ให้ข้อมูล สำหรับผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) คือ ชายรักเพศเดียวกัน (เกย์) จำนวน 23 คน โดยเป็นผู้ที่มีพื้นที่ทางสังคมอยู่ในเมืองขนาดใหญ่ 18 คน ได้แก่ เกย์ที่ได้เข้าไปใช้พื้นที่ในอินเทอร์เน็ตจำนวน 10 คน และเกย์ที่ไม่ได้เข้าไปใช้พื้นที่ทางอินเทอร์เน็ตจำนวน 8 คน อีกทั้งเกย์ที่ท่องเที่ยวโลกไซเบอร์สัปดาห์ละ 3-5 ครั้งและใช้เวลาไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมง จำนวน 5 คน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับผู้วิจัยในโลกอินเทอร์เน็ตเท่านั้นในช่วงวัน เวลาที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ คือ วันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์และวันหยุดราชการ ช่วงเวลาประมาณ 22.00-04.00 น. ผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งหมดมีอาชีพ ระดับการศึกษา อายุ ฐานะทางสังคม สถานภาพ และการนับถือศาสนาที่หลากหลาย โดยวิธีการเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักจากการที่ผู้วิจัยได้เข้าไปอยู่ในพื้นที่ศึกษาในระยะหนึ่งแล้ว มองเห็นว่า บุคคลนี้เป็นผู้ที่มีความสามารถในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่อง “เกย์” ที่ผู้วิจัยกำลังศึกษาอยู่ได้อย่างลุ่มลึก กล่าวคือ เป็นผู้ที่ให้ข้อมูลซึ่งสามารถตอบคำถามการวิจัยได้ดีหรือแนะนำให้ไปหาผู้ให้ข้อมูลคนอื่นได้อีกที่เรียกว่า เทคนิคสโนว์บอล (Snowball Technic) โดยผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นกลุ่มเกย์ที่มีความหลากหลายทั้งทางด้านอาชีพ ระดับการศึกษา อายุ ฐานะทางสังคม สถานภาพ ศาสนา ฯลฯ ส่วนผู้ให้ข้อมูล (Informants) ได้แก่ เพื่อนญาติพี่น้องของเกย์ที่ผู้วิจัยได้เข้าไปศึกษา ซึ่งจะช่วยเหลือข้อมูลอันเป็นประโยชน์ในการตอบคำถามการวิจัยและทำให้ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเพิ่มมุมมองหรือทรรศนะที่เป็นของคนอื่นซึ่งแวดล้อมและมีปฏิสัมพันธ์กับเกย์ว่า บุคคลรอบข้างและบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ผู้ให้ข้อมูลหลักนั้นมีทรรศนะต่อการสร้างความหมายและการแสดงตัวตนเกย์ในพื้นที่ทางสังคมและพื้นที่ไซเบอร์ว่าอย่างไรบ้าง ซึ่งบางครั้งอาจเป็นทรรศนะที่แตกต่างจากการที่เกย์มองตนเองหรือคิดว่าสังคมมองตัวเกย์เอง อันเป็นสิ่งที่ช่วยเปิดมุมมองให้เห็นถึงการสร้างความหมายและตัวตนของเกย์มากขึ้นด้วย

หน่วยที่ใช้ในการวิเคราะห์

การศึกษาครั้งนี้ หน่วยที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ เกย์ทั้งในระดับปัจเจกและในระดับความสัมพันธ์ โดยในระดับปัจเจก วิเคราะห์ถึงการสร้างตัวตนจากการบอกเล่าเชิงประวัติชีวิต ส่วน

ในระดับความสัมพันธ์ วิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ของเก็กับบุคคลอื่น หรือกลุ่มอื่น ผ่านพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์

เครื่องมือและการควบคุมคุณภาพเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่

1. แบบสัมภาษณ์หรือแนวคำถามงานวิจัย อันเป็นเพียงเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลได้ง่ายและไม่สับสนกับประเด็นที่ต้องการศึกษาตามวัตถุประสงค์เท่านั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่จะต้องยึดถือไว้อย่างตายตัว ซึ่งประกอบด้วยสองส่วนดังนี้

1.1 แบบบันทึกข้อมูลทั่วไปของชายรักเพศเดียวกัน (เกย์) ประกอบด้วย อายุ สถานภาพ ศาสนา อาชีพ ระดับการศึกษา และลักษณะกริยา ท่าทาง บุคลิกภาพภายนอก ซึ่งเป็นแบบบันทึกมูลคร่าว ๆ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้ง่ายต่อการเก็บข้อมูล

1.2 แนวคำถามเกี่ยวกับการสร้างความหมายและการแสดงตัวตนของเกย์ทั้งในพื้นที่ไซเบอร์และพื้นที่แห่งความเป็นจริง ด้วยแนวคำถามปลายเปิด

2. การสังเกต ใช้วิธีการเฝ้าสังเกตทั้งแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและชีวิตประจำวันของผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ การเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย การไปรับประทานอาหาร รวมไปถึงวิถีชีวิตที่อยู่ที่บ้าน สถานที่ทำงานหรือสถานศึกษา บาร์หญิงชาย อีกทั้งการแฝงตัวเข้าไปเที่ยวเซาวันน่า-บาร์เกย์ รวมถึงการเล่นอินเทอร์เน็ตของผู้ให้ข้อมูลหลัก นอกจากนี้ผู้วิจัยได้แฝงตัวเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ต โดยพูดคุยสนทนากับเกย์บนพื้นที่ไซเบอร์ ได้แก่ แคมฟร็อก เอ็มเอสเอ็น เว็บบอร์ดของชายรักชาย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจึงเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยใช้การเฝ้าดูปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น โดยการสังเกตทั้งแบบมีส่วนร่วม และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม พูดคุยอย่างไม่เป็นทางการ การสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับประวัติชีวิต สัมภาษณ์ตามแนวคำถามการสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

เพื่อให้ตรงประเด็นตามวัตถุประสงค์ แต่ไม่ได้ยึดเป็นสิ่งตายตัวที่ทำให้มองข้าม ข้อมูลอื่นนอกเหนือจากแนวคำถามที่สร้างขึ้น บันทึกข้อมูลภาคสนาม ซึ่งต้องอาศัยสัมพันธภาพที่ดีกับ ผู้ให้ข้อมูล และความมีจรรยาบรรณของผู้วิจัยในการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล โดยการไม่เปิดเผยข้อมูลนี้โดยที่ผู้ให้ข้อมูลไม่อนุญาต ผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนของการเก็บรวบรวมข้อมูลออกเป็นสองขั้นตอนคือ ขั้นตอนการเตรียมการและขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1. ขั้นตอนการเตรียมการ ได้แก่

1.1 ทบทวนวรรณกรรมแนวคิดเกี่ยวกับเกย์ ตัวตน และพื้นที่

1.2 สร้างแนวคำถามเพื่อสัมภาษณ์ (Interview Guideline) เป็นเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยไม่ได้ยึดติดกับการเก็บข้อมูลตามแนวคำถามในการสัมภาษณ์เพียงอย่างเดียว แต่ต้องให้ความสำคัญกับข้อมูลอื่นที่อยู่ นอกเหนือจากแนวคำถามที่สร้างขึ้น

2. ขั้นตอนการดำเนินการ ประกอบด้วย

2.1 การสร้างสัมพันธภาพกับผู้ให้ข้อมูล

ในกรณีที่ผู้ให้ข้อมูลเป็นบุคคลที่ผู้วิจัยรู้จักก็อาจทำความสนิทสนมให้มากขึ้น โดยการทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น ออกกำลังกาย ไปเที่ยว รับประทานอาหาร เป็นต้น และก่อนการสัมภาษณ์นั้นผู้วิจัยต้องชี้ให้เห็นถึงวัตถุประสงค์และจรรยาบรรณนักวิจัยให้ผู้ให้ข้อมูลทราบ แต่ทว่าผู้ให้ข้อมูลเป็นบุคคลที่ผู้วิจัยไม่รู้จักหรือสนิทสนมก็อาจจะสร้างความสัมพันธ์โดยการพูดคุยเรื่องทั่วไปหรือทำกิจกรรมร่วมกันก่อน เมื่อผู้ให้ข้อมูลเกิดความความรู้สึกไว้วางใจและสนิทสนมพอที่จะให้ข้อมูลส่วนตัวอย่างเป็นธรรมชาติ ผู้วิจัยก็จะชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและสนทนาในประเด็นที่ต้องการศึกษา

2.2 เก็บรวบรวมข้อมูล

นอกจากการค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้ว เพื่อให้ได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ผู้วิจัยเป็นคนเก็บข้อมูลด้วยตนเองทั้งหมด ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interviews) และการบอกเล่าเชิงประวัติชีวิต (Oral Life History) บันทึกเทปและเก็บข้อมูลซ้ำจนอิ่มตัว ในขณะที่สัมภาษณ์ผู้วิจัยแจ้งให้ผู้ให้ข้อมูลทราบล่วงหน้าถึงวิธีสัมภาษณ์ขออนุญาตบันทึกเทปไปด้วย โดยผู้วิจัยจะพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการ อาศัยแนวคำถามที่สร้างขึ้น

หรืออาจตั้งคำถามเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับที่ผู้ให้ข้อมูลเล่ามา ในขณะที่ให้สัมภาษณ์ซึ่งอาจจะเป็นข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อช่วยตอบคำถามการวิจัย เพื่อให้ได้ ข้อมูลที่สมบูรณ์ และเพียงพอตามวัตถุประสงค์ เริ่มแรกผู้วิจัยได้เข้าไปใช้ชีวิตอยู่กับเพื่อนเกย์ที่ผู้วิจัยรู้จัก ทำกิจกรรมร่วมกันบ่อยครั้ง ด้วยการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา ทำให้สามารถพูดคุยและคลุกคลีอยู่กับกลุ่มเกย์บางคนซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีความสนใจในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาเช่นกัน ซึ่งประเภทกีฬาหรือการออกกำลังกายที่เล่นอยู่บ่อยครั้ง ได้แก่ ฟิตเนส ว่ายน้ำและวอลเลย์บอล อันเป็นพื้นที่ที่มักถูกสังคมสร้างความหมายว่า เป็นพื้นที่เฉพาะของกลุ่มเกย์ อีกทั้งเพื่อนเกย์เหล่านี้แนะนำให้ผู้วิจัยทำความรู้จัก สนับสนุนกับเพื่อนเกย์บางคนแล้วก็นำไปสู่การทำกิจกรรมอื่น ๆ อาทิ การไปรับประทานอาหาร การไปเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น ที่บ้านหรือครอบครัว สถานที่ทำงาน สถานศึกษาของเกย์ บาร์ชายหญิง และบางพื้นที่ที่ถูกสร้างความหมายจากสังคม และในหมู่เกย์ด้วยกันว่า เป็นพื้นที่เฉพาะกลุ่มสำหรับชายรักชาย ได้แก่ เซวน่าเกย์ บาร์เกย์ ซึ่งผู้วิจัยต้องแฝงตัวเข้าไปในพื้นที่เหล่านี้ โดยความช่วยเหลือจากเพื่อนเกย์เพียงเพื่อการวิจัยเท่านั้น โดยจะต้องบอกถึงวัตถุประสงค์ของการเข้าไปให้เพื่อนเกย์ได้รับทราบก่อน และด้วยความสนิทสนมกับเกย์บางคนที่มีความไว้วางใจผู้วิจัย พวกเขาเหล่านั้นได้เล่าประสบการณ์ในชีวิตที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เช่น ประสบการณ์เริ่มแรกตั้งแต่มีความรู้สึกว่าตนเองเป็นเกย์ ตลอดจนการแสดงตัวตนเกย์ในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยไม่ได้ตามไปสังเกตหรือสัมภาษณ์ ดังนั้นการบอกเล่าถึงประสบการณ์ในชีวิตของเกย์จึงช่วยให้ได้ข้อมูลที่สำคัญในการวิจัยเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้ออกมาจากผู้ให้ข้อมูลหลักที่ทำให้ทราบถึงทัศนคติ ความเชื่อ ความรู้ของเกย์ได้ดียิ่งขึ้น โดยไม่ผ่านการวิเคราะห์หรือตีความจากผู้วิจัยเพียงอย่างเดียว จึงช่วยเปิดมุมมองที่หลากหลายในการวิจัย

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้แฝงตัวเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ต ในวันศุกร์ เสาร์ และอาทิตย์ หรือคืนวันหยุดในช่วงเวลา 22.00-04.00 น. ซึ่งเป็นวันเวลาที่มีย่านคนเข้ามาเล่นอินเทอร์เน็ตมาก ซึ่งพื้นที่ที่เข้าไปเล่นได้แก่ แคมพรีอก เอ็มเอสเอ็น เว็บบอร์ดของชายรักชาย โดยผู้วิจัยเริ่มเข้าไปในพื้นที่ไซเบอร์เนื่องจากได้ยืมการสนทนาถึงเรื่องพื้นที่ไซเบอร์สำหรับกลุ่มชายรักชายของเพื่อนในกลุ่มเกย์ด้วยกันซึ่งมักจะเป็นพื้นที่ที่เน้นในเรื่องเพศตรงกับที่ผู้ให้ข้อมูลบางคนและสื่อต่าง ๆ สร้างวาทกรรมว่า พื้นที่เหล่านี้เป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรม แต่กลับมีผู้ให้ข้อมูลอีกจำนวนหนึ่งที่ใช้

พื้นที่เหล่านี้ในวัตถุประสงค์อื่น จึงเกิดเป็นคำถามการวิจัยขึ้น ผู้วิจัยก็เริ่มเข้าไปในพื้นที่ไซเบอร์นั้น จากคำแนะนำของเพื่อนเกย์ที่สนิทสนมจากการทำกิจกรรมและการใช้ชีวิตอยู่บนพื้นที่ทางสังคม บางคนที่พวกเขาได้เข้าไปใช้ชีวิตในโลกจินตนาการบ่อยครั้ง ด้วยการตามเข้าไปสังเกตทั้งแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม คือ ในครั้งแรก ๆ ที่ตามไปสังเกตนั้นจะใช้การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมเป็นหลักโดยการนั่งดูการเล่นอินเทอร์เน็ตของผู้ให้ข้อมูลตามร้านอินเทอร์เน็ตและที่พักของพวกเขาอปรกับการพูดคุย ซักถามถึงเรื่องที่คุณวิจัยสงสัยเกี่ยวกับโลกไซเบอร์นั้น ๆ ต่อมาเมื่อผู้วิจัยเริ่มทราบถึงข้อมูลในอินเทอร์เน็ตพอสมควรแล้วก็แฝงตัวเข้าไปเล่นกับเกย์คนอื่น ๆ ในโลกไซเบอร์ นอกจากนี้ผู้วิจัยก็ได้ทำความรู้จักกับบุคคลรอบข้างของเกย์ ได้แก่ บุคคลในครอบครัว เพื่อน คู่รัก ซึ่งให้ข้อมูลเพิ่มเติมที่ช่วยในการตอบคำถามและวัตถุประสงค์ของการวิจัย จนได้ข้อมูลอิมตัวอัน ทำให้การตอบคำถามการวิจัยให้สมบูรณ์

การวิเคราะห์และการตรวจสอบข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกตทั้งแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม อีกทั้งข้อมูลที่ได้จากการเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ต จากนั้นนำข้อมูลที่ได้อาจจัดหมวดหมู่เป็นประเด็นย่อยๆ ตีความ ถอดรหัสและสรุปประเด็นตามวัตถุประสงค์ คือ การสร้างความหมายและการแสดงตัวตนของเกย์บนพื้นที่ทางสังคมและพื้นที่ไซเบอร์

ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลหลายด้าน โดยใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้าด้านระเบียบวิธีวิจัย (Methodological Triangulation) คือการใช้วิธีการเก็บข้อมูลที่ต่างกันเพื่อรวบรวมข้อมูลเรื่องเดียวกัน เช่น ใช้วิธีการสังเกตควบคู่กับการซักถามพร้อมกันนั้นก็ศึกษาข้อมูลจากแหล่งเอกสารประกอบด้วย (สุภางค์ จันทวานิช, 2546 : 129-130)

เนื้อหาวิทยานิพนธ์โดยสังเขป

บทที่ 1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา นำเสนอถึงที่มา และความสนใจในการศึกษาการสร้างความหมายและตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ อีกทั้งวัตถุประสงค์ คำถาม และขอบเขตของการวิจัย ตลอดจนประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และนิยามศัพท์เฉพาะ

บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนอแนวคิดพื้นฐานเพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิจัยและเพื่อคลี่คลายให้มีความกระจ่างชัดต่อปรากฏการณ์ที่ศึกษารวมถึงการแสดงกรอบแนวคิดของการวิจัย

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย นำเสนอระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้ ประกอบด้วยบริบทของการวิจัย ผู้ให้ข้อมูล หน่วยที่ใช้ในการวิเคราะห์ เครื่องมือและการควบคุมคุณภาพเครื่องมือในการเก็บข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์และการตรวจสอบข้อมูล

บทที่ 4 การก่อร่างเกย์ กับการสร้างความหมาย และการแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง ประเด็นแรก นำเสนอการก่อร่างสร้างตัวตนกับการสร้างความหมาย “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง เริ่มตั้งแต่การจำแนกประเภทของเกย์ การก่อร่างสร้างพฤติกรรม “เกย์” กับความลึนไหลไม่หยุดนิ่งเรื่องเพศ เกย์กับการนิยามความเป็นเกย์ การช่วงชิงความหมายของความเป็นชายกับเกย์ ประเด็นที่สอง นำเสนอการแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่ส่วนตัวและพื้นที่สาธารณะ ประเด็นที่สาม นำเสนอการแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่พิเศษ

บทที่ 5 เกย์กับพื้นที่ไซเบอร์ ประเด็นแรก นำเสนอการสร้างความหมาย “เกย์” ในพื้นที่ไซเบอร์ คือ พื้นที่เอ็มเอสเอ็นและแคมฟร็อกชายรักชาย ประเด็นที่สอง นำเสนอ การแสดงตัวตน “เกย์” ผ่านพื้นที่ไซเบอร์

บทที่ 6 บทส่งท้าย : สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ นำเสนอข้อสรุปที่ค้นพบ ข้อเสนอ มุมมองและข้อเสนอแนะ เผยให้เห็นถึงการสร้างความหมาย การแสดงตัวตน และการต่อรองของเกย์ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์

บทที่ 4

การก่อร่างเกย์กับการสร้างความหมาย และการแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง

“...คูผู้ชายสองคนนั่นสิ ฉันว่าเป็นคู่เกย์แน่ ๆ
เดินกอดกัน โอบกัมน่าจะแขง...อิพวกกรกโลก เกิดมาทำไมก็
ไม่รู้ เห็นแล้วหมั่น...” (เมย์, 2551 : สัมภาษณ์)

จากปรากฏการณ์ข้างต้นเป็นคำพูดของเมย์ หญิงยุคใหม่วัยรุ่นที่ยอมรับและสนิทสนมกับเกย์ออกสาวหรือกะเทยในฐานะที่เธอเองเรียกว่า เพื่อนสนิท แต่บางครั้งก็กลับแสดงความรู้สึกต่อเกย์ออกสาวหรือเกย์แอ็บ แมนบางคน ทั้งที่เธอเองไม่เคยรู้จักมักคุ้นถึงลักษณะนิสัยของเกย์เหล่านั้นมาก่อน แต่เธอแสดงออกเสมือนกับว่าบุคคลเหล่านั้นเป็นอาชญากรหรือฆาตกรที่กระทำความผิดร้ายแรง จากคำพูดของเมย์สะท้อนถึงความคิดของคนส่วนหนึ่งในสังคมไทยที่สร้างความหมายให้กับผู้ชายสองคนที่พวกเขาเดินกอดคอกัน คนเหล่านี้มองว่า เกย์ เป็นความน่ารังเกียจ น่าขยะแขยง หรือบางครั้งก็มองว่าเป็นคนรกรกโลก ไม่สมควรจะเกิดมา ทั้ง ๆ ที่พวกเขาเหล่านั้นยังไม่ได้กระทำความผิด โดยคนเหล่านี้จัดเกย์ให้เป็นเช่นเดียวกับคนที่กระทำความผิดร้ายแรง หรือเป็นฆาตกรที่ไม่สมควรอยู่บน โลกใบนี้ เช่นเดียวกับคนทั่วไป เกย์ถูกสร้างความหมายจากคนในสังคมว่าเป็นเสมือนผู้ที่มีความผิด เป็นที่น่ารังเกียจ กลุ่มคนเหล่านี้ได้สร้างนิยามความหมายให้กับบุคคลที่มีลักษณะบ่งบอกหรือเป็นดัชนีชี้วัดความเป็นตัวตนของเกย์ซึ่งมีความแตกต่างจากตัวตนความเป็นชาย ในวาทกรรมความเป็นชายหรือวาทกรรมรักต่างเพศที่ผู้ชายจะต้องมีลักษณะทำทางกริยาที่เข้มแข็งสมชายชาตรีหรือมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้ามเท่านั้น ทำให้บุคคลที่มีลักษณะทำทางที่พิจารณาแล้วไม่จัดอยู่ในความเป็นชายแท้ก็จะกลายเป็นคนชายขอบและถูกสร้างความหมายอื่นให้บุคคลเหล่านั้นซึ่งเรียกโดยทั่วไปว่า “เกย์” หรือบางคนอาจจะนิยามด้วยคำว่า “กะเทย” หรือ “ตุ๊ด” ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลใดจะเป็นผู้ให้นิยาม

เกย์ออกสาว หมายถึง ชายรักชายที่มักจะเผยตัวตนตัวตนออกสาว ได้แก่ การแสดงลักษณะ กระตุ้งกระตั้งไว้ดไว้ยกระตุ้ว พูดจับปากจับคอ เดินสายสะโพกไปมา แต่ยังคงไว้ซึ่งลักษณะรูปร่างภายนอกเหมือนผู้ชายโดยทั่วไป เช่น ไว้ผมสั้น ไม่แต่งหน้าเหมือนผู้หญิง แต่งกายในชุดผู้ชาย

กะเทย เป็นคำกว้าง ๆ ที่สังคมทั่วไปใช้เรียกผู้ที่มีเพศภาวะแตกต่างจากชายอื่นตามบรรทัดฐานทางสังคมซึ่งส่วนใหญ่จะใช้เรียกผู้ชายที่มีลักษณะภายนอก กริยาทำทางหรือเพศภาวะที่คล้ายผู้หญิง

แม้ว่าเกย์มักจะถูกมองว่าเป็นคนไม่ดี เป็นที่น่ารังเกียจของสังคม แต่ก็มีกลุ่มคนบางกลุ่มและเกย์บางคนที่สร้างนิยามความหมายให้กับเกย์ในทางตรงกันข้าม เช่น เกย์ที่ดี มีศีลธรรม และสร้างความสนุกสนานให้กับคนรอบข้าง ดังที่ผู้ชายคนหนึ่งกล่าวถึงเพื่อนที่เป็นเกย์ของตนเองว่า “...พวกนี้ก็ดีนะ จำดี เวลาอยู่ด้วย เหมือนพี่บ๊ิก (เกย์ออกสาว) นี้ ตลกมาก อยู่กับพี่เค้าไม่เครียดเลย ...ชอบทำท่าตลก นิสัยก็ดีด้วย ชอบเล่าเรื่องจำทำให้ฟังตลอด...” (เกอ, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนเกย์บางคนได้การสร้างความหมายเกย์ที่ดีให้เกิดขึ้นเพื่อเป็นการต่อรองกับวาทกรรมเกย์ไม่ดีที่สังคมสร้างความหมายขึ้น ดังที่บี เกย์หนุ่มผู้หนึ่งกล่าวว่า

“...รู้ว่าเราเป็นแบบนี้ (เกย์) ก็ต้องทำใจ ไม่มีใครอยากผิดปกติหรอก แต่เป็น (เกย์) แล้ว ก็ต้องทำตัวให้ดี เป็นคนดีของสังคม ไม่ใช่บางคน เป็น (เกย์) แล้วยังไม่สำนึก ยังทำตัวแย่สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นอีก ทำให้เค้ามองพวกเรา (เกย์) ไม่ดีไปด้วย แต่เราก็ต้องทำตัวให้ดี ไม่ทำร้ายใคร ไม่คิดอะไรมาก... ถึงเราจะเป็นแบบนี้ แต่เราก็ไม่ได้ทำร้ายใคร อีพวกผู้ชายบางคน มันยังทำตัวเลยว่าเราอีก...” (บี, 2551 : สัมภาษณ์)

การให้ทรศนะของบีนั้นแสดงถึงความคิดและความรู้สึกที่สังคมมองตนเองว่าเป็นคนที่ “ผิดปกติ” และเป็นคนไม่ดี โดยเขาได้ต่อรองกับวาทกรรมกระแสหลักนี้ด้วยการพยายามประพฤติตนให้เป็นเกย์ที่ดี ไม่คิดทำร้ายใคร ซึ่งบางครั้งยังดีกว่าผู้ชาย “ปกติ” บางคนเสียอีก

จากคำสัมภาษณ์ของทั้งบีและเกอ จะเห็นได้ว่า คนบางกลุ่มนั้นมีทัศนคติที่ดีต่อเกย์ รวมถึงตัวเกย์เองที่สร้างวาทกรรมเกย์ที่ดีเพื่อต่อรองกับวาทกรรมแห่งเกย์ไม่ดี น่ารังเกียจ ที่กลุ่มคนบางกลุ่มสร้างขึ้น ดังนั้นการสร้างนิยามความหมายให้กับใครสักคน ย่อมเป็นการช่วงชิงวาทกรรมอำนาจเพื่อสร้างความหมายให้กับพื้นที่ร่างกายนั้น ซึ่งเกย์เป็นกลุ่มคนหนึ่งที่ถูกสร้างความหมาย และตัวเกย์ก็มีการต่อสู้ ต่อรองกับความหมายนั้นตามสถานการณ์และพื้นที่ทางสังคมต่าง ๆ

พื้นที่แห่งความเป็นจริง คือ พื้นที่ทางกายภาพที่เกย์อาศัยหรือดำรงชีวิตอยู่ ซึ่งมีการกำหนดอาณาบริเวณได้ชัดเจนและสามารถสัมผัสได้จริง เป็นพื้นที่ที่ซ้อนทับกับพื้นที่ทางสังคมที่เกย์มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลหรือกลุ่มคนอื่นในสังคม พื้นที่ทางสังคมที่เกย์แสดงตัวตนในงานวิจัยนี้ได้แก่ ครอบครัวหรือที่พักอาศัย สถานที่ทำงาน สถานศึกษา เซวนาเกย์ บาร์เกย์ บาร์หญิงชาย สถานที่ออกกำลังกาย ก่อนจะกล่าวถึงการสร้างนิยามความหมายให้กับ “เกย์” ในพื้นที่ทางสังคมต่าง ๆ นั้นจำเป็นจะต้องทราบถึงการก่อร่างสร้างตัวตนของเกย์ว่า ได้ก่อตัวขึ้นมาจากเงื่อนไข ปัจจัย

ใดบ้าง รวมไปถึงการสร้างนิยามความเป็นเกย์ที่เกิดขึ้นจากช่วงชีวิตในอดีตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันของผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเกย์ว่า การสร้างนิยามให้กับตัวเอง จากบุคคลคนรอบข้าง อาทิ บุคคลในครอบครัว ญาติพี่น้อง เพื่อน และสื่อต่าง ๆ เป็นอย่างไรในพื้นที่ทางสังคม

ตัวตนที่แตกต่าง : การก่อร่างสร้างตัวตนกับการสร้างความหมาย “เกย์” ในพื้นที่ทางสังคม

ตัวตนที่แตกต่าง หมายถึง ตัวตน “เกย์” ที่สังคมให้คุณค่าว่าเป็นตัวตนที่แตกต่างจากผู้ชายคนอื่นทั่วไป ตัวตนเกย์นี้ได้แก่ ตัวตนของชายรักเพศเดียวกันและตัวตนออกสาว ซึ่งถือว่าเป็น “ตัวตนอื่น” หรือ เป็นตัวตน “ชายขอบ” ที่สังคมสร้างวาทกรรมให้กับเกย์ในพื้นที่ทางสังคม ซึ่ง “เกย์” ที่เป็นบุคคลชายขอบนี้ จะมีการก่อร่างสร้างตัวตน “เกย์” อันเป็นตัวตนที่แตกต่างจากผู้ชายคนอื่น ได้อย่างไร และหากตัวตนเกย์นี้เป็นที่รังเกียจของสังคมจริง เหตุใดพวกเขาถึงไม่สามารถกลับมาเป็นตัวตนเฉกเช่นผู้ชายทั่วไปได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้พยายามศึกษาถึงความเป็นมาหรือการก่อร่างสร้างตัวตนเกย์ ก่อนที่จะอธิบายถึงการสร้างนิยามความหมายและการแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่ทางสังคมต่าง ๆ

ผู้วิจัยแบ่งการก่อร่างสร้างตัวตนและการสร้างความหมาย “เกย์” ในพื้นที่ทางสังคมเป็นประเด็นย่อย ๆ หลายประเด็น ประเด็นแรก คือ **ประเภทของเกย์ : ความหลากหลายทางเพศ** ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่หยุดนิ่งตายตัวของเรื่องเพศ และการจำแนกลักษณะภายนอกของบุคคลที่เป็นเกย์ เพื่อให้ง่ายต่อการอธิบายถึงตัวตนของพวกเขาเหล่านั้น ประเด็นที่สอง คือ **การก่อร่างสร้างตัวตนเกย์** เป็นการอธิบายถึงความเป็นมาว่า บุคคลคนหนึ่งจะกลายมาเป็นชายรักเพศเดียวกัน มีเงื่อนไขและบริบทใดบ้างที่ก่อร่างสร้างตัวตนเกย์ขึ้นมา ประเด็นที่สาม คือ **เกย์กับการนิยามความเป็นเกย์** เป็นการอธิบายถึงการนิยามตนเองของเกย์ รวมถึงการสร้างความเป็นเกย์ของคนอื่นในสังคม ทั้งชายและหญิง ประเด็นที่สี่ คือ **“เกย์หรือชาย” : การช่วงชิงความหมายของความเป็นบุรุษ** เป็นการแสดงการช่วงชิงความหมายระหว่างเกย์กับบุคคลอื่นในสังคมที่สร้างความเป็นชายให้กับตัวเกย์เองและที่เกย์สร้างความเป็นเกย์ให้กับผู้ชายคนอื่นในสังคม

1. ประเภทของเกย์ : ความหลากหลายทางเพศ

“...กะเทย ก็ไอ้พวกที่ชอบออกสาว ชอบผู้ชายแมน ๆ...ไอ้พวกแอ๊บบแมน (เกย์) นั้นหรือ มันก็เหมือน ๆ กันแหละ ชอบผู้ชายเหมือนกัน แต่แค่ไม่ออกสาว ที่ขวเก็บไว้อยู่...เกย์หรือพี่ว่า ก็คือ กะเทยแอ๊บบแมนนั้นแหละ หรือบางคนก็เป็นผู้ชายที่ชอบผู้ชาย มีอะไรกับผู้ชาย...ส่วนไอ้พวกที่เอาทั้งผู้ชาย แต่มีเมียพวกนี้ก็ยังเป็นผู้ชาย แค่มันรักสนุกแค่นั้นเอง...มีกะเทยบางคนนะที่เป็นรุก (ฝ่ายรุก) มีอะไรกับผู้ชาย...ไอ้พวกสาวเสียบนั้นแหละ...” (พีปู, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นถึงการสร้างนิยามความหมายของเกย์บางคนที่ยังสับสนกับการเลือกนิยามบุคคลที่เป็นชายรักเพศเดียวกัน โดยสร้างนิยามให้กับผู้ชายที่มีลักษณะท่าทางคล้ายผู้หญิงหรือการออกสาวว่า “กะเทย” และเรียกผู้ชายที่มีลักษณะภายนอกเป็นผู้ชายที่สมชายว่า “เกย์” หรือ “กะเทยแอ๊บบแมน” ส่วนพวกผู้ชายรักสองเพศนั้นกลับเรียกว่า “ผู้ชาย” ที่รักสนุกในความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันเท่านั้น

การสร้างนิยามความหมายของเกย์แต่ละคนนั้นแตกต่างกันดังที่พีบิก ชายหนุ่มที่หลงใหลในบุรุษเพศเช่นเดียวกับพีปูกลับให้ความหมายของชายรักชายที่แตกต่างออกไปว่า

“...พวกผู้ชายที่มีเมียหรือมีอะไรกับผู้หญิง แต่ยุ่งกับผู้ชาย ก็เป็นไบ (ไบเซกชวล) ได้หมด ไม่เลือก...พวกที่ออกสาว กรีดกร๊าดก็เป็น กะเทย...เกย์หรือ มีหลายแบบ บางคนก็เป็นผู้ชาย แต่แอ๊บบชาย ดูเหมือนผู้ชายนี้ แต่ว่าเอาผู้ชายอย่างเลิศ แต่บางคนก็ออกสาวบ้าง ก็กะเทยนั้นแหละ...มีบางคนเป็นสาวเสียบ (กะเทยที่เป็นฝ่ายรุก)...ส่วนใหญ่ก็มีเกย์รุก เกย์รับ เกย์โบท...โบทก็แยกเป็น โบทรุก โบทรับอีก...” (พีบิก, 2552 : สัมภาษณ์)

คำสัมภาษณ์ของพีปูและพีบิกแสดงให้เห็นถึงการนิยามความเป็นชายรักชายที่แตกต่างกันของกลุ่มเกย์ ซึ่งพีบิกให้คำนิยามกับผู้ชายที่เป็นชายรักสองเพศว่า “ไบเซกชวล” และ

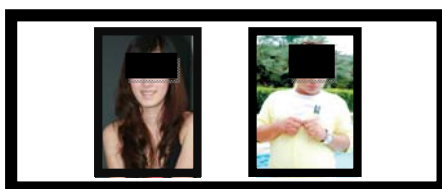
เรียกผู้ที่มีลักษณะออกสาวว่า “กะเทย” ซึ่งแยกประเภทย่อยได้อีกมากมาย เช่น สาวเสียบ (กะเทยที่เป็นฝ่ายรุก) และสร้างนิยามให้กับผู้ชายที่มีลักษณะภายนอกเหมือนผู้ชายทั่วไป แต่มีความหลงใหลในบุรุษเพศว่า “เกย์” ซึ่งเกย์สามารถแยกย่อยได้อีกมากมาย ได้แก่ เกย์รุก (เกย์คิง) เกย์รับ (เกย์ควีน) เกย์โบท (เป็นทั้งฝ่ายรุกและฝ่ายรับ) เกย์โบทรุก เกย์โบทรับ

การสร้างความหมายให้กับชายรักชายของเกย์ทั้งสองคน คือ พี่ปูและพี่บ๊ิกนั้น แสดงให้เห็นถึงประเภทที่หลากหลายและการเลือกนิยามคำเรียกต่อชายรักชายนั่น ๆ ว่าอย่างไร ขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้นิยามและใช้เงื่อนไขใดในการแบ่งประเภทของเกย์

จากการศึกษาของผู้วิจัยทำให้ทราบถึงการให้นิยามตนเองและการให้นิยามจากคนอื่น ๆ ในสังคมของบุคคลที่เป็นเกย์อันมีความแตกต่างหลากหลายแบ่งเป็นกลุ่มย่อยต่าง ๆ ได้มากมายเนื่องจากความสิ้นเปลืองไม่หยุดนิ่งทางเพศ แต่ผู้วิจัยจำแนกกลุ่มเกย์ตามลักษณะทางเพศภาวะและลักษณะตามเพศวิถี

การแบ่งลักษณะของเกย์ตามเพศภาวะคือ การแบ่งลักษณะของความเป็นชายหญิง กล่าวคือ ลักษณะท่าทางกริยาภายนอกที่เกย์แสดงออกว่าเป็นเพศชายที่จะต้องมึลักษณะแสดงถึงความเข้มแข็ง และเพศหญิงที่จะต้องแสดงถึงลักษณะของความอ่อนโยน อ่อนช้อย อ่อนแอ ตามบรรทัดฐานของสังคม ส่วนการแบ่งลักษณะของเกย์ตามเพศวิถี คือการจำแนกลักษณะของบุคคลด้วยรสนิยมทางเพศ คือ ชอบผู้ชายเท่านั้น หรือชอบทั้งสองเพศ

หากแบ่งกลุ่มเกย์ตามลักษณะทางเพศวิถีหรือรสนิยมทางเพศนั้น แบ่งได้สองประเภทคือกลุ่มชายรักเพศเดียวกันเท่านั้นหรือโฮโมเซกชวลและกลุ่มชายรักสองเพศหรือไบเซกชวลซึ่งเป็นลักษณะเด่นของคำว่า “เกย์” ตามที่สังคมให้นิยาม ทว่าการจำแนกกลุ่มเกย์ตามลักษณะทางเพศภาวะสามารถแยกประเภทย่อย ๆ ได้หลากหลายประเภท อาทิเช่น เกย์แปลงเพศ เกย์แต่งหญิง เกย์ออกสาว เกย์แอ็บแมน แต่ทั้งหมดมีลักษณะร่วมกันคือ มีรูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน (รวมถึงชายรักสองเพศด้วย) ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงแบ่งเกย์ตามเพศภาวะออกเป็นสองประเภทที่มีความแตกต่างอย่างชัดเจนดังนี้

ภาพประกอบ 1 สาวประเภทสอง และเกย์ออกสาว

ที่มา : เอ็นเตอร์เทนเมนท์ (นามแฝง), 2552

กลุ่มแรก เกย์ออกสาว เป็นชายรักชายที่มักจะเผยตัวตนที่เรียกว่า “ออกสาว” อันเป็นลักษณะทางเพศภาวะที่ไม่แสดงถึงความเป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคมซึ่งบุคคลอื่นในสังคมและตัวเกย์เองมักจะให้นิยามความหมายว่าเป็นตัวตนของ “กะเทยหรือตุ๊ด” แสดงถึงลักษณะของความเป็นหญิงหรือไม่ใช่ความเป็นชาย เช่น ท่าทางกริยากระตุ้งกระตึง การพูดจิบปากจิบคอ วิดว้ายกระตุ้ว ฯลฯ การแบ่งแยกความแตกต่างของเกย์ออกสาวกับกะเทยนั้นเป็นเรื่องยากเนื่องจากการนิยามนั้นจะต้องขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้นิยามและนิยามในสถานการณ์ใด บางคนอาจนิยามว่าตัวตนของเกย์ออกสาวเป็นแบบเดียวกับตัวตนของกะเทย แต่บางคนกลับมีทรรศนะว่าทั้งสองตัวตนนั้นแตกต่างกัน ส่วนผู้วิจัยมองว่าตัวตนทั้งสองคือตัวตนเดียวกัน เนื่องจากการให้นิยามของบุคคลในสังคมส่วนใหญ่ต่อเกย์และจากการให้นิยามของตัวเกย์เองนั้น บ่งบอกว่าตัวตนนั้นคือตัวตนเดียวกัน แต่หากจะแบ่งประเภทของเกย์ออกสาวแยกย่อยอีกก็แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ประเภทแรกคือ เกย์ออกสาวที่ผู้วิจัยให้นิยามว่า “สาวประเภทสอง” และประเภทที่สองคือ เกย์แมนออกสาวหรือเรียกให้สั้นว่า “เกย์ออกสาว” (ดูภาพประกอบ 1) เกย์ออกสาวนั้นมีความแตกต่างกับสาวประเภทสองเพราะสาวประเภทสอง เป็นบุคคลที่รักเพศชายและอัตลักษณ์ของความเป็นหญิงมากกว่าอัตลักษณ์ของความเป็นชาย กล่าวคือ มีการแปลงเพศหรือตกแต่งสรีระให้กลายเป็นผู้หญิง มีความต้องการอยากเป็นผู้หญิงทั้งทางร่างกายและจิตใจ สาวประเภทสองบางคนอาจมีลักษณะของความเป็นผู้หญิงจนบุคคลอื่นที่ไม่ทราบว่าเป็นผู้ชายและหลายคนคิดว่าเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ส่วนเกย์ออกสาวนั้นเป็นชายรักเพศเดียวกัน มีลักษณะรูปลักษณ์ภายนอกหรือเพศภาวะเหมือนผู้ชายทั่วไป แต่บางครั้งแสดงกริยาท่าทางหรือตัวตนออกสาวเพศต่อสาธารณชน ขึ้นกับสถานการณ์ที่ผู้นั้นเลือกเปิดเผยร่างหญิงสาวออกมา สำหรับผู้ให้ข้อมูลที่เป็นประเภทเกย์ออกสาวจะมีลักษณะดังนี้

สมศักดิ์ ชายหนุ่มวัย 19 ปี ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคใต้ เป็นชายรักเพศเดียวกัน ออกสาวบ้างบางครั้ง ซึ่งมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับผู้ชายทั่วไป คือ ออกผายไหล่กว้าง หน้าตาเข้มแบบผู้ชาย ไม่มีลักษณะภายนอกใดที่บ่งบอกถึงความเป็นผู้หญิง รวมถึงการพูดจาที่มักจะใช้น้ำเสียงต่ำและลงท้ายด้วยคำว่า “ครับ” เสมอ ตั้งแต่ครั้งแรกที่ผู้วิจัยได้รู้จัก แม้แต่เพื่อนเกย์ของสมศักดิ์เองตอนแรกก็ยังไม่แน่ใจว่าสมศักดิ์เป็นเกย์หรือไม่ แต่ต่อมาไม่นานสมศักดิ์ก็เริ่มแสดงตัวตนของหญิงสาวออกมาด้วยการแสดงการร้องเพลงหรือเต้นรำในท่าทางของผู้หญิงคล้ายนางโชว์ เช่นเดียวกับบีบีที่มีลักษณะการแสดงออกสาวคล้ายกับสมศักดิ์เพียงแต่มีรูปร่างหน้าตาที่คมเข้มดูดีกว่า ทว่ามักจะเลือกแสดงตัวตนเกย์ออกสาวในสถานการณ์ที่ต่างกัน

ส่วนตุ๋ หนุ่มวัยทำงาน อายุ 25 ปี ทำงานในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในภาคใต้ เป็นเกย์ออกสาว ที่มองผิวเผินแล้วมีลักษณะเป็นผู้ชายเรียบร้อยในสายตาของบุคคลทั่วไปคือ ไม่ค่อยพูด

พูดเสียงเบา น้ำเสียงเล็กกว่าผู้ชายทั่วไป เป็นคนหน้าตาดีเนื่องจากมักจะมีผู้หญิงแอบชอบอยู่เป็นประจำและมีคนชมว่าหน้าตาดี คู่เป็นคนรูปร่างผอมบาง สูง แต่ยังคงลักษณะของผู้ชายผอมทั่วไป เพียงแต่มีลักษณะท่าทางการเดินค่อนข้างอ่อนแอ โดยไม่ได้ตั้งใจทำ ในบางครั้งมักจะแสดงออกสาวโดยการแสดงเป็นหญิงสาวหรือดาราสาวด้วยการแสดงตามแบบนักร้อง ดาราตามสื่อต่าง ๆ

สำหรับพีรี แพทย์หนุ่มใหญ่วัย 30 ปี ทำงานในโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในภาคใหญ่ ที่มองลักษณะภายนอกเป็นผู้ชายที่มีรูปร่างอวบ มีลักษณะท่าทางภายนอกเป็นผู้ชายทั่วไป แต่ลักษณะของการเดินที่กระตุ้กระตุ้และการพูดจาที่บ่งบอกถึงความเป็นสาวคือ การพูดด้วยน้ำเสียงสูงแหลม พูดจิบปากจิบคอ แสดงสีหน้าท่าทางมากเกินไปและมักจะพูดลงท้ายด้วยคำว่า “คะ” อันเป็นลักษณะเด่นที่ทำให้บุคคลอื่นที่พบเห็นหรือรู้จักนั้นให้นิยามความหมายว่า “กะเทย” ซึ่งจะพบเห็นตัวตนนี้ในแทบทุกที่ยกเว้นที่บ้าน

เกย์ออกสาวส่วนใหญ่ในปัจจุบันนั้นไม่จำเป็นต้องปกปิด อำพราง ตัวตนบางอย่างที่แสดงถึงความเป็นหญิงสาวเหมือนในอดีต เกย์บางคนอาจแสดงตัวตนของความเป็นหญิงได้ทุกพื้นที่ในสถานที่ทำงานหรือสถานศึกษา ดังเช่น พีรี พี่บ๊ิกและพี่เดป พวกเขาแสดงตัวตนที่ไม่ใช่ลักษณะของความเป็นชายที่สังคมให้คุณค่า เช่น การพูดจาลงท้ายด้วยคำว่า “คะ” การพูดจิบปากจิบคอ การพูดเสียงแหลมสูง การแสดงท่าทางกระตุ้กระตุ้ วิดว้ายกระตุ้วู้ ซึ่งตัวตนเหล่านี้ได้เผยโฉมขึ้นในพื้นที่สาธารณะ นั่นคือ สถานที่ทำงานหรือสถานศึกษา

พี่บ๊ิกให้เหตุผลของการออกสาวว่า “...อยากให้คนรอบข้างเข้าใจ...ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนผู้หญิง...พวกนี้มันชอบ สนุกมาก...ออกสาวมากกว่าตอนอยู่กับเพื่อน (เกย์) อีก...บางทีเวลาไม่สบายใจ มีปัญหาอยู่ แต่ก็ยังต้องทำร้ายใจ ไม่ให้ใครรู้ เพราะเราอยากให้เป็นคนอื่นมีความสุข...” (พี่บ๊ิก, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนพีรีเล่าให้ฟังถึงตัวตนออกสาวของตนเองว่า “...พี่ชอบโชว์ห่วย (ตลก) ซ้ำๆ ทุกคนจะได้แฮปปี้...บางทีรู้สึกเฟล (แย) เหงา ๆ แต่บอกใครไม่ได้ คนอื่นเขาไม่รู้หรอก นึกว่าเราไม่เครียดที่จริงนะเครียดมาก...” (พีรี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า ตัวตนของเกย์ออกสาวที่มักจะแสดงออกถึงตัวตนของ “ความตลก” หรือ “ความร่าเริง” แต่บางครั้งอาจซ่อนตัวตนที่ “ทุกข์ตรม” หรือ “ไม่สบายใจ” แฝงอยู่ภายในจิตใจที่ไม่อาจเปิดเผยให้ใครรับรู้เพียงเพื่อต้องการให้คนรอบข้างรู้สึกดีเมื่ออยู่กับตนเอง

จากการสัมภาษณ์เพื่อน ๆ ของเกย์ ได้แสดงความรู้สึกที่ดีต่อเกย์ซึ่งคล้ายกับวัตถุประสงค์ที่เกย์ต้องการ ดังที่บ๊ิกแสดงความรู้สึกต่อพีรีที่ว่า

“...พี่เค้าคุยสนุกมาก ขำมาก สร้างความเฮฮาให้กับเพื่อน ๆ...ตอนแรกไม่ชอบเลย แต่พอได้รู้จัก พี่บ๊ิกไม่เหมือนกะเทยคนอื่น ตลก อารมณ์ดี นิสัยดี...” (บี, 2551 : สัมภาษณ์)

ส่วนแหวนกล่าวถึงตัวตนของพีร์ว่า

“...ตลกมากเลย ชอบเวลาอยู่กับพวกนี้ (เกย์)...ตอนเจอพี่ที่โรงพยาบาล (ที่ทำงานของพีร์) พี่เค้าคุยเก่ง ชอบสร้างเสียงฮาให้น้องๆ ดิฉันจะได้ไม่เครียด...” (แหวน, 2551 : สัมภาษณ์)

จากปรากฏการณ์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ตัวตนของเกย์ออกสาวไม่ว่าจะเป็นการแสดงท่าทางกระตุงกระต้างคล้ายผู้หญิง การพูดจาจีบปากจีบคอ การพูดเสียงแหลมสูง วิดว้าย กระตุ้ว มีลักษณะคล้ายกับนักแสดงตลกที่พบเห็นได้จากสื่อต่าง ๆ เช่น ทีวี ละครต่าง ๆ ที่มักจะเป็นการแสดงในบทบาทของการสร้างความเฮฮาให้กับผู้ชม ซึ่งตัวตนของเกย์เหล่านั้นอาจจะถูกสร้างขึ้นเพื่อสร้างตัวตนและอำนาจเพื่อเป็นที่ยอมรับ เป็นที่รักของบุคคลอื่นในสถานที่ทำงานและสถานศึกษา ซึ่งมีชายรักต่างเพศจำนวนไม่น้อยที่มักแสดงตัวตนเหล่านี้ออกมาในพื้นที่สาธารณะจนบางครั้งถูกกล่าวหาว่าเป็นเกย์ แสดงให้เห็นว่า สังคมยังคงยึดติดอยู่กับมโนทัศน์ของบทบาทแห่งความเป็นชายหญิงที่ผู้ชายจะต้องแสดงบทบาทที่มีลักษณะของความเป็นชาย และผู้หญิงต้องแสดงบทบาทที่มีลักษณะของความเป็นหญิง แม้ว่าเกย์ออกสาวบางคนไม่จำเป็นต้องปิดบังหรืออำพรางตัวตนของความเป็นหญิงในร่างชาย ทว่าการแสดงออกสาวกลับทำให้บุคคลอื่นในสังคมให้ความหมายหรือสร้างอำนาจตัวตนอย่างอื่นเพิ่มเติมจากความหมายของการแสดงลักษณะท่าทางที่ไม่ใช่ผู้ชาย สังเกตได้จากการให้นิยามกับผู้ชายไม่ว่าจะเป็นรักต่างเพศหรือรักเพศเดียวกันที่มีลักษณะดังกล่าวว่าเป็นเกย์ และเกย์ออกสาวนั้นจะถูกสร้างนิยามกับเพศวิถีว่าเป็นฝ่ายรับเสมอในเรื่องบทบาทบนเตียง ซึ่งความเป็นจริงแล้วมีเกย์ออกสาวอีกหลายคนที่มีเพศวิถีแตกต่างไปจากที่สังคมนิยาม ดังเช่นพีบิก ที่มีการแสดงออกสาวและส่วนใหญ่จะนิยามตนเองว่า “ตุ๊ด” หรือ “กะเทย” บนพื้นที่ทางสังคมทั่วไปแต่จะนิยามตนเองว่า “เกย์” เมื่ออยู่บนพื้นที่ไซเบอร์ ซึ่งพีบิกกล่าวถึงเพศวิถีของตนที่มีการลื่นไหลไปมาว่า “...พี่เคยมีอะไรกับผู้หญิงด้วย (ซึ่งการแสดงออกสาวนั้นเกิดขึ้นตั้งแต่เด็ก)...” ส่วนเพศวิถีที่แสดงออกกับคู่รักผู้ชายปัจจุบันคือบทบาทฝ่ายรุก “...กับแฟนนี่พี่เป็นรุกนะ...”

กลุ่มที่สอง เกย์แอ็บแมน¹ คือ ชายรักเพศเดียวกันที่แสดงตัวตนทางเพศภาวะไม่แตกต่างจากผู้ชายทั่วไปในสังคม กล่าวคือ มีความเป็นผู้ชายสมชาย การแสดงออกถึงความเข้มแข็ง ทั้งลักษณะภายนอก ท่าทางการเดิน การพูดจา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พีวี หนุ่มใหญ่วัย 28 ปี ทำงานในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในภาคในจังหวัดสงขลา เป็นชายรักเพศเดียวกันที่ดูลักษณะท่าทางภายนอกเหมือนผู้ชายทั่วไปคือ มีกล้ามเนื้อเห็นเป็นสัดส่วนตามร่างกาย มีรูปร่างหนาและหน้าตาเหมือนผู้ชายโดยทั่วไป กล่าวคือ ไว้ผมสั้น มักจะใส่เสื้อผ้านด้วยชุดกีฬาหรือเสื้อผ้าแบบสบายๆ คือ เสื้อยืด กางเกงยีนส์ มีตัวตนทางเพศหลากหลาย เริ่มต้นจากการที่มีชีวิต บุคลิกลักษณะและจิตใจเหมือนกับเด็กผู้ชายทั่วไป ชอบเที่ยวเล่น แกล้งเพื่อน และมีความรักกับผู้หญิง ต่อมาเริ่มสนใจในสตรีระ เรือนร่างของผู้ชายเมื่อตอนมัธยมศึกษาปีที่ 3 อันเป็นช่วงย่างเข้าสู่วัยรุ่น โดยบุคลิกลักษณะภายนอกก็ยังเป็นเหมือนผู้ชายทั่วไป จากนั้นก็ค้นหาวิถีทางเพศของตนเองโดยการมีคนรักทั้งหญิงและชาย มีเพศสัมพันธ์กับทั้งสองเพศ เมื่อใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัย ซึ่งในเวลาต่อมาไม่นานก็ค้นพบว่าตนเองนั้นได้กลายเป็นชายชอบชายโดยสมบูรณ์ คือไม่สนใจในเพศตรงข้ามและปัจจุบันยังไม่อาจกลับไปหลงใหลในสตรีเพศได้อีก ซึ่งตัวอย่างของการเปิดเผยตัวตนชายรักชายของพีวีในสถานที่ทำงานนั้นแสดงให้เห็นถึงการแอ็บชายของเกย์ ดังที่พีวีกล่าวถึงเพื่อนที่ทำงานผู้ซึ่งรู้ว่าพีวีมีเพศวิถีที่ผิดแผกแตกต่างไปจากผู้ชายโดยทั่วไปว่า

“...ที่ทำงาน ไม่มีใครรู้ว่าพีวีเป็น...แต่มีพี่คนหนึ่ง ที่สนิทกัน ชื่อพี่ป้อม...เค้าดีมาก ขนาดทะเลาะกับแฟนเรื่องพี่ เค้ามาเล่าให้ฟังว่า แฟนเค้า (คู่รักของพี่ป้อม) บอกว่ามีคนบอกว่า เค้าเป็นกิ๊กกับพี่ พี่เค้าก็บอกว่า ไม่ต้องสนใจ เราไม่ได้มีอะไรกัน เดี่ยวพี่เค้าจะจัดการเอง...พี่เค้าดีมาก ทำตัวปกติกับพี่ ยังสนิทมากกว่าเดิมอีก คอยเป็นที่ปรึกษา เวลาพี่มีปัญหา เหมือนเรื่องที่บ้าน เรื่องคิง (คู่รักของพีวี) พี่เค้าก็อยู่เป็นเพื่อนตลอด เป็นที่ปรึกษาให้

¹ในงานศึกษาของเปรมปรีดา ปราโมช ณ อยุธยา (2546 : 147) เกย์ คือ กะเทยที่รู้ตัว แสร้งทำตัวแปลงกายอยู่ในร่างทรงของผู้ชาย ส่วนใหญ่จะไม่แสดงออกให้คนภายนอกรู้ แต่ในบางงานวิจัยกลับให้นิยามเกย์กับกะเทยไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงเพิ่มคำว่า แอ็บแมน เข้าไปเนื่องจากเกย์แอ็บแมนส่วนใหญ่จะไม่แสดงตัวตนออกสาวเหมือนกะเทย และไม่ชอบให้บุคคลอื่นนิยามตนเองว่า กะเทย อีกทั้งแอ็บแมนแสดงถึงเพศภาวะที่เป็นชายมากขึ้นกว่า เกย์ออกสาว

รู้สึกดีมาก ๆ... ไม่เหมือนผู้จัดการที่เค้ารู้ว่าพี่เป็น... ไม่รู้รู้ได้ไง แล้วเค้านิสัยไม่ดี บอกกับพี่คนนี่ (พี่ป้อม) ว่าให้เลิกคบกับพี่... พี่เค้าก็มาบอกพี่ว่าผู้จัดการบอกเค้าว่าอย่างนี้ แต่พี่เค้าไม่ยอมทำตาม บอกว่า ไม่เห็นจะเกี่ยวกันเลย เป็นแล้วทำไม วิไม่ต้องเป็นห่วงหรอก เรื่องนี้พี่จัดการเอง ทำตัวตามปกติเถอะ...” (พี่วี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่าของพี่วีแสดงให้เห็นว่า ตัวตนชายรักชาย สามารถปรากฏอยู่ได้ในพื้นที่ที่เป็นสถานที่ทำงานภายใต้วาทกรรมของรักต่างเพศ เป็นการต่อสู้ ต่อรองกับวาทกรรมหลักซึ่งจะเผยตัวตนของการเป็น “ชายรักชาย” ออกมาให้บุคคลที่ตนเองมีความไว้วางใจและรู้สึกสบายใจ แม้ว่า จะสร้างนิยามความหมายให้กับพื้นที่ร่างกายของตนเองว่าเป็นชายรักชายซึ่งถูกสร้างความเป็นอื่นหรือกลายเป็นคนชายขอบในสถานที่ทำงานก็ตาม

บางครั้งก็แอบแมนกลับต้องปิดบัง ซ่อนเร้น พรางตัวตนของการเป็นชายรักเพศเดียวกันไว้ ไม่ให้ใครรับรู้ ด้วยการไม่พูดหรือแสดงอาการท่าทางที่บ่งชี้ว่าตนสนใจผู้ชาย ยกตัวอย่างเช่น อาจจะกล่าวชมผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตาดีว่าสวยอยู่บ่อยครั้งในที่สาธารณะทั่วไปที่มีบุคคลอื่นที่ไม่ค่อยสนิทสนม แต่ไม่เคยกล่าวชมผู้หญิงต่อหน้ากลุ่มเพื่อนสนิทหรือเพื่อนเกย์ กลับกล่าวชมผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาดีแทน เกย์แอบแมนนั้นไม่ค่อยเปิดเผยตัวตนแห่งความเป็นชายรักชายกับบุคคลอื่นในพื้นที่สาธารณะเนื่องจากไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าตนนั้นมีวิถีทางเพศที่ผิดแปลกแตกต่างจากผู้ชายคนอื่นในสังคม

สำหรับพี่ท ชายหนุ่มวัยทำงาน อายุ 25 ปี ทำงานในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในภาคใหญ่ ผู้ซึ่งใช้ชีวิตเหมือนผู้ชายอื่น ๆ ในสังคมทั่วไปคือ มีรูปแบบความรักแบบรักต่างเพศและมีเพศภาวะสมชายชาตรี แต่กลับแสดงตัวตนทางเพศในรูปแบบอื่นเมื่ออยู่ในรั้วมหาวิทยาลัย เนื่องจากผิดหวังในเรื่องความรักจากคู่รักผู้หญิง ตั้งแต่นั้นก็เริ่มสนใจเพศเดียวกัน มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพื่อนต่างคณะ จากนั้นก็เริ่มมีวิถีทางเพศของชายรักเพศเดียวกัน แต่จะปกปิดซ่อนเร้นไว้ไม่ให้คนอื่นในสังคมได้รู้ถึงตัวตนแห่งชายรักชายที่แฝงอยู่ในพื้นที่ของความเป็นชายที่สมชายทั้งทางเพศวิถีและทางเพศภาวะ คือปิดบังเรื่องการมีคู่สัมพันธ์ทางเพศที่เป็นผู้ชายและไม่มี การแสดงออกสาว ต่อมาเมื่อได้คลุกคลีกับเกย์ออกสาวก็เริ่มซึมซับลักษณะ กริยาท่าทางบางอย่างที่แสดงถึงการออกสาว เช่น วิตว้ายกระตุ้ว พูดจิบปากจิบคอ แสดงถึงการข้ามเพศภาวะจากชายกลายเป็นหญิงโดยที่ตนเองไม่รู้ตัว แต่ยังคงให้นิยามกับตนเองว่ามีความเป็นชายในเรื่องของเพศภาวะ

เจ็ก หนุ่มวัย 24 ปี ทำงานในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในอำเภอหาดใหญ่ เป็นผู้ชายรูปร่างผอมสูง เป็นคนไม่ค่อยพูด ไม่มีลักษณะภายนอกที่บ่งชี้ว่าเป็นเกย์ไม่เคยออกสาวและไม่มีคนให้นิยามว่าเป็นตุ๊ดหรือกะเทย แต่เพื่อนที่ใกล้ชิดจะทราบว่าเจ็กเป็นชายรักชาย ด้วยความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายของเจ็ก ซึ่งเขาก็ยอมรับและบางครั้งก็เล่าประสบการณ์ทางเพศให้เพื่อนสนิทฟัง ครอบครัวของเจ็กเป็นครอบครัวใหญ่ ในบ้านอาศัยกันอยู่หลายคนไม่มีใครรู้ว่าเจ็กมีเพศวิถีที่แตกต่างจากชายทั่วไปเพราะเมื่ออยู่ในบ้านเจ็กไม่ได้แสดงสิ่งใดที่ผิดแผกแตกต่างไปจากผู้ชายทั่วไปในสังคม เจ็กเคยชอบผู้หญิงตั้งแต่ชั้นมัธยมต้น แต่เมื่อเข้ามาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ กลับเป็นจุดเปลี่ยนแปลงให้เจ็กมีเพศวิถีที่เปลี่ยนไปจากการถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์กับรุ่นพี่ที่รู้จักโดยใช้กำลังบังคับให้เจ็กตกอยู่ในสภาพของฝ่ายรับในบทบาทเรื่องบนเตียง ซึ่งตนต้องทนเจ็บแต่ภายหลังก็รู้สึกชอบเพราะความรู้สึกดีกับการมีเพศสัมพันธ์ครั้งนั้น จนติดใจกลายเป็นวิถีทางเพศที่มีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกันเรื่อยมา ซึ่งส่วนใหญ่เจ็กจะเป็นฝ่ายรับเสมอเมื่อมีเพศสัมพันธ์

วา หนุ่มมุสลิม หน้าละอ่อนวัย 20 ปี ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคใต้ เป็นชายหนุ่มผิวขาว รูปร่างผอมสูง จัดว่าเป็นคนหน้าตาดีเนื่องจากมักจะมีผู้หญิงและเกย์ด้วยกันให้ความสนใจอยู่บ่อยครั้ง ลักษณะท่าทางภายนอกของวานั้นเหมือนผู้ชายคนอื่นในสังคม แต่ด้วยนิสัยจี๋เล่น จี๋อ่อน กอปรกับการคลุกคลีอยู่กับกลุ่มเกย์ออกสาวทำให้เขาซึมซับตัวตนเกย์ออกสาวบางอย่างโดยที่ตนเองไม่รู้ตัว เช่น การพูดจาจิบปากจิบคอ การพูดลงท้ายด้วยคำว่า “คะ” การใช้คำศัพท์ที่เกย์ออกสาวมักจะพูดจึงทำให้เพื่อนหรือคนที่รู้จัก รวมทั้งบุคคลอื่นที่พบเห็นบางคนให้นิยามกับว่าเป็นเกย์ออกสาวโดยใช้คำเรียกว่า “ตุ๊ด” หรือ “กะเทย” แต่ตนเองกลับให้นิยามกับตนเองว่าเป็นผู้ชาย เมื่อกล่าวในลักษณะของเพศภาวะลักษณะภายนอก บางครั้งกลับมองตนเองว่าชอบผู้ชาย แต่ยังสับสนกับการนิยามตนเองว่าเป็นเกย์หรือไม่ ทั้งนี้ผู้วิจัยสังเกตว่า อาจเกิดจากการที่ยังไม่ยอมรับว่าตนเป็นเกย์ อีกทั้งยังไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศกับผู้หญิง ซึ่งว่าบอกว่า “...ถ้าเห็นผู้หญิง บางทีก็ชอบ...แต่อยากคุยด้วย ไม่ได้คิดเรื่องนั้น (เรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ)...ไม่ค่อยรู้สึกว่ามีอารมณ์ทางเพศ...”

กล่าวโดยสรุปว่า เกย์ออกสาวและเกย์แอ็บแมนมีความแตกต่างกันทางเพศภาวะตามที่ผู้คนในสังคมส่วนใหญ่ให้คุณค่าหรือมองเห็น กล่าวคือ เกย์ออกสาวมักจะยอมรับหรือให้นิยามความหมายกับตนเองว่าเป็น “กะเทย” หรือ “ตุ๊ด” แต่เกย์แอ็บแมนจะไม่ยอมรับหรือไม่แสดงตัวตนเหล่านั้นออกมา แม้ว่าเกย์ทั้งสองประเภทจะมีเพศวิถีเหมือนกันคือ มีความหลงใหลในบุรุษเพศก็ตาม ทว่าในพื้นที่ สถานการณ์และเวลาที่แตกต่างกันการแสดงตัวตนของเกย์นั้นก็ย่อมแตกต่าง

กันด้วย อีกทั้งการแบ่งประเภทของเกย์นั้นกระทำได้อย่างยากเนื่องจากมิติทางเพศนั้นมีความลื่นไหลไปมา ไม่หยุดนิ่งยากที่จะนิยามได้อย่างชัดเจน

การเลื่อนไหล ซ้อนทับกันระหว่างตัวตนทางเพศภาวะและตัวตนทางเพศวิถีอันเป็นตัวตนที่ไม่แสดงถึงความเป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคม เช่น ตัวตนของพีบีคที่มีตัวตนกะเทย เกย์และไบเซกชวล ซึ่งเกิดขึ้นตามสถานการณ์และเวลาที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ตัวตนกะเทยมักจะเผยออกมาเมื่ออยู่กับกลุ่มเพื่อนที่สนิท ส่วนตัวตนเกย์และไบนั้นเกิดขึ้นเมื่ออยู่กับคู่รักหรือคู่สัมพันธ์ทางเพศ ดังรายละเอียด คือ

พีบีค หนุ่มใหญ่ รูปร่างใหญ่ วัย 27 ปี ทำงานอยู่ในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลา เป็นผู้มีลักษณะเรียบร้อยตั้งแต่วัยเด็ก มักจะแสดงกริยาท่าทางคล้ายผู้หญิงคือ กระตู่กระตัง พูดจาเสียงสูงแหลม วิดว้ายกระตุ้ว จนทำให้สังคมให้ความหมายกับพีบีคว่าเป็นตุ๊ดหรือกะเทย ด้วยการพิจารณาจากลักษณะกริยาท่าทางภายนอก ซึ่งตัวพีบีคเองก็ยอมรับ โดยให้ความหมายกับตนเองว่าเป็นตุ๊ดหรือกะเทยในบางครั้งเหมือนกับที่คนอื่น ๆ ให้นิยาม และเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นพีบีคมีเพศวิถีหรือรสนิยมทางเพศกับเพศเดียวกัน แต่ก่อนเข้ามหาวิทยาลัยก็กลับข้ามพรมแดนแห่งความเป็นชายรักชายไปสู่ดินแดนของชายรักต่างเพศโดยการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง แต่หลังจากนั้นก็กลับคืนสู่พื้นที่แห่งความเป็นชายรักเพศเดียวกันอีกครั้งและคงไว้ซึ่งเพศวิถีแบบรักเพศเดียวกันตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาโดยไม่กลับไปยุ่งเกี่ยวกับอิสตรีอีก ในบางพื้นที่ บางเวลา พีบีคเปลี่ยนตัวตนทางเพศภาวะจากผู้ชายกลายเป็นหญิงสาว โดยแสดงลักษณะท่าทางคล้ายผู้หญิง แต่ในบางครั้งก็แปลงร่างเป็นชายหนุ่มมาดแมนในตัวตนของเพศวิถีแบบชายรักชาย

2. การก่อร่างสร้างพฤติกรรม “เกย์” กับความลื่นไหลไม่หยุดนิ่งของตัวตนเรื่องทางเพศ

ปัจจุบันการกำเนิดขึ้นของอัตลักษณ์หรือตัวตนเกย์นั้นยังเป็นประเด็นที่ถกเถียงกันอยู่ในหลากหลายศาสตร์และแต่ละศาสตร์พยายามที่จะค้นหาคำตอบ แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดที่สามารถยืนยันหรือพิสูจน์ได้อย่างแน่นอนชัดเจนว่าการเป็นเกย์นั้นเกิดขึ้นจากสิ่งใด จากการวิจัยครั้งนี้พบว่าบุคคลที่เป็นชายรักเพศเดียวกันนั้น อาจเกิดจากทั้งพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม สังคมวัฒนธรรม ประกอบกันสร้างตัวตนเกย์ขึ้นมา

นอกจากนี้มีบุคคลที่เป็นเกย์หลายคนมีความลื่นไหลทางเพศกลับไปกลับมา ตัวอย่างเช่น พีวี ผู้มีตัวตนทางเพศที่หลากหลายทั้งตัวตนที่เป็นผู้ชายรักต่างเพศ เกย์แอ็บแมนรุกไบเซกชวล จากช่วงชีวิตที่ผ่านมาของพีวีที่เล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“...พี่เคยมีแฟนเป็นผู้หญิง นานแล้ว ตั้งแต่มหาลัย (มหาวิทยาลัย) คบกันได้สักพัก แต่ก็เลิกกันแล้ว เบื่อมั้ง...พี่เคยเป็นไบคือ เอาผู้ชายก็ได้ผู้หญิงก็ได้ มีคู่ทั้งหญิงทั้งชาย ช่วงนั้นไม่ได้คิดอะไรมากกับใครก็ได้ หาความสุขไปวัน ๆ แต่ตอนนี้อายุเราก็เยอะแล้วจะคิดเรื่องครอบครัวได้แล้ว แต่ดันมาเป็นแบบนี้ (เกย์)...กับผู้หญิงไม่แน่ใจ ไม่รู้เหมือนกันว่าจะมีอะไรกับผู้หญิงได้หรือเปล่า...”
(พีวี, 2551 : สัมภาษณ์)

จากคำกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นถึงความลื่นไหลทางเพศที่ไม่หยุดนิ่ง ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และช่วงเวลา ซึ่งพีวีเป็นเกย์ที่มีการเปลี่ยนผ่านจากผู้ชายรักต่างเพศในวัยเด็กกลายเป็นชายรักสองเพศในช่วงวัยรุ่น และเปลี่ยนจากชายรักสองเพศกลายเป็นชายรักเพศเดียวกันโดยสมบูรณ์ในช่วงวัยผู้ใหญ่ โดยนิยามตัวตนที่เกิดขึ้นจากลักษณะของความสัมพันธ์ทางเพศ คือ วัยเด็กมีความรักใคร่หลงใหลในผู้หญิง ส่วนในวัยรุ่นนั้นเริ่มสนใจในเรือนร่างของเพศชาย แต่ก็ไม่ได้เลิกสนใจในสรีระของผู้หญิง สำหรับวัยผู้ใหญ่ ความรักใคร่หรือความต้องการทางเพศกับผู้หญิงนั้นแทบไม่หลงเหลือต่างกับความรักที่มีให้กับเพศเดียวกันกลับยิ่งเพิ่มพูนขึ้นกลายเป็นชายรักชายอย่างเต็มตัว ซึ่งการก่อร่างสร้างตัวตนเกย์ขึ้นมาั้นเกิดขึ้นจากเบื้องลึกในจิตใจมากกว่าการเลือกที่จะเป็นเกย์ ดังที่พีวีกล่าวด้วยความรู้สึกอึดใจที่ไม่สามารถกลับไปเป็นผู้ชายรักต่างเพศได้อีก พร้อมกับบอกเหตุผลที่ไม่สามารถเปลี่ยนกลับมาเป็นชายแท้ได้ว่า “...พี่ไม่ใช่กะเทย เราก็เหมือนผู้ชายทั่วไปแหละ แต่ชอบผู้ชาย...” (พีวี, 2551 : สัมภาษณ์) แสดงให้เห็นว่าการเป็นเกย์ไม่ได้เกิดจากการเลือกของตัวเกย์เอง ซึ่งคล้ายกับการที่บุคคลหนึ่งชอบใครสักคนโดยไม่มีเหตุผล แม้จะให้เลิกชอบอย่างไรก็กระทำไต่ยาก หรือการให้บุคคลที่เกลียดใครสักคนหนึ่ง ก็ยากที่จะให้เขากลับมาชอบคน ๆ นั้น เช่นเดียวกับเกย์ ที่ในช่วงเวลาหนึ่งเคยเป็นชายรักต่างเพศ ซึ่งจะให้ชอบผู้ชายด้วยกันนั้นก็คงกระทำไต่ยาก แต่เมื่อถึงช่วงเวลาและสถานการณ์หนึ่งกับผู้ชายคนหนึ่งกลับทำให้เขาหลงใหลในเพศเดียวกันได้ ซึ่งพฤติกรรมกับการเลือกนิยามตัวตนนั้นเป็นคนละอย่างกัน กล่าวคือ พีวีมีพฤติกรรมชอบผู้หญิง แต่อาจเลือกนิยามตนเองว่าเป็นผู้ชายหรือเกย์ก็ได้ ในทางกลับกัน หากพีวีปฏิบัติตน คือ ชอบผู้ชาย ตัวเขาอาจเลือกที่จะนิยามตนเองว่าเป็นผู้ชายหรือเกย์ก็ได้ขึ้นอยู่กับบริบทแวดล้อมและสถานการณ์ในตอนนั้น กล่าวโดยสรุปว่า ความเป็นเกย์หรือการชอบผู้ชายของบุคคลหนึ่งนั้นไม่ได้ตั้งใจที่จะเลือกปฏิบัติ แต่สำหรับการนิยามตัวตนเกย์นั้นบุคคลสามารถเลือกสร้างความหมายให้กับตัวเองได้ขึ้นอยู่กับบริบทแวดล้อม

ส่วนพีทมีตัวตนทางเพศ คือ ผู้ชายรักต่างเพศ เกย์แอ็บแมนรุก ผู้ชายออกสาว ดังที่พีทเล่าถึงชีวิตที่หักเหทางเพศวิถีของตนว่า

“...เมื่อก่อนผมก็เป็นผู้ชายทั่วไปนี่แหละ มีแฟน อยู่พยาบาล คณะพยาบาล แต่เค้าก็ไปมีคนใหม่ เสียใจมาก... จากนั้นไม่นานผมก็มีอะไรกับผู้ชายครั้งแรก กับเพื่อน เพื่อนผมเอง อยู่คนละคณะ เค้าอยู่คณะ...เป็นเพราะสนิทกันมั้ง อยากด้วยแหละ ก็เลยมีอะไรกัน...ตั้งแต่นั้นก็ชอบผู้ชาย ชอบที่ออกสาว แต่ผมไม่ใช่กะเทยนะ ที่ออกสาวนั้น ทำไปสนุกๆ (สนุก) คลายเครียด...” (พีท, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำให้สัมภาษณ์ของพีทสะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านจากชายรักต่างเพศ กลายเป็นชายรักเพศเดียวกัน ซึ่งข้ามผ่านการเป็นชายรักสองเพศ อาจเป็นเพราะจุดหักเหคือการผิดหวังจากความรักที่มีต่อสตรีเพศ เป็นเงื่อนไขสำคัญให้พีทเกิดความรู้สึกไม่ชอบ หรือเกลียดผู้หญิง กอปรกับการสนิทสนมกับเพื่อนผู้ชายผนวกกับอารมณ์ทางเพศก็อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความหลงใหลในเพศเดียวกันได้ สิ่งเหล่านี้จึงเป็นบริบทที่ก่อร่างสร้างตัวตนเกย์ให้กับพีทขึ้นมา ส่วนการออกสาวก็เกิดขึ้นจากการเลียนแบบหรือซึมซับลักษณะท่าทางคำพูดจากเพื่อนเกย์ออกสาวรอบข้าง เพื่อนผู้หญิง หรือสื่อต่าง ๆ โดยที่ตนเองไม่รู้ตัว ซึ่งจากการสังเกตของผู้วิจัยมักจะเป็นตัวตนที่แสดงออกมาควบคู่กับความสนุกสนานร่าเริง อาจเป็นเงื่อนไขหนึ่งที่ทำให้พีทปฏิบัติเพียงเพื่อระบายความเครียดหรือสร้างความสนุกสนานในกลุ่มเพื่อนเท่านั้น ซึ่งเขาก็เลือกนิยามตนเองว่าเป็นเกย์คิง อันแสดงให้เห็นถึงความเป็นชายรักชายแต่มีความเป็นชายที่สมชายในทางเพศภาวะ แม้ว่าบุคคลรอบข้างจะสร้างนิยามให้เขาเป็นเกย์ออกสาวก็ตาม ดังนั้นพฤติกรรมหรือปฏิบัติการของบุคคลที่เป็นเกย์นั้นเกิดขึ้นมาโดยที่บุคคลนั้นไม่ได้รู้ตัว แต่เขาสามารถเลือกสร้างนิยามตัวตนนั้น ๆ ได้ ดังเช่น พฤติกรรมการออกสาวของพีทที่เกิดขึ้น โดยความไม่ตั้งใจจะเป็นเกย์ออกสาวหรือเป็นหญิงสาว แต่เกิดจากความต้องการจะระบายความเครียดหรือสร้างความสนุกสนานให้คนรอบข้าง ซึ่งพีทก็ได้เลือกนิยามให้ตัวตนนี้ว่า เป็น “ชายแท้” ที่แสดงพฤติกรรมที่คนอื่นเรียกว่า “ออกสาว” เพียงเพื่อระบายความเครียดเท่านั้น

สำหรับพีทก็มีตัวตนทางเพศ คือ กะเทย เกย์ออกสาว เกย์แอ็บแมนรุก และไบเซกชวลดังที่พีทก็เล่าให้ฟังถึงช่วงวัยเด็กว่า

“...สมัยเด็ก ๆ ถูกล้อว่าเป็นตุ๊ด ก็เคยคิดว่าเรา
เป็นตุ๊ด โตขึ้นก็เริ่มชอบผู้ชาย ได้ชาย (มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย)
แต่ก่อนก่อนเข้ามาหาลัย (มหาวิทยาลัย) พี่เคยได้ผู้หญิง...แต่ตอนนี้
เป็นรุก (เกย์รุก) แฟนเป็นรับ...” (พีบิก, สัมภาษณ์ : 2552)

จากประสบการณ์ที่ทั้งพีวี่ พีทและพีบิก บอกเล่าถึงวิถีชีวิตทางเพศที่เปลี่ยนแปลง
ลื่นไหลไปมาแสดงให้เห็นว่าเรื่องเพศมีความลื่นไหลไม่หยุดนิ่งตายตัว สามารถเปลี่ยนแปลงไปตาม
สถานการณ์และเวลาต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับบุคคลว่าจะเลือกสร้างนิยามความหมายให้กับตนเองในพื้นที่
สถานการณ์หรือเวลานั้นอย่างไร

บางครั้งบุคคลที่มีรูปร่างหน้าตาคล้ายกับผู้หญิง เช่น สาวประเภทสองบางคนที่มี
ลักษณะรูปร่างหน้าตาคล้ายผู้หญิงมาตั้งแต่เด็ก ดังเช่นพีปู ผู้ชายที่มีรูปร่าง หน้าตาและลักษณะ
ท่าทางคล้ายผู้หญิง ซึ่งมีคนอื่นเข้าใจผิดอยู่เสมอว่าเป็นเพศหญิงตั้งแต่วัยเด็ก พีปูกล่าวว่า

“...พี่ว่าเกย์เป็นเพราะพันธุกรรมมากกว่า
สิ่งแวดล้อมนะ เหมือนพีนี้ เป็นเพราะเราหน้าตาอย่างนี้ เป็นหญิง
แบบนี้มาตั้งแต่เด็ก พี่ว่าเป็นเพราะยีนต์มากกว่าการสิ่งแวดล้อม
เหมือนไปไหนมาไหนกับแม่ คนก็ทักว่า พาลูกสาวมาด้วยหรือ
แม่ก็บอกว่า ลูกชาย จนแม่ชินแล้ว เราก็ชินซะแล้ว เป็นเพราะเหตุ
นี้มันทำให้เรากลายเป็นกะเทย...” (พีปู, 2551 : สัมภาษณ์)

ส่วนสมศักดิ์กล่าวว่า

“...มีญาติเป็นกะเทย เป็นน้ำ เป็นน้องของแม่
ศักดิ์เอง...” (สมศักดิ์, 2551 : สัมภาษณ์)

และตู่กล่าวในทำนองเดียวกันว่า

“...น้ำจันเป็นเหมือนกัน (เกย์) เปิด
ร้านทำผม...” (ตู่, 2551 : สัมภาษณ์)

จากคำสัมภาษณ์ของเกย์ทั้งสามนั้น เป็นกลุ่มคนหนึ่งที่เชื่อว่าพันธกรรมเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้พวกเขากลายเป็นเกย์ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าความเชื่อซึ่งเป็นความรู้สึกของผู้ที่เป็นเกย์จะต้องตามที่พวกเขาเหล่านั้นได้กล่าวไว้ เพราะการประกอบสร้างความเป็นเกย์ก็ต้องอาศัยปัจจัยจากสิ่งแวดล้อม สังคมวัฒนธรรมเป็นส่วนประกอบสร้างด้วย เช่น พี่ปูที่มีรูปร่างลักษณะคล้ายผู้หญิงมาตั้งแต่วัยเด็ก หากได้รับการอบรมสั่งสอนหรือเลี้ยงดูให้มีบทบาททางเพศเป็นผู้ชายก็อาจไม่กลายเป็นเหมือนผู้ชายอื่นทั่วไปในสังคม นอกจากนี้มีผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาคล้ายผู้หญิงหรือมีญาติพี่น้องที่เป็นเกย์จำนวนไม่น้อยที่ไม่ได้เป็นชายรักเพศเดียวกัน ดังเช่น บอมกล่าวว่า “...ผมมีที่เป็น (เกย์) แต่ผมไม่ใช่...ผมชอบผู้หญิง...” ซึ่งบุคลิกของบอมคือเป็นเด็กหนุ่มรูปร่างสูง ผิวคล้ำ หุ่นเป็นนักกีฬา มีท่าทางการเดินที่สง่างามสมชายชาติศรี พูดจาห้าว เสียงดัง แสดงถึงบทบาทของความ เป็นชายและมีคูรักรักเป็นผู้หญิง (บอม, 2552 : สัมภาษณ์) ส่วนพี่ชูผู้ที่มีถูกกล่าวหาว่าเป็นเกย์เนื่องจากมีบุคลิกลักษณะคล้ายเกย์ คือ เป็นหนุ่มตัวเล็ก ผอมบาง คุยเก่ง เมื่อพูดจามักจะแสดงท่าทางด้วยการทำไม้ทำมือประกอบซึ่งดูอ่อนแอ พี่ชูเล่าว่า “...เพื่อนพี่ว่าพี่เป็นเกย์ แต่พี่ไม่ได้เป็น พี่ไม่ได้ชอบผู้ชาย...อาจเป็นเพราะเราเรียบร้อยแล้วเลยว่าเป็น...” (พี่ชู, 2552 : สัมภาษณ์)

จากข้อมูลข้างต้นของผู้ให้ข้อมูลทั้งเกย์และผู้ชายที่มีตัวตนคล้ายเกย์ ทำให้ผู้วิจัยมีความเชื่อว่าการกำเนิดเกิดตัวตนของชายรักเพศเดียวกันนั้น มีสาเหตุ ปัจจัย จากการประกอบสร้างทางสังคมวัฒนธรรมเป็นสำคัญ เพียงแต่ว่าการก่อร่างสร้างตัวตนเกย์ขึ้นมาั้นไม่สามารถกล่าวได้อย่างชัดเจน แน่แน่นอนว่าเกิดขึ้นจากสิ่งใด ช่วงเวลาใด ซึ่งจากการให้สัมภาษณ์ของเกย์หลายคน พบว่าการก่อร่างสร้างตัวตนของความเป็นเกย์เกิดขึ้นจากหลายปัจจัย และเกิดขึ้นหลายช่วงวัยตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยรุ่น ซึ่งเกย์ส่วนใหญ่ที่มีลักษณะท่าทางคล้ายผู้หญิงหรือมีพฤติกรรมออกสาวนั้น มักจะเกิดขึ้นในวัยเด็ก ซึ่งสถาบันที่ส่งเสริมพฤติกรรมที่แตกต่างจากความเป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคม ได้แก่ สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา และสื่อต่าง ๆ ดังที่เบคเล่าถึงช่วงชีวิตในวัยเด็กว่า

“...ที่บ้านก็มีพ่อ แม่...น้ำ (ผู้หญิง) กับยามาช่วย

เลี้ยงที่เรานิสัยอย่างนี้ เรียบร้อย ไม่ชอบความรุนแรงเพราะที่บ้าน ด้วยแหละที่สอน...พอเข้าโรงเรียน...(โรงเรียนชายล้วน) ด้วยนิสัยที่ไม่ชอบความรุนแรงจึงเข้ากับกลุ่มพวกกะเทย...เล่นกับพวกนี้ (ผู้ชาย) เล่นรุนแรงมาก บอลเตะรุนแรงไม่ชอบ ให้ไปคูก็ไม่ไป ดู...กับกะเทยเข้ากันได้ เข้าใจซึ่งกันและกัน ไม่ใช่หัวรุนแรง อ่อนโยน

แต่ไม่เหมือนชะนี (ผู้หญิง) นิสัยใกล้เคียงกัน ผู้ชายป่าเถื่อนกิน...”

(เบค, 2551 : สัมภาษณ์)

คำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นว่า การเป็นเกย์โดยเฉพาะเกย์ออกสาวที่มีพฤติกรรม “ออกสาว” อาจได้รับหรือซึมซับลักษณะนิสัยจากคนใกล้ชิดรอบข้างซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงอาจได้รับบทบาทหรือลักษณะของความเป็นหญิงโดยไม่รู้ตัว และด้วยลักษณะบางอย่างที่ไม่ถือว่ามี ความเป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคม ทำให้ไม่สามารถทำกิจกรรมหรือมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้ชายบางคนได้ ดังเช่น บิ๊กกล่าวถึงบางกิจกรรมที่ไม่สามารถทำร่วมกับเด็กผู้ชายทั่วไปได้ว่า “...ที่ไม่ เล่นกับผู้ชายเพราะไม่ชอบความรุนแรง ฟุตบอลก็ไม่เล่น เจ็บ...” ซึ่งบิ๊กกล่าวด้วยว่า ลักษณะนิสัย อ่อนโยนที่ผิดแผกกับพี่ชายที่มีลักษณะห้าว พูดเสียงดัง เข้มแข็ง นั้นได้รับมาจากการอบรมสั่งสอน และการซึมซับจากแม่ที่เป็นคนพูดจาไพเราะ เรียบร้อย มองโลกในแง่ดีและไม่ชอบความรุนแรง “...แม่บีเป็นคนสุภาพ พูดเพราะ ไม่ชอบแก้ปัญหาด้วยการใช้กำลัง แม่จะสอนบีอยู่เสมอว่า ไม่ให้ใช้ กำลัง ไม่ให้พูดหยาบ บีเลยได้แม่มาบ้างผิดกับไอ้...(พี่ชายของบี) มันนิสัยผู้ชายเถื่อนหน่อย...” (บี, 2551 : สัมภาษณ์)

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น พบว่า เกย์ออกสาวมีตัวตนทางเพศภาวะ คือตัวตน ออกสาวซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างจากเด็กผู้ชายคนอื่นที่มีพฤติกรรมทางเพศที่ “ปกติ” ตามบรรทัดฐาน ทางสังคมนั้นคือมีความเป็นชายที่สมชาย แตกต่างกับการออกสาวที่เป็นพฤติกรรมที่เป็นสิ่ง “ไม่ ปกติ” ในสายตาของสังคมนั้นส่วนใหญ่ อันเป็นการสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ที่ถูกนิยามว่า “กะเทย” หรือ “ตุ๊ด” แต่ตัวตนที่ชี้ชัดให้บุคคลที่เป็นเกย์ออกสาวมั่นใจกับการนิยามความเป็นเกย์ต่อตนเอง คือ ตัวตนของความเป็นชายรักเพศเดียวกัน

ผู้ให้ข้อมูลบางคน เช่น เบคและบี รู้สึกว่าตนไม่ใช่ผู้ชายหรือมีความแตกต่างจาก ผู้ชายทั่วไป ก่อนอย่างเข้าสู่วัยรุ่นซึ่งความต้องการทางเพศหรือสำนึกทางเพศที่รู้สึกว่าตนมีบทบาท ทางเพศเป็นหญิง อาจมีส่วนเกี่ยวข้องข้องกับการเป็นเกย์ เนื่องจากบุคคลที่เป็นเกย์ออกสาวส่วนใหญ่ไม่ สามารถตอบคำถามได้อย่างชัดเจนว่าตนเริ่มรู้สึกว่าชอบผู้ชายหรือมีความต้องการทางเพศกับผู้ชาย ในช่วงเวลาใดและเกิดขึ้นได้อย่างไร รู้เพียงว่าตนไม่เคยชอบผู้หญิงหรือมีความต้องการทางเพศกับ ผู้หญิง ดังที่เบคกล่าวว่า “...ไม่เคยชอบผู้หญิง...ชอบผู้ชายคนแรกเป็นรุ่นพี่...” และบิ๊กกล่าวในทำนอง เดียวกันว่า “...ไม่เคยชอบผู้หญิง...รู้สึกว่าเหมือนกัน...” และความรู้สึกแรกที่เป็นดัชนีชี้วัด ตัวตนความเป็นชายรักชายที่เกย์สัมผัสได้ครั้งแรกคือ ประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันซึ่งทำให้ ตัวเกย์เองนิยามตนเองว่าเป็นเกย์อย่างสมบูรณ์

ประสบการณ์ทางเพศ เป็นส่วนสำคัญยิ่งที่ส่งเสริมตัวตนเกย์ ซึ่งประสบการณ์วัยเด็กมีผลต่อพฤติกรรมความรักเพศเดียวกันด้วยเหมือนกัน เช่น การอาศัยอยู่โรงเรียนชายล้วน อาจทำให้มีประสบการณ์ทางเพศกับเพื่อนชายด้วยกัน การถูกลวนลามทางเพศโดยเพื่อนบ้าน ญาติที่เป็นผู้ชาย ทำให้เกิดความชอบ ความประทับใจ จนเกิดความฝังใจ ตัวอย่างเช่น

บี ชายหนุ่มวัย 25 ปี ทำงานเป็นคุณครูอยู่ในโรงเรียนแห่งหนึ่งในภาคกลาง เป็นเกย์ออกสาวที่เวลาแอบแมนแล้วไม่มีใครดูออกว่า มีตัวตนของหญิงสาวสิงในร่างชายหนุ่มที่บึกบึนของเขาอยู่ บีกล่าวถึงประสบการณ์ครั้งแรกที่มีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันว่า

“...ครั้งแรกตอนม.6 กับรุ่นพี่ที่จบไปแล้ว...

ตอนนั้นเพิ่งซ้อมกีฬาเสร็จด้วยกัน เก็บตัวในโรงยิมฯ นอนในห้องพักนักกีฬา พอถึงเวลานอน ก็นอนรวมกันเป็นแถว ไม่รู้คนอื่นหลับหรือยัง แต่พี่เค้าก็มานอนข้างบี พอปิดไฟจะนอน พี่เค้าก็เข้ามาจูบปาก เราก็มีอารมณ์ ก็เลยมีอะไรกัน...เพราะมีอารมณ์เลย!
อยากลองด้วย...” (บี, 2551 : สัมภาษณ์)

ส่วนเบค หนุ่มวัย 19 ปี ศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคใต้ เล่าให้ฟังถึงความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายครั้งแรกว่า

“...กับคนไม่รู้จัก...ตอนนั้นเจอกันในห้องน้ำข้างๆ (ข้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในหาดใหญ่) มองหน้ากัน มองตากัน แล้วก็ขอเบอร์ (โทรศัพท์) กัน แล้วก็นัดเจอกัน ไปที่ห้องพี่เค้า เป็นห้องพัก กลัวเหมือนกัน แต่ก็อยากลองว่าเป็นไง ก็เลยไปพอไปถึงห้อง พี่เค้าก็ถือกระดาษ พี่เค้าถอดเสื้อผ้าออกหมดแล้ว เบคก็เลยถอดบ้าง แล้วก็ (มีเพศสัมพันธ์กัน)...เพราะอยากลองอยากรู้ว่าเป็นยังไง...” (เบค, 2551 : สัมภาษณ์)

สำหรับสมศักดิ์ กล่าวถึงเหตุการณ์วันที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายครั้งแรกว่า

“...กับลูกพี่ลูกน้อง...ตอนนั้นกำลังเล่นอะไรกันอยู่จำไม่ได้ แต่เข้าไปในห้องนอนกับมันสองคน ปิดไฟด้วย มัน

เปิดหนังสือไปให้ดู อยู่ดีดีมันก็ให้เอามือไปจับของมัน แล้วมันก็มาจับของศักดิ์...เราก็มีอาการ อยากรู้ว่าของมันใหญ่ไหม ก็เลยจับดู แล้วก็ (ช่วยกันสำเร็จความใคร่)...เพราะอยากรู้ว่าเป็นยังไง...มีอาการด้วยเพราะหนังสือ..." (สมศักดิ์, 2551 : สัมภาษณ์)

จากประสบการณ์ที่ผู้ให้ข้อมูลกล่าวมานั้นพบว่าประสบการณ์ทางเพศกับผู้ชายครั้งแรกเป็นเพราะความต้องการทางเพศและความอยากรู้อยากเห็น อยากรลอง ควบคุมด้วยเสมอ ซึ่งมีบุคคลผู้นิยามตนเองว่าเป็นผู้ชายแท้จำนวนไม่น้อยที่เคยมิความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน อันแสดงให้เห็นว่าการเป็นเกย์หรือไม่ขึ้นอยู่กับกระบวนการช่วงชิงความหมายให้กับพื้นที่ร่างกายของบุคคลนั้น ๆ อีกทั้งการสร้างความเป็นอื่นที่สังคมมักจะหยิบยื่นให้กับบุคคลที่มีลักษณะแตกต่างจากความเป็น "ปกติ" ตามบรรทัดฐานทางสังคม ดังที่เกย์ออกสาวทั่วไปได้รับการสถาปนาความเป็นเกย์จากพฤติกรรมที่ไม่แสดงออกถึงความเป็นชายตามที่สังคมให้คุณค่า

ความต้องการทางเพศหรือความสนใจในเพศเดียวกันของเกย์ออกสาวนั้น แตกต่างกับเกย์แอ็บแมนที่มีลักษณะท่าทางเป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งโดยส่วนใหญ่กล่าวว่า วัยเด็กมีวิถีชีวิตทางเพศที่ไม่ผิดแผกแตกต่างจากผู้ชายทั่วไปในสังคม กล่าวคือ มีเพศภาวะหรือความเป็นชายที่สมชายเหมือนกับผู้ชายโดยทั่วไป และมีรูปแบบความรัก ความปรารถนา ความพึงพอใจทางเพศกับผู้หญิง จนมีเหตุการณ์บางอย่างทำให้เกิดจุดเปลี่ยนของตัวตน ความรู้สึกของพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของเกย์นั้น เกิดขึ้นเองซึ่งบางคนอาจเกิดขึ้นตั้งแต่อายุยังน้อยแต่บางคนเกิดขึ้นเมื่อโตแล้ว แม้ว่าความรู้สึกของพฤติกรรมรักเพศเดียวกันจะมีพัฒนาการขึ้นมาเอง แต่ความคิดที่ตนแตกต่างจากบุคคลอื่นก็ค่อยๆ เกิดขึ้นด้วย เช่น วัยรุ่นชายมีการเล่นเกมทางเพศ หรือสำเร็จความใคร่ให้กันและกัน ซึ่งกว่าจะรู้ว่าการกระทำนี้มีความสำคัญกับตนก็ใช้เวลานาน ดังที่ พี่วีกล่าวถึงความรู้สึกแรกที่มีความรู้สึกที่ตนเองมีความแตกต่างจากผู้ชายคนอื่นว่า

“...เริ่มรู้สึกว่าเป็น (เกย์) ตั้งแต่ ม. 3 รู้สึกว่าชอบพิลึกคิลล สรีระของผู้ชาย สนใจลูกล้ามเนื้อ สัดส่วนต่าง ๆ ของผู้ชาย ชอบดูหุ่น ลูกล้ามของผู้ชาย ก็เหมือนกับผู้ชายที่มองผู้หญิง ดูหน้าอกอะไรอย่างนั้น อยากรมีหุ่นแบบนั้น...เมื่อก่อนหุ่นไม่ดี... แต่ตอนนั้นยังไม่เคยมีแฟน ทั้งผู้หญิง ผู้ชาย ไม่ได้สนใจใครเท่าไร... เพิ่งมามีตอนทำงานแล้ว...คนแรก...” (พี่วี, 2552 : สัมภาษณ์)

ปรากฏการณ์นี้แสดงถึงการเปลี่ยนผ่านจากผู้ชายแท้กลายเป็นเกย์ อันเกิดจากความรูสึกที่แตกต่างจากผู้ชายโดยทั่วไป ด้วยการปฏิบัติที่เกิดจากความต้องการส่วนลึกของจิตใจซึ่งเกิดขึ้นมาโดยไม่รู้สาเหตุหรือเงื่อนไขที่ชัดเจนแน่นอน รู้เพียงว่าตนเองนั้นเริ่มสนใจในเรือนร่างของผู้ชายด้วยกัน ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในอดีตของช่วงชีวิตที่ผ่านมา อีกทั้งยังสามารถเปรียบเทียบถึงความรูสึกที่แตกต่างระหว่างการสนใจในเรือนร่างของผู้หญิงกับเรือนร่างของผู้ชาย

เกย์บางคนอาจถูกลวนลามทางเพศจากผู้ชาย จนทำให้เกิดการฝังใจหรือติดใจจากเหตุการณ์นั้น ตัวอย่างเช่น แจ็ก ได้เล่าถึงประสบการณ์ทางเพศกับผู้ชายครั้งแรกว่า

“...ครั้งแรกที่โดน...เป็นรุ่นพี่ที่หอ เจ้าชอบเรา วันนั้นอยู่คนเดียว พี่เค้ามาที่ห้อง ล้อคประตูละก็ เราก็ตกใจ พี่เค้าก็เข้ามาหา บอกให้เราถอดเสื้อผ้า เราก็ไม่ยอมแล พี่เค้าก็เลยใช้กำลัง.. บอกว่าถ้าไม่ให้จะต่อ...เราก็ต้องยอม..ตอนแรก ๆ (ที่มีเพศสัมพันธ์) รูสึกเจ็บ แต่ตอนหลังเสียวแทน ก็เลยชอบ...ตอนหลังก็มีอะไรกับคนอื่น ปกติ...” (แจ็ก, 2551 : สัมภาษณ์)

ส่วนสมศักดิ์เคยถูกบังคับให้เป็นฝ่ายรับ (ทางทวารหนัก) จากลูกพี่ลูกน้องของตน ทำให้เกิดความรู้สึกกลัวและฝังใจกับเหตุการณ์นั้นมาก แต่ต่อมากก็เกิดความรู้สึกหลงใหล รักใคร่ในเพศเดียวกัน เนื่องจากความใกล้ชิดสนิทสนมจนเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกัน ซึ่งเป็นผู้ชายอื่นที่ไม่ใช่ลูกพี่ลูกน้องคนนั้น (สมศักดิ์, 2551 : สัมภาษณ์)

เกย์เอ็บบแมนส่วนใหญ่เคยมีคู่รักที่เป็นผู้หญิงมาก่อน แต่มีจุดหักเหที่ทำให้เปลี่ยนรสนิยมทางเพศ โดยมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผู้หญิง ดังที่ พี่วีบอกเล่าถึงความรู้สึกที่มีต่อหญิงคนรักที่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกันแล้วว่า “...ที่เลิกกับแฟนผู้หญิงเหวอ เพราะผู้หญิง จู้จี้ ขี้หึง เอาแต่ใจ นำราคาญ...” (พี่วี, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนพีทกล่าวถึงผู้หญิงที่ตนเคยทุ่มเทความรักให้อย่างมากมายว่า “...เขาทำให้ผมเสียใจ ไปมีคนอื่น ผมไม่ชอบคนเจ้าชู้...” (พีท, 2552 : สัมภาษณ์)

เกย์จำนวนหนึ่งไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงได้ ส่วนใหญ่เป็นเกย์ออกสาว โดยพวกเขาให้เหตุผลว่า เป็นเพราะสงสารผู้หญิง เพราะผู้หญิงเป็นเพศแม่หรือไม่ทราบเหตุผลว่าเป็นเพราะอะไรรู้เพียงแต่ว่าตนเองมีตัวตนไม่แตกต่างกับผู้หญิง ดังคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลได้แก่ เอ เป็นเกย์ออกสาวตั้งแต่วัยเด็กที่ไม่ยอมรับตนว่าเป็นกะเทยจนกระทั่งเรียนชั้นมัธยมปลาย ให้ปากคำกับผู้วิจัยเมื่อถามถึงความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามว่า

“...น้องเคยมีแฟนเป็นผู้หญิง รักแบบรักผู้ชายนี้แหละ...เลิกเพราะเขามีคนใหม่ ตั้งแต่ต้นได้...ยังไม่เคยมีอะไรกับผู้หญิง...ไม่กล้า...สงสาร คิดว่าเป็นเพศเดียวกันกับแม่...แต่ก็มีนะ บางทีเห็นผู้หญิงหน้าตาดี...อยู่เหมือนผู้ชาย เหมือนทอม ก็มีอารมณ์ (ทางเพศ) ขึ้นมา หรือว่าน้องจะเป็นไป...” (เอ, สัมภาษณ์ : 2551)

จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า การเป็นเกย์โดยพิจารณาจากเพศภาวะ เช่น การออกสาว แตกต่างกับการเป็นเกย์ในทางเพศวิถี ซึ่งเอที่แม่จะมีตัวตนออกสาว แต่ก็ไม่เคยยอมรับว่าตนเป็นเกย์จนกระทั่งมีประสบการณ์ทางเพศกับผู้ชายทำให้ตนเองรู้สึกว่าจะแตกต่างจากผู้ชายทั่วไป โดยสิ้นเชิง และเหตุผลที่ทำให้ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงเนื่องจากความสงสารในเพศแม่ อย่างไรก็ตาม ฮอร์โมนหรือความรู้สึกทางเพศตามธรรมชาติก็ยังเกิดขึ้นเมื่อเห็นเพศตรงข้ามที่มีลักษณะทางเพศภาวะที่แตกต่างไปจากลักษณะของผู้หญิงตามบรรทัดฐานทางสังคม คือ ผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตา ลักษณะคล้ายผู้ชาย สิ่งนี้อาจเป็นสิ่งชี้ชัดได้ว่า ความรู้สึกทางเพศซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการมีเพศสัมพันธ์ของเพศชายนั้น เกิดจากการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไข ไม่ใช่พันธุกรรมล้วน ดังนั้นการประกอบสร้างทางสังคมนั้นมีส่วนสำคัญในการก่อให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคล รวมถึงเพศภาวะและเพศวิถีด้วย เหตุผลของเอแตกต่างกับบี เกย์ออกสาวตั้งแต่วัยเด็กเช่นกันแต่ไม่เคยอยากแปลงเพศหรือตกแต่งเรือนร่างให้เป็นผู้หญิง อีกทั้งไม่เคยมีความรักฉันทู้รักกับเพศตรงข้าม แม้ว่าวัยเด็กจะมีความสนิทสนมกับเพื่อนผู้หญิงบางคนซึ่งในสายตาคอนอื่นเรียกได้ว่าเป็นคู่รัก แต่สำหรับบีสิ่งนั้นเรียกว่าความสนิทสนมหรือความรักแบบเพื่อน ด้วยเหตุผลที่มีต่อเพื่อนผู้หญิงทุกคนตลอดช่วงชีวิตว่า

“...คิดว่าเราเป็นผู้หญิง เวลาอยู่ใกล้กัน สนิทกันก็รู้สึกว่าเป็นเหมือนกัน เป็นพวกเดียวกัน แต่ก็ไม่ได้อยากเป็นผู้หญิง บอกไม่ถูก...” (บี, สัมภาษณ์ : 2551)

จากข้อมูลของเอและบีทำให้ทราบว่า พฤติกรรมเกย์นั้นเกิดขึ้นจากการเรียนรู้หรือการประกอบสร้างทางสังคมเป็นสำคัญ เนื่องจากหากลองคิดว่า เอ ที่แม่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย แต่ทว่ายังมีความรู้สึกทางเพศกับอิสตรีอยู่และสามารถมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามได้ อีกทั้งไม่ได้มีตัวตนออกสาว ซึ่งทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นในบางช่วงชีวิต บางช่วงเวลา บางสถานการณ์ สังคมก็อาจจะมองว่าเขาเป็นผู้ชายทั่วไป ดังในกรณีที่ผู้ชายบางคนซึ่งสังคมให้นิยามว่าเป็น “ผู้ชายแท้” เนื่องจากไม่

มีตัวตนออกสาว มีความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศ ถึงแม้จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกันก็ตาม ก็ยังได้รับการนิยามว่าเป็น “ผู้ชาย” แตกต่างกับบีที่ชอบผู้ชายเท่านั้น ไม่อยากเป็นผู้หญิง แต่มีตัวตนออกสาว ซึ่งตัวตนเองหากเขาไม่แสดงออกมา บีก็จะกลายร่างเป็นผู้ชายทั่วไป (เกิดขึ้นในบางสถานการณ์ที่เรียกว่า “แอบชาย”) สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า สิ่งสำคัญที่ชีวิตความเป็นอยู่คือการเป็นเกย์ที่สังคมมองก็คือ เพศภาวะที่ไม่ใช่ผู้ชาย และการไม่รักเพศตรงข้าม ไม่ใช่การรักเพศเดียวกัน ซึ่งเหตุผลนี้เป็นสิ่งสำคัญในการอธิบายว่า เหตุใดเกย์บางคนถึงไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตชีวิตทางเพศเฉกเช่นผู้ชายทั่วไปที่มีรักต่างเพศได้ อย่างไรก็ตามเกย์ออกสาวหลายคนสามารถมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงได้ ยกตัวอย่างเช่น

พีบีก็เกย์ออกสาวที่โดยปกติมักจะแสดงออกสาวอยู่เป็นประจำในพื้นที่ทางสังคมแทบทุกพื้นที่ซึ่งบอกเล่าด้วยสีหน้าปกติว่า “...เคยได้ผู้หญิง ก่อนขึ้นปีหนึ่ง..ผู้หญิงเป็นฝ่ายเริ่มก็เลยปล่อยเลยตามเลย...อยากลอง...” (พีบี, 2552 : สัมภาษณ์) ทั้งที่ตนเองแสดงตัวตนเกย์ออกสาวมาตั้งแต่เด็กซึ่งตนเองก็ยอมรับและนิยามตนเองว่าเป็น “กะเทย” หรือ “ตุ๊ด” แสดงให้เห็นถึงความไหลลื่นทางเพศที่ไม่หยุดนิ่งตายตัว กรณีของพีบีก็ยังเป็นสิ่งแปลกใหม่ในความรู้สึกของผู้คนทั่วไปที่ได้ยิน ได้ฟังถึงประสบการณ์ทางเพศนี้ เนื่องจากยังยึดติดอยู่กับมโนทัศน์เรื่องเพศที่ตายตัว ไม่ลื่นไหล

จากข้อมูลข้างต้นทั้งหมดสรุปได้ว่า การก่อร่างสร้างพฤติกรรมเกย์นั้นถูกประกอบสร้างจากทั้งพันธุกรรมและบริบทของสิ่งแวดล้อม สังคม วัฒนธรรมหล่อหลอมบุคคลให้มีพฤติกรรมหรือตัวตนเกย์ แต่สิ่งที่ทำให้เกย์มีความรู้สึกผิดแตกต่างจากผู้ชายอื่นในสังคมทั่วไปนั้นอาจเกิดจากการช่วงชิงนิยามความหมายและการสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ระหว่างวาทกรรมหลักคือ วาทกรรมรักต่างเพศและวาทกรรมความเป็นชายหญิง กับวาทกรรมรองคือวาทกรรมรักเพศเดียวกันและวาทกรรมเพศที่แตกต่างจากเพศชายหญิง

3. เกย์กับการนิยามความเป็นเกย์

การนิยามความเป็นชายรักเพศเดียวกัน พบว่า การให้ความหมายกับตนเองของเกย์มีการลื่นไหลไปมาไม่หยุดนิ่งตายตัว ขึ้นอยู่กับสถานการณ์หรือบริบททางสังคม ตำแหน่งสถานภาพ ในขณะนั้นซึ่งทั้งเกย์ออกสาวและเกย์แอบแมนต่างก็ไม่อาจนิยามตัวตนของตนเองได้แน่นอนคงที่ ตายตัว ซึ่งผู้วิจัยเลือกหยิบยกบริบทในช่วงวัยเด็กจนถึงวัยรุ่นของเกย์อันเป็นช่วงแรกที่ทำให้เกย์เริ่มมีความรู้สึกแตกต่างจากเพื่อนผู้ชายคนอื่นทั่วไปอันจะนำไปสู่การเลือกนิยามตัวตน

เกย์ให้กับตนเอง ซึ่งบุคคลที่สร้างนิยามให้กับเกย์แล้วทำให้เกย์เกิดความรู้สึกว่าตนเองมีความแตกต่างจากผู้ชายอื่นนั้น คือเพื่อนผู้ชายและเพื่อนเกย์ด้วยกัน

ครั้งแรกที่เกย์ออกสาวมีความรู้สึกที่ตนเองแตกต่างจากบรรทัดฐานทางสังคมเกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือการถูกสร้างความเป็นอื่นจากผู้ชายทั่วไปในสังคม และรู้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของตัวตนของการแสดงออกสาว และเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างนิยามความเป็นเกย์ให้กับตนเอง ดังที่บี เล่าให้ฟังถึงสมัยที่ตนเองเป็นเด็กชั้นประถมศึกษาว่า

“...ตอนป.3 เล่นกับเพื่อนผู้ชาย เล่นยัดดวง เล่นคนตรี เป้าเมโลดี¹ ...พอตอนป.6 เริ่มอยู่กับผู้หญิง เข้ากลุ่มผู้หญิง แต่ก็ยังเล่นปกติอยู่ เล่นกับผู้ชายบ้าง...พอม.1 เริ่มออกสาวอยู่กับกะเทย แล! ก็เล่น โคคยาง แม้าชี (สนทนากลุ่ม) จิก (จิบ)ชาในห้องสมุด...” (บี, 2551 : สัมภาษณ์)

ส่วนเบค เล่าถึงวัยเด็กเริ่มตั้งแต่ช่วงอนุบาลว่า

“...ตอนเด็กเลย ตอนไม่เข้าโรงเรียน เล่นกับเพื่อนผู้หญิง พอช่วงประถม ประมาณป.3 ป.4 ได้มั้งเริ่มคลุกคลีกับเพื่อนที่เป็นกะเทย แต่ก็มีเล่นบอลด้วย เล่นสนุก ๆ ไม่ชอบ...พอตอน ป.6 เริ่มรู้จักกับรุ่นพี่กะเทย เขา..สังคมกะเทยทั้งนั้น เราต้องแสดงให้เขาเห็นว่าแรง...กับผู้ชายไม่เล่น...” (เบค, 2551 : สัมภาษณ์)

สำหรับสมศักดิ์ เล่าให้ฟังถึงช่วงม.1 อันเป็นความรู้สึกแรกที่ทำให้เขาแสดงตัวตนออกสาวว่า

“...ครั้งแรกที่ออกสาว ตอนนั้นอยู่ม.1 ได้มั้ง เขา (ครูและเพื่อน ๆ ผู้หญิง) จับสมศักดิ์ไปแต่งหญิง เลยออกสาว

¹ เล่นยัดดวง เล่นคนตรี เป้าเมโลดี เป็นกิจกรรมในช่วงเด็กของบี การเล่นยัดดวง คือ การเล่นโดยใช้ลูกปิงปองเรียกชื่อสมาชิกที่เล่น แล้วขว้างใส่ผู้อื่น ส่วนการเป้าเมโลดี เป็นการเล่นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง

เพราะชอบ เสียงกรี๊ด (ที่ได้จากคนชม) เลยออกสาวตั้งแต่นั้นมา
คบกับเพื่อนกะเทยด้วย...” (สมศักดิ์, 2551 : สัมภาษณ์)

จากตัวอย่างของผู้ให้ข้อมูลทั้งสามแสดงให้เห็นว่า จุดเริ่มต้นของการแสดง
ออกสาวนั้นเนื่องมาจากการเข้ากลุ่มเพื่อนซึ่งมักจะเข้ากลุ่มกับเพื่อนผู้หญิงหรือเพื่อนเกย์ด้วยกันเป็น
สำคัญ จึงทำให้มีการซึมซับตัวตนบางอย่างของความเป็นหญิงจากเพื่อนรอบข้างได้แต่การแสดง
พฤติกรรมหญิงนั้น ไม่ได้เป็นการเชื่อว่าบุคคลนั้นเป็นเกย์ แต่การเป็นเกย์นั้นเกิดจากการให้นิยาม
ความหมายต่อตนเองของเกย์ออกสาว สิ่งสำคัญของตัวตนของเกย์ออกสาวคือ การที่บุคคลยอมรับ
วาทกรรมที่สังคมสร้างความเป็นอื่นให้กับตัวเขานั้นหมายถึงการยอมรับว่าตนเป็นกะเทย ตุ๊ด หรือ
เกย์ ดังที่เอ กล่าวว่

“...เขาล้อว่าตุ๊ด แรก ๆ ไม่สนใจ แต่พอหลัง ๆ ก็
ชินเรียกก็เรียก ไป แต่บางทีก็ยอมรับนะว่าตัวเองเป็น กะเทย ตุ๊ด มี
ตอนหลังที่บอกว่าตัวเองเป็นเกย์...” (เอ, 2551 : สัมภาษณ์)

เกย์ออกสาวที่ถูกสร้างความเป็นอื่นจากผู้ชายทั่วไป เช่น การถูกล้อว่าตุ๊ดหรือ
กะเทย ซึ่งเพื่อนผู้ชายเท่านั้นที่เป็นสิ่งสำคัญที่สร้างนิยามความเป็นเกย์ให้กับเกย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เกย์ออกสาว โดยทำให้เกย์เกิดความรู้สึกว่าตนเองมีความแตกต่างจากผู้ชายคนอื่นในสังคม ซึ่งแม้
เพื่อนผู้หญิงและเพื่อนเกย์ด้วยกันจะสร้างนิยามความเป็นเกย์ให้กับตัวเกย์เอง ก็ไม่ก่อให้เกิด
ความรู้สึกแตกต่างจากผู้ชายคนอื่นต่อเกย์ ดังเช่น เอ กล่าวถึงการถูกนิยามความเป็นเกย์จากเพื่อนว่

“...มีแต่พวกผู้ชาย ล้อว่าตุ๊ด ตอนแรก ไม่คิดอะไร
แต่ตอนหลังเริ่มชิน...พวกผู้หญิงกับพวกกะเทยไม่ค่อยล้อ...” (เอ,
2551 : สัมภาษณ์)

ภายหลังเมื่อได้รู้จักกับคำว่า เกย์ บุคคลเหล่านั้นก็รับเอาคำนั้นมานิยามต่อตนเอง
ดังที่บี ให้นิยามคำว่า “เกย์” ว่า “...มีหลายแบบ ก็มีรุก รับ ออกสาว ไม่ออกสาว...” และให้นิยามกับ
ตนเองว่า “...เป็นรุกแล ...ไม่เป็นรับ เจ็บ...จะรับกับคนที่รักเท่านั้น...” โดยเรียนรู้นิยามความหมาย
ของคำว่า “เกย์” จากข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต หนังสือและสื่อต่าง ๆ (บี, 2551 : สัมภาษณ์)

ส่วนสมศักดิ์ ให้นิยามคำว่า “เกย์” ว่าหมายถึง “...ชายชอบชาย...” และให้นิยามกับตนเองว่า “...ไม่ได้คิดว่าเป็นกะเทย..เป็นผู้ชายที่ชอบผู้ชายด้วยกัน กับผู้หญิง..ถ้าจะให้ทำอะไร ก็มีได้ ..น่าจะเป็นไบนะ...” (สมศักดิ์, 2551 : สัมภาษณ์)

สำหรับเบค “เกย์” มีความหมายว่า “...เป็นผู้ชาย ที่ชอบผู้ชาย ไม่ใช่กะเทย...” และให้นิยามกับตนเองว่า “...คิดว่าน่าจะเป็น โบทเพราะพัฒนาเป็นรักได้...” (เบค, 2551 : สัมภาษณ์)

คู่บอกกับผู้วิจัยว่า “...ตอนเด็ก ๆ ตอนประถมนั้นคิดว่าเป็นกะเทย อยู่กับเพื่อนกะเทย แต่ตอนนี้หรือ คิดว่าฉันเป็นเกย์นะ เป็นเกย์ดีกว่าหาผู้ชายได้ง่าย ไม่เหมือนกะเทย ออกสาวกว่าเกย์ ยังไงก็สู้ผู้หญิงไม่ได้...” (คู่, 2552 : สัมภาษณ์)

เกย์แอ็บชาย¹ บางคนรู้เพียงว่าตนมีพฤติกรรมที่แตกต่างจากผู้ชายทั่วไป กล่าวคือรู้ว่าตนมีความสนใจหลงใหลในเพศเดียวกัน แต่ก็ไม่อาจนิยามตนเองได้อย่างแน่ชัดหรือนิยามได้เพียงกว้าง ๆ ว่าตนเป็นเกย์หรือชายรักเพศเดียวกัน ดังตัวอย่างได้แก่

พีวีผู้มีบุคลิกเหมือนกับผู้ชายทั่ว ๆ ไป ทั้งรูปร่างหน้าตา หรือการแสดงออก คือมีร่างกายใหญ่โตมีกล้ามเนื้อ ให้นิยามกับตนว่าเป็นเกย์รัก เนื่องจากเคยรับแล้วไม่มีความสุข รู้สึกเจ็บก็เลยเป็นรักอย่างเดียว เมื่อก่อนเคยมีคู่รักเป็นผู้หญิง มีเพศสัมพันธ์กันแล้ว แต่ก็ต้องเลิกไปเพราะผู้หญิงไม่ค่อยมีเหตุผล และเคยนิยามตนว่าเป็น ไบเซกชวลเพราะมีคู่นอนทั้งผู้ชายและผู้หญิง แต่สุดท้ายก็กลายเป็นเกย์รักไม่สนใจผู้หญิงเพราะว่าไม่มีความรู้สึกต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้หญิง ใช้ชีวิตแบบเกย์คือไปเที่ยวชวนมา เข้าฟิตเนสเพื่อให้รูปร่างดูดีเป็นที่สนใจของเกย์อื่น และมีการเล่นอินเทอร์เน็ตติดต่อกับกลุ่มเกย์ (พีวี, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนพีท นิยามตนเองว่า “...เป็นผู้ชาย ชอบผู้ชาย...เมื่อก่อนเป็นไบมั้ง...มีแฟนคนแรกผู้หญิง เป็นพยาบาล...” แต่ตอนนี้พีทมีคนรักเป็นผู้ชายซึ่งนิยามตัวเองว่าเป็นรัก ไม่เป็นรับ เพราะเจ็บ ไม่มีความรู้สึกชอบหรือต้องการผู้หญิง (พีท, 2552 : สัมภาษณ์)

และวา นิยามตนเองว่า “...เป็นผู้ชาย...มีแฟนคนแรกตอนม.ปลาย เป็นผู้หญิง..แล้วก็มีแฟนเป็นผู้ชาย (เกย์ออกสาว)...” แต่บางครั้งกลับให้นิยามตัวเองไม่ได้โดยบอกกับผู้วิจัยด้วยสีหน้าท่าทางที่สับสนว่า “...ไม่รู้ (ว่าเป็นอะไร)...อยากมีลูก...อยากมีแฟนเป็นผู้ชาย..กลัวผิดหวัง กลัวไม่เป็นอย่างที่คิด...” (วา, 2552 : สัมภาษณ์)

¹ เกย์แอ็บชาย หมายถึง เกย์แอ็บแมน ซึ่งบางครั้งใช้เรียกเกย์ที่ไม่ออกสาวว่า “แอ็บแมน” โดยมีลักษณะทางเพศภาวะเหมือนกับผู้ชายโดยทั่วไป แต่หลงใหลในเพศเดียวกัน

จากคำสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่า เกย์สามารถสร้างอัตลักษณ์ที่หลากหลายได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันได้ โดยเลือกนิยามตนเองว่าเป็นผู้ชายในบางสถานการณ์และนิยามตนเองว่าเป็นเกย์หรือเป็นชายรักชายในบางสถานการณ์ แสดงให้เห็นถึงการลื่นไหล ไม่หยุดนิ่งตายตัวของตัวตนทางเพศ

ดัชนีชี้วัดความเป็นเกย์ที่สมบูรณ์ของเกย์แอ็บแมนก็คือการไม่สนใจในรักต่างประเทศหรือการไม่มีความรู้สึกทางเพศ ความรักใคร่กับอิสตรี ดังคำบอกเล่าของพีวีว่า

“...พีวีบอกกับพ่อกับแม่ว่าพีวีเป็น (เกย์)...พีวีก็บอกแม่ว่าจะลองดู (มีคนรักเป็นผู้หญิง)...ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทำได้ไหม...ตอนอยู่มหาวิทยาลัย (มหาวิทยาลัย) ยังไม่ได้เป็น (เกย์)...เป็นชาย เป็น ไบมี้ง ก็มีแฟนเป็นผู้หญิงอยู่...แต่ตอนนี้เรารู้ตัวแล้ว...ไม่รู้เหมือนกันว่าจะมีอะไรกับผู้หญิงได้อีกไหม...”

จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่าเกย์บางคนที่ชอบผู้ชายและยังชอบผู้หญิง หากไม่มีเพศภาวะหรือลักษณะภายนอกออกสาว ก็พยายามที่จะนิยามตนเองว่าเป็นผู้ชายอยู่ ทว่าหากไม่มีความรู้สึกรักใคร่ สนใจในสตรีแล้ว ก็ทำให้มั่นใจว่าตนเป็นเกย์หรือชายรักเพศเดียวกันอย่างสมบูรณ์

นอกจากเกย์ได้ให้ความหมายกับตนเองแล้ว เกย์อาจบ่งบอกคุณลักษณะของบุคคลที่ตนชอบหรือสนใจได้อีกด้วย เป็นการนิยามตัวตนของคู่รักที่ตนต้องการ โดยสร้างนิยามความหมายกับพื้นที่ของร่างกายนั้น ๆ ดังที่เอ บอกลักษณะของคู่รักที่ตนหลงใหลว่า

“...น้องชอบสไตร์เกาหลีสตี ๆ ขาว ๆ ปากแดง ๆ มีกลิ่นพอบประมาณ คล้าย ๆ ดาราเกาหลี...น้องเป็น โบท ได้หมดกับคนแรกน้องเป็นรับ แต่ตอนหลังพี่เขาสอนให้ลองรุกดู ก็เลยได้หมด...” (เอ, 2551 : สัมภาษณ์)

ส่วนพีวีบอกเล่าถึงลักษณะของคนรักที่ตนต้องการว่า “...พี่ชอบไม่ออกสาว...ชอบแบบผู้ชายทั่วไปเนี่ยะแหละ...ชอบหุ่นแบบมีกล้ามเนื้อ รูปร่างได้สัดส่วน...” (พีวี, 2552 : สัมภาษณ์) และพีทกล่าวถึงคนรักที่ต้องการว่า “...ผมชอบสไตร์ออกสาว...ไม่ต้องถูกเสียบ...” (พีท, 2552 : สัมภาษณ์)

ความเป็นชายขอบให้กับตนเอง ในขณะที่เกิดความรู้สึกขัดแย้งกับความรู้สึกที่คิดว่าตนมีเพศที่ปกติ ทำให้การนิยามตัวตนของเกย์นั้นมีการลื่นไหลไปมาไม่หยุดนิ่งตายตัวและการนิยามนั้นขึ้นอยู่กับว่า เกย์จะให้นิยามความหมายกับพื้นที่ร่างกายของตนเองซึ่งต้องช่วงชิงอำนาจกับวาทกรรมรักต่างเพศ ทั้งนี้การสร้างนิยามความหมายให้กับตนเองของเกย์นั้นมีความแตกต่างหลากหลาย ในแต่ละพื้นที่ สถานการณ์และเวลาที่มีความแตกต่างกัน หากวาทกรรมแห่งรักต่างเพศยืนหยัดแข็งแกร่งอยู่ได้ เกย์ก็ต้องต่อสู้ ต่อรองด้วยการปิดบัง ซ่อนเร้น อำพรางความรู้สึก ความปรารถนากับเพศเดียวกันหรือ ตัวตนชายรักชายที่สังคมไม่ยอมรับ แต่ทว่าวาทกรรมแห่งรักเพศเดียวกันมีอำนาจเหนือวาทกรรมหลักเมื่อใด เกย์ก็อาจเปิดเผยตัวตนที่สังคมมองว่า “ผิดปกติ” ปรากฏกายให้ผู้อื่นได้เห็น ดังเช่น พี่วี่ที่ปกปิดตัวตนเกย์เมื่ออยู่ในบ้านซึ่งมีพ่อแม่อยู่ด้วย โดยการไม่แสดงสิ่งใดๆ ที่บ่งบอกถึงตัวตนของการเป็นชายรักชาย แต่เมื่ออยู่ในพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะของกลุ่มเกย์ ได้แก่ พื้นที่เขาวนากเกย์ บาร์เกย์ ที่พักอาศัยและพื้นที่ไซเบอร์สำหรับชายรักชาย พี่วี่กลับแสดงตัวตนแห่งความเป็นชายรักเพศเดียวกันอย่างเต็มที่ด้วยการนิยามตนเองว่าเป็นเกย์รุก ซึ่งเปิดเผยเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในพื้นที่เหล่านั้น อำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศผ่านสถาบันทางสังคมต่าง ๆ ได้สร้างความเป็นอื่นให้กับบุคคลที่มีลักษณะทางเพศที่แตกต่างจากบรรทัดฐานทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกย์ออกสาว ทำให้บุคคลเหล่านั้นกลายเป็นคนชายขอบในสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้ก่อให้เกิดตัวตนเกย์ขึ้นมาผ่านการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม เริ่มต้นจากสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา

สถาบันครอบครัวนับว่าเป็นสถาบันที่สำคัญยิ่งเนื่องจากเป็นสถาบันแรกที่หล่อหลอมความเป็นตัวตนของบุคคล ซึ่งบุคคลภายในครอบครัวทั่วไป ได้แก่ พ่อแม่ พี่น้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อแม่มักจะคาดหวังให้ลูกมีระบบเพศตามบรรทัดฐานทางสังคม กล่าวคือ หากเป็นลูกผู้ชายก็คาดหวังให้มีลักษณะของความเป็นชาย ลูกผู้หญิงก็คาดหวังให้มีลักษณะของความเป็นหญิงตามมาตรฐานทางสังคม แต่ด้วยวิธีคิดที่มองเรื่องเพศเป็นเรื่องตายตัว กลับเป็นผลร้ายต่อบุคคลที่ถูกประกอบสร้างโดยสังคมวัฒนธรรมผ่านสถาบันครอบครัวที่หล่อหลอม เลี้ยงดู บุคคลเหล่านั้นให้มีลักษณะของความเป็นชายหญิงผิดไปจากเพศกำเนิดของตนตามบรรทัดฐานทางสังคม ก่อให้เกิดพฤติกรรมหรือลักษณะของความเป็นชายหญิงที่แตกต่างไปจากบุคคลอื่นทั่วไปในสังคม เมื่อบุคคลที่มีลักษณะของเพศกำเนิดเป็นผู้ชายแต่กลับถูกหล่อหลอม อบรมสั่งสอน เลี้ยงดู เสมือนเด็กผู้หญิง ทำให้มีพฤติกรรมหรือบุคลิกท่าทางที่ผิดแผกแตกต่างจากเด็กผู้ชายคนอื่นในสังคม ดังที่สมศักดิ์ กล่าวถึงตอนเด็กว่า “...อย่าไม่ให้เล่นบอล กลัวเป็นแผล กลัวเจ็บ ส่วนใหญ่ก็เล่นกับผู้หญิง...” (สมศักดิ์, 2551 : สัมภาษณ์)

การหล่อหลอม ขัดเกลาจากบุคคลในครอบครัว ก่อให้เกิดตัวตนเกย์ขึ้น โดยที่ตัวเกย์เองไม่รู้ตัว ซึ่งเกย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกย์ออกสาวจะรู้สึกตัวเมื่อถูกนิยามหรือสร้างความหมายที่

ผิดแผกแตกต่างจากเด็กผู้ชายคนอื่นในสังคมโดยทั่วไป ซึ่งจะเข้มแข็งขึ้นเมื่อเกย์ใช้ชีวิตอยู่ในสถาบันการศึกษา

ปัจจุบันสถาบันการศึกษา เป็นสถาบันที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าสถาบันครอบครัว เนื่องจากเป็นสถาบันที่ถ่ายทอดวัฒนธรรม ความรู้ ความคิดต่าง ๆ ผ่านระบบการศึกษา หรือศาสตร์ต่าง ๆ โดยเฉพาะ โรงเรียน เป็นสถานที่ที่บุคคลได้เรียนรู้ในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลที่มีวัยวุฒิและคุณวุฒิใกล้เคียงกัน อีกทั้งมีครู อาจารย์ที่คอยอบรมสั่งสอน ชัดเกล้าให้บุคคลนั้น ๆ เป็นไปตามบรรทัดฐานทางสังคม ลักษณะท่าทางที่สังคมมองว่าไม่ใช่คุณสมบัติของผู้ชายแท้ นั้น อาจจะไม่ได้ทำให้บุคคลผู้นั้นกลายเป็นเกย์ได้ แต่การเป็นเกย์เกิดขึ้นจากการสร้างความเป็นอื่นจากกลุ่มเพื่อนและสถาบันต่าง ๆ ทางสังคม

เกย์ออกสาวส่วนใหญ่ถูกสร้างความเป็นอื่น โดยการให้นิยามความเป็นเกย์จากกลุ่มเพื่อน เนื่องจากพฤติกรรมที่แตกต่างจากบรรทัดฐานทางสังคม ด้วยคำเรียกต่าง ๆ ได้แก่ ตุ๊ด กะเทย ซึ่งเกย์มักจะเกิดความรู้สึกเริ่มต้นว่าตนนั้นเป็นบุคคลที่ผิดแผกแตกต่างจากผู้ชายอื่นในสังคม ดังที่เอเล่ถึงตอนเด็กว่า

“...ถูกล้อ (ตุ๊ด) ตั้งแต่จำความได้ ไม่สนใจ ก็
เป็นเพราะเรานิสัยคล้ายผู้หญิงมั้ง ตอนแรกไม่ยอมรับ พอตอน
หลังชิน เขาบอกว่าเป็น เป็นก็เป็น...” (เอ, 2551 : สัมภาษณ์)

จากคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลพบว่า เกย์ที่มีพฤติกรรมหญิงหรือออกสาวส่วนใหญ่ถูกสร้างความเป็นอื่นจากกลุ่มเพื่อนเนื่องจากแสดงลักษณะของความไม่เป็นชายตามบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งมีผู้ชายอีกหลายคนที่ไม่ได้เป็นชายรักเพศเดียวกันแต่ถูกสร้างความเป็นอื่นให้กลายเป็นเกย์ด้วยลักษณะ กิริยาท่าทางที่ไม่เป็นชายตามกฎเกณฑ์ของสังคม ด้วยมโนทัศน์ที่ยึดติดอยู่กับเพศภาวะที่สังคมคาดหวังให้บุคคลแสดงบทบาทตามเพศกำเนิดของตนนั้นจึงทำให้พบเห็นเกย์มากขึ้นในสังคมเนื่องจากการสร้างความเป็นอื่นให้กับพฤติกรรมที่สังคมมองบุคคลนั้นให้มีลักษณะของความไม่เป็นผู้ชายตามบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งตัวเกย์เองก็มีการต่อสู้ ต่อรอง ชัดขึ้น แต่เมื่อตนเองยอมรับอำนาจแห่งวาทกรรมกระแสหลักคือรักต่างเพศ ตัวตนเกย์ก็จะปรากฏเด่นชัดขึ้น อย่างไรก็ตามการต่อสู้ ต่อรองแย่งชิงอำนาจและความหมายในพื้นที่ต่าง ๆ ก็ยังคงดำรงอยู่คู่กับวาทกรรมหลักตลอดเวลา

ส่วนเกย์แอบแมนนั้น มักถูกสร้างความเป็นอื่นด้วยการให้นิยามของผู้อื่นกับตัวเกย์ว่าเป็นผู้ชายที่นิยมชมชอบเพศเดียวกัน อันเป็นตัวตนที่ถือว่ามีความ “เป็นอื่น” ในสังคมที่ให้คุณค่า

กับรูปแบบทางเพศเพียงรูปแบบเดียวคือรักต่างเพศ แม้ว่าตัวเกย์รู้ว่าตนมีความรู้สึกชอบหรือความต้องการทางเพศกับผู้ชาย แต่ทว่าความปรารถนานั้นต้องถูกกดทับ ปิดกั้นไว้ด้วยการขัดเกลาสั่งสอน หล่อหลอมจากวาทกรรมกระแสหลักแห่งรักต่างเพศที่สังคมให้คุณค่าไว้ จนกระทั่งตัวเกย์เองรู้สึกว่าตนเองมีความผิดปกติตั้งที่สังคมได้ให้ความหมายไว้เกี่ยวกับเกย์ไว้ โดยอาจจะไม่นิยามเป็นคำเรียกที่แน่นอนตายตัว เช่น

พี่ตาเพื่อนของพี่วีกล่าวถึงพี่วีให้ผู้วิจัยฟังว่า “...ไอ้วี มันชอบ....(ผู้ชาย) แน่เลย พี่ก็เลยพูดหยอกมันว่า ไอ้วี ไปนอนกับน้องเค้ามาเป็นไงบ้าง...” (พี่ตา, 2552 : สัมภาษณ์) ซึ่งพี่วีกล่าวให้ผู้วิจัยฟังว่า “...พี่ไม่ค่อยชอบเวลาไอ้ตาพูดแซวพี่ ต่อหน้าคนเยอะๆ บางทีมีเพื่อนที่ทำงานนั่งอยู่เดี่ยวเค้ารู้ทั้งบริษัท...” (พี่วี, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนพี่กึ่งเพื่อนของพี่พีทำให้ผู้วิจัยผู้ชายที่มีลักษณะท่าทางกระตือรือร้นกระตือรือร้นพร้อมทั้งกล่าวว่า “...นั่นแฟน (ผู้ชาย) พีท...ออกสาวด้วย...” (พี่กึ่ง, 2552 : สัมภาษณ์) ซึ่งพี่ทกล่าวให้ผู้วิจัยฟังภายหลังว่า “...ผมไม่ชอบให้ใครรู้ว่าผมมีแฟนเป็นผู้ชาย เพราะต้องรักษาภาพพจน์นิดนึง ผมทำงานบริษัทต้องพบปะคนหลายคน...” (พี่ท, 2552 : สัมภาษณ์)

สังคมมักให้คุณค่าว่าผู้ชายแท้จะต้องมีความรักในรูปแบบของรักต่างเพศเท่านั้น จึงทำให้เกย์แสบแมนเกิดความรู้สึกแตกต่างจากผู้ชายโดยทั่วไป ซึ่งเกย์บางคนยังคงสับสนกับการนิยามตัวตนทางเพศของตนเอง ดังเช่น วากล่าวด้วยความสับสนภายในจิตใจว่า “...ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร..อยากมีลูก อยากเห็นหน้าลูกกว่าเป็นอย่างไร...” แต่กลับพูดว่า “...อยากมีแฟนเป็นผู้ชาย...กลัวผิดหวัง กลัวไม่เป็นอย่างที่คิด...” (วา, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำกล่าวของวาสะท้อนให้เห็นว่า ตนเองอยากมีชีวิตทางเพศในแบบที่สังคมให้คุณค่าว่า “ปกติ” นั่นคือ ความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศ โดยมีครอบครัวที่ให้กำเนิดบุตรได้โดยธรรมชาติ แต่ความปรารถนาภายในจิตใจลึก ๆ ของเกย์ที่มีความหลงใหลในบุรุษเพศ ทำให้ตัวเกย์เกิดความรู้สึกสับสนกับชีวิตคู่ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

ความรู้สึกของบุคคลที่เป็นเกย์แสบแมน ถึงแม้ว่าตัวเกย์เองจะรู้ตัวเองว่ามีความชอบ ความพึงพอใจ และความหลงใหลในเพศเดียวกัน แต่ก็ไม่สามารถกระทำหรือแสดงออกได้ตามที่ตนต้องการเนื่องจากระเบียบ กฎเกณฑ์ บรรทัดฐานทางสังคมได้กดทับ ปิดกั้น ความต้องการ ความปรารถนาทางจิตใจของตนเองเอาไว้ โดยหล่อหลอมประกอบสร้างให้บุคคลมีคุณลักษณะของความเป็นเพศชายตามวาทกรรมกระแสหลักของสังคม เกย์จึงต้องปิดบังซ่อนเร้นและเก็บกดความรู้สึกของตนเองจนกระทั่งตัวเกย์เองรู้สึกว่า ตนเองมีความแตกต่างทางเพศจากที่สังคมได้ให้นิยาม ความหมายกับตัวเกย์ไว้

ด้วยมโนทัศน์ของสังคมไทยโดยทั่วไปที่ยึดติดกับเรื่องเพศที่ตายตัว ทำให้บุคคลทั้งตัวเกย์เองและคนส่วนใหญ่ในสังคมยังมองว่า เกย์จะต้องมีเพศภาวะที่ไม่สมชาย ยังไม่แสดงออกถึงความเป็นชายมากเท่าใด ก็ยิ่งทำให้ถูกมองว่าบุคคลนั้นเป็นเกย์มากขึ้นเท่านั้น ดังที่พี่ปูกกล่าวว่า

“...ไป (ไปเซกซวล) ของฝรั่ง คือ ผู้ชายที่แมน ๆ ชอบผู้หญิงและก็ชอบผู้ชายแมน ๆ ด้วย...แต่ถ้าเป็นไป (ไปเซกซวล) ของไทย สำหรับพี่ต้องเป็นชายไม่อ่อนแอ ชอบพวกที่เป็นสาวหรือกะเทย...แต่ถ้าแบบคู่อ่อนแอ ไม่เป็นชาย แมน ๆ ก็เป็นกะเทย...ถ้าชายบางคนที่เป็นแมน ๆ แต่ไม่ชอบผู้หญิงนั่นแหละ เกย์...” (พี่ปู, 2552 : สัมภาษณ์)

คำกล่าวนี้สะท้อนว่า หากชายรักสองเพศของชาวตะวันตกก็คือผู้ชายที่มีเพศภาวะเป็นชายสมชายชาตรีที่ชอบทั้งผู้หญิงและผู้ชายที่ดูเป็นชายชาตรีเหมือนกัน แต่ชายรักสองเพศของสังคมไทย คือ ผู้ชายที่สมชาย มีความหลงใหลในเพศหญิงและเพศชายที่มีเพศภาวะคล้ายผู้หญิงหรือไม่แสดงออกถึงความเป็นชายมากนัก ส่วนชายที่ไม่ว่าชอบเพศใด แต่มีเพศภาวะไม่แสดงถึงความเป็นชายก็จะถูกนิยามว่า กะเทย สำหรับผู้ชายที่แสดงถึงความเป็นชาย แต่ไม่ชอบผู้หญิง ก็จะถูกนิยามว่า “เกย์” แสดงให้เห็นทัศนคติของสังคมไทยส่วนใหญ่แม้แต่ตัวเกย์เองก็ยังมีมโนทัศน์เรื่องเพศที่ตายตัวว่า หากผู้ชายที่มีเพศภาวะหรือลักษณะท่าทางภายนอกดูแล้วไม่มีความเป็นชาย ก็จะถูกนิยามว่าเป็น “เกย์” หรือ “กะเทย” แต่ทว่าผู้ชายที่แสดงออกถึงความเป็นชายที่ดูสมชาย เช่น ความแข็งแรง ความก้าวร้าว ความหยาบคาย ก็จะถูกนิยามว่าเป็นผู้ชาย แม้ว่าจะมีรสนิยทางเพศหรือเพศวิถีกับเพศใดก็ตาม

ไม่เฉพาะกลุ่มเกย์เท่านั้นที่ถูกสร้างความเป็นอื่นจากสังคม แต่กลุ่มเกย์เองก็ได้สร้างความเป็นอื่นให้กับผู้ชายบางคนด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น

เบคกล่าวถึงเด็กหนุ่มผู้มีลักษณะกระตุงกระดิงขณะที่เดินอยู่ในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในหาดใหญ่ จึงสร้างนิยามให้กับชายคนนั้นว่า ไม่ใช่ผู้ชายแท้ “...ดูผู้ชายนั่นแล เบคว่าเป็น (เกย์) แน่ เดินบิตชะขนาด...” (เบค, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนพี่ปูกกล่าวถึงพี่ต๋อซึ่งผู้วิจัยเคยพบเห็นขณะที่ออกกำลังกายว่า “...ไอ้ต๋อ มันบอกว่าเป็นผู้ชาย แหม ออกสาวชะขนาดนั้น ยังบอกว่าเป็นผู้ชาย เห็นกรีดกร๊าดจะตายเวลาเล่นวอลเลย์บอล...” คำพูดของพี่ปูเป็นความจริงเมื่อผู้วิจัยได้สังเกตเห็นพฤติกรรมขณะพี่ต๋อออกกำลังกายมักจะส่งเสียงกรีดกร๊าด และมีลักษณะที่กระตุงกระดิง แต่ผู้วิจัยก็ต้องงงกับสิ่งที่ได้ยินจากปากพี่ต๋อว่า “...เดี๋ยวก่อนพี่ไปปรับแฟนก่อน...” ซึ่งเมื่อไปถามกับพี่ปู ได้รับคำตอบเล่าให้ฟังว่า “...ใช่ ไอ้ต๋อ

มันมีแฟน เป็นผู้หญิง แต่พี่ก็ยังไม่เชื่อว่ามันเป็นชายอยู่ดี...” (พีปู, 2552 : สัมภาษณ์) ซึ่งต่อหน้าคู่รักที่เป็นผู้หญิงที่ต้องแสดงท่าทางเป็นผู้ชายและเมื่อมีคนกล่าวว่าตนเองไม่ใช่ผู้ชาย พี่ต้อก็จะกล่าวตอบไปในทำนองที่ว่า ตนเป็นรักต่างเพศ

สำหรับพี่ชายหนุ่มมุสลิมผู้เป็นชายรักต่างเพศที่มีภรรยาและบุตรแล้ว กลับถูกกลุ่มเกย์สร้างนิยามว่าเป็นพวกเดียวกันเนื่องจากมีรูปร่างหน้าตาดีและมีความสุขภาพ เรียบร้อย อีกทั้งมีคำพูดจาคล้ายกับเกย์ คือ บางครั้งพูดจิบปากจิบคอ พูดลงท้ายด้วยคำว่า “คะ” เนื่องจากอยู่ใกล้ชิดกับเพื่อนเกย์ออกสาวบางคน ซึ่งปกติพี่ด้าก็ไม่สนใจกับคำนิยามต่าง ๆ ที่เพื่อนเกย์นิยามตนว่า เกย์ออกสาวหรือ ไบเซกชวล แต่ในพื้นที่ทางสังคมแบ่งแห่งกลับกลายเป็นพื้นที่แย่งชิงความเป็นชาย เช่น ในร้านอาหารที่มีคนมุสลิมนั่งอยู่มากมาย พี่ด้านั่งรับประทานอาหารอยู่กับเพื่อนผู้ชายที่นับถือศาสนาอิสลาม และได้พบกับเพื่อนเกย์ออกสาวคนหนึ่ง โดยเพื่อนเกย์คนนั้นกล่าวทักทายกับพี่ด้าว่า “...เป็นไงจ๊ะ...นั่งกับชายด้วย แหมมานั่งจิกชายอยู่นี่ แล้วลูกเมียที่บ้านไม่ว่าเธอ...” พี่ด้าได้ยินเช่นนั้นก็แสดงอาการตกใจเล็กน้อย และกล่าวตอบไปว่า “...ไม่ได้มาจิกชาย นี่เพื่อนผม เดียวก็กลับบ้านแล้ว...” พร้อมกับหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าและกล่าวว่า “...นี่ลูกผม...เป็นไง น่ารักไหม ...เนี่ยะ เพิ่งคลอดเลยนะ ยังไม่ถึงขวบเลย...”

ปรากฏการณ์นี้แสดงสะท้อนว่า พี่ด้า ที่เป็นชายรักต่างเพศ โดยมักถูกสร้างนิยามว่าเป็นเกย์เนื่องจากมีเพศภาวะที่ดูไม่เป็นชายสมชาย ซึ่งเขาไม่สนใจในคำนิยามหรือคำเรียกเหล่านั้นในพื้นที่บางแห่ง เช่น สนามกีฬา แต่ในพื้นที่บางแห่งที่อำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศทรงพลังอำนาจ พี่ด้ากลับต้องช่วงชิงกับการนิยามความเป็นเกย์ที่เพื่อนเกย์ยึดเหนี่ยวไว้ ด้วยการแสดงคำพูดหรือการปฏิบัติว่า ตนเป็นผู้ชายแท้ เช่น การแสดงว่าตนมีลูก หรือไม่แสดงท่าทางใดที่สื่อในลักษณะที่เป็นลักษณะของเกย์ตามบรรทัดฐานของสังคม โดยเพื่อนเกย์ของพี่ด้าอาจใช้กลวิธีการสร้างนิยามความเป็นเกย์นี้เพื่อต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศ ด้วยการสร้างนิยามความเป็นเกย์ให้พี่ด้าในพื้นที่บางแห่งที่อำนาจของรักต่างเพศอ่อนกำลัง เกย์จึงฉกฉวยโอกาสนี้สร้างความเป็นเกย์ให้พี่ด้า เพื่อให้กลายเป็นพวกเดียวกับตน

จากปรากฏการณ์และคำกล่าวของเกย์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า กลุ่มเกย์เองก็มีการช่วงชิงการนิยามความหมายตัวตนให้กับบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ชายรักเพศเดียวกัน อันเป็นการแสดงถึงการต่อรอง แย่งชิงอำนาจด้วยการสร้างนิยามความหมายให้กับบุคคลนั้นเพื่อเป็นพันธมิตรทางเพศ อันนำไปสู่การรวมกลุ่มเพื่อสร้างความเป็นอื่นทางเพศให้กลายเป็นความเคยชิน เป็นกลุ่มก้อนเพื่อต่อรอง ต่อสู้กับอำนาจแห่งวาทกรรมหลัก

“พื้นที่ทางสังคม” พื้นที่ของการแสดงตัวตน “เกย์”

“...ผมไม่อยากให้ใครรู้ว่าเป็น (เกย์) ก็เลยไม่ค่อย
 อยากจะไปไหนกับพวกกะเทย (เกย์ออกสาวและสาวประเภทสอง)...
 ต้องรักษาภาพพจน์นิดนึง เพราะผมรู้จักคนเยอะ เวลาไปไหนกับ
 พวกนี้ (เกย์ออกสาว) อายมากเลย เขาชอบ ออกสาว ขนาดที่ที่คน
 เยอะ ๆ ค่าย ผมไม่ชอบ...เพราะถึงผมจะชอบผู้ชาย แต่ผมก็ไม่ออก
 (ออกสาว) นะ...” (พีท, 2552 : สัมภาษณ์)

จากปรากฏการณ์นี้สะท้อนความรู้สึกและทัศนคติของเกย์หนุ่มว่า การเปิดเผย
 ตัวตนเกย์ คือ การเป็นชายรักชายและการออกสาวนั้นเป็นเรื่องที่ต้องปิดบังซ่อนเร้น โดยเฉพาะ
 ตัวตนออกสาวนั้นเป็นเรื่องที่ต้องปิดบัง อำพรางแม้แต่การคบเพื่อนก็ต้องระวังไม่อยากให้ใครรู้ว่า
 ตนเองมีตัวตนที่แตกต่างจากผู้ชายคนอื่นในสังคม

การแสดงตัวตนนี้ หมายถึง การที่เกย์หรือกลุ่มเกย์พยายามสร้างนิยาม
 ความหมายว่าตนเป็นใคร เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม ซึ่งเกย์มีการแสดงตัวตนที่
 ต่างกันในพื้นที่ทางสังคม สถานการณ์และช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

พื้นที่ทางสังคมในงานศึกษารุ่นนี้ ได้แก่ ครอบครัว ที่พักอาศัย สถานที่ทำงาน
 สถานศึกษา เซวนาเกย์ บาร์เกย์ บาร์หญิงชาย สถานที่ออกกำลังกาย อันเป็นพื้นที่ที่เป็นทั้งพื้นที่
 สาธารณะและพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์

ผู้วิจัยได้แบ่งการแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่ทางสังคม ออกเป็นสามหัวข้อใหญ่
 คือ 1) พื้นที่ส่วนตัว ชีวิตส่วนตัวกับบุคคลในครอบครัว : การสลับร่างสร้างตัวตน 2) การแสดง
 ตัวตน “เกย์” ใน “พื้นที่สาธารณะ” และ 3) พื้นที่พิเศษ : การพรางกายกับการแสดง แปลงตัวตน
 “เกย์” มีรายละเอียดดังนี้

1. พื้นที่ส่วนตัว ชีวิตส่วนตัวและบุคคลในครอบครัว : การสลับร่างสร้างตัวตน

พื้นที่ส่วนตัว ซึ่งเป็นพื้นที่ที่บุคคลหรือกลุ่มคนหนึ่งกันเส้นเขตแดนขึ้นมา และ
 สร้างความหมายว่าเป็นพื้นที่ของตนเอง โดยบุคคลภายนอกที่ไม่ใช่ “เจ้าของ” พื้นที่ ไม่สามารถเข้า
 ออกได้อย่างอิสระ หากไม่ได้รับอนุญาตก่อน เช่น บ้านหรือครอบครัว ที่พักอาศัย ห้องนอน พื้นที่
 “บ้าน” หรือ “ครอบครัว” ถือว่าเป็นพื้นที่ส่วนตัวสำหรับผู้คนโดยทั่วไปที่สามารถเผยร่างหรือ

ปลดปล่อยตัวตนทุกตัวตนได้ในพื้นที่แห่งนี้ แต่สำหรับเกย์บางคนแล้ว พื้นที่แห่งนี้ก็กลับกลายเป็นพื้นที่ที่ตัวเองไม่สามารถปลดปล่อยตัวตนบางอย่างได้ ทำให้เกย์ต้องพรางตัวตนนั้นไว้ในพื้นที่ที่น่าจะเป็นพื้นที่ส่วนตัว แต่มันกลับกลายเป็นพื้นที่สาธารณะที่เกย์ต้องปกปิดหรืออำพรางตัวตนเกย์เอาไว้ ส่วนที่พักหรือห้องนอนของเกย์ที่ไม่มีบุคคลในครอบครัวอาศัยอยู่ด้วย เป็นพื้นที่ส่วนตัวที่เกย์ใช้สลับร่างสร้างตัวตนได้แก่ ตัวตนออกสาวและตัวตนชายรักชายได้อย่างอิสระที่สุด

การสลับร่างสร้างตัวตน หมายถึง การที่เกย์เลือกที่จะปกปิดหรือเปิดเผยตัวตนเกย์ในพื้นที่ส่วนตัว ชีวิตส่วนตัวและบุคคลในครอบครัว ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับการสลับร่างระหว่างความเป็นชาย ได้แก่ ความเป็นชายสมชาย และการมีรูปแบบความรักแบบรักต่างเพศ กับความเป็นเกย์ ได้แก่ การออกสาวและการเป็นชายรักเพศเดียวกัน อันเกิดขึ้นในพื้นที่ส่วนตัว เป็นการข้ามพรมแดนทางเพศ ระหว่างโดยมีบรรทัดฐานทางสังคมคือ ความเป็นชายแท้เป็นเส้นกั้นพรมแดน

การสลับร่างสร้างตัวตนของเกย์ในพื้นที่ส่วนตัว ชีวิตส่วนตัวกับบุคคลในครอบครัวนั้น แบ่งเป็น 4 ลักษณะ คือ **ลักษณะแรก** วิทยุณานหญิงสิงร่างชาย : เกย์ออกสาวและการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลบนวิมานดิน **ลักษณะที่สอง** พื้นที่ความสัมพันธ์ในครอบครัว : การพรางตัวตนเกย์ออกสาว **ลักษณะที่สาม** “บ้านหรือครอบครัว” : พื้นที่สร้างความคับข้องใจของเกย์แอ็บแมน **ลักษณะที่สี่** ชีวิตส่วนตัว : ความสัมพันธ์คู่รัก คู่ชีวิตกับการสลับร่างสร้างตัวตน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ลักษณะแรก วิทยุณานหญิงสิงร่างชาย¹ : เกย์ออกสาวและการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลบนวิมานดิน² เกย์บางคนเผยร่างความเป็นหญิงสาวกับบุคคลในครอบครัวที่สามารถยอมรับตัวตนที่ไม่แสดงถึงความเป็นชายได้ ทำให้เกย์สามารถเผยตัวตนออกสาวได้โดยไม่ต้องซ่อนเร้นหรืออำพรางเหมือนกับเกย์อีกหลายคน ดังที่สมศักดิ์ หนุ่มน้อยที่จากบ้านเดิมในจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ตอนล่างเข้ามาศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลาได้เล่าถึงตนเองตอนอยู่กับแม่ว่า “...ที่บ้านมีพ่อกับแม่และน้องชาย เวลากลับไปบ้าน กับพ่อไม่ค่อยคุย สักดีจะคุยกับแม่มากกว่า อยู่กับแม่ก็ออกสาว...เม้าส์กับแม่เหมือนเพื่อน เหมือนพี่สาว คุยกันทุกเรื่อง...”

และจากการสังเกตเมื่อสมศักดิ์สนทนาทางโทรศัพท์กับแม่ขณะที่กำลังนั่งรับประทานอาหารมือค้ำกับเพื่อนเกย์ในกลุ่ม ก็มีลักษณะท่าทางเป็นหญิงสาวจริง คือ พูดจิบปากจิบคอ พูดลงท้ายด้วยคำว่า “คะ” ตัวอย่างของการสนทนากับแม่ของเขาทางโทรศัพท์ว่า

¹วิทยุณานหญิงสิงร่างชาย หมายถึง เกย์ที่แสดงตัวตนออกสาวเสมือนถูกวิทยุณานหญิงสาวสิงร่างของชายหนุ่ม

²วิมานดิน หมายถึง บ้านหรือครอบครัว

“...สวีตีค่ะ คุณแม่ ตอนนี่ศักดิ์กำลังกินข้าวอยู่กับเพื่อน เดี่ยวค่อยโทรไปใหม่ นะคะ...” (สมศักดิ์, 2551 : สัมภาษณ์)

ส่วนพี่เคปที่มีบ้านอยู่ในอำเภอหาดใหญ่ นั้น ผู้วิจัยมีโอกาสได้สัมผัสบรรยากาศภายในบ้านของพี่เคปซึ่งมีลักษณะเป็นห้องแถวเรียงชิดติดกัน ภายในบ้านที่มักจะมีเพียงหญิงสูงวัยคนหนึ่งอยู่ประจำบ้านเมื่อสมาชิกในบ้านคนอื่นออกไปทำงานหรือเรียนหนังสือ นั่นคือ คุณย่าของพี่เคป วันหนึ่งพี่เคปหลานชายคนโปรดของคุณย่าที่เมื่ออยู่บ้านก็แสดงลักษณะท่าทางกระตือรือร้น พุดจิบปากจิบคอต่อหน้าบุคคลอื่นในครอบครัว โดยขณะนั้นพี่เคปสนทนากับคุณย่าว่า “...เป็นไงคะ คุณย่า เสื้อตัวนี้สวยไหม...” พร้อมทั้งแสดงท่าทางบิดไหล่และทำสีหน้าและยิ้มมุมปาก แล้วก็เดินด้วยลักษณะท่าทางที่อ่อนแอขึ้น ไปชั้นบนของบ้าน ซึ่งคุณย่าของพี่เคปแสดงสีหน้าท่าทางเฉยเมยปกติต่อหลานชายคนนี้ แต่พี่เคปเล่าถึงตัวตนเมื่ออยู่กับพ่อว่า “...ตอนอยู่กับพ่อ พี่ไม่ค่อยออก (ออกสาว) พุดจากกันธรรมดา ไม่มีอะไร...” ตัวตนออกสาวนี้ยังเผยโฉมแม่กระทั่งในพื้นที่สาธารณะ ใกล้เคียง คือ ช่างบ้าน ที่พี่เคปแสดงตัวตนนี้ด้วยการพุดเสียงดังหน้าบ้านกับคุณย่าของตนซึ่งไม่สนใจคนช่างบ้านที่ยืนอยู่ในบริเวณนั้นว่า “...หนูไปช่างนอกก่อน เดี่ยวกลับมา นะคะ...” (พี่เคป, 2552 : สัมภาษณ์)

สำหรับคู่ ชายหนุ่มร่างสูงเพรียวที่พักอาศัยอยู่ในบ้านกับครอบครัวตลอดมาตั้งแต่เด็กจนโต เมื่ออยู่ในบ้าน ไม่แสดงออกถึงบุคลิกเก๋แต่ด้วยความที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้หญิงตั้งแต่เด็กทำให้มีลักษณะกระตือรือร้น และน้ำเสียงไม่ค่อยจะแมน คุณลักษณะบุคลิกภายนอกเป็นผู้ชายเรียบร้อยสังเกตได้ว่ามีลักษณะท่าทางกริยาและการพุดจากคล้ายกับแม่และน้องสาวมาก ซึ่งตอนแรกแม่รู้ว่าคู่มีพฤติกรรมออกสาวและรับไม่ได้กับตัวตนนี้ แต่ต่อมาเมื่อมีการเปิดใจกันมากขึ้นแม่ก็ยอมรับได้แต่กล่าวสอนลูกของตนว่า “...เป็น (เก๋) ไม่เป็นไร แต่อย่าให้มันมากเกินไป และอย่ามั่ว...” ส่วนพ่อก็รู้ว่าคู่มีพฤติกรรมหญิง ตอนแรกก็พยายามให้เปลี่ยนแปลงตัวตนใหม่แต่ภายหลังนั้นก็เก็บความรู้สึกที่อยากให้ลูกมีรูปแบบความรักเหมือนกับผู้ชายทั่วไปไว้อยู่ในจิตใจบอกสิ่งลูกเพียงแต่ว่า “...ถ้าคู่เปลี่ยนได้ก็เปลี่ยนนะ แต่ถ้าไม่ได้ก็อย่าออกให้มันมากเกินไป...” (คู่, 2552 : สัมภาษณ์) ถึงกระนั้นพ่อก็ยังไม่อาจทำใจยอมรับกับท่าทางของความเป็นหญิงของลูกชายของตนอยู่ดี ทำให้คู่รู้สึกอึดอัดใจเวลาอยู่กับพ่อซึ่งต้องแสดงลักษณะท่าทางที่เข้มแข็งต่อหน้าผู้เป็นพ่อ ทั้งที่โดยปกติแล้วลักษณะท่าทาง กริยาภายนอกของคู่ก็ดูเหมือนผู้ชายเรียบร้อยโดยทั่วไป เพียงแต่มีลักษณะอ่อนแอ โดยเป็นธรรมชาติเท่านั้นเอง คู่จะแสดงออกสาว คือมีการพุดจิบปากจิบคอ วิดว้ายกระซู่ และคุยถึงเรื่องผู้ชายที่ตนหลงใหลก็ต่อเมื่ออยู่กับเพื่อนที่สนิทเท่านั้น และบางครั้งอาจจะแสดงออกต่อหน้าแม่และน้องสาวผู้ซึ่งเข้าใจและยอมรับได้ในพฤติกรรมนี้

จากคำบอกเล่าของทั้งสมศักดิ์ พี่เคปและตุ๋ แสดงให้เห็นว่า เกย์ออกสาวเหล่านี้สามารถเผยร่างความเป็นหญิงสาวของตนออกมาในพื้นที่ครอบครัวซึ่งถือว่าเป็นพื้นที่ส่วนตัวของพวกเขา เนื่องจากการยอมรับโดยการไม่สร้างความสัมพันธ์ภายในหรือแสดงความรังเกียจต่อตัวตนเองออกสาวนี้ ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ที่ป็นอิสตรี ได้แก่ แม่ พี่สาว น้องสาว หรือญาติที่เป็นผู้หญิง จะมีความสัมพันธ์และการยอมรับในตัวตนของเกย์ได้มากกว่าสมาชิกในครอบครัวที่เป็นเพศชาย ได้แก่ พ่อ พี่ชาย น้องชาย หรือญาติที่เป็นผู้ชาย ดังที่ สมศักดิ์จะสนิทสนมกับแม่มากกว่าพ่อ พี่เคปจะสนิทสนมกับคุณย่ามากกว่าพ่อ และตุ๋จะสนิทสนมกับแม่กับน้องสาวมากกว่าพ่อ ดังนั้นเกย์ออกสาวมีการต่อรอง ต่อสู้กับอำนาจของวาทกรรมหลัก ได้แก่ วาทกรรมความเป็นชายที่สมชาย ซึ่งมักเกิดขึ้นกับบุคคลผู้เป็นพ่อด้วยการเจียบหรือแสดงตัวตนความเป็นหญิงสาวออกมาน้อยกว่าขณะที่อยู่กับสมาชิกเพศหญิงในบ้านซึ่งแสดงให้เห็นว่าอำนาจของวาทกรรมรองคือ วาทกรรมออกสาว มีพลังมากขึ้นกว่าปกติที่อยู่กับพ่อ การต่อรองนี้เป็นการใช้กลวิธีที่ฝ่ายอ่อนแอหรือถูกครอบงำใช้จังหวะและโอกาสที่มีอยู่ ฉกฉวยประโยชน์จากฝ่ายที่มีอำนาจเหนือกว่า โดยเกย์ออกสาวใช้วิธีการเจียบหรือการแสดงความเป็นชายให้มากกว่าปกติเพื่อเบียดแทรกไปอยู่ในอำนาจของวาทกรรมหลัก และรอจังหวะ โอกาสที่จะฉกฉวยประโยชน์จากวาทกรรมหลัก อาทิ ในห้องส่วนตัวที่เกย์มักแสดงตัวตนเองออกสาว ด้วยการคุยโทรศัพท์กับเพื่อนเกย์หรือในพื้นที่เฉพาะสำหรับเกย์ เช่น ในพื้นที่ไซเบอร์ที่เกย์ออกสาวสามารถแสดงตัวตนเองออกสาวได้อย่างอิสระ

การแสดงตัวตนของเกย์เช่นนี้คือ เกย์มักจะสนิทสนมกับเพศหญิงมากกว่าเพศชาย เนื่องจากความที่มีลักษณะนิสัยที่คล้ายกัน ได้แก่ มีความอ่อนโยน ไม่ชอบความรุนแรง พุดมาก ซึ่งเป็นลักษณะทั่วไปของเพศหญิงที่สังคมให้คุณค่า ซึ่งมีลักษณะตรงกันข้ามกับลักษณะทั่วไปของเพศชาย ได้แก่ ความแข็งกระด้าง ชอบความรุนแรง พุดน้อยหรือขริม ดังที่พี่ปุกกล่าวถึงเหตุผลที่เกย์ส่วนใหญ่ที่ตนรู้จักมักจะสนิทสนมกับบุคคลในครอบครัวที่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชายว่า

“...บางคน (เกย์ออกสาว) สนิทกับแม่ มีอะไรก็คุยกับแม่ คุยได้ทุกเรื่อง ขนาดเรื่องผู้ชายยังเล่าให้แม่ฟังเลย บางคนสนิทกับพี่สาวมากกว่า เพราะวัยใกล้กันด้วยแหละ...สังเกตดูแลพวกนี้ (เกย์ออกสาว) จะไม่ค่อยสนิทกับพ่อหรือพี่ชาย พวกผู้ชายเท่าไร...สนิทกับแม่ กับพี่สาวมากกว่า เพราะความเป็นแม่ไง ไม่ว่าจะลูกจะเป็นอะไรก็ยอมรับได้ทุกอย่าง คุยกับพี่น้องผู้ชายบางคนตะ พอรู้ว่าลูกเป็น (เกย์ออกสาว) ก็เทียวดี เทียวด่า ไม่ค่อย

จะยอมรับลูกเท่าไร แล้วใครจะกล้าบอกว่าตัวเองเป็น (เกย์
ออกสาว)...” (พีปู, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำกล่าวของพีปูชี้ให้เห็นถึงเหตุผลของปรากฏการณ์ที่เกย์มักจะสนิทกับบุคคล
ในครอบครัวที่เป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชายเนื่องจากความมีลักษณะที่คล้ายกันและด้วยความเป็นแม่ที่
ไม่ว่าลูกของตนจะเป็นอย่างไรก็ยอมรับได้ทุกอย่าง ซึ่งตรงข้ามกับลักษณะนิสัยของผู้ชายทั่วไปใน
ครอบครัวที่ชอบแสดงออกถึงความรุนแรง แข็งกร้าว และเงียบขรึม แตกต่างจากลักษณะของความ
เป็นเกย์ออกสาวที่มีลักษณะคล้ายกับผู้หญิงมากกว่า ดังนั้นเกย์ออกสาวส่วนใหญ่จึงมีความสนิท
สนมกับบุคคลภายในครอบครัวที่เป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย และด้วยบุคคลในครอบครัวที่เป็นผู้หญิง
มีความเป็นเพศแม่สูงกว่าผู้ชายจึงแสดงออกให้เห็นถึงการยอมรับในตัวลูกมากกว่าเพศพ่อ

นอกจากตัวตนออกสาวของเกย์แล้ว ตัวตนอีกตัวตนหนึ่งของเกย์ออกสาวที่เป็น
ตัวตนที่ “ไม่ปกติ” ในพื้นที่ภายในบ้านนั่นคือ ตัวตนชายรักชาย ซึ่งจะกล่าวในลักษณะที่สอง พื้นที่
ความสัมพันธ์ในครอบครัว : การพรางตัวตนเกย์ออกสาว

ลักษณะที่สอง พื้นที่ความสัมพันธ์ในครอบครัว : การพรางตัวตนเกย์ออกสาว เกย์
ออกสาวมักจะซ่อนเร้น อำพรางตัวตนที่สังคมทั่วไปมองว่าเป็นตัวตนที่ไม่ใช่ลักษณะของความเป็น
ชายทั้งทางเพศภาวะและทางเพศวิถี ได้แก่ การวิตถวายเป็นคนผู้ การเดินบิณฑบาตไปมา หรือแม้แต่
การหลงใหลในเพศเดียวกัน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการปรับเปลี่ยนตัวตนด้วยการซ่อนเร้นตัวตน
เหล่านั้นไปตามสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นการต่อรอง ต่อสู้กับอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศหรือ
วาทกรรมชายหญิง ด้วยการเงียบหรือไม่แสดงลักษณะของความไม่เป็นชาย เช่น การออกสาวหรือ
พฤติกรรมที่บ่งชี้ว่าเป็นชายรักเพศเดียวกัน ดังที่พีรีกล่าวถึงท่าทางการออกสาวของตนเองว่า

“...ออกสาวได้ทุกที่ นอกจากที่บ้าน....เงียบ
เวลาอยู่กับพ่อแม่...เวลาอยู่บ้านพ่อกับแม่ก็จะทำอะไรของเค้าไป
เราก็ทำอะไรทำแก๊ง เพราะที่โน่นไม่มีอะไรให้ทำเลย ไม่ค่อย
จะพูดอะไรกันมาก...ตอนกลางคืน พวกเขาก็นอนแล้ว นอนเร็ว
ที่ยังไม่นอนเพราะยังไม่ถึงเวลา ก็คุยโทรศัพท์กับแฟนบ้าง ดูหนัง
บ้าง...เบื่อเหมือนกันแต่นี้ก็บ้านเรา...” (พีรี, 2552 : สัมภาษณ์)

ปกติตัวตนของพีรีขณะที่อยู่กับกลุ่มเพื่อน คือหญิงสาวในร่างชายหนุ่มใหญ่ที่ร่าเริง
พูดมาก และมักจะแสดงการเดินร่าและร้องเพลงด้วยท่วงทำนองของหญิงสาวมากกว่าชายหนุ่ม

คล้ายกับนักร้องสาวหรือนางโชว์ที่พบเห็นได้เป็นประจำในทีวี อีกทั้งการพูดจาจับปากจับคอ ทำสีหน้าท่าทางแสดงอารมณ์เหมือนนางร้ายในบทละครทีวีและสื่อต่าง ๆ ที่เกินกว่ากริยาท่าทางของผู้หญิงโดยทั่วไป

ส่วนพีบิก บอกเล่าในทำนองเดียวกับพีรวี่ว่า “...พี่ออกสาวทุกที่ ยกเว้น ที่บ้าน...ทำตัวเครียด เวลาอยู่ต่อหน้าพ่อแม่...” และเมื่อผู้วิจัยสังเกตจากการสนทนาทางโทรศัพท์กับแม่ พบว่าพีบิกมักจะใช้น้ำเสียงเรียบต่ำ พูดจาห้วน ๆ มากกว่าปกติในการสนทนากับผู้เป็นแม่ และเมื่ออยู่กับน้องสาวจะแสดงลักษณะท่าทางเป็นผู้ชาย คือ การเดินมีลักษณะเข้มแข็งมากกว่าปกติ พูดจาเสียงต่ำ ห้าว และวางตัวเป็นคนเงียบขรึม ทั้งที่โดยปกติเมื่ออยู่กับกลุ่มเพื่อน ๆ มักจะแสดงความตลกโปกฮา สร้างเสียงหัวเราะให้กับคนรอบข้างด้วยการแสดงสีหน้าร่าเริง เดินรำหรือร้องเพลงในแบบฉบับของนักร้องสาวที่เปี่ยมไปด้วยลีลาการเต้นที่พีรวี่ไหว

สำหรับบี เมื่ออยู่กับพ่อแม่พูดจาธรรมดาเหมือนกับผู้ชายโดยทั่วไปไม่แสดงกริยาท่าทางที่บ่งบอกถึงความเป็นหญิง แต่บิกกล่าวถึงพ่อกับแม่ที่แสดงท่าทางต่อตนเองว่า

“...แม่รู้ว่า เป็น (เกย์) แม่บอกว่า เป็นอะไรแม่ไม่
ว่า แต่แม่ขอให้ลูกเป็นคนดีก็แล้วกันพ่อก็รู้นะ แต่ก็ไม่ได้พูด
อะไร...เวลาอยู่บ้านก็เงียบๆ คุยกับแม่มากกว่าพ่อ....ไม่ออก
(สาว) แต่ที่เค้า (พ่อและแม่) รู้เพราะไอ้พวกนั้น (เพื่อนที่เป็นเกย์
ออกสาว) ไปบ้านมั้ง เทียวกรี๊ด หัวใจอยู่ เค้าเลยรู้...” (บี, 2552 :
สัมภาษณ์)

และบีเล่าให้ฟังเมื่ออยู่กับพี่ชายว่า “...พี่ก็รู้แต่ทำอะไรไม่ได้...” บางครั้งบีอาจแสดงลักษณะความเป็นหญิงออกมาเมื่ออยู่กับกลุ่มเพื่อนเกย์ด้วยกัน ซึ่งครั้งแรกๆ ต้องพยายามไม่แสดงออกต่อหน้าพี่ชายแต่บางครั้งก็เผลอแสดงตัวตนเหล่านั้นออกมาจนภายหลังพี่ชายเกิดความเคยชินกับพฤติกรรมเหล่านั้น (บี, 2552 : สัมภาษณ์) อย่างไรก็ตามบนพื้นที่ที่เรียกว่า “บ้าน” หรือ “ครอบครัว” ก็ยังเป็นพื้นที่ที่บีจะต้องซ่อนเร้นตัวตนออกสาวไว้ในร่างชายหนุ่มที่เงียบขรึม ผิดกับตอนที่อยู่กับกลุ่มเพื่อนสนิทที่มีทั้งผู้หญิง เกย์และเลสเบี้ยน ซึ่งเป็นตัวตนหญิงสาวในร่างชายหนุ่มที่ร่าเริง พูดด้วยน้ำเสียงสูงกว่าตอนอยู่ในบ้าน ลักษณะเด่นก็คือการเต้นรำอันพีรวี่ไหวในร่างชายหนุ่มที่ค่อนข้างบึกบึน แต่สามารถกระทำได้อย่างอ่อนช้อยแต่ดูแข็งแรงเป็นลักษณะพิเศษที่พบเห็นได้ยากในชายหญิงทั่วไป

จากคำบอกเล่าของพีรี พีบิกและบี แสดงให้เห็นถึงการครอบงำของอำนาจวาทกรรมความเป็นชายที่สมชาย ที่กดทับ ปิดกั้น ไม่ให้ตัวตนหญิงสาวเผยโฉมสู่พื้นที่ที่ตัวเกย์เคยคิดว่าเป็นที่ส่วนตัว แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นพื้นที่สาธารณะสำหรับตัวตนออกสาวของพวกเขา และเกย์ออกสาวเหล่านี้ก็มีการต่อรอง ต่อสู้กับวาทกรรมหลักด้วยการอำพรางร่างของหญิงสาวไว้ในร่างของชายหนุ่มที่เรียบร้อย เงียบขรึม ซึ่งเป็นลักษณะของความเป็นชายที่ตัวเกย์สามารถกระทำได้

นอกจากตัวตนของหญิงสาวที่แฝงอยู่ในร่างของชายหนุ่มแล้ว เกย์ออกสาวทุกคนทั้งเกย์ออกสาวที่เผยร่างออกสาวหรือไม่ก็ตาม ก็ต้องอำพรางร่างแห่งความเป็นชายรักชายไว้ในตัวตนของร่างชายรักต่างเพศ แต่โดยปกติแล้วมโนทัศน์เรื่องเพศของสังคมมักจะยึดติดอยู่กับความเป็นหญิงชายอยู่แล้วทำให้ตัวตนเกย์คือตัวตนออกสาว ที่แสดงถึงการเป็นฝ่ายรับในทางเพศวิถี ซึ่งเชื่อมโยงกับตัวตนรักเพศเดียวกัน ที่สังคมสร้างมโนภาพว่า เกย์ที่ออกสาวจะต้องเป็นชายรักเพศเดียวกันด้วย ดังนั้นตัวตนออกสาวของเกย์มักจะเผยร่างหรือซ่อนเร้นตัวตนไปพร้อมกับตัวตนชายรักเพศเดียวกันในพื้นที่ครอบครัว ซึ่งแท้จริงแล้วเกย์อาจจะแสดงตัวตนทั้งสองอย่างในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน เช่น คู่ และพีเคบีที่แม่จะแสดงตัวตนออกสาวกับแม่และน้องสาว แต่ก็ไม่ได้แสดงตัวตนว่าชอบผู้ชายกับบุคคลเหล่านั้น นอกจากอยู่ในพื้นที่ส่วนตัว นั่นคือ ห้องนอนของตนเอง โดยการท่องโลกไซเบอร์ของชายรักชายซึ่งบุคคลภายในบ้านไม่อาจล่วงล้ำอาณาเขตแห่งนั้นเข้าไปได้ ดังที่คู่เล่าให้ฟังว่า

“...แม่รู้ว่าได้ชาย...เห็นหนังโป๊ในห้องมั้ง โหลด

(ดาวนัโหลด) มา หนึ่งชายกับชาย (หนึ่งเกย์) แล้วเราก็เป็นสาวซะขนาด แมื่ก็คิดว่าต้องชอบผู้ชายบ้างละ...” (คู่, 2552 : สัมภาษณ์)

การเผยร่างชายรักชายของคู่นั้นจะเกิดขึ้นเมื่ออยู่ในพื้นที่ส่วนตัวคือห้องนอนในบ้าน ดังนั้นห้องนอนจึงกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวสำหรับตัวตนชายรักชายด้วยการท่องโลกอินเทอร์เน็ตและคุยโทรศัพท์ถึงเรื่องผู้ชายที่ตนชอบกับเพื่อนเกย์ด้วยกัน

เกย์ออกสาวจะแสดงตัวตนเกย์ต่อหน้าบุคคลในครอบครัวที่สามารถยอมรับหรือไม่สร้างความเป็นอื่นให้พวกเขา ซึ่งส่วนใหญ่มักสนิทสนมกับบุคคลในครอบครัวที่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ส่วนตัวตนของชายรักชายของเกย์ออกสาวนั้น มักจะถูกอำพรางซ่อนเร้นเอาไว้ แต่บุคคลภายในบ้านก็จะรับรู้ถึงตัวตนแห่งชายรักชายได้โดยที่เกย์ไม่ต้องแสดงออกมา เนื่องจากสังคมยังยึดติดกับมโนทัศน์ว่า ความเป็นหญิงจะต้องมีเพศวิถีหรือรสนิยมทางเพศคือชอบผู้ชายเท่านั้น ซึ่งเกย์ออกสาวส่วนใหญ่มีวิถีทางเพศเป็นเช่นนั้น

ลักษณะที่สาม “บ้านหรือครอบครัว” : พื้นที่สร้างความคับข้องใจของเกย์แอ็บแมน เกย์แอ็บแมนส่วนใหญ่แสดงตัวตนในลักษณะของความเป็นชายไม่แตกต่างจากชายอื่นทั่วไปในสังคมเนื่องจากตัวตนทางเพศภาวะที่เป็นตัวตนหนึ่งของเกย์ออกสาวอันเป็นความ “ผิดปกติ” ที่สังคมมองเห็นได้ง่ายกว่าตัวตนทางเพศวิถี นั่นคือ ตัวตนของชายรักชาย ซึ่งเป็นตัวตนที่ไม่ค่อยแสดงออกมาอย่างโจ่งแจ้งเพราะเป็นความรู้สึก ความปรารถนาที่อยู่ภายในจิตใจ ดังที่พีวี ผู้มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ไม่ใช่ในจังหวัดสงขลา ซึ่งผู้วิจัยได้มีโอกาสไปบ้านของพีวีที่ต่างจังหวัดซึ่งถือว่าเป็นครอบครัวใหญ่มีสมาชิกอยู่หลายคนภายในบ้าน ครอบครัวพีวีที่มีแม่ซึ่งมีบุคลิกลักษณะใจดี แต่ค่อนข้างดุ เป็นคนจุกจิก จู้จี้ มักมีการว่ากล่าวตักเตือนพีวีด้วยความเป็นห่วงอยู่เสมอ ส่วนพ่อคุณเป็นคนขรึมไม่ค่อยพูดจา ในบ้านไม่มีใครรู้ว่าพีวีเป็นเกย์ แต่ก็เคยถามว่า “...เมื่อไรจะแต่งงาน...” พีวีก็ตอบไปว่า “...ทำงานเก็บเงินก่อน...” แต่ในที่สุดด้วยความอัดอั้นตันใจที่ไม่อยากปกปิดผู้ให้กำเนิดและด้วยความรำคาญที่พ่อกับแม่ย้ำถามถึงหญิงคนรักหรือเรื่องการแต่งงานของลูกชาย อีกทั้งการสังเกตของผู้เป็นแม่ที่ไม่ค่อยเห็นลูกชายของตนพาผู้หญิงเข้าบ้าน แต่มักจะพาชายหนุ่มเข้าบ้านมาแทน พีวีจึงบอกไปด้วยความรู้สึกคับข้องใจว่าตนเป็นเกย์ ซึ่งพีวีเล่าเหตุการณ์ในวันนั้นให้ฟังด้วยความรู้สึกเครียดและสับสนว่า

“...พีวีบอกพ่อกับแม่ว่าพีวีเป็น (เกย์) คำก็ร้อง พีวีร้อง ร้อง ให้กันสามคน...พ่อบอกว่าทำไม ทำไมต้องเป็น มึงเป็นลูกชายคนโต ทำไมทำแบบนี้...แม่บอกว่า กลับมาเป็นเหมือนเดิมเป็นผู้ชายไม่ได้เหรอ...เริ่มใหม่ เริ่มต้นชีวิตใหม่...พีวีพูดไม่ออกก็ร้อง ร้อง ให้...พีวีบอกแม่ว่าจะลองดู (มีคนรักเป็นผู้หญิง)...ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทำได้ไหม...ช่วงนี้ไม่อยากกลับบ้านเลย...” (พีวี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่าสะท้อนถึงความรู้สึกเครียดและสับสนต่อชีวิตในอนาคตของพีวี ซึ่งถูกอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศกดทับภายใต้บงการของผู้ให้กำเนิดที่มีความคาดหวังกับบุตรชายคนโตที่ควรจะมีหลานไว้สืบสกุลทำให้พีวีต้องตกอยู่ในฐานะผู้ไร้อำนาจในพื้นที่ที่ควรจะเป็นพื้นที่ที่ปลอดภัยและให้ความรู้สึกอบอุ่นและสบายใจที่สุด แต่ตอนนั้นกลับกลายเป็นพื้นที่ที่ทำให้พีวีรู้สึกอึดอัด คับข้องใจที่สุด ด้วยผลของอำนาจแห่งวาทกรรมรักต่างเพศที่มั่งคั่งลงกลางใจพีวีโดยคำพูดของผู้เป็นพ่อแม่บังเกิดเกล้า

เหตุการณ์นี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศ ผ่านระเบียบกฎเกณฑ์ จารีต ประเพณีที่สืบทอดกันมา ที่ต้องการให้บุคคลที่เป็นเกย์เปลี่ยนกลับมาเป็นชายแท้ที่มีความรักกับเพศตรงข้ามเท่านั้น กลับกลายเป็นการฝืนใจชายที่ลุ่มหลงในเพศเดียวกันทำให้เกิดความรู้สึกขัดแย้งภายในจิตใจ พีวีเป็นชายรักเพศเดียวกันที่แสดงให้เห็นชัดเจนถึงการเบียดขับกดทับของวาทกรรมกระแสหลักคือ ความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศที่สร้างความเป็นอื่นให้วาทกรรมรองคือ ความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกัน กลายเป็นชายขอบ ทำให้ที่ยืนของเกย์เหลือเพียงน้อยนิดบนพื้นที่บ้านหรือรั้งนอนที่เคยให้ความรู้สึกอบอุ่น กลับสลายกลายเป็นพื้นที่ที่ก่อให้เกิดความไม่สบายใจ คับข้องใจ ทุกทรมานใจ และยังสะท้อนอีกว่าเกย์แสบแมนบางคนเผยแพร่ความเป็นชายรักเพศเดียวกันกับบุคคลในครอบครัวด้วยสถานการณ์ที่บีบคั้นไม่ใช่ความตั้งใจหรือความสบายใจที่อยากจะปลดปล่อยตัวตนที่สังคมมองว่า “ผิดปกติ”

แม้ว่าพีวีจะมีความทุกข์ใจมากเพียงใด โดยผู้วิจัยสังเกตจากสีหน้าและแววตาอันหม่นหมองทำให้ทราบถึงความทุกข์ระทมที่มีอยู่ในจิตใจ แต่ถึงกระนั้นพีวีก็ไม่เคยที่จะคิดปลิดชีพตนเองหรือประชดชีวิตในทางที่ไม่ดีหรือสร้างความเดือดร้อนให้กับสังคม เพียงแค่บ่นเปรยว่า “...เครียดมาก ไม่รู้จะทำยังไงต่อไป...” แต่เมื่อพบเจอกับบุคคลอื่นที่รู้จักก็ปกปิดสีหน้าเศร้าสร้อยด้วยการทักทายยิ้มแย้ม ซึ่งในสัปดาห์ต่อมาผู้วิจัยได้พบพีวีอีกครั้งหลังจากเกิดเหตุการณ์นั้นขึ้น พีวีก็บรรยายถึงวิธีการแก้ไขปัญหาความเครียด ความอึดอัดใจของตนว่า “...ช่วงนี้ก็หาอะไรทำไม่ให้คิดมาก อ่านหนังสือการ์ตูน ร้องเพลง ก็ดีขึ้น...ถ้าเราไม่คิดอะไรมาก ก็ไม่ทุกข์จริง ๆ...” (พีวี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นถึงวิธีการแก้ปัญหาของพีวีที่ไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่นหรือสังคมเหมือนกับเกย์หลายคนที่สร้างความเดือดร้อนให้สังคมด้วยการติดยาเสพติดหรือเป็นอาชญากร ดังเห็นได้ตามข่าวหนังสือพิมพ์ อีกทั้งพีวีแสดงให้เห็นถึงการเป็นผู้รู้จักแก้ปัญหาด้วยสติปัญญา รู้จักใช้เหตุผลในการแก้ปัญหา อันเป็นตัวตนของเกย์รู้จัก “แก้ปัญหา” โดยวิธีที่ “สร้างสรรค์” ซึ่งเป็นตัวตนที่ก่อประโยชน์ให้กับทั้งตนเองและสังคม

สำหรับพื้นที่ส่วนตัว คือ ห้องพัก ที่พีวีเช่ารายเดือนอยู่เพียงลำพังนั้นเป็นพื้นที่ที่พีวีแสดงตัวตนไม่แตกต่างจากตอนที่อยู่กับบุคคลในครอบครัว คือมีลักษณะท่าทางเป็นผู้ชายปกติทั่วไป โดยการดูหนัง ฟังเพลง เล่นอินเทอร์เน็ต แต่เมื่อเข้าไปในโลกโซเชียลบางพื้นที่อาจมีการแสดงตัวตนเกย์ออกมาบ้าง เช่น การทอ้งเว็บไซต์ชายรักชายหรือการสนทนากับเกย์ผ่านทางอินเทอร์เน็ต อันเป็นตัวตนที่ไม่เปิดเผยในพื้นที่สาธารณะทั่วไป

ส่วนว่า ผู้มีถิ่นกำเนิดอยู่ต่างจังหวัดไม่ใช่ในจังหวัดสงขลา ซึ่งนับถือศาสนาอิสลามได้เล่าถึงคำพูดของพ่อที่กล่าวกับตนเองในเรื่องของการเป็นชายรักเพศเดียวกันว่า

“...ที่บ้านก็รู้ พ่อวาทบอกว่า เกย์เป็นได้แต่ต้องไม่
แสดงออกเกินขอบเขต ไม่ใช่ว่าออกสาวหรือมีเซ็กส์กับผู้ชาย...
ถ้ามีถือว่าบาปมาก ถ้าอยากก็ต้องทำมาสเตอร์เบชัน (สำเร็จความ
ใคร่ด้วยตัวเอง) แล้วค่อยทำฮาชิป (การชำระล้างด้วยน้ำของ
พระเจ้า)...หลักศาสนาผู้ชายจะต้องใช้ไอนั้นกับ...(อวัยวะเพศ
ของผู้หญิง) เท่านั้น...” (วา, 2552 : สัมภาษณ์)

วาเป็นชายหนุ่มที่ต้องปิดบัง ซ่อนเร้น หรืออำพรางตัวตนของการเป็นชาย
รักเพศเดียวกันไว้โดยที่บุคคลที่อยู่ทางบ้านไม่รู้ แต่จะเปิดเผยตัวตนแห่งชายรักชายเมื่ออยู่กับชาย
คนรักเท่านั้น นอกจากนี้ก็ต้องต่อสู้ ต่อรองกับอำนาจแห่งวาทกรรมรักต่างเพศแล้ว ชายหนุ่มผู้นี้ก็
ต้องต่อสู้ ต่อรองกับอำนาจของหลักศาสนาอิสลามที่ห้ามไม่ให้ศาสนิกชนประพฤติกผิดเป็นชาย
รักเพศเดียวกัน ด้วยวาทกรรมแห่งหลักศาสนาที่กดทับ เบียดขับความเป็นเกย์ของบุคคลให้
กลายเป็นคนชายขอบทั้งในศาสนาและในสังคม ดังนั้นวาจึงต้องปิดบังซ่อนเร้นตัวตนแห่ง
ชายรักชายด้วยการบ้ายเบี่ยง เมื่อบุคคลที่อยู่ทางบ้านถามถึงเรื่องคู่รักที่เป็นผู้หญิง ซึ่งวาใช้วิธีการ
เจียบและบางครั้งก็ตอบกลับไปว่า “...ให้ทำงานก่อน ค่อยมี...” เป็นกลวิธีอำพรางตัวตนที่สังคม
และศาสนาอิสลามให้ทรศนะว่า “ผิดปกติ” หรือ “บาป” หากบุคคลใดมีตัวตนหรือความประพฤติก
เช่นนั้น

สำหรับพื้นที่ส่วนตัว ได้แก่ หอพักในมหาวิทยาลัยซึ่งวาพักอยู่กับเพื่อนต่างคณะใน
ห้องสองคน โดยวาปกปิดซ่อนเร้นความเป็นชายรักเพศเดียวกันด้วยการไม่แสดงสิ่งที่บ่งบอกถึง
ความเป็นชายรักชาย ได้แก่ การพูดถึงคนรักที่เป็นผู้ชาย แต่จะเปิดเผยตัวตนนี้กับเพื่อนสนิทที่
ไว้วางใจ

เกย์แอ็บแมนจะมีการพรางตัวตนชายรักชายไว้ในร่างของชายรักต่างเพศที่เป็น โสด
หรือไม่มีคู่รักที่จะร่วมพิธีวิวาห์ ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การเจียบ การบ้ายเบี่ยง หรือการพูดถึงหญิง
คนรักให้บุคคลภายในครอบครัวฟัง อันเป็นการต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศที่ทรงอำนาจอยู่ใน
พื้นที่ครอบครัว แต่ตัวตนนั้นอาจเผยร่างออกมาเมื่อถูกบีบบังคับจากบุคคลภายในครอบครัวซึ่งบางครั้ง
อาจสร้างความคับข้องใจ และทุกข์ใจให้กับเกย์จนเกิดความรู้สึกว่า “บ้าน” หรือ “ครอบครัว” ที่เคย
เป็นพื้นที่ส่วนตัว สามารถปลดปล่อยตัวตนได้ทุกตัวตนแต่ตอนนี้กลับกลายเป็นพื้นที่สาธารณะ
สำหรับตัวตนชายรักชาย และถึงแม้เกย์แอ็บแมนจะเกิดความทุกข์หรือไม่สบายใจที่เผยร่างชาย
รักชายในพื้นที่ครอบครัว แต่พวกเขาก็หาวิธีการที่สร้างสรรค์อันเป็นอีกหนึ่งตัวตนที่เกิดขึ้นในการ
จัดหรือบรรเทาความทุกข์นั้นให้หายไปได้บ้าง

ลักษณะที่สี่ ชีวิตส่วนตัว : ความสัมพันธ์คู่รัก คู่ชีวิตกับการสลับร่างสร้างตัวตน
 เมื่อก้าวถึง “ชีวิตส่วนตัว” ก็ต้องเชื่อมโยงไปถึงการมีคู่รัก คู่ชีวิตและการมีครอบครัว ครอบครัวนี้ไม่ใช่ครอบครัวที่มีสมาชิกคือ พ่อแม่พี่น้องหรือญาติ แต่เป็นครอบครัวในความหมายของการมีคู่ชีวิตหรือคู่รัก ซึ่งเมื่อก้าวถึงชีวิตคู่ของชายรักต่างเพศ ก็คือ การมีครอบครัวด้วยการมีภรรยาที่เป็นผู้หญิง และมีสถานภาพสมรส อาจจะมีสถานภาพความเป็นพ่อด้วยก็ได้ แต่มีเกย์ จำนวนน้อยมากที่จะมีสถานภาพชีวิตคู่กับคู่รักที่เป็นเพศเดียวกันเฉกเช่นชายรักต่างเพศนี้

เกย์ส่วนใหญ่ให้ทรศนะเกี่ยวกับเรื่องชีวิตคู่ที่คล้ายกัน คือ ชีวิตเกย์นั้นจะหาคู่รักที่อยู่ด้วยกันอย่างยาวนานยากกว่าคู่รักต่างเพศ และพยายามหาสิ่งอื่นมาชดเชยกับการมีคู่รัก ตัวอย่างเช่น

คู่ให้ทรศนะในเรื่องชีวิตคู่ว่า “...ชีวิตของพวกเรา (เกย์) หาคู่ยาก แต่ก็ยังมี ความหวังอยู่...แต่ถ้าหาไม่ได้ ชีวิตในอนาคต อาจจะอยู่กับแม่ หาเงินเยอะ ๆ ทำงาน ซื้อมัน เก็บเงินเพื่อไปเที่ยว...” ส่วนพี่วี กล่าวด้วยความรู้สึกเศร้าสลดว่า “...อยู่ไปแบบนี้เรื่อย ๆ ทำงาน เที่ยว... เราเป็นแบบนี้ อย่าไปหวังอะไรให้มาก...”

สำหรับบี บอกเล่าถึงความคิดในอนาคตว่า “...อนาคตยังไม่คิด...อยากมีลูก...กับผู้หญิง...ก็หลับตาทำ ๆ ไป...” และวบบอกเล่าความรู้สึกของการมีครอบครัวว่า “...อยากมีลูก อยากเห็นหน้าลูกว่าเป็นอย่างไร...” แต่กลับพูดถึงคนรักว่า “...อยากมีแฟนเป็นผู้ชาย...กลัวผิดหวัง กลัวไม่เป็นอย่างที่คิด...”

จากคำกล่าวของเกย์ทั้งสามคนเกี่ยวกับชีวิตคู่ที่แสดงให้เห็นว่า เกย์มีทรศนะในเรื่องชีวิตคู่ที่ขมขื่น ผิดหวัง โดยรู้สึกว่าการมีคู่ชีวิตของบรรดาชายรักชายจะต้องจบลงด้วยการเลิกรา ไม่ยั่งยืน ไม่มีหลักให้ยึดเหนี่ยวในความรักแบบรักเพศเดียวกัน อย่างไรก็ตามแม้เกย์จะผิดหวังกับความรักอยู่บ่อยครั้ง แต่เกย์หลายคนก็ยังคงแสวงหาความรักแท้หรือคู่ชีวิต ดังที่ดู ได้เล่าถึงคู่รักคนปัจจุบันที่กำลังคบหาเป็นคู่ชีวิตว่า

“...ตอนแรกที่เจออ้ม (คู่รักของดู) ก็ชอบเลย เพราะมีแม่สื่อด้วย เพื่อนผู้หญิงของเราคนหนึ่งแนะนำให้รู้จัก เข้าเป็นเพื่อนเรากับอ้ม เพื่อนผู้หญิงคนนั้นบอกอ้มว่าเราเป็น (เกย์) นะ อ้มบอกกับเพื่อนคนนั้นว่า รู้แล้ว แค่มองตาที่รู้แล้ว...ตอนที่เจอครั้งแรก มองหน้ากัน ก็รู้ว่าไม่ใช่ผู้ชายแน่ ๆ...ก็จริง เข้าบอกรู้ว่าเป็นรุก ตอนแรกก็ยังสับสนอยู่ว่าเป็นไหม เพราะเหมือนผู้ชาย

มาก ๆ แหมนมาก...เค้าอยู่ที่กรุงเทพฯ พอเราว่างก็ไปหาที่
กรุงเทพฯ เจอกันก็ไปเที่ยว กินข้าว แล้วก็ทำอะไรกัน ที่บ้านเค้า...
เค้าโรมานติกมาก พาไปเที่ยวทะเล...ขอเป็นแฟนด้วย...ตอนนี้คบ
ได้ไม่กี่เดือนเอง ก็คู่กัน ไปก่อน แต่เพื่อนผู้หญิงคนนั้นบอกว่า อืม
ไม่เข้าชู้ เคยมีแฟนผู้หญิงแต่อกหัก ตอนนี้ยังไม่มีใคร...เวลา
อยู่กับอืม เราก็ทำตัวปกติ อย่างนี้ แต่ไม่ค่อยออกสาว กลัวเค้า
ไม่ชอบ...พอตอนหลังออกบ้าง เค้าก็ไม่ว่าอะไร..." (ดู, 2552 :
สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นว่า คู่จะเผยร่างของชายรักชายในพื้นที่ส่วนตัว คือ
ห้องนอน หรือพื้นที่สาธารณะที่กลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัว เช่น ชายทะเลยามค่ำคืน เป็นพื้นที่แสดง
ตัวตนของชายรักชายที่ทรงพลังอำนาจที่สุด เพราะแทบจะไม่มีอำนาจจากวาทกรรมรักต่างเพศมา
ครอบงำหรือควบคุม ตัวตนนี้ในพื้นที่ส่วนตัวดังกล่าวเลย แต่สำหรับตัวตนออกสาวนั้นยังคงต้องถูก
อำพรางไว้ในร่างของชายที่หลงใหลในเพศเดียวกัน รอวันที่ตัวเกย์มั่นใจว่าคู่รักของตนจะไม่รังเกียจ
ตัวตนออกสาวนี้ ซึ่งตัวตนนี้อาจจะเผยร่างออกมาในภายหลังที่คบกันในระยะเวลายาวนานกว่านี้

ส่วนพีรี เกย์ออกสาวที่แสดงทรรชนะเกี่ยวกับชีวิตคู่ว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ชีวิต
ดำเนินต่อไปโดยกล่าวถึงผู้ชายที่ตนบอกว่าเป็นผู้ชายแท้ซึ่งได้กลายเป็นชายรักสองเพศโดยนัยของ
พฤติกรรมคือ มีคนรักทั้งเพศชายและเพศหญิง ซึ่งพีรีเล่าให้ฟังถึงความรู้สึกต่อความรักครั้งนี้ว่า

"...กร (คู่รักของพีรี) เค้ามีแฟนแล้ว เป็นผู้หญิง
เค้าก็เปิดทุกอย่าง เล่าทุกอย่าง เค้าก็มีความใจกว้าง เรื่องผู้หญิง แต่
ก็อึดอัด บางทีก็นั่งเหงาเวลาอยู่คนเดียว พอเค้าพูดถึงแฟนผู้หญิง
เค้าบอกว่าเค้าไม่เป็นเกย์ บอกไม่ถูก รู้แต่เขารักพี่มาก แต่มีอะไร
กับผู้ชาย คือพี่เป็นผู้ชายคนแรกของเค้า เค้าบอกว่าเค้าเป็นผู้ชาย...
เค้ามีน้ำใจมาก รู้สึกว่า มีความมีน้ำใจให้ แต่เค้ายังชอบผู้หญิง มัน
บังคับกันไม่ได้ เค้าชอบผู้หญิง พี่ไม่บังคับว่าไม่ให้ชอบ แต่พี่ก็ไม่
รู้ต้องให้ไหม (เวลา) เท่าไร เค้าเคยส่งแฟนแล้วพาพี่ไปหาเพื่อน
ด้วย...เค้าเป็นพลังให้พี่เวลาทำงาน พี่ก็เพลน (วางแผน) อนาคต
พอสมควร ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับเค้า แล้วแต่เค้าว่าเค้าจะคิด
ยังไง ตอนนี้สถานภาพคืออะไร บอกไม่ได้ รู้แต่ว่า แสบปี้ (มี

ความสุข) ทำวันนี้ให้โอเค...ช่วงที่นอนด้วยกัน นอนกอดกันรู้สึกดีมาก ๆ เป็นเหมือนเอเนอจี พลังงานที่ทำให้พี่มีพลังในการทำงานต่อไป ทั้งที่บางครั้งรู้สึกเหนื่อย ท้อ ไม่รู้ว่าจะทำไปเพื่อใคร เพื่ออะไร แต่พอมีเคื่อก็รู้สึกของตัวเองมีพลังอย่างบอกไม่ถูกเลย รู้สึกดีมาก ๆ มาก ๆ...” (พีรี, 2552 : สัมภาษณ์)

เมื่อพีรีเล่าเรื่องจบก็หยิบมือถือแสดงภาพตนเองกับคู่รักหนุ่มที่มีท่าทางสนิทสนมกัน โดยการกอดกันอย่างมีความสุขให้ผู้วิจัยดู จากคำบอกเล่าถึงชีวิตคู่ของพีรีแสดงให้เห็นถึงการอำพรางตัวตนโดยการสร้างความหมายให้กับตัวบุคคลของกรผู้เป็นคู่รักของพีรี ซึ่งกลายเป็นชายรักเพศเดียวกันแต่ไม่ได้นิยามว่าตนเองเป็นเกย์เนื่องจากตนยังคงมีความรัก ความพึงพอใจในสตรีเพศ ทั้งที่มีเกย์อีกหลายคนที่เป็นบุคคลรักสองเพศแต่นิยามตนเองว่าเป็นชายรักชาย ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นถึงการช่วงชิงวาทกรรม อำนาจแห่งการนิยามความหมายบนพื้นที่ครอบครั้ว พื้นที่ของความเป็นคู่รักที่บุคคลได้ให้ไว้ตามสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งในสถานการณ์บางสถานการณ์ก็ได้รับซ่อนเร้นตัวตนแห่งความเป็นชายรักเพศเดียวกันไว้ เช่น เมื่ออยู่กับกลุ่มเพื่อนผู้ชายที่พาพีรีไปด้วย โดยการไม่เปิดเผยสถานะว่าตนและพีรีเป็นคู่รักกันแต่เป็นเพียงพี่น้องกันเท่านั้น แต่ตัวอย่างของความรักของพีรีก็แสดงให้เห็นถึงพลังอันยิ่งใหญ่ของความรักที่เป็นเสมือนพลังงานที่ส่งให้บุคคลหนึ่งสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยมีจุดมุ่งหมาย แม้จะเป็นเพียงแค่ช่วงเวลาหนึ่งก็ตาม ทำให้เห็นว่าความรักไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบใดก็ตาม แต่ก็ยังเป็นพลังเติมเต็มให้ชีวิตของบุคคลมีแรงใจที่จะดำรงอยู่ในสังคมต่อไปอย่างมีคุณค่า

ส่วนตัวตนออกสาวของพีรีนั้น ไม่จำเป็นต้องอำพราง เมื่ออยู่กับคู่รักของตน เนื่องจากมโนทัศน์ที่ยึดติดอยู่กับความเป็นชายหญิงที่สังคมสร้างขึ้นว่า ตัวตนออกสาวนั้นยอมเชื่อมโยงหรือมีความสัมพันธ์แนบแน่นกับตัวตนรักเพศเดียวกันของเกย์และต้องมีเพศวิถีเป็นฝ่ายรับเท่านั้น ดังนั้นพีรีจึงสามารถเผยร่างหญิงสาวต่อหน้าคนรักซึ่งยอมรับในตัวตนนี้ได้

สำหรับพีวี ได้เล่าให้ฟังถึงชีวิตคู่ของตนในปัจจุบันที่เป็นความรักระหว่างชายรักเพศเดียวกันกับชายรักสองเพศว่า

“...กับคิงพีร์ก็จริง...กับคนอื่นที่ผ่านมาก็อารมณ์ความรู้สึก...พีไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนเลย...ยอมทุ่มให้ทุกอย่าง บางทีรักเคื่ามากกว่าตัวเองเสียอีก มีเรื่องอะไรเราก็คุยกันทุกเรื่อง คิงเล่าให้พีฟังทุกเรื่อง พีก็เล่าให้คิงฟังทุกเรื่อง...คิงบอกว่า มันเป็นผู้ชาย

ยังชอบผู้หญิงอยู่ แต่ก็รักพี่...เวลาอยู่ด้วยกันสองคน นอนด้วยกัน (ห้องนอนที่พักของคิง) แต่ยังไม่ทำอะไรกันนะ มันชอบบอกว่ารักพี่ ...แถมยังมากอด...บางทีก็จูบด้วย พี่ก็กอดมันกลับ กอดกันแน่นมาก รู้สึกดีมาก ๆ...แต่แปลกเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่น (พื้นที่สาธารณะทั่วไป เช่น ร้านอาหาร) มันจะไม่ค่อยพูดกับพี่ ทำเหมือนไม่สนิทกัน ไม่รู้จักกัน...ทั้งที่ตอนแรก ๆ ที่คบกันใหม่ ๆ มันยังคืออยู่เลย พูดมากกว่านี้...แต่พี่สังเกตว่าเป็นเพราะพวกเพื่อนคนอื่นมันชอบแซวพี่กับมัน แปลกมากเลย...พอเวลาอยู่กันสองคนก็มาพูดกับพี่อีก ทำตัวสนิทสนมอีก..." (พีวี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า ตัวตนชายรักชายของพีวีจะเผยร่างออกมาในพื้นที่ส่วนตัว นั่นคือ ห้องนอนอันเป็นพื้นที่ที่ไม่มีใครล่วงล้ำอาณาเขตเข้าไปได้ แต่เมื่ออยู่ในพื้นที่สาธารณะทั่วไป ตัวตนนี้กลับต้องถูกสยบไม่ให้มีอำนาจเหนือวาทกรรมรักต่างเพศ ซึ่งพีวีทำได้แค่เพียงเก็บเงียบความรักรูปแบบนี้ไว้และไประบายหรือแสดงออกในพื้นที่ส่วนตัวเท่านั้น เป็นการต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศ

เกย์บางคนที่มีชีวิตคู่ที่ยาวนานเนื่องจากความเข้าใจและความไว้วางใจกัน ยกตัวอย่างเช่น พี่บ๊ิก เมื่ออยู่กับคู่รักที่พักอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกัน ในช่วงแรก ๆ ต้องซ่อนเร้นตัวตนที่แสดงลักษณะของความเป็นหญิง ซึ่งในบทบาททางเพศสัมพันธ์ของตนนั้นเป็นฝ่ายรุกและคู่รักเป็นฝ่ายรับ แต่คู่รักกลับไม่แสดงออกสาวและไม่ต้องการให้พี่บ๊ิกแสดงออกสาวเช่นกัน ช่วงแรกที่คบกันเป็นคู่รัก พี่บ๊ิกจะต้องพรางตัวตนออกสาวไว้โดยการแอบแมนต่อหน้าคู่รักโดยใช้น้ำเสียงต่ำ ห้าว และการเดินที่เข้มแข็งสมชาย ซึ่งเป็นตัวคนที่แตกต่างกับตัวตนเมื่ออยู่กับกลุ่มเพื่อนที่มักจะพูดจิบปากจิบคอ ใช้เสียงสูงแหลม มีการแสดงลักษณะท่าทางกระตุงกระดิง

พี่บ๊ิกเล่าให้ฟังถึงตัวตนออกสาวของตนเองและคู่รักเมื่ออยู่กันในพื้นที่ส่วนตัวว่า "...อยู่บ้านกับพี่เค้าไม่ออกสาว อยู่เงียบ ๆ ไม่ค่อยคุย...พอพี่ออกสาว เค้าบอกว่าอย่าออกมากนะ พี่ (คู่รักของพี่บ๊ิก) ไม่ชอบ...แต่ตอนหลัง พี่เค้าก็ไม่ว่าอะไร เพราะรู้ว่าพี่เป็นสาว..."

จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า พี่บ๊ิกจะต้องอำพรางร่างหญิงสาวไว้ในร่างชายหนุ่ม เนื่องจากคู่รักของตนไม่ชอบตัวตนนี้ แต่เพราะความรักและความเข้าใจกันที่มีอำนาจเหนือสิ่งอื่นใด จึงทำให้ภายหลังคู่รักของพี่บ๊ิกยอมรับตัวตนออกสาวนี้ได้

แม้ว่าตัวตนบางอย่างของพี่บ๊ิกที่ตนนิยามว่าเป็นนิสัยของผู้หญิงตามที่สังคมให้คุณค่า แต่คู่รักก็สามารถยอมรับตัวตนนั้นได้ด้วยความเข้าใจและเข้าใจกัน "...พีนิสัยเป็นหญิง จุกจิก

ชอบถามจู้จี้ ไปไหน ทำอะไร กับใคร...ที่อยู่กันได้นานเพราะเชื่อใจกัน...ประมาณสามสี่ปีได้...บอกว่าไปทำอะไร ที่ไหน ไม่ได้มีอะไรกับใคร เขาก็เชื่อ...” และยังบอกถึงความรู้สึกที่มีต่อคนรักว่า “...รักแฟนมาก มีคนให้คอยทะเลาะ คอยถาม คอยพูดด้วย ไม่ต้องมีอะไรกันมาก ไม่เน้นเรื่องนั้น เดือนละสองสามครั้งก็พอ...” จากคำบอกเล่าแสดงให้เห็นถึงตัวอย่างการใช้ชีวิตร่วมกันของคู่รักเกย์ที่มีชีวิตคู่ที่ยาวนาน และยังให้ทรรศนะเกี่ยวกับความรักของเกย์ว่า “...เคยคิดเหมือนกันว่า ไม่มีรักแท้ในหมู่เกย์ แต่ก็มาเจอพี่เค้า ดีมาก แต่อะไรก็ไม่แน...” (พีบีค, 2552 : สัมภาษณ์) แสดงให้เห็นว่าถึงแม้เกย์จะมีคู่รักที่ยั่งยืนก็ตามแต่ก็ไม่มี ความแน่นอน ทุกสิ่งล้วนเป็นอนิจจัง ซึ่งสะท้อนให้เห็นวิถีคิดในการใช้ชีวิตคู่ที่ไม่เป็นทุกข์ ด้วยการปล่อยวางบางสิ่งบางอย่างและพยายามทำความเข้าใจกับคู่รัก การเผยแพร่ชายรักชายของเกย์ทั้งออกสาวและแอ็บแมนนั้น สามารถแสดงออกได้อย่างอิสระในพื้นที่ส่วนตัว ได้แก่ ห้องนอน ที่พักอาศัยที่ไม่มีบุคคลอื่นอยู่ด้วย อันเป็นพื้นที่ที่อำนาจรักเพศเดียวกันทรงพลังมากที่สุด แต่ตัวตนชายรักชายนี้จะถูกกดทับ ปิดกั้น เมื่ออยู่ในพื้นที่สาธารณะทั่วไป ซึ่งวาทกรรมรักต่างเพศยังคงคอยควบคุมอยู่เป็นนิจ ส่วนตัวตนออกสาวนั้น เกย์ออกสาวจะแสดงหรือเปิดเผยต่อคู่รักของตนก็ต่อเมื่อแน่ใจว่าคู่รักของตนจะไม่รังเกียจในตัวตนนี้ อีกทั้งชีวิตคู่ที่ยืนยมนั้นเป็นเพราะความรัก ความเข้าใจซึ่งกันและกันของคู่เกย์อันทำให้ชีวิตคู่ที่แม้จะไม่มี การสมรสอยู่ได้ยาวนาน

2. การแสดงตัวตน “เกย์” ใน “พื้นที่สาธารณะ”

พื้นที่สาธารณะ คือ พื้นที่ทางสังคมที่บุคคลใดก็ตามสามารถเข้าออกได้อย่างอิสระ โดยไม่มีข้อกำหนดกฎเกณฑ์ในการข้ามผ่านไปสู่พื้นที่นั้น พื้นที่สาธารณะในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พื้นที่ทำงาน รั้วมหาวิทยาลัย เซวนาเกย์ บาร์เกย์ บาร์หญิงชาย ศูนย์กีฬา พื้นที่เหล่านี้เป็นพื้นที่ที่เกย์ใช้แสดงตัวตน “เกย์” ซึ่งบางพื้นที่เกย์จะต้องปกปิดอำพรางร่างที่ “ไม่ใช่ผู้ชาย” ตามบรรทัดฐานทางสังคม แต่พื้นที่สาธารณะบางพื้นที่เกย์สามารถปลดปล่อยหรือแปลงร่างเกย์ออกมาสู่สาธารณะชนได้อย่างอิสระ อีกทั้งพื้นที่สาธารณะบางแห่งยังกลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะของชายรักชายอีกด้วย

ผู้วิจัยแบ่งการแสดงตัวตนในพื้นที่ทางสังคมที่เป็นพื้นที่สาธารณะเป็น 2 ประเด็น ประเด็นแรก คือ เกย์เวอร์คิง: การเผยแพร่ร่างกาย “เกย์” ในพื้นที่ทำงาน ประเด็นที่สอง คือ รั้วมหาวิทยาลัย : พื้นที่ของการแปลงร่างร่างกายเกย์ ซึ่งเป็นการแสดงตัวตนของเกย์ในพื้นที่ทำงาน และพื้นที่รั้วมหาวิทยาลัย ดังที่ผู้วิจัยอธิบายรายละเอียดของการแสดงตัวตนบนพื้นที่ทางสังคมที่เป็นพื้นที่สาธารณะดังต่อไปนี้

2.1 เกย์เวอร์คิง¹ : การเผยแพร่ร่างกาย “เกย์” ในพื้นที่ทำงาน

ช่วงชีวิตของผู้คนในยุคปัจจุบันนี้ ต้องใช้ชีวิตอยู่กับการเรียนและการทำงานไม่น้อยไปกว่าช่วงชีวิตที่อยู่กับครอบครัว หรือบางคนอาจใช้ชีวิตในสถานที่ทำงานมากกว่าที่บ้านเสียอีก เกย์ยุคใหม่ก็ต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสังคมยุคใหม่ที่เปิดโอกาสให้บุคคลชายชอบเหล่านี้ได้แสดงตัวตนบางอย่างมากขึ้นจากในอดีต ซึ่งสามารถพบเห็นบุคคลที่แสดงตัวตนเกย์ได้ไม่ยากในแทบทุกสถานที่ในสังคมจากสถานที่ทำงานทั้งในส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชน อย่างไรก็ตามมีเกย์อีกหลายคนที่ไม่สามารถเปิดเผยตัวตนที่เป็นชายชอบนี้ในสถานที่ทำงาน

การเผยแพร่ร่างกาย หมายถึง กลุ่มเกย์ทำงานแสดงตัวตนหรือการปกปิดอำพรางตัวตน “เกย์” อันได้แก่ ตัวตนรักเพศเดียวกันและตัวตนออกสาวของกลุ่มเกย์ในพื้นที่ทำงาน

พื้นที่ทำงาน โดยทั่วไปถือว่าเป็นพื้นที่สาธารณะที่เป็นพื้นที่ทางสังคมแห่งหนึ่ง ซึ่งบุคคลทั่วไปสามารถเข้าออกในพื้นที่แห่งนี้ได้ พื้นที่ทำงานที่เป็นพื้นที่สาธารณะ ได้แก่ โรงพยาบาล และมหาวิทยาลัย แต่พื้นที่ทำงานที่เป็นพื้นที่สาธารณะบางแห่งก็มีพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มคน ได้แก่ ห้องผ่าตัดหรือห้องตรวจคนไข้ใน โรงพยาบาล กล่าวคือ พื้นที่ในโรงพยาบาลเป็นพื้นที่ที่บุคคลทั่วไปสามารถผ่านเข้าออกได้โดยไม่ต้องขออนุญาต ในขณะที่เดียวกันห้องบางห้องในโรงพยาบาล อาทิ ห้องตรวจคนไข้ ก็เปลี่ยนจากพื้นที่สาธารณะเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับบุคคล กลายเป็นพื้นที่ที่มีความเข้มงวดในการผ่านประตูเข้าออกของสถานที่ทำงานโดยการห้ามบุคคลภายนอกที่ไม่ใช่แพทย์หรือพนักงานในโรงพยาบาลเข้าออกโดยไม่ได้รับอนุญาต

ส่วนพื้นที่ทำงานบางแห่งเป็นพื้นที่สาธารณะที่กลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มพนักงาน ได้แก่ โรงงานหรือบริษัทเอกชนบางแห่งที่มีกฎระเบียบ ข้อบังคับในการผ่านเข้าไปยังพื้นที่ทำงานหรือสถานที่ทำงาน โดยไม่ให้บุคคลภายนอกที่ไม่ใช่พนักงานหรือบุคลากรในโรงงานหรือบริษัทเข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาต ดังนั้นพื้นที่ทำงานแต่ละแห่งซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันก็อาจทำให้เกย์ที่ทำงานอยู่ในสถานที่ทำงานนั้นแสดงตัวตนแตกต่างกัน การแสดงตัวตนของเกย์ในพื้นที่ทำงานนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 4 ลักษณะคือ **ลักษณะแรก** การเปิดเผยตัวตนเกย์ในพื้นที่ทำงาน **ส่วนลักษณะที่สอง** พื้นที่ทำงานกับการอำพรางร่างเกย์ และ**ลักษณะที่สาม** “ร่างกาย” เกย์เวอร์คิง : พื้นที่ช่วงชิงความเป็นบุรุษ **ลักษณะที่สี่** เกย์สร้างสรรค์ : การนำเสนอตัวตนที่ตีบนพื้นที่ทำงาน

¹ เกย์เวอร์คิง หมายถึง บุคคลที่เป็นเกย์ทำงาน เสมือนกับผู้ชายและผู้หญิงทำงานทั่วไป

ลักษณะที่หนึ่ง การเปิดเผยตัวตนเกย์ในพื้นที่ทำงาน ตัวตนเกย์ ได้แก่ ตัวตนออกสาว และตัวตนชายรักชาย ในพื้นที่ทำงานที่มีทั้งพื้นที่ทำงานที่เป็นพื้นที่สาธารณะและพื้นที่ทำงานที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว ซึ่งเกย์ออกสาวบางคนแสดงตัวตนออกสาวที่เชื่อมโยงกับตัวตนของชายรักชายโดยปริยายด้วยมโนทัศน์ที่สังคมมองว่า การออกสาวต้องมาคู่กับการชอบผู้ชาย ดังตัวอย่างของการเปิดเผยตัวตนเกย์ออกสาวในพื้นที่ทำงานที่เป็นพื้นที่สาธารณะดังต่อไปนี้

ณ โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในภาคใต้ ซึ่งเป็นพื้นที่ทำงานที่เป็นพื้นที่สาธารณะและเป็นสถานที่ทำงานของพีร์ เกย์หนุ่มใหญ่วัยทำงานต้องตื่นตั้งแต่เช้าเพื่อเข้าคลินิกในเวลาราชการ คือ เวลาประมาณ 8.30 น. ซึ่งสถานที่ทำงานแห่งนี้มีทั้งคนไข้และญาติของผู้มารับการรักษาโรคมามากมาย ถึงกระนั้นพีร์แพทย์สาวในร่างชายหนุ่มที่แต่งกายด้วยเสื้อกาว กางเกงสแลคสีดำ ไม่มีลักษณะใดที่แตกต่างจากนายแพทย์คนอื่น ๆ แต่ด้วยกริยาท่าทางการเดินที่ก้าวอย่างมั่นใจ เข้าไปในที่ทำงานด้วยลักษณะรูปร่างที่เป็นผู้ชายร่างอวบ แต่กลับเดินบิดสะโพกไปมาและเชิดหน้าเหมือนหญิงสาวไฮโซ และแกว่งแขนอย่างอ่อนช้อยกับมือที่กรีดกรายอย่างเป็นธรรมชาติ พีร์ด้วยความมั่นใจไปตามทางเดินระหว่างตึกของโรงพยาบาลเพื่อเข้าไปยังห้องตรวจคนไข้เพื่อดูอาการและรักษาคนไข้โดยไม่สนใจสายตาของใครทั้งสิ้น และเมื่อได้พบกับบุคลากรในโรงพยาบาลที่เป็นพยาบาลและผู้ช่วยแพทย์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ก็กล่าวทักทายด้วยกริยาท่าทางคล้ายพยาบาลสาวในร่างแพทย์หนุ่มโดยการพุดจิบปากจิบคอและใช้น้ำเสียงสูงกว่าผู้ชายโดยทั่วไปว่า “...สวัสดีคะทุกคน วันนี้ฉันซื้อขนมมาฝากพวกเธอด้วย...” กริยาเช่นนี้พีร์แสดงออกต่อหน้าผู้คนในโรงพยาบาลไม่เว้นแม้แต่ขณะกำลังรักษาคนไข้ โดยพีร์เล่าให้ฟังถึงเหตุการณ์ที่ตนแสดงตัวตนออกสาวต่อหน้าคนไข้ของตนที่มาขอแข่งคิวคนไข้คนอื่นว่า

“...ตอนแรกฉันก็บอกกับป้านั่นดี ๆ นะ พุดเพราะแล้ว...แอ๊บบแมนนี่...บอกว่าให้รอแป๊บนึงนะครับ มีคิวอื่นมาก่อน แต่ she (ซี) ไม่ยอม ซี (ป้าที่เป็นคนไข้) บอกว่า ทำให้ฉันก่อน...เท่านั้นแหละ ตัวตนนางร้ายของฉันก็ขึ้นเลย... ออกสาวเลย...ฉันบอกไปว่า รอก่อนสิคะ คนอื่นเค้ามาก่อน คุณนะรอก่อนคะ...” (พีร์, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนตัวตนของพีร์ที่เผยต่อเพื่อนร่วมงานก็แสดงออกไม่แตกต่างกัน ซึ่งพีร์เล่าให้ฟังถึงบรรยากาศของการหยอกล้อกับผู้ช่วยของตนว่า

“...ที่ทำงานพีก็แบบนี้แหละ...เฮฮา ร่าเริง กับคน ไซ้ก็อยู่อย่างนี้ เหมือนฉันชอบหยอกนังอารี (เพื่อนร่วมงาน) ฉันชอบหยอกแฟนของนังอารี จิก (จิบ) อย่างเลิศ ฉันบอกว่า นังอารี ฉันขนะ แฟนเธออะ แฟนนังนี้หน้าตาดี ฉันขอแฟนเธอไปนอนด้วยสักคืนได้ไหม ฉันพูดเล่น ๆ หยอก ๆ ไป... แต่กับอาจารย์หมอ ฉันไม่กล้าออกสาว เกรงใจนิดนึง...” (พีรี, 2551 : สัมภาษณ์)

จากการบอกเล่าถึงตัวตนในสถานที่ทำงานของพีรีนั้นตรงกับคำบอกเล่าของเพื่อนรุ่นน้องของพีรีที่มีโอกาสได้สัมผัสตัวตนของพีรีในสถานที่ทำงานซึ่งกล่าวว่า

“...พีรีนี้ เวลาอยู่ที่ทำงาน ตลกมาก กับคน ไซ้ยังออกสาวใส่เลย กับพวกที่ทำงาน ก็อยู่อย่างนี้แหละ กับเพื่อนร่วมงานก็ไม่แคร์ (ไม่สนใจ)...มีพีคนหนึ่ง พีผู้หญิง ชื่อพีอารี แฟนพีเค้าหล่อแล พีรีก็จิก (จิบ) แล บอกว่าจะขอพาไปนอนด้วย ข่าจะตาย...” (กุก, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่าของทั้งพีรีและกุกแสดงให้เห็นว่า เกย์ออกสาวบางคนสามารถเผยร่างหญิงสาวและตัวตนชายรักชายในพื้นที่ทำงานซึ่งเป็นพื้นที่สาธารณะได้อย่างอิสระ ซึ่งส่วนใหญ่จะแสดงกับเพื่อนร่วมงานที่เป็นผู้หญิงหรือกับคน ไซ้ที่เป็นผู้หญิงที่แสดงท่าทางยอมรับกับตัวตนนี้ได้ ทำให้เกย์กล้าที่จะแสดงตัวตนนี้ต่อหน้าผู้คนมากมาย แสดงให้เห็นถึงอำนาจของวาทกรรมรักเพศเดียวกันและวาทกรรมความเป็นหญิงสาวในร่างชายที่ทรงพลังด้วยการแฝงอยู่กับตัวตนของความร่าเริง เฮฮา ซึ่งอาจเป็นตัวตนหนึ่งที่ทำให้คนอื่นยอมรับในตัวตนออกสาว อีกทั้งมโนทัศน์เรื่องเพศที่สังคมมักยึดคิดว่าเพศเป็นเรื่องที่ตายตัวทำให้ตัวตนออกสาวเชื่อมโยงกับความ เป็นชายรักเพศเดียวกัน ทำให้สังคมมองว่า เกย์ออกสาวนั้นจะต้องมีรสนิยมทางเพศคือชอบผู้ชายเท่านั้น ด้วยความเชื่อมโยงและซับซ้อนของวาทกรรมเกย์ที่กล่าวมาแล้วนั้นจึงทำให้ตัวตนของเกย์เป็นที่ยอมรับในสังคมมากขึ้นจากวาทกรรมความเป็นเกย์ออกสาวที่ตลก เฮฮาและร่าเริง

ส่วนผู้ให้ข้อมูลที่มีการเปิดเผยตัวตนเกย์ในพื้นที่ทำงานซึ่งเป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวสำหรับพนักงาน ได้แก่ ชีวิตของพีบิกในบริษัทแห่งหนึ่ง พีบิก พนักงานคนหนึ่ง ในบริษัทแห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลา เป็นสถานที่ที่ห้ามบุคคลภายนอกที่ไม่ใช่พนักงานบริษัทเข้า

โดยเด็ดขาด นอกเสียจากจะได้รับอนุญาตจากเจ้าของบริษัท ซึ่งในตอนเช้าและเย็นของทุก ๆ วันนั้น พนักงานทุกคนจะต้องสแกนบัตรพนักงานเพื่อรายงานตัว พีบี๊กที่แต่งกายในชุดทำงานตามแบบของบริษัทด้วยเสื้อเชิ้ตคอโปโล กางเกงสแลคขายาวสีดำ รองเท้าหุ้มส้น ที่พนักงานผู้ชายทุกคนแต่งกายในลักษณะคล้ายกัน ซึ่งพีบี๊กก็แต่งกายในลักษณะนั้นเช่นกัน หากดูลักษณะภายนอกนั้นก็จะไม่รู้เลยว่าพีบี๊กนั้นมีตัวตนออกสาว ด้วยลักษณะท่าทางกริยาการเดินที่มีความเป็นชาย คือ เดินอกผายไหล่ผึ่ง เข้มแข็ง ไม่บิดสะโพกมากจนเกินงาม แต่เมื่ออย่างกรายเข้าไปในห้องทำงานที่แบ่งย่อยจากพื้นที่สาธารณะอื่น ๆ ในบริษัท ตัวตนของหญิงสาวในร่างชายตัวใหญ่ก็เผยโฉมออกมาสู่เพื่อนร่วมงานที่ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง โดยสังเกตได้จากขณะกำลังสนทนากับเพื่อนผู้หญิง แขนและมือที่ดูแข็งแรงในตอนแรกกลับอ่อนช้อยไปตามลีลาการพูดด้วยน้ำเสียงที่สูงกว่าปกติ (เสียงต่ำแบบผู้ชาย) และการพูดจิบปากจิบคอ ซึ่งพีบี๊กกล่าวถึงตัวตนเมื่ออยู่กับเพื่อนหญิงของตนว่า

“...ตอนอยู่ที่ทำงานหรือ...ออกสาวเหมือนกัน...

ออกมากกว่านี้อีก (ออกสาวปกติคือการพูดคำว่า “คะ” ในบางประโยคที่พูดและใช้น้ำเสียงสูงขึ้นกว่าปกติเล็กน้อย)...อยู่กับเพื่อนผู้หญิงที่ทำงานออกสาวสุดฤทธิ์เลย...สนุกมาก กับนางชะนี (เพื่อนร่วมงานผู้หญิง) พวกนั้น...วัน ๆ ไม่ทำอะไรเม้าส์กันนี้ ชอบหยอกพวกมัน ตลก เฮฮามาก...พวกนั้นมันชอบ...” (พีบี๊ก, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่าแสดงให้เห็นว่า ตัวตนออกสาวของพีบี๊กนั้นมีลักษณะการแสดงออกไม่ต่างจากของพีรี่ ที่ตัวตนออกสาวมักจะแสดงออกพร้อมกับตัวตนของความสนุก เฮฮา ร่าเริงทำให้เกิดเป็นวาทกรรมที่สังคมสร้างว่า เกย์ออกสาวคู่กับความตลกและร่าเริง อีกทั้งตัวตนออกสาวยังผูกโยงกับตัวตนของชายรักชาย ซึ่งก็เป็นอีกหนึ่งสิ่ง que แสดงให้เห็นถึงการสร้างความหมายที่สังคมสถาปนาให้เกย์ออกสาวที่ดูคล้ายจะมีเพศภาวะเป็นผู้หญิงต้องมีเพศวิถีคือชอบผู้ชายเท่านั้น

นอกจากนี้พีบี๊กยังแสดงคลิปวีดีโอจากมือถือซึ่งถ่ายภาพของตนเองตอนอยู่ในที่ทำงาน จากภาพแสดงให้เห็นว่า พีบี๊กแสดงออกสาวต่อหน้าเพื่อนร่วมงานผู้หญิงด้วยการแสดงละครคล้ายกับนางแบบโฆษณาโดยทำสีหน้าท่าทางแบบเซ็กซี่ พร้อมทั้งถามเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งว่า “...เธอ...ฉันสวยไหม...” ตัวตนออกสาวของพีบี๊กนั้นแสดงออกต่อพื้นที่ทางสังคมอันเป็นพื้นที่สาธารณะซึ่งแสดงให้เห็นว่าพีบี๊กได้ต่อรองกับวาทกรรมของความเป็นหญิงชาย โดยการสร้าง

ให้พื้นที่นั้นยอมรับ “ตัวตนออกสาว” ที่เป็นตัวตนแห่งการสร้างความสุข สนุกสนาน ให้กับบุคคลรอบข้างจึงทำให้ตัวนี้ดำรงอยู่ได้อย่างกลมกลืนในพื้นที่ที่วาทกรรมความเป็นหญิงชายครอบงำหรือควบคุมอยู่

พีบี๊ก ทำหน้าที่ในตำแหน่งประชาสัมพันธ์ในบริษัท เนื่องจากเป็นผู้ที่มีบุคลิกคือพูดเก่ง และมีลักษณะในการพูดที่น่าสนใจ ซึ่งมักจะพูดเสียงตามสายในบริษัทด้วยน้ำเสียงคล้ายดีเจผู้ชายตามคลื่นวิทยุที่ฟังนุ่มนวลแต่ชัดถ้อยชัดคำ แสดงให้เห็นถึงตัวตนออกสาวที่นำมาปรับใช้กับงานก่อให้เกิดประโยชน์คือ ท่วงท่าลีลาที่ฟังแล้วมีสีสันชวนฟังจนกลายเป็นนักประชาสัมพันธ์ที่ดี ซึ่งเป็นการต่อรองโดยสร้างความหมายให้ตัวตนออกสาวเป็นสิ่งที่ดี มีประโยชน์ และลดอำนาจวาทกรรมเกย์ “ไม่ดี” หรือ “ไม่มีสาระประโยชน์” ที่สังคมสร้างความหมาย

ส่วนตัวตนชายรักชายนั้นพีบี๊กจะแสดงออกในพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะกลุ่ม แม้จะอยู่ในพื้นที่ทำงานก็ตาม ซึ่งพื้นที่ส่วนตัว ได้แก่ พื้นที่โซเชียล ด้วยการสนทนากับเพื่อนเกย์หรือคู่รักทางอินเทอร์เน็ต และการสนทนากับเพื่อนร่วมงานผู้หญิงในห้องทำงานอันเป็นพื้นที่ส่วนตัว ซึ่งพูดถึงเรื่องผู้ชายที่ตนหลงใหล

ลักษณะที่สอง พื้นที่ทำงานกับการอำพรางร่างเกย์ ส่วนใหญ่กลุ่มเกย์แอ็บแมนจะเป็นกลุ่มที่ปกปิด อำพรางตัวตนชายรักชายไว้ในพื้นที่ทำงานมีทั้งพื้นที่ทำงานที่เป็นพื้นที่สาธารณะและพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัว ซึ่งการพรางร่างเกย์นั้นก็เหมือนกับการใช้ชีวิตของผู้ชายทั่วไป แต่ก็มีเกย์ออกสาวบางคนที่จะต้องอำพรางตัวตนเกย์เอาไว้ในพื้นที่ทำงานดังตัวอย่างเช่น

เกย์ออกสาวบางคนไม่สามารถแสดงตัวตนความเป็นหญิงออกมาได้ทุกพื้นที่ของสถานที่ทำงาน ดังเช่น บี ผู้มีอาชีพเป็นครูสอนโรงเรียนประถมแห่งหนึ่ง อันเป็นพื้นที่สาธารณะที่จำเป็นจะต้องแสดงบทบาทความเป็นชายในขณะที่สอนนักเรียน ซึ่งจะต้องปกปิดอำพราง ซ่อนเร้นตัวตนบางอย่างที่สังคมมองว่าเป็นลักษณะของเกย์ที่ไม่ใช่ลักษณะของความเป็นชาย อาทิเช่น จะต้องพูดด้วยน้ำเสียงต่ำเรียบแทนน้ำเสียงแหลมสูง ลักษณะการเดินที่สง่าผ่าเผย ดูเข้มแข็งแทนการเดินบิดสะโพกไปมาหรืออ่อนแอ ซึ่งทำให้บุคคลเหล่านั้นมีความรู้สึกเก็บกดต่อตัวตนที่ต้องซ่อนเร้นไว้ ดังที่บีเล่าด้วยความรู้สึกอัดอั้นเมื่ออยู่ในสถานภาพคุณครูหนุ่มที่สอนนักเรียนชั้นประถมว่า

“...ออกสาวไม่ได้เลย....ทรมานมาก...ยังไม่มี
อาจารย์อื่นรู้ว่าเป็น (เกย์)...เวลาไปทัศนศึกษา น่าเบื่อมาก มีแต่

อาจารย์แก่กว่าทั้งนั้นเลย เราเพิ่งจบ เด็กสุด ไม่มีเพื่อนคุยเลย... โอ้ย เบื่อ...ออกสาวก็ไม่ได้ เกรงใจเค้า...เค้าชอบคุยแต่เรื่องอะไร ก็ไม่รู้...เรื่องครอบครัว เรื่องลูก รุ่นเดียวกันไม่มีเลย มีแต่สี่สิบขึ้นไป ออกสาวไม่ได้ ต้องแอบชาย กับเด็กในห้องก็ต้องแอบ...ออกไม่ได้เราเป็นคุณครูไม่อยากจะให้เด็กเอาเป็นแบบอย่าง...แต่ขนาดไม่ออกยังมีเด็กที่เป็นกะเทยรู้เลย ออกสาวมากกว่าปีอีก เชื่อเลย เด็กเดี๋ยวนี้...วันนั้นกำลังสอนเด็กอยู่ เด็กมันก็ขี้ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย บีก็เลยบอกเด็กว่า...อืม ถ้าพวกเธอยังไม่หยุดคุยกัน ครูจะไปฟ้องครูน้อยนะ (คุณครูฝ่ายปกครองที่ดูจนนักเรียนกลัว)...นี่ขนาดแอบแล้วนะเด็กยังรู้เลย ตอนแรก เด็กมันถามบีว่า คุณครูชื่ออะไรครับ บีก็ตอบไปว่า ชื่อคุณครูบี หรือจะเรียกชื่อจริงก็ได้ ชื่อ...เด็กมันก็แซวว่า นั่นเรียก ครูกีฬาได้ไหม ไอ่เราก็ตอบไปไม่ถูกเลย เด็กมันรู้ได้ไง..." (บี, 2552 : สัมภาษณ์)

สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงการต่อรองกับอำนาจของวาทกรรมความเป็นชายหญิง ซึ่งก็ได้แสดงตัวตนของความเป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคมเพื่อปกปิด อำพรางร่างที่แท้จริงของตนไว้ไม่ให้บุคคลอื่นในพื้นที่ที่วาทกรรมหลักคือวาทกรรมของความเป็นชายหญิงที่ยังคงมีอำนาจควบคุม โดยผ่านสถาบันการศึกษา แม้ในสถานภาพครูผู้ซึ่งมีวุฒิภาวะเหนือเด็กนักเรียน แต่ด้วยวาทกรรมแห่งความเป็นครูที่สังคมปลูกฝังว่า จะต้องเป็นแม่พิมพ์ของชาติ ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียน ด้วยการกดทับปิดกั้นตัวตนออกสาวทำให้บีต้องเก็บกดความรู้สึกนี้อยู่ภายในจิตใจและแสดงพฤติกรรมของความเป็นชายที่สังคมต้องการหรือให้คุณค่าออกมาแทน แต่อย่างน้อยบีก็สามารถปลดปล่อยตัวตนที่เก็บกดไว้นี้ได้แม้อยู่ในพื้นที่ทำงานซึ่งบางพื้นที่นั้นถูกสร้างให้เป็นพื้นที่ส่วนตัวสำหรับบี เช่น ห้องพักรูตอนไม่มีใครอยู่ ซึ่งบีสามารถจะปลดปล่อยตัวตนออกสาวและชายรักชายด้วยการสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ตกับเพื่อนเกย์ การร้องเพลงและเต้นในลีลาหญิงสาว ดังที่บีเล่าให้ฟังว่า

“...พี่รู้ไหม ตอนอยู่ในห้องเก็บกดมาก ออกสาวไม่ได้เดี๋ยวเด็กรู้ เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี...แต่บางทีตอนอยู่ในห้องพักนะ เปิดเพลงเต้นออกสาวสุดฤทธิ์เลย แต่ต้องแอบทำไม่ให้ใคร

เห็น บางทีก็เล่นเอ็มฯ (เอ็มเอสเอ็น) กับไอพวกนั้น (เพื่อนเกย์
ออกสาว)...” (บี, 2552 : สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ตัวตนเกย์ยังถูกปลดปล่อยเมื่ออยู่กับกลุ่มเพื่อนเกย์ด้วยกันหรือ
อยู่ในพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่พิเศษสำหรับกลุ่มชายรักเพศเดียวกันนอกพื้นที่ทำงาน ได้แก่ เซวน่า
บาร์เกย์ สนามกีฬา ฯลฯ รวมไปถึงพื้นที่จินตนาการนั่นคือ พื้นที่ไซเบอร์ด้วย

ส่วนเกย์แอมแมนที่โดยทั่วไปจะไม่แสดงตัวตนชายรักชายในพื้นที่
สาธารณะอยู่แล้ว ซึ่งในพื้นที่ทำงานก็เป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่เกย์แอมแมนต้องปกปิด อำพรางร่างเกย์
ของตนเอาไว้ในพื้นที่ทำงานที่เป็นพื้นที่สาธารณะ ดังตัวอย่างเช่น

พ็อาร์ เกย์แอมแมนที่มีรูปร่างหน้าตาดี เป็นที่สนใจของบรรดาเกย์
ออกสาว เกย์แอมแมนและหญิงสาวหลายคน แต่เบื้องหลังความเป็นชายที่ดูแมนนั้น หากมีใครรู้ถึง
ตัวตนบางอย่างที่เขาเก็บซ่อนอำพรางไว้ ก็อาจจะรู้สึกตกใจและแปลกใจกับตัวตนที่ไม่ใช่ชายแท้
ตามบรรทัดทางสังคมได้ พ็อาร์เป็นพนักงานในโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในภาคใหญ่ ซึ่ง
โรงพยาบาลแห่งนี้มีลักษณะภายนอกแบ่งเป็นหลายอาคาร ภายนอกมีที่จอดรถที่สามารถบรรจุรถได้
เป็นจำนวนมาก แผนกที่พ็อาร์ทำงานอยู่นั้นอยู่ในอาคารขนาดใหญ่มีสามชั้น เมื่อเข้าไปภายในตัว
อาคารจะสังเกตเห็นว่าเป็นอาคารที่มีลักษณะเป็นห้องโล่งกว้าง มีความสว่างจากแสงภายนอกที่ส่อง
ผ่านกระจกใสเข้ามาภายในประกอบกับแสงไฟนีออนกระทบกับผนังสีขาวฉาบทำให้มองแล้วสบาย
ตา ภาพแรกเมื่อผ่านเข้าไปยังประตูทางเข้าจะพบพนักงาน ผู้ช่วยพยาบาลและพยาบาลสาวยืนอยู่
ตามจุดต่าง ๆ คอยให้บริการกับคนไข้ที่เข้ามาใช้บริการ ผู้วิจัยต้องแปลกใจเมื่อพบชายหนุ่มคนหนึ่ง
ที่มีรูปร่างหน้าตาและการแต่งกายที่ดูดี นั่นก็คือ พ็อาร์ที่กำลังยืนอยู่ที่ซุ้มประตูทางเข้า มีหน้าที่คอย
แนะนำและบริการข้อมูลต่าง ๆ ให้กับผู้เข้ามาใช้บริการ อาทิเช่น สอบถามข้อมูลเบื้องต้นหรือ
ประวัติคนไข้ แนะนำให้ผู้ใช้บริการไปพบกับใครที่จุดใด เมื่อสังเกตลักษณะของชายหนุ่มผู้สง่างาม
นี้พบว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะท่าทางเป็นชายสมชาย คือ ไม่มีอาการกริยากระตุ้งกระติ้ง พูดจาลงทำย
ประโยคด้วยคำว่า “ครับ” อยู่เสมอ และการแต่งกายที่ดูสุภาพ โดยใส่เสื้อเชิ้ตสีโทนอ่อนกับกางเกง
สแลคสีดำ รองเท้าหุ้มส้น และแต่งทรงผมด้วยเจลแต่งผมให้ตั้งชี้ดูดีไม่น่าเกลียด จากลักษณะท่าทาง
กริยาภายนอกของพ็อาร์ ไม่มีสิ่งใดที่บ่งบอกถึงความไม่เป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคมเลยแม้แต
่น้อย แม้กระทั่งการพูดจาที่เพื่อนร่วมงานสาวก็ยังคงเป็นการพูดจาที่สุภาพเหมือนกับสุภาพบุรุษใน
ละครทีวี โดยไม่มีการพูดคุยถึงเรื่องผู้ชายที่ตนชอบเลย แสดงให้เห็นถึงการต่อรองของพ็อาร์ที่เก็บ
ซ่อนตัวตนชายรักชายไว้อย่างมิดชิด ภายใต้วาทกรรมรักต่างเพศที่ปกคลุมอยู่ทั่วไปบนพื้นที่ของ
โรงพยาบาลแห่งนี้ ผิดแผกแตกต่างกับตัวตนในขณะที่พ็อาร์อยู่ในพื้นที่ส่วนตัวบางแห่ง เช่น

ห้องนอน ห้องเพื่อนคุยด้วยกัน หรือแม้แต่พื้นที่สาธารณะทั่วไปที่มีกลุ่มเพื่อนคุยของคุณอยู่ ด้วยการเผยแพร่ชายรักชายโดยการพูดถึงเรื่องผู้ชายที่ตนชอบกับเพื่อนที่มีทั้งเกย์ออกสาวและเกย์แอ็บแมน ซึ่งส่วนใหญ่จะคุยกับเพื่อนเกย์แอ็บแมนมากกว่า ดังที่พีอาร์กล่าวถึงตัวตนในพื้นที่ทำงาน และพื้นที่ส่วนตัวว่า

“...ที่ทำงาน ที่โรงพยาบาล (โรงพยาบาล) พี่ไม่ออก (ตัวตนเกย์) ก็เป็นปกติ...ตอนอยู่ในสนามก็ปกติเหมือนกัน...ตอนอยู่กับพวกนั้น (เพื่อนเกย์ออกสาวและแอ็บแมน) พวกไอ้เจี๊ยบ พี่ต็อก ก็คุยกันเรื่องผู้ชายที่จิก (จิบ) บ้าง นิดนึง...” (พีอาร์, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นถึงการปกปิด อำพรางตัวตนเกย์ไว้อย่างมิดชิดในพื้นที่ทำงานอันเป็นพื้นที่สาธารณะ โดยที่เพื่อนร่วมงานผู้หญิงไม่สามารถล่วงรู้ได้ แต่จะเปิดเผยตัวตนนี้ในพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะซึ่งจะแสดงออกกับเพื่อนคุยด้วยกันและคู่รักเท่านั้น สะท้อนให้เห็นการต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศในพื้นที่ทำงานด้วยการสร้างภาพลักษณ์ความเป็นชายที่สมชายพรั่งร่างของความเป็นชายรักเพศเดียวกัน ไว้อย่างมิดชิด ซึ่งการทำพื้นที่ร่างกายให้ดูสมชายที่พีอาร์ใช้วิธีการออกกำลังกายโดยการเล่นฟิตเนสเพื่อเพิ่มกล้ามเนื้อให้สวยงามได้สัดส่วน นอกจากจะสร้างแรงดึงดูดให้เกย์หรือผู้ชายด้วยกันมองแล้ว ก็ยังเป็นการสร้างอำนาจความเป็นชายที่เชื่อมโยงกับความเป็นชายรักต่างเพศเพื่อปิดบังอำพรางตัวตนชายรักชายไว้ อันเป็นวิธีการต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศที่แบบล กล่าวคือ เพศภาวะที่สังคมมองว่ามีความเป็นชาย คือความแข็งแรง แข็งแกร่งนั้นถูกเชื่อมโยงกับความเป็นชายทางเพศวิถีคือต้องมีความรักกับผู้หญิงเท่านั้น ทั้งที่ความเป็นจริงแม้พีอาร์มีเพศภาวะที่แสดงถึงความเป็นชายสมชาย แต่ภายในจิตใจกลับซ่อนตัวตนความรักที่มีต่อบุรุษเพศด้วยกันอย่างเต็มเปี่ยม

สำหรับเกย์แอ็บแมนบางคนนั้นจะต้องปกปิดตัวตนชายรักชายไว้ แม้ว่าพื้นที่ทำงานนั้นจะเป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวสำหรับพนักงานก็ตาม ดังตัวอย่างของการแสดงตัวตนของพีวีในพื้นที่ทำงานดังนี้

พื้นที่ทำงานภายในบริษัทที่พีวีทำงานอยู่นั้น แบ่งออกเป็นหลายส่วน แต่ละส่วนจะมีหน้าที่แตกต่างกัน อาคารแห่งหนึ่งในพื้นที่อันกว้างขวางของบริษัทใหญ่ในจังหวัดสงขลา เป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะที่ภายในบริษัทแห่งนั้นห้ามไม่ให้ผู้ใดที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างกรายเข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาต พีวีหนึ่งในพนักงานของบริษัทแห่งนี้ ผู้แต่งกายด้วยชุดทำงาน

ตามแบบของบริษัทด้วยเสื้อเชิ้ตคอโปโล กางเกงสแลคหรือบางวันก็เป็นกางเกงยีนส์ รองเท้าหุ้มส้น และจัดแต่งทรงผมด้วยเจลอย่างเบาบางให้ได้ทรงที่พอสวยงามพอเหมาะ ซึ่งเมื่อพีวีเดินข้ามผ่านพรมแดนเข้าไปในบริษัทด้วยการสแกนบัตรพนักงานตามเวลาทุกเช้าและเย็นของทุก ๆ วัน ก็ดูไม่แตกต่างจากพนักงานชายคนอื่น ๆ จากนั้นก็เดินไปด้วยลักษณะท่าทางที่เป็นชาย คือ ออกผายไหล่ผึ่ง และเข้มแข็งด้วยรูปร่างที่ดูแข็งแรงและเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อที่ได้สัดส่วน ซึ่งเดินเข้าไปในตัวอาคารแห่งหนึ่งซึ่งมีกล้องวงจรปิดติดตั้งอยู่ตลอดทางเดิน ภายในอาคารแบ่งซอยเป็นห้องอีกหลายห้อง แต่ละห้องแบ่งโซนเป็นแผนก ซึ่งพีวีดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าฝ่ายหนึ่งในบริษัทแห่งนี้ที่มีหน้าที่ควบคุมอุปกรณ์ในการทำงานให้มีประสิทธิภาพตลอดจนปรับปรุงและพัฒนาให้ได้ผลผลิตแก่ลูกค้าอย่างมีประสิทธิภาพและมีคุณภาพ ส่วนพนักงานที่เป็นลูกน้องของพีวีมีทั้งชายและหญิงในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ด้วยความเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีทำให้พีวีเข้ากับเพื่อนร่วมงานทุกคนได้ แม้ว่าจะมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงานบางคนบ้าง แต่ก็สามารถเจรจาแก้ปัญหากันไปด้วยดี อีกทั้งไม่มีใครล่วงรู้ถึงตัวตนชายรักชายของพีวีเนื่องจากพีวีได้ปิดบังซ่อนเร้นตัวตนนี้ไว้ด้วยการเป็นหนุ่มพนักงานที่เอาจริงเอาจังในการทำงาน แต่มีนิสัยขี้เล่นเมื่อเวลาอันพอเหมาะจากการทำงาน และการไม่แสดงกริยาท่าทางที่บ่งบอกว่าเป็นชายรักชาย แต่กลับแสดงตัวตนของชายรักต่างเพศกลมกลืนตัวตนที่หลงใหลในบุรุษเพศแทน เช่น การกล่าวชมผู้หญิงว่าสวยหรือน่ารัก แต่ตัวตนชายรักชายนั้นจะเผยร่างออกมาเมื่อพีวีอยู่ในโลกส่วนตัวหรือกับเพื่อนที่ทำงานซึ่งพีวีไว้วางใจ โดยพื้นที่ส่วนตัว คือ บ้านพักในบริษัท ซึ่งแม้จะอยู่ในพื้นที่ทำงานอันเป็นพื้นที่สาธารณะแต่ก็มีพื้นที่ส่วนตัวให้พีวีได้ปลดปล่อยความเป็นชายรักชายด้วยการเล่นอินเทอร์เน็ตในเว็บไซด์ชายรักชาย การสนทนากับเพื่อนเกย์ในห้องพัก และการเปิดเผยร่างชายรักเพศเดียวกันกับเพื่อนร่วมงานที่ตนไว้วางใจ ดังที่พีวีกล่าวถึงตัวตนในพื้นที่ทำงานว่า

“...ที่ทำงานไม่มีใครรู้ว่า พีเป็น (เกย์) พีก็อยู่
 อย่างนี้แหละปกติ...กับพีผู้หญิงที่ทำงานก็ชอบหยอก ชอบแกล้ง
 พีเค้า แชวบ้าง อะไบบ้าง กับพีผู้ชายก็มีกั๊ดบ้าง หยอกเล่น สนุก
 เฮฮา เค้าชอบกันจะตายกับพี แต่พอถึงเวลางานก็ต้องเด็ดขาดเรา
 เป็นหัวหน้างาน ก็ต้องบอกเค้าได้ พีคนนี้ทำแบบนี้ละ คนนั้นทำ
 แบบโน้นนะ เค้าก็เชื่อเรา เพราะเราพูดด้วยจิตวิทยา...มีเพื่อนที่
 ทำงานคนหนึ่ง รู้แล้วว่าพีเป็น (เกย์) สนุกกันมาก คอยเป็นที่
 ประกษาให้ดีมากเลย...เค้าบอกว่าเค้าไม่รังเกียจเพราะวีไม่ทำให้
 ใครเดือดร้อน...แต่ก็มีผู้จัดการใหญ่รู้ ตอนหลัง มีคนแอบไปบอก

คนที่ไม่ชอบพี่...พี่ก็ไม่สนใจ เราก็อยู่แบบนี้ไป เพื่อนร่วมงานคนอื่นก็ไม่ว่าอะไรหรือถ้ารู้ เพราะเราเป็นคนแบบนี้ไม่ได้ทำร้ายใคร..." (พีวี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นถึงการปกปิด อำพรางตัวตนชายรักชายไว้ในพื้นที่ทำงานที่เป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวสำหรับพนักงานบริษัท อย่างไรก็ตามพี่วีก็ยังต้องซ่อนเร้นตัวตนนี้ไว้ไม่ให้ใครล่วงรู้ เป็นการต่อรองกับอำนาจของวาทกรรมรักเพศเดียวกันที่ทรงอำนาจด้วยการนิ่งเงียบหรือแสดงตัวตนของความมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีพร้อมกับตัวตนของความเป็นชายรักต่างเพศเหมือนกับผู้ชายคนอื่นในบริษัทเพื่อปกปิดตัวตนของชายที่หลงใหลในบุรุษเพศ ซึ่งการสร้างคามหมายความเป็นชายให้กับพื้นที่ร่างกายของพีวีนั้นสร้างขึ้นมาหลายอย่าง อาทิ การเข้าฟิตเนสเพื่อให้ร่างกายดูดี มีความเป็นชายสมชาย จะเห็นได้ว่าการสร้างวาทกรรมรองของพีวีเพื่อต่อรองกับวาทกรรมหลักนั้นเป็นวาทกรรมที่ซับซ้อนด้วยการรวมกันของวาทกรรมหลายวาทกรรมเพื่อขัดแย้งกับอำนาจที่สังคมสร้างความหมายให้กับพื้นที่ทำงานให้เป็นพื้นที่ของรักต่างเพศเท่านั้น ซึ่งวาทกรรมรองที่ซับซ้อน ได้แก่ วาทกรรมของการเป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีเพื่อให้เพื่อนร่วมงานยอมรับวาทกรรมของการเป็นชายรักต่างเพศ โดยการกล่าวชื่นชมผู้หญิงว่าสวยต่อหน้าเพื่อนร่วมงาน วาทกรรมความเงียบเมื่อมีผู้ล่วงรู้ความลับของความเป็นชายรักชาย ซึ่งแต่ละวาทกรรมจะแสดงออกมาในสถานการณ์และเวลาที่แตกต่างกัน หรืออาจจะแสดงออกมาพร้อมกันก็ได้

ลักษณะที่สาม “ร่างกายเกย์” : พื้นที่ช่วงชิงความเป็นบุรุษในพื้นที่ทำงาน เป็นการช่วงชิงการสร้างคามหมายตัวตนเกย์ให้กับพื้นที่ร่างกายเกย์ในพื้นที่ทำงาน อันเป็นการต่อสู้ออกรอระหว่างสังคมในพื้นที่ทำงานรอบข้างเกี่ยวกับตัวเกย์เอง ดังตัวอย่างของพีท

พีท เกย์แอ็บแมนที่โดยปกติจะไม่แสดงตัวตนออกสาวในพื้นที่สาธารณะ เขาเป็นพนักงานในบริษัทแห่งหนึ่งในภาคใหญ่ซึ่งเป็นพื้นที่สาธารณะที่เพื่อนร่วมงานส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ลักษณะภายนอกของบริษัทเป็นอาคารสูงสามชั้นที่ชั้นล่างเป็นแผนกที่ให้บริการผู้มาใช้บริการ ส่วนชั้นสองและชั้นสามเป็นแผนกที่เกี่ยวข้องกับงานเอกสารอันเป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวในพื้นที่สาธารณะ ซึ่งพีททำงานอยู่ชั้นสองของอาคารจึงไม่ค่อยได้พบปะกับผู้มาใช้บริการมากนัก ถึงกระนั้นเขาก็ยังต้องปกปิดตัวตนชายรักชายไว้ในเครื่องแต่งกายที่ดูดีตามแบบของบริษัท คือ เสื้อเชิ้ตสีขาว กางเกงสแลคสีดำกับรองเท้าหุ้มส้น พร้อมทั้งจัดแต่งทรงผมด้วยเจลให้ชี้ตั้งตามหนุ่มสไต้เกาหลียังเห็นได้ชัดเจน ซึ่งพนักงานผู้ชายในบริษัทที่มีอยู่น้อยคนนั้นจะแต่งกายในรูปแบบที่แตกต่างกันเล็กน้อย ที่ผู้ชายส่วนใหญ่จะใส่เสื้อและกางเกงที่มีลักษณะใหญ่พอดีตัว และทรงผมสั้นที่ดูเรียบร้อยไม่ชี้ตั้งมากนัก แต่สำหรับพีทที่แม้ว่าดูผิวเผินจะมีลักษณะการแต่งกายไม่

แตกต่างกับผู้ชายคนอื่น เมื่อพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้วพบว่า มีความแตกต่างด้วยเสื้อและกางเกงที่รัดรูปหรือเข้ารูปให้เห็นถึงสัดส่วนร่างกายมากขึ้นกับทรงผมที่จัดโดดเด่นเมื่อใครได้เห็น สิ่งนี้อาจทำให้เพื่อนร่วมงานผู้หญิงสร้างความเป็นเกียรติให้กับพีทด้วยการเรียกชื่อที่ลงท้ายด้วยคำว่า “ซี” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นชายที่พบได้บ่อยในชื่อของเกย์ออกสาวหรือกะเทย ดังที่พีท บอกเล่าความรู้สึกที่ตนไม่อยากให้คนอื่นรู้ว่าตนแตกต่างจากผู้ชายทั่วไปว่า

“...ไม่อยากให้ใครรู้.....ต้องรักษาภาพพจน์ เพราะรู้จักกับคนเยอะ...แปลกจัง ที่ทำงานเค้าชอบเรียกผมว่า พีท ซี ผมก็ไม่ได้ออกสาวนะ ทำไมเค้าถึงเรียกอย่างนั้นก็...ไม่รู้ ส่วนใหญ่ผู้หญิงจะเรียก สงสัยเค้ารู้ว่าผมชอบผู้ชาย ก็ไม่น่าจะมีใครรู้ นะ เพราะผมก็ไม่ได้พูดอะไรกับใครเรื่องแฟน (ผู้ชาย)...ไม่รู้เค้ารู้ได้ยังไง...ผมก็บอกกับเค้าไปว่า ผมไม่ใช่ (เกย์)...ผมเป็นผู้ชาย... แต่ตอนหลังก็เจิบ เจิบคิดว่า...เค้าก็เลยไม่ค่อยพูดถึงเรื่องนี้...”
(พีท, 2552 : สัมภาษณ์)

ซึ่งคำบอกเล่าดังกล่าวตรงกับคำบอกเล่าจากเพื่อนของพีทที่เป็นเกย์ออกสาวว่า

“...พีทอยู่ที่ทำงานก็เป็นแบบนี้ แอ็บจะตาย ไม่ ออกสาวเลย...” (เจียบ, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลข้างต้น แสดงให้เห็นว่า สังคมในพื้นที่ทำงานได้สร้างความหมายกับพื้นที่ร่างกายของพีทให้กลายเป็นพื้นที่ที่ไม่แสดงถึงความเป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคม นั่นคือ การสร้างความหมายให้พื้นที่ร่างกายของพีทกลายเป็นเกย์ออกสาว โดยเปลี่ยนการเรียกชื่อของพีทให้คล้ายกับการเรียกชื่อผู้หญิงหรือกะเทย ทว่าพีทกลับไม่ยอมรับจากการสร้างวาทกรรมเกย์ของเพื่อนร่วมงานนั้นด้วยการช่วงชิงการสร้างความเป็นชายให้กับพื้นที่ร่างกายของตนด้วยการบอกว่าตนเป็นผู้ชาย ซึ่งเป็นผู้ชายในความหมายทางเพศภาวะหรือลักษณะภายนอกที่ตนมีลักษณะภายนอกเป็นเหมือนผู้ชายทั่วไป ซึ่งไม่ใช่กลวิธีต่อรองกับอำนาจแห่งวาทกรรมหลักนั้นได้ ภายหลังพีทจึงเปลี่ยนกลวิธีต่อรองที่ได้ผลดีกว่าด้วยการเก็บเจิบและระบายกับเพื่อนเกย์ด้วยกันเท่านั้น อันเป็นการต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศที่ทับซ้อนกับวาทกรรมความเป็นชายที่สมชาย เนื่องจากสังคมยังผูกติดกับมโนทัศน์เรื่องเพศที่ตายตัว โดยมองลักษณะทางเพศภายนอก

หรือเพศภาวะของผู้ชายที่มีลักษณะบางอย่างไม่แสดงถึงความเป็นชายที่สมชาย เช่น การแต่งตัว รัศรูปและการจัดแต่งทรงผมให้ดูดีอย่างเด่นชัดของพีท เชื่อมโยงกับเพศวิถีที่หากชายที่แสดงลักษณะของความไม่เป็นชายดังกล่าวแล้ว ก็จะต้องมีเพศวิถีที่ไม่เป็นชายด้วย คือ ต้องเป็นชายรักชาย ด้วยวิธีคิดเช่นนี้จึงทำให้เกิดวาทกรรมที่สร้างความเป็นเกย์ให้กับผู้ชายที่บางคนเป็นชายรักต่างเพศ แต่แสดงลักษณะภายนอกเหมือนเกย์ ซึ่งพบได้ในผู้ชายจำนวนไม่น้อยในสังคม แต่ทว่าสำหรับพีท ซึ่งมีตัวตนของชายรักชายเก็บซ่อนไว้อยู่ กลับถูกเสกให้แปลงร่างออกมาโดยไม่ตั้งใจด้วยการสร้างความหมายความเป็นเกย์จากลักษณะทางเพศภาวะ คือการแต่งกายที่ไม่เป็นชายแท้ ด้วยความบังเอิญ ไปตรงกับลักษณะทางเพศวิถีคือชอบผู้ชายทำให้พีทต้องต่อรองกับวาทกรรมนี้ด้วยการเขียนเพื่อปกปิดร่างชายรักชายไว้ไม่ให้ใครรู้ แต่จะเปิดเผยกับเพื่อนสนิทที่ตนไว้วางใจ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเกย์ แอ็บแมนและเกย์ออกสาว ในพื้นที่เฉพาะกลุ่มหรือพื้นที่ส่วนตัว ได้แก่ พื้นที่ไซเบอร์ ห้องนอน ซึ่งแสดงตัวตนชายรักชายออกมาอย่างอิสระ

ลักษณะที่สี่ เกย์สร้างสรรค์ : การนำเสนอตัวตนที่ดีบนพื้นที่ทำงาน เป็นการนำเสนอตัวตนเกย์ที่สร้างสรรค์หรือเกย์ที่ดีในพื้นที่ทำงาน อันเป็นการสร้างวาทกรรมของเกย์บางคนเพื่อต่อสู้กับวาทกรรมของเกย์ไม่ดี หรือเกย์เสื่อมศีลธรรมที่สังคมสร้างขึ้น ซึ่งการนำเสนอตัวตนเกย์นั้นจะแสดงออกในพื้นที่ส่วนตัวเท่านั้น แต่การเผยตัวตนที่สร้างสรรค์สังคมจะแสดงออกในพื้นที่ทำงานอันเป็นพื้นที่สาธารณะ ส่วนการนำเสนอตัวตนเกย์ที่ดีนั้นจะเผยโฉมทั้งตัวตนเกย์และตัวตนที่สร้างสรรค์กับบุคคลที่ไว้วางใจในพื้นที่ส่วนตัว ได้แก่ ห้องพักหรือห้องนอน ดังที่พีทได้เล่าถึงตัวตนในขณะที่อยู่ในสถานที่ทำงานเมื่อเปิดเผยความลับนี้กับเพื่อนร่วมงานที่ตนไว้วางใจเมื่ออยู่ในห้องพักของตนว่า

“...เพื่อนที่ทำงานคนหนึ่งรู้ว่าพี่เป็น ผู้ชาย พี่บอกเค้าคนเดียว แต่เค้าคิดมากเลย เป็นที่ปรึกษาให้ ไม่รังเกียจด้วย เค้าบอกว่าพี่เป็นอะไรเค้าไม่สนใจ เพราะพี่เป็นคนดี ไม่ทำร้ายใคร... ก็จริง พวกที่ทำงาน (หลายคน) ยังบอกเลย บอกว่า รู้สึกดีที่อยู่กับพี่ เค้าบอกว่า ถ้าไม่มีวีเนียร์ ที่ทำงานคงเหงาไปเยอะ เค้าบอกว่าพี่เป็นคนคิดบวก คิดสร้างสรรค์ และก็นุ้ยสัมพันธ์ดี... พวกที่ทำงานชอบฉันจะตาย อยู่กันแบบเฮฮา สนุกนี้ แต่เวลาทำงานก็คือทำจริง บางทีฉันก็ดูใส่ ให้งานออกมาดี ผู้หญิงด้วย แต่เค้าก็เข้าใจ ก็ยังคุยเล่นกันเหมือนเดิม นอกเวลางาน...เวลา

ทำงานต้องให้ได้ผลตามที่หัวหน้าสั่ง ฉันเป็นหัวหน้าฝ่ายผลิตก็ต้องทำให้ได้ผลตามเป้าหมาย แต่วิธีการเราคลีเอต (คิดสร้างสรรค์) ได้...ช่วงที่จะเปลี่ยนงาน หัวหน้าก็จะขึ้นเงินเดือนให้เพราะเขาไม่อยากให้ไป เล้าบอกว่าเสียค่าย จะเรียกค่าตัวเท่าไร เล้าให้ได้จะให้ พวกพี่ ๆ เพื่อน ๆ ที่ทำงานก็บอก ว่าอย่าไปเลยไปแล้วที่ทำงานเหงาเย่...” (พีวี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากตัวตนของพีวีที่เป็นตัวตนของผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดีกับผู้อื่น ตัวตนที่เป็นคนทำงานดี สามารถแก้ไขปัญหาค่าต่าง ๆ ได้ดี และตัวตนที่ร่าเริง เฮฮา ทำให้พีวีเป็นที่รักของเพื่อนร่วมงานส่วนใหญ่ แสดงให้เห็นว่า การรู้จักเข้าสังคม การรู้ตัวปรับตัวเข้ากับคนอื่นในสังคมตลอดจนการทำงานที่ใช้สติปัญญาวิเคราะห์แก้ปัญหาเหล่านั้นทำให้บุคคลซึ่งแม้จะมีตัวตนที่สังคมมองว่า “ผิดปกติ” คือตัวตนของชายรักเพศเดียวกัน แต่ตัวตนอื่น ๆ ที่สร้างสรรค์สังคมหรือทำให้ผู้อื่นมีความสุข ก็ช่วยให้เกยอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมอย่างมีความสุข และด้วยการสร้างความหมายให้กับพื้นที่ร่างกายของพีวีด้วยการเป็นเกย์ที่สร้างสรรค์ เกย์ที่ดีนั้นเพื่อเป็นการต่อสู้ต่อรองกับวาทกรรมที่สังคมสร้างขึ้นว่า ผู้เป็นเกย์จะต้องเป็นเกย์ “ไม่ดี” หรือ “เสื่อมศีลธรรม” ดังจะเห็นจากการสนทนาในสังคมและสื่อต่าง ๆ ซึ่งการต่อรองนี้ใช้กลวิธีการสร้างตัวตนใหม่ขึ้นมาจากตัวตนของเกย์ที่สังคมมักมองว่าเป็นตัวตนไม่ดี ให้กลายเป็นตัวตนเกย์ที่ดีแทน

2.2 ร้วมหาวิทยาลัย : พื้นที่ของการแปลงร่างพรากกายเกย์

ร้วมหาวิทยาลัย เป็นพื้นที่ทางสังคมแห่งหนึ่งอันเป็นพื้นที่สำหรับช่วงชีวิตของการเล่าเรียนในระดับอุดมศึกษาของกลุ่มเกย์เนื่องจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาเกย์กับบุคคลอื่นที่อยู่ในร้วมหาวิทยาลัย ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน เพื่อนนักศึกษาทั้งผู้ชาย ผู้หญิงและเพื่อนเกย์ด้วยกัน โดยร้วมหาวิทยาลัยนัยของพื้นที่ทางกายภาพนี้ หมายถึง อาณาบริเวณทั้งหมดภายในมหาวิทยาลัยที่เกย์ใช้ชีวิตนักศึกษาอยู่ ซึ่งมหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นมหาวิทยาลัยหนึ่งในภาคใต้ที่มีนักศึกษาจากหลายภาค หลายจังหวัดเข้ามาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันมากมาย โดยเฉพาะนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ มหาวิทยาลัยแห่งนี้ประกอบด้วยคณะต่าง ๆ ทั้งแผนการเรียนสายการแพทย์ สายวิทยาศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์ รวมถึงมีนักศึกษานับหมื่นคน และมีนักศึกษาที่เป็นชายรักเพศเดียวกันอยู่มากมายทั้งที่เป็นเกย์ออกสาวที่บ่งบอกถึงความเป็นชายที่มีตัวตนแตกต่างจากนักศึกษาผู้ชายทั่วไป และเกย์แอ็บแมนที่มีลักษณะ รูปลักษณ์ภายนอกเหมือนกับผู้ชายทั่วไป แต่มีรสนิยมหลงใหลในเพศเดียวกัน เนื่องด้วยมหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นที่สำหรับศึกษาหาความรู้

และทำกิจกรรมต่าง ๆ อันถือว่าเป็นก้าวแรกที่เป็นจุดเปลี่ยนผ่านจากวัยเด็กหรือวัยรุ่นตอนต้นไปสู่ วัยผู้ใหญ่ที่จะต้องเผชิญกับ โลกกว้างซึ่งจะต้องพบเจอกับผู้คนมากหน้าหลายตา หลาย สถานภาพ ตลอดจนได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่ไม่เคยพบเจอด้วยตนเองโดยไม่มีผู้ปกครองมาดูแล เอาใจ ใสหรือปกป้องเหมือนวัยเด็กหรือวัยรุ่นที่ผ่านมา ดังนั้น “เกย์” ซึ่งมีตัวตนที่มีความ “เป็นอื่น” ตาม บรรทัดฐานทางสังคม จึงต้องเปลื้องร่างพรากกายตัวตนนี้ในรั้วมหาวิทยาลัย เป็นการต่อสู้ ต่อรองกับ วาทกรรมรักต่างเพศและวาทกรรมแห่งความเป็นหญิงชายที่ทรงอำนาจอยู่ในพื้นที่ให้ความรู้แห่งนี้

การเปลื้องร่างของเกย์ หมายถึง การเปิดเผยหรือแสดงตัวตนออกสาวหรือ ตัวตนชายรักชาย ซึ่งเป็นตัวตน “ไม่ปกติ” ตามที่สังคมให้คุณค่า ตัวตน “ปกติ” นั่นคือ ตัวตนแห่ง ความเป็นชายหญิงหรือตัวตนรักต่างเพศที่มีอำนาจอยู่ในพื้นที่แห่งนี้ ส่วนการพรากกายของ ชายรักชายนั้นก็คือ การอำพราง ปกปิด ซ่อนเร้นตัวตนที่ “ไม่ปกติ” ตามบรรทัดฐานทางสังคม ได้แก่ ตัวตนออกสาวและตัวตนของชายรักเพศเดียวกันไว้ในร่างของความเป็นตัวตน “ปกติ” นั่นคือ ตัวตนของความเป็นชายสมชายและตัวตนชายรักเพศเดียวกัน ซึ่งการเปลื้องร่างพรากกายในรั้ว มหาวิทยาลัยของเกย์นั้นผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ **ลักษณะแรก ลอกคราบ “นักศึกษาเกย์” ในรั้วมหาวิทยาลัย** เป็นการเปลื้องร่างพรากกายของเกย์ในช่วงที่อยู่ในคราบของนักศึกษาซึ่งมีหน้าที่ คือการหาความรู้ ในห้องเรียนหรือในวิชาเรียนต่าง ๆ **ลักษณะที่สอง เปลื้องร่างพรากกาย “เกย์นัก กิจกรรม” ในรั้วมหาวิทยาลัย** เป็นการเปลื้องร่างพรากกายของเกย์ในขณะที่เกย์ทำกิจกรรมต่าง ๆ ใน มหาวิทยาลัยนอกเหนือจากการเล่าเรียน และในช่วงที่อยู่ในพื้นที่ส่วนตัว คือที่พักอาศัย เช่น บ้าน หรือหอพักในมหาวิทยาลัย ตลอดจนในช่วงกลางคืนหลังจากการเรียนและทำกิจกรรมต่าง ๆ แล้ว ผู้วิจัยแสดงรายละเอียดแต่ละลักษณะดังนี้

ลักษณะแรก ลอกคราบ “นักศึกษาเกย์” ในรั้วมหาวิทยาลัย การลอกคราบ นักศึกษาที่เป็นเกย์ก็คือ การแสดงให้เห็นถึงการเปลื้องร่างพรากกายเกย์ในคราบของนักศึกษามบน พื้นที่สาธารณะคือ ห้องเรียน หรือพื้นที่ที่ใช้เรียนวิชาเรียนต่าง ๆ เช่น ห้องปฏิบัติการ โรงยิมเนเซียม หรืออาจจะในช่วงระหว่างพักคาบเรียนก็ได้ ซึ่งการเปลื้องร่างพรากกายของเกย์ออกสาวและเกย์ แอ๊บแมนจะมีลักษณะการเปลื้องร่างพรากกายตัวตนที่แตกต่างกัน ดังนี้

เกย์ออกสาวส่วนใหญ่จะไม่แสดงตัวตนเกย์ออกมาในขณะที่เรียนต่อหน้า เพื่อนทั้งชายหญิงที่กำลังตั้งใจเรียนและอาจารย์ที่กำลังสอนอยู่ แต่จะเผยร่างเกย์ออกมาเมื่ออยู่นอก ห้องเรียน เช่น เวลารับประทานอาหารกลางวันหรือช่วงพักคาบเรียน ซึ่งจะแสดงตัวนั้นออกมาให้ เพื่อนสนิทในกลุ่มซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงและเกย์ออกสาวได้เห็น ดังตัวอย่างเช่น

เบค นักศึกษาเกย์ออกสาวที่มีลักษณะนิสัยเรียบร้อยแม้ยามออกสาวที่มักจะแสดงออกสาวต่อหน้าเพื่อนกลุ่มเกย์ออกสาวด้วยกัน ซึ่งตัวตนในรั้วมหาวิทยาลัยนั้น หากมองโดยผิวเผินคิดว่าเบคก็เป็นเหมือนกับผู้ชายเรียบร้อยคนหนึ่ง คือ ไม่ค่อยพูด และไม่ไว้ค้วัยกระตือวี่ แม้จะไม่มีการเดินที่เข้มแข็งนัก แต่ก็ไม่ได้กระตือวี่กระตึงเหมือนเกย์ออกสาวอีกหลายคน เบคเรียนอยู่ในคณะหนึ่งในแผนการเรียนสายวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยในจังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นคณะที่มีนักศึกษาจำนวนมากเมื่อเทียบสัดส่วนกับคณะอื่น ๆ และเป็นคณะที่มีคาบเรียนมากกว่าคณะในแผนการเรียนสายศิลปศาสตร์ เพราะจะต้องมีการเรียนภาคปฏิบัติซึ่งต้องใช้ระยะเวลาในการเรียนนานและต่อเนื่อง บรรยากาศในห้องเรียนของเบคเนื่องจากเป็นคณะที่มีนักศึกษาจำนวนมาก ห้องเรียนจึงมีขนาดกว้างใหญ่ตามไปด้วยซึ่งมีที่นั่งเรียนเรียงชิดติดกันเป็นแถวยาว ซึ่งเบคจะเลือกนั่งกับกลุ่มเพื่อนผู้หญิงและเพื่อนเกย์ออกสาวเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากมีลักษณะนิสัยเข้ากันได้มากกว่ากลุ่มเพื่อนผู้ชายบางคนที่เบคมีทัศนคติว่า มีความดิบเถื่อน ที่แสดงถึงความรุนแรง ซึ่งเป็นลักษณะที่ตนไม่ชอบ เมื่ออยู่กับเพื่อนในชั้นเรียน นอกจากเบคจะพูดคุยกับเพื่อนสาวถึงเรื่องเรียนแล้วก็ยังพูดคุยกันในเรื่องสัพเพเหระ เสมือนว่าตนนั้นเป็นผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่ม โดยมักจะพูดถึงเรื่องเพื่อนรวมชั้น เพื่อนที่รู้จัก อาจารย์ที่สอน และเรื่องผู้ชายที่ตนสนใจหรือชอบ ซึ่งเบคมีความกลมกลืนกับกลุ่มเพื่อนผู้หญิงเสมือนว่ากลุ่มนี้เป็นกลุ่มของหญิงสาวล้วน ดังที่เบคเล่าให้ฟังถึงเรื่องที่ผู้ชายที่กำลังเรียนปริญญาโทคนหนึ่งซึ่งตนเองแอบปลื้มว่า

“...ตอนเรียน มีอยู่วิชาหนึ่ง มีพีป. โทมาเรียนด้วย...หน้าตาดีมาก...สุภาพด้วย เห็นแล้วอยากขอเป็นแฟน ได้คุยกับเค้าแค่ครั้งเดียวเอง ถามพีเค้าว่าชื่ออะไร ไม่กล้าคุยมากเดี่ยวเพื่อนคนอื่นเห็น...แต่แค่นี้เพื่อนก็รู้กันทั้งภาคแล้ว...รู้ว่าเบคชอบพีเค้า...นั่งเพื่อนผู้หญิงก็ชอบแซว...น้องเบคอายุมาก...แต่ก็ชอบจริงเบ่อ...” (เบค, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่าแสดงให้เห็นว่า ตัวตนออกสาวและตัวตนชายรักชายของเบคปรากฏเผยโฉมต่อหน้าพื้นที่หาความรู้แห่งนี้โดยไม่แสดงออกอย่างโจ่งแจ้งเหมือนเกย์ออกสาวบางคน ซึ่งเบคต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศและวาทกรรมความเป็นชายหญิงแท้ ด้วยการเข้ากับกลุ่มเพื่อนผู้หญิงซึ่งมีลักษณะนิสัย การพูดจาที่คล้ายคลึงกับตนจึงเป็นการอำพรางตัวตนเกย์ในร่างชายหนุ่มได้เป็นอย่างดีโดยเพื่อนไม่ได้แสดงความรังเกียจหรือไม่ยอมรับ แต่กลับมองว่าเบคคือเพื่อนหญิงคนหนึ่งในกลุ่ม

ส่วนแซร์ นักศึกษาหนุ่มที่มีตัวตนคล้ายคลึงกับเบคซึ่งเจอกับผู้วิจัยในโรงอาหารของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งซึ่งมีผู้คนเดินไปมาขวักไขว่ ขณะอยู่กับเพื่อนผู้หญิงสองคน และแซร์กล่าวทักทายผู้วิจัยต่อหน้าเพื่อนสาวคนนั้นว่า “...สวัสดีค่ะ จะไปไหนคะ...” โดยที่เพื่อนผู้หญิงคนนั้นมีสีหน้าท่าทางที่เป็นปกติ เหมือนกับว่าเคยชินกับพฤติกรรมของเพื่อนชายของตนที่แสดงออกสาว แสดงให้เห็นถึงการเปลื้องร่างตัวตนหญิงสาวออกมาในพื้นที่สาธารณะเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนผู้หญิงโดยไม่อายสายตาของผู้อื่น

เกย์ออกสาวบางคนแม้จะไม่ตั้งใจแสดงตัวตนออกสาวและตัวตนชายรักชายต่อหน้าเพื่อนร่วมชั้นเรียน แต่ด้วยลักษณะท่าทางกริยา และการแต่งกายที่ดูไม่มีความเป็นชายที่สมชายตามบรรทัดฐานทางสังคม คือ การแต่งกายหรือการทำรูปลักษณ์ภายนอกแนวเกย์ ซึ่งเป็นวาทกรรมที่สังคมสร้างขึ้นและสร้างความเป็นเกย์ให้กับบุคคล ก็ทำให้ตัวเกย์กลายเป็นเกย์ในสายตาของเพื่อนร่วมชั้นเรียนไปโดยปริยาย ซึ่งตนเองไม่ได้ตั้งใจเผยให้เห็นถึงร่างหญิงสาวและความรักในเพศเดียวกันก็ตาม ยกตัวอย่างเช่น

เอ นักศึกษาเกย์ตัวเล็กที่แม้จะไม่แสดงออกสาวในห้องเรียน แต่ด้วยลักษณะท่าทางที่กระตุงกระตึงเพียงเล็กน้อยคล้ายกับผู้ชายเรียวร้อย และลักษณะสำคัญคือ การแต่งกาย การทำผมซึ่งเป็นลักษณะเด่นของเกย์ที่สังคมสร้างวาทกรรมขึ้น ด้วยการแต่งกายแนวเกย์ในชุดนักศึกษาหนุ่ม คือ ใส่กางเกงขาเดฟ รัตรูป รองเท้าหุ้มส้นและเสื้อรัตรูปที่ปลดกระดุมหนึ่งเม็ดจากข้างบนเพื่อโชว์แผงอกเล็กน้อย อีกทั้งการจัดแต่งทรงผมด้วยเจลให้ตั้งชี้คล้ายกับนกหัวขวาน กอปรกับใบหน้าที่ทาด้วยแป้งฝุ่นจนขาว แม้จะไม่ขาวมากเหมือนการแต่งหน้าของผู้หญิงแต่ก็มองออกกว่าเป็นใบหน้าที่โรยด้วยแป้งฝุ่นให้ขาวแดงซึ่งไม่ค่อยปรากฏบนใบหน้าของผู้ชายทั่วไป นอกจากนี้ยังมีลักษณะการพูดที่เบาและแสดงสีหน้าท่าทางคล้ายผู้หญิงในบางครั้ง โดยเอให้เหตุผลของการแต่งกายให้เช่นนี้ว่า “...ก็แต่งให้ดูดีนิดนึง...เดี๋ยวหน้าโทรม...อายคนอะ...” ซึ่งรูปแบบการแต่งกายและการทำร่างกายให้ดูดีเช่นนี้พบได้บ่อยในนักศึกษาชายคณะที่อยู่ในแผนการเรียนสายศิลปศาสตร์ เอเป็นนักศึกษาที่เรียนอยู่ในคณะหนึ่งในแผนการเรียนสายศิลปศาสตร์ของมหาวิทยาลัยในจังหวัดสงขลา ซึ่งมักจะไม่ค่อยเข้าห้องเรียนไปเรียนเนื่องจากให้เหตุผลว่ามีวิชาเรียนน้อยและนอนดึกทำให้เกียจคร้านที่จะ ไปเรียน แต่หากวันใดที่เข้าเรียน เอจะนั่งกับกลุ่มเพื่อนเกย์ด้วยกันหรือเพื่อนผู้หญิงมากกว่าเพื่อนผู้ชายเนื่องจากมีลักษณะนิสัยเข้ากับคนได้มากกว่าเพื่อนผู้ชาย

บรรยายกาศภายในห้องเรียนก็เหมือนกับการเรียนการสอนทั่วไป คือมีอาจารย์พูดบรรยายหน้าห้องเรียนด้วยสื่อการสอนคือ โปรแกรมเพาเวอร์พอยท์ (Power Point) และนักศึกษาส่วนใหญ่ต่างขมกขมื่นกับการจดบันทึกตามที่อาจารย์กำลังสอนอยู่ ซึ่งเอนั้นไม่ค่อยจะ

ตั้งใจฉบับที่ก๊อกรึทำไมเพราะคิดว่า มีเอกสารประกอบการเรียนที่อาจารย์แจกให้แล้ว บางครั้งก็นั่งหลับเนื่องจากไม่รู้จะคุยกับใครเพราะคนอื่นต่างตั้งใจฟังและฉบับที่ก๊อกรึตามคำของอาจารย์ผู้สอน เอเล้าให้ฟังขณะอยู่ในกลุ่มเพื่อนนักศึกษาในห้องเรียนว่า

“...น้องไม่ออก (ออกสาว)...เวลาทำงานกลุ่มก็อยู่กับเพื่อนผู้หญิง แต่ไม่ค่อยได้ช่วยเท่าไร ถ้าเป็นงานพวกวิชาการ แต่ถ้าเป็นพวกวาดรูป ตกแต่งให้สวยงามน้องจะชอบทำ เวลาเรียนก็ไม่ค่อยได้เข้าเรียน...นอนที่หอ...กินนอนดึกอะ...กับปาน (เพื่อนเกย์ออกสาวในคณะ) ก็อยู่กลุ่มเดียวกัน แต่ไม่ค่อยสนิท...คุยกันอยู่...คุยเรื่องทั่วไป เรื่องเรียนบ้าง...ปานก็รู้ว่าน้องเป็น (เกย์)...” (เอ, 2551 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นว่า เอนั้นแม้ว่าจะพรางตัวตนออกสาวไว้ในพื้นที่แห่งการศึกษาหาความรู้แห่งนี้ แต่ด้วยลักษณะท่าทางกริยาและการแต่งกายซึ่งถูกสร้างวาทกรรมว่าเป็นแนวเกย์ ก็แสดงให้เห็นถึงการแปลงร่างตัวตนหญิงสาวออกมาโดยที่ตนเองไม่ได้ตั้งใจ และแม้ว่าจะเป็นเกย์ออกสาว ทว่า หากมีลักษณะนิสัยไม่เข้ากับกลุ่มเพื่อนเกย์หรือเพื่อนผู้หญิงนั้นก็ไม่สามารถทำความสนิทสนมคุ้นเคยได้ จึงต้องต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศและวาทกรรมแห่งความเป็นชายหญิงแท้ด้วยการอำพรางตนเป็นชายที่เผยตัวตนออกสาวด้วยความไม่ตั้งใจ อีกทั้งสะท้อนให้เห็นตัวตนที่เอนชอบงานทางด้านศิลปะ ในลักษณะของความสวย ความงาม มากกว่างานทางด้านวิชาการอันอาจเป็นตัวตนที่สัมพันธ์กับความเป็นเกย์ออกสาวที่มีลักษณะชอบความอ่อนช้อย ไม่หยาบกระด้าง หรือใช้กำลังเป็นสำคัญ

การแปลงร่างพรางกายของเกย์ออกสาวบางคนนั้น ขึ้นอยู่กับลักษณะนิสัยของตนที่เข้ากันได้กับกลุ่มเพื่อนที่เป็นผู้ชาย ผู้หญิงหรือเกย์ออกสาว กล่าวคือ หากตัวตนเกย์ ได้แก่ตัวตนออกสาวและตัวตนชายรักชายที่ตัวเกย์เปิดเผยต่อกลุ่มเพื่อนเพศภาวะใดแล้วเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนนั้นเกย์ก็จะแปลงร่างเกย์ให้ปรากฏแก่เพื่อนกลุ่มนั้น ตัวอย่างเช่น

คู่ อดีตนักศึกษาคณะหนึ่งในแผนการเรียนสายวิทยาศาสตร์ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลาที่เพิ่งรับปริญญาบัตรไปเมื่อไม่กี่ปีมานี้เอง เขาได้บอกเล่าถึงชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยว่า ในขณะที่อาจารย์กำลังบรรยายถึงบทเรียนด้วยเครื่องฉายสไลด์หน้าชั้นเรียน คู่ผู้ซึ่งมักจะเลือกนั่งหน้าห้องของชั้นเรียนอยู่เสมอเนื่องจากตนเองสายตาสั้นทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนหากนั่งอยู่ข้างหลังห้อง เขาเป็นผู้ที่มีความขยันและตั้งใจเรียนอย่างสม่ำเสมอ

โดยเข้าเรียนเกือบทุกคาบและจดบันทึกแทบทุกอย่างที่เป็นคำพูดของอาจารย์ อีกทั้งมักจะนั่งกับเพื่อนผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นคนที่ตั้งใจเรียนเหมือนกับเขา แต่เมื่อทำงานกลุ่มคู่ก็จะเลือกเข้าไปอยู่ในกลุ่มของเพื่อนนักศึกษาหญิง เนื่องจากสามารถพูดคุยเรื่องต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากเรื่องการเรียนรู้ได้มากกว่ากลุ่มเพื่อนของเพื่อนผู้ชายคนนั้นที่เลือกอยู่ในกลุ่มของผู้ชายซึ่งมีลักษณะความเป็นชายที่สมชาย คือ มักจะพูดจาหยาบค้ายและเสียงดัง ซึ่งคู่เล่าให้ฟังเวลาอยู่กับเพื่อนผู้ชายคนนั้นว่า

“...จี๊ด เป็นเพื่อนที่ดี ขนาดรู้ว่าเราเป็นอะไร (เกย์ออกสาว) ก็ไม่ว่าอะไร ก็ยังคุยด้วย...แต่บางทีอยู่กับจี๊ดก็อึดอัด จะพูดเรื่องผู้ชายก็ไม่ได้...พูดได้แต่เรื่องเรียน...บางทีก็น้อยใจ...จี๊ดมันไปอยู่กับกลุ่มพวกผู้ชาย พวกนั้นเดือนจะตายให้เราไปอยู่ก็อยู่ไม่ได้ นิสัยไม่เข้ากัน...อยู่กับพวกผู้หญิง คุยเล่นได้มากกว่า...แต่ก็แปลกๆ เหมือนเค้ามองเราเป็นตัวประหลาด บางทีอยู่กับไอ้ต้อง (เพื่อนเกย์ออกสาวที่อยู่คนละคณะกัน) สบายใจสุด คุยได้ทุกเรื่อง แต่มันไม่ได้เรียนด้วยกัน...แต่ในห้องก็มีนะ (เกย์) แต่ก็ไม่สนิท ไม่ชอบนิสัยบางอย่างด้วยอะ...” (คู่, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่าแสดงให้เห็นว่า เกย์จะมีนิสัยเข้ากับผู้ชายและผู้หญิงที่คุยได้ บางเรื่อง แต่กับเพื่อนเกย์ที่มีลักษณะนิสัยคล้ายกันจะสนิทสนมกันมากที่สุด ซึ่งดูมีการต่อสู้ ต่อรอง กับวาทกรรมรักเพศเดียวกันและตัวตนออกสาวโดยจะปกปิดซ่อนเร้นตัวตนเกย์เหล่านี้ด้วยการเงียบ เมื่อกลุ่มใดแสดงความรังเกียจหรือไม่ยอมรับ และจะแสดงตัวคนอื่น ๆ ออกมาแทน เช่น เมื่ออยู่กับเพื่อนผู้หญิงก็จะคุยเรื่องทั่วไปกับเรื่องเรียน เมื่ออยู่กับเพื่อนผู้ชายก็จะคุยเรื่องเรียนและเรื่องทั่วไป บางเรื่อง แต่เกย์จะมีอำนาจต่อรองกับวาทกรรมหลักมากที่สุดก็ต่อเมื่อรวมกลุ่มกับเพื่อนที่มีรสนิยมทางเพศและลักษณะนิสัยคล้ายคลึงกัน ทว่ากับเพื่อนเกย์บางคนที่มีลักษณะนิสัยต่างกันและเข้ากันไม่ได้ก็ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์อันแนบแน่นได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการปฏิสัมพันธ์ของเกย์กับบุคคลอื่นในรั้วมหาวิทยาลัยนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะนิสัยเป็นสำคัญ หากบุคคลมีบุคลิกลักษณะนิสัยเข้ากับกลุ่มใด บุคคลใดได้มาก ก็จะมีความรู้สึกว่าตนมีพื้นที่ที่ยืนอยู่ในกลุ่มนั้นหรืออยู่กับเพื่อนคนนั้นได้ ไม่ว่าเขาจะมีเพศสถานะหรือเพศภาวะใดก็ตาม แต่โดยส่วนใหญ่เกย์ออกสาวมักจะเข้าอยู่ในกลุ่มเพื่อนเกย์ด้วยกันและเพื่อนผู้หญิงมากกว่าเพื่อนผู้ชาย

ในทำนองเดียวกันนี้ บีบอกเล่าถึงตอนเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ในขณะที่มีแผนการเรียนทางด้านวิทยาศาสตร์ว่า บี นักศึกษาหนุ่มผู้จัดว่าหน้าตาดี จะไม่ค่อยไปเรียนในช่วงเช้าเป็นประจำเนื่องจากเป็นผู้ที่นอนดึกและตื่นสาย แต่บีก็มีเพื่อนสาวที่จริงใจและมีน้ำใจกับตนในทุก ๆ เรื่อง เป็นเพื่อนผู้หญิงที่เป็นทั้งเพื่อนคุย เพื่อนเล่น เพื่อนที่คอยให้คำปรึกษา ให้ยืมเงิน แม้กระทั่งช่วยในเรื่องเรียนโดยการเช็ชื้อเข้าเรียนให้หากทำได้ และนำสมุดบันทึกของตนเองที่อาจารย์สอนในห้องให้บียืมอ่านสอบทุกครั้งทีบีไม่เข้าเรียน ซึ่งบีเล่าให้ฟังถึงบรรยากาศในห้องเรียนว่า

“...บีนั่งกับเปิ้ล (เพื่อนผู้หญิง)...นั่งแถวหลัง ๆ จะได้คุยได้...เวลาเรียนเม้าส์ (คุย) กับเปิ้ลกับอีพวกนั้น (เพื่อนผู้หญิงในกลุ่ม) ตลอด...บีชวนพวกมันคุยเองแหละ ให้อีเปิ้ลมันตั้งใจเรียนจะตาย...ไม่แคร์อาจารย์...คุยทุกเรื่องแหละ...เรื่องผู้ชาย เรื่องเพื่อน...กับเพื่อนผู้ชาย บีจะเล่นกับมันมากกว่า...ชอบก๊ัด ชอบหยอกเพราะมันน่ารัก...มีอยู่คนนึง...เป็นเพื่อนในคณะ...มันเป็นอิสลามด้วย...บีชอบหยอกมัน...เข้าไปกอด ไปจูบ...บอกว่า...ทำไมตัวเองน่ารักจัง...มันก็อาย...แต่ก็คุยกันปกติ...มันก็รู้ว่าบีหยอกเล่น...แต่เราคิดจริงด้วย...ฮ่า ๆ (หัวเราะ)...กับผู้ชายคนอื่นก็เหมือนกัน ชอบด่า ชอบหยอก...ก็ออกสาวแบบนี้แหละ (เวลาพูดทำสีหน้าเหมือนผู้หญิงและใช้น้ำเสียงสูงกว่าปกติเหมือนนางร้ายในละคร)...เข้าเรียนปีหนึ่งแรก ๆ ไม่มีใครรู้ว่าเป็น (เกย์) แอ๊บชายตลอด เดินก็แมน ๆ พูดเสียงเรียบ ๆ แต่ตอนหลังพวกเพื่อน เพื่อนผู้หญิงก็รู้เพราะเริ่มออกสาวใส่ เริ่มกรีด หวิด ก็เลยสนิทกับพวกนี้ (เพื่อนผู้หญิง)...” (บี, 2551 : สัมภาษณ์)

จะเห็นได้ว่าตัวตนออกสาวที่สร้างความสุข สนุก เฮฮาให้กับเพื่อนทุกเพศ ก็เป็นการสร้างอำนาจแห่งวาทกรรมรักเพศเดียวกันและวาทกรรมความเป็นหญิงในร่างชายให้แข็งแกร่ง อีกทั้งยังเป็นการแสดงการต่อรองกับอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศและวาทกรรมความเป็นชายหญิงแท้ที่สังคมสร้างขึ้น ทำให้เกย์เหล่านี้มีพื้นที่สำหรับยืนในเขตร่วมมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุขมากกว่ามีความทุกข์

สำหรับเกย์ออกสาวบางคนนั้นสามารถเปิดเผยตัวตนออกสาวและตัวตนชายรักชายในทุกพื้นที่ในรั้วมหาวิทยาลัย ดังเช่น พีเคป เกย์ออกสาวคนหนึ่งแสดงตัวตนออกสาวบนพื้นที่ที่เป็นสถานศึกษาโดยไม่ต้องปิดบัง ซ่อนเร้น อำพรางตัวคนนี้ แม้กระทั่งกับอาจารย์ ตัวอย่างเช่น พีเคปสนทนากับอาจารย์ด้วยท่าทางคล้ายกับหญิงสาวว่า “...อาจารย์คะ หนูไปที่ยวมามีของมาฝากอาจารย์ด้วยค่ะ...” และยังคงแสดงตัวตนกับเพื่อนนักศึกษาอีกด้วย

การแปลงร่างพรางกายของเกย์แอ็บแมนในรั้วมหาวิทยาลัยนั้น จะเป็นในลักษณะเดียวกัน คือ เกย์แอ็บแมนจะปิดบัง ซ่อนเร้นตัวตนชายรักชายไว้อย่างมิดชิดและอำพรางด้วยการแสดงตัวตนเป็นชายที่เข้มแข็งสมชายชาติและการสนใจหรือชื่นชมอิสตรีต่อหน้ากลุ่มเพื่อนซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ชายที่มีความเป็นชายสมชาย เพื่อปิดบังร่างของชายรักเพศเดียวกันไว้ส่วนลึกที่จะเปิดเผยในพื้นที่ส่วนตัว ดังที่

พน เกย์แอ็บแมนมุสลิม รูปร่างไม่สูงนัก แต่มีกล้ามเนื้อที่ได้สัดส่วน เป็นผู้ที่กลุ่มเพื่อนในชั้นเรียนต่างคิดว่าเป็นชายรักต่างเพศ ซึ่งแท้จริงเขากลับมีตัวตนที่หลงใหลในเพศเดียวกันภายใต้รูปลักษณ์ของชายหนุ่มที่มีลักษณะท่าทาง กริยาที่เข้มแข็ง หัว ด้วยท่าทางการเดินออกผ่ายไหล่ผึ่ง และการพูดจาที่กระโจกโจกฮาฮากับเพื่อนผู้ชายที่มีลักษณะหัวเช่นกัน ส่วนการแต่งกายก็เหมือนกับนักศึกษาชายทั่วไป ซึ่งอาจแต่งตามแฟชั่นด้วยการใส่กางเกงขาเดฟ สีดำ ใส่รองเท้าสีขาวบ้าง แต่เครื่องแต่งกายอย่างอื่นก็เป็นไปตามระเบียบของมหาวิทยาลัย พนเรียนอยู่ในคณะหนึ่งในมหาวิทยาลัยในจังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นคณะที่มีแผนการเรียนอยู่ในสายศิลปศาสตร์ที่สังเกตเห็นนักศึกษาหญิงมากกว่าผู้ชาย อีกทั้งเมื่อทำกิจกรรมในคณะซึ่งมีจำนวนนักศึกษาน้อยกว่าคณะอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัย จึงทำให้ทราบว่ กลุ่มผู้ชายของคณะนี้มีจำนวนน้อยกว่าผู้หญิงอยู่ไม่ใช่น้อย แม้พนจะเป็นชายรักเพศเดียวกันซึ่งเป็นตัวตนที่ “ไม่ปกติ” ตามบรรทัดฐานทางสังคม แต่เขาก็เลือกอยู่ในกลุ่มเพื่อนผู้ชายที่มีลักษณะท่าทางแสดงถึงความเป็นชายสมชาย

ในอาคารแห่งหนึ่งในมหาวิทยาลัยซึ่งมีหลายชั้น แต่ละชั้นมีห้องเรียนต่าง ๆ เรียงรายกันเป็นแถวยาว ภายในห้องเรียนมีจำนวนที่นั่งประมาณ 3-4 ที่นั่ง ส่วนอุปกรณ์โสตก็มีสื่อการเรียนการสอน คือ กระดานสีขาวที่เขียนด้วยปากกาเคมีและเครื่องฉายภาพและคอมพิวเตอร์ พนเป็นนักศึกษาคณะหนึ่งในห้องเรียนที่มีจำนวนนักศึกษาไม่มากนักเมื่อเทียบกับนักศึกษาในคณะอื่น โดยพนนั่งกับเพื่อนสนิทผู้ชายคนหนึ่งเป็นประจำ ซึ่งอยู่ในกลุ่มเพื่อนผู้ชายอีกประมาณสองคน เขาเลือกนั่งแถวหลัง ๆ เนื่องจากที่นั่งข้างหน้านั้นมีเพื่อนผู้หญิงและเกย์ออกสาวนั่งอยู่เป็นประจำ พนเล่าถึงเหตุการณ์ขณะเรียนในคาบวิชาเรียนหนึ่งที่มีอาจารย์ผู้ชายสอนด้วยความเป็นกันเองกับนักศึกษาทำให้พนรู้สึกชอบในวิชานี้ว่า

“...เนี่ยะ เรียนวิชานั้น สนุกมาก...อาจารย์แกลชอบเล่าเรื่องตอนแกลเป็นหนุ่มให้ฟัง...แกลไม่ถือตัวเลย...พูดจา นกเลง ๆ หน่อย พนชอบ...บางทีก็ถามแกลเรื่องเรียนที่ไม่เข้าใจ... บางทีก็คุยเล่นกับแกลหลายเรื่อง รู้สึกว่าแกลเข้าใจเด็ก สอนดีด้วย... รู้สึกว่าเราเข้าใจ...แกลยกตัวอย่างเห็นภาพเลย...แกลชอบเล่าตอน สมัยแกลเป็นวัยรุ่น เฮ้วมากและชอบเล่าเรื่องลูกแกล ผู้ชาย...เล่าว่า แกลสอนลูกยังงี้...” (พน, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นว่า เวลาที่พนอนอยู่ในคราบนักศึกษาในชั้นเรียนนั้น พนเป็นคนที่ตั้งใจเรียน หมั่นซักถามสิ่งที่ไม่เข้าใจและใช้ชีวิตเหมือนผู้ชายขยัน โดยทั่วไป ซึ่งไม่แปลงร่างตัวตนชายรักชายออกมาในพื้นที่แห่งนี้ เป็นการต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศด้วยการปกปิดตัวตนรักเพศเดียวกันไว้ในคราบของชายรักต่างเพศ

ส่วนว่า นักศึกษาเกย์ ผู้เป็นมุสลิมอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นเกย์แอ็บแมนที่มอง ลักษณะภายนอกเหมือนกับผู้ชายทั่วไปในสังคม แต่บางครั้งกลับถูกสร้างความเป็นเกย์จากเพื่อนเกย์ ออกสาวและเพื่อนชายหญิงคนอื่น ๆ เนื่องจากลักษณะการแต่งตัวแนวเกย์ คือ ใส่เสื้อรัดรูป การเกง ขาเดฟรัดรูป รองเท้าผ้าใบหุ้มส้น และทรงผมชิตั้งสไตล์หนุ่มเกาลี อีกทั้งหน้าตาที่ดูหวานและ ผิวพรรณที่ขาวของเขาก็อาจทำให้สังคมสร้างความเป็นเกย์ให้ว่า แท้จริงแล้วเขาจะแสดงตัวตนชายรักชายนี้ในพื้นที่ส่วนตัว คือ ห้องนอน และกับคนรักของเขาเท่านั้น แต่สำหรับในรั้วมหาวิทยาลัย นั้นเขาพยายามปกปิดซ่อนเร้นตัวตนนี้ไว้

วาเรียนอยู่ในคณะหนึ่งในแผนการเรียนสายวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัย ในจังหวัดสงขลา ซึ่งมีผลการเรียนในระดับดี เนื่องจากความตั้งใจและความขยันในห้องเรียน ด้วยคณะที่เรียนนั้นมีทั้งการเรียนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติซึ่งต้องใส่เสื้อที่ไม่ใช่เสื้อนักศึกษาในคาบเรียนภาคปฏิบัติ นักศึกษาจึงมีสิทธิใส่เสื้อที่เรียกว่า เสื้อซ้อป กับกางเกงยีนส์ แต่แว้มักจะใส่กับ กางเกงขาเดฟมากกว่าซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างความเป็นเกย์ให้เขา โดยไม่รู้ตัว ในชั้นเรียนที่มี นักศึกษาเพศชายมากกว่าเพศหญิงอยู่มากจนแทบจะหาอิสตรีในคณะได้ยากนั้น อาจเป็นเหตุผลหนึ่ง ที่ทำให้พบเห็นเกย์ออกสาวได้น้อยมากในคณะนี้ ซึ่งหากกล่าวว่า มีทั้งเกย์ออกสาวและเกย์แอ็บแมน จำนวนไม่น้อยในคณะ เพียงแต่มีน้อยคนที่จะเปิดเผยตัวตนนี้ออกมาในคณะและในห้องเรียนที่มี ชายหนุ่มตั้งใจ เล่าเรียนในภาคทฤษฎีอยู่ บรรยากาศภายในห้องเรียนที่มองเห็นแต่นักศึกษาชาย เกือบจะทั้งหมดคนนั้น ว่า นักศึกษาหนุ่มหน้าตาละอ่อนมักจะนั่งอยู่กับเพื่อนสนิทในกลุ่มประมาณ 3-4 คน ที่มีทั้งเกย์ออกสาวแต่แอ็บแมนและผู้ชาย ซึ่งในช่วงโมงเรียนทุกคนตั้งใจจดบันทึกในสิ่งที่

อาจารย์กำลังบรรยายบทเรียนอยู่หน้าห้อง ชายหนุ่มจะพูดคุยกับเพื่อนในเรื่องเรียนเป็นส่วนใหญ่ ดังที่ว่าเล่าให้ฟังถึงเพื่อนนักศึกษาว่า “...วอยู่กับเพื่อนหลายคน เพื่อนสนิทในกลุ่มมีห้าคน ที่ไม่เป็น (เกย์) สองคน ที่เป็น (เกย์) มีสามคน แต่ก็อยู่กันปกติ ไม่ได้ออกสาวมาก วอยู่กับเพื่อนก็เป็นแบบนี้แหละ (มีลักษณะภายนอกเหมือนกับผู้ชายทั่วไป)...”

ผู้วิจัยได้พบเห็นวอยู่ในกลุ่มเพื่อนปรากฏว่า เป็นดังคำบอกเล่าของวา คือ บุคคลทั้งหมดดูเหมือนผู้ชายทั่วไป ไม่มีลักษณะท่าทางอาการใดที่บ่งบอกว่าเป็นเกย์ นอกจากนี้ ด้วยความมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีของวาจึงสามารถเข้าได้กับทุกกลุ่มทั้งชายและหญิง ซึ่งส่วนใหญ่ มักจะพูดคุยกันในเรื่องสัพเพเหระต่าง ๆ ตามประสาวัยรุ่น วัยเรียน ส่วนในวิชาเรียนในภาคปฏิบัติที่ต้องใช้กำลังในการยกของหรือเครื่องมือบางอย่างที่มีน้ำหนัก วาก็ยังคงแสดงลักษณะท่าทางเหมือนกับนักศึกษาหนุ่มคนอื่นทั่วไป โดยที่ไม่มีเพื่อนผู้ชายคนใดสงสัยว่า วาจะมีตัวตนเกย์แอบแฝงอยู่ คือแสดงท่าทางที่เข้มแข็ง ดูแข็งแรงแม้ว่าจะเป็นคนรูปร่างผอมบางก็ตาม นอกจากนี้วามักจะกล่าวชมผู้หญิงที่หน้าตาดีว่าสวยหรือน่ารักต่อหน้าเพื่อน ๆ ในขณะอันแสดงให้เห็นถึงการต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศด้วยการอำพรางร่างชายรักชายไว้ในร่างชายหนุ่มที่รักในอิสตรี

ลักษณะที่สอง แปลงร่างพรางกาย “เกย์นักกิจกรรม” ในรั้วมหาวิทยาลัย
เป็นการแปลงร่างพรางกายของเกย์ในขณะที่เกย์ทำกิจกรรมต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยนอกเหนือจากการเล่าเรียน และในช่วงที่อยู่ในพื้นที่ส่วนตัว คือที่พักอาศัย เช่น บ้านหรือหอพักในมหาวิทยาลัย ตลอดจนในช่วงกลางคืนหลังจากการเรียนและทำกิจกรรมต่าง ๆ แล้ว ซึ่งทั้งเกย์ออกสาวและเกย์แอบแมนต่างก็มีการแปลงร่างพรางตัวตนเกย์ที่แตกต่างกัน ดังรายละเอียดดังนี้

ในช่วงหลังเลิกเรียนอันเป็นช่วงเวลาที่นักศึกษาใช้เวลาในการทำกิจกรรม ทั้งของส่วนตัวและส่วนรวมในรั้วมหาวิทยาลัย อันเป็นการเพิ่มการเรียนรู้ให้กับบุคคลได้ก้าวไปเป็นผู้ใหญ่ที่ต้องเผชิญกับโลกกว้างต่อไปเพื่อทำประโยชน์ให้แก่สังคม ซึ่งในการทำกิจกรรมของเกย์ออกสาวส่วนใหญ่จะแปลงร่างตนเองเป็นหญิงสาวที่หลงใหลในเพศเดียวกัน เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนผู้หญิงหรือเกย์ออกสาวด้วยกันโดยมีลักษณะกลมกลืนไปกับกลุ่มเพื่อนเหล่านั้น จากการสังเกต เกย์ออกสาวบางคนมักจะแปลงร่างเป็นหญิงสาวที่ชอบในบุรุษเพศ เมื่ออยู่ในกลุ่มเกย์ออกสาวมากกว่ากลุ่มผู้หญิง ดังตัวอย่างเช่น

หลังจากเลิกเรียนแล้วเบค เกย์ออกสาวที่มักจะอยู่ในกลุ่มเพื่อนนักศึกษาหญิงและเกย์ออกสาวก็จะไปรับประทานอาหารกับเพื่อนผู้หญิงกลุ่มที่นั่งเรียนด้วยกันที่โรงอาหารในมหาวิทยาลัยหรือร้านอาหารข้างนอกมหาวิทยาลัย ซึ่งเบคแสดงตัวตนไม่แตกต่างจากในห้องเรียนคือ แสดงตัวตนเสมือนว่าตนเป็นผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่ม จากนั้นก็แยกย้ายกับเพื่อนกลับ

บ้านซึ่งอยู่ในหาดใหญ่ใกล้กับมหาวิทยาลัยที่ตนกำลังศึกษาเพื่อทำกิจกรรมยามว่าง เช่น ดูทีวี เล่น อินเทอร์เน็ต อ่านหนังสือ ส่วนกิจกรรมในรั้วมหาวิทยาลัยนั้น คือ เบคเป็นนักกีฬาและสมาชิกชมรม วอลเลย์บอลของมหาวิทยาลัย และเป็นสมาชิกของชมรมหนึ่งในขณะที่ตนเองศึกษาอยู่ ซึ่งเบคจะ แสดงตัวตนออกสาวอย่างเต็มที่ก็ต่อเมื่อเข้ากลุ่มกับเกย์ออกสาวในชมรมกีฬา ด้วยการพูดจาที่ลงท้าย ด้วยคำว่า “คะ” อยู่เสมอ การวิดีว้ายกระตู่วู้ที่ไม่มากจนเกินงาม และการพูดถึงผู้ชายคนที่ตนแอบ ชอบ ดังที่เบคพูดในสนามกีฬากับเพื่อนเกย์ของตนว่า “...ผู้ชายคนนั้นแล หล่อจัง...หุ่นก็ดี...เห็นแล้ว อยากรู้ได้...จริงไหมคะ...” พร้อมทั้งแสดงสีหน้าคล้ายกับตัวละครที่เป็นเพื่อนนางเอกซึ่งแอบชอบ พระเอก แสดงให้เห็นถึงตัวตนออกสาวและตัวตนชายรักชายที่เผย โจมออกมาพร้อมกันในพื้นที่ สาธารณะ คือ สนามกีฬา โดยไม่สนใจคนรอบข้าง เป็นการต่อรองกับวาทกรรมหลัก คือวาทกรรม รักต่างเพศและวาทกรรมความเป็นชายหญิงแท้ เมื่อรวมกลุ่มกับเพื่อนเกย์ด้วยกัน ซึ่งพลังกลุ่มเกย์ นั้นมีอำนาจในการต่อรองกับวาทกรรมหลักสูงมาก

ส่วนเอ ซึ่งทำกิจกรรมหลังเลิกเรียนมากมายหลากหลายประเภท อันแสดงให้เห็นว่า คนเรานั้นมีความสนใจหรือมีความชอบในสิ่งต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน ไม่จำเป็นจะต้องมุ่งมั่น ในเรื่องการเรียนเพียงอย่างเดียว แต่ก็จะต้องทำหน้าที่ที่ดำรงตำแหน่งอยู่ให้ดีที่สุด ซึ่งเอเป็นคนที่มีความสามารถหลายด้าน อาทิ ด้านการแสดง เช่น การเต้นลีลาศที่เพื่อนนักกีฬาลีลาศแชมป์ภาคได้ กล่าวชมว่า เอเป็นคนเต้นลีลาศได้ดีซึ่งเขาก็ได้เป็นตัวแทนนักกีฬามหาวิทยาลัยไปแข่งขัน ระดับประเทศ ซึ่งกีฬาลีลาศถือเป็นกีฬาที่แสดงถึงความอ่อนช้อย พลิวไหว เหมาะสมกับบุคลิกของ เอที่เป็นคนตัวเล็ก ผอมบาง และมีความพลิวไหวเวลาเต้นรำ ทำให้เขาแสดงตัวตนหรือเปล่งร่าง หญิงสาวออกมาอย่างอิสระเมื่ออยู่บนฟลอร์เต้นรำ นอกจากนี้แล้วเขายังมีความสามารถทางด้านกีฬา โดยเป็นหนึ่งในทีมนักกีฬาและสมาชิกของชมรมวอลเลย์บอลของมหาวิทยาลัย ซึ่งหลังจากเลิกเรียน แล้วเอจะเข้าซ้อมกีฬาวอลเลย์บอลในโรงยิมทุกวัน อันเป็นกีฬาที่ทำให้เขารู้สึกมีความสุขเมื่อได้เข้า กลุ่มกับเพื่อนเกย์ออกสาวด้วยกัน โดยการวิดีว้ายกระตู่วู้ การแสดงโชว์เต้นรำต่อหน้าเพื่อนเกย์ ด้วยกัน และการพูดคุยกันถึงเรื่องผู้ชายที่ตนชื่นชอบหลงไหล ซึ่งสนามกีฬา เป็นพื้นที่สาธารณะที่ กลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะกลุ่มเกย์ให้เปล่งร่างตัวตนเกย์ ได้แก่ ตัวตนหญิงสาวใน ร่างชายหนุ่ม และตัวตนชายรักเพศเดียวกัน ให้เผยต่อหน้าสาธารณะชนที่มีทั้งนักกีฬาและผู้ที่มา ออกกำลังกายเดินไปมาอยู่ไม่ขาดสาย จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า เมื่อเกย์ออกสาวรวมกลุ่มกัน ยังมีขนาดกลุ่มใหญ่มากขึ้นเท่าใด เกย์จะแสดงตัวตนออกสาวโดยไม่สนใจสายตาของผู้คนรอบข้าง มากขึ้นเท่านั้น สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงอำนาจกลุ่มที่เกย์ใช้ต่อสู้ ต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศ และวาทกรรมความเป็นชายหญิงแท้ ด้วยการแสดงออกสาวเป็นกลุ่มในพื้นที่สาธารณะที่มีผู้คน มากมาย ดังที่เอแสดงออกสาวกับเพื่อนเกย์เมื่อพบกันในบริเวณสนามกีฬาว่า

“...สวีสวีคะ คุณพี (เพื่อนรุ่นพี่ที่เป็นเกย์
ออกสาว) เป็นไงคะ ได้ข่าวว่าเมื่อคืนไปจิก (จิบ) ชายหอในมา
เป็นไงคะ...คนนั้นหล่อมาก น้องก็ชอบ คนนี้หล่อจริง...ไปกับ
พวกนั้น (เกย์ออกสาว) รีเปล่าคะ...” (เอ, 2551 : สัมภาษณ์)

จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นถึงตัวตนเกย์ ทั้งที่เป็นตัวตลกออกสาวและ
ตัวตลกชายรักชายที่เผยแพร่พร้อมกันในพื้นที่สาธารณะคือ สนามกีฬาหรือในชมรมกีฬา แต่เมื่อเอ
พบเพื่อนผู้หญิงที่เป็นเพื่อนในห้องเรียน ตัวตลกนี้จะลดอำนาจลงด้วยการพูดน้ำเสียงต่ำห้าวจากเดิมที่มี
มีน้ำเสียงสูงแหลม ดังที่เอกล่าวทักทายเพื่อนผู้หญิงร่วมชั้นเรียนซึ่งกำลังเดินมาออกกำลังกายด้วย
การเดินแอโรบิกว่า “...เออ เธอมาทำอะไรอะ เต้นแอฯ เหรอ...” แต่ก็ไม่ได้หยุดยั้งการเผยแพร่ตัวตน
ออกสาวกับเพื่อนเกย์ด้วยกัน ซึ่งแสดงออกสาวต่อหน้าเพื่อนผู้หญิงคนนั้น แสดงให้เห็นว่า ตัวตลก
ออกสาวของเกย์บางคนจะเผยแพร่เมื่ออยู่กับเพื่อนที่เกย์สนิทสนมและมีนิสัยเข้ากันได้มากกว่าเพื่อน
ผู้หญิงบางคนที่มีลักษณะนิสัยไม่เข้ากันกับเกย์

ส่วนชีวิตในหอพักในมหาวิทยาลัยของเอ ซึ่งหอพักนี้เป็นหอที่แบ่งแยก
ระหว่างชายหญิง โดยเอจะพักอยู่กับเพื่อนเกย์ออกสาวด้วยกัน และมักจะสนิทสนมกับเพื่อนเกย์
ออกสาวเป็นส่วนใหญ่ในห้องพัก แต่หอพักที่เออยู่นี้เป็นหอพักที่เพิ่งสร้างใหม่ซึ่งเป็นอาคารหลาย
ชั้น และแต่ละชั้นมีห้องพักขนาดเล็กเรียงชิดติดกันคล้ายกับหอพักข้างนอก แต่ละห้องอยู่ได้เพียง
สองคน อีกทั้งการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนข้างห้องนั้นไม่ดีเท่ากับหอพักอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัยที่ห้อง
หนึ่ง ๆ จะมีสมาชิกอยู่ได้ 3-4 คน ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนมากกว่า เอจึงมักใช้พื้นที่
ห้องพักนี้เป็นพื้นที่ส่วนตัวมากกว่าเป็นพื้นที่ทางสังคม โดยใช้นอนหลับพักผ่อน อาบน้ำ หรืออ่าน
หนังสือ แต่ส่วนใหญ่จะใช้เวลาหลังเลิกเรียนและทำกิจกรรมออกไปหอข้างเคียงในมหาวิทยาลัย
หรือหอพักของเพื่อนเกย์นอกมหาวิทยาลัย ซึ่งนอกจากจะได้ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนกลุ่มเดียวกันแล้ว
ยังสามารถปลดปล่อยตัวตนออกสาวและตัวตลกชายรักชายได้อีกด้วย ดังที่ เอ เล่าถึงบรรยากาศเมื่อ
อยู่กับเพื่อนในห้องพักนอกมหาวิทยาลัยว่า

“...ตอนอยู่กับพี (เพื่อนที่เป็นเกย์ออกสาว)...ก็
นอนดูทีวี เล่นเน็ต เล่นเอ็ม เม้าส์ (สนทนา) กัน...มีหลายเรื่อง...
เรื่องในชมรม...เรื่องกีฬา...เรื่องทั่วไป เรื่องผู้ชาย...เหมือนเรื่องที่
น้องแอบชอบพีที่เดินลีลาคนนึง...น้องว่าเค้าเป็น (เกย์) แน่ ๆ...”

บางทีก็ออกสาว...แต่ก็ไม่กล้าคุยมาก...น้องก็เล่าให้พี่ (เพื่อนเกย์)
ฟังบ่อย...” (เอ, 2551 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่าแสดงให้เห็นว่า ตัวตนของเกย์ทั้งตัวตนออกสาวและตัวตนรักเพศเดียวกันจะทรงพลังอำนาจเมื่ออยู่ในกลุ่มเกย์ออกสาวด้วยกัน ซึ่งมีลักษณะนิสัยที่คล้ายกัน ดังนั้นการรวมกลุ่มของเกย์ออกสาว แสดงให้เห็นถึงการต่อรองกับอำนาจของวาทกรรมหลักคือ วาทกรรมรักต่างเพศและวาทกรรมความเป็นชายหญิงแท้ที่ปกคลุมอยู่ทุกพื้นที่ เกย์ต่อสู้ ชัดขึ้นด้วย กองทัพเกย์ที่ผนึกกำลังแสดงตัวตนเหล่านี้โดยไม่สนใจสายตาของคนรอบข้างทั้งชายและหญิง ซึ่งเอเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหอโนว่า

“...คืนนั้นพวกพี่ (เกย์ออกสาวกลุ่มหนึ่งที่พักอยู่
ในหอในมหาวิทยาลัย)...ในหอโน...เค้าออกมาเต้น โชว์ชายหน้า
หอ...เสียงดังได้ยินทั่วเลย...พวกผู้ชายก็ออกมาค่า...พวกนี้ก็ไม่
สนใจ...ที่ตอนอยู่คนเดียวไม่มีใครกล้า...” (เอ, 2552 : สัมภาษณ์)

จากเหตุการณ์นี้สะท้อนให้เห็นถึงการต่อรองของกลุ่มเกย์ออกสาวที่แสดง ตัวตนนี้ในพื้นที่สาธารณะโดยไม่สนใจใคร ซึ่งเมื่อเกย์อยู่คนเดียวในพื้นที่เดียวกันนี้กลับไม่กล้า แสดงตัวตนเหล่านี้ออกมา ดังนั้นจะเห็นได้ว่า พลังกลุ่มมีอิทธิพลต่อการต่อรอง ชัดขึ้นกับวาทกรรม รักต่างเพศและวาทกรรมชายหญิงแท้มาก ซึ่งหากกลุ่มขนาดใหญ่ก็จะมีพลังในการต่อรองมากขึ้น

สำหรับพี่เกย์ออกสาวที่เรียนในคณะหนึ่งในสายการแพทย์ของมหาวิทยาลัยใน จังหวัดสงขลา เมื่อเกือบสิบปีที่แล้ว ได้เล่าเปรียบเทียบให้ฟังถึงพฤติกรรมของเกย์ออกสาวสมัยที่ตน อยู่ในรั้วมหาวิทยาลัยกับเกย์ออกสาวสมัยปัจจุบันว่า

“...เมื่อก่อนในมหาลัย (มหาวิทยาลัย) กะเทย
(เกย์ออกสาวและสาวประเภทสอง) เยอะมาก ออกสาวกันสุด
ฤทธิ์ พวกนั้นกล้าแสดงออกด้วย มันแบบไม่ไร้สติ เหมือนพี่
พลาย (เกย์ออกสาวคนหนึ่ง) ขึ้นไปประกวดร้องเพลงของมหาลัย
(มหาวิทยาลัย) ขนาดออกสาวนะ ไว้ผมยาวด้วย มันมาก จำจำ
พวกเพื่อน ๆ ก็เซียร์อย่างเลิศ ส่วนฉันกับพวกเพื่อน ๆ ก็ขึ้นแสดง
โชว์เต้น เป็นนางโชว์ แต่งหญิงขึ้นเวที ตอนงานเกย์ตร ไม่

เหมือนกับกะเทย (เกย์ออกสาว) สมัยนี้ อะไรก็ไม่รู้ ไร้สติ เทียว
หวีร็องอยู่ตามหอ เรียกร็องความสนใจ เทียวอยู่อะไรก็ไม่รู้
ไร้สาระ พอให้แสดงต่อหน้าคนอื่น ก็ไม่กล้า...” (พีรี, 2552 :
สัมภาษณ์)

จากคำกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นว่า ตัวตนของเกย์ออกสาวนั้นถึงแม้ว่าจะมี
ลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่การแสดงออกต่อบริบทแวดล้อมหรือในกาลเทศะที่แตกต่างกัน ก็ทำให้
มุมมองของทั้งตัวเกย์และสังคมมีทัศนคติที่แตกต่างกันในการมองตัวตน “ออกสาว” ได้ ซึ่งพีรีมอง
เกย์ออกสาวในยุคปัจจุบันบางคนว่า แสดงออกสาวอย่างไร้สาระ ไม่ได้เกิดประโยชน์ให้กับสังคม
ทำให้ภาพพจน์ของเกย์ออกสาวเสียหาย ไม่เหมือนกับสมัยที่ตนเป็นนักศึกษาที่เกย์ออกสาว
ส่วนใหญ่มักจะแสดงตัวตนออกสาวในทางที่สร้างสรรค์มากกว่าในทางเสียหาย เช่น การแสดงโชว์
ร้องเพลงบนเวที ทำให้ผู้คนได้ผ่อนคลายความเครียด จะเห็นได้ว่าพีรีได้แสดงให้เห็นการสร้างนิยาม
ความหมายให้กับตัวตนออกสาวอันเป็นส่วนหนึ่งของตัวตนเกย์เพื่อต่อสู้ ต่อรองกับอำนาจของ
วาทกรรมเกย์ “ชั่ว” หรือ “ไร้สาระ” ที่สังคมมักสร้างวาทกรรมเหล่านี้ขึ้นมาผ่านคำพูดและสื่อต่าง ๆ

นอกจากตัวตนทางเพศที่เกย์มีการเผยแพร่ร่างกายบนพื้นที่สถานศึกษา
แล้ว ยังมีตัวตนที่ซ่อนทับอยู่ภายใต้ตัวตนของชายรักชาย ดังที่พีรีได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับตัวตนที่
หลากหลายในช่วงวัยเรียน ยกตัวอย่างเช่น พีรีพูดสอนรุ่นน้องที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีหนึ่งใน
มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งว่า

“...ถ้าจะเรียนให้ดี ต้องขยันอ่านหนังสือ ต้อง
อ่านให้เป็น จับจุดให้ได้ ต้องตั้งเป้า วางแผนว่าต้องการอะไร เอา
เกรดเท่าไร วิชาไหนจะเอาคะแนนเท่าไร ต้องแพลน (วางแผน)
เหมือนพี่เลือกที่จะเป็นหมอ ก็ต้องตั้งเป้าอ่านหนังสือ ต้องขยัน
มาก จนเอ็นๆ (เอ็นทรานส์) ติด จบมาก็มีเงินเดือนเยอะเห็นไหม
...เด็กสมัยนี้ไม่ค่อยเรียนกัน ไม่รู้ทำไม รุ่นฉันขยันกันจะตาย...
แปลกเหมือนกัน เด็กสมัยนี้ เรียนแะเมื่อก่อนนะ รุ่นฉัน เล่นกีฬา
ตั้งแต่สี่โมง (เย็น) กว่าจะเลิกก็เที่ยงคืน บางวันถึงตีหนึ่งเลย เล่น
กันสู้ตาย เล่นกันทุกวัน แต่เกรดออกมาทีสามอ้วนตลอด (เกรด
เฉลี่ย 3.00 ขึ้นไป) เพราะอะไรรู้มั๊ย เพราะเวลาเรียนในห้อง
แลคเชอร์สุดฤทธิ์ ตั้งใจจด ตั้งใจเรียน พอเลิกเล่น (กีฬา) ก็กลับมา

ทบทวน ผลก็คือได้เกรดดี ๆ กันทั้งนั้น เวลามหาลัย
(มหาวิทยาลัย) มีกิจกรรมอะไร ก็ทำหมด ช่วยกันทำ สนุกสนาน
เฮฮากันสุดฤทธิ์... ” (พีรี, 2551 : สัมภาษณ์)

จากคำสอนนี้แสดงให้เห็นถึงการสร้างความหมายหรืออำนาจาภกรรมของเกย์ “ที่ดี” ตามบรรทัดฐานทางสังคมด้วยการตั้งใจและขยันเรียน อีกทั้งทำกิจกรรมในช่วงวัยเรียนอันเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยพัฒนาตนเองให้เป็นเกย์ที่ดี สร้างสรรค์สังคม นี่เป็นตัวตนหนึ่งของพีรีที่สร้างอำนาจในการต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศให้เห็นถึงศักยภาพของเกย์ที่พึงกระทำสิ่งที่สร้างสรรค์ต่อสังคม เป็นการนำเสนอตัวตนอีกรูปแบบเพื่อต่อสู้ ต่อรองกับวาทกรรมที่สังคมมักจะสร้างว่า เกย์จะต้อง “ชั่วหรือเสื่อมศีลธรรม”

จากตัวตนในช่วงวัยเรียนที่พีรีเล่าให้ฟังนั้นสะท้อนให้เห็นว่า แม่พีรีจะมีตัวตนของเกย์ออกสาว กล่าวคือมีตัวตนทางเพศภาวะและเพศวิถีที่สังคม โดยทั่วไปมองว่า “ผิดปกติ” ซึ่งบางครั้งจำเป็นต้องมีการอำพรางแห่งหญิงสาวและความรู้สึก ความพึงพอใจกับเพศเดียวกันไว้ ภายใต้ตัวตนแห่งความเป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคม แต่ทว่าตัวตนอื่นที่แฝงอยู่นั้นมีหลายตัวตนที่สร้างสรรค์สังคมให้มีความสุข อาทิ ตัวตนของนักศึกษาที่ตั้งใจเรียนจนประสบความสำเร็จในด้านการเรียน มีงานทำตามที่ตนเองตั้งเป้าหมายไว้ และเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สังคมรอบข้างไม่เครียดด้วยตัวตนของความตลก เฮฮา อีกทั้งการทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นการสร้างเสริมมนุษยสัมพันธ์กับบุคคลอื่นทำให้สามารถดำรงอยู่กับสังคมได้ดี เป็นการนำเสนอตัวตนด้วยการสร้างวาทกรรมเกย์ที่ดีให้สังคมถือเป็นการต่อรองกับวาทกรรมเกย์ “ชั่วหรือเสื่อมศีลธรรม”

ส่วนชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยหลังเลิกเรียนของเกย์แอ็บแมนก็ยังคงปิดบังซ่อนเร้นตัวตนเกย์ไว้ แต่จะแปลงร่างชายรักชายให้ปรากฏแก่สายตาของกลุ่มเพื่อนที่ทำกิจกรรมด้วยกัน ซึ่งมีหลากหลายเพศภาวะ มากกว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียน ซึ่งแต่ละพื้นที่ที่ทำกิจกรรม เกย์แอ็บแมนจะแสดงตัวตนนี้แตกต่างกันขึ้นอยู่กับกลุ่มเพื่อนและสถานที่ที่ทำกิจกรรมนั้น ดังเช่น

พน หนุ่มมุสลิมหน้าตาคมเข้มที่นอกเหนือจากการเป็นนักศึกษาที่ตั้งใจเรียนแล้ว เขายังเป็นหนุ่มนักกิจกรรมซึ่งเข้าร่วมกิจกรรมทุกอย่างที่พอจะทำได้ คือ ร่วมทำกิจกรรมทั้งในคณะของตนเองและกิจกรรมของมหาวิทยาลัย โดยพนนั้นเป็นสมาชิกในชมรมวอลเลย์บอล และเป็นนักกีฬาวิทยาลัยอีกด้วย ซึ่งเขาแบ่งเวลาหลังจากเลิกเรียนในช่วงกลางวันก็เปลี่ยนชุดไปซ้อมกีฬาในตอนเย็นของทุกวันและมักจะไม่เคยขาดซ้อม นอกเสียจากมีกิจกรรมอื่นหรือมีธุระที่จำเป็น ตัวตนของเขาขณะที่ซ้อมกีฬาก็ยังคงเป็นเหมือนกับตัวตนในห้องเรียน คือ มีลักษณะท่าทางการเดินที่เข้มแข็งและการพูดจาที่เสียงดัง ห้าว แม้ในทีมนักกีฬาจะมีเกย์ออกสาวที่ส่งเสียงกรีดกร๊าด

แต่เขาก็ไม่เคยที่จะแสดงตัวตนหญิงสาวออกมาเหมือนกับเพื่อน ๆ เกย์ในทีมและจะพูดคุยกับเพื่อนทุกคนในทีมไม่ว่าจะมีเพศภาวะแบบใดก็ตาม แต่ตัวตนชายรักชายก็แสดงออกมาเมื่อเขาพบรักกับเกย์ออกสาวคนหนึ่ง ในทีม ซึ่งสนิทสนมกันจากการซ้อมกีฬาและทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน เช่น ไปแข่งกีฬา อยู่ร่วมหอพักเดียวกันในมหาวิทยาลัย ไปรับประทานอาหารด้วยกัน ทว่าตัวตนนี้ก็ไม่ได้เปิดเผยในพื้นที่สาธารณะทั้งห้องเรียน สนามกีฬาหรือสถานที่ต่าง ๆ ที่มีผู้อื่นอยู่ นอกจากในห้องพักและโลกโซเชียล อีกทั้งเพื่อนสนิทที่ไว้วางใจ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ทั้งสองคนแสดงความรักอย่างไม่อายใคร พนมมักจะกล่าวชมผู้หญิงที่คิดว่าสวยหรือน่ารักต่อหน้าสาธารณะชนอยู่เป็นประจำในทุกพื้นที่สาธารณะ แต่ยังไม่มีความรักที่เป็นผู้หญิงปรากฏให้เห็น ส่วนกิจกรรมของคณะและกิจกรรมของมหาวิทยาลัยที่พนมเข้าร่วมก็แสดงตัวตนเหมือนกับผู้ชายทั่วไป คือ การแต่งกาย ใส่เสื้อยืด กางเกงขาสั้น

หลังจากซ้อมกีฬาเสร็จก็เลิกแล้ว เป็นเวลาประมาณ 21.00-22.00 น. พนมก็จะไปรับประทานอาหารกับเพื่อนนักกีฬา ซึ่งอาจจะไปรับประทานอาหารในโรงอาหารภายในมหาวิทยาลัยหรือนอกมหาวิทยาลัยแต่ส่วนมากพนมจะรับประทานอาหารในโรงอาหารภายในมหาวิทยาลัย เนื่องจากตนพักอยู่ภายในหอพักของมหาวิทยาลัย ทำให้ไม่เสียเวลาในการทำกิจกรรมยามว่างอื่นด้วย ขณะที่รับประทานอาหารในโรงอาหารที่มีผู้คนหนาแน่น โดยส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย พนมก็นั่งสนทนากับกลุ่มเพื่อนทั้งเกย์ออกสาว และผู้ชายถึงเรื่องสัพเพเหระ ทั้งเรื่องเรียน เรื่องกีฬาและกิจกรรมต่าง ๆ เมื่อรับประทานอาหารเสร็จก็แยกย้ายกันกลับเข้าหอพักซึ่งพนมพักอยู่ห้องเดียวกันกับคู่รักที่เป็นเกย์ออกสาว โดยบางครั้งพนมอาจแสดงตัวตนของชายรักเพศเดียวกันด้วยการกอดคู่รักต่อหน้าเพื่อนในหอ แต่ก็ไม่ได้แสดงออกอย่างโจ่งแจ้ง ซึ่งผู้ที่ทราบเรื่องราวความรักครั้งนี้ คือ เพื่อนสนิทของคู่รักของพนมที่เป็นเกย์ออกสาว แม้ว่าพนมจะพักอยู่ในหอภายในมหาวิทยาลัยแต่เขาก็มีบ้านอยู่ในหาดใหญ่ซึ่งมีระยะทางห่างจากตัวมหาวิทยาลัยอยู่พอสมควร ซึ่งบางครั้งพนมอาจจะกลับไปนอนที่บ้านของคนที่พ่อแม่พี่น้องอาศัยอยู่ โดยพาเพื่อนผู้หญิงที่ดูผิวเผินแล้วเหมือนคนรักของพนมไปที่บ้าน แต่เขากลับไม่เคยแสดงตัวว่า หญิงสาวผู้นี้เป็นคู่รักของตนเลย แสดงให้เห็นถึงการต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศที่แม่ของเขาเคยถามว่า "...ทำไมไม่พาผู้หญิงเข้าบ้านเลย...เห็นแต่ผู้ชาย..." การกระทำนี้จึงเป็นการกระทำที่แสดงให้เห็นถึงการต่อรองของพนมโดยการพาเพื่อนผู้หญิงมาที่บ้านโดยที่ไม่ใช่คู่รักของตน

ส่วนชีวิตหลังเลิกเรียนของวาในช่วงกลางวัน หนุ่มน้อยคนนี้ก็ยังไม่ละวางจากการเรียนด้วยการอ่านหนังสือทบทวนบทเรียนที่เรียนในแต่ละวัน ภายในห้องพักของมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นหอพักที่พักได้ห้องละสองคน จึงเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่สำคัญสำหรับการอ่านหนังสือ อย่างไรก็ตาม วาก็ยังทำกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งด้านกีฬา กิจกรรมของคณะที่ตนเรียน รวมไปถึง

กิจกรรมของมหาวิทยาลัย โดยการเป็นนักกีฬาและสมาชิกในชมรมวอลเลย์บอลของมหาวิทยาลัย เป็นสมาชิกในชมรมหนึ่งในขณะที่ตนศึกษาอยู่ อีกทั้งเป็นสมาชิกในชมรมมุสลิมของมหาวิทยาลัย อีกด้วย ซึ่งการเผยแพร่งานความเป็นอยู่ของวานั้นจะแสดงออกแตกต่างกันในพื้นที่แต่ละชมรม โดยชมรมที่วาแสดงตัวตนได้ดีน้อยที่สุด คือ ชมรมมุสลิมซึ่งเป็นพื้นที่ที่วาทกกรรมรักต่างเพศอันเป็น โองการจากพระเจ้าครอบคลุมอยู่ทุกพื้นที่ในชมรมและบุคคลผู้นับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งวาเล่าถึง ตัวตนเมื่ออยู่ในสังคมของมุสลิมว่า

“...เวลาอยู่กับเพื่อนหรือพี่ที่เป็นมุสลิม ต้อง
ระวังหน่อย ไม่ค่อยอยากไปกับเพื่อนที่เป็น เดียวคนอื่น (มุสลิม)
รู้ไม่ดี...” (วา, 2552 : สัมภาษณ์)

ผู้วิจัยสังเกตว่า เมื่อวาอยู่ในกลุ่มของบุคคลผู้เป็นมุสลิม วาจะแสดงท่าทาง ที่เป็นชายมากขึ้นกว่าปกติ คือพูดจาด้วยน้ำเสียงต่ำห้าวและวางตัวเจิบขริบกว่าปกติ และหลีกเลี่ยงที่จะอยู่กับคู่รักที่เป็นเกย์ออกสาว ขณะที่เจอกับคนมุสลิมด้วยกัน จากตัวตนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นอกจากวาต้องอำพรางตัวตนเกย์ที่ถือว่าเป็น “ตัวตนอื่น” ในสังคมแล้ว วาต้องอำพราง ซ่อนร่าง ความเป็นเกย์ ภายใต้วาทกรรมของหลักศาสนาอิสลามที่ห้ามให้ผู้ชายมีความสัมพันธ์ทางเพศ นอกเหนือจากอิสตรี ทำให้ชายหนุ่มผู้นี้ต้องแสดงตัวตนที่แสดงถึงความเป็นชายแท้ตามที่สังคมและ ศาสนายอมรับเพื่อปิดบัง อำพรางร่างของความเป็นชายรักชายไว้

ส่วนการแสดงตัวตนเกย์ของวาในชมรมในขณะของตน ซึ่งมีสมาชิก ชมรมที่มีลักษณะเป็นชายสมชายอยู่เป็นจำนวนมากนั้น แม้วาจะสร้างนิยามให้ตนเองว่า เป็นผู้ชาย หรือเกย์ แอ๊บแมนในทางเพศภาวะหรือรูปลักษณะภายนอกก็ตาม แต่คนบางกลุ่มก็ยังสร้างนิยาม ความเป็นเกย์ออกสาวให้เขาด้วยการมองลักษณะเพศภาวะบางอย่าง เช่น การใส่กางเกงขาเดฟ เสื้อ รัดรูปและทำผมตั้งขึ้นเป็นลักษณะเด่นของเกย์ออกสาวบางคนอาจทำให้คนในสังคมบางกลุ่มมี มโนทัศน์ว่า เกย์ออกสาวกับเกย์แอ๊บแมนก็คือ เกย์กลุ่มเดียวกันหรือประเภทเดียวกัน ซึ่งอาจเรียก โดยทั่วไปว่า “ตุ๊ด” หรือ “กะเทย” เป็นการสื่อถึงการแสดงออกสาวมากกว่าการเป็นชายรักชาย ดังนั้นแม้วาจะนิยามตนเองว่า เป็นชายหรือเกย์แอ๊บแมน แต่ก็ต้องแสดงลักษณะความเป็นผู้ชายทาง เพศภาวะให้มากขึ้นกว่าเดิมด้วยการบอกว่าตนชอบผู้หญิง เพื่อเป็นการต่อสู้ต่อรองกับวาทกรรมเกย์ ที่คนบางกลุ่มสร้างความหมายขึ้นโดยพิจารณาจากลักษณะภายนอกหรือการแต่งกายแนวเกย์ การ สร้างความเป็นเกย์ที่สังคมสร้างขึ้นที่แม้วาจะดูเหมือนเป็นลักษณะของวาทกรรมออกสาว แต่ก็ เชื่อมโยงไปสู่วาทกรรมรักเพศเดียวกันได้ เนื่องจากสังคมยังยึดติดอยู่กับมโนทัศน์ของความเป็นชาย

หญิงที่ผู้ชายต้องมีลักษณะแมน และผู้หญิงจะแสดงลักษณะที่อ่อนช้อย สวยงามกว่าผู้ชาย ซึ่งจะเชื่อมโยงกับเพศวิถี คือหากผู้ชายที่มีลักษณะอ่อนโยน อ่อนแอ อ่อนช้อยก็อาจจะมีเพศวิถีคือไม่ใช่ชายรักต่างเพศด้วย หรือการเป็นชายรักเพศเดียวกัน เป็นการสร้างความเป็นเกย์ที่สร้างด้วยมโนทัศน์ของสังคมโดยพิจารณาจากลักษณะภายนอก ดังนั้นนาจึงต้องแสดงความเป็นชายมากขึ้นกว่าปกติ ทั้งที่ตัวตนทางเพศภาวะที่วานิยามนั้นก็เหมือนกับตัวตนของชายแท้ทั่วไป เสมือนว่าเขาต้องสร้างความเป็นแมนให้มากกว่าปกติเพื่อกลบเกลื่อนตัวตนชายรักชายที่ตนนิยามในบางสถานการณ์ซึ่งซ้อนทับกับตัวตนออกสาวที่คนบางกลุ่มสร้างความหมายให้ตัวเกย์ ดังนั้นเขาจึงต้องต่อสู้กับวาทกรรมเหล่านั้น โดยการแอบแมนหรือปกปิดตัวตนที่เป็นตัวตนเกย์ออกสาว ดังที่วากล่าวว่า

“...ตอนอยู่ในชมรม ก็ช่วยเค้าทุกอย่าง..เตรียมงาน แข่งกีฬา...เชื่อมสัมพันธ์กับมหาวิทยาลัยอื่น...ทำเสื้อภาค... อยู่คณะทำ (กิจกรรม) กับพวกนั้น (เพื่อนในกลุ่ม) แล มีรุ่นพี่ด้วย...ออกไม่ได้ ต้องแอบแมน...ส่วนใหญ่จะทำงานกับเพื่อนสนิทในกลุ่ม บางทีก็กับเพื่อนผู้หญิงบางคน เพื่อนผู้ชายที่เถื่อน ๆ หน่อย ไม่ค่อยยุ่งด้วย แต่ก็พูดคุยกันธรรมดา...” (วา, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำกล่าวนี้ แอบแมนของวานั้นหมายถึง การไม่ยอมรับในวาทกรรมความเป็นเกย์ที่สังคมสร้างขึ้นจากลักษณะภายนอกของตนที่เป็นแนวเกย์ด้วยการแต่งกาย เช่น การใส่กางเกงขาเดฟรัดรูปและทรงผมชี้ตั้ง แต่แท้ที่จริงแล้วความเป็นเกย์ที่ตนยอมรับนั้นเกิดขึ้นจากภายในด้วยลักษณะของรสนิยมทางเพศที่ชอบผู้ชายด้วยกันต่างหาก ซึ่งวาแสดงให้เห็นถึงการต่อรองกับวาทกรรมนี้ด้วยการปิดบัง ซ่อนเร้น อำพรางร่างของชายรักชายไว้ด้วยการทำเป็นชื่นชม อีสตรี กลบเกลื่อนรูปลักษณะภายนอกที่มีลักษณะเหมือนเกย์ตามที่สังคมสร้างนิยามความหมายให้ โดยการชื่นชมผู้หญิงนั้นเป็นไปเพื่อสร้างความหมายว่า ตนเองเป็นชายรักต่างเพศ เพราะจะแสดงออกเมื่ออยู่ในพื้นที่ที่อำนาจแห่งวาทกรรมรักต่างเพศทรงอำนาจเท่านั้น เช่น ในพื้นที่ที่อำนาจของศาสนาอิสลามทรงพลัง หรือขณะที่อยู่กับกลุ่มเพื่อนผู้ชายรักต่างเพศ ซึ่งจากการสังเกตและการสัมภาษณ์ของผู้วิจัย พบว่า วา จะแสดงตัวตนชายรักชายออกมาเมื่ออยู่กับเพื่อนผู้ชายรักต่างเพศเท่านั้น แต่ในพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์เขากลับแสดงตัวตนชายรักชายออกมาอย่างชัดเจน เช่น การกล่าวชมผู้ชายที่รูปร่างหน้าตาดี อีกทั้งเขาได้บอกเล่าถึงความรักใคร่ที่มีต่อคู่รักที่เป็นเพศเดียวกันเท่านั้น

สำหรับพื้นที่ในสนามกีฬาและชมรมวอลเลย์บอลนั้น เป็นพื้นที่สาธารณะที่กลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะที่ความสามารถปลดปล่อยตัวตนชายรักชายได้มากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอำนาจของกลุ่มเกย์ที่มีอยู่เหนืออำนาจวาทกรรมรักต่างประเทศในสังคมทำให้สามารถเปิดเผยความเป็นชายรักชายกับเพื่อนสนิทในชมรมแห่งนี้ แต่ด้วยความเป็นคนมุสลิมที่เชื่อว่าการเป็นรักเพศเดียวกันนั้นเป็น “ความผิดบาป” ในศาสนาที่ตนศรัทธาจึงทำให้เกิดความสับสนในตนเองอยู่บ่อยครั้งในตัวตนที่ตนแสดงออกมาในพื้นที่แห่งนี้ จึงทำให้การแสดงตัวตนความเป็นชายรักชายเล็กน้อยออกมาเพียงเล็กน้อยบางสถานการณ์ที่วาทกรรมรักต่างประเทศด้อยอำนาจลง เช่นในกลุ่มของเกย์บนพื้นที่ชมรมและสนามกีฬา ในห้องนอนกับคนรักหรือพื้นที่ส่วนตัว เช่นห้องนอนของตนหรือโลกโซเชียล ที่สามารถแปลงร่างตัวตนชายรักชายด้วยการแสดงความรักกับคนรักโดยการกอดจูบหรือสนทนาผ่านโลกอินเทอร์เน็ต ซึ่งขณะที่เล่นกีฬานั้นว่าแสดงตัวตนเหมือนกับนักกีฬาชายทั่วไป คือ มีลักษณะท่าทางที่เข้มแข็ง แม้จะไม่มากแต่ก็ไม่อ่อนช้อยเหมือนกับเกย์ออกสาวคนอื่น ๆ ไม่ไว้คิ้วายกระดู่ หรือพูดจิบปากจิบคอ เพียงแต่มีบางครั้งที่เลียนแบบหรือซึมซับลักษณะบางประการของเกย์ออกสาวมาบ้าง เพื่อสร้างความสนุกสนานและกลมกลืนไปกับเพื่อนเกย์ออกสาว ด้วยเหตุผลว่า “...ที่ท่า(ลักษณะออกสาว)นั้นซ้ำๆ คลายเครียด... ว่าเป็นผู้ชาย...” ซึ่งเพื่อนเกย์ออกสาวส่วนใหญ่ก็ไม่สร้างนิยามว่า ว่าเป็นเกย์ออกสาวแต่เป็นเพียงผู้ชายที่ชอบผู้ชายด้วยกันเท่านั้น

แม้ว่าตัวตนที่เป็น “ชายรักชาย” ของเขาต้องถูกอำพราง ซ่อนเร้นไว้ในบางสถานการณ์ แต่เขาก็มีตัวตนที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถและความเป็นจุดเด่นที่บุคคลอื่นในสังคมให้การยอมรับ นับถือและแสดงความชื่นชม นั่นคือ ตัวตนของผู้เรียนดี และตัวตนของผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี ฯลฯ อันเป็นการต่อรองกับวาทกรรมที่สังคมสร้างให้เกย์ กลายเป็นคน “ไม่ดี” ในสังคม

เกย์แสบแมนบางคน เช่น พีวี ที่มักจะแสดงตัวตนในลักษณะของความ เป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคมบนพื้นที่ทางสังคมในรั้วมหาวิทยาลัย โดยไม่ต้องปกปิดหรืออำพรางตัวตนทางเพศภาวะเฉกเช่นเกย์ออกสาว ซึ่งแท้จริงแล้วตอนนั้นตนเป็นชายรักสองเพศที่ปกปิดตัวตนชายรักชายไว้ด้วยการนำเสนอตัวตนของชายรักต่างประเทศ ด้วยการมีคนรักและมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงเป็นการต่อรองกับวาทกรรมรักต่างประเทศ ซึ่งกาลเวลาและบริบทรอบข้างทำให้วิถีทางเพศของตนเปลี่ยนไป ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงวัยทำงาน แต่อดีตตอนเป็นนักศึกษาหนุ่มนั้นต้องปกปิดตัวตนชายรักชายไว้โดยที่ไม่มีใครรู้ และถึงแม้จะรู้พีวีก็จะอำพรางด้วยการบอกเล่าถึงความสัมพันธ์กับคู่รักผู้หญิงของตนให้ฟังเพื่อแสดงให้เห็นว่า ตนเองมีตัวตนของชายรักต่างประเทศ แม้ว่าตนเองจะเคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพื่อนผู้ชายด้วยกันก็ตามซึ่งพีวีบอกว่าเป็นความลับที่

ไม่ค่อยมีใครล่วงรู้ ทว่า ความลับไม่มีในโลก เพื่อนเกย์ออกสาวบางคนก็ได้ล่วงรู้ความลับและเปิดเผยความจริงนี้ให้ผู้ที่รู้จักกับพีวีบางคนรู้เช่นกัน ซึ่งพีวีก็ทำได้แค่เงิบหรือแสดงตัวตนชายรักต่างเพศที่หลงไหลในอิสตรีกลบเกลื่อนตัวตนชายรักชายนั่นเป็นการต่อรอง แต่ตัวตนที่พีวีมักจะนำเสนอให้รุ่นน้องฟังถึงชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยของตน คือ ตัวตนของนักกิจกรรมดีเด่น ดังที่พีวีเล่าถึงตัวตนตอนที่อยู่ในรั้วมหาวิทยาลัยซึ่งมักจะเล่าและสอนรุ่นน้องที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมหาวิทยาลัยเป็นประจำว่า

“...ตอนสมัยเรียน พีได้เกรดไม่ดีหรอก แต่ทำกิจกรรมเยอะมาก ทั้งกีฬา เต็ม มีกิจกรรมอะไรทำได้ก็ทำหมด ถึงเกรดจะไม่ดี แต่เรารู้อย่างเดียว เเทมไหนเกรดลด อีกเทมก็ขยันขึ้นจนบางวิชาได้ท็อป (คะแนนสูงสุด) ของชั้นปีเลย วิชาไหน ตั้งใจก็ได้คะแนนเยอะตลอด แต่ส่วนใหญ่ไปอ่านเอาคืนสุดท้ายก่อนสอบทุกที แต่พยายามบอกน้อง ๆ ว่าอย่าทำแบบพี ให้รู้ตัวเอง รู้ศักยภาพของตัวเองว่ามีมากแค่ไหน...กีฬานี้ก็ซ้อมหนักมากเลย เคยติดหนึ่งในห้าของประเทศ ตอนกีฬามหาวิทยาลัย (มหาวิทยาลัย) ก็เล่นซ้อมเช้า ซ้อมเย็น เหนื่อยมาก แต่ก็สนุกดี ยิ่งตอนเด็ก ๆ ซ้อมทั้งวันเลย เหนื่อยมากแต่ก็ทำให้ตอนนี้เราแกร่ง...เคยเป็นลีดด้วย จับเพื่อนมาเดินลีด พี่สอนเอง คุมกันเอง ซ้อมหนักมาก ได้ที่สามของภาคได้ ภูมิใจมาก...” (พีวี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นตัวตนอื่นของพีวี นอกเหนือจากตัวตน “ชายรักชาย” อาทิเช่น ตัวตนของนักวิเคราะห์แก้ปัญหาเรื่องการเรียน ตัวตนของนักกีฬา นักกิจกรรมต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่า หากต้องการประสบความสำเร็จหรือการมีความสุขในชีวิต ก็จะต้องสติปัญญาในการคิดแก้ปัญหา และมีความรักใคร่ ความพากเพียร ความเอาใจใส่ต่อสิ่งที่ทำนั้น ๆ และยังแสดงให้เห็นอีกว่า การทำกิจกรรมหลายอย่างเป็นกำไรของชีวิตที่ได้รับทั้งความสุขในขณะที่ทำและยังส่งผลต่อการเข้าร่วมสังคมในชีวิตด้วยทำงานอีกด้วย และยังเห็นได้ว่า พีวีพยายามนำเสนอตัวตนนี้กับรุ่นน้องเพื่อเป็นการต่อรองกับอำนาจแห่งวาทกรรมที่ว่า เกย์ “ชั่ว” หรือ “ไม่ดี” ด้วยการทำตัว “มั่วทางเพศ” หรือ “เสื่อมศีลธรรม” ซึ่งพีวีต่อสู้ ต่อรองกับวาทกรรมนี้ด้วยการสร้างความหมายความให้กับความเป็นเกย์ที่จะต้องเป็นสิ่งที่ดีและสร้างสรรค์ เพื่อสร้างความหมายเกย์ “ที่ดี” แทน

จากการสังเกตพบว่า เกย์แอ็บชายมักจะเปิดเผยตัวตนแห่งความเป็นชาย รักเพศเดียวกันกับกลุ่มเพื่อนสนิทหรือบุคคลที่ตนไว้วางใจ ไม่แสดงตัวตนนั้นออกมาบนพื้นที่สาธารณะหรืออาจจะแสดงออกเมื่ออยู่บนพื้นที่ส่วนตัว พื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่พิเศษสำหรับกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน เช่น เซวน่าเกย์ บาร์เกย์ หรือพื้นที่ไซเบอร์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเกย์แอ็บชายยังกลัวที่จะเปิดเผยตัวตนของความเป็น “ชายรักชาย” ในพื้นที่สาธารณะอันมีวาทกรรมรักต่างเพศเป็นวาทกรรมหลักที่ทรงอำนาจแฝงอยู่ในมโนทัศน์ของผู้คนรวมถึงในจิตสำนึกของบุคคลที่เป็นเกย์เองก็ตาม

3. พื้นที่พิเศษ : การปรากฏกายกับการแสดง แปลงตัวตน “เกย์” บนพื้นที่สาธารณะ

พื้นที่พิเศษ เป็นพื้นที่ทางสังคมแห่งหนึ่งที่เชื่อมโยงหรืออยู่ระหว่างพื้นที่ในอุดมคติ* กับพื้นที่จริง** เป็นพื้นที่อีกแบบที่แตกต่างจากพื้นที่อุดมคติและพื้นที่จริง ส่วนการปรากฏกายกับการแสดง แปลงตัวตน “เกย์” บนพื้นที่สาธารณะ หมายถึง การที่เกย์เลือกที่จะปกปิดหรือเปิดเผยตัวตน “เกย์” บนพื้นที่สาธารณะ สำหรับพื้นที่พิเศษที่เป็นพื้นที่สาธารณะในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เซวน่าเกย์ บาร์เกย์ บาร์หญิงชาย ศูนย์กีฬา ฟิตเนส สระว่ายน้ำ และแม้แต่พื้นที่ร่างกายของร่างกาย แต่ละพื้นที่เหล่านี้ เกย์มีการแสดง แปลงตัวตนและมีการปรากฏกายด้วยลักษณะต่าง ๆ บนพื้นที่พิเศษที่เป็นพื้นที่ทางสังคมต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยแบ่งพื้นที่พิเศษกับการแสดงตัวตนของเกย์เป็น 5 พื้นที่ ได้แก่ พื้นที่แรก คือ เซวน่า : พื้นที่เกย์แอ็บชายกับความสัมพันธ์ชั่วคราว เป็นการแสดงตัวตนบนพื้นที่เซวน่าของเกย์ ส่วนพื้นที่ที่สอง คือ บาร์เกย์ : พื้นที่ “โคโยตี้ในร่างชาย” กับการปลดปล่อยตัวตน เป็นพื้นที่ที่เกย์ใช้ในการแสดงตัวตนออกสาวให้เห็นอย่างชัดเจน สำหรับพื้นที่ที่สาม คือ “พื้นที่ของชาวเรา (เกย์)” : การช่วงชิงการสร้างความหมาย “ชายรักชาย” ในบาร์ทั่วไป เป็นการแสดงตัวตนเกย์และช่วงชิงความหมายของพื้นที่เกย์ในพื้นที่สาธารณะทั่วไปคือ บาร์ชายหญิง และพื้นที่ที่สี่ คือ สपोर्टคลับ : พื้นที่ของการแสดงความเป็นชายและการต่อรอง พื้นที่ที่ห้า คือ “เกย์ร่างกาย” กับตัวตนคนเชื่อเรื่อง “สิ่งศักดิ์สิทธิ์” : การต่อรองกับวาทกรรม “เกย์ไร้ค่า” เป็นพื้นที่ร่างกายเกย์ที่ถูกสร้างความหมายให้เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ และนำเสนอเพื่อต่อต้านกับอำนาจแห่งวาทกรรมเกย์เสื่อมศีลธรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

* พื้นที่อุดมคติ เป็นพื้นที่ในจินตนาการที่เชื่อมโยงหรือขัดแย้งกับพื้นที่จริงในสังคม เป็นพื้นที่ที่ไม่ตั้งอยู่จริงในสังคม เช่น สวนสนุกเด็กเล่นที่มีในเทพนิยาย

** พื้นที่จริง หมายถึง พื้นที่ที่ตั้งอยู่จริงในสังคมซึ่งกำหนดขอบเขตได้ สัมผัสได้จริง

3.1 เซาวน่า : พื้นที่เกย์แอ็บชายกับความสัมพันธ์ชั่วคราว

เซาวน่าเกย์ เป็นพื้นที่พิเศษเนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีความหมายซับซ้อนระหว่างความหมายในพื้นที่จริงและความหมายในพื้นที่ในอุดมคติ ซึ่งความหมายในพื้นที่จริงหมายถึง สถานที่สำหรับให้บุคคลทั่วไปไม่ว่าเพศชายหรือหญิงเข้าไปอบเซาวน่า เป็นวัตถุประสงค์หลัก แต่พื้นที่แห่งนี้ได้ซ่อนความหมายซึ่งเป็นความหมายของพื้นที่ในอุดมคติไว้ว่า เป็นพื้นที่สำหรับกลุ่มชายรักเพศเดียวกันเท่านั้นเข้ามาเพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นวัตถุประสงค์หลัก ซึ่งมีความแตกต่างจากความหมายที่แท้จริงที่ถูกสร้างขึ้นในพื้นที่แห่งความเป็นจริง ซึ่งพื้นที่แห่งความเป็นจริงก็คือพื้นที่ทางกายภาพที่สามารถกำหนดขอบเขตและสัมผัสได้จริง

เซาวน่าเกย์แห่งนี้ เป็นแห่งเดียวในหาดใหญ่ จากการสอบถามจากเกย์หลายคนที่ยังจำสถานที่ที่เจอเหล่านี้เป็นอย่างดี เซาวน่าเกย์นี้ตั้งอยู่ในซอยเล็ก ๆ หนึ่งแห่งในตัวเมืองหาดใหญ่ ที่มีอาคารแห่งหนึ่งปิดบังไว้อยู่ ซึ่งละแวกนั้นเป็นย่านของสถานบันเทิงในเชิงของการให้บริการทางเพศทั้งผู้หญิงและเกย์ มีผู้คนสัญจรไปมาอยู่ไม่ขาดสาย ด้วยว่าเป็นย่านที่มีร้านอาหารและสถานบันเทิงต่าง ๆ อยู่มากมาย อีกทั้งเป็นสถานที่ที่ตั้งอยู่บริเวณใกล้เคียงกับศูนย์การค้าใหญ่แห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลา

ผู้วิจัยมีโอกาสได้เข้าไปยังพื้นที่พิเศษแห่งนี้เนื่องจากรู้จักกับเพื่อนเกย์คนหนึ่งซึ่งไปเที่ยวเซาวน่าในหาดใหญ่แห่งนี้บ่อยครั้ง จึงบอกกับเพื่อนคนนั้นว่าให้พาผู้วิจัยเข้าไปในพื้นที่นี้ โดยนัดกันกับเพื่อนเกย์และเกย์อีกคนหนึ่งซึ่งมักจะไปเที่ยวเป็นประจำเช่นกัน ด้วยรถยนต์ของเพื่อนเกย์คนนั้น เมื่อไปถึงหน้าเซาวน่าแห่งนั้น ผู้วิจัยสังเกตลักษณะภายนอกของตัวอาคารพบว่า เป็นตึกแถวที่ทาสีผนังด้วยสีขาวและตกแต่งด้วยไฟฟลักสี เป็นอาคารสองสามชั้นซึ่งชั้นแรกจะเป็นที่ ที่คล้ายกับบาร์เล็ก ๆ ให้ดื่มเครื่องดื่มและรับประทานอาหาร ส่วนชั้นสองและชั้นสามจะเป็นพื้นที่ของบริการเซาวน่า จากการสังเกตของผู้วิจัย ผู้คนที่เข้ามาในเซาวน่านั้น เป็นเพศชายมีอายุประมาณ 18-30 ปี มีลักษณะเหมือนผู้ชายทั่วไป คือไม่แสดงลักษณะท่าทางกระด้างกระเดื่อง แต่บางคนอาจแสดงลักษณะที่พอจะบ่งบอกว่าเป็นชายรักเพศเดียวกัน ได้แก่ การแต่งตัวแนวเกย์ คือใส่เสื้อและกางเกงรัดรูป การแต่งหน้าขาว และทาปากแดงกว่าผู้ชายทั่วไป หรือการจัดแต่งทรงผมให้จัดตามสไตล์ดาราเกาหลี แต่ลักษณะทั้งหมดที่กล่าวมานี้อาจจะเกิดขึ้นบนเรือนร่างของผู้ชายรักต่างเพศก็เป็นได้ แต่จากการบอกเล่าของเกย์อีกหลายคนกล่าวว่า พื้นที่แห่งนี้เป็นพื้นที่ที่มีแต่กลุ่มชายรักชายเพื่อหาความสัมพันธ์ทางเพศเป็นวัตถุประสงค์หลัก มีน้อยคนมากที่จะเข้าไปเพื่ออบผิวภายในตู้อบเซาวน่าเพียงอย่างเดียว ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือผู้วิจัย

บรรยากาศตอนเข้าไปในเขาวนากะ ซึ่งอยู่ชั้นสองของตัวอาคาร มีบันไดเป็นทางขึ้นคล้ายกับคาราโอเกะคลับ คือมีแสงไฟสลัว หลากหลายสี ส่องทางขึ้นไปข้างบน เมื่อเข้าไปในพื้นที่เขาวนากะ โดยมีเส้นกันพรมแดน คือ เคาน์เตอร์ที่ต้องชำระค่าบริการด้วยจำนวนเงิน 60 บาท ซึ่งเป็นทั้งพรมแดนทางกายภาพและพรมแดนทางสังคม โดยเคาน์เตอร์เป็นเส้นเขตแดนที่บุคคลจะต้องผ่านเข้าไปในพื้นที่เขาวนากะด้วยการจ่ายเงินให้พนักงานที่เคาน์เตอร์ คล้ายกับการผ่านเข้าออกระหว่างประเทศที่มีเจ้าหน้าที่ตรวจคนข้ามแดน อีกนัยหนึ่งเคาน์เตอร์ก็เป็นพรมแดนทางสังคมที่กั้นระหว่างพื้นที่ของกลุ่มคนที่มีเพศวิถีคือ ขอบผู้ชาย ซึ่งอยู่ภายในพื้นที่อบเขาวนากะ กับพื้นที่ของชายหญิงทั่วไปที่มีเพศวิถีคือ รักต่างเพศ เป็นพื้นที่ภายนอกเขาวนากะ ดังนั้นเคาน์เตอร์จึงเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของเส้นเขตแดนที่เป็นทั้งพรมแดนทางกายภาพและพรมแดนทางสังคม

พรมแดนของเขาวนากะแห่งนี้ก็มีทั้งพรมแดนที่เป็นรูปธรรม นั่นก็คือ เคาน์เตอร์ และพรมแดนของวัฒนธรรม ก็คือ การแบ่งอัตลักษณ์หรือตัวตนด้วยบรรทัดฐานทางเพศ ได้แก่ ความเป็นชายรักเพศเดียวกัน-ความเป็นชายรักต่างเพศ ซึ่งภายในพื้นที่เขาวนากะเมื่อเดินข้ามเคาน์เตอร์ไปแล้ว แสดงถึงพื้นที่หรือพรมแดนของกลุ่มคนที่มีรูปแบบทางเพศเป็นชายรักเพศเดียวกัน ส่วนพื้นที่นอกเขาวนากะนั้นก็เป็นพื้นที่ของชายรักต่างเพศโดยทั่วไป

ภาพประกอบ 2 ห้องล็อกเกอร์และลักษณะการแต่งกายในพื้นที่เขาวนากะ

ที่มา : ยาดา (นามแฝง), 2552 และเอสพี รีสอร์ท (นามแฝง), 2552

ภาพประกอบ 3 ห้องอบตัวในเขาวาน่าเกย์
ที่มา : รูปส่วนกลางชั้น 20 สระน้ำลอยฟ้า, 2552

เมื่อเข้าไปในพื้นที่เขาวาน่า พบว่าเป็นการแบ่งซอยออกเป็นพื้นที่ย่อยหลายพื้นที่ ซึ่งพื้นที่แรกที่เกย์ทุกคนจะต้องเข้าไปคือ ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าอันเป็นห้อง โถงกว้างที่มีล็อกเกอร์ (ดูภาพประกอบ 2) สำหรับใส่เสื้อผ้าที่เปลี่ยนแล้ววางเรียงรายกันอยู่ ซึ่งทั้งเพื่อนเกย์และผู้วิจัยต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ตัวเองใส่มาเป็นผ้าเตี่ยวผืนเดียวที่พนักงานที่เคาน์เตอร์ให้มาพร้อมกับผ้าขนหนูอีกสองผืน คือผืนเล็กกับผืนใหญ่แลกกับค่าบริการ ซึ่งเกย์เกือบทุกคนจะนุ่งผ้าเตี่ยวผืนเดียวเดินออกไปยังพื้นที่ของห้องอบตัว ส่วนผู้วิจัยนุ่งผ้าขนหนูสีขาวผืนใหญ่พันร่างกายส่วนล่างไว้และเดินตามเพื่อน ไปด้วยความเงินอาย (ดูภาพประกอบ 2) ซึ่งเพื่อนบอกกับผู้วิจัยว่า “...ไปอาบน้ำก่อนแล้วค่อยไปอบตัว...” เมื่อผู้วิจัยเดินไปยังห้องอาบน้ำก็ต้องตกใจกับความมืดที่มองอะไรแทบจะไม่เห็น เห็นเพียงเงาตะคุ่มของคนที่กำลังล้างตัวเพียงกลาง ๆ ซึ่งรับรู้ด้วยการมองเห็นที่เลือนลางแต่ก็พอจะจินตนาการได้ว่า เป็นห้องน้ำที่มีผนังติดกันโดยไม่มีประตูห้องน้ำ ภายในมีเพียงฝักบัวไว้ชำระล้างร่างกาย ซึ่งขณะที่กำลังเดิน ไปเพื่ออาบน้ำนั้นก็มีมือของคนที่กำลังอาบน้ำอยู่ห้องแรก ๆ มาสัมผัสกับตัวของผู้วิจัย ด้วยความรู้สึกตกใจผู้วิจัยจึงหันหลังกลับเดินออกจากบริเวณนั้นมาสู่บริเวณที่มีแสงสว่างโดยทันที แล้วรองจนกว่าจะไม่มีคนเข้ามาชำระล้างร่างกาย ผู้วิจัยจึงเข้าไปอาบน้ำชำระล้างตัวด้วยความรวดเร็ว จากนั้นเพื่อนของผู้วิจัยก็บอกให้เข้าไปอบตัว (ดูภาพประกอบ 3) ในห้องอบตัวซึ่งภายในก็มีสภาพเหมือนกับห้องอบตัวในเขาวาน่าทั่วไป คือมีที่นั่งเป็นม้านั่งยาวสองฝั่ง แต่ละจะเป็นห้องที่กว้างกว่าห้องอบเขาวาน่าทั่วไป คือ กว้างประมาณสี่เมตรและยาวประมาณเดียวกัน อีกทั้งมี

การเพิ่มอุณหภูมิความร้อนให้คงที่อยู่เสมอ ผู้วิจัยแฝงตัวอยู่ในห้องนั้นสลับกับการเดินออกมายังทางเดินภายนอก เพื่อให้ร่างกายไม่ร้อนจนเกินไป และคอยสังเกตผู้คนภายในห้องต่าง ๆ อยู่ตลอดระหว่างนั้นเพื่อนเกย์ของผู้วิจัยก็บอกว่าจะเข้าไปในห้องส่วนตัวที่ทำเป็นห้องที่มีประตูปิดธรรมดาไว้สำหรับให้คู่เกย์มีเพศสัมพันธ์กัน ซึ่งเพื่อนเกย์ของผู้วิจัยจะเข้าไปในห้องกับชายคนหนึ่งซึ่งมีลักษณะรูปร่างหน้าตาเหมือนผู้ชายทั่วไป คือ มีหนวดเคราเล็กน้อย ไม่แต่งหน้า ไว้ผมสั้นมาก ผู้วิจัยจึงเดินตามเพื่อน ไปซึ่งต้องขึ้นบันไดไปชั้นบน แต่เนื่องจากผู้วิจัยเกิดความกลัวจึงไปได้แค่หน้าประตูห้องซึ่งสังเกตเห็นว่า เป็นห้องที่เรียงรายอยู่เป็นแถวเหมือนหอพักทั่วไป จากการสังเกตของผู้วิจัย ผู้เข้ามาใช้บริการส่วนใหญ่มักจะเป็นเกย์แอ็บชาย คือมีลักษณะภายนอกคล้ายกับผู้ชายทั่วไป แต่มีบางคนที่แสดงท่าทางกระตือรือร้น แต่ไม่แสดงออกอย่างสุดโต่งเหมือนกะเทย เมื่อเดินไปมาในห้องเขาวน่านั้นซึ่งอาจจะเข้าห้องอบเขาวน่หรือห้องมีดก็ตามจะมีการมองหาบุคคลที่ตนสนใจจะสร้างความสัมพันธ์ จากนั้นก็เข้าไปทักทาย สนทนากับบุคคลที่สนใจและจบลงด้วยการเข้าห้องสำหรับมีเพศสัมพันธ์กันดังที่ พี่อก เกย์ออกสาว ได้เล่าถึงตัวตนของตนเองเมื่ออยู่ภายในเขาวน่ว่า

“...ต้องแอ็บ (แอ็บแมน) ไม่ค่อยมีใครออกสาว แต่ดูออกว่าใครเป็นสาว บางคนกล้ามาก เอากันในห้องมีด บางคนก็ยืนจับกันที่ห้องอบเลย...แต่ว่าฉันเข้าไปในห้อง ห้องสำหรับไว้... โดยเฉพาะ ได้เด็กคนหนึ่ง อายุสิบเก้าปีเอง น้องเค้าเป็นรุกใหญ่มาก เด็กสมัยนี้ทำไมถึงใหญ่ขนาดนี้...เราก็ช่วย (สำเร็จความใคร่ด้วยปาก) น้องเค้าก็ทำให้เราเหมือนกัน เสียวม...” (พี่อก, 2551 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่าแสดงให้เห็นว่าพื้นที่แห่งนี้เป็นที่ที่ตัวตนเกย์แอ็บแมนอันแสดงถึงลักษณะของความเป็นชายชาติตรีเป็นอำนาจที่ดึงดูดให้เพศเดียวกันสนใจเป็นการต่อรองกับวาทกรรมความเป็นชายด้วยการอำพรางร่างหญิงสาวไว้ในร่างของชายฉกรรจ์ที่มีรสนิยมทางเพศรักเพศเดียวกัน และพื้นที่เขาวน่ยังแสดงให้เห็นว่า แม้พื้นที่แห่งนี้เปลี่ยนจากพื้นที่สาธารณะเป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มชายรักชายแล้วก็ยังแบ่งพื้นที่ย่อยเป็นพื้นที่ส่วนตัวอีก อาทิ ห้องส่วนตัวสำหรับมีเพศสัมพันธ์ที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวให้คู่เกย์ที่ต้องการมีความสัมพันธ์ทางเพศเท่านั้นเข้าไปในพื้นที่ส่วนตัวแห่งนี้

จากห้องส่วนตัวชั้นบนนั้นผู้วิจัยก็รีบเดินลงบันไดมายังห้องอบตัว เพื่อรอเพื่อนเกย์ทำภารกิจเสร็จซึ่งต้องใช้เวลาานาน ผู้วิจัยคิดว่าหากเข้าไปรอในห้องอบตัวนั้น ผู้วิจัยจะต้องเป็นไข้อย่างแน่นอนอนจึงคิดว่าออกไปจากพื้นที่เขาวน่านั้นมีแต่ผู้ชายซึ่งผู้วิจัยก็คิดว่าน่าจะเป็นเกย์ทั้งหมด เนื่องจากมีกริยากระตือรือร้นเป็นส่วนใหญ่มากเพียงเล็กน้อย และมีการจ้องมองผู้ชายซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ อีกทั้งมีการพูดคุยสนทนากับบุคคลอื่นที่ไม่รู้จักโดยการถามชื่อหรือพูดคุยเรื่องส่วนตัวสั้น ๆ เนื่องจากความกลัวที่เกิดขึ้นจากห้องมืดในห้องน้ำทำให้ผู้วิจัยมีความคิดว่า จะต้องออกจากพื้นที่แห่งนี้ดีกว่า จากนั้นผู้วิจัยก็ตัดสินใจเดินไปยังห้องล็อกเกอร์เพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดเดิมของผู้วิจัย แล้วเดินออกไปยังหน้าเคาน์เตอร์ และนั่งในที่นั่งสำหรับให้ผู้ใช้บริการนั่งเล่น คูทิว ตามอัธยาศัย ซึ่งมีลักษณะคล้ายห้องนั่งเล่นโดยทั่วไป ในขณะที่รอเพื่อนอยู่นั้นผู้วิจัยก็เฝ้าสังเกตผู้คนที่เข้าและออกผ่านบริเวณเคาน์เตอร์อันเป็นเหมือนเส้นพรมแดนระหว่างโลกของเขาวนากับโลกในพื้นที่สาธารณะทั่วไป ซึ่งผู้ใช้บริการส่วนใหญ่มีลักษณะเหมือนผู้ชายทั่วไป ไม่มีสิ่งใดบ่งบอกว่าเป็นเกย์เลย จากนั้นเมื่อเพื่อนเกย์เสร็จสิ้นภารกิจก็พากันเดินออกไปยังสถานที่แห่งนี้โดยเร็ว นับเวลาตั้งแต่เข้าไปจนกระทั่งออกมาใช้เวลาประมาณสองชั่วโมง สำหรับผู้วิจัยมันเป็นเวลาที่ยาวนานมาก ซึ่งผู้วิจัยยอมรับว่าตนเองนั้นตกอยู่ในวาทกรรมที่สังคมได้สร้างขึ้นจากการสื่อมวลชนที่สร้างวาทกรรมว่าพื้นที่แห่งนี้เป็นที่เสื่อมศีลธรรม แต่เมื่อผู้วิจัยกลับมานั่งทบทวนถึงเหตุการณ์ในเขาวน่านั้นมันเป็นความรู้สึกกลัวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาจากสำนักผ่านวาทกรรมที่ฝังแน่นในจิตใจของผู้วิจัยเอง

หลังจากวันที่ผู้วิจัยได้เข้าไปสัมผัสถึงพื้นที่เขาวน่านั้น ผู้วิจัยก็ได้พูดคุยถึงเรื่องราวความสัมพันธ์ทางเพศของเกย์กับบุคคลในเขาวน่านั้นซึ่งเกย์ส่วนใหญ่กล่าวว่า เป็นความสัมพันธ์ในระยะสั้นหรือชั่วคราว กล่าวคือ มีความสัมพันธ์ทางเพศหรือรู้จักกันกับคู่ของคุณภายในคืนเดียวหรือครั้งเดียว โดยแทบจะไม่มีใครรู้จักตัวคนอื่น ๆ ของคู่ที่ตนมีเพศสัมพันธ์ด้วยเลย อีกทั้งไม่ได้สร้างความสัมพันธ์แบบอื่นในระยะยาว เนื่องจากวัตถุประสงค์เพื่อการปลดปล่อยระบายอารมณ์ทางเพศเป็นสำคัญดังที่พ็อกกล่าวว่า “...หลังจากที่ไปเที่ยว (เขาวน่น) ครั้งนั้น ก็ไม่ค่อยได้คุยกัน ไม่เจอกันเลย...ไม่ได้ขอเบอร์น้องเค้าไว้เลยไม่ได้ติดต่อกัน...” (พ็อก, 2551 : สัมภาษณ์)

ส่วนโซเฟียหนุ่มมุสลิมกล่าวถึงตัวตนของตัวเองในเขาวน่นว่า “...ไปกับพี่...ไม่มีอะไรมาก...ก็แค่มีอะไรกับพี่ผู้ชายคนหนึ่ง อายุประมาณสามสิบเกือบสี่สิบได้มั้ง ผมเป็นรุกพี่เค้ารับ มันมาก เค้าให้ผมกินยาอะไรไม่รู้ ทำให้อืด เป็นชั่วโมงเลย...” (โซเฟีย, 2551 : สัมภาษณ์) โซเฟียได้ปกปิดตัวตนของมุสลิมหนุ่มในเขาวน่นไม่ให้ใครได้รับรู้โดยแสดงตัวตนของชายรักเพศเดียวกันที่มีความต้องการทางเพศไม่ต่างจากเกย์ทั่วไป และมีตัวตนทางเพศภาวะที่เป็นชายชาติรีไม่

แสดงออกสาว แต่ตัวตนในเซวานานี้ก็ถูกปกปิดซ่อนเร้นเมื่อ โซเฟียดำรงชีวิตอยู่ในพื้นที่ทางสังคมทั่วไปที่เป็นพื้นที่สาธารณะ โดยแสดงตัวตนอื่นที่เผยสู่สายตาของบุคคลอื่นในสังคม อาทิ ตัวตนของการเป็นชายมุสลิมที่ต้องถือศีลอดในเดือนรอมฎอน การละหมาด และการไม่กินหมู ฯลฯ แต่โซเฟียก็ยังมีการต่อรองกับพื้นที่ศาสนาของตนโดยการละหมาดนั้น บางครั้งอาจจะไม่ละหมาดครบห้าเวลา แต่จะละหมาดเพียงช่วงเวลาสายหรือเย็นเท่านั้น และการไม่กินหมูอาจต่อรองด้วยการกินอาหารร้านของชาวพุทธที่ไม่มีการฮาลาล เพียงแต่ไม่มีหมูเท่านั้นเอง ส่วนในเรื่องของตัวตนเกี่ยวในศาสนาอิสลามที่ห้ามมิให้ผู้ชายในศาสนาประพฤตินผิดแปลกไปจากเพศกำเนิดของตนซึ่งหากผู้ใดกระทำผิดถือว่าเป็นบาป ตายไปต้องตกนรก โซเฟียจึงต่อรองกับศาสนาของตนโดยการปิดบังซ่อนเร้นตัวตนชายรักชายไว้ให้มิดชิดเมื่ออยู่ในกลุ่มคนมุสลิม ทั้งบุคคลในครอบครัวและเพื่อนที่เป็นมุสลิม แต่จะเปิดเผยตัวตนนี้เมื่ออยู่กับเพื่อนสนิทที่เป็นชาวพุทธบางคน คนรักหรือกลุ่มเพื่อนเกย์ด้วยกัน

จากคำบอกเล่าของเกย์ทั้งฟ็อกและโซเฟียแสดงให้เห็นถึงพื้นที่เซวาน่าที่ไม่ได้เป็นสถานที่เลวทรามดังวาทกรรมที่ข่าวกล่าวหาว่า เซวาน่าเป็นสถานที่มั่วทางเพศ หรือเป็นสถานขายบริการทางเพศ หรือเป็นสถานที่เสื่อมศีลธรรมและผิดกฎหมาย แต่อย่างไร ทว่าเป็นสถานที่ใช้ปลดปล่อยอารมณ์ ความต้องการทางเพศที่บุคคลที่เป็นเกย์ซึ่งต้องปิดบังซ่อนเร้นตัวตนของความเป็น “ชายรักชาย” ไว้บนพื้นที่ทางสังคมทั่วไปที่มักสร้างความเป็นอื่นให้เกย์ต้องกลายเป็นบุคคลชายขอบในสังคม โดยจะขอยกตัวอย่างหัวข้อข่าวที่แสดงถ้อยคำที่รุนแรงและสร้างภาพพจน์ที่ไม่ดีให้กับเกย์ว่า

“...แฉ “เซวาน่า” เกย์ จัดปาร์ตี้เปลือย บริการยันสว่าง...แฉเซวาน่าแหล่งพบปะชาวเกย์เปิดยันรุ่ง ค่าเช่าแสนถูกแค่ 69 บาท ส่วนเด็กต่ำกว่า 23 เข้าฟรี คิวชายคาตู้อบ แคมโซว์ลามก เลือกลงได้ตามชอบเย้ยกฎหมาย...” (เอสพี รีพอร์ท นามแฝง, 2552)

จากการพาดหัวข่าวดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการสร้างวาทกรรมให้กับเกย์กลายเป็นบุคคลที่สื่อไปในทางลามกอนาจาร มั่วในเรื่องเพศ และมีการขายบริการเกิดขึ้นในพื้นที่ที่เรียกว่า “เซวาน่าเกย์” เป็นการสร้างความหมายในกับพื้นที่แห่งนี้ให้กลายเป็นพื้นที่แห่งความ

เสื่อมศีลธรรม ซึ่งแท้ที่จริงมีเกย์อีกจำนวนมากที่ไม่ได้กระทำตัวเช่นนั้นในพื้นที่แห่งนี้ ดังเช่นพีวีที่
ใช้พื้นที่เขาวน่าเป็นพื้นที่ตามหาความรักดังที่บอกเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“...แฟนคนนั้น ชื่อบาส ก็ไปเจอกันที่เขาวน่านี่
แหละ น้องเค้าบอกว่าเห็นพีแล้วชอบ บอกว่าพีหุ่่นดี แล้วก็คุยกัน
มีอะไรกัน...แล้วตอนหลังก็คุยกัน ทางโทรศัพท์ ทางเน็ต
(อินเทอร์เนต)...บาสขอพีเป็นแฟน ตอนนั้นพียังไม่ใคร ก็เลย
บอกว่า ก็ลองคบกันดูก่อน จากนั้นก็ไปมาหาสู่กันตลอด พีไป
หาบาสที่กรุงเทพฯ บ้าง เค้าก็มาหาพีที่หาดใหญ่บ้าง...อยู่กับเค้าก็
มีความสุขดี แต่พอหลัง ๆ รู้สึกเฉย ๆ เพราะอยู่ไกลกันมั้ง ก็เลย
ห่าง ๆ กัน ตอนนี้อยู่กันแล้ว แต่ก็ยังคุยกันบ้าง เป็นพี่น้องกัน...”
(พีวี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นว่า สำหรับเกย์หลายคน พื้นที่เขาวน่าไม่ใช่
พื้นที่เสื่อมศีลธรรม ลามกอนาจาร หรือเป็นพื้นที่ขายบริการทางเพศแต่อย่างใด แต่กลับเป็นพื้นที่
ให้กลุ่มเกย์ที่ไม่สามารถปลดปล่อยตัวตนของการเป็นชายรักเพศเดียวกันได้ในพื้นที่ทางสังคมอื่น ๆ
ทั่วไป เนื่องจากอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศที่คอยเบียดขับ สร้างความเป็นอื่นให้วาทกรรม
รักเพศเดียวกันกลายเป็นชายชอบ ดังนั้นพื้นที่เขาวน่าจึงเป็นพื้นที่พิเศษ พื้นที่เฉพาะสำหรับ
กลุ่มเกย์พื้นที่หนึ่งที่เกย์สามารถเผยแพร่แห่งความรู้สึกหลงใหลในเพศเดียวกัน ได้อย่างอิสระ
ด้วยการสร้างความหมายและอำนาจให้พื้นที่แห่งนี้เป็นพื้นที่สำหรับชายรักชายได้หาความสุข อีกทั้ง
การหาคู่รักได้จากพื้นที่แห่งนี้ ซึ่งหากผู้ใดมองว่าการมีเพศสัมพันธ์กันในสถานที่แห่งนี้เป็นเรื่องที่ผิด
ก็เท่ากับว่าการมีเพศสัมพันธ์ทุกรูปแบบนั้นก็เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องด้วยเช่นกัน เพราะการแสดง
ความรักด้วยการมีเพศสัมพันธ์กันนั้นเป็นเรื่องปกติที่ปวงชนคนธรรมดาที่ยังมีกิเลสต้องแสวงหา

เขาวน่าเกย์เป็นพื้นที่เฉพาะ พื้นที่พิเศษสำหรับกลุ่มชายรักชายที่สามารถ
ปลดปล่อยหรือเผยตัวตนของการเป็นชายรักเพศเดียวกันเพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็น
วัตถุประสงค์หลัก ซึ่งทั้งเกย์ออกสาวหรือเกย์แอ็บแมนมักจะไม่ได้แสดงตัวตนของความเป็นสาว
ออกมาในพื้นที่พิเศษแห่งนี้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวาทกรรมเกย์ตะวันตกมีอิทธิพลที่ทำให้การ
แสวงหาคู่เพื่อมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มเกย์ส่วนใหญ่มักจะเลือกหาคู่ที่มีลักษณะของความเป็นชาย
กล่าวคือ มีรูปร่างหน้าตาดีและมีลักษณะความเป็นผู้ชาย อาทิ การมีกล้ามเนื้อที่สวยงามได้สัดส่วน

ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรสนิยมหรือความชอบส่วนบุคคลด้วย ดังที่พี่เคยกล่าวถึงผู้ชายในเซवान่าว่า “...ที่นั่น (เซवान่าเกย์) มีแต่ผู้ชายหน้าตาดี หุ่นดีทั้งนั้น...” ส่วนพี่วีเล่าถึงตนเมื่อไปเที่ยวเซวาน่าที่กรุงเทพฯ ว่า

“...ที่โน่น พี่เป็นดาว รู้สึกดีมาก มีแต่คนรู้จัก มีแต่คนพูดว่าพี่หุ่นดี....กลุ่มเพื่อน ๆ ของแฟนบอก....พี่ที่ไปเจอที่นั่นก็หุ่นดี หุ่นดีพอ ๆ กันเลย พี่เค้าชื่อ _ดำกว่าพี่แต่หุ่นดีเหมือนกัน กล้ามเค้าสวยมาก ใครเห็นก็มองอะ....มีแต่คนมอง...เสียดายที่เป็นรักทั้งคู่ก็เลยได้แค่ช. (สำเร็จความใคร่) ให้กัน...ไปเจอไปด้วย เจอกันบ่อย...” (พี่วี, 2552 : สัมภาษณ์)

คำบอกเล่านั้นตรงกับที่บีเล่าให้ผู้วิจัยฟังถึงตัวตนของพี่วีที่พบกันโดยบังเอิญในเซวาน่าที่กรุงเทพฯ ว่า “...ไปเซวาน่า เจอพี่วีด้วย...เห็นเดินกับพี่คนหนึ่ง หุ่นดีมาก สงสัยจะเป็นรัก พี่วีน่าจะเป็นรับแน่เลย...” จากคำกล่าวของบีสะท้อนให้เห็นถึงวาทกรรมความเป็นชายหญิงที่มีอำนาจแม้ในพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่พิเศษสำหรับชายรักเพศเดียวกัน ที่ทำให้บุคคลมีมโนทัศน์ยึดคิดว่า ตัวตนทางเพศวิถีหรือบทบาททางเพศสัมพันธ์ขึ้นอยู่กับตัวตนทางเพศภาวะ กล่าวคือ บุคคลมองผู้ชายที่มีลักษณะความเป็นชายที่ดูสมชาย แข็งแรง แข็งแกร่ง แล้วสร้างความหมายให้บุคคลนั้นต้องมีวิถีทางเพศเป็นฝ่ายรุกเสมอ อันที่จริงแล้วมีเกย์อีกหลายคนที่แสดงให้เห็นว่าเพศภาวะของบุคคลอาจจะไม่สอดคล้องกับเพศวิถีที่ตนแสดงหรือเผยออกมาก็ได้

เกย์ออกสาวส่วนใหญ่ เมื่อเข้าไปในเซวาน่ามักจะซ่อนเร้นหรือปกปิดตัวตนที่แสดงถึงลักษณะของความเป็นหญิงหรือความไม่เป็นชายด้วยการแอบชายหรือแปลงร่างเป็นชาย เช่น ลักษณะการเดินที่เข้มแข็งกว่าปกติ การพูดจาด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ ปกติ ไม่มีการวิดว้าย กระตุ้ว ซึ่งตัวตนเหล่านี้พบเห็นได้ในพื้นที่สาธารณะทั่วไป ดังที่ ตู๋กล่าวว่า “...ไปเซวาน่า ต้องแอบชาย ห้ามออกสาว...ถ้าออกสาว ไม่ได้ชาย...” จากคำกล่าวของเกย์แสดงให้เห็นว่าแม้พื้นที่พิเศษหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์ก็ต้องมีการอำพราง ปกปิด ตัวตนบางอย่างเอาไว้ เพื่อวัตถุประสงค์ในการหาคู่เพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศ เป็นการเลือกให้นิยามความหมายหรือสร้างอำนาจกับพื้นที่ร่างกายเกย์ให้กลับกลายเป็นพื้นที่แห่งความเป็นชาย อันจะเป็นสิ่งดึงดูดให้เกย์ด้วยกันสนใจ

ส่วนการแสดงตัวตนทางเพศวิถีของเกย์มักจะเลือกแสดงออกโดยยึดตามลักษณะทางเพศภาวะเป็นสำคัญ ตัวอย่างเช่น พี่วี ซึ่งมีลักษณะท่าทางภายนอกเป็นชาย แมน มักจะเลือกหาคู่ที่มีลักษณะรูปร่างหน้าตาเป็นแมนเหมือนกันแต่ต้องเป็นเกย์รับในบทบาทบนเตียง พี่วีบอกลักษณะผู้ชายที่ตนชอบว่า “...พี่ชอบผู้ชายที่เป็นผู้ชาย มีกล้ามเนื้อ...แต่บางทีก็หาแบบออกสาว

นิต ๆ...เพราะน่าจะเป็นรับ...” ส่วนคู่ ซึ่งมีลักษณะท่าทางภายนอกกระตือรือร้น แม้จะมีการแอบแมนแล้วก็ตามมักจะเลือกคู่ที่มีลักษณะรูปร่างหน้าตาที่แมนและเป็นเกย์รักในบทบาทบนเตียงบอกลักษณะคู่รักที่ตนต้องการว่า “...ชอบผู้ชายแมน ๆ หน้าตาดี...เป็นรุก...”

จากปรากฏการณ์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ทั้งเกย์ออกสาวและเกย์แอบแมน ต่างก็ใช้พื้นที่เซวน่าเป็นพื้นที่ของการแอบชาย เพื่อวัตถุประสงค์ในการหาผู้รักหรือคู่เพื่อมีเพศสัมพันธ์ได้ง่ายขึ้นกว่าการออกสาว ด้วยการสร้างอำนาจให้พื้นที่ร่างกายเกย์กลายเป็นชายที่สมชายชาตรี คือ มีรูปร่างหน้าตาเป็นชายด้วยการ ไม่แต่งหน้าหรือการเพิ่มกล้ามเนื้อให้กับร่างกายใน ส่วนต่าง ๆ ตามนายแบบบนปกนิตยสาร เช่น การสร้างกล้ามเนื้อหน้าอก หน้าท้องให้ได้รูปได้สัดส่วนที่สวยงาม เพื่อเป็นพลังดึงดูดให้เพศเดียวกันหลงใหล อย่างไรก็ตามตัวตนการออกสาวที่ไม่แสดงออกโดยชัดเจนก็ยังคงเป็นการสร้างอำนาจให้เกย์บางคนที่มีมักจะเป็นที่สนใจให้กับเกย์รักที่ชอบคู่สัมพันธ์ทางเพศเป็นฝ่ายรับในทางเพศวิถี ซึ่งเป็นมโนทัศน์ที่เชื่อมโยงไปถึงเพศภาวะคือ ลักษณะการแสดงออกสาว แม้ว่าเกย์ออกสาวบางคนจะแอบชายในพื้นที่แห่งนี้แต่ตัวตนออกสาวก็ยังคงเผยหรือเล็ดลอดออกมาให้เห็นโดยไม่ตั้งใจ เช่น ลักษณะกระตือรือร้น การเดินสายสะโพก เล็กน้อย หรือการพูดจิบปากจิบคอที่ไม่มากเหมือนเกย์ออกสาวในพื้นที่อื่น ๆ ที่แสดงออกสาวอย่างเต็มที่ ทว่าจากคำบอกเล่าของเกย์ส่วนใหญ่ในเซวน่าก็ยังคงแสวงหาคู่ที่มีความเป็นชายมากที่สุด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรสนิยมของเกย์ว่าจะเลือกคู่ที่หน้าตา รูปร่าง ลักษณะนิสัย หรือพิจารณาหลายอย่าง โดยรวม แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของวาทกรรมเกย์ตะวันตกที่แผ่ขยายอำนาจมาสู่เกย์ตะวันออกให้หลงใหลรูปลักษณ์เรือนร่างของชายที่ดูสมชายชาตรี

เซวน่าเกย์เป็นพื้นที่พิเศษที่เป็นพื้นที่ทางสังคมแห่งหนึ่ง ที่ไม่มีข้อจำกัดว่าเป็นพื้นที่สำหรับกลุ่มเกย์ แต่จะเป็นที่รู้จักกันในความหมายแฝงว่าเป็นพื้นที่เฉพาะของชายรักชาย ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อปลดปล่อยตัวตนคนรักเพศเดียวกัน โดยการหาคู่เพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศ และเกย์ส่วนใหญ่มักจะเลือกหาหรือสนใจเกย์ที่มีลักษณะของความเป็นชายสมชาย คือ มีรูปร่างหน้าตาดี มีกล้ามเนื้อที่สวยงามได้สัดส่วน อันเป็นลักษณะเด่นที่เกย์ส่วนใหญ่ในเซวน่าต้องการ กล่าวสรุปสั้น ๆ ว่า พื้นที่เซวน่าเป็นพื้นที่แห่งการแอบชายของชาวสีม่วงเพื่อหาคู่ได้ง่าย

3.2 บาร์เกย์ : พื้นที่ “โคโยตีในร่างชาย” กับการปลดปล่อยตัวตน

บาร์เกย์ เป็นพื้นที่พิเศษที่มีความหมายในพื้นที่จริงว่า คือ บาร์ทั่วไปที่เป็นพื้นที่ให้บุคคลทุกเพศได้เข้าไปหาความบันเทิงด้วยฟังเพลง การเต้นรำ ดื่มเครื่องดื่มเพื่อสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อนหรือสร้างสัมพันธ์กับเพื่อนใหม่ แต่กลุ่มเกย์กลับนำมาสร้างความหมายว่า เป็นพื้นที่ของ

โคโยตี้ที่มีการปลดปล่อยตัวตน โดยการสลบร่างสร้างตัวตนเกย์ เป็นความหมายแฝงในความหมายของพื้นที่ในอุดมคติ คือ เป็นพื้นที่สำหรับกลุ่มชายรักเพศเดียวกันเท่านั้น มาหาความบันเทิง และสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อนที่เป็นชายรักเพศเดียวกัน จะสังเกตได้ว่าพื้นที่พิเศษก็คือพื้นที่ที่มีความหมายซ้อนทับกันระหว่างความหมายในพื้นที่จริงกับความหมายในพื้นที่ในอุดมคติ บาร์เกย์ เป็นพื้นที่ที่เกย์สามารถปลดปล่อยตัวตนบางอย่างในพื้นที่แห่งความเป็นจริงบางอย่าง อาทิ สถานที่ทำงาน บ้าน ซึ่งไม่สามารถเผยแพร่บางอย่างออกมาได้ ดังนั้นบาร์เกย์จึงเป็นพื้นที่หนึ่งที่เปลี่ยนพื้นที่สาธารณะในกรุงเทพฯ ให้กลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่พิเศษสำหรับผู้รักในเพศเดียวกัน บาร์เกย์ในกรุงเทพฯ นั้นมีอยู่มากมายหลายแห่ง ผู้วิจัยได้มีโอกาสเข้าไปโดยมีพี่ซึ่งเป็นเพื่อนที่ผู้วิจัยรู้จักแนะนำและพาเข้าไปในบาร์เกย์แห่งหนึ่งย่าน อดก. ในกรุงเทพฯ

ภายในบาร์แห่งนั้นพิจารณาลักษณะภายนอกไม่แตกต่างจากบาร์ของหญิงชายทั่วไปที่โดยปกติจะมีการเปิดเพลงให้ผู้ให้บริการที่เข้ามาในร้านได้ฟังหรือเต้นรำโดยดีเจผู้ทำหน้าที่ดำเนินรายการเพลง แต่ที่พิเศษก็คือ มีการเดินช่วยวนจากนักเต้นรำที่คล้ายกับการเดินโคโยตี้ของผู้หญิงบนเวที กล่าวคือ เริ่มแรกนักเต้นรำจะใส่เสื้อผ้าปกคลุมตัวไปที่ดูเซ็กซี่แล้วเดินสายตามองจังหวะเพลง ต่อมาก็อาจมีการถอดเสื้อ ถอดกางเกง แล้วเต้นรำด้วยท่าทางที่ช่วยวน และเมื่อจบเสียงเพลงก็ถือว่าเป็นการจบการแสดงโชว์ จากนั้นผู้ให้บริการในบาร์ก็เต้นรำ คิมเกล้า เบียร์ เหมือนบาร์ชายหญิงทั่วไป

จากการสังเกตของผู้วิจัย ลักษณะท่าทาง บุคลิกของแขกผู้ให้บริการในบาร์นั้น ส่วนใหญ่จะเข้ามาด้วยลักษณะท่าทางที่เป็นชายชาตรี ไม่มีจุดใดที่สังเกตหรือบ่งบอกได้ว่าบุคคลผู้นั้นเป็นเกย์ นอกเสียจากการแต่งตัว แต่งหน้า แต่งผม ที่มีบุคคลบางบุคคลแสดงออกอย่างชัดเจน เช่น แต่งหน้าทาแป้งจนหน้าขาวจนเกินไป แต่งตัวที่เป็นแนวเกย์ เป็นต้น แต่โดยส่วนใหญ่ของบุคคลที่เข้ามาใช้บริการในบาร์ไม่สามารถมองออกโดยชัดเจนว่ามีบุคคลใดที่เป็นเกย์หรือมีลักษณะแตกต่างไปจากผู้ชายทั่วไปในสังคม

เมื่อเวลาผ่านไปสักพักหนึ่ง ผู้ชายที่ช่วงแรกดูลักษณะเหมือนชายแท้ทุกประการกลับกลายร่างเป็นหญิงสาวที่เดินไปตามจังหวะเพลงที่เราใจอย่างช่วยวนทีละคน จนผู้วิจัยแปลกใจว่าพวกเขาสามารถพรางกายตัวตนในร่างชายหนุ่มได้อย่างแนบเนียนได้อย่างไรในช่วงแรกที่ยังไม่มีการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่มหรือกับบุคคลที่มาเที่ยวด้วยกัน ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าใดก็ยังมีบุคคลเผยแพร่หญิงสาวโคโยตี้ในร่างชายมากขึ้น จุดน่าสนใจก็คือ ท่ามกลางบรรดาผู้ชายที่หลงใหลในเพศเดียวกันจำนวนมากมานับไม่ถ้วน กลับมีการแอบแฝงของผู้หญิงที่สามารถนับจำนวนได้ ครั้งแรกที่พบเห็นผู้วิจัยคิดว่าเป็นกะเทยแปลงเพศหรือกะเทยที่คล้ายผู้หญิง แต่เมื่อถาม

เพื่อนที่เป็นเกย์กลับได้คำตอบว่าเป็นหญิงแท้ และจากการสัมภาษณ์เพื่อนผู้หญิงที่เคยไปเที่ยวบาร์เกย์ ได้ให้เหตุผลว่า

“...เพราะเพื่อนที่เป็นเกย์ชวนไป และอยากรู้ว่าบรรยากาศภายในบาร์เกย์นั้นเป็นอย่างไร... โดนเพื่อนมันหลอกด้วย เจ็บใจมาก แต่ก็มันดี เพลงมันน่าเต้น ไอเพื่อนผู้ชายอีกคนมันไหวตัวทันเลยกลับไปก่อน ผู้ชายแท้ เหลือเราผู้หญิงสองคนกับอี...(เพื่อนเกย์)...แปลกมากเลย มีแต่พวกเกย์ เสียคายน้ำตาดี ๆ ทั้งนั้น...เห็นผู้หญิงนับคนได้เลย เราเหมือนตัวประหลาด มีโต๊ะข้าง ๆ มาชนแก้วด้วย...ตอนกลับมันก็ไปกับผู้ชายอีกคน ปล่อยให้ฉันกับเพื่อน ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ สองคนกลับหอ นี่ถ้าใครลากไปทำอะไร ตายเลย...” (เมย์, 2551 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นว่า เกย์ต้องการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนทั้งชายหญิงและเกย์ด้วยกัน ซึ่งบาร์เกย์นั้นเป็นพื้นที่ที่สร้างความสัมพันธ์กับทั้งเพื่อนใหม่ เพื่อนเก่า และคู่รักหรือคู่สัมพันธ์ทางเพศในขณะเดียวกัน อีกทั้งบาร์เกย์ยังสร้างความรู้สึกสนุกให้กับเกย์มากกว่าการไปเที่ยวบาร์หญิงชายทั่วไป ดังที่พิกกล่าวเปรียบเทียบว่า

“...เพลงใน... (บาร์เกย์) สนุกกว่าบาร์ทั่วไปอีก เต็มมันกว่าด้วย... ได้ชายน้อย ไม่เหมือนชายในผับนั้น (บาร์หญิงชาย) มีแต่ชะนี (ผู้หญิง) มาเฝ้า...” (บี, 2551 : สัมภาษณ์)

ภาพประกอบ 4 บรรยากาศของบาร์เกย์ที่มีการเต้นโจว์บนเวที
ที่มา : ธวัชชัย นัน, 2552

นอกจากนี้ จากคำบอกเล่าของเกย์ กล่าวว่า บาร์เกย์บางแห่งมีเวทีสำหรับผู้ให้บริการได้ขึ้นไปเต้นโจว์บนเวที (ดูภาพประกอบ 4) ซึ่งอาจจะเต้นเดี่ยว เต้นเป็นคู่ หรือเต้นเป็นกลุ่มที่มีท่าประจำกลุ่ม โดยการเต้นอย่างพร้อมเพรียงและสวยงาม เป็นการเผยแพร่หญิงสาวที่ซ่อนเร้นในร่างชายหนุ่มเมื่อมีจังหวะเสียงเพลงที่เร้าใจในพื้นที่พิเศษสำหรับชาวสีรุ้งได้ปลดปล่อยตัวตนที่ไม่สามารถเปิดเผยได้ง่ายในพื้นที่ทางสังคมทั่วไป ซึ่งกลุ่มเกย์เหล่านี้ได้โจว์ลีลาทำทางการเต้นเป็นกลุ่มเรียงหน้ากระดานและเต้นด้วยท่าทางที่พร้อมเพรียง พริ้วไหวและสวยงาม คล้ายกับนักเต้นรำสาวที่เต้นได้อย่างอ่อนช้อย กริครายและงดงาม แต่แฝงไว้ด้วยความแข็งแกร่ง ดังที่เอเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

“...เมื่อวานน้องไปบาร์...มา มันส์มากเลย เต้นมันส์มาก เต้นกันเป็นกลุ่ม ก็พวกเราที่อยู่ห้าคน เป็นวันเดอร์เกิร์ล (นักร้องกลุ่มผู้หญิงชื่อดังของเกาหลี) เค้า (ดีเจ) เปิดเพลงเร้าใจมาก พวกเราก็เต้นเป็นสตีป มีแต่คนมอง เพราะเราเต้นพร้อมกันมั้ง...ไอ้เป้ง (เพื่อนเกย์คนหนึ่ง) มันไปหาแฟนด้วย แฟนมันหน้าตาดีมาก หล่อมากมา...เจอกันในบาร์นั้นแหละ เห็นแล้วอิจฉา อยากได้...” (เอ, 2552 : สัมภาษณ์)

คำบอกเล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงการสร้างความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนเกย์ด้วยกัน เป็นการระบายความเครียดโดยการเดินร่ำ และหาคู่อริในพื้นที่บาร์เกย์ ซึ่งพวกเขาปลดปล่อยตัวตนเหล่านี้ออกมาได้ยากในพื้นที่สาธารณะทั่วไป อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงการสร้างความแข็งแกร่งภายในกลุ่มให้มีอำนาจด้วยการอยู่รวมกันเป็นกลุ่มจำนวนมาก จึงทำให้บาร์ที่เป็นพื้นที่สาธารณะกลับกลายเป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ปฏิบัติการสำหรับกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน เป็นพื้นที่ที่แสดงให้เห็นถึงการสร้างอำนาจของวาทกรรมชายรักชายที่ทรงพลังเหนือวาทกรรมรักต่างเพศซึ่งเป็นการต่อสู้ ต่อรอง เบียดขับกับวาทกรรมหลักคือวาทกรรมรักต่างเพศที่กลับกลายเป็นวาทกรรมรอง ในพื้นที่ที่เรียกว่า “บาร์เกย์” ยามราตรี

ยิ่งคิดมากเท่าไรผู้คนก็ยิ่งมีจำนวนมากขึ้นเป็นทวีคูณ จนผู้วิจัยรู้สึกตกใจว่า ถึงแม้บาร์ของชายหญิงทั่วไปมีจำนวนของผู้ใช้บริการเป็นจำนวนมากแล้ว แต่ภายในบาร์สำหรับ ชายรักชายนี้ดูเหมือนจะอัดอัดคับแน่นไปด้วยผู้คนเบียดเสียดกันแทบจะไม่มีช่องว่างให้เดิน และผู้วิจัยยังสังเกตเห็นว่าระหว่างที่มีการเดินกันไปมาของผู้ใช้บริการนั้น บุคคลบางคนมีการลูบไล้เรือนร่างหรือของสงวนของผู้ที่เดินสวนกัน โดยไม่มีท่าทีที่ทำให้ทราบว่าพวกเขารู้จัก สนิทสนมกันมาก่อน และระหว่างที่เดินร่ำและดื่มเหล้า เบียร์ แต่ละกลุ่มก็จะสอดส่องหาบุคคลที่ตนสนใจหรืออยากทำความรู้จัก โดยมีการสนทนากับเพื่อนในกลุ่มถึงรูปร่างหน้าตาของบุคคลที่ตนสนใจ และอาจจะแสดงความสัมพันธ์โดยการเข้าไปชนแก้วหรือเดินร่ำ พูดจาทักทาย สนทนา ถามชื่อกัน จากนั้นก็เดินต่อไปและสอดส่องหาบุคคลที่ตนสนใจต่อไป เมื่อบาร์ใกล้จะปิด ผู้ชายหลายคนก็กลายเป็นสาวในร่างชาย คือมีลักษณะท่าทางอ่อนแอ กระตุงกระดิง พูดจิบปากจิบคอ ผิดกับครั้งแรกที่พบเห็น ส่วนใหญ่จะมีอาการเมาอย่างเห็นได้ชัดเจน และจะเดินออกมาจากบาร์เป็นคู่หรือเป็นกลุ่มเล็กๆ กับบุคคลที่ตนแรกไม่มีทีท่าว่าจะรู้จักกันมาก่อน อาจมีการลูบไล้ร่างกายกัน หอมแก้มด้วย ต่อจากนั้นคู่เกย์นั้นก็พากันขึ้นรถส่วนตัวของตน หรืออาจจะขึ้นรถแท็กซี่ที่จอดเรียงรายเหมือนจะทราบเวลาที่สถานบันเทิงแห่งนี้ปิดลงเพื่อรอรับคู่เกย์นั้น ไปยังสถานที่ต่าง ๆ เช่น ที่บ้าน หอพัก หรือ โรงแรม เป็นต้น

3.3 “พื้นที่ของเรา (เกย์)” : การช่วงชิงการสร้างความหมาย “ชาย รักชาย” ในบาร์ทั่วไป

บาร์ทั่วไปหรือบาร์หญิงชาย เป็นพื้นที่สาธารณะที่เกย์บางกลุ่มพยายามช่วงชิงความหมายให้กลายเป็นพื้นที่ของเรา (เกย์) ด้วยการช่วงชิงการสร้างความหมาย “เกย์” ในพื้นที่แห่งนี้ บาร์ในขนาดใหญ่ มีหลายแห่งที่เป็นศูนย์กลางหรือจุดนัดพบของเกย์ อาทิเช่น ชูเก๊าบีช

โชตัส มังกี้ ซึ่งเป็นบาร์สำหรับทุกเพศได้เข้าไปใช้บริการ จากคำบอกเล่าของชายหญิงทั่วไป และจากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า สามารถพบเห็นเกย์ได้ทุกที่ในบาร์ทั่วไป เพียงแต่อาจจะพบเห็นเกย์ที่ ออกสาวหรือแอมแมนมากน้อยเพียงใด หากเป็นประเภทที่พบได้ง่ายก็จะเป็นพวกเกย์ออกสาวที่มีการแต่งตัวคล้ายผู้หญิงหรือมีลักษณะท่าทางกระตุงกระต้าง พูดจิบปากจิบคอ แต่เกย์บางคนอาจสังเกตลักษณะภายนอกได้ยากเนื่องจากมีบุคลิกท่าทางคล้ายกับผู้ชายทั่วไป ซึ่งจะทราบจากมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันเท่านั้น

การไปเที่ยว กลุ่มเกย์จะนัดกัน ไปเที่ยวผับ บาร์ เวลาหลังจากเลิกทำงาน หรือทำกิจกรรมอื่น ๆ แล้ว เวลาโดยประมาณคือสี่ทุ่มถึงตีสองหรือเวลา 22.00 น.–02.00 น. ซึ่งเป็นเวลาที่สถานบันเทิงเปิดบริการและมีผู้ใช้บริการเข้ามาเที่ยว

ลักษณะภายนอกของบาร์แห่งหนึ่งที่เกย์วัยทำงาน อายุประมาณ 22-35 ปี มักจะเข้าไปปลดปล่อยความเครียดและความเหงาในพื้นที่สาธารณะแห่งนี้ ซึ่งบาร์แห่งนี้ตั้งอยู่ชานเมืองที่เป็นย่านของสถานที่บันเทิงพวกผับ บาร์ยามค่ำคืน โดยมีลักษณะภายนอกเป็นอาคารใหญ่ติดกับสถานบันเทิงอีกแห่งหนึ่งซึ่งมีพื้นที่เล็กกว่า ภายนอกมีพื้นที่จอดรถที่กว้างขวาง แต่กระนั้นก็ยังไม่เพียงพอกับจำนวนรถของผู้มาเที่ยวยามราตรีที่แน่นขนัด แทบจะไม่มีที่ให้เข้าออกเลย

ส่วนบรรยากาศภายในบาร์นั้นมีการตรวจบัตรประชาชนจากเจ้าหน้าที่ผู้ชายที่มีลักษณะรูปร่างคล้ายตำรวจชายแดน คือมีรูปร่างใหญ่โต แต่ไม่ได้สวมใส่เครื่องแบบทหาร เท่านั้น ซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ใช้บริการ ไม่ให้ผู้ที่มิอายุต่ำกว่า 20 ปี ล้วงล้ำเข้าไปได้ แสดงให้เห็นถึงอำนาจของรัฐที่ควบคุมพื้นที่หรือสถานบันเทิงต่าง ๆ และเยาวชนผ่านกฎหมายเพื่อปิดกั้นไปไม่ให้ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี เข้าไปใช้ เนื่องจากเป็นวัยที่ถือว่ายังไม่บรรลุนิติภาวะ ในทางกฎหมาย เรียกว่า ผู้เยาว์ ซึ่งยังไม่มีความสามารถที่จะแยกแยะการกระทำที่ถูกหรือผิดในสถานบันเทิงซึ่งเป็นวาทกรรมที่รัฐสร้างขึ้นเพื่อกดทับเยาวชนเหล่านั้น ทั้งที่ผู้เยาว์บางคนที่มีอายุน้อยกว่า 20 ปีนั้นสามารถแยกแยะเรื่องถูกผิด ได้ดีกว่าผู้ใหญ่บางคนเสียอีก

เมื่ออย่างกรายผ่านประตูเข้าไปในพื้นที่แห่งนี้ ก็จะมองไม่เห็นสิ่งใดด้วยความมืดที่มีเพียงแสงไฟหลากสีเบื่องบนที่สาดส่องให้เห็นเงาของผู้คนที่มีการเบียดเสียดด้วยบุคคลหลากหลายวัยทั้งผู้ชาย ผู้หญิงและเพศที่สาม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นและวัยทำงาน ช่วงแรกจะเป็นการแสดงบนเวทีจากทางผับ ซึ่งมีนักร้องขึ้นมาร้องเพลงและแสดงโชว์ต่าง ๆ แต่เมื่อช่วงหลังมีการเปิดเพลงให้เต้น ผู้ชายที่ตอนแรกมีลักษณะท่าทางดูเป็นชายกลับกลายเป็นสาวนักเต้นที่เต้นด้วยลีลาชิวชวนและสนุกสนานไปกับจังหวะเสียงเพลงที่เร้าใจ มีทั้งการเต้นแบบเดี่ยว เต้นเป็นคู่ และเต้นเป็นกลุ่ม ซึ่งพ็อดาร์ กล่าวว่า “...เดี๋ยวนี (ที่นี่) เป็นบาร์เกย์ไปแล้ว...มีเกย์เก๋าสิบเก๋าคุดเก๋ากัปเปอร์เซ็นต์...” แสดงถึงการให้นิยามความหมาย การช่วงชิงอำนาจและการนิยามในพื้นที่บาร์แห่งนี้

ของเกย์ คำบอกเล่านี้กล่าวให้เห็นภาพว่า ผู้ชายที่อยู่ในบาร์แห่งนี้ส่วนใหญ่จะมีแต่ชายที่มีลักษณะท่าทางไม่สมเป็นชายทั่วไป กล่าวคือ มีลักษณะกระตุงกระดิง พูดจาจีบปากจีบคอ และเดินร่าแบบยั่ววนคล้ายผู้หญิง ซึ่งการพบเห็นกลุ่มเกย์ในบาร์ชายหญิงพบได้บ่อยมากขึ้นและในบาร์หลายแห่ง ดังที่เมย์กล่าวว่า “...เดี๋ยวนี้เกย์เยอะ... มากันสุดฤทธิ์ มีการกอดกันด้วย...” ลักษณะการแสดงตัวตนของเกย์ในพื้นที่นี้คล้ายกับพื้นที่บาร์เกย์ แม้ว่าจะมีผู้หญิงอยู่จำนวนไม่น้อยเหมือนกับบาร์เกย์แต่เมื่อสังเกตดูผู้ชายที่มาที่มานั้นกลับมีลักษณะการแสดงตัวตนที่คล้ายกับผู้ชายในบาร์เกย์ กล่าวคือ ช่วงแรกที่บุคคลเหล่านั้นเดินเข้ามาในบาร์ เมื่อพิจารณาคุณลักษณะภายนอกนั้น ไม่ได้มีลักษณะท่าทางที่บ่งบอกว่าเป็นเกย์ นอกจากผู้ที่เป็นสาวประเภทสองหรือเกย์แต่งหญิง แต่เมื่อมีเสียงเพลงที่เร้าใจขึ้นมาเท่านั้น ชายหนุ่มเหล่านั้นกลับกลายเป็นหญิงสาวโคโยตี้ที่เดินไปตามจังหวะเสียงเพลง รวมถึงเกย์ที่แอบแมนที่ไม่แสดงลักษณะหญิง แต่อาจมีการกอดจูบลูบคลำกันบ้าง ทั้งคู่ของผู้ชายด้วยกันและคู่ของชายหญิง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในบาร์แห่งนี้มีความหลากหลายทางเพศทั้งทางเพศภาวะและเพศวิถีปรากฏอยู่ไม่ใช่เป็นบาร์สำหรับกลุ่มเกย์เท่านั้น ดังคำกล่าวของเกย์บางคน เพียงแต่กลุ่มชายรักชายใช้พื้นที่แห่งนี้ในการสร้างความสัมพันธ์เฉพาะกลุ่มหรือกับชายหญิง ด้วยวัตถุประสงค์ที่หลากหลาย อาทิ การเข้าไปดูผู้ชายแท้ที่หน้าตาดีที่บ๊วก “...ไปเที่ยวบาร์...นี่ดีกว่ามีผู้ชายหน้าตาดีทั้งนั้น...” หรืออาจจะไปเที่ยวเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนเฉพาะกลุ่มเดียวกัน ซึ่งพิจารณาจากการนัดพบ นัดเที่ยวด้วยกันกับเพื่อนที่เป็นชายรักชายในกลุ่ม อีกทั้งสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนผู้หญิงและผู้ชายแท้เพื่อเพิ่มอรรถรสในการเที่ยวยามราตรีมากยิ่งขึ้น ดังที่พีร์กล่าวว่า “...ไปเที่ยวกันดีกว่า... คินพรงนี่... เดินให้มันส์สุดฤทธิ์เลย... ชวนกันไปเยอะ ๆ นะ...” เกย์บางคนอาจใช้พื้นที่นี้เป็นพื้นที่พบคู่รักหรือคู่เพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศ สังเกตได้จากการเกี้ยวพาราสีของเกย์โดยวิธีการชนแก้วดื่มเหล้ากับผู้ชายหรือเกย์ที่รูปร่างหน้าตาดี และจากคำบอกเล่าของพีท “...รู้จักกับเขา... มองตากัน... ยืมให้กัน... ขอเบอร์... คุยกัน... แเค้เข้ามาจิก (จีบ) กัน และคบเป็นแฟนกัน...” พีทเคยกล่าวว่า “...เจอแฟนที่ผับ ตอนแรกเพื่อนเขามาชอบแล้วขอเบอร์ ตอนหลังเขาก็โทรมาจิก (จีบ) แล้วก็คบกันเป็นแฟน...”

กลุ่มเกย์แสดงให้เห็นถึงการช่วงชิงพื้นที่ ซึ่งกลุ่มชายรักชายนั้นไม่จำเป็นต้องอยู่นอกกรอบของพื้นที่สาธารณะหรือแยกตัวอยู่ในพื้นที่ส่วนตัว พื้นที่เฉพาะกลุ่ม เช่น บาร์เกย์ อีกต่อไป แต่สามารถแทรกตัวหรือมีตัวตนอยู่บนพื้นที่สาธารณะทั่วไปได้อย่างกลมกลืน

สถานที่แห่งนี้ดูจะเป็นพื้นที่ที่ไม่เหมาะสม ไม่ดีสำหรับสายตาหรือมุมมองของคนบางคน แต่ในอีกมุมหนึ่งพื้นที่แห่งนี้ได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นอันหนึ่งเดียวที่มีความหลากหลายทั้งอายุ ฐานะ ระดับการศึกษา ฯลฯ และที่สำคัญคือ เพศที่บุคคลหลากหลายเพศอยู่

ร่วมกันได้โดยไม่มีภาระหรือแสดงความรังเกียจซึ่งกันและกัน โดยมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกัน คือ การหาความสุข ความสนุกในยามว่าง

3.4 สपोर्टคลับ : พื้นที่ของการแสดงความเป็นชายและการต่อรอง

สปอร์ตคลับ (Sport Club) หรือศูนย์กีฬา ถือเป็นสถานที่ที่รวมพื้นที่หลายชนิดกีฬาไว้ อาทิเช่น สนามบาสเกตบอล เทนนิส วิ่ง ฟุตบอล วอลเลย์บอล ตรีกระโดด แบดมินตัน เทเบิลเทนนิส ลีลาศ ฟิตเนส และสระว่ายน้ำ ซึ่งเป็นพื้นที่ทางสังคมแห่งหนึ่งซึ่งเป็นพื้นที่สาธารณะที่คนทุกเพศ ทุกวัยสามารถเข้ามาใช้พื้นที่แห่งนี้ในการพบปะกัน มีปฏิสัมพันธ์กันกับกลุ่มเพื่อนหรือบุคคลที่มาออกกำลังกาย ด้วยความที่ไม่มีข้อจำกัดเพศจึงทำให้เกย์ได้ใช้พื้นที่แห่งนี้ในการทำกิจกรรม ปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนและบุคคลอื่นที่มาออกกำลังกาย จนบางพื้นที่ก็กลายเป็นพื้นที่พิเศษหรือพื้นที่ส่วนตัวสำหรับเกย์จากทั้งสายตาของสังคมและมุมมองของเกย์ด้วยกัน เช่น ฟิตเนส สระว่ายน้ำ และสนามวอลเลย์บอล เป็นต้น

การเล่นฟิตเนสและการว่ายน้ำ มักจะเป็นการออกกำลังกายที่เกย์ส่วนใหญ่เล่นควบคู่กัน เนื่องจากฟิตเนสเป็นสถานที่ที่มีจุดเด่นคือ เป็นสถานที่ออกกำลังกายที่สร้างให้กล้ามเนื้อแข็งแรงทำให้ได้รูปร่างและหุ่นดี ส่วนการออกว่ายน้ำนั้นผู้คนส่วนใหญ่มักจะใช้เพื่อผ่อนคลายความเครียด เป็นการเพิ่มอัตราเต้นของหัวใจทำให้มีสุขภาพแข็งแรงด้วย ด้วยผลลัพธ์ที่ทำให้มีสุขภาพดีที่แตกต่างกันผู้คนที่ใช้การออกกำลังกายสองแบบนี้ควบคู่กัน ซึ่งเกย์ก็เป็นกลุ่มคนหนึ่งที่สร้างเสริมสุขภาพที่ดีด้วยการเล่นฟิตเนสและว่ายน้ำ แต่กลับกลายเป็นว่าสังคมได้สร้างความหมายให้พื้นที่แห่งนี้กลายเป็นพื้นที่เฉพาะของกลุ่มเกย์ ดังกล่าวต่อไปนี้

ภาพประกอบ 5 ฟิตเนสเซ็นเตอร์หรือห้องฟิตเนส

ที่มา : ปิยะรัตน์ (นามแฝง), 2552

ฟิตเนส เป็นพื้นที่พิเศษแห่งหนึ่งที่เป็นพื้นที่ทางสังคมที่บุคคลทุกเพศ มีปฏิสัมพันธ์กันและเกี่ยวข้องกับการเล่นกีฬา ออกกำลังกายที่แสดงถึงความเข้มแข็ง (ภาพประกอบ 5) ซึ่งการออกกำลังกายโดยการเล่นฟิตเนสเป็นอีกกิจกรรมหนึ่งซึ่งเกย์บางคนใช้พื้นที่แห่งนี้ในการเสริมสร้างรูปร่างให้ดูดีเป็นวัตถุประสงค์หลัก พื้นที่แห่งนี้มักจะถูกให้ความหมายว่าเป็นพื้นที่ที่รวมตัวของกลุ่มเกย์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอิทธิพลจากวาทกรรมเกย์ตะวันตกที่บรรดากลุ่มเกย์มักจะสนใจ ใส่ใจกับเรือนร่างให้มีกล้ามเนื้อและสัดส่วนที่สวยงามตามนายแบบบนปกนิตยสารหรือสื่อต่าง ๆ อันแสดงถึงลักษณะของความเป็นชายที่สมชาย เกย์มักสร้างอำนาจพื้นที่ที่ร่างกายให้เป็นที่ดึงดูดของเกย์ด้วยกัน โดยการเพิ่มสัดส่วนของกล้ามเนื้อด้วยการออกกำลังกายในฟิตเนสที่มีอุปกรณ์

หรือเครื่องออกกำลังกายที่สามารถเพิ่มหรือกระชับกล้ามเนื้อเฉพาะส่วนหรือทุกส่วนให้ได้ดังที่เกย์ต้องการ ดังที่ พีวีกล่าวถึงการเล่นฟิตเนสของตนว่า

“...เล่นฟิตเนสให้หุ่นดี บางคนเล่นแล้วหุ่นยิ่งแปลก ยิ่งน่ากลัว... ไม่เหมือนพี่ เล่นเป็นสัดส่วน ตรงไหนมากก็ลด ตรงไหนน้อยไปก็เพิ่ม..เล่นตามเป้าหมายที่วางไว้..ให้หุ่นดี... ไปเล่นฟิตเนส ได้เพื่อนเยอะ รู้จักกับคนเยอะ ทั้งรุ่นน้อง รุ่นพี่ เฟรนด์ลี่ (มนุษยสัมพันธ์ดี) จะตาย... ไม่ได้เข้าไปจิก (จิบ) ชายเหมือนคนอื่นบอกที่...” (พีวี, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนพีอาร์กล่าวว่า “...ต้องเข้าฟิตเนสหน่อย อ้วนแล้ว ต้องฟิตนิดนึง...ที่เข้าฟิตเนสเพราะต้องให้ดูดีนิดนึง ก็เราทำงานที่ต้องใช้รูปร่างหน้าตา (ฝ่ายประชาสัมพันธ์) ก็ให้ดูดีหน่อย...” แสดงให้เห็นว่า การเล่นฟิตเนสของพีอาร์นั้นเพื่อทำให้เรือนร่างของตนดูดีอยู่เสมอเพื่อประโยชน์ในการทำงานที่ต้องมีบุคลิกที่ดีเป็นสำคัญ

ภาพประกอบ 6 ตัวอย่างของผู้ที่มีกล้ามเนื้อได้สัดส่วนสวยงามตามนายแบบบนปกนิตยสาร
ทีมา : เกย์ คลับ แกลอรี, 2552

สำหรับ โชเฟีย ชายหนุ่มผู้มีเรือนร่างที่ดูดีคือมีกล้ามเนื้อหน้าอกและหน้าท้องที่สวยงามให้ทรงสนะเกี่ยวกับการเล่นฟิตเนสของตนเองว่า “...เล่นให้ฟิตหน่อย อ้วนแล้ว... ฉันเล่นให้ดูดี เพื่อถ่ายรูปขึ้นกล้องจะได้เพิ่มเรตติ้ง (รูปในอินเทอร์เน็ต)... ในฟิตเนสมีแต่ผู้ชายไม่ค่อยมีกะเทย หรือเกย์หรอก...” (โชเฟีย, 2551 : สัมภาษณ์) จากคำพูดสะท้อนให้เห็นว่า โชเฟียพยายามทำรูปร่างของตนเองให้ดูดีอยู่เสมอด้วยการเล่นฟิตเนส เพื่อดึงดูดให้คนสนใจโดยเฉพาะเมื่อ

อยู่ในโลกไซเบอร์ที่ตนเองมักจะโพสรูปหรือแสดงเรือนร่างในภาพการเปลือยช่วงบนให้เห็นถึงสัดส่วนของกล้ามเนื้อที่สวยงามผ่านกล้องหรือรูปภาพแสดงบนจอคอมพิวเตอร์ เกย์ส่วนใหญ่มักจะชอบผู้ชายที่มีรูปร่างดี คือ มีกล้ามเนื้อได้สัดส่วนสวยงามตามนายแบบบนปกนิตยสาร (ดูภาพประกอบ 6) ซึ่งไซเพียก็เป็นผู้หนึ่งที่ตกอยู่ใต้อำนาจของวาทกรรมนี้ นอกจากนี้วาทกรรมความเป็นชายสมชายก็เป็นอีกวาทกรรมที่แทรกซึมอยู่ในพื้นที่ฟิตเนสซึ่งเกย์โดยส่วนใหญ่จะไม่แสดงออกสาวเนื่องจากการออกสาวจะไม่เป็นที่ดึงดูดหรือสนใจให้กับเกย์อื่น ๆ

จากคำบอกเล่าของเกย์ที่เล่นฟิตเนสทั้งสองคนแสดงให้เห็นว่าฟิตเนสนั้นจะเห็นได้ว่าวาทกรรมของเกย์ตะวันตกมีอิทธิพลมาถึงเกย์ตะวันออกโดยสร้างความหมายให้เกย์ที่มีรูปร่างดี ต้องมีกล้ามเนื้อได้สัดส่วนทั้งกล้ามเนื้อหน้าอก กล้ามเนื้อหน้าท้อง นอกจากเกย์แล้วผู้ชายบางคนก็ได้รับอิทธิพลของวาทกรรมตะวันตกที่ผู้ชายที่ดูดีต้องมีเรือนร่างที่มีกล้ามเนื้อได้สัดส่วนอันเป็นวาทกรรมที่สร้างขึ้นมีรูปแบบคล้ายวาทกรรมเกย์ตะวันตก ยิ่งไปกว่านั้นพื้นที่ฟิตเนสทำให้เห็นว่า มีการสร้างความหมายให้กับพื้นที่แห่งนี้ว่าเป็นพื้นที่ที่มีการรวมตัวของเกย์ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วภายใน ฟิตเนสนั้นมีผู้คนที่ใช้บริการหลากหลายวัย ซึ่งวาทกรรมที่ว่า “เกย์ชอบเล่นฟิตเนส” นั้นเกิดจากการสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ ดังที่พี่ตุ้มกล่าวถึงผู้ชายที่เล่นฟิตเนสว่า “...คนเล่นฟิตเนสเป็นเกย์ทั้งนั้นแหละ 90 เปอร์เซ็นต์ได้ เป็นเกย์หมดแหละ...” (ตุ้ม, 2552 : สัมภาษณ์)

สระว่ายน้ำ เป็นพื้นที่สาธารณะแห่งหนึ่งที่ถูกสร้างวาทกรรมว่าเป็นพื้นที่เฉพาะของเกย์หรือเป็นสถานที่รวมตัวของกลุ่มเกย์ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเป็นพื้นที่แห่งนี้พื้นที่สาธารณะที่ใครจะเข้ามาใช้ก็ได้ แต่หนึ่งในจำนวนนั้นก็มียุทธศาสตร์เข้าไปใช้เพื่อการออกกำลังกายและผ่อนคลายความเครียดเป็นวัตถุประสงค์สำคัญ ดังที่ พี่เคปกล่าวไว้ว่า “...ไปว่ายน้ำ ออกกำลังกายหน่อย...คลายเครียดด้วย...” ส่วนพี่วิกกล่าวถึงการว่ายน้ำว่า “...ว่ายน้ำ ให้กล้ามเนื้อผ่อนคลาย...”

แต่บางครั้งเกย์ก็อาจใช้พื้นที่แห่งนี้ในการปลดปล่อยตัวตนบางอย่างซึ่งเป็นตัวตนของการเป็นชายรักเพศเดียวกัน ดังที่พี่เคปกล่าวถึงผู้ชายในสระว่ายน้ำว่า “...มีแต่ผู้ชายหน้าตาดีทั้งนั้น ในสระ เห็นแล้วหุน่อกิน...” แต่พี่เคปก็ไม่เคยแสดงตัวตนของการเป็นชายรักเพศเดียวกันหรือตัวตนออกสาวในพื้นที่แห่งนี้ จากการสังเกตของผู้วิจัยเมื่อพบกับพี่เคปที่สระว่ายน้ำพบว่า พี่เคปแสดงตัวตนเหมือนผู้ชายทั่วไปไม่มีลักษณะท่าทางที่แสดงออกถึงความเป็นหญิงหรือเป็นชายรักเพศเดียวกัน อันเป็นการต่อรองกับวาทกรรมที่สร้างให้สระว่ายน้ำเป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์

สำหรับพี่วีเล่าให้ฟังถึงประสบการณ์ที่เคยใช้พื้นที่แห่งนี้ในการปลดปล่อยตัวตนของชายรักเพศเดียวกัน แต่ไม่ได้แสดงออกต่อหน้าสาธารณชน พี่วิกกล่าวว่า

“...เจอคนรู้จักเยอะในสระ ก็มีหน้าตาดี ๆ ...เคยมีอะไรกันตอนสระปิด หลังว่ายน้ำเสร็จ...ตอนนั้นเหลือกันอยู่สองคน ก็เดินคุยกันไปเรื่อย ๆ บรรยากาศช่างเป็นใจ มีดี ๆ อยู่ดี ๆ เจมส์ (คู่ที่มีเพศสัมพันธ์) ก็เข้ามากอดจูบพี่ พี่ก็มีอารมณ์ ก็เลยปล่อยเลยตามเลย...ตอนนั้นไม่มีคนแล้ว สระปิดแล้ว...เจมส์บอกว่า ชอบพี่นานแล้ว พี่วิหุนดีจัง ผมชอบ...แล้วก็เข้าไปในห้องน้ำ...” (พี่วิ, 2551 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นว่า สระว่ายน้ำอาจเป็นพื้นที่ที่เกย์แสดงตัวตนแห่งความเป็นชายรักชายได้ง่ายกว่าพื้นที่ทางสังคมทั่วไป เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่บุคคล โดยเฉพาะเพศชายมีการ โข่วเวียนร่าง สักส่วนของกล้ามเนื้อ อันเป็นกระตุ้น ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศให้กับเกย์ จึงมีความสัมพันธ์ทางเพศได้ง่าย ซึ่งไบรอัน พรองเจอร์ (Pronger, 1990 : 192-233) อธิบายว่า นักกีฬาที่เป็นชายรักเพศเดียวกันส่วนใหญ่จะพบได้ในกีฬาประเภททีมหรือมีการเก็บตัวซ้อมเป็นกลุ่ม เช่น นักวิ่ง นักว่ายน้ำ นักฟุตบอล นักรักบี้ นักยิมนาสติก นักวอลเลย์บอล นักบาสเกตบอล โดยส่วนใหญ่ นักกีฬาที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันจะเกิดขึ้นในบรรยากาศที่เป็นใจให้เกิดอารมณ์หรือความต้องการทางเพศ เช่น ขณะอาบน้ำ หรือขณะเปลี่ยนเสื้อผ้า สถานที่ที่พบความสัมพันธ์แบบนี้บ่อยครั้ง ได้แก่ ในห้องล็อกเกอร์ และในห้องอาบน้ำหรือห้องน้ำ ซึ่งผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ทั้งในงานศึกษาของพรองเจอร์และในงานศึกษาของผู้วิจัยครั้งนี้กล่าวคล้ายคลึงกันว่า ความสัมพันธ์กับเพศเดียวกันของนักกีฬาเกิดจากอารมณ์ทางเพศเป็นสิ่งสำคัญ โดยพรองเจอร์ อธิบายว่า สิ่งเหล่านี้เกิดจากความใกล้ชิดและความต้องการทางเพศเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ชายสองคนในบรรยากาศที่ เหมาะแก่การมีความสัมพันธ์ทางเพศ คือ บรรยากาศที่มีแสงไฟสลัว เช่น ห้องอาบน้ำ ห้องน้ำ หรือห้องล็อกเกอร์ กอปรกับเป็นช่วงที่มีการ โข่วเวียนร่างแห่งความเป็นชายใน ขณะที่อาบน้ำหรือเปลี่ยนชุด แสดงให้เห็นว่า การได้สัมผัส มองเห็นเรือนร่างเปลือยของเพศเดียวกันก็เป็นเงื่อนไขหนึ่ง ที่สร้างให้เกิดความสัมพันธ์ทางเพศแบบชายรักชาย พรองเจอร์ ยกตัวอย่างของนักว่ายน้ำหนุ่มคนหนึ่ง ที่เล่าถึงประสบการณ์ความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายด้วยกัน ในวัยเด็กว่า เด็กน้อยนักว่ายน้ำมักจะมองดูและหลงใหลในเรือนร่างของนักว่ายน้ำที่มีอายุมากกว่า ทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศและความรู้สึก โรแมนติก เมื่อได้เห็นเรือนร่างของนักกีฬารุ่นพี่ที่มีกล้ามเนื้อสวยงามได้สัดส่วน จนกระทั่งได้มีความสัมพันธ์ทางเพศครั้งแรกกับรุ่นพี่คนหนึ่งในห้องอาบน้ำ เกิดเป็นความชอบและติดใจ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเด็กหนุ่มก็รู้ว่าตนเองเป็นชายรักเพศ

เดียวกัน ซึ่งประสบการณ์นี้คล้ายคลึงกับประสบการณ์ทางเพศของนักกีฬาประเภทอื่น เช่น นักฟุตบอล นักกรีฑา และนักยิมนาสติก

อย่างไรก็ตามตัวตนของชายรักเพศเดียวกันนี้ก็ไม่ได้เผยแพร่ต่อสายตาของสาธารณชนแต่จะแสดงในพื้นที่ส่วนตัวซึ่งแฝงตัวอยู่ในพื้นที่สาธารณะ ได้แก่ ห้องน้ำในสระว่ายน้ำ อันเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับปฏิบัติการทางเพศให้หลบพ้นจากสายตาผู้อื่น โดยการปลดปล่อยตัวตนชายรักชายออกมาอย่างอิสระด้วยการมีเพศสัมพันธ์กับคู่ของตนซึ่งสิ่งนี้เป็นการต่อรองกับวาทกรรมที่สร้างความหมายและอำนาจว่า “สระว่ายน้ำนั้นเป็นสถานที่ที่มีแต่เกย์” โดยผู้สร้าง วาทกรรมนี้อาจสร้างวาทกรรมขึ้นจากการรู้จักกับเพื่อนเกย์หลายคนทีไปว่ายน้ำและเหมารวมว่า ผู้ชายส่วนใหญ่ที่ไปว่ายน้ำมักจะเป็นเกย์ ดังที่บุคคลบางคนให้ทรรศนะว่า สระว่ายน้ำและฟิตเนสเป็นศูนย์รวมของเกย์ ซึ่งมักจะยกตัวอย่างเกย์ที่ตนรู้จักแสดงเหตุผล แม้แต่สื่อมวลชนก็ยังสร้างความหมายให้กับพื้นที่เหล่านี้ว่าเป็นพื้นที่พิเศษของกลุ่มเกย์ ดังเช่นข่าวที่แสดงเนื้อหาเกี่ยวกับพื้นที่ฟิตเนสว่า

“...ปัจจุบัน อาจพูดได้เต็มปากว่า เซวน้ำเป็น
ศูนย์รวมของเกย์อันดับต้น ๆ รองจากบาร์เกย์และฟิตเนสเลยทีเดียว
ได้...” (เอสพี รีพอร์ท นามแฝง, 2552)

จากการสังเกตและการสัมภาษณ์ของผู้วิจัย บุคคลบางคนให้นิยามพื้นที่ฟิตเนสและสระว่ายน้ำว่าเป็นพื้นที่ของกลุ่มเกย์อันเนื่องมาจากการสร้างความเป็นอื่นให้เกย์ โดยให้นิยามความหมายกับพื้นที่เหล่านี้จากเกย์ที่ตนเองรู้จักซึ่งไปออกกำลังกายด้วยการว่ายน้ำและเล่นฟิตเนส รวมไปถึงการสังเกตจากลักษณะท่าทาง กริยาของบุคคลที่มีลักษณะเกย์ ซึ่งมักจะเหมารวมว่า ผู้ชายส่วนใหญ่ในสระว่ายน้ำและในฟิตเนสเป็นชายรักเพศเดียวกัน

นอกจากนี้ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ประเภทหรือชนิดกีฬาที่นักกีฬาเกย์ตะวันตกกับนักกีฬาเกย์ของไทยมีลักษณะทางเพศภาวะที่แตกต่างกัน กล่าวคือ นักกีฬาที่เป็นชายรักเพศเดียวกันในแถบตะวันตกจะมีลักษณะของความเป็นชายสูง คือมีลักษณะไม่แตกต่างจากชายแท้ซึ่งพบได้ในกีฬาประเภททีมที่แสดงถึงความเป็นชาย เช่น ฟุตบอล รักบี้ บาสเกตบอล ต่างกับนักกีฬาเกย์ของไทยที่มักจะแสดงความเป็นหญิงมากกว่าความเป็นชาย ซึ่งพบในกีฬาที่แสดงถึงความ เป็นหญิง เช่น ลีลาศ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมโนทัศน์เรื่องเพศที่แตกต่างกัน คือ สังคมไทยจะยึดคิดว่าเกย์จะต้องมีความเป็นหญิงสูงกว่าความเป็นชายเนื่องจากมองเกย์ว่ามีลักษณะคล้ายหรือ

เป็นประเภทเดียวกันกับกะเทย ต่างกับสังคมตะวันตกที่มีมโนทัศน์ว่า เกย์ก็คือมีความเป็นชายในทางเพศภาวะแต่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน ซึ่งปัจจุบันสังคมไทยได้รับอิทธิพลของแนวคิดเกย์ตะวันตก จึงเกิดความสับสนในการมองเกย์ จะเห็นได้จากมโนทัศน์ที่สังคมมองเกย์ในชนิดกีฬาที่แตกต่างกัน กล่าวคือ อิทธิพลของแนวคิดเกย์ตะวันตกทำให้มองกีฬาว่ายน้ำและฟิตเนสเป็นกีฬาของเกย์แอ็บแมนมากกว่าเกย์ออกสาว ต่างกับกีฬาโอลิมปิกและลีลาศที่กลายเป็นกีฬาที่แสดงถึงความเป็นหญิง อาจเป็นเพราะชนิดของกีฬาที่มีความอ่อนช้อยในตัวนักกีฬา แต่ไม่เป็นเช่นนั้นเสมอไป เนื่องจากกีฬาโอลิมปิกในตะวันตกแตกต่างกับนักกีฬาโอลิมปิกของไทยคือ นักวอลเลย์บอลเกย์ของตะวันตกจะแสดงความเป็นชายมากกว่าความเป็นหญิงซึ่งตรงข้ามกับนักวอลเลย์บอลเกย์ในไทย แสดงให้เห็นว่า บริบทของสังคม วัฒนธรรมก็มีผลต่อการแสดงความเป็นชายหญิง โดยมโนทัศน์ของเกย์ในสังคมไทยจะต้องแสดงความเป็นหญิงมากกว่าความเป็นชาย ด้วยความคิดเช่นนี้จึงทำให้นักกีฬาโอลิมปิกเกย์ส่วนใหญ่แสดงลักษณะของความเป็นหญิงออกมามากกว่าความเป็นชาย แต่ก็มีนักวอลเลย์บอลเกย์จำนวนไม่น้อยที่ไม่แสดงลักษณะเช่นนั้น โดยสังคมไม่อาจไม่นิยามพวกเขาว่าเป็นเกย์ แต่อาจนิยามว่าเป็นชายรักสองเพศหรือชายแท้ ซึ่งนักวอลเลย์บอลเกย์ทั้งสองลักษณะมีการแสดงตัวตนในสนามวอลเลย์บอลดังกล่าวต่อไปนี้

สนามวอลเลย์บอล เป็นพื้นที่สาธารณะอีกพื้นที่หนึ่งซึ่งกลุ่มคนบางกลุ่มรวมทั้งกลุ่มเกย์เองก็สร้างวาทกรรมว่า เป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวสำหรับกลุ่มเกย์ แต่โดยความเป็นจริงแล้วพื้นที่แห่งนี้ก็เป็นพื้นที่สาธารณะที่บุคคลหลากหลายเพศสามารถเข้ามาใช้ได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการสร้างความหมายของเกย์ที่สร้างให้พื้นที่แห่งนี้เปลี่ยนจากพื้นที่สาธารณะให้กลับกลายเป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ช่วงเวลาเย็นของทุกวันจะได้ยินเสียงกรีดกรีดจากผู้คนที่เล่นวอลเลย์บอลอยู่ภายในอาคารดังกล่าวเสียงผู้หญิง แต่เมื่อเข้าไปในโรงยิมกลับเห็นนักกีฬาชายร่างกายบึกบึนเล่นกีฬากันอย่างเข้มข้น บรรยากาศการเล่นวอลเลย์บอลเกือบทุกแห่งในหาดใหญ่มีลักษณะการแสดงออกของตัวตนไม่แตกต่างกันมากนัก เพียงแต่แตกต่างกันด้วยอาชีพและวัยซึ่งโดยส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาและวัยทำงาน ขณะที่เล่นก็มีการวิ๊ดวิ๊วกระตุ้วู้คล้ายกันกับที่สนามกีฬากลางตัวอย่างของเกย์ที่แสดงตัวตนในลักษณะต่าง ๆ ในสนามกีฬา แบ่งได้ตามลักษณะทางเพศภาวะได้คร่าว ๆ คือ เกย์ออกสาวและเกย์แอ็บแมน

เกย์ออกสาวมักจะแสดงตัวตนที่ไม่ใช่ลักษณะของความเป็นชายตามที่สังคมให้คุณค่าโดยทั่วไป เช่น ขณะเล่นกีฬาก็มักจะมีเสียงกรีดกรีด วิ๊ดวิ๊วกระตุ้วู้ ซึ่งเกย์ กล่าวว่าการแสดงออกเหล่านั้นเป็นการปลดปล่อยหรือระบายความเครียดจากการใช้ชีวิตประจำวันดังที่พีท กล่าวถึงการแสดงออกสาวว่า “...เป็นการปลดปล่อยความตึงเครียด...” และบอกกล่าวที่ “...วันนี้

ได้ระบายแล้ว....หายเครียดหน่อย...” นอกจากนี้เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนคุยด้วยกันก็มีการพูดจาด้วยลักษณะ อากาที่คล้ายผู้หญิง กล่าวคือ มีการพูดจิบปากจิบคอและมักลงท้ายประโยคด้วยคำว่า “ค่ะ” และจากการสังเกตพบว่าตัวตนเหล่านั้นสามารถที่จะซึมซับไปยังบุคคลรอบข้างได้ ทั้งที่บุคคลเหล่านั้น ไม่ได้เป็นชายรักเพศเดียวกัน ซึ่งมีผู้ชายจำนวนไม่น้อยเมื่อมีความสัมพันธ์กับกลุ่มเกย์ก็มักจะพูดจาหรือแสดงลักษณะท่าทางที่ไม่ใช่ลักษณะของความเป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคม เช่น การพูดจาที่ลงท้ายด้วยคำว่า “ค่ะ” การพูดจิบปากจิบคอ ซึ่งบุคคลอื่นที่ไม่รู้จักสนิทสนมมักจะให้ความหมายกับบุคคลเหล่านั้นว่า “เกย์” ดังที่พี่บุรณผู้ซึ่งมีครอบครัวมีภรรยาและบุตรแล้ว แต่บางครั้งกลับแสดงตัวตนออกสาวด้วยการพูดลงท้ายด้วยคำว่า “ค่ะ” หรือกรีดกรีดเพื่อให้เข้ากับบรรยากาศที่เกย์ออกสาวมักจะส่งเสียงวิ๊ดวิ๊วกระตุ้ขู่วะเล่นกีฬาวอลเลย์บอลอย่างสนุกสนาน แม้พี่วิจะแสดงตัวตนของเกย์ออกสาวแต่ก็ไม่มีบุคคลใดที่สร้างความเป็นเกย์ให้กับพี่บุรณด้วยว่าลักษณะที่ดูเป็นผู้ชายสมชายและการมีบุตรและภรรยาเป็นกรอบในการมองว่า การมีบุตรและภรรยาเป็นลักษณะของชายแท้ นอกจากนี้พี่บุรณแล้วก็มีบุคคลที่ถูกสร้างความเป็นเกย์ให้กับบุคคลนั้นดังที่พี่ปู เกย์ออกสาวที่เล่นวอลเลย์บอลเป็นประจำเล่าให้ฟังว่า

“...ก็เหมือนนั่งเจ...มาเล่นวอลเลย์ กรีดสุดฤทธิ์

ออกสาวอย่างเลิศ แต่พอเลิกเล่นเท่านั้นแหละ มีเมียจูงลูกเดินมา แล้วเดินกลับไปบ้านหน้าตาเฉย ฉันทบหวัด แหม มีเมีย มีลูก แต่ออกสาวแทบตาย ออกกว่าฉันอีก...อีน้องนั้นก็เหมือนกัน ที่เล่นด้วยวันนั้น ดูเป็นสาวไหม เวลาพูดมือไม้กรีดกรายซะ แต่มีเมียแล้วนะ ที่บ้านเป็นอิสลามเขาจับแต่งงาน น่าสงสารมาก...”

(พี่ปู, 2552 : สัมภาษณ์)

ผู้วิจัยพบว่าสิ่งที่พี่ปูกล่าวถึงซึ่งมีลักษณะท่าทางทั่วไปเหมือนผู้ชายธรรมดา คือ มีรูปร่างหน้าตาเป็นชายที่บึกบึน เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อที่ใหญ่โต แต่ขณะเล่นวอลเลย์บอลกลับกรีดกรีด และมีท่าทางกรีดกรายคล้ายเกย์ออกสาว แสดงให้เห็นว่า วาทกรรมรักต่างเพศยังคงควบคุมมโนทัศน์ของบุคคลทั่วไปให้ปิดกั้น กดทับบุคคลที่เป็นชายรักเพศเดียวกัน และผู้มีลักษณะแสดงออกสาวให้กลายเป็นอื่น เป็นการสร้างความหมายและอำนาจผ่านตัวบุคคลที่มีลักษณะของความเป็นเกย์

ตัวอย่างของเกย์ออกสาวนั้นพบเห็นได้ไม่ยากนักในสังคมปัจจุบัน ซึ่งสนามกีฬาก็เป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่มีเกย์ออกสาวที่แสดงตัวตนหลากหลาย ตั้งแต่เกย์ที่มีรูปร่างลักษณะ

ภายนอกคล้ายผู้หญิงจนไปถึงเกย์ที่ดูลักษณะภายนอกคล้ายผู้ชายแต่มีการแสดงออกสาวเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเกย์ด้วยกัน เกย์ที่มีลักษณะภายนอกคล้ายผู้หญิงมักจะเรียบร้อยมีกริยาทำทางคล้ายผู้หญิงทั่วไปทุกประการ ซึ่งมีบางคนก็เห็นแล้วเข้าใจผิดว่าเป็นผู้หญิง ตัวอย่างเช่น

พีนางที่ถูกบุคคลอื่นมองว่าเป็นผู้หญิงอยู่เป็นประจำเนื่องจากเป็นผู้ที่มีรูปร่างผอม ผิวขาวเนียน ผมยาว หน้าตาสวยงาม การพูดการจาจะใช้น้ำเสียงเรียบ ๆ ไม่แสดงลักษณะวิดว้าย กระตุ้ว หรือพูดจิบปากจิบคอ ซึ่งบางคนอาจนิยามว่าพวกเขาเหล่านี้เป็นสาวประเภทสองหรือกะเทย ดังที่พี่วีบอกกับพีนางว่า “...เนี่ยะ เมื่อกี้ มีน้องผู้ชายมาถามว่า พี่คนนั้น (พีนาง) เป็นผู้ชายหรือ ผมนึกว่าผู้หญิง...” (พี่วี, 2552 : สัมภาษณ์) พีนางแสดงตัวตนทางเพศในทุกพื้นที่คล้ายกันคือไม่ต้องพรางหรือปกปิด ซ่อนเร้นตัวตนที่สังคมมองว่าไม่ใช่ลักษณะของความเป็นชาย ทั้งพื้นที่ส่วนตัวและพื้นที่สาธารณะ ที่บ้าน ที่ทำงาน กับกลุ่มเพื่อนต่าง ๆ ส่วนเกย์ออกสาวที่มีลักษณะภายนอกเป็นชาย มักจะแสดงกริยาทำทางความเป็นสาวออกมามากกว่าผู้หญิงแท้ทั่วไป เช่น การพูดจิบปากจิบคอ การกรีดกร๊าด วิดว้ายกระตุ้ว การทำเสียงสูงแหลมเล็ก การเดินบิดสะโพกไปมา ฯลฯ เกย์มักจะเลือกแสดงตัวตนเหล่านี้ออกมาเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนสนิทหรือกลุ่มเพื่อนเกย์ด้วยกัน หรือในพื้นที่เฉพาะ พื้นที่ส่วนตัวสำหรับชายรักเพศเดียวกัน ซึ่งส่วนใหญ่มักจะพรางหรือซ่อนไว้เมื่ออยู่บนพื้นที่อื่น ๆ เช่น ครอบครัว สถานที่ทำงาน สถานศึกษา ซึ่งพื้นที่ต่าง ๆ เหล่านี้มักจะเป็นพื้นที่ที่แฝงด้วยอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศหรือวาทกรรมแห่งความเป็นชายหญิง

เกย์แอ็บแมน เป็นเกย์ที่มีรูปร่างลักษณะภายนอกเหมือนกับผู้ชายตามบรรทัดฐานทางสังคมทั่วไป บางคนไม่มีลักษณะใด ที่บ่งชี้ว่าเป็นชายรักเพศเดียวกันหรือเกย์ ดังเช่นเกย์บางคนมีรูปร่างลักษณะที่บึกบึนเป็นชายชาติตรี มีกล้ามเนื้อเป็นมัด หน้าตาทรงผมมีลักษณะของความเป็นชาย กริยาทำทางต่าง ๆ ก็ไม่แสดงออกถึงความไม่เป็นชายตามที่สังคมให้คุณค่า อาทิ การพูดจิบปากจิบคอ การวิดว้ายกระตุ้ว การมีกริยาทำทางกระดุ้งกระดิ่ง แต่บุคคลเหล่านี้กลับมีวิถีทางเพศ คือ รักเพศเดียวกัน ซึ่งมีหลายคู่ที่มักจะสร้างความสัมพันธ์โดยรู้จักกันจากการเล่นกีฬา ซึ่งเกย์แอ็บแมนส่วนใหญ่จะอำพราง ซ่อนเร้น ปกปิดตัวตนของการเป็นชายรักเพศเดียวกันไว้ในทุกพื้นที่ที่วาทกรรมรักต่างเพศมีอำนาจ เช่น ครอบครัว สถานที่ทำงานหรือสถานศึกษา และแม้แต่กับกลุ่มเพื่อนสนิทก็ตาม ที่มีอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศ ซึ่งสนามกีฬาก็เป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่อาจเป็นพื้นที่พิเศษสำหรับกลุ่มชายรักเพศเดียวกันตามที่สังคมนิยาม แต่เกย์แอ็บแมนก็ไม่ได้เผยแพร่ตัวตนแห่งความเป็นชายรักชายออกมาให้บุคคลในพื้นที่เฉพาะได้เห็น นอกเสียจากจะมีคำบอกเล่าจากตัวเกย์แอ็บแมนที่อาจจะเป็นผู้เปิดเผยหรือบอกเล่าผ่านบุคคลที่ตนไว้วางใจ หรืออาจพบเห็นได้จาก การไปเที่ยวตามพื้นที่พิเศษต่าง ๆ อาทิ เซวนาเกย์ บาร์เกย์ การเล่นแคมฟร็อกหรือเอ็มเอสเอ็น

เกย์ ซึ่งเป็นการยืนยันได้ส่วนหนึ่งว่าบุคคลเหล่านี้เป็นชายรักเพศเดียวกัน ตัวอย่างของบุคคลที่เป็นเกย์แอ็บแมน ได้แก่

ฟ็อดาร์ ผู้มีบุคลิกดี รูปร่างหน้าตาดี คือมีผิวขาวเนียน มีกล้ามเนื้อสวยงาม ได้สัดส่วน เมื่อเดินเข้ามาในสนามกีฬา ก็ดูเหมือนผู้ชายทั่วไป ไม่มีลักษณะอาการใดที่บ่งบอกว่าไม่ใช่ผู้ชายรักต่างเพศ ขณะที่เล่นกีฬา ก็ยังไม่ได้เผยโฉมความเป็นสาวออกสู่สายตาของสาธารณชน แต่เมื่อเข้ากลุ่มกับกลุ่มเพื่อนที่สนิทสนมก็มักจะพูดจาถึงเรื่องผู้ชายที่ตนสนใจ และมีเพื่อนบางคนที่กล่าวว่า ฟ็อดาร์เป็นชายรักเพศเดียวกัน ซึ่งมีคู่รักในสนามกีฬาแห่งนี้ ฟิทเป็นอีกหนึ่งคนที่ไม่มีความผิดปกติทางของเกย์หรือบ่งบอกว่าเป็นชายรักชาย แต่บางครั้งในการเล่นกีฬากลับส่งเสียงกรีดคร่ำครวญว่า ้วยกระตุ้ ออกมาจนทำให้บุคคลอื่นในสนามสงสัย

จากคำบอกเล่าของฟิท เพื่อนเกย์ของฟ็อดาร์กล่าวถึงความสัมพันธ์ของฟ็อดาร์และพี่เจมส์คนรักของฟ็อดาร์ที่มักจะใช้เวลาว่างออกกำลังกายในตอนเย็นด้วยกัน ซึ่งพี่เจมส์มีบุคลิกลักษณะภายนอกดูแข็งแรงมีความเป็นชายมากกว่าฟ็อดาร์ เนื่องจากรูปร่างที่กำยำ บึกบึนและผิวพรรณที่คล้ำและหยาบกร้าน ที่สำคัญคือพี่เจมส์มีครอบครัวมีลูกเมียแล้ว ซึ่งฟิทกล่าวว่า

“...คุณนั่นเหมือนฟ็อดาร์จะป็นรับ แต่พี่เค้าเป็นรุกนะ ไม่ใช่รับ พี่เจมส์หรือที่เป็นรับ รับอย่างเดียวด้วย ฟ็อดาร์ไม่ให้ไม่ยอม (ไม่เป็นฝ่ายรับ) พี่เค้าบอกผมว่าอย่างนั้นนะ ผมก็แปลกใจเหมือนกัน เพราะฟ็อดาร์ดูเป็นสาวกว่า แล้วพี่เจมส์ก็มีลูกแล้ว มีเมียแล้วด้วย ไม่น่าจะเป็นรับ แต่พี่เจมส์เค้ารักฟ็อดาร์มากเลยยอม (เป็นฝ่ายรับ)...” (ฟิท, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่าของฟิทแสดงให้เห็นถึงมโนทัศน์ที่ถูกแทรกซึมโดยวาทกรรมความเป็นชายหญิงที่ให้คุณค่ากับผู้มีลักษณะเข้มแข็ง หัวนั้นเป็นบุคคลที่เป็นฝ่ายรุกในบทบาททางเพศสัมพันธ์ แต่ด้วยเรื่องเพศนั้นไม่หยุดนิ่งตายตัว เพศวิถีของฟ็อดาร์และคู่รักของเขาจึงเป็นตัวอย่างที่สะท้อนให้เห็นว่า เรื่องเพศนั้นมีความหลากหลายยากที่จะกำหนดกฎเกณฑ์ หรือบังคับให้เป็นไปตามกระแสหลักของสังคมได้

ส่วนพน หนุ่มมุสลิมที่มักออกกำลังกายด้วยการเล่นวอลเลย์บอลเป็นประจำ ซึ่งมีลักษณะท่าทางที่เป็นชายที่ดูมีความแข็งแรง หัว จนบางครั้งดูแล้วหยาบกระด้าง พนเคยมีคู่รักเป็นผู้หญิงและเคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงแล้ว แต่ปัจจุบันพนกลับหลงใหล รักใคร่ในเพศเดียวกัน โดยมีคู่รักเป็นเกย์ออกสาวเพราะความสนิทสนมใกล้ชิดกันโดยการออกกำลังกาย

ด้วยกัน ซึ่งทั้งคู่ก็จะไม่เปิดเผยให้ใครรู้ว่าตนมีความสัมพันธ์ที่สนิทแนบแน่น แต่จะบอกเล่ากับเพื่อนสนิทเท่านั้น และสังเกตได้จากถ้อยคำที่ทั้งคู่สนทนาผ่าน โปรแกรมเอ็มเอสเอ็นอย่างหวานซึ่งพจนแสดงให้เห็นถึงการปิดบังซ่อนเร้นตัวตนของชายรักชายที่ไม่ต้องการเปิดเผยในทุกพื้นที่ทางสังคมนอกจากขณะอยู่กับคู่รัก ซึ่งพจนมักจะพาคู่รักผู้ชายไปนอนที่บ้านจนกระทั่งแม่สงสัยว่า ทำไมถึงพาแต่เพื่อนผู้ชายเข้าบ้าน ไม่เคยเห็นพาคู่รักผู้หญิงมาให้แม่เห็นหน้าเลย ซึ่งพจนต้องรองกับวาทกรรมรักต่างเพศที่แฝงในคำพูดของผู้เป็นแม่ด้วยการนิ่งเงียบ แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรไปมากกว่านี้

3.5 “เกย์ร่างทรง” กับตัวตนคนเชื่อเรื่อง “ลึงศักดิ์สิทธิ์” : การต่อรองกับวาทกรรม “เกย์ไร้ค่า”

ในส่วนนี้ผู้วิจัยอธิบายถึงเกย์ร่างทรง ซึ่งมีความเชื่อว่าเป็นลึงศักดิ์สิทธิ์ โดยพวกเขามักจะกล่าวถึงอำนาจของลึงศักดิ์สิทธิ์หรือความดีที่ตนกระทำจากการเป็นร่างทรงเพื่อต่อรองกับวาทกรรมเกย์ไร้ค่า ดังคำสัมภาษณ์ของอาจารย์เช่นดังนี้

“...เดี๋ยวนี้ พวกนี้ (เกย์) ชอบแสดงอะไรที่มันไร้สาระ ไม่เข้าใจเลย...ชอบกรีดกรีด...แสดงอะไรที่มันน่ารังเกียจให้คนอื่นเห็นเป็นประจำ...” (อาจารย์เช่น, สัมภาษณ์ : 2552)

จากคำพูดสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของผู้เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยระดับอุดมศึกษา สาขาทางสังคมศาสตร์ ที่มองว่าเกย์สมัยนี้เป็นเกย์ที่ทำตัวไร้ค่า ไร้ประโยชน์ต่อสังคม อีกทั้งยังมองว่าการกระทำเหล่านั้นเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ

ภาพประกอบ 7 การประทับร่างทรงในพิธีกรรม
ที่มา : รวมภาพมงคลบารมีร่างทรงครับ, 2552

นอกจากตัวตน “เกย์” อันเป็นตัวตนที่ “ผิดปกติ” ในความหมายที่สังคมให้คุณค่าแล้ว เกย์บางคนก็ยังนำเสนอตัวตน “ร่างทรง” หรือตัวตนที่เชื่อในเรื่อง “สิ่งศักดิ์สิทธิ์” ซึ่งเป็นการสร้างความหมายให้พื้นที่ร่างกาย “เกย์” ให้กลายเป็นพื้นที่ “ศักดิ์สิทธิ์” และเป็นประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันด้วยการเป็นที่พึ่งทางจิตใจ โดยการเป็นร่างทรงที่เป็นสื่อผ่านของเทพฮินดู (รูปภาพประกอบ 7) ซึ่งทำหน้าที่ช่วยเหลือคนที่มีความทุกข์ได้พึ่งพิง ซึ่งพี่ปู เกย์ออกสาวกล่าวถึงความ เป็นมาที่ตนกลายมาเป็นร่างทรง (Mediumship) ให้เทพองค์หนึ่งว่า

“...อยู่ดี ๆ ก็ฝันว่าท่าน (เทพ) มาหา ตอนแรกก็ ไม่ชิน ไม่รู้สึกตัวว่าทำอะไรไปบ้าง เหมือนเค้า ข้างบน พุดอยู่ โดยใช้เราเป็นล่าม...พวกที่ฟังก็มาบอกทีหลังว่าพี่ทำอะไรไปบ้าง พี่ไม่รู้ตัวเลยว่าทำอะไรออกไป...พี่ก็ไปหาพี่ตุ้ม (ร่างทรงอีกคน) เค้าเป็นร่างทรงมาก่อนพี่...พี่เค้าบอกว่า เธอมีองค์เทพนะ ต้องรับ เค้า เป็นร่างทรง แล้วต้องนั่งสมาธิด้วย...ตอนแรกเราก็ไม่เชื่อ เพราะปกติเป็นคนไม่ค่อยเชื่ออะไรง่าย ๆ แต่พอช่วยหลายคน ก็ ยอมรับ ยังได้ฝึกสมาธิ นอกจากจะทำให้จิตใจเราเย็นลงแล้ว ยัง ทำให้เห็น (มองเห็นอนาคตหรือเหตุการณ์บางอย่าง) ได้ชัดขึ้น... พอได้ฝึกสมาธิที่ดีขึ้นอย่างน้อยก็ทำให้ใจเย็นลง เมื่อก่อนอารมณ์ ร้อน ค่าเป็นค่า...เดี๋ยวนี้คิดได้มากขึ้น รู้จักใช้เหตุผล...แล้วที่เรา ช่วยก็ไม่คิดดั่งค์ (เงิน) ช่วยเพราะอยากให้คนที่มาหาเราพ้นทุกข์ ให้หายไม่สบายใจ...” (พี่ปู, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนพี่ตุ้มเป็นร่างทรงอีกคนหนึ่งที่มีเทพฮินดูมาประทับร่าง เกิดขึ้น โดย ตั้งแต่วัยเด็กที่ฝันเห็นเทพมาปรากฏกายต่อหน้า ซึ่งต่อมาก็ได้รับองค์เทพไว้เป็นร่างทรงซึ่งพี่ตุ้ม กล่าวถึงหลักปฏิบัติตนไม่แตกต่างจากพี่ปูว่า

“...เป็นร่างทรงต้องกินมังสวิรัตในวันพระ และ ที่สำคัญต้องนั่งสมาธิด้วย ให้จิตใจสงบ ให้นิ่ง...เมื่อก่อนอารมณ์ ร้อนเหมือนกัน ถ้าไม่พอใจไม่ยอม ตอนนี้อย่างเย็นลงเยอะ...เวลาเค้า เชิญให้ไปทำพิธี ก็ไปไม่ได้เรียกเงินทำบุญ แล้วแต่ศรัทธา ที่เก็บ

เพราะเป็นพิธี ไม่เก็บไม่ได้ ให้มากให้น้อยก็ต้องให้ ไม่อย่างนั้น
จะไม่ดี...” (พีตุ้ม, 2552 : สัมภาษณ์)

ถึงแม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นความเชื่อส่วนบุคคลที่พิสูจน์ได้ยาก แต่ก็ยังเป็นอีก
ตัวตนหนึ่งของเกย์ที่สร้างประโยชน์ให้กับตนเองและสังคม อย่างน้อยก็เป็นที่พึ่งทางจิตใจให้บุคคล
ผู้มีความทุกข์ใจ ได้พึ่งพิงในโลกที่ทันสมัยแต่จิตใจคนไม่ได้พัฒนาไปด้วยเลย และที่สำคัญคือเกย์ทั้ง
สองในร่างทรงนั้น ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์โดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทนใด ๆ หวังเพียงเพื่อให้ผู้ที่เข้า
มาพึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้พ้นจากทุกข์ภัยที่ได้รับเท่านั้นเอง

ส่วนพีรีใช้ “สิ่งศักดิ์สิทธิ์” เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจเมื่อยามมีปัญหา ซึ่ง
ใช้วิธีการบูชาเทพอินคองค์หนึ่งด้วยความศรัทธาและความเชื่ออันเนื่องมาจากเพื่อนคนหนึ่งได้
แนะนำให้ดู ดวงชะตากับร่างทรงคนหนึ่งที่ทรงเทพอินคองค์ผ่านร่างทรงคนนั้น โดยพีรีเล่าให้ผู้วิจัยฟัง
ว่า

“...ตอนนี้พี่บูชา (เทพอินคองค์หนึ่ง) อยู่
ศักดิ์สิทธิ์มากเลย...ตอนแรกก็ไม่เชื่อ แต่พอลองทำตามที่ท่าน
บอก...คนทรง (เทพ) จะประทับผ่านร่างทรง...ท่านบอกว่าให้ทำ
อย่างนี้...สวดมนต์ทุกคืน...ท่องว่า...แปลกมากเลย...ฉันขอให้
งานเข้ามาเยอะๆ...จากที่มึงงานเข้ามาบ้าง ปรากฏว่ามีงานเพิ่มขึ้น
เป็นสามเท่าอะ เหลือเชื่อมาก...เท่านั้นยังไม่พอ ฉันปรึกษาเรื่อง
คู่วีชีวิต...ท่านก็บอกว่า...ฉันจะเจอบุรุษผู้หนึ่ง...จะเป็นเนื้อคู่กัน
ตลอดไป...แล้วก็จริงฉันก็เจอเค้า โดยที่ไม่เคยคิดว่าจะเป็นกร...”
(พีรี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นอีกตัวตนหนึ่งของพีรีที่เชื่อในเรื่อง “สิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์” อันเป็นสิ่งที่พิสูจน์ด้วยวิธีวิทยาศาสตร์ได้ยาก เป็นวาทกรรมความเชื่อที่สร้างขึ้นจากเกย์
ที่มีประโยชน์สำหรับผู้ที่มีสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจโดยไม่ทำร้ายเบียดเบียนใคร กลับทำให้ตัวเอง
และสังคมสงบสุขขึ้นเนื่องจากจิตใจที่สงบจากการสวดมนต์และคิดถึงหรือระลึกถึงแต่เรื่องที่ตน
เชื่อหรือนับถือ แทนที่จะคิดร้ายหรือคิดทำลายผู้อื่น อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่าพีรีแพทย์ที่มีการศึกษา
ในระดับสูงอันเป็นตัวแทนของบุคคลในด้านวิทยาศาสตร์ซึ่งถูกสร้างวาทกรรมความหมายว่าบุคคล
วิทยาศาสตร์ต้องไม่เชื่อในสิ่งเหล่านี้ที่พิสูจน์ไม่ได้จากประสาทสัมผัสทั้งห้า แต่พีรีกลับต่อต้าน

ต่อรองกับวาทกรรมนี้ด้วยการปฏิบัติต่อความเชื่อโดยไม่แสดงตัวตนนี้ออกมาเมื่ออยู่ต่อหน้าบุคคล ในสถานที่ทำงานหรือพื้นที่สาธารณะทั่วไป แต่จะแสดงตัวตนนี้ออกมาเมื่ออยู่กับคนรัก เพื่อนสนิท และบุคคลที่ตนคิดว่าสามารถบอกเล่าเรื่องราวเหล่านี้ได้

ความเชื่อในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์นี้ทำให้พิธีปฏิบัติในสิ่งที่สร้างสรรค์ คือ ทำให้จิตใจที่ฟุ้งซ่านและมีแต่ความโลภ โกรธ หลงนั้นเบาบางลงด้วยการสวดมนต์ อันเป็นวิธีหนึ่งของการทำให้จิตใจเป็นสมาธิซึ่งนำไปสู่การแก้ปัญหาต่าง ๆ รวมถึงทำให้จิตใจสงบลงด้วย ดังที่พิธีกรกล่าวว่า

“...ตั้งแต่ฉันสวดมนต์ทุกคืน จิตใจก็เย็นลง ไม่ค่อยคิดมาก...จากที่เมื่อก่อน อะไรก็ไม่รู้ ฟุ้งซ่าน นอนไม่ค่อยจะหลับ...ต้องกินยานอนหลับ เคี้ยวนี้ไม่ต้องแล้ว ยาอะไรก็ไม่ต้องตั้งแต่ได้สวดมนต์ หลับสบายเลย...ไม่คิดมากเหมือนเมื่อก่อน...”
(พิธี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากตัวตนหรือพื้นที่ร่างกายของเกย์ทั้งสามคน ในความเชื่อเรื่อง “สิ่งศักดิ์สิทธิ์” แสดงให้เห็นว่า หากตัวตนนี้เป็นตัวตนที่ก่อประโยชน์ให้กับตนเองและไม่เบียดเบียนผู้อื่น ตัวตนความเชื่อเรื่องนั้นย่อมเป็นสิ่งที่สมควรกระทำ แม้ว่าบางครั้งอาจจะไม่สามารถหาเหตุผลมาอธิบายถึงสิ่งเหล่านั้นก็ตาม แต่อย่างน้อยสิ่งนี้ก็เป็นอย่างน้อยสิ่งหนึ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจเมื่อยามประสบกับความทุกข์หรือปัญหาซึ่งกว่าจะหาทางแก้ไขด้วยสติปัญญานั้นก็บั่นทอนจิตใจของบุคคลไปมากแล้ว ดังนั้นตัวตนนี้จึงเป็นอีกหนึ่งตัวตนที่แสดงให้เห็นถึงการต่อรองกับวาทกรรม “เกย์เสื่อมศีลธรรม” ที่สังคมสร้างขึ้น โดยเกย์ใช้ตัวตนนี้เป็นสิ่งหนึ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจไว้ไม่ให้กระทำในสิ่งที่สังคมเรียกว่า “เสื่อมศีลธรรมหรือความชั่ว” ซึ่งเป็นตัวตนที่สร้างสรรค์สังคมให้ดีขึ้น

สรุปท้ายบท

ในบทที่ 4 เป็นการศึกษาถึงการก่อร่างเกย์กับการสร้างความหมายและการแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่ทางสังคมบนพื้นที่แห่งความเป็นจริง เนื่องจากสังคมมีการสร้างความเป็นอื่นและความเป็นชายขอบให้กับเกย์ ซึ่งบุคคลอื่นและสังคมได้สร้างความหมาย “เกย์” ให้เกย์อย่างไร และตัวเกย์เองได้สร้างนิยามความหมายและแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่ทางสังคมอย่างไร โดยผู้วิจัย

แบ่งประเด็นในการศึกษาเป็น 2 หัวข้อใหญ่ คือ ตัวคนที่แตกต่าง : การก่อร่างสร้างตัวตนกับการสร้างความหมาย “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง และ “พื้นที่ทางสังคม” พื้นที่ของการแสดงตัวตน “เกย์”

1. ตัวคนที่แตกต่าง : การก่อร่างสร้างตัวตนกับการสร้างความหมาย “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง

ตัวคนที่แตกต่าง ได้แก่ ตัวตนออกสาวและตัวตนชายรักชาย เป็นตัวตนที่ถูกสร้างความหมายในพื้นที่ทางสังคมอันเป็นพื้นที่ที่เกย์มีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นในสังคมเป็นพื้นที่ที่ซ้อนทับกับพื้นที่ทางกายภาพ แบ่งข้อค้นพบของการศึกษาย่อยๆ ออกเป็น 4 ประเด็น คือ ประเด็นแรก ประเภท : ความหลากหลายทางเพศ ประเด็นที่สอง การก่อร่างสร้างพฤติกรรม “เกย์” กับความลึนไหลไม่หยุดนิ่งเรื่องเพศ ประเด็นที่สาม เกย์กับการนิยามความเป็นเกย์ ประเด็นที่สี่ “เกย์หรือชาย” : การช่วงชิงความหมายของความเป็นบุรุษ

ประเด็นที่หนึ่ง ประเภท : ความหลากหลายทางเพศ ผู้วิจัยค้นพบว่า การสร้างนิยามความหมาย “เกย์” นั้นขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้นิยามในสถานการณ์หรือบริบทใด และช่วงเวลาใด ผู้วิจัยแบ่งประเภทของเกย์ซึ่งมีรสนิยมทางเพศคือ ชอบผู้ชาย (รวมถึงชายรักสองเพศด้วย) ออกเป็น 2 กลุ่มตามเพศภาวะ คือ เกย์ออกสาวและเกย์แอมแบน โดยเกย์ออกสาว มักจะเผยตัวตนที่เรียกว่า “ออกสาว” อันเป็นลักษณะทางเพศภาวะที่ไม่แสดงถึงความเป็นชาย ได้แก่ กระตุ้งกระตึ่ง การพูดจาจิบปากจิบคอ ส่วนเกย์แอมแบนออกสาวนั้นยังมีร่างกายที่เป็นผู้ชายเหมือนกับผู้ชายอื่นในสังคม ส่วนเกย์แอมแบนนั่น เป็นเกย์ที่มีลักษณะภายนอกเหมือนผู้ชายทั่วไป ไม่แสดงออกสาว แต่มีรสนิยมทางเพศคือชอบผู้ชายด้วยกัน

ประเด็นที่สอง การก่อร่างสร้างพฤติกรรม “เกย์” กับความลึนไหลไม่หยุดนิ่งของตัวตนเรื่องทางเพศ ผู้วิจัยค้นพบว่า บุคคลที่เป็นเกย์นั้นมีความลึนไหลทางเพศไม่หยุดนิ่ง ดायตัวได้แก่ เกย์จะมีการเปลี่ยนผ่านจากชายแท้กลายเป็นเกย์ออกสาวหรือเป็นเกย์แอมแบน เป็นการเปลี่ยนผ่านทางเพศวิถีที่ซับซ้อนจากชายแท้กลายเป็นชายรักชายหรือชายรักสองเพศ หรือเปลี่ยนจากผู้ชายรักสองเพศกลายเป็นชายรักเพศเดียวกันเท่านั้น อันเกิดจากบริบทแวดล้อม การประกอบสร้างทางสังคมมากกว่าพันธุกรรม แต่ไม่อาจบอกได้อย่างชัดเจนว่าเกิดขึ้นจากสิ่งใด ช่วงเวลาใด เกย์ออกสาวส่วนใหญ่มีพฤติกรรมออกสาวอันเป็นตัวตน “เกย์” ตัวตนหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นมาตั้งแต่วัยเด็กจากการเลี้ยงดู อบรมสั่งสอน หล่อหลอมและซึมซับจากสถาบันทางสังคมต่าง ๆ อาทิ สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา กลุ่มเพื่อนหรือสื่อต่าง ๆ ส่วนตัวตนชายรักชายนั้นเกย์ออกสาวส่วน

ใหญ่ใช้ประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกเป็นดัชนีชี้วัดความเป็นเกย์ ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงก่อนจนถึงย่างเข้าสู่วัยรุ่น แตกต่างกับการก่อร่างสร้างตัวตนชายรักชายในเกย์แอ็บแมนที่จะมีจุดเปลี่ยนหรือจุดหักเหที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนผ่านจากผู้ชายแท้ทั่วไปกลายเป็นชายรักชาย โดยที่ตัวเกย์เองไม่รู้ตัวหรือไม่ได้ตั้งใจให้เกิดขึ้น อาทิ การสนใจในเรื่องรูปร่างหรือกล้ามเนื้อที่ได้สัดส่วนของเพศชาย การผิดหวังจากความรักในรักต่างเพศและการสนิทสนมรักใคร่กับเพื่อนผู้ชายจนเกิดเป็นความรัก หรือการถูกลวนลามทางเพศจากผู้ชายหรือเกย์ ทั้งเกย์ออกสาวและเกย์แอ็บแมนส่วนใหญ่ต่างก็บอกเหตุผลที่ไม่สามารถชอบผู้หญิงเนื่องจากความรำคาญ จากนิสัยบางอย่างของผู้หญิงหรือการผิดหวังจากความรักต่างเพศ แม้กระทั่งการสงสารผู้หญิงผู้เป็นเพศแม่ แต่ก็มีเกย์จำนวนหนึ่งที่สามารถมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงได้ทั้งที่ตนเป็นชายรักเพศเดียวกัน แม้ว่าการก่อร่างสร้างตัวตนเกย์จะเกิดจากเงื่อนไขใดก็ตาม แต่สิ่งสำคัญที่ทำให้เกย์รู้สึกแตกต่างจากผู้ชายคนอื่นในสังคมก็คือ การสร้างความเป็นอื่นและความ เป็นชายชอบให้เกย์ จนกระทั่งตัวเกย์เองสร้างความเป็นอื่นและความ เป็นชายชอบให้กับตนเอง

ประเด็นที่สาม เกย์กับการนิยามความเป็นเกย์ ผู้วิจัยค้นพบว่า เกย์ออกสาวส่วนใหญ่เริ่มมีความรู้สึกแตกต่างจากเพื่อนผู้ชายอื่นทั่วไป เนื่องจากการสร้างความเป็นอื่นให้เกย์ซึ่งเริ่มจากพฤติกรรมที่สังคมมองว่าแปลกแยกจากพฤติกรรมของผู้ชายทั่วไปที่สังคมให้คุณค่า คือ พฤติกรรมออกสาว ซึ่งมักเกิดจากการเข้ากลุ่มกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นผู้หญิงหรือเกย์ โดยซึมซับพฤติกรรมเหล่านั้นมาโดยไม่ตั้งใจ จนสังคมซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพื่อนผู้ชายและเพื่อนเกย์สร้างนิยามความหมายความเป็นเกย์ให้กับตัวเกย์ และความเป็นเกย์จะเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์เมื่อตัวเกย์เองยอมรับเอาวาทกรรมความเป็นเกย์ที่ผู้อื่นสร้างขึ้นมา อาจนิยามเป็นคำเรียกต่าง ๆ ได้แก่ คู้ด กะเทย หรือเกย์ เกย์คิง เกย์ควีน ฯลฯ ขึ้นอยู่กับบริบทแวดล้อม สถานการณ์ และช่วงเวลา ส่วนเกย์แอ็บแมนส่วนใหญ่เริ่มนิยามความเป็นเกย์ให้กับตนเอง เมื่อตนรู้สึกว่ามีพฤติกรรมที่แตกต่างจากผู้ชายทั่วไปคือหลงใหลในเพศเดียวกัน แต่ก็ไม่อาจนิยามตนเองได้อย่างชัดเจนแน่นอนว่าเป็นอะไร รู้เพียงว่าตนชอบผู้ชายหรือนิยามกว้างๆ ว่า “เกย์” และดัชนีชี้วัดความเป็นเกย์ที่สมบูรณ์ของเกย์แอ็บแมนก็คือการไม่สนใจในรักต่างเพศ นอกจากนี้เกย์ทั้งสองกลุ่มยังสามารถบ่งบอกคุณลักษณะของบุคคลที่ตนเองชอบหรือสนใจได้อีกด้วย ซึ่งเกย์แอ็บแมนส่วนใหญ่มักจะสนใจคู่รักที่มีเพศวิถีเป็นรับ ส่วนเกย์ออกสาวจะมีตัวตนทางเพศวิถีที่หลากหลายกว่า อีกทั้งความลึนไหลทางเพศก็ไม่มีวันหยุดนิ่ง เพียงแต่จะเปลี่ยนแปลงไปมาเล็กน้อยเพียงใดเท่านั้นเอง โดยส่วนใหญ่ตัวตน “เกย์” จะคงที่ เมื่อตัวเกย์รู้สึกมีความสุข ปลอดภัยหรือเป็นที่ยอมรับในพื้นที่ บริบท สถานการณ์และเวลานั้น

ประเด็นที่สี่ “เกย์หรือชาย” : การช่วงชิงความหมายของความเป็นบุรุษ ผู้วิจัยค้นพบว่า เกย์ออกสาวที่มีถูกสร้างความเป็นอื่นและความ เป็นชายชอบจากสถาบันทางสังคมต่าง ๆ โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนผู้ชายหรือกลุ่มเพื่อนเกย์ ทำให้เกย์ต้องยอมรับหรือยอมจำนนต่ออำนาจของ

วาทกรรมเหล่านั้น แม้ว่าตนเองเคยขัดแย้งต่อผู้มาแล้วก็ตาม ส่วนเกย์แอ็บแมนสร้างนิยามความเป็นเกย์ให้กับตัวเองผ่านความรู้ ความจริงที่ถ่ายทอดมาจากการเลี้ยงดู การอบรมสั่งสอน จากสถาบันทางสังคมต่าง ๆ ทำให้ตัวเกย์ต้องยอมรับในอำนาจของวาทกรรมนั้น แต่เก็บซ่อนลึกลงอยู่ในรวันเปิดเผยเมื่อมีโอกาส ด้วยมโนทัศน์ของสังคมไทยโดยทั่วไปที่ยึดติดกับเรื่องเพศที่ตายตัว ทำให้บุคคลทั้งตัวเกย์เองและคนส่วนใหญ่ในสังคมยังมองว่า เกย์จะต้องมีเพศภาวะที่ไม่สมชาย ยังไม่แสดงออกถึงความเป็นชายมากเท่าใด ก็ยิ่งทำให้ถูกมองว่าบุคคลนั้นเป็นเกย์มากขึ้นเท่านั้น ซึ่งแม้แต่กลุ่มเกย์เองก็ได้สร้างความเป็นอื่นให้กับผู้ชายบางคนด้วยเช่นกัน โดยการสร้างนิยามความหมาย “เกย์” ให้กับผู้ชายที่มีลักษณะคล้ายเกย์ อันเป็นกลวิธีต่อรองกับอำนาจวาทกรรมรักต่างเพศหรือความเป็นชายหญิงแท้ ด้วยการสร้างพันธมิตรทางเพศให้มีจำนวนมากอันนำไปสู่การรวมกลุ่มที่มีลักษณะทางเพศเหมือนกันจึงไม่เกิดความรู้สึกแตกต่างในสังคม

2. “พื้นที่ทางสังคม” พื้นที่ของการแสดงตัวตน “เกย์”

ผู้วิจัยแบ่งข้อค้นพบของการศึกษาการแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่ทางสังคม ออกเป็นสองพื้นที่ ได้แก่ พื้นที่ทางสังคมที่เป็นพื้นที่สาธารณะกับพื้นที่ทางสังคมที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว ซึ่งแบ่งเป็นสองหัวข้อใหญ่ คือ พื้นที่ส่วนตัว ชีวิตส่วนตัวกับบุคคลในครอบครัว : การสลับร่างสร้างตัวตน และการแสดงตัวตน “เกย์” ใน “พื้นที่สาธารณะ”

2.1 พื้นที่ส่วนตัว ชีวิตส่วนตัวกับบุคคลในครอบครัว : การสลับร่างสร้างตัวตน

ผู้วิจัยค้นพบว่า พื้นที่ส่วนตัว ชีวิตส่วนตัวกับบุคคลในครอบครัว : การสลับร่างสร้างตัวตนแบ่งลักษณะย่อยออกเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ **ลักษณะแรก** คือ วิญญาณหญิงสิงร่างชาย : เกย์ออกสาวและการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลบนวิมานดิน พบว่า เกย์ออกสาวจำนวนหนึ่งเผยตัวตนออกสาวภายในบ้านเนื่องจากบุคคลในบ้านยอมรับตัวตนนี้ได้ ซึ่งมักจะแสดงความสนิทสนมและปลดปล่อยตัวตนออกสาวนี้ได้อย่างอิสระกับบุคคลในครอบครัวที่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย เพราะลักษณะนิสัยที่คล้ายคลึงกันและเข้ากันได้มากกว่า ส่วน**ลักษณะที่สอง** คือ พื้นที่ความสัมพันธ์ในครอบครัว : การพรางตัวตนเกย์ออกสาว พบว่า เกย์ออกสาวจำนวนไม่น้อย ไม่สามารถปลดปล่อยตัวตนออกสาวได้เนื่องจากกลัวว่าบุคคลในครอบครัวจะไม่ยอมรับ จึงต้องต่อรองด้วยการปิดบังซ่อนเร้นตัวตนนี้ไว้ในร่างชายหนุ่มเหมือนผู้ชายทั่วไป แต่จะเปิดเผยความลับนี้กับบุคคลผู้เป็นเพศแม่มากกว่าเพศพ่อเพราะความสนิทสนมที่มีมากกว่า นอกจากนี้เกย์ออกสาวต้องซ่อนตัวตนชายรักชายไว้ ด้วยว่าสังคมยึดติดกับเรื่องเพศที่ตายตัว โดยมองว่า เกย์ออกสาวนั้นมีความไม่เป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคม ก็จะต้องเป็นชายที่รักเพศเดียวกันเท่านั้น ซึ่งแท้จริงแล้วเกย์ออกสาว

บางคนมีรูปแบบความรักต่างออกไป เช่น การเป็นชายรักสองเพศ ด้วยมโนทัศน์เช่นนี้ทำให้เกย์ออกสาวไม่สามารถปกปิดตัวตนชายรักชายไว้ได้ แม้ว่าตนจะซ่อนเร้น อำพรางด้วยวิธีใดก็ตาม เพราะตัวตนนี้มักจะเผยออกมาพร้อมกับตัวตนออกสาวเสมอในมุมมองหรือสายตาจากสังคม สำหรับ**ลักษณะที่สาม** คือ “บ้านหรือครอบครัว” : พื้นที่สร้างความคับข้องใจของเกย์แอ็บแมนพบว่า เกย์ แอ็บแมนจะมีการพรากตัวตนชายรักชายไว้ในร่างของชายรักต่างเพศที่มีสถานภาพโสดหรือไม่มีคู่รัก ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การเจียบ การบ้ายเบียงหรือการพูดถึงหญิงคนรักให้บุคคลภายในครอบครัว แต่ตัวตนนี้อาจเผยร่างออกมาหรือถูกบีบคั้นจากบุคคลภายในครอบครัว ซึ่งสร้างความคับข้องใจ ทุกข์ใจให้กับเกย์ โดยเกย์อาจหาวิธีการระบายออกด้วยการเผยร่างนี้ในพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์ และ**ลักษณะที่สี่** คือ ชีวิตส่วนตัว : ความสัมพันธ์คู่รัก คู่ชีวิตกับการสลับร่างสร้างตัวตน พบว่า เกย์ส่วนใหญ่ให้ทรรศนะเกี่ยวกับเรื่องของชีวิตคู่ว่า ชีวิตคู่ของชาวเกย์นั้น หากความยั่งยืนจริงได้ยากเนื่องจากความผิดหวัง การเลิกราในความรักกับเพศเดียวกันอยู่บ่อยครั้ง เกย์ออกสาวจะเปิดเผยตัวตนชายรักชาย เมื่ออยู่ในพื้นที่ส่วนตัว เช่น ห้องนอน และจะเผยร่างหญิงสาวหรือตัวตนออกสาว เมื่อแน่ใจหรือมั่นใจว่าคนรักจะยอมรับตัวตนนี้ได้ เกย์ออกสาวบางคนไม่จำเป็นต้องปิดบังทั้งตัวตนออกสาวและชายรักชายกับคู่รักของตน เนื่องจากมโนทัศน์ที่สังคมมองว่าทั้งสองตัวตนเป็นสิ่งที่อยู่คู่กัน เพียงแต่จะเผยตัวตนชายรักชายออกมาอย่างอิสระในพื้นที่ส่วนตัว ในขณะที่ตัวตนออกสาวจะลดอำนาจลง ส่วนเกย์แอ็บแมนปิดบัง อำพรางความรักแบบรักเพศเดียวกันไว้ในพื้นที่สาธารณะทั่วไป แต่จะเผยร่างชายรักชายเมื่ออยู่ในพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์เท่านั้น เกย์บางคนมีชีวิตคู่ที่ยืนยาวเพราะความรักและความเข้าใจที่มีให้แก่กันระหว่างตนเองกับคู่รัก

2.2 การแสดงตัวตน “เกย์” ใน “พื้นที่สาธารณะ”¹

ผู้วิจัยค้นพบว่า การแสดงตัวตนในพื้นที่ทางสังคมที่เป็นพื้นที่สาธารณะเป็น 3 ประเด็น คือ ประเด็นแรก เกย์เวอร์คิง: การเผยร่างพรากกาย “เกย์” ในพื้นที่ทำงาน ประเด็นที่สอง คือ ร่วมหาวิทยาลัย : พื้นที่ของการเปล่งร่างพรากกายเกย์ ประเด็นที่สาม คือ พื้นที่พิเศษต่าง : การพรากกายกับการแสดง แปลงตัวตน “เกย์” บนพื้นที่สาธารณะ

¹ พื้นที่สาธารณะ คือ พื้นที่ทางสังคมที่บุคคลใดก็ตามสามารถเข้าออกได้อย่างอิสระโดยไม่มีข้อกำหนดกฎเกณฑ์ในการข้ามผ่านไปสู่พื้นที่นั้น พื้นที่สาธารณะในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พื้นที่ทำงาน ร่วมหาวิทยาลัย เซวน่าเกย์ บาร์เกย์ บาร์หญิงชาย ศูนย์กีฬา

2.2.1 เกย์เวอร์คิง : การเผยแพร่ร่างกาย “เกย์” ในพื้นที่ทำงาน

ผู้วิจัยพบว่า พื้นที่ทำงาน โดยทั่วไปถือว่าเป็นพื้นที่สาธารณะที่เป็นพื้นที่ทางสังคมแห่งหนึ่ง ซึ่งมีทั้งพื้นที่ทำงานที่เป็นพื้นที่สาธารณะ ได้แก่ โรงพยาบาล โรงเรียน และมหาวิทยาลัย และพื้นที่ทำงานที่กลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มพนักงาน ได้แก่ โรงงานหรือบริษัทเอกชนบางแห่ง ดังนั้นพื้นที่ทำงานแต่ละแห่งซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันก็อาจทำให้เกย์ที่ทำงานอยู่ในสถานที่ทำงานนั้นอาจแสดงตัวตนแตกต่างกัน การแสดงตัวตนของเกย์ในพื้นที่ทำงานนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 4 ลักษณะ คือ **ลักษณะที่หนึ่ง** การเปิดเผยตัวตนของเกย์ในพื้นที่ทำงาน ส่วนใหญ่พบเห็นการเปิดเผยตัวตนของเกย์ออกสาวมากกว่าเกย์แอมแบน เกย์ออกสาวบางคน แสดงตัวตนออกสาวที่เชื่อมโยงกับตัวตนของชายรักชายโดยปริยาย ด้วยมโนทัศน์ที่สังคมมองว่า การออกสาวต้องมาคู่กับการชอบผู้ชาย อีกทั้งตัวตนออกสาวยังเชื่อมโยงกับตัวตนของความเฮฮา สนุกสนาน ร่าเริง เป็นการซ่อนทับของตัวตนที่หลากหลายในสถานการณ์เดียวกัน ส่วนตัวตนชายรักชายนั้นเกย์ออกสาวจะแสดงออกในพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะกลุ่ม แม้จะอยู่ในพื้นที่ทำงานก็ตาม ส่วน**ลักษณะที่สอง** พื้นที่ทำงานกับการอำพรางร่างเกย์ ส่วนใหญ่กลุ่มเกย์แอมแบนจะเป็นกลุ่มที่ปกปิด อำพรางตัวตนชายรักชายไว้ในพื้นที่ทำงานมีทั้งพื้นที่ทำงานที่เป็นพื้นที่สาธารณะและพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัว โดยแสดงตัวตนเหมือนกับการใช้ชีวิตของผู้ชายทั่วไป แต่ก็มีเกย์ออกสาวบางคนที่จะต้องอำพรางตัวตนเอาไว้ในพื้นที่ทำงาน โดยการปกปิดอำพรางตัวตนที่ไม่แสดงถึงความเป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคมด้วยการพรางร่างหญิงสาวไว้ในร่างชายที่บึกบึน อาทิเช่น การพูดด้วยน้ำเสียงต่ำเรียบแทนน้ำเสียงแหลมสูง ลักษณะการเดินที่สง่าผ่าเผย เข้มแข็งแทนการเดินบิดสะโพกไปมาหรืออ่อนแอ การพูดจาจับปากจับคอ วิตว้ายกระตุ้ว สำหรับ**ลักษณะที่สาม** “ร่างกาย” เกย์เวอร์คิง : พื้นที่ช่วงชิงความเป็นบุรุษ เป็นการช่วงชิงการสร้างความหมายตัวตนเกย์ให้กับพื้นที่ร่างกายเกย์ในพื้นที่ทำงาน โดยเกย์แอมแบนบางคนพยายามปกปิดตัวตนชายรักชายไว้ แต่ถูกเปิดเผยออกมาโดยไม่ตั้งใจ ด้วยการสร้างความหมายความเป็นเกย์จากเพศภาวะที่สังคมมองว่า ไม่แสดงถึงความเป็นชายสมชาย ได้แก่ การแต่งกายแนวเกย์ ทำให้เกย์ต้องช่วงชิงความหมายให้พื้นที่ร่างกายของตนเอง ด้วยการสร้างความหมายเพื่อต่อรองกับวาทกรรมกระแสหลักที่ว่า ตนเป็นผู้ชายที่สมชายในทางเพศภาวะหรือลักษณะภายนอก ทั้งที่มีตัวตนชายรักชายซึ่งตัวเกย์ปิดบังซ่อนเร้นไว้ในพื้นที่ทำงานนี้ โดยต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศ วาทกรรมรักต่างเพศด้วยการเงี่ยและเปิดเผยตัวตนนี้ในพื้นที่ส่วนตัว และ**ลักษณะที่สี่** เกย์สร้างสรรค์ : การนำเสนอตัวตนที่ดิบในพื้นที่ทำงาน เป็นการนำเสนอตัวตนเกย์ที่สร้างสรรค์หรือเกย์ที่ดีในพื้นที่ทำงาน อันเป็นการสร้างวาทกรรมของเกย์บางคนเพื่อต่อสู้กับวาทกรรมของเกย์ไม่ดี

หรือเกย์เลื่อมสีสรรที่สังคมสร้างขึ้น โดยจะแสดงออกในพื้นที่ส่วนตัวเท่านั้น แต่การเผยตัวตนที่สร้างสรรค์สังคมจะแสดงออกในพื้นที่ทำงานอันเป็นที่สาธารณะ ส่วนการนำเสนอตัวตนเกย์ที่ดีนั้นจะเผยโฉมทั้งตัวตนเกย์และตัวตนที่สร้างสรรค์กับบุคคลที่ไว้วางใจในพื้นที่ส่วนตัว

2.2.2 ร้วมหาวิทยาลัย : พื้นที่ของการแปลงร่างพร่างกายเกย์

ผู้วิจัยค้นพบว่า การแปลงร่างพร่างกายในร้วมหาวิทยาลัยของเกย์นั้นแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ **ลักษณะแรก** ลอกคราบ “นักศึกษาเกย์” ในร้วมหาวิทยาลัย พบว่า เกย์ออกสาวส่วนใหญ่จะไม่แสดงตัวตนเกย์ออกมาในขณะที่เรียนต่อหน้าเพื่อนทั้งชายหญิงที่กำลังตั้งใจเรียนและอาจารย์ที่กำลังสอนอยู่ แต่จะเผยร่างเกย์ออกมาเมื่ออยู่นอกห้องเรียน เช่น เวลารับประทานอาหารกลางวันหรือช่วงพักคาบเรียน ซึ่งจะแสดงตัวนั้นออกมาให้เพื่อนสนิทในกลุ่มซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงและเกย์ออกสาวได้เห็น เกย์ออกสาวบางคนแม้จะไม่ได้ตั้งใจแสดงตัวตนเกย์ออกมา แต่ด้วยกริยาท่าทางที่ไม่เป็นชายสมชายและการแต่งกายแนวเกย์ก็ทำให้สังคมมองคนเหล่านั้นว่าเป็นเกย์ ทว่ามีเกย์ออกสาวบางคนเปิดเผยตัวตน “เกย์” ออกมา ทุกพื้นที่ในร้วมหาวิทยาลัยเพราะกลุ่มเพื่อนยอมรับในตัวตนนี้ สำหรับเกย์แอ็บแมนพยายามพร่างกายเกย์ไว้ในพื้นที่สาธารณะในร้วมหาวิทยาลัยภายใต้ตัวตนผู้ชายสมชาย คือ ความแข็งแรง ความห้าว แม้เกย์บางคนจะมีรูปแบบการแต่งตัวแนวเกย์ก็ตาม แต่ยังคงปิดบังซ่อนเร้นความเป็นชายรักชายอยู่ ด้วยการแสดงตัวตนว่าชอบผู้หญิงต่อหน้าเพื่อน ๆ และเผยตัวตนเกย์ออกมาในพื้นที่ส่วนตัว คือ โลกอินเทอร์เน็ต ห้องนอนและเมื่ออยู่กับคู่รัก ส่วน**ลักษณะที่สอง** แปลงร่างพร่างกาย “เกย์นักกิจกรรม” ในร้วมหาวิทยาลัย พบว่า เกย์ออกสาวแปลงร่างเป็นหญิงสาวที่หลงใหลในบุรุษเพศในกลุ่มเพื่อนเกย์ออกสาวมากกว่าผู้หญิงและผู้ชาย อีกทั้งยังกล้าแสดงตัวตนออกสาวมากขึ้นเมื่อรวมกลุ่มกับเกย์ออกสาวด้วยกันเป็นกลุ่มใหญ่ เป็นพลังอำนาจที่สร้างขึ้นเพื่อต่อสู้กับวาทกรรมรักต่างเพศและวาทกรรมชายหญิงแท้ เกย์ออกสาวบางคนแสดงตัวตนเกย์ที่ดีหรือสร้างสรรค์ คือการใช้ตัวตน “ออกสาว” เพื่อสร้างประโยชน์ให้กับสังคมเป็นการต่อรองกับวาทกรรมเกย์ไม่ดีหรือไร้สาระ ส่วนเกย์แอ็บชายยังคงพร่างร่างชายรักชายไว้ในพื้นที่สาธารณะทั่วไปในร้วมหาวิทยาลัย และจะแปลงร่างเกย์เมื่ออยู่กับคู่รักของตนเอง อาจเปิดเผยกับเพื่อนสนิทที่ไว้วางใจหรือแสดงตัวตนนี้บน โลกอินเทอร์เน็ต เกย์บางคนนอกจากต้องพร่างร่างเกย์ในสังคมทั่วไปแล้ว ยังต้องปิดบังตัวตนนี้ให้มิดชิดในพื้นที่ของศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งศาสนาอิสลามที่ถือว่าการเป็นเกย์เป็นบาปร้ายแรง โดยเกย์แสดงว่าตนเองเป็นชายรักต่างเพศหรือการนั่งเงียบเป็นการต่อรองกับวาทกรรมหลักนั้น

2.3 “เกย์พรางกาย” กับการแสดง แปลงตัวตนบนพื้นที่พิเศษต่าง

พื้นที่พิเศษ เป็นพื้นที่ทางสังคมแห่งหนึ่งที่เชื่อมโยงหรืออยู่ระหว่างพื้นที่ในอุดมคติกับพื้นที่จริง ผู้วิจัยค้นพบว่า การแสดงตัวตนของเกย์บนพื้นที่พิเศษแบ่งได้เป็น 5 พื้นที่ ได้แก่

เขาวน้า : พื้นที่เกย์แอ๊บชายกับความสัมพันธ์ชั่วคราว เขาวน้าเกย์เป็นพื้นที่ทางสังคมที่เป็นพื้นที่พิเศษเนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีความหมายซับซ้อนระหว่างความหมายในพื้นที่จริงและความหมายในพื้นที่ในอุดมคติ ซึ่งความหมายในพื้นที่จริง หมายถึง สถานที่สำหรับให้บุคคลทั่วไปไม่ว่าเพศชายหรือหญิงเข้าไปอบเขาวน้า เป็นวัตถุประสงค์หลัก แต่พื้นที่แห่งนี้ได้ซ่อนความหมายซึ่งมีความหมายของพื้นที่ในอุดมคติไว้ว่า เป็นพื้นที่สำหรับกลุ่มชายรักเพศเดียวกันเท่านั้นเข้ามาเพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นวัตถุประสงค์หลัก อีกทั้งเป็นพื้นที่สร้างความสัมพันธ์เพียงชั่วคราวสำหรับกลุ่มเกย์ด้วยกันคือมีเพศสัมพันธ์เพียงชั่วคราวแล้วก็เลิกรากัน ไปแต่ก็เป็นสถานที่หาคู่รักสำหรับเกย์บางคน นอกจากนี้เขาวน้าเกย์ยังเป็นสถานที่ปลดปล่อยตัวตนเกย์ได้อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะตัวตนชายรักเพศเดียวกัน ซึ่งทั้งเกย์ออกสาวและเกย์แอ๊บแมนจำเป็นต้องแสดงตัวตนแอ๊บแมน อันแสดงถึงลักษณะของความเป็นชายชาตรี เพื่อดึงดูดให้เพศเดียวกันสนใจ เป็นผลมาจากอิทธิพลของวาทกรรมเกย์ตะวันตกที่เกย์มักจะชอบผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตากริยาท่าทางสมชายมากกว่าผู้ชายที่แสดงลักษณะออกสาว โดยเกย์บางคนอาจสร้างพื้นที่ร่างกายให้ดูดี ด้วยการออกกำลังกายเพื่อเพิ่มกล้ามเนื้อให้ดูสวยงามได้สัดส่วน อันเป็นการสร้างแรงดึงดูดให้กับเกย์คนอื่นสนใจในพื้นที่เขาวน้าเกย์

บาร์เกย์ : พื้นที่ “โคโยตี้ในร่างชาย” กับการปลดปล่อยตัวตน ภายในพื้นที่บาร์เกย์นั้นส่วนใหญ่จะเป็นเกย์ออกสาวที่แอ๊บชายไว้ในช่วงแรก ๆ ของการไปเที่ยว แต่เมื่อเวลาผ่านไป ยิ่งดึก ยิ่งดึ้ม ยิ่งเดิน ความเป็นหญิงสาวหรือโคโยตี้สาวก็เริ่มถูกปลดปล่อยออกมาจากร่างกายและตัวตนที่เป็นชายชาตรีในตอนแรก บาร์เกย์บางแห่งมีเวทีสำหรับให้กลุ่มเกย์ขึ้นไปเดินโชว์คนเดียวเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม อันเป็นการสร้างความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนเกย์ด้วยกัน เป็นการคลายความเครียดและหาคู่รัก ซึ่งเกย์แสดงตัวตนเหล่านี้ออกมาได้ยากในพื้นที่ทางสังคมโดยทั่วไป นอกจากนี้ยังมีการเกี่ยวพาราสีระหว่างเกย์ด้วยกัน โดยการกอดจูบลูบคลำซึ่งกันและกัน อันเป็นการแสดงตัวตนชายรักชายออกมาโดยสังเกตได้ชัดเจนในช่วงที่บาร์ปิดให้บริการที่มีเกย์หรือกลุ่มเกย์เดินออกมาด้วยการแสดงความรักใคร่ต่อกัน โดยไม่สนใจสายตาของใครทั้งสิ้น

“พื้นที่ของชาวเรา (เกย์)” : การสร้างความหมาย “ชายรักชาย” ในบาร์ทั่วไป บาร์ทั่วไปหรือบาร์หญิงชาย เป็นพื้นที่สาธารณะที่เกย์บางกลุ่มพยายามช่วงชิงความหมายให้กลายเป็นพื้นที่ของชาวเรา (เกย์) ด้วยการช่วงชิงการสร้างความหมาย “เกย์” ในพื้นที่แห่งนี้ โดย

สังเกตว่ามีจำนวนเกย์ออกสาวจำนวนไม่น้อยที่กลับกลายเป็นโคโยตี้สาว เต็มร่างเป็นกลุ่มอย่างพร้อมเพรียงจนทำให้พื้นที่ตรงนั้น ให้ความรู้สึกคล้ายกับเป็นพื้นที่ของบาร์เกย์ แต่ต่างกันตรงที่พื้นที่บาร์ชายหญิงที่แทรกด้วยกลุ่มเกย์นั้น ได้สร้างความกลมเกลียวหรือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันท่ามกลางความหลากหลายทางเพศ โดยไม่มีการแสดงความรังเกียจหรือการทะเลาะกัน

สปอร์ตคลับ : พื้นที่ของการแสดงความเป็นชายและการต่อรอง พื้นที่สปอร์ตคลับบางพื้นที่กลับกลายเป็นพื้นที่พิเศษหรือพื้นที่ส่วนตัวสำหรับเกย์จากทั้งสายตาของสังคมและมุมมองของเกย์ด้วยกัน เช่น ฟิตเนส สระว่ายน้ำ และสนามวอลเลย์บอล โดยฟิตเนสเป็นพื้นที่พิเศษแห่งหนึ่งที่เป็นพื้นที่ทางสังคมที่เกย์ทั้งออกสาวและแอ็บแมนบางคน ใช้พื้นที่แห่งนี้ในการเสริมสร้างรูปร่างกล้ามเนื้อให้ดูดีเป็นวัตถุประสงค์หลัก อันแสดงถึงลักษณะของความเป็นชายที่สมชาย เพื่อให้เป็นที่ดึงดูดของเกย์ด้วยกัน โดยได้รับอิทธิพลจากวาทกรรมเกย์ตะวันตก พื้นที่แห่งนี้มักจะถูกให้ความหมายว่าเป็นพื้นที่ที่รวมตัวของกลุ่มเกย์ สระว่ายน้ำก็เช่นกันเป็นพื้นที่ที่เกย์มักไปออกกำลังกายและผ่อนคลายความเครียดเป็นวัตถุประสงค์หลัก ไม่ใช่เพื่อไปหาคู่อริหรือคู่สัมพันธ์ทางเพศแต่อย่างใด แตกต่างจากการที่คนบางกลุ่มสร้างนิยามว่า พื้นที่เหล่านี้เป็นพื้นที่ของกลุ่มเกย์ที่เกิดจากการสร้างนิยามความเป็นเกย์จากเพื่อนเกย์ที่ตนรู้จักซึ่งไปออกกำลังกายด้วยการเล่นฟิตเนสและว่ายน้ำ จึงเหมารวมว่า ผู้ชายส่วนใหญ่ในพื้นที่เหล่านี้จะต้องเป็นเกย์ แท้จริงแล้วในพื้นที่เหล่านี้มีคนหลากหลายเพศหลายวัยเข้ามาใช้ สำหรับสนามวอลเลย์บอล เป็นอีกหนึ่งพื้นที่ที่ถูกคนบางกลุ่มสร้างวาทกรรมว่าเป็นพื้นที่เฉพาะกลุ่มเกย์ ทั้งที่มีบุคคลหลากหลายเพศเข้ามาใช้พื้นที่แห่งนี้ แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นพื้นที่ที่เกย์ส่วนใหญ่แสดงอัตลักษณ์ในระดับกลุ่ม กล่าวคือ เกย์ออกสาวส่วนใหญ่มักจะปลดปล่อยตัวตนออกสาวในพื้นที่แห่งนี้ด้วยการส่งเสียงกรี๊ดกร๊าด แสดงลักษณะความเป็นหญิงสาวต่อหน้าสาธารณชน ส่วนเกย์แอ็บแมน ไม่แสดงตัวตนออกสาว แต่จะเผยโฉมตัวตนชายรักชายกับกลุ่มเพื่อนเกย์ด้วยกันในพื้นที่แห่งนี้ด้วยการพูดคุยถึงเรื่องผู้ชายที่ตนเองชอบ และเกย์บางคนแสดงตัวตนทางเพศภาวะหรือเพศวิถีที่ไม่ค่อยพบเห็น ในพื้นที่ทางสังคมโดยทั่วไป

“เกย์ร่างทรง” กับตัวตนคนเชื่อเรื่อง “สิ่งศักดิ์สิทธิ์” เป็นการสร้างความหมายให้กับพื้นที่ร่างกาย “เกย์” ให้กลายเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ อันเป็นที่พึงพอใจให้กับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เป็นการต่อรองกับวาทกรรมเกย์เสื่อมศีลธรรมด้วยการที่เกย์นำเสนอตัวตนเกย์ที่ดี สร้างสรรค์สังคมเปิดเผยสู่พื้นที่สาธารณะทั่วไป โดยผ่านพื้นที่ร่างกายของตนเอง

บทที่ 5

เกี่ยวกับพื้นที่ไซเบอร์

“...วันนั้น มีอยู่คนหนึ่ง ในแคมป์ร็อก...ห้องเกย์
แบดบอยนั่นแล คนนั้นเค้าคุยกับดีเจ... โปสท์ข้อความหน้าห้อง
บอกว่ากำลังอกหักจากผู้ชาย แล้วอยากจะฆ่าตัวตาย ดีเจก็ปลอบ
พูดให้กำลังใจ...ดีเจไต่คนที่ตลกๆ นั้นแล...พูดกันไปมา จนคน
นั้นบอกว่าไม่อยากฆ่าตัวตายแล้ว...” (พีบีค, 2552 : สัมภาษณ์)

พื้นที่แคมป์ร็อกเกย์ที่สังคมสร้างความหมายว่าเป็นทั้งพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์
ที่แสดงถึงความเป็นชายขอบหรือเป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรมและไม่มีสาระ แต่สำหรับคนบางกลุ่ม การ
ได้สนทนาเรื่องใดเรื่องหนึ่งกับกลุ่มคนที่เข้าใจพวกเขาก็นับเป็นสิ่งมีค่ามากมาย ดังปรากฏการณ์ที่
เกิดขึ้นนี้ที่พื้นที่ไซเบอร์กลายเป็นที่ระบายความทุกข์ให้กับคนที่มีปัญหาถึงขั้นคิดทำร้ายตัวเองโดย
การฆ่าตัวตาย โดยมีดีเจที่อาจดูเหมือนมีตัวตนที่ไร้สาระขณะดำเนินรายการ แต่ในปรากฏการณ์นี้
กลับสร้างกำลังใจให้กับสมาชิกในโลกแห่งจินตนาการที่กำลังมีปัญหาให้ได้คลายความทุกข์ ความ
ไม่สบายใจได้จนไม่คิดทำร้ายตนเอง ซึ่งเป็นประโยชน์ที่คนบางกลุ่มมองข้ามหรือไม่เห็นค่า

จากคำกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นว่า การใช้พื้นที่ไซเบอร์ของเกย์นั้น ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่เน้นการหาคู่มีเพศสัมพันธ์หรือหาคู่รักเป็นสำคัญ แต่เกย์นั้นสามารถใช้โลกอินเทอร์เน็ตนี้
ในการสร้างความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนกับเกย์ด้วยกัน นอกจากจะมีการพูดคุยถึงเรื่องอื่นที่เป็นการ
แลกเปลี่ยนความรู้แล้วก็ยังเป็นการผ่อนคลายความเครียดหรือสร้างความสนุกสนานให้กับกลุ่ม
ชายรักชายอีกด้วย ทำให้เกิดความรู้สึกตรงกันข้ามกับการเสนอข่าวของสื่อมวลชนและจากคำพูด
ของเกย์บางคนที่สร้างความหมายให้พื้นที่แห่งนี้กลายเป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรมและมุ่งเน้นในการ
แสวงหาความสุขทางเพศเพียงอย่างเดียว ดังตัวอย่างของข่าวต่อไปนี้

จากหัวข้อข่าวกล่าวว่า “...แฉร้านเน็ตให้ลูกค้าเล่นเสียวแคมป์ร็อก กันห้องอย่าง
มิดชิด ไซร์สโตรก (สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง) ผ่านกล้องเล่นเซ็กซ์กัน โจ่งครึม...” และเนื้อหาของ
ข่าวบอกเล่าว่า

“...ไม่น่าเชื่อสังคมเสื่อม โทรมถึงเพียงนี้
ร้านเน็ตกลับเปิดร้านให้ลูกค้าเข้าไปเล่นเสียวแทนเล่นเกม โดย

กันเป็นห้องซอยใช้คอมพิวเตอร์เปิดโปรแกรมแคมฟร็อกให้กับลูกค้าที่
ส่วนใหญ่เป็นชายหนุ่ม กับพวกเกย์ดูภาพลามกร่วมเพศปลุก
อารมณ์พร้อมกับ “...ไปสนามหลวง” หรือที่ในกลุ่มรู้จักกันว่า
“สโตรก...” (เดลินิวส์, 2552)

จากการพาดหัวข่าวของสื่อมวลชนได้ให้นิยามความหมายของพื้นที่แคมฟร็อกว่า
เป็นพื้นที่แห่งความเสื่อมศีลธรรมด้วยการโจรกรรมกอนาจารและการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ซึ่ง
ผู้กระทำส่วนใหญ่เป็นชายหนุ่มและชายรักชาย แสดงให้เห็นว่า สื่อมวลชนมองพื้นที่แคมฟร็อกว่า
เป็นพื้นที่ไม่ดี เป็นพื้นที่สำหรับชายและชายรักชายใช้กระทำสิ่งที่เสื่อมศีลธรรม

จากการที่บุคคลอื่นและเกย์ด้วยกันมองเกย์ มักได้ยินคำกล่าวเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
ไซเบอร์ของเกย์นั้น

“...บ๊ิก..ไปเล่นแคมฟร็อกจิก (จิบ) ชายหล่าว...” (พีต้า, 2552 : สัมภาษณ์)

“...แซร์...คินนี้เล่นเอ็มหาชายอีกแล...” (พีบิก, 2552 : สัมภาษณ์)

จากข้อมูลข้างต้นสะท้อนความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดที่มีต่อเกย์ที่เข้าไปในพื้นที่
ไซเบอร์ซึ่งมีวัตถุประสงค์เน้นในเรื่องของการหาคู่เพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นสำคัญ ทั้งที่พื้นที่
แห่งนี้สามารถใช้ประโยชน์ได้ในรูปแบบอื่น ๆ อีกมากมาย อาทิ เป็นพื้นที่ระบายความเครียด สร้าง
เพื่อนใหม่ให้กับเกย์ อีกทั้งยังแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันได้ อีก นอกจากนี้เกย์ใช้พื้นที่แห่งนี้ใน
การเผยแพร่พรางตัวตนของตนเองอย่างไร เหตุใดเกย์ออกสาวบางคนจึงกลับกลายร่างเป็นชายหนุ่ม
เมื่อเข้าไปสู่โลกไซเบอร์ และมีตัวตนอื่น ๆ อีกหรือไม่ที่เกย์ไม่แสดงออกในโลกแห่งความเป็นจริง

บทนี้จึงเป็นการนำเสนอพื้นที่ไซเบอร์ของเกย์กับความหมายทางสังคมที่นำไปสู่
การสร้างนิยามความหมายจากบุคคลอื่นรวมทั้งเกย์ด้วยกันและตัวเกย์เองว่า พื้นที่เอ็มเอสเอ็นเกย์หา
เพื่อนเกย์และแคมฟร็อกชายรักชายเป็นพื้นที่ที่ใช้เพื่อเน้นในเรื่องเพศเพื่อหาคู่ในการมีเพศสัมพันธ์
เท่านั้นจริงหรือไม่ โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็นสองประเด็น คือ ประเด็นแรกเป็นการสร้าง
ความหมายพื้นที่ไซเบอร์ที่กลุ่มเกย์เข้าไปใช้อันเป็นพื้นที่ที่สังคมมักจะให้ความหมายว่าเป็นพื้นที่
แห่งความไม่ปกติและเสื่อมศีลธรรม พื้นที่ไซเบอร์นี้ ได้แก่ บอร์ดเอ็มเอสเอ็นเกย์และแคมฟร็อก
ชายรักชาย รวมถึงเว็บไซด์เกย์ แท้จริงแล้วบุคคลอื่นในสังคมและเกย์ให้นิยามความหมายกับพื้นที่
ไซเบอร์เหล่านี้ว่าอย่างไร ส่วนประเด็นที่สองเป็นการนำเสนอการแสดงตัวตนของเกย์ในพื้นที่
ไซเบอร์ ซึ่งเกย์มีการเผยแพร่พรางตัวตนของตนเองบนโลกแห่งจินตนาการเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม
ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

เกี่ยวกับการสร้างนิยามความหมายผ่านพื้นที่ไซเบอร์

แม้ว่าพื้นที่ไซเบอร์เป็นพื้นที่ในโลกแห่งจินตนาการที่ไม่สามารถสัมผัสได้จริง แต่บางครั้งพื้นที่แห่งนี้กลับสร้างโลกเสมือนจริงที่ให้ความรู้สึกกับผู้ใช้ เหมือนว่าได้อยู่บนโลกแห่งความเป็นจริง บางครั้งเกิดความสัมพันธ์ภายในชุมชนบนโลกแห่งนี้ โดยการสื่อสารผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งตัวตนของสมาชิกเลื่อนไหลและแปรเปลี่ยนไปได้หลายรูปแบบ ความพิเศษของโลกแห่งนี้คือการที่บุคคลสามารถเลือกเปิดเผยตัวตนบางอย่างแสดงบนพื้นที่สาธารณะในขณะเดียวกันก็ปกปิดตัวตนบางอย่างไว้ และด้วยความพิเศษของโลกไซเบอร์นี้เองจึงทำให้ไม่สามารถทราบตัวตนของบุคคลที่แสดงออกมาผ่านการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตนั้นเป็นตัวตนที่แท้จริงบนโลกแห่งความเป็นจริงหรือไม่ บางครั้งอาจจะเป็นตัวตนที่บุคคลนั้นเผยออกมาในโลกแห่งจินตนาการนี้ ซึ่งอาจจะต้องซ่อนเร้นตัวตนนี้ไว้ในโลกของความเป็นจริงด้วยวัตถุประสงค์ใดก็ตาม

ผู้วิจัยได้แบ่งการสร้างความหมาย “เกย์” ผ่านพื้นที่ไซเบอร์ออกเป็น 2 หัวข้อใหญ่ คือ เอ็มเอสเอ็น : พื้นที่ในจินตนาการกับการสร้างความหมาย “เกย์” และ “แคมฟร็อกชายรักชาย” กับการสร้างนิยามความหมายให้กลุ่มเกย์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. เอ็มเอสเอ็น : พื้นที่ในจินตนาการกับการสร้างความหมาย “เกย์”

กลุ่มเกย์ใช้พื้นที่แห่งโลกไซเบอร์นี้ในการสร้างความสัมพันธ์จนเกิดเป็นชุมชนออนไลน์ ซึ่งถูกสังคมสร้างความเป็นอื่นว่าเป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวสำหรับชายรักชาย ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องทราบถึงการให้นิยามความหมายของบุคคลทั่วไป และบุคคลที่เป็นชายรักเพศเดียวกันว่าพวกเขาเหล่านั้นได้ให้นิยามความหมายกับพื้นที่เฉพาะนี้อย่างไร ซึ่งพื้นที่ไซเบอร์เฉพาะกลุ่มเกย์นั้นมีอยู่มากมาย แต่ผู้วิจัยเลือกพื้นที่ของเว็บไซต์โพสท์จิง คอท คอมและเว็บ ไซส์ไทยจีเอ็มซีเป็นตัวอย่างของพื้นที่ที่แสดงให้เห็นถึงตัวตนของเกย์บนโลกไซเบอร์

ผู้วิจัยแบ่งการสร้างความหมาย “เกย์” บนพื้นที่เอ็มเอสเอ็นออกเป็นประเด็นย่อย 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก คือ โพสท์จิง คอท คอม : พื้นที่ที่ถูกสร้างความหมายให้เป็นเครือข่าย “เกย์หาเพื่อนเกย์” ส่วนประเด็นที่สอง คือ เว็บไซส์ไทยจีเอ็มซี : พื้นที่โพสท์ภาพชายหนุ่มและหาเพื่อนเมียส์ของชาวสีรุ้ง และประเด็นที่สาม คือ ไทยจีเอ็มซีและโพสท์จิง : พื้นที่สาธารณะที่กลายเป็นพื้นที่เฉพาะชายรักชายภายใต้วาทกรรมเกย์ตะวันตก มีรายละเอียดดังนี้

1.1 โพสต์จิ้ง คอท คอม¹ : พื้นที่ที่ถูกสร้างคามหมายให้เป็นเครือข่าย “เกย์หาเพื่อนเกย์”

พื้นที่โพสต์จิ้ง คอท คอมเป็นพื้นที่ในจินตนาการที่ถูกสร้างคามหมายให้กับเกย์ในการเชื่อมโยงกับเว็บไซต์อื่น เพื่อค้นหาเพื่อนเกย์ด้วยกัน เป็นลักษณะของการข้ามเขตแดนไปมาในพื้นที่ต่าง ๆ ได้ โดยมองไม่เห็นเส้นเขตแดน ดังจะเห็นได้ว่าในพื้นที่โพสต์จิ้ง คอท คอม ประกอบด้วย หน้าแรกของเว็บไซต์โพสต์จิ้ง คอท คอม (Postjung.com) เป็นเว็บไซต์ที่มีรายละเอียดเกี่ยวข้องกับการให้ความบันเทิงของชายหญิงทั่วไป มีลิงค์หรือการเชื่อมต่อกับหมวดต่าง ๆ อาทิ วีดีโอ ดูหนัง ฟังเพลง เกมส์ อัลบั้ม โหวต โพสต์รูป (Pic Post) ไดอารี่ แต่งรูป หาเพื่อน เว็บบอร์ด รวมข่าว หัวข้อเด่น (Hot Topic) มาร์เก็ต รถมือสอง แม้ว่าพื้นที่ไซเบอร์จะเป็นพื้นที่สาธารณะแต่ในพื้นที่สาธารณะเหล่านี้กลับถูกสร้างคามหมายจากเจ้าของเว็บไซต์โพสต์จิ้ง คอท คอม ซึ่งเปลี่ยนพื้นที่สาธารณะให้กลับกลายเป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวสำหรับกลุ่มเกย์ เนื่องจากในลิงค์ของการหาเพื่อนเอ็มเอสเอ็น จะมีหัวข้อ เกย์ (Gay) หาเพื่อนเกย์ ซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มชายรักชายที่เกิดขึ้นในพื้นที่เสมือนจริง โดยไม่จำเป็นต้องเป็นพื้นที่สาธารณะที่เป็นพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ในโลกแห่งความเป็นจริง

เมื่อคลิกเข้าไปในหัวข้อ เกย์ (Gay) หาเพื่อนเกย์ พบว่า มีรายชื่อเอ็มเอสเอ็น (MSN List) : เกย์หาเพื่อนเกย์ รายชื่อที่แสดงบนบอร์ดของรายชื่อเอ็มเอสเอ็น : เกย์หาเพื่อนเกย์ ผู้ที่ต้องการ โพสต์เพื่อให้ตนเองมีรายชื่อบนบอร์ดนี้หากเป็นผู้ที่ไม่เคยโพสต์มาก่อนจะต้องกรอกรายละเอียดการโพสต์เสียก่อน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (รูปภาพประกอบ 8)

¹โพสต์จิ้ง คอท คอม เป็นเว็บไซต์หนึ่งในอินเทอร์เน็ตที่กลุ่มเกย์บางกลุ่มใช้พื้นที่นี้ในการสร้าง ความสัมพันธ์กับเพื่อนเกย์ด้วยกัน

เกย์ Gay Msn List

การ Post จะแสดงเฉพาะ 200 list ล่าสุด

* E-mail/Msn มีกล้อง

ต้องการคุยกับ เรื่อง

ชื่อ/ข้อความ

อายุ เพศ ชาย หญิง

กลุ่ม หาเพื่อน ชาย-หญิง
 Gay หาเพื่อนเกย์
 Lesbian หาเพื่อนเลสเบียน

ห้ามโพสต์ข้อความลามกอนาจาร หรือโพสต์ในเชิงธุรกิจ
 มิฉะนั้น E-mail ท่านจะถูกลบ และ Block
 ขอความร่วมมือ โพสต์ข้อความสุภาพ เพื่อสร้างสรรค์สังคมให้น่าอยู่ ขอขอบคุณค่ะ :)

ภาพประกอบ 8 แบบฟอร์มการกรอกรายละเอียดการ โพสต์ในบอร์ดเอ็มเอสเอ็นเกย์
 ที่มา : หาเพื่อน หาแฟน Msn List, 2552

ข้อความคำว่า “เอ็มเอสเอ็น (MSN)” เป็นส่วนที่ให้การออกอีเมลล์ที่ผู้โพสต์ต้องการให้ติดต่อกลับผ่าน โปรแกรมเอ็มเอสเอ็น เมสเซนเจอร์ คำว่า “มีกล้อง” เป็นส่วนที่แสดงว่าผู้โพสต์ที่มีกล้องที่ใช้สนทนาผ่านอินเทอร์เน็ตหรือไม่ ข้อความว่า “ต้องการคุยกับใคร” หมายถึงผู้โพสต์ที่ต้องการสนทนากับเพศใดซึ่งมีข้อความให้ผู้โพสต์เลือก ได้แก่ ใครก็ได้ ผู้ชายและผู้หญิง “เรื่องอะไร” หมายถึง ผู้โพสต์ที่ต้องการสนทนาเรื่องอะไร มีคำตอบให้เลือกหลากหลาย ได้แก่ อะไรก็ได้ บันเทิง ความรัก การเรียน การงาน ส่วนคำว่า “ชื่อหรือข้อความ” เป็นส่วนที่ผู้โพสต์ต้องการกรอกรายละเอียดที่ต้องการแสดงบนบอร์ดเอ็มเอสเอ็น ถัดลงมาจะให้การกรอกรายละเอียดของอายุและเพศสุดท้ายเป็นการเลือกกลุ่มเพื่อน ได้แก่ เพื่อนชาย-หญิง เกย์และเลสเบียน การกรอกรายละเอียดการโพสต์ในบอร์ดเอ็มเอสเอ็นนี้แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนพื้นที่สาธารณะในโลกไซเบอร์ที่กลุ่มคนหรือบุคคลใดจะเข้ามาใช้ก็ได้ ให้กลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์ที่จะต้องกรอกข้อมูลเพื่อเข้าสู่พื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะกลุ่มนี้ก่อน

ข้างล่างแบบฟอร์มของการกรอกรายละเอียดรายชื่อเอ็มเอสเอ็นนั้นจะมีข้อความที่กล่าวเตือนว่า “ห้ามโพสต์ข้อความลามกอนาจาร หรือโพสต์ในเชิงธุรกิจ” แต่ใน

บอร์ดเอ็มเอสเอ็นก็มีผู้โพสต์ที่โพสต์ข้อความลามกอนาจารหรือโพสต์ในเชิงธุรกิจอยู่อีก ตัวอย่างเช่น

“...เ_ด (มีเพศสัมพันธ์) จังคับใครว่างมาผมหน่อยคับ...”

“...เ_ด (มีเพศสัมพันธ์) หมู่ไฮสุขุมวิท...”

“...บางกะปิ สุขาฯ : หากสนใจดี ผมหาตางเรียน (หาเงินเรียน)...”

จากข้อความแสดงให้เห็นถึงการต่อสู้ ต่อรองกฎ กติกา ที่สร้างขึ้นมาจากควบคุมสมาชิกที่เข้ามาเล่น แต่เกย์ก็ยังสามารถขัดขึ้นโดยต่อสู้ ต่อรองกับกฎโดยที่ผู้ควบคุมไม่สามารถป้องกันหรือแก้ไขได้โดยการโพสต์ข้อความลามกอนาจารและโพสต์เชิงธุรกิจ ซึ่งมีเพียงเกย์บางส่วนที่แสดงข้อความเช่นนี้ โดยการต่อรองใช้กลวิธีการแทรกตัวในพื้นที่อำนาจ นั่นคือเจ้าของพื้นที่ของเอ็มเอสเอ็นเกย์หาเพื่อนเกย์ ที่มีกฎ กติกา ระเบียบควบคุมอยู่ แต่การแฝงตัวนี้เป็นการต่อต้าน โดยรอจังหวะและ โอกาสที่ฝ่ายอำนาจอ่อนกำลัง จึงใช้ช่วงขณะนั้นฉกฉวยประโยชน์จากอำนาจ นั่นคือ การโพสต์ข้อความลามกอนาจารและโพสต์เชิงธุรกิจ

เมื่อกรอรายละเอียดการ โพสต์เอ็มเอสเอ็นเรียบร้อยแล้ว หากเป็นการโพสต์ครั้งแรกทางเว็บไซต์จะส่งลิงค์ยืนยันการ โพสต์ไปยังอีเมลล์ของผู้โพสต์ และผู้โพสต์ต้องยืนยันการ โพสต์ตามรายละเอียดที่ทางเว็บไซต์นี้แจ้งมาถือว่าเสร็จสิ้นกระบวนการของการ โพสต์ โดยตรวจ สอบจากรายชื่อบนบอร์ดเอ็มเอสเอ็นซึ่งจะแสดงอีเมลล์ ชื่อความ อายุและเพศของผู้โพสต์ การยืนยันนี้ถือว่าการ ป้องกันการกลั่นแกล้งหรือวัตถุประสงค์ที่ไม่ดี โดยการโพสต์อีเมลล์ลงบนบอร์ด โดยที่เจ้าของอีเมลล์ไม่ยินยอมให้ โพสต์ซึ่งการยืนยันเป็นการยืนยันในครั้งแรกของการ โพสต์ เท่านั้น การ โพสต์ครั้งต่อไปอีเมลล์ของผู้โพสต์จะขึ้นบนบอร์ดเอ็มเอสเอ็น โดยอัตโนมัติภายในระยะเวลา 3 เดือน

Msn List : Gay หาเพื่อนเกย์		
E-mail	ชื่อ/ข้อความ	อายุ เพศ
	หาคนไรคู่เหมือนกานคุดกั้นคร๊าฟ	20 ช
	ม ปลาย wwwwwwกั้นคราบ	- ช
	ดึกแล้วผมน่ารักใครน่ารักแมน ๆสูง	22 ช
	กลองคุดกั้น	
	หาตางค่าห้องขาวตี รุกลาดพร้าวขอ	21 ช
	คนมีกลอง/รูป	
	หาแฟนน้องมัธยม มหาลัย กทม คับ	27 ช

ภาพประกอบ 9 ตัวอย่างบอร์ดอีเมลเอนของรายชื่ออีเมลเอน : เกย์หาเพื่อนเกย์

ที่มา : Msn List : Gay หาเพื่อนเกย์, 2552

บนบอร์ดอีเมลเอนของ รายชื่ออีเมลเอน : เกย์หาเพื่อนเกย์ แสดงรายละเอียดของรายชื่อของผู้โพสต์ (รูปภาพประกอบ 9) ได้แก่ อีเมล (E-mail) ชื่อหรือข้อความ อายุ และเพศ

อีเมล เป็นรายละเอียดที่แสดงชื่ออีเมลของผู้โพสต์ที่เข้ามาโพสต์ในบอร์ดอีเมลเอนเกย์ มีไว้สำหรับให้ผู้ที่เข้ามาชมบอร์ดอีเมลเอนซึ่งสนใจติดต่อกับผู้โพสต์ที่ตนต้องการสนทนาและต้องใช้การสนทนาผ่านโปรแกรมอีเมลเอน เมสเซนเจอร์ ซึ่งหากรายชื่ออีเมลใดมีกลองจะแสดงรูปกลองข้างหน้าของรายชื่อนั้น

ชื่อหรือข้อความ เป็นส่วนที่เกย์ใช้เป็นพื้นที่สำหรับแสดงตัวตนที่เผยออกมาในรูปของตัวอักษรซึ่งอาจจะเป็นตัวตนบนโลกแห่งความเป็นจริงหรือไม่ก็ได้ โดยรายละเอียดส่วนใหญ่มักจะแสดงชื่อของผู้โพสต์ วัตถุประสงค์ของการเข้ามาโพสต์ ที่อยู่ ภูมิลำเนา หรือสถานศึกษา เพศวิถีหรือบทบาททางเพศ รูปร่างหน้าตาคร่าว ๆ ของผู้โพสต์และคู่สนทนาที่ผู้โพสต์ต้องการสนทนา

อายุและเพศ อายุส่วนใหญ่ของผู้โพสต์จะอยู่ในช่วง 18-35 ปี (ข้อมูลจากเดือนมิถุนายน-เดือนกรกฎาคม ปีพ.ศ. 2552) ส่วนเพศเป็นเพศชายทั้งหมด แต่ก็มีผู้โพสต์บางคนมีอายุน้อยกว่าหรือมากกว่าช่วงอายุที่กล่าวมา ตัวอย่างเช่น “...เด็กชด อายุ 15 ว่างจิงๆ...”

ข้อความที่เกย์โพสต์ลงบนบอร์ดอีเมลเอน เป็นการนำเสนอตัวตนของผู้โพสต์หรือคุณสมบัติของคู่สนทนาเพื่อวัตถุประสงค์บางอย่างที่เป็นประโยชน์กับตัวเกย์เอง

ตัวอย่างที่แสดงชื่อหรือข้อความที่แสดงชื่อของผู้โพสต์ ได้แก่

“...ย่นคับใครว่างมาหาผมหน่อย...”

“...ฮ้วนคับ น่ารัก หาแฟนที่ไม่ต้องหน้าตาดี...”

ตัวอย่างข้อความที่แสดงวัตถุประสงค์ของการโพสต์ ได้แก่

“...หาเพื่อนคุย เมวอะ...” มีวัตถุประสงค์เพื่อหาเพื่อนคุย หากู้รักหรือหากู้เพื่อมีเพศสัมพันธ์ซึ่งการหาเพื่อนนั้นอาจแฝงความหมายของการหากู้เพื่อมีเพศสัมพันธ์ก็ได้ หรืออาจเน้นการหากู้เพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศ ได้แก่

“...ไป 2 หาเพื่อนหมุกกัน ตอนนี้เซียงใหม่...” ข้อความนี้หมายความว่า ไปเซกชวลหรือชายรักสองเพศสองคนต้องการหากู้เป็นชายรักชายเพื่อมีเพศสัมพันธ์แบบหมุก

“...หาแฟนครับ ใครว่างคุยกานนะ นนทบุรี...”

“...ตีหาเพื่อนเล่นกล่องโชว์เรือนร่างหรืออาจโชว์เปลือย” เป็นข้อความที่แสดงถึงการโพสต์เพื่อต้องการเพื่อนเล่นกล่องโชว์เรือนร่างหรืออาจโชว์เปลือย

“...หาเพื่อนคุย เทียวเฮฮา เราน่ารัก อีอิ...”

ตัวอย่างข้อความที่แสดงข้อมูลเกี่ยวกับที่อยู่ ภูมิภาค หรือสถานศึกษา ได้แก่

“...เซียงรายไปเหมือนกันคุยกันคับ...” หมายถึง ผู้โพสต์ต้องการเพื่อนคุยที่อยู่ที่เซียงรายเป็นไปเซกชวลเหมือนกันกับตนสนทนาผ่านเอ็มเอสเอ็น

“...เรียนวิศวะโคราช หาเพื่อนคุยกันครับ ออนอยู่ๆ...” หมายถึง ผู้โพสต์กำลังศึกษาอยู่คณะวิศวะในจังหวัดนครราชสีมา ต้องการหาเพื่อนสนทนาทางเอ็มเอสเอ็นเป็นวัตถุประสงค์หลัก

“...ห้องว่าง รม 53 ลาดพร้าว 112 ใ้ (ใกล้) เคียงมันกันคับ...” หมายถึง ผู้โพสต์มีห้องว่างอยู่แถวราม 53 ลาดพร้าว 112 ผู้ที่อยู่แถวนี้สามารถมันกัน อาจเน้นเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นหลัก

บางครั้งการแสดงที่อยู่ ภูมิลำเนา หรือสถานศึกษาอาจเป็นพื้นที่ที่ผู้โพสต์อาศัยดำรงชีวิตอยู่หรืออาจเป็นพื้นที่ของกลุ่มสนทนาที่ผู้โพสต์ต้องการหา ได้แก่

“...ปิ่นเกล้าคุยกัน...”

“...ขอนแก่น_คุยกันคับ...”

“...ยะลา ปัตตานี หาดใหญ่ หาเพื่อน คุยครับ...”

“...เด็กเอแบคหัวหมากคุยกัน (ขอที่เรียนเอแบคนะคับ)...”

ตัวอย่างข้อความที่แสดงข้อมูลเกี่ยวกับเพศวิถีหรือบทบาททางเพศ รูปร่างหน้าตาคร่าว ๆ ของผู้โพสต์และคู่ที่ต้องการสนทนาด้วย ได้แก่

“...ไบ คุยกันคับ...” หมายความว่า ผู้โพสต์ต้องการชายรักสองเพศมาสนทนาผ่านโปรแกรมเอ็มเอสเอ็น

“...ภูเก็ตตี๋หล่อหารับแมน ๆ ครับ...” หมายความว่า ผู้โพสต์ที่อยู่ภูเก็ตต้องการคู่สนทนาเอ็มเอสเอ็นที่มีลักษณะเป็นตี๋หน้าตาดี เป็นฝ่ายรับในการมีเพศสัมพันธ์แต่มีความเป็นชายสมชายไม่ออกสาว

“...หากิงไปผมยาวเซอร์ ๆ แมน ๆ กินเบียร์กัน ผมจ่ายเอง...” หมายถึง ผู้โพสต์ต้องการคู่สนทนาเอ็มเอสเอ็นที่เป็นฝ่ายรุกและเป็นชายรักสองเพศ มีความเป็นชายสมชาย

“...โบท ตัวเล็กน่ารักคับหาคนช่วยเหลือคนใจดีคอน(คอน)เมือง 24...” เป็นการแสดงถึงลักษณะของผู้โพสต์ว่าเป็นเกย์ทั้งรับและรุก มีรูปร่างตัวเล็กน่ารัก

“...หากิงโบทรุกที่อยากได้แมน ๆ มาสาทรๆ ไกส์เคียง สาว ๆ ไม่...” ผู้โพสต์ต้องการหาคู่สนทนาเอ็มเอสเอ็นที่เป็นเกย์โบทที่เน้นเป็นฝ่ายรุกมีความเป็นชายสมชายและต้องการผู้โพสต์ที่มีความเป็นชายสมชาย

“...สาว 2 มินมแต่ชอบรุกสนใจลาดพร้าว 1...” หมายถึง ผู้โพสต์เป็นสาวประเภทสองที่มีการทำนมแล้วแต่มีวิถีทางเพศเป็นฝ่ายรุก

“...FF wwwww ไปรุกเข้ามาด่วน เน้นไป...” ผู้โพสต์ต้องการคู่สนทนาเอ็มเอสเอ็นที่เป็นไปเซกชวลที่เป็นฝ่ายรุก

“...รับหล่อ ๆ หารูทหล่อ ๆ มา Phoncee หากัน เราโท(โทร)หาได้...” แสดงว่า ผู้โพสท์ มีเพศวิถีเป็นฝ่ายรับ หน้าตาดี และต้องการหาคู่สนทนาที่เป็นฝ่ายรุกที่มีหน้าตาดีเช่นกันเพื่อ สนทนาทางโทรศัพท์

“...ไปแมนหล่อเข้มหุ่นดี หาแฟนแมน ๆ หุ่นดี เหมือนกัน ปีนๆ...” หมายถึง ผู้โพสท์เป็นชายรักสองเพศที่มีรูปร่างหน้าตาดี ต้องการคู่สนทนาเอ็มเอสเอ็นเพื่อเป็นคู่รักที่มีความ เป็นชายสูงและมีรูปร่างดีเช่นกัน

จากข้อความของผู้โพสท์ข้างต้นแสดงให้เห็นถึงค่านิยมของเกย์ส่วนใหญ่ ในบอร์ดเอ็มเอสเอ็นเกย์ที่ต้องการคู่สนทนาที่มีรูปร่างหน้าตาดีและมีความเป็นชายสูง (แมน) เป็น สำคัญอันเป็นผลมาจากวาทกรรมเกย์ตะวันตกที่เกย์มักจะชอบผู้ชายที่รูปร่างหน้าตาดี มีกล้ามเนื้อ สมส่วนตามนายแบบบนปกนิตยสาร

มีข้อสังเกตว่าข้อความหลายข้อความแสดงให้เห็นความหลากหลายทาง เพศ เป็นการแสดงตัวตนที่ไม่ค่อยพบเจอในโลกแห่งความเป็นจริงที่บทบาททางเพศเป็นรูปแบบ ของคู่ตรงข้าม เช่น ชาย-หญิง ชาย-กะเทย¹ ชาย-เกย์² เกย์รุก-เกย์รับ³ ซึ่งเป็นมโนทัศน์ที่ยึดติดอยู่กับ รูปแบบทางเพศที่ตายตัว ไม่มีการเลื่อนไหลอันแสดงให้เห็นว่าพื้นที่ไซเบอร์นั้นเป็นพื้นที่ที่เกย์สามารถ ต่อรองกับอำนาจของวาทกรรมหลัก ได้แก่ วาทกรรมรักต่างเพศและวาทกรรมความเป็นหญิงชาย แท้ได้มากกว่าพื้นที่ทางสังคมทั่วไปที่เกย์ดำรงชีวิตอยู่ เป็นความพยายามที่ทำให้ก้าวพ้นความคิด แบบแบ่งขั้วตรงข้าม กล่าวคือ การสร้างนิยามหรือตัวตนเกย์ขึ้นมาใหม่นอกเหนือจากผู้หญิง ผู้ชาย ด้วยการสร้างตัวตนกะเทย เกย์รุก เกย์รับ และเป็นการต่อรองกับคู่ตรงข้ามที่ฝ่ายอำนาจคือรักต่างเพศ สร้างความหมายว่า รูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศจะต้องมีความสัมพันธ์คือ ชายกับหญิงเท่านั้น แต่มีคู่คู่ความสัมพันธ์อื่นที่หลากหลายสร้างขึ้นมาต่อรอง เช่น ชาย-กะเทย ชาย-เกย์รุก ชาย-เกย์รับ เกย์รุก-เกย์รับ

¹ ชาย-กะเทย หมายถึง ผู้ชายในทางเพศภาวะ ส่วนใหญ่เป็นชายรักสองเพศที่นิยามตนเองว่า ผู้ชาย ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางเพศกับกะเทยซึ่งเป็นชายรักชายที่มีเพศภาวะเป็นหญิง

² ชาย-เกย์ หมายถึง ผู้ชายในทางเพศภาวะที่มีเพศสัมพันธ์กับเกย์ซึ่งมีรสนิยมทางเพศคือชอบผู้ชายเท่านั้น

³ เกย์รุก-เกย์รับ หมายถึง เกย์รุกที่เป็นชายรักเพศเดียวกันที่มีบทบาทบนเตียงหรือในทางเพศสัมพันธ์เป็น ฝ่ายรุก เช่น การสอดใส่ลึงค์เข้าทางประตูหลังของอีกฝ่าย ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเกย์รับที่เป็นชายรักเพศ เดียวกันที่มีบทบาทบนเตียงเป็นฝ่ายรับ

แม้ว่าข้อความที่โพสต์ส่วนใหญ่มักจะแสดงถึงตัวตนของผู้โพสต์หรือผู้ที่โพสต์ที่ต้องการสนทนาที่มีรูปร่างหน้าตาลักษณะภายนอกที่ดี อาทิ ดีหล่อ หุ่นดี แมน ๆ และอายุไม่มาก ซึ่งเป็นตัวตนที่เกย์ส่วนใหญ่ให้คุณค่าหรือเป็นสิ่งที่ต้องการหา แต่มีเกย์บางคนที่มีรสนิยมแตกต่างจากคุณสมบัติที่เกย์ส่วนใหญ่ต้องการ ได้แก่

“...ผมชอบคนแก่ ผมรักคนแก่ครับ ลงพุงยิ่งน่ารักดี...”

“...wwwกัน ใครชอบอวบ/อ้วนเชิญครับ ชอบเท่านั้น...”

ข้อความนี้สะท้อนให้เห็นถึงการต่อรอง ต่อสู้กับวาทกรรมหลักในพื้นที่ไซเบอร์คือ วาทกรรมเกย์ตะวันตกที่เกย์จะต้องมีรูปร่างหน้าตาที่ดีและไม่แก่ โดยการโพสต์ข้อความที่สื่อว่า สนใจคู่รักหรือคู่สนทนาซึ่งแสดงคุณสมบัติที่เกย์โดยทั่วไปรังเกียจหรือไม่ต้องการ ได้แก่ ความมีอายุมาก อ้วน อันเป็นสิ่งที่แตกต่างจากเกย์อื่นที่มักจะสนใจบุคคลที่มีอายุน้อยกว่าหรือใกล้เคียงกัน อาจเป็นวัยเด็กหรือวัยรุ่น ตัวอย่างเช่น “...อายุ 15 หาเพื่อนคุยอายุพอๆ กันนะ...”

แม้ว่าอายุและเพศของผู้โพสต์จะปรากฏอยู่บนบอร์ดเอ็มเอสเอ็นแล้วก็ตาม แต่ก็มีผู้โพสต์ที่โพสต์ข้อความเกี่ยวข้องกับการแสดงอายุและเพศ ซึ่งเป็นการเน้นให้ทราบถึงอายุของผู้โพสต์ ตัวอย่างเช่น “...เชียงใหม่ อายุ 34 ปี ครับ ใจดี ขี้เหงา...”

บางครั้งมีผู้โพสต์ที่มีอายุน้อยปรากฏอยู่บนบอร์ดของเอ็มเอสเอ็นซึ่งเป็นอายุที่แตกต่างกับผู้โพสต์ส่วนใหญ่อย่างชัดเจน “...เด็กชล อายุ 15 ว่างจิง ๆ ๆ ๆ...” อายุนี้เป็นส่วนหนึ่งในความต้องการของผู้โพสต์หรือผู้ชมที่เข้ามาดูโพสต์บนบอร์ดเอ็มเอสเอ็น ซึ่งมักจะต้องการคู่สนทนาที่มีอายุน้อยกว่าหรือมีอายุใกล้เคียงกัน ซึ่งเป็นช่วงวัยเด็กและวัยรุ่น ตัวอย่างเช่น

“...เดอะ (เด็ก) ม.ปลาย มหาลัย ไครทม. คุยกัน 173/50...” ผู้โพสต์ที่มีอายุ 19 ปี แสดงให้เห็นว่าผู้โพสต์ซึ่งมีอายุ 19 ปีต้องการสนทนาเอ็มเอสเอ็นกับเด็กมัธยมปลายหรือมหาวิทยาลัยที่มีอายุอยู่ในช่วง 16-25 ปีซึ่งเป็นวัยที่ใกล้เคียงกันกับผู้โพสต์

“...หาเพื่อนคุยไม่เกิน 22 น่ารัก ๆ แมน ๆ ผมรับน่ารักคับ...” ผู้โพสต์ที่มีอายุ 21 ปี จะเห็นว่าผู้โพสต์จำกัดอายุของคู่สนทนาไม่เกินอายุที่ใกล้เคียงกับอายุของตนเอง

“...รังสิตหาน้องรับแมน ๆ คุยกันจริงใจครับขอไม่เกิน 24 ผม 29...” ผู้โพสต์ที่ไม่ระบุอายุบนบอร์ดเอ็มเอสเอ็น แสดงให้เห็นว่าผู้โพสต์ที่ต้องการสนทนากับบุคคลที่มีอายุน้อยกว่าตนเอง

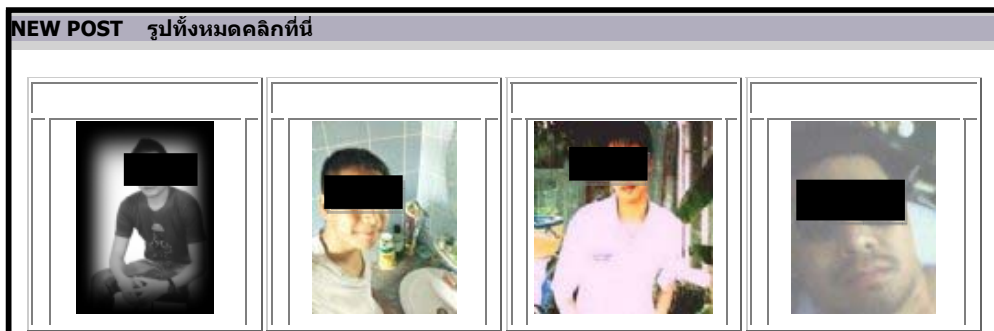
1.2 เว็บไซต์ไทยจีเอ็มซี : พื้นที่โพสต์ภาพชายหนุ่มและหาเพื่อนเม้าส์¹ ของชาวสี่รัฐ

เว็บไซต์ไทยจีเอ็มซีเป็นพื้นที่หนึ่งในโลกไซเบอร์ที่เป็นพื้นที่สาธารณะที่ ถูกสร้างความหมายจากกลุ่มเกย์ให้กลับกลายเป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับชาวสี่รัฐ ซึ่ง “ชาวสี่รัฐ” เป็นอีก คำเรียกหนึ่งที่ใช้เรียกกลุ่มเกย์ ซึ่งมีความหมายว่า มีชีวิตชีวา ร่าเริงและหลากหลายตั้งสี่รัฐ (หลิน นามแฝง, 2552) ซึ่งพื้นที่แห่งนี้ที่เป็นพื้นที่หนึ่งที่ชาวสี่รัฐเข้ามาใช้ กอปรกับภายในเว็บไซต์นี้มีสีสัน ที่หลากหลายและภาพที่น่าเสนอนั้นมักจะแสดงถึงความเป็นเกย์ เช่น ภาพ โฆษณาและภาพต่าง ๆ ในหน้าแรกของเว็บไซต์เป็นภาพชายหนุ่มที่แสดงเรือนร่างแห่งความเป็นชาย อันเป็นอิทธิพลมาจาก วาทกรรมเกย์ตะวันตกที่เกย์มักจะชอบผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาดี จึงเหมาะกับการเป็นพื้นที่ของชาว สี่รัฐ นอกจากนี้พื้นที่เว็บไซต์ไทยจีเอ็มซีเป็นเว็บไซต์ที่กลุ่มเกย์มักจะเข้ามาใช้เพื่อผ่อนคลาย ความตึงเครียด ด้วยการชมภาพผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาดี อีกทั้งยังเป็นพื้นที่สำหรับสนทนาผ่าน เอ็มเอสเอ็นด้วยบอร์ดเอ็มเอสเอ็นเกย์ และการโพสต์รูปเกย์ ดังมีรายละเอียดของเนื้อหาสาระดังนี้

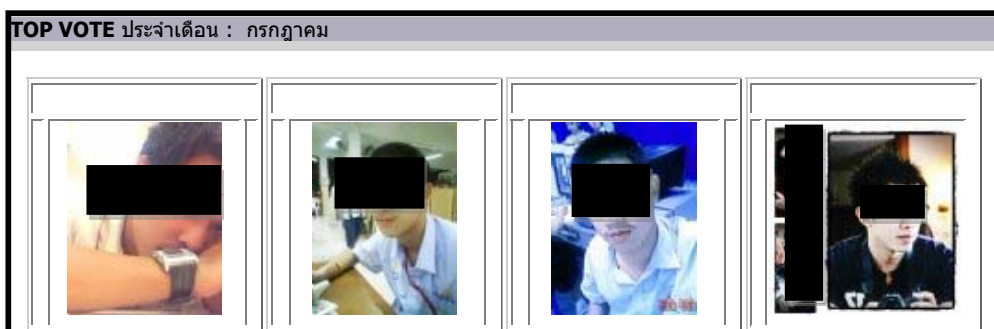
ภายในเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซีมีเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มชายชาวสี่รัฐ หรือกลุ่มเกย์เป็นส่วนใหญ่ หน้าแรกของเว็บไซต์ประกอบด้วยลิงค์หลายส่วนทั้งการ โพสต์รูป (Picture Post) เว็บบอร์ด (Webboard) ห้องแกลเลอรี (Gallery Room) บอร์ดเอ็มเอสเอ็น (MSN Board) เว็บโดยตรง (Web Directory) โฆษณา (Advertising) และล็อกอิน (Login) แต่ลิงค์ที่เกย์ มักจะเข้าไปใช้ได้แก่ บอร์ดเอ็มเอสเอ็น การโพสต์รูป และห้องแกลเลอรี ซึ่งลิงค์เหล่านี้เกย์ใช้เป็น พื้นที่ในการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่หลากหลายทั้งการหาเพื่อนคุย หา คู่ ผักผ่อนคลายความเหงาหรือคลายความเครียด

หน้าแรก (Home) ประกอบด้วยพื้นที่หลายส่วน ได้แก่ ส่วนแรกเป็นพื้นที่ โฆษณาต่าง ๆ ซึ่งเป็นโฆษณาที่เกี่ยวกับการสร้างเสริมความเป็นชาย สถานที่ท่องเที่ยว ผับ บาร์ เกย์ ต่าง ๆ ส่วนที่สองเป็นข่าวเด่นสถานการณ์ร้อน เป็นข่าวทั่วไปแต่มักจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชาว เกย์เป็นส่วนใหญ่มีทั้งข่าวบันเทิงและข่าวทั่วไป ส่วนที่เป็นพื้นที่สำหรับสมัครเป็นสมาชิก (Register Member) และ การลงชื่อเข้าใช้ของสมาชิก (Member Login) เป็นพื้นที่สำหรับให้เกย์ได้สมัครเป็น สมาชิกของเว็บไซต์เพื่อได้สิทธิพิเศษบางอย่างที่บุคคลที่ไม่ได้เป็นสมาชิกไม่ได้สิทธินั้น

¹ เม้าส์ หมายถึง การสนทนาผ่าน โปรแกรมเอ็มเอสเอ็น

ภาพประกอบ 10 รูปโพสที่ใหม่ของเว็บไซต์
ที่มา : New Post, 2552

ภาพประกอบ 11 ภาพที่มีคะแนนโหวตสูงสุดประจำเดือนกรกฎาคม
ที่มา : Top Vote ประจำเดือน, 2552

ภาพประกอบ 12 ภาพที่มีคะแนนโหวตสูงสุดประจำสัปดาห์
ที่มา : Top Vote ประจำสัปดาห์, 2552

ส่วนต่อไปเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับรูปโปสท์ ประกอบด้วย รูปโปสท์ใหม่ (New Post) (รูปภาพประกอบ 10) เป็นพื้นที่ที่แสดงรูปโปสท์ล่าสุด ซึ่งมักจะเป็นรูปผู้ชายเซ็กซี่ มีทั้งรูปถอดเสื้อหรือเปลือยแต่กางเกงใน อีกส่วนเป็นพื้นที่ที่แสดงคะแนนโหวตสูงสุดสัปดาห์และประจำเดือน (Top Vote) (รูปภาพประกอบ 11 และ 12) มักจะเป็นรูปที่ถ่ายให้เห็นใบหน้าและรูปร่างของผู้โปสท์ ซึ่งเป็นบุคคลที่มีรูปร่างหน้าตาดี

นอกจากนี้ยังมีเว็บไซต์เกย์ (Gay Website) เป็นลิงก์ที่เชื่อมต่อไปยังเว็บไซต์เกย์ อื่น ๆ อาทิเช่น แมน อัลบั้ม (Man Album) มูฟวี่ ฟอร์ ยู (Movie for You) ไทยแลนด์เอาท์ (Thailand Out) ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับกลุ่มชายรักเพศเดียวกันเป็นสำคัญ อีกทั้งมีลิงก์ที่เกี่ยวกับช่องทีวี/วิทยุ (Live : TV/Radio) ซึ่งมีช่องทีวีและวิทยุให้เลือกชมเลือกฟังมากมาย หลาก หลายช่อง แม้แต่ลิงค์สปอนเซอร์ (Link Sponser) ก็มี ส่วนใหญ่จะเป็นผู้สนับสนุนที่เกี่ยวข้องกับความเป็นชาย หรือเรื่องเพศ ได้แก่ ผู้ผลิตถุงยางอนามัย

MSN Board			
E-Mail	Message	Date Time	Age
	อยากมากหารุกมาเอา ก ท ม 08	12-07-2552 16:17	34 ปี
	เจียมๆไปกินหล้ามาหาเพื่อนแมน ๆ แลกกลอง	12-07-2552 16:10	25 ปี
	หาเพื่อนคุยคับ	12-07-2552 16:06	27 ปี
	เด็กสระบุรีมาแล้วหารัยทำกัน08	12-07-2552 16:03	18 ปี
	นวลจันทร์รามอินทราเสียบตวนคุยกัน	12-07-2552 15:58	29 ปี
	หาเพื่อนคุยแก้เหงาครับ	12-07-2552 15:55	28 ปี
	หาแฟนแฉวกทม.หรือนนท์แมน ๆไม่เกิน21	12-07-2552 15:47	22 ปี
	n_v (สำเร็จความใคร่) แลกก้อง	12-07-2552 15:45	26 ปี
	Boysวัย รุ่น กั บ ก . ว่า ย น้ า ตั ว จั ว MakeMoney-Bangkok.com	12-07-2552 15:42	20 ปี
	หาเพื่อนเสียวสวาริซัยฯ ขอที่มาได้ 08	12-07-2552 15:37	28 ปี
	โบทไม่ออกวางคุยกัน	12-07-2552 15:34	25 ปี
	รับอวอ้วน หาแฟนใบรก ผู้ใหญ่จิตใจ คุย ฟังธน	12-07-2552 15:29	21 ปี
	v_(สำเร็จความใคร่) ห้ามเรื่องมาก	12-07-2552 15:24	22 ปี
	คิง ตัวใหญ่ หาเพื่อนแมน ๆ หมู่ บางกะปิ	12-07-2552 15:22	24 ปี
	มาเอาก้อกสุดท้ายออกคินนี้ ไม่เกิน 24 ขอมี กลอง	12-07-2552 15:21	22 ปี

ภาพประกอบ 13 เอ็มเอสเอ็นบอร์ดในเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซี

ที่มา : MSN Board, 2552

ส่วนสุดท้ายของหน้าแรกของเว็บไซต์นี้คือ บอร์ดเอ็มเอสเอ็น (MSN Board) (รูปภาพประกอบ 13) มีรายละเอียดที่สำคัญ ได้แก่ ชื่ออีเมล (E-mail) ข้อความ (Message) อายุและเพศของผู้โพสต์ ซึ่งมีรายละเอียดไม่แตกต่างจากบอร์ดเอ็มเอสเอ็นของเว็บไซต์โพสท์จังมากนัก แต่ที่แตกต่างกันคือ บอร์ดเอ็มเอสเอ็นของเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซีเพิ่มรายละเอียดของวันที่และเวลา (Date Time) ที่โพสท์ และการโพสท์ครั้งแรกไม่ต้องยืนยันการโพสท์ซึ่งหากมีการลั่นแกล้งจากผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของอีเมลมาโพสท์ก็ย่อมทำได้ อีกทั้งข้อความของการโพสท์ยังแตกต่างออกไปเนื่องจาก เป็นข้อความที่ลามกอนาจารมากกว่าข้อความบนบอร์ดเอ็มเอสเอ็นของโพสท์จัง อีกทั้งยังมีการแสดงเบอร์โทรศัพท์ไว้ในข้อความเป็นส่วนใหญ่ แสดงให้เห็นว่าเว็บไซต์นี้เป็นเว็บไซต์สำหรับชาวเกย์โดยเฉพาะ เป็นพื้นที่เฉพาะกลุ่มหรือพื้นที่พิเศษสำหรับเกย์เนื่องจากพื้นที่ของเว็บไซต์เองก็มีความจำเพาะหรือเป็นพื้นที่ที่ปิดกั้นอยู่แล้ว พื้นที่รายละเอียดภายในเว็บไซต์จึงไม่จำเป็นต้องเป็นพื้นที่ที่ปิดกั้นอีก

รูปโพสท์ (Picture Post) เมื่อคลิกเข้าไปในรูปโพสท์ ทางเว็บไซต์จะขึ้นรายการรูปโพสท์ล่าสุด ซึ่งแต่ละรายการหรือรายชื่อประกอบด้วยรายละเอียดต่าง ๆ ได้แก่ รูปของผู้โพสท์ ข้อความที่โพสท์ ชื่อสมาชิก อีเมล วันที่เวลาที่โพสท์ จำนวนครั้งของผู้ชมที่เข้ามาชมและคะแนนโหวต

ดีดราบบหาแฟนฯ ครับขอไม่อ้วนและไม่ดำมากครับ [blacked out] [blacked out]@hotmail.com คุยกันครับ

สมาชิกชื่อ : [blacked out]

อี : [blacked out] ลี ผู้ชม : 1 ครั้ง โหวต : 0 คะแนน

โพสวันที่เวลา : 19-07-2552 14:44:33 PM new

เดือนหน้ากลับเมืองไทยครับ หาเพื่อนเที่ยวดราบบ 😊

สมาชิกชื่อ : [blacked out]

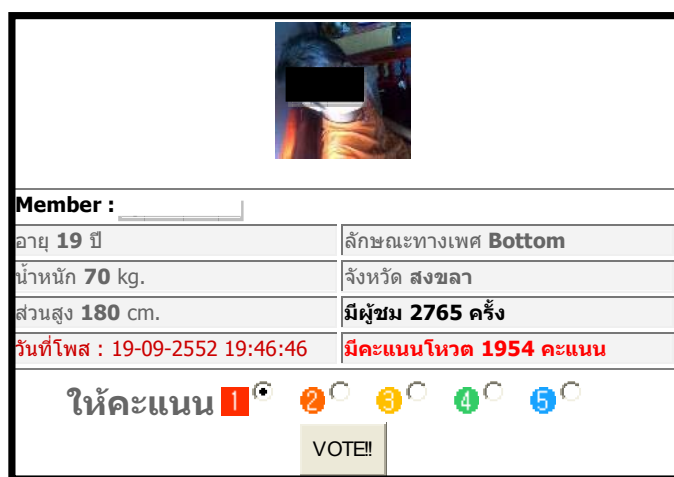
อี : [blacked out] บล ผู้ชม : 2 ครั้ง โหวต : 0 คะแนน

ภาพประกอบ 14 รูปโพสท์

ที่มา : Picture Post, 2552

รูปของผู้โพสต์ (รูปภาพประกอบ 14) เป็นรูปที่แสดงให้เห็นถึงรูปร่างหน้าตาของผู้โพสต์ มีลักษณะคล้ายกับการถ่ายแบบตามปกนิตยสารของนายแบบต่าง ๆ ซึ่งบางภาพเป็นภาพแสดงให้เห็นเพียงสัดส่วนของรูปร่างกล้ามเนื้อที่เปลือยส่วนบนของร่างกาย และมีบางภาพที่เป็นภาพซึ่งบุคคลบางคนมองว่าเป็นภาพลามกอนาจารคือรูปภาพผู้ชายที่เปลือยส่วนล่างของเรือนร่าง จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า รูปภาพที่โพสต์ ภาพที่มีคะแนนโหวตมากมักจะเป็นบุคคลที่มีรูปร่างหน้าตาดี กล่าวคือ มีลักษณะของความเป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคมที่มีหน้าตาคมเข้มหรือสะอาดสะอ้าน เก๋เลี้ยงกลาและมีรูปร่างที่มีกล้ามเนื้อสวยงามดูสมส่วน ไม่อ้วนหรือผอมจนเกินไป เป็นการสร้างความหมายให้กับพื้นที่ร่างกายด้วยการโพสต์รูปที่ดูดีทั้งส่วนของใบหน้าและรูปร่างเพื่อดึงดูดให้ผู้ที่เข้ามาในโลกโซเชียลแห่งนี้สนใจ

ข้อความที่โพสต์ มีลักษณะคล้ายกับข้อความของบอร์ดเอ็มเอสเอ็น กล่าวคือเป็นข้อความที่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับชื่อผู้โพสต์ วัตถุประสงค์ของการโพสต์ ที่อยู่ภูมิลำเนาหรือสถานศึกษา เพศวิถีหรือบทบาททางเพศ รูปร่างหน้าตาคร่าว ๆ ของผู้โพสต์และคู่สนทนาที่ผู้โพสต์ต้องการสนทนาด้วยหมายเลขโทรศัพท์ อีเมลติดต่อ ซึ่งจะเห็นได้ว่า รายละเอียดของข้อความที่โพสต์มักจะเป็นการนำเสนอตัวตนของผู้โพสต์ ซึ่งส่วนใหญ่จะนำเสนอตัวตนที่เป็นประโยชน์กับตนเอง อาทิ การบอกที่อยู่ของผู้โพสต์เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารกับคู่สนทนาหรือการบอกเพศวิถีก็เพื่อหาคู่สนทนาที่มีเพศวิถีสอดคล้องกับเพศวิถีของตน เช่น โพสต์ข้อความว่าเป็นรุกเพื่อหาคู่สนทนาที่มีเพศวิถีเป็นฝ่ายรับ

Member : _____	
อายุ 19 ปี	ลักษณะทางเพศ Bottom
น้ำหนัก 70 kg.	จังหวัด สงขลา
ส่วนสูง 180 cm.	มีผู้ชม 2765 ครั้ง
วันที่โพสต์ : 19-09-2552 19:46:46	มีคะแนนโหวต 1954 คะแนน
ให้คะแนน 1 2 3 4 5	
VOTE!!	

ภาพประกอบ 15 รายละเอียดของรูปโพสต์ในเว็บโซเชียลเอ็มซี
ที่มา : Picture Post, 2552

เมื่อคลิกที่รูปโปสท์จะขึ้นหน้าต่างใหม่ที่แสดงรายละเอียดของผู้โปสท์รูป (รูปภาพประกอบ 15) ได้แก่ ชื่อสมาชิก อายุ น้ำหนัก ส่วนสูง วันที่โปสท์ ลักษณะทางเพศ จังหวัด จำนวนผู้ชม และคะแนนโหวต ซึ่งจะมีให้เลือกคะแนนโหวต 5 ช่อง แต่ละช่องมีคะแนนเรียงกันคือ 1,2,3,4,5 และมีปุ่มกดเพื่อโหวตคะแนนให้รูปที่โปสท์ ผู้ที่ได้คะแนนโหวตมากที่สุดประจำสัปดาห์ก็จะได้ขึ้นหน้า คะแนนโหวตสูงสุดประจำสัปดาห์ ที่อยู่นั้นแรกของเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซี นอกจากนี้ ผู้เข้าชมรูปโปสท์สามารถค้นหารูปโปสท์โดยเฉพาะเจาะจงได้จาก พื้นที่ที่มีข้อความให้เลือกว่า จะเลือกค้นหา รูปโปสท์ของสมาชิกที่โปสท์ล่าสุด หรือสมาชิกที่คะแนนโหวตมากที่สุด หรือเลือกจากเดือนที่โปสท์ จังหวัดหรือชื่อสมาชิกก็ได้

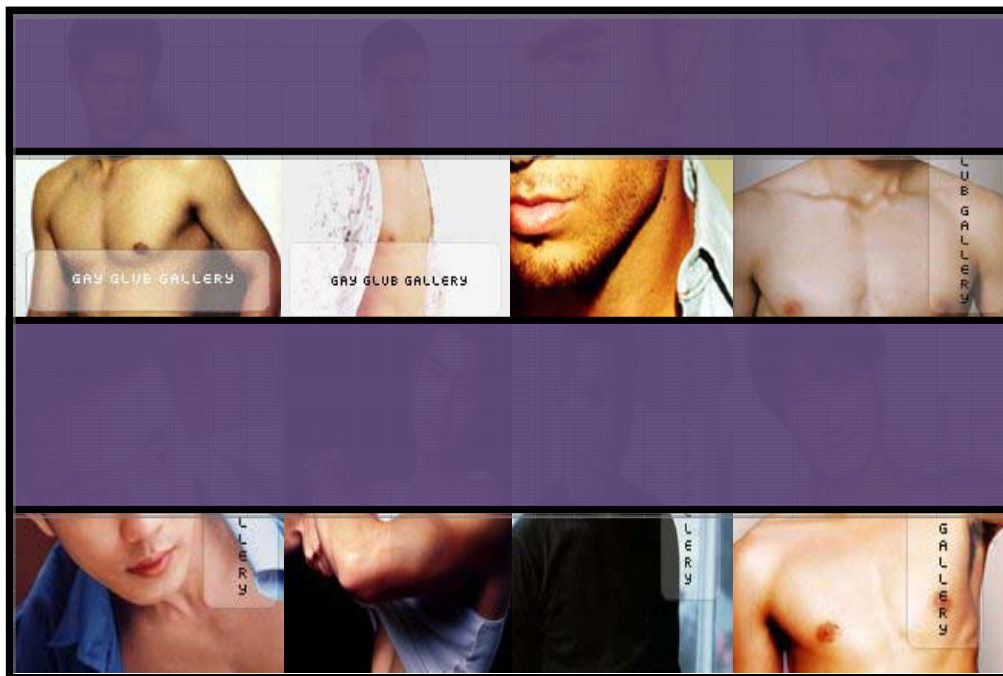
1.3 โปสท์จิงและไทยจีเอ็มซี¹ : พื้นที่สาธารณะที่กลายเป็นพื้นที่เฉพาะชายรักชายภายใต้วาทกรรมเกย์ตะวันตก

จากรายละเอียดข้างต้นที่กล่าวมา พบว่า เว็บไซต์โปสท์จิง คอท คอม ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่เสมือนว่าเป็นพื้นที่สาธารณะสำหรับบุคคลทุกเพศทุกวัยได้เข้าไปใช้ เนื่องจากมีลิงค์ต่าง ๆ ที่แสดงออกถึงเรื่องทั่วไปตามหมวดต่าง ๆ อาทิ วีดีโอ คู่มือ ฟังเพลง เกมส์ แด็กลับแทรกด้วยพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวของกลุ่มเกย์ นั่นคือ พื้นที่ของบอร์ดเอ็มเอสเอ็น ซึ่งเฉพาะเจาะจงลงไปถึงบอร์ดเอ็มเอสเอ็นของเกย์หาเพื่อนเกย์ เป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มที่เป็นชายรักเพศเดียวกัน เพื่อหาความสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ กับเพื่อนเพศเดียวกัน โดยใช้โปรแกรมเอ็มเอสเอ็น เมสเซนเจอร์ อันเป็นพื้นที่สาธารณะอีกพื้นที่หนึ่งที่โดยปกติบุคคลโดยทั่วไปจะใช้โปรแกรมนี้สำหรับสื่อสารซึ่งกันและกันในกลุ่มเพื่อนที่รู้จักมักคุ้นกันเป็นส่วนใหญ่ แต่กลุ่มเกย์กลับเปลี่ยนพื้นที่แห่งนี้ให้กลายเป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับหาความสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ทางเพศที่สังคมมักจะมองว่าเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม

ส่วนในเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซีซึ่งถือว่าเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์เนื่องจากเนื้อหารายละเอียดภายในเว็บไซต์เกี่ยวข้องกับกลุ่มชายรักเพศเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งสังเกตได้จากพื้นที่ของโฆษณาที่มักจะเป็นการขายสินค้าและบริการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเพศชายหรือความเป็นชาย ได้แก่ ยาบำรุงผม ขน คิ้ว เครา จอนให้หนวด กุญแจอนามัยยี่ห้อ

¹โปสท์จิงและไทยจีเอ็มซี หมายถึง เว็บไซต์โปสท์จิง คอท คอม และไทยจีเอ็มซี ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่เกย์มักเข้าไปเพื่อหาเพื่อนเกย์บนบอร์ดเอ็มเอสเอ็นในเว็บไซต์เหล่านี้

ต่าง ๆ สเปร์ยชะลอการหลัง ครีมหล่อลื่น สมุนไพรเพิ่มขนาดอวัยวะเพศชายและสมรรถภาพทางเพศ เครื่องมือบริหารกล้ามเนื้อให้องชาตแข็งตัวและอาหารเสริมเพิ่มกล้ามเนื้อ นอกจากนี้ยังมีโฆษณาเว็บไซต์เกี่ยวกับนายแบบ สถานที่เที่ยว ผับ บาร์ สำหรับกลุ่มชายรักชาย มีข้อสังเกตว่าเจ้าของสินค้าเล็งเห็นว่า กลุ่มเกย์เป็นลูกค้าสำคัญ ซึ่งอาจต้องการสินค้าเหล่านี้เพื่อให้ตนเองดูสมเป็นชาย ได้แก่ การเพิ่มกล้ามเนื้อหรือการเพิ่มขนาดอวัยวะเพศ อีกทั้งมีการจำหน่ายถุงยางอนามัยและอุปกรณ์เสริมอื่น ๆ ซึ่งกลุ่มเกย์ที่ส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นนี้จะต้องการสิ่งเหล่านี้ตามโฆษณาหรือไม่ แต่จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า เกย์บางคนแทบจะไม่สนใจพื้นที่โฆษณาเหล่านี้เนื่องจากไม่ใช่วัตถุประสงค์หลักของการเข้ามาใช้พื้นที่โซเชียลแห่งนี้ ทว่าสิ่งที่ดึงดูดใจให้เข้ามาในเว็บไซต์แห่งนี้ก็คือสินค้าที่เป็นเรือนร่างของชายหนุ่มที่สร้างภาพลักษณ์ให้ดูดีด้วยรูปร่างหน้าตาที่หล่อเหลา และมีกล้ามเนื้อที่ได้สัดส่วนดูสวยงาม กลายเป็นสินค้าที่ต้องตาต้องใจให้กับกลุ่มเกย์ผู้เข้ามาเลือกดูชม ซึ่งผลตอบแทนของเจ้าของเว็บไซต์ก็คือ มีผู้มาลงทุนเป็นผู้สนับสนุนเพื่อแลกกับการโฆษณากับสินค้าที่ผู้ลงทุนต้องการนำเสนอทางอินเทอร์เน็ต สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงกระบวนการกลายเป็นสินค้าของเรือนร่างชายหนุ่ม ทุกฝ่ายต่างมีการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน คือ ผู้เป็นเจ้าของเว็บไซต์ก็ได้เงินทุนสนับสนุนจากผู้ลงทุนโฆษณาที่ได้การตอบแทนเป็นการโฆษณาในเว็บไซต์และผู้เข้ามาใช้บริการก็เข้ามาดูฟรี โดยไม่ต้องเสียเงิน แลกกับคะแนน โหวตหรือความนิยมที่เจ้าของเว็บไซต์ได้จากผู้ใช้บริการ ซึ่งมีผลต่อการประชาสัมพันธ์โฆษณาในเว็บไซต์ ที่คาดว่า ผู้เข้ามาใช้บริการอาจจะเลือกซื้อสินค้าจากการประชาสัมพันธ์โฆษณา แสดงให้เห็นว่า การซื้อขายวัตถุหรือสินค้าในปัจจุบันไม่จำเป็นต้องแลกซื้อด้วยเงินอีกต่อไป แต่กลับใช้กลวิธีแลกเปลี่ยนโดยการประชาสัมพันธ์ โฆษณา และความนิยมแทนตัวเงิน

ภาพประกอบ 16 รูปภาพผู้ชายของห้องแกลเลอรีบนเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซี
ที่มา : Gallery, 2552

สำหรับห้องแกลเลอรี (ดูภาพประกอบ 16) เป็นห้องที่มีรูปภาพของ นายแบบหรือนักแสดงรูปร่างหน้าตาดี มีทั้งนายแบบไทย เอเชีย ตะวันตก ภาพผู้ชายเหล่านี้ส่วนใหญ่จะเป็นภาพแนวเซ็กซี่ คือมีการ โชว์ส่วนบนของร่างกายหรือนุ่งน้อยห่มน้อย นุ่งเพียงกางเกงใน ตัวเดียว อีกทั้งนายแบบแต่ละคนมีรูปร่างที่คล้ายนักกีฬา หุ่นดี มีกล้ามเนื้อสวยงามได้สัดส่วน ซึ่งภาพเหล่านี้เป็นภาพที่มาจากนิตยสารไทยหรือมาจากเว็บไซต์จากต่างประเทศซึ่งเว็บมาสเตอร์จะเป็นผู้ที่นำภาพชายหนุ่มเหล่านี้มาโพสต์ไว้และยินดีที่จะรับคำแนะนำจากผู้ชมหรือหากผู้ชมท่านใดมีภาพชายหนุ่มสามารถส่งไปให้ทางอีเมลล์ของเว็บมาสเตอร์ได้ ซึ่งภาพชายหนุ่มจะมีค่าบรรยายจากเว็บมาสเตอร์ถึงความ เป็นชาย การมีรูปร่างหน้าตาดี ไม่แก่หรือมีอายุมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่เก็ยส่วนใหญ่นำให้ลูกค้าหรือต้องการ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“...อัลบั้มนี้เป็นภาพชุดของ บ... (ชื่อนายแบบ) ถอดเสื้ออวดกล้ามเนื้อ ผมขอเรียกว่า กล้ามใส ๆ ก็แล้วกันครับ อายุยังน้อยแต่หุ่นเหลือเกิน เอ๊ย! เหลือเกินจริงๆเอามาฝากกันเช่นเคยนะ ครับ ลองดูเอาเองว่าน้องเขาน่ารักจริง ๆ...”

“...ภาพที่สอง กับเสื้อกำม (กล้าม) ลายสีดำแบบนี้ แต่ถ้าเป็นสีขาวบาง ๆ น่าจะเช็กรู้ดีกว่านี้ครับ ผมว่านะ...”

“...ภาพนี้ก็คือดีแท้ดีไปอีกแบบ ดูทุกอย่างมันใสจริงๆ ครับ ไม่รู้น้องเขาจะรู้หรือเปล่าว่ามีใครหลาย ๆ คน เขาปลื้มน้องอยู่ คุณละชอบหรือเปล่า...”

“...ภาพนี้ก็น่ารักครับ คนมันหุนดีดูยังไงก็ไม่มีล้นครับ ใจจะขาดเสียให้ได้...”

“...ภาพนี้แมนดีครับ บอกได้เลยว่าให้ตายเถอะจอร์จมันยอมมาเลย...”

“...อัลบั้มนี้เป็นภาพชุดของ หมุ่มเกาหลี่ ก...(ชื่อนายแบบ) ครับ น่ารักดี เท่อีกต่างหาก เอาใจสำหรับสมาชิกที่ชอบหมุ่มตี้ ๆ ครับ...”

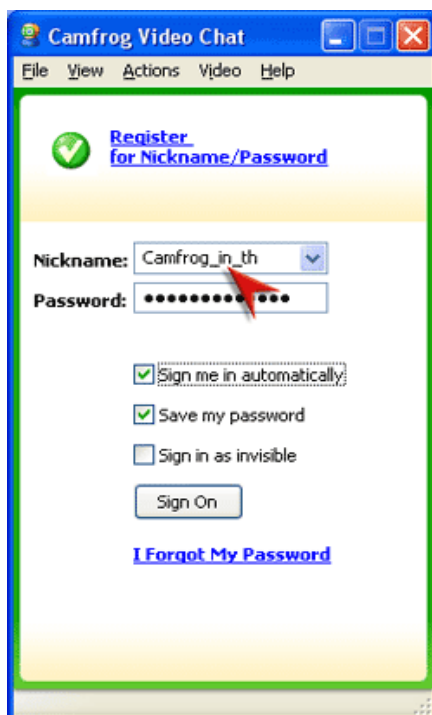
“...อัลบั้มนี้เป็นภาพชุด รวมหมุ่มตี้ดี ๆ เอามาฝากกันเช่นเคยครับ เริ่มกันที่รูปแรกหน้าตาคิดว่าน่าจะยังเด็กอยู่ ภาพถือว่าดูดี หน้าตาและรูปร่างดูแล้วเกินวัยจริง ๆ ครับกับหมุ่มตี้คนนี้...”

จากที่กล่าวมาข้างต้นพบว่า พื้นที่ที่เป็นส่วนของห้องแกลเลอรีในเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซีเสมือนว่าเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์ แต่เว็บมาสเตอร์นำภาพนายแบบชายหนุ่มซึ่งปรากฏอยู่บนพื้นที่สาธารณะสำหรับชายหญิงทั่วไปได้ดูชมบนโลกแห่งความเป็นจริง ได้แก่ นายแบบปกนิตยสาร หรือสื่อต่าง ๆ ให้กลับกลายเป็นภาพที่แสดงถึงความเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน ซึ่งเป็นตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้สร้างความเป็นอื่นให้ผู้ชายบางคนถูกกล่าวหาว่าเป็นเกย์โดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม แม้ว่าทางเว็บมาสเตอร์จะมีหมายเหตุแจ้งไว้แล้วก็ตามว่า “หมายเหตุ : รูปภาพที่นำมาแสดงในห้องแกลเลอรีเกย์ (Gay Club Gallery) จุดประสงค์เพื่อความบันเทิงเท่านั้น บุคคลในภาพไม่ได้มีความรู้สึกหรือรสนิยมรักร่วมเพศ หากแต่เป็นดารา นักร้อง นักแสดง ที่เป็นที่ยอมรับของหนุ่มสาวรักร่วมเพศ ขอขอบคุณครับ” ดังที่พบเห็นตามข่าวหนังสือพิมพ์หรือสื่อต่าง ๆ ที่นักแสดงหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตา หรือหุ่นดีเหมือนกับนายแบบเหล่านี้ก็ถูกกล่าวหาว่าเป็นเกย์ จากสิ่งที่กล่าวมาที่แสดงให้เห็นว่า มโนทัศน์เรื่องเพศภาวะที่มองเพียงลักษณะภายนอกของบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งยุคหนึ่งหรือกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งในสังคมอาจมองว่าลักษณะท่าทางของเกย์จะต้องไม่มีความเป็นชาย หรือมีลักษณะคล้ายผู้หญิง แต่ในมุมมองของกลุ่มคนอีกกลุ่มกลับมองว่า ผู้ชายที่มีลักษณะของความเป็นชายสมชาย คือลักษณะหนึ่งของความเป็นเกย์ ดังที่บุคคลบางคนกล่าวว่า “...พวกเล่นพิเรนสนั้น เกย์หมดแหละ...” (ไก่อ, 2551 : สัมภาษณ์) หรือ “...ที่สระว่ายน้ำ มีแต่เกย์เยอะจะตาย...” (เมย์, 2551 : สัมภาษณ์) มีข้อสังเกตว่าพื้นที่ที่พบเจอเกย์นั้นมักจะเป็นพื้นที่ที่มีการแสดงออกของความเป็นชายอันเป็นลักษณะเด่นที่ทำให้เกย์ชื่นชอบหลงใหล

ห้องแกลเลอรีแสดงให้เห็นถึงการต่อยอดกับวาทกรรมรักต่างประเทศ ด้วยการสร้างความหมายให้พื้นที่นี้เป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับเกย์ ซึ่งรูปภาพที่แสดงถึงความเป็นชายที่สมชายนี้ หากปรากฏอยู่บนพื้นที่สาธารณะทั่วไปก็ถูกสร้างความหมายจากกลุ่มชายหญิงว่าเป็นรูปภาพของชายรักต่างประเทศ แต่เมื่อภาพชายหนุ่มเหล่านี้ปรากฏในพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์ก็จะถูกสร้างความหมายจากกลุ่มเกย์ไปอีกนัยหนึ่ง คือเป็นรูปภาพของชายรักเพศเดียวกัน

2. “แคมฟร็อกชายรักชาย” กับการสร้างนิยามความหมายให้กลุ่มเกย์

พื้นที่แคมฟร็อกของชายรักชายเป็นพื้นที่สาธารณะที่กลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะของชายรักเพศเดียวกันดังจะสังเกตได้จากชื่อห้องที่มีคำว่า “เกย์” อันเป็นสิ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นพื้นที่สำหรับชายรักเพศเดียวกันเข้ามาท่องในโลกเว็บแคมนี้ ซึ่งผู้เล่นแคมฟร็อกจะต้องทราบการนิยามความหมายพื้นที่แคมฟร็อกซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ภาพประกอบ 17 ภาพหน้าตาต่างของการลงทะเบียนเพื่อเข้าสู่ห้องต่าง ๆ ในแคมฟร็อก

ที่มา : การใช้งาน CamFrog, 2552

ผู้เล่นแคมฟร็อกจะต้องมีโปรแกรมแคมฟร็อกซึ่งทางร้านอินเทอร์เน็ตทั่วไปมีไว้ให้ใช้ แต่ถ้าเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ตามบ้านหรือสำนักงานจำเป็นต้องดาวน์โหลดโปรแกรมแคมฟร็อกลงในเครื่องก่อน เมื่อมีโปรแกรมก็สามารถเข้าไปเล่นแคมฟร็อกซึ่งเมื่อคลิกเข้าไปในโปรแกรม ผู้ที่ไม่เคยเล่นต้องสมัครไอดี (ID) หรือสมัครสมาชิกก่อนโดยกดเลือกลงทะเบียนสำหรับชื่อ/รหัสผ่าน (Register for nickname /password) (รูปภาพประกอบ 17) โดยตั้งชื่อและรหัสผ่านขึ้นมาเอง ซึ่งจะมีรายละเอียดต่าง ๆ ให้กรอกมากมาย และผู้ใช้ต้องจำชื่อและรหัสผ่านนี้ไว้เพื่อนำไปใช้เล่นในครั้งต่อไปโดยไม่ต้องสมัครสมาชิกใหม่

เมื่อใส่ชื่อและรหัสผ่านแล้วคลิกที่วิดีโอ แชท รูม (Video Chat Rooms) ซึ่งจะมีสองโซนให้เลือกคือโซนห้องของแคมฟร็อกและห้องทั่วไป (General) ซึ่งสามารถสนทนาหรือเล่นได้ทุกเพศทุกวัย แต่หากจะเข้าไปเล่นห้อง 18+ จะต้องคลิกที่แฟมิลี่ ฟิลเตอร์ ออน (Family Filter on) แล้วคลิกปิด (Turn off family filter) จากนั้นจะปรากฏห้อง 18+ ขึ้นมา (18 only) แล้วเลือกห้องที่ต้องการจะเข้าไปเล่นซึ่งมีอยู่มากมายหลายห้อง แต่ปัจจุบันห้อง 18+ หายไปจากโปรแกรมแคมฟร็อกแล้ว (เดือนกรกฎาคม) ซึ่งห้อง 18+ คือห้องในพื้นที่แคมฟร็อกที่มีการกำหนดอายุของผู้เล่นที่ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี ภายในห้อง 18+ มีหลายห้องให้เลือกทั้งห้องชายหญิงหรือห้องสำหรับชายรักชาย ซึ่งส่วนใหญ่จะมีการโชว์ลามกอนาจาร มีการเชียร์จากดีเจ ทำให้สังคมมองแคมฟร็อกว่าเป็นพื้นที่ที่เสื่อมศีลธรรม

2.1 วาทกรรมห้องเกย์ 18+ : ส่องกล้อง ส่องเกย์ กับการถูกสร้าง ความหมายให้เป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรมในแคมฟร็อก

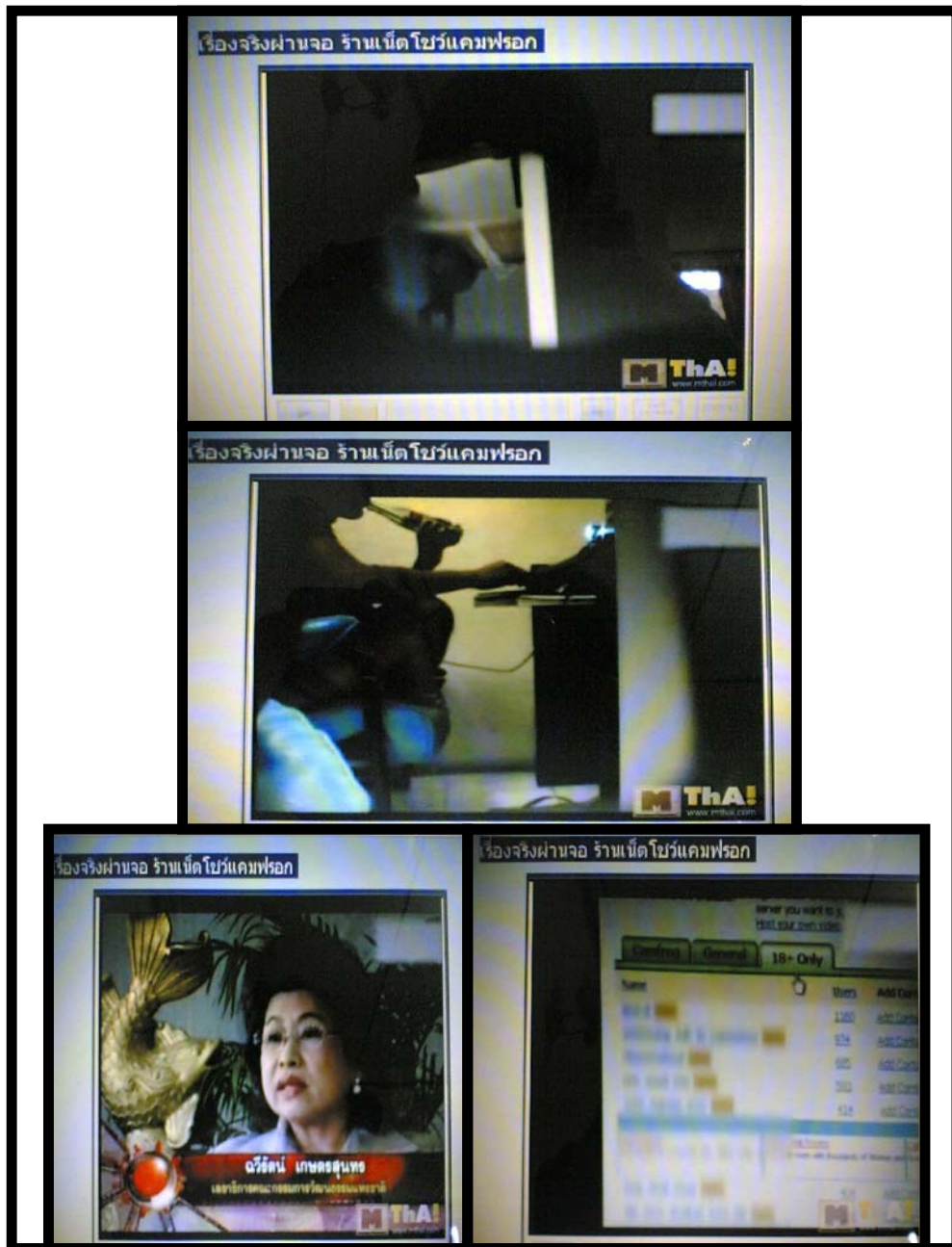
“...ตอนมีห้อง 18+ มีโชว์โดก (สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง) มีดีเจเชียร์อีก...เชียร์ก็แบบ บอกยูสเซอร์ ยูสเซอร์ ไหนใกล้จะแ ก (ถึงจุดสุดยอด) ก็จะบอกให้คนดู เราก็ส่องหากันใหญ่ อยู่ไหน เหมือนขึ้นต้นด้วยตัวที ลงท้ายด้วยตัวอี ดีเจก็เชียร์เข้าเร็ว เน้กจ้งใกล้จะแ ก (ถึงจุดสุดยอดแล้ว) ส่องเลยคะ พอเจอก็เห็นคนกำลังโดก...มันดี...” (พีบีที, 2552 : สัมภาษณ์)

และจากการไต่ถามกับมู๋ย กล่าวว่า

“...ห้อง18+ เคยเล่น ส่วนใหญ่ कै้าหาเซก
(เซ็กส์) กัน...” (มู๋, 2552 : จากการไอเอ็มในแคมฟร็อก)

จากคำบอกเล่าของพีบี๊กและมู๋ แสดงให้เห็นว่า พื้นที่แคมฟร็อก โดยเฉพาะห้อง18+ นั้นเป็นพื้นที่สำหรับโซว์ลามกอนาจารซึ่งเป็นการสร้างอำนาจและนิยามความหมายให้กับพื้นที่แห่งจินตนาการคือพื้นที่แคมฟร็อกให้มีนิยามความหมายสื่อไปในทางไม่ดี เสื่อมศีลธรรมและยังมีความหมายว่าผู้เล่นส่วนหนึ่งเป็นชายรักเพศเดียวกัน อันเป็นการสร้างวาทกรรมใหม่ขึ้นในสังคมว่า พื้นที่แคมฟร็อกนั้นเป็นพื้นที่ที่เสื่อมศีลธรรม ไม่น่าเข้าไปเล่น ซึ่งในความเป็นจริงแล้วพื้นที่แห่งนี้ก็สร้างประโยชน์ได้อย่างมากมาย เช่น เป็นพื้นที่ให้คนพิการทางหูได้สื่อสารกัน หรือเป็นพื้นที่คลายเครียดให้กับชายรักเพศเดียวกัน อีกทั้งยังสร้างความสัมพันธ์อันดีเพื่อนให้กับกลุ่มเกย์ด้วย นอกจากนี้ยังเป็นพื้นที่แลกเปลี่ยนนำเสนอทรรศนะทางวัฒนธรรมการเมืองอีกด้วย

เกย์ที่เล่นแคมฟร็อกเป็นประจำกล่าวว่า เหตุที่ห้อง18+ หายไปนั้นเนื่องจากภาพลัทธิปวีติโอเกี่ยวกับการเล่นแคมฟร็อกของห้อง18+ ที่ออกอากาศโดยรายการเรื่องจริงผ่านจออันมีการโซว์ลามกอนาจารทำให้กระทรวงไอซีทีปิดกั้นห้อง18+ (พีบี๊ก, 2552 : สัมภาษณ์) แต่เกย์ก็ยังสามารถเล่นในห้องทั่วไปได้ซึ่งมีรูปแบบลักษณะไม่แตกต่างกัน แต่จะไม่มีการโซว์ลามกอนาจารและการเซียร์จากดีเจ

ภาพประกอบ 18 ภาพคลิปวิดีโอของรายการเรื่องจริงผ่านจอ ร้านเน็ตโซว์แคมฟร็อก
ที่มา : เรื่องจริงผ่านจอ, 2552

จากภาพคลิปปวีดีโอของรายการเรื่องจริงผ่านจอ (ภาพประกอบ 18) ที่ออกอากาศเมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2552 กล่าวเกี่ยวกับพื้นที่แคมฟร็อกว่า

“...บรรยากาศภายในร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ในกรุงเทพฯ ที่ตกแต่งร้าน โดยการแบ่งซอยมีการกั้นเป็นห้องเล็ก ๆ อย่างมิดชิด เป็นห้องส่วนตัว ซึ่งผู้ให้บริการมีวัตถุประสงค์เดียวกัน คือเพื่อปลดปล่อยอะไรบางอย่าง (ในภาพแสดงให้เห็นการ โชว์เปลื้องผ้า การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง และภาพลามกอนาจาร)...2-3 ปีก่อนทางรายการ ได้ตีแผ่เรื่องของโปรแกรมแคมฟร็อกไปแล้วเกี่ยวกับบุคคลที่ใช้โปรแกรมแคมฟร็อกบางอย่างผิดประเพณ รวมทั้งเป็นสื่อลามกอนาจาร ซึ่งตอนนั้นผู้เล่นมักจะเล่นอินเทอร์เน็ตภายในบ้าน แต่การโชว์ได้กลับมาใหม่ ในรูปแบบที่รุนแรงกว่า คือการโชว์ในที่สาธารณะ....กลุ่มที่เข้ามาเล่นแคมฟร็อกมีการแบ่งกลุ่มชัดเจน ซึ่งเป็นกลุ่มชายรักร่วมเพศ หรือกลุ่มผู้หญิง...” (เรื่องจริงผ่านจอ, 2552)

จากคลิปปวีดีโอของทางรายการเรื่องจริงผ่านจอได้ให้ความหมายของพื้นที่แคมฟร็อกว่า เป็นพื้นที่ที่ใช้แสดงออกหรือปลดปล่อยทางกามารมณ์ เป็นสื่อลามกอนาจาร ทำให้โปรแกรมแคมฟร็อกโดยเฉพาะห้อง 18+ กลายเป็นสื่อที่แสดงออกหรือเป็นที่ปลดปล่อยทางกามารมณ์หรือภาพลามกอนาจาร อีกทั้งมีการสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์และผู้หญิงว่าเป็นกลุ่มผู้เล่นโปรแกรมแคมฟร็อกในร้านอินเทอร์เน็ตบางแห่ง โดยกล่าวว่า มีการแบ่งกลุ่มอย่างชัดเจนซึ่งเป็นการสร้างวาทกรรมให้กลุ่มเกย์และผู้หญิงกลายเป็นกลุ่มคนที่เล่นแคมฟร็อกเพื่อปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศหรือโชว์ลามกอนาจาร ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรมจรรยา นอกจากนี้ การระงับหรือการปิดกั้นห้อง 18+ ในโปรแกรมแคมฟร็อกจากรัฐในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมาเป็นการแสดงให้เห็นว่า พื้นที่แคมฟร็อกเป็นพื้นที่แห่งการต่อสู้ ต่อรอง หรือการช่วงชิงกันระหว่างอำนาจของรัฐและผู้ใช้โปรแกรมนี้ และในที่สุดการเบียดขับบุคคลที่ใช้พื้นที่แคมฟร็อกห้อง 18+ ก็สามารถช่วงชิงพื้นที่นี้กลับคืนมา พร้อมทั้งรุกคืบพื้นที่จากที่เล่นภายในบ้านออกมาสู่พื้นที่สาธารณะ คือร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ทำให้พื้นที่สาธารณะเหล่านี้กลายเป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวในที่สุด เมื่อกลุ่มผู้เล่นโปรแกรมแคมฟร็อกสร้างตัวตน อำนาจบนพื้นที่แห่งนี้ รัฐก็มีการควบคุมโดยการปิด

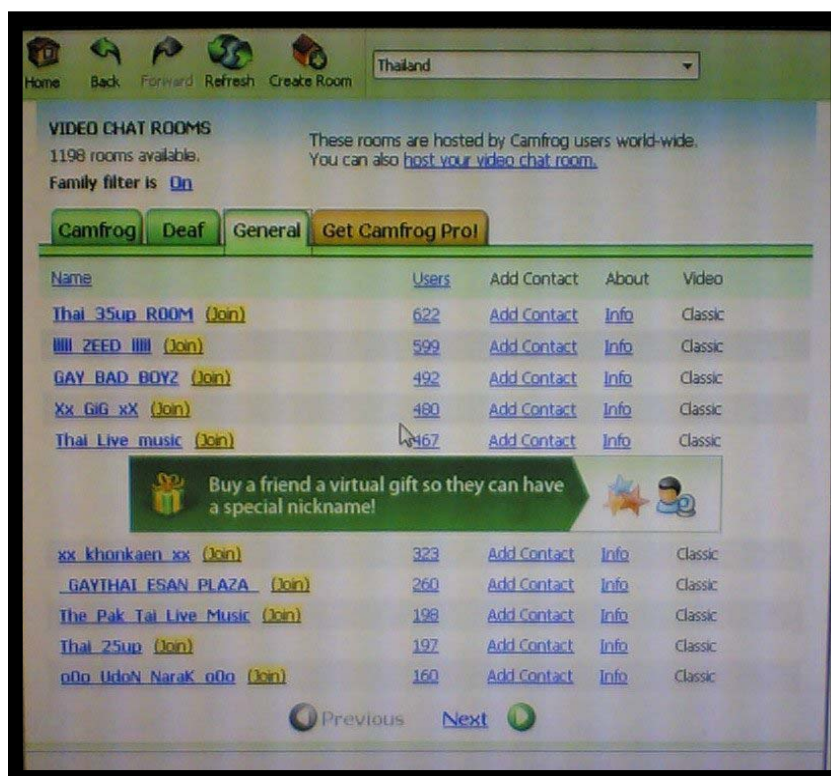
อำพรห้อง 18+ ในโปรแกรมแคมฟร็อกอีกครั้ง ทำให้พื้นที่แห่งนี้กลายเป็นพื้นที่ว่างเปล่าไม่สามารถแสดงตัวตนผ่านห้องนี้ได้อีก

นอกจากนี้เกย์บางคนยอมรับว่าพื้นที่แห่งนี้มีการแสดงโชว์ลามกอนาจารจริงแต่ว่าไม่ใช่เกย์ทุกคนที่แสดงพฤติกรรมเช่นนั้น มีเกย์อีกเป็นจำนวนมากในพื้นที่แคมฟร็อกที่แสดงตัวตนของความเป็นศิลปิน สุภาพและไม่หยาบคาย ยกตัวอย่างเช่น พี่บ๊ีกกล่าวว่า “...พี่ไม่เคยโชว์ (ลามกอนาจาร)...ที่หาดใหญ่ก็ไม่ค่อยมีใครโชว์...ส่วนใหญ่จะเป็นที่อื่น กรุงเทพฯ...”

ห้องเกย์ 18+ เป็นวาทกรรมที่รัฐและสื่อมวลชนสร้างความหมายให้กลายเป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรมและส่อไปในเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นสำคัญ การมองห้องเกย์ 18+ ว่าเป็นพื้นที่ชายขอบและเป็นพื้นที่อื่นในโลกไซเบอร์ภายใต้กฎหมายรัฐ ทำให้ห้องเกย์ 18+ ถูกเบียดขับออกไปจากสังคมด้วยการปิดกั้นการใช้งานโดยหน่วยงานของรัฐ แต่ในความเป็นจริงแล้วห้องเกย์ 18+ ไม่ได้มีความหมายเช่นนั้น มันยังมีความหมายในทางที่ดีคือ เกย์บางคน บางส่วนเข้ามาใช้พื้นที่แห่งนี้เพื่อการสื่อสาร การผ่อนคลายความเครียดโดยไม่ส่อไปในทางลามกอนาจารหรือนั่นในเรื่องเพศสัมพันธ์เท่านั้น ซึ่งหลังจากมีการปิดกั้นการใช้งานของห้องเกย์ 18+ แล้ว พบว่า กลุ่มเกย์มีการต่อรองกับอำนาจของวาทกรรมรัฐและสื่อมวลชนด้วยการเปิดห้องสำหรับกลุ่มชายรักชายขึ้นมาใหม่ในห้องทั่วไป โดยมีกฎ กติกาว่า ห้ามโชว์ลามกอนาจาร ห้ามใช้คำหยาบหรือห้ามมีการเชียร์จากดีเจแท้ที่จริงแล้วยังมีพื้นที่หรือห้องเกย์อื่น ๆ ในแคมฟร็อกที่ไม่ได้มีความหมายเช่นนั้น และถึงแม้ห้องเกย์บางห้องจะมีกลุ่มเกย์บางส่วนที่ประพฤติผิดศีลธรรมหรือส่อไปในเรื่องเพศเป็นหลัก แต่ก็ยังมีเกย์จำนวนมากไม่น้อยที่ใช้ห้องเหล่านั้นเพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกเหนือจากนี้ เช่น เข้าไปฟังเพลง ฟังดีเจ ดำเนินรายการ สนทนากับเพื่อนเกย์ด้วยกันหรือสร้างความสัมพันธ์ฉันเพื่อนกับเพื่อนใหม่ในกลุ่มชายรักชาย อีกทั้งการสนทนาในเรื่องทางการเมืองและวัฒนธรรมอีกด้วย

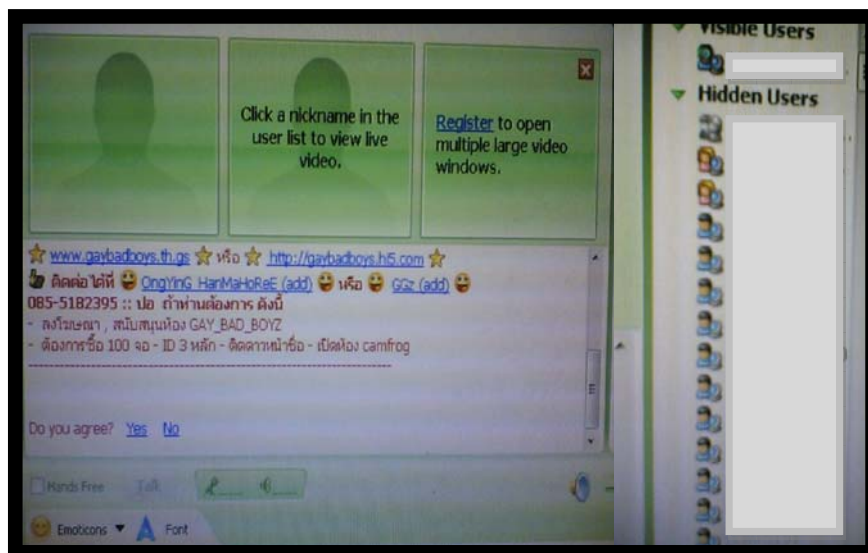
ตัวอย่างของห้องทั่วไปที่เกย์มักจะเข้าไปเล่นได้แก่ ห้องเกย์แบดบอย และห้องเกย์ไทยอีสาน ซึ่งผู้วิจัยเลือกนำเสนอพื้นที่ของห้องสองห้องนี้เนื่องจากมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนในเรื่องของวัตถุประสงค์ของการเข้าไปเล่น ผู้วิจัยแบ่งการศึกษาห้องทั่วไปของชายรักชายในแคมฟร็อกออกเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ ห้องเกย์แบดบอย (Gay bad boyz) : พื้นที่ของชายรักชายที่ถูกสร้างความหมายให้เป็นพื้นที่โชว์อนาจารและหาคู่นอน และ “ห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่า” ห้องนี้ไม่นั้นเซ็กซี่ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.2 ห้องเกย์แบคบอย (Gay Bad Boyz) : พื้นที่ของชายรักชายที่ถูกสร้าง ความหมายให้เป็นพื้นที่ให้ชาวอนาจารและหาถุ่นอน

ภาพประกอบ 19 รายละเอียดห้องต่าง ๆ ในห้องทั่วไปบนพื้นที่แคมฟร็อก
ที่มา : จากการเล่นแคมฟร็อก, 2552

เมื่อเข้าไปในห้องทั่วไปในแคมฟร็อก มีห้องต่าง ๆ แสดงบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ให้เลือก อาทิเช่น ห้องไทย 35 อัฟ (Thai 35up Room) ห้องซิด (Zeed) ห้องเกย์แบคบอย (Gay Bad Boyz) ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีห้องชายหญิงและห้องเกย์อื่น ๆ อีกมากมายซึ่งเรียงลำดับตามจำนวนของยูสเซอร์ (User) หรือผู้เข้าใช้บริการจากมากไปหาน้อย (ดูภาพประกอบ 19)

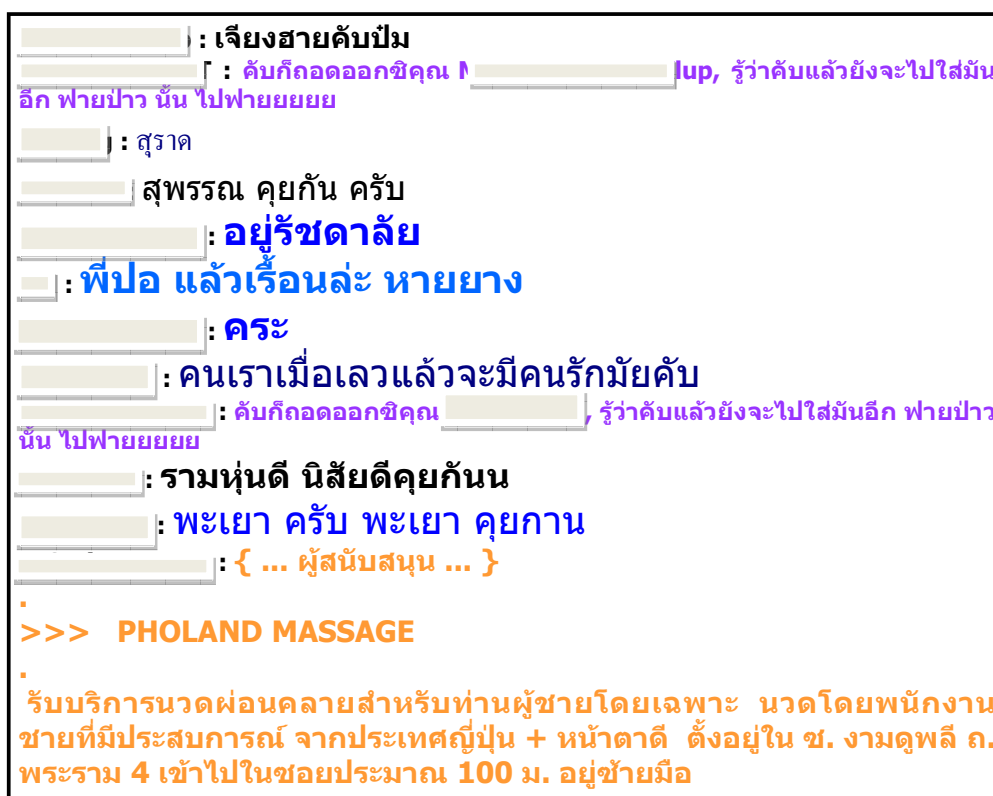
ภาพประกอบ 20 ภาพแสดงพื้นที่ภายในห้องเกย์แบดบอย
ที่มา : จากการเล่นแคมฟร็อก, 2552

เกย์มักเลือกเข้าไปในห้องเกย์แบดบอยซึ่งเป็นห้องเกย์อันดับหนึ่งในแคมฟร็อกภายในประเทศ (ข้อมูลเดือนกรกฎาคม-สิงหาคม พ.ศ. 2552) ซึ่งแบดบอย มีความหมายตรงตัว คือเด็กผู้ชายไม่ดี นั่นนี้ เกย์แบดบอยจึงหมายความว่า เด็กผู้ชายที่เป็นเกย์ไม่ดี โดยมีตัวแทนของเกย์ไม่ดีคือ ดีเจในห้องนี้เนื่องจากมีลักษณะการดำเนินรายการที่มักใช้คำหยาบคายและส่อไปในทางลามกอนาจาร แต่กฎ กติกาที่สร้างขึ้นในห้องกลับสวนทางกับสิ่งที่ดีเจปฏิบัติ คือ การใช้คำหยาบคายและส่อไปในทางลามกอนาจารอันแสดงให้เห็นว่า เจ้าของห้องเกย์แบดบอยนี้เป็นผู้กำหนดสร้างความหมายให้กับพื้นที่สาธารณะแห่งนี้ให้กลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะของตน จึงทำให้เกิดความทรมองด้วยการต่อรองของสมาชิกเกย์ที่เข้ามาเล่นแคมฟร็อกในห้องนี้ด้วยการแหกกฎ กติกาที่เจ้าของห้องตั้งไว้ และยังแสดงถึงการต่อสู้ ต่อรองระหว่างเจ้าของห้องหรือดีเจกับสมาชิกเกย์ที่ทำให้ผิดกฎระเบียบด้วยการแหกกฎและการถูกเตะออกจากห้องซึ่งกระทำโดยเจ้าของห้องหรือดีเจ

เมื่อเข้าไปในห้องเกย์แบดบอยพบว่า ภายในห้องจะมีการแบ่งพื้นที่ออกเป็นส่วนต่าง ๆ (ดูภาพประกอบ 20) ได้แก่ หน้าต่างที่แสดงภาพของผู้เล่นแคมฟร็อกจากกล้องหน้าต่างที่แสดงภาพของกลุ่มสนทนาหรือผู้เล่นแคมฟร็อกคนอื่นซึ่งผู้เล่นคนนั้นต้องการส่ง โดยการส่งสามารถเลือกจากรายชื่อผู้ใช้หรือยูสเซอร์ (User) ซึ่งปรากฏอยู่ด้านขวามือของจอคอมพิวเตอร์ที่

แสดงชื่อผู้เล่นที่กำลังส่อง (Visible User) และรายชื่อผู้เล่นแคมฟร็อกที่ผู้เล่นไม่ได้ส่อง (Hidden User) เมื่อเลือกรายชื่อจากรายชื่อเหล่านี้ รายชื่อนั้นก็จะกลายเป็นชื่อที่ผู้เล่นแคมฟร็อกกำลังส่องและแสดงภาพของผู้ที่ถูกส่องรายนั้นบนหน้าต่างใกล้เคียงกับหน้าต่างที่แสดงภาพของผู้เล่นแคมฟร็อก

นอกจากนี้ผู้เล่นแคมฟร็อกสามารถสนทนากับผู้ที่ถูกส่องได้คล้ายกับการสนทนาผ่านโปรแกรมเอ็มเอสเอ็น เมสเซนเจอร์ เพียงเลือกที่ไอเอ็ม (IM) ก็สามารถสนทนากับคู่สนทนา ซึ่งการสนทนานี้มีรูปแบบการสนทนาไม่แตกต่างจากการสนทนาผ่าน โปรแกรมเอ็มเอสเอ็น มีรายละเอียดคือ การถามชื่อ วัตถุประสงค์ของการเล่นแคมฟร็อก เพศวิถีหรือบทบาททางเพศ อายุ น้ำหนัก ส่วนสูง ที่อยู่ ภูมิลำเนา หรือสถานศึกษา ภาพในกล้องแคมฟร็อกส่วนใหญ่เป็นภาพของชายที่แสดงให้เห็นรูปร่างหน้าตา หรือเป็นภาพอื่นหรือฉากที่ไม่ใช่ตัวผู้เล่น แสดงให้เห็นว่าแม้พื้นที่แคมฟร็อกนี้จะมีกล้องที่สามารถทำให้เห็นตัวตนของผู้เล่นได้ แต่ตัวตนนั้นก็เพียงตัวตนบางส่วนที่บุคคลนั้นเลือกที่จะแสดงออกมาผ่านกล้อง

ภาพประกอบ 21 ภาพแสดงพื้นที่หน้าห้องของห้องเกย์แบบคอบอย

ที่มา : จากการเล่นแคมฟร็อก, 2552

สมาชิกแคมฟร็อกในห้องเกย์แบบดบอยสามารถโพสต์ข้อความที่ตนต้องการให้สมาชิกอื่น ๆ ในห้องทราบผ่านพื้นที่หน้าห้อง¹ (รูปภาพประกอบ 21) ภายใต้ระเบียบของห้องนี้ที่มีข้อความโพสต์โดยดีเจหรือเจ้าของห้องกล่าวว่า

“...ยินดีต้อนรับทุกท่านเข้าสู่ห้อง GAY_BAD_BOYZ (Add) ห้องนี้แคมฟรอกสีขาวไม่สนับสนุนให้มีการแสดงลามกอนาจาร กรุณาใช้ฟอนท์ Tahoma ขนาด 14-16 ตัวหนา งดใช้สีแดงและสีแสดตา ใช้ภาษาสุภาพในการสนทนา งดโพสต์ข้อความที่สื่อไปในทางลามกอนาจาร กรุณางดโพสต์ชื่อ/วิพากษ์วิจารณ์ ยู สั่ง เซียร์ User/dj/op/owner กรุณาปรับมุมมองให้เหมาะสม งดส่งกล้องต่าสื่อไปในทางอนาจาร กรุณางดโพสต์ข้อความหาผู้/คู่นอน/ซื้อขายบริการทางเพศ กรุณาปฏิบัติตามที่ op/owner ที่ดูแลห้องแนะนำ...” (ดีเจ, 2552 : จากห้องเกย์แบบดบอยในแคมฟร็อก)

ข้อความที่โพสต์นี้เป็นข้อความจากผู้ดูแลห้องที่มีรายชื่อหรือยูสเซอร์ว่า Tig... (ชื่อสมมติ) ซึ่งเป็นระเบียบของห้องนี้หากใครกระทำความผิดผู้ดูแลห้องสามารถจะ “เตะ” คือปิดกั้นหรือขับไล่ไม่ให้ ยูสเซอร์หรือรายชื่อสมาชิกนั้นเล่นต่อไปได้ แต่ทว่ามีสมาชิกในห้องนี้ฝ่าฝืนระเบียบทุกข้อและพบเห็นบ่อยครั้งอันเป็นการต่อสู้อันตรงกับวาทกรรมหลัก คือ กฎระเบียบที่เจ้าของห้องได้วางไว้ ตัวอย่างเช่น

ตามระเบียบของห้องให้ใช้ภาษาสุภาพในการโพสต์ และไม่สื่อไปในทางลามกอนาจาร แต่สมาชิกก็ยังคงโพสต์ภาษาที่หยาบคายและสื่อไปทางลามกอนาจาร เช่น

ยูสเซอร์ชื่อ tak... (ชื่อสมมติ) โพสต์ข้อความว่า “...ดีเจดอกทอง...” หรือ ยูสเซอร์ชื่อ kiw... (ชื่อสมมติ) โพสต์ข้อความว่า “...โซว์ด_(ลิงค์)...” และยูสเซอร์ชื่อ mak... (ชื่อ

¹ พื้นที่หน้าห้อง หมายถึง พื้นที่ว่างภายในห้องในแคมฟร็อกที่คล้ายกับกระดานประชาสัมพันธ์ซึ่งมีไว้ให้สมาชิกในห้องนั้น ๆ โพสต์หรือเขียนข้อความที่ตนเองต้องการนำเสนอให้สมาชิกคนอื่น ๆ ดีเจและเจ้าของห้องได้ทราบ รวมถึงเป็นพื้นที่ที่เจ้าของห้องและดีเจใช้ประกาศ โฆษณาหรือโต้ตอบสนทนากับสมาชิกภายในห้องนั้น ๆ ได้เช่นกัน

สมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...ซัคว... (สำเร็จความใคร่) ให้ดีเจ...” เป็นการโปสท์ด้วยภาษาที่หยาบคาย และสื่อไปทางลามกอนาจาร

ส่วนระเบียบที่ว่า กรุณางดโปสท์ข้อความหาคุณ/คุณอน/ชื้อขายบริการทาง เพศนั้นกลับพบเห็นได้มากในการ โปสท์ ตัวอย่างเช่น

ยูสเซอร์ชื้อ Ra5... (ชื้อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...หาเสียวว..ผมโบทตัว เล็ก ตอนนี่...” หมายความว่า ผู้โปสท์ต้องการหาคุณเพื่อมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งมีเพศวิถีเป็น โบท ตัวเล็ก

ยูสเซอร์ชื้อ prin9... (ชื้อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...หาชื้อ แม่น ไป ให้ 2000...” หมายถึง ผู้โปสท์ต้องการชื้อบริการทางเพศกับเกย์ที่มีความเป็นชายสมชาย เป็นชายรักสอง เพศโดยจะจ่ายค่าบริการให้เป็นจำนวนเงินสองพันบาท

การแสดงข้อความเหล่านี้เป็นการใช้พื้นที่แคมฟร็อกในการสร้างความสัมพันธ์ใหม่กับสมาชิกแคมฟร็อกคนอื่น ๆ ผ่านประกาศหน้าห้อง โดยการสื่อสารผ่านการ พิมพ์ข้อความต่าง ๆ ซึ่งจะพบว่าข้อความเหล่านี้เป็นข้อความที่ไม่แตกต่างจากข้อความของการ สนทนาผ่าน โปรแกรมเอ็มเอสเอ็นของเกย์หาเพื่อนเกย์ ที่แสดงรายละเอียดได้แก่ ชื้อ วัตถุประสงค์ ของการเล่นแคมฟร็อก เพศวิถีหรือบทบาททางเพศ อายุ น้ำหนัก ส่วนสูง ที่อยู่ ภูมิลำเนา หรือ สถานศึกษา การโฆษณา ประชาสัมพันธ์สถานที่เที่ยว เช่น บาร์ ผับ สำหรับชาวสีรุ้ง ซึ่งส่วนใหญ่ หน้าห้องจะมีการโปสท์ข้อความต่าง ๆ ที่สมาชิกต้องการสื่อให้สมาชิกคนอื่น ๆ ได้ทราบ จะเป็น ข้อความที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ที่ตนอยู่ เพศภาวะและเพศวิถีของสมาชิกและสมาชิกอื่นที่ตนเอง ต้องการสนทนาหรือส่งกล้อง

จะเห็นได้ว่า แม้พื้นที่ไซเบอร์ซึ่งเป็นพื้นที่ที่แสดงให้เห็นถึงความ อิสระเสรีในการปลดปล่อยตัวตนบางอย่างของบุคคลที่ไม่สามารถเปิดเผยได้ในพื้นที่ทางสังคมบาง พื้นที่ แต่ว่าททกรรมหลักของอำนาจรัฐก็ยังแทรกซึมผ่านเข้าของห้องหรือดีเจเพื่อควบคุม ปิดกั้น บังคับไม่ให้สมาชิกแคมฟร็อกกระทำการบางอย่างที่รัฐมองว่าเป็นสิ่งไม่ดี กำหนดหรือสร้างเป็น ระเบียบ ข้อบังคับ กฎเกณฑ์ขึ้นมาควบคุม ทว่าว่าททกรรมรองคือกลุ่มสมาชิกของแคมฟร็อกก็มีการ ต่อสู้ ต่อรอง ขัดขึ้น ด้วยการกระทำสิ่งที่ฝืนกับระเบียบ ข้อบังคับ เหล่านั้นหรือพยายามอำพราง ซ่อนเร้นความหมายที่แท้จริงไว้ภายใต้ตัวอักษรที่ใช้ถ้อยคำสุภาพและไม่สื่อไปทางลามกอนาจาร มากนั้น เช่น ใช้คำว่า “เพื่อนคุย” แทนคำว่า “หาคุณมีเพศสัมพันธ์”

การโปสท์ข้อความหน้าห้องนั้นเป็นการนำเสนอตัวตนของผู้โปสท์และ คุณสมบัติของตัวตนของคุณสนทนาที่ผู้โปสท์ต้องการเพื่อให้สมาชิกคนอื่นในห้องได้ทราบซึ่งมี

ประโยชน์กับ ผู้โพสต์ เช่น อาจจะได้เพื่อนสนิทหากโพสต์ว่าตนเองต้องการหาเพื่อนคุย ซึ่ง ตัวอย่างรายละเอียดของการโพสต์ข้อความ ได้แก่

ตัวอย่างของการ โพสต์ข้อความหน้าห้องที่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับชื่อ ผู้โพสต์ ได้แก่

ยูสเซอร์ชื่อว่า II... (ชื่อสมมติ) โพสต์ข้อความว่า “...(กิด้า)(กิด้า)(กิด้า) (กิด้า)...” เป็นการนำเสนอชื่อผู้โพสต์เพื่อให้สมาชิกคนอื่นใช้เรียกผู้โพสต์ได้โดยง่าย ซึ่งผู้ดูแลห้อง อาจมีการ โพสต์เพื่อถามชื่อยูสเซอร์ที่ผู้ดูแลห้องสนใจโดยโพสต์ข้อความว่า “...dew... (ชื่อสมมติ) ลองแนะนำชื่อหน้าห้องสิจะเผื่อจะมีเพื่อนคุยจิง...” ซึ่งผู้โพสต์ใช้ยูสเซอร์ว่า KaT... (ชื่อสมมติ)

ตัวอย่างของการ โพสต์ข้อความหน้าห้องที่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับ วัตถุประสงค์ของการเล่นแคมฟร็อก ได้แก่

ยูสเซอร์ชื่อ mit... (ชื่อสมมติ) โพสต์ข้อความว่า “...ผมอยากได้ **สื่เทราฟ คร๊าฟฟฟฟ...**” สื่เทา คือ ยูสเซอร์ที่ดีเจหรือผู้ดูแลห้องทำเครื่องหมายที่รายชื่อหรือยูส เซอร์เป็น สื่เทา หมายความว่า สมาชิกคนใดได้ยูสเซอร์เป็นสื่เทาแสดงว่าเป็นผู้ที่มึรูปร่างหน้าตาดี ซึ่งยูสเซอร์ส่วนใหญ่มีสื่คำ ส่วนยูสเซอร์สื่แดง หมายถึง ยูสเซอร์ของดีเจผู้ดูแลห้อง หรือเจ้าของห้อง สำหรับยูสเซอร์สื่เขียว คือ สมาชิกที่มีสิทธิพิเศษจากเจ้าของห้องหรือดีเจในการช่วยส่งยูสเซอร์อื่น ไม่ให้ทำผิดระเบียบโดยมีสิทธิที่จะเตะหรือไล่ยูสเซอร์ที่ทำผิดออกจากห้องได้ จากข้อความนี้แสดง ว่าผู้โพสต์ต้องการเข้ามาส่งหาสมาชิกอื่นที่หน้าตาดี จากตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นถึงการสร้าง ความหมายให้กับพื้นที่ไซเบอร์โดยเจ้าของห้องมีอำนาจในการกำหนดกฎระเบียบขึ้นในพื้นที่ห้อง เกย์แบดบอยเปลี่ยนจากพื้นที่สาธารณะให้กลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวของเจ้าของห้องเกย์แบดบอย

ยูสเซอร์ชื่อ Along... (ชื่อสมมติ) โพสต์ข้อความว่า “...ขอแฟนแมน ๆ คบหะ...” แสดงให้เห็นว่าผู้โพสต์ต้องการเข้ามาหาแฟนในห้องนี้

ยูสเซอร์ชื่อ Di5... (ชื่อสมมติ) โพสต์ข้อความว่า “...ไม่ห่อ หาเพื่อนคุย ...” จากข้อความผู้โพสต์อาจจะเข้ามาเพื่อมีวัตถุประสงค์ในการหาเพื่อนสนิทหรืออาจมีนัยว่าเป็น การหาคู่สนทนเพื่อนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก็ได้

ยูสเซอร์ชื่อ Tib... (ชื่อสมมติ) โพสต์ข้อความว่า “...ซุมพรหาเพื่อนไอเอ็ม กัน...” ไอเอ็ม (IM) หมายถึงการสนทนาระหว่างสมาชิกในห้องแคมฟร็อกคล้ายการสนทนาผ่าน

โปรแกรมเอ็มเอสเอ็น เพียงแต่ไม่ต้องเข้าโปรแกรมเอ็มเอสเอ็น ซึ่งสามารถไอเอ็มได้โดยคลิกขวาที่ ยูสเซอร์ที่ต้องการคุยแล้วเลือกคำว่า “ไอเอ็ม” จะปรากฏหน้าต่างสำหรับสนทนากับสมาชิกคนอื่น ในแคมฟร็อกที่ต้องการได้

ยูสเซอร์ชื่อ Zu07... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...รามเสียวกัน...” แสดงวัตถุประสงค์เพื่อหาคู่ในการมีเพศสัมพันธ์เป็นสำคัญ

ตัวอย่างของการ โปสท์ข้อความที่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับอายุ น้ำหนัก และส่วนสูง ได้แก่

ยูสเซอร์ชื่อ Casak... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...หาแฟนคับ 19/178/61...” เป็นข้อความที่แสดงอายุ ส่วนสูงและน้ำหนักของผู้โปสท์

ยูสเซอร์ชื่อ god26... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...ผม 23 หน้าตาดี รับรอง 18ถึงปี1ใครอยากไฮ เข้ามาคุยกันครับ...” แสดงให้เห็นว่าผู้โปสท์ต้องการคู่สนทนาที่มีอายุน้อยกว่าซึ่งเป็นค่านิยมของเกย์ส่วนใหญ่ที่ต้องการคู่สนทนาที่มีอายุใกล้เคียงหรือมีอายุน้อยกว่าตนเอง

แต่เกย์บางคนกลับชอบบุคคลที่มีอายุมากกว่าตนเอง ตัวอย่างเช่น

ยูสเซอร์ชื่อ_Xe... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...ผม รัก คน เก่ 50 อ้อมีไหมครับ...” ซึ่งเป็นรสนิยมทางเพศที่แตกต่างจากเกย์ส่วนใหญ่ คือ ผู้โปสท์ชอบคู่สนทนาที่เป็นคนสูงวัยอายุ 50 ปีขึ้นไป ทั้งที่เกย์ส่วนใหญ่จะชอบคู่สนทนาที่มีอายุน้อยกว่าหรือใกล้เคียงกับตนเอง

ข้อความโปสท์ส่วนใหญ่ในห้องเกย์แบบบอยและห้องเกย์ในแคมฟร็อก มักเป็นข้อความที่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับชื่อสถานที่ของผู้โปสท์หรือสมาชิกอื่นที่ผู้โปสท์ต้องการสนทนาด้วย ตัวอย่างเช่น

ยูสเซอร์ชื่อ Sara1... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...เกาะสมุย...” หมายถึง ผู้โปสท์อยู่เกาะสมุยและต้องการสนทนากับสมาชิกที่อยู่เกาะสมุย ข้อความส่วนใหญ่ที่

บอกรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ที่มีความคล้ายคลึงกันเพียงแค่เปลี่ยนชื่อสถานที่เท่านั้น เช่น ข้อความว่า “...ลาดพร้าว คร้าฟฟฟฟฟ...” หรือข้อความว่า “...บางนาคับ...” และข้อความว่า “...เชียงใหม่ คุย เชียงใหม่ มาหนุกกัน...”

แก่บางคน เช่น พี่บ๊วกมักจะเลือกหาแก่หาคใหญ่เนื่องจากสามารถจะนัดพบเพื่อมีเพศสัมพันธ์กัน ซึ่งเลือกดูรายชื่อได้จากห้องกลางของห้องนี้ที่แสดงข้อความต่าง ๆ เพื่อบอกวัตถุประสงค์ในการเล่นแคมฟร็อก ตัวอย่างข้อความเหล่านั้น ได้แก่

Dek... (ชื่อสมมติ) : หาคใหญ่...หนุกหนาน หมายถึง รายชื่อหรือยูสเซอร์ที่มีชื่อว่า Dek... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...หาคใหญ่...หนุกหนาน...”

Suwa... (ชื่อสมมติ) : หาคใหญ่(ใหญ่)คราฟฟฟฟฟฟฟฟ หมายถึง รายชื่อหรือยูสเซอร์ที่มีชื่อว่า suwa... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...หาคใหญ่คราฟฟฟฟฟฟ...”

ตัวอย่างของการ โปสท์ข้อความที่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับเพศวิถีหรือเพศภาวะของผู้โปสท์และคู่สนทนาที่ผู้โปสท์ต้องการ ได้แก่

ยูสเซอร์ชื่อ kim2... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...สาวสองระของคุยกัน...” แสดงให้เห็นว่าผู้โปสท์ต้องการคู่สนทนาที่เป็นสาวประเภทสอง

ยูสเซอร์ชื่อ jaboht... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...หาโบ๊ท ว่าง ๆ ๆ ๆ...” หมายความว่า ผู้โปสท์ต้องการหาคู่สนทนาเป็นแก่โบ๊ท¹

ยูสเซอร์ชื่อ fox8... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...ผมหาเพื่อนไบแมนไม่เปิดเผยไม่เกิน 22 คัพ...” หมายถึง ผู้โปสท์ต้องการคู่สนทนาที่เป็นไบเซกชวลมีความเป็นชายสมชาย ไม่เปิดเผยและมีอายุไม่เกิน 22 ปี

ยูสเซอร์ชื่อ bill7... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...รุก ออกสาว...” เป็นข้อความที่บอกว่าผู้โปสท์มีตัวตนทางเพศเป็นแก่ออกสาวที่เป็นฝ่ายรุก

ยูสเซอร์ชื่อ kangd... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...ใครอยากหมู่เจอกันรุกคับ...” แสดงให้เห็นถึงเพศวิถีที่แตกต่างจากบุคคลโดยทั่วไปคือ การมีเพศสัมพันธ์พร้อมกันหลายคน

¹ แก่โบ๊ท หมายถึง แก่ที่มีเพศวิถีหรือบทบาทบนเตียงเป็นฝ่ายรุกหรือฝ่ายรับก็ได้

จากตัวอย่างของข้อความ โปสท์ที่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับเพศวิถีหรือเพศภาวะของผู้โสดและคู่สนทนาที่ผู้โสดต้องการนั้นแสดงให้เห็นตัวตนทางเพศที่ไม่ค่อยได้พบเห็นในโลกแห่งความเป็นจริง เช่น เกย์ออกสาวรุก และ ไบแมนไม่เปิดเผย ซึ่งในโลกแห่งความเป็นจริงหรือพื้นที่ทางสังคมทั่วไปนั้นตัวตนของเกย์ออกสาวกลมกลืนกับความเป็นเกย์ออกสาวที่สังคมมองว่าต้องมีวิถีทางเพศเป็นฝ่ายรับอย่างแน่นอน และในโลกแห่งความเป็นจริงตัวตนของไบแมนไม่เปิดเผยสังคมมองว่าเป็นตัวตนที่ไม่แตกต่างอะไรกับผู้ชายทั่วไปเนื่องจากบุคคลที่เป็น ไบแมนไม่เปิดเผยตัวตนนี้กับใคร แต่สามารถเผยตัวตนนี้ได้ในโลกไซเบอร์แห่งนี้ด้วยการสนทนาผ่านพื้นที่แคมป์หรือเป็นสื่อกลาง ดังเช่นพีบีคซึ่งแสดงตัวตนบนพื้นที่ทางสังคมโดยทั่วไปเป็นเกย์ออกสาวที่มีเพศวิถีเป็นฝ่ายรุก แต่ในโลกไซเบอร์ที่พีบีคกลับนิยามตนเองว่าเป็น “เกย์โบท” และไม่ออกสาว การไม่แสดงออกสาวนั้นเป็นการปิดบัง ซ่อนเร้นตัวตนออกสาวซึ่งเกย์ไม่ต้องการเปิดเผยเพื่อวัตถุประสงค์บางอย่าง ดังที่พีบีคกล่าวว่า “...ออกสาว เดี่ยวไม่ได้ (ผู้ชาย) เพราะเดี๋ยวนี้ใครเป็นกะเทย (เกย์ออกสาว) ผู้ชายไม่เอาแล้ว...”

ตัวอย่างของการ โปสท์ข้อความที่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะของผู้โสดและคู่สนทนาที่ผู้โสดต้องการ ได้แก่

ยูสเซอร์ชื่อ DSL... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...แมน ๆ ใหญ่ ๆ ๆ ชอบไหม ถ้าชอบคุยกัน...” ผู้โสดที่บอกลักษณะของตนเองว่ามีความเป็นชายสมชาย อันเป็นลักษณะที่เกย์ส่วนใหญ่ต้องการ

ยูสเซอร์ชื่อ 4_4... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...ผมรุก ฝั่งชน ขาว สูง ใครอยากคุยโอเอ็มมาจับ (ครับ)...” เป็นการบอกรูปร่างลักษณะของตนว่าเป็นคนขาว สูง

ยูสเซอร์ชื่อ SpS... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...แมน ๆ ไม่ออก ที่ชอบ 40+ คุยกัน...” หมายถึง ผู้โสดที่ต้องการคู่สนทนาที่ลักษณะแมน ไม่ออกสาว

ยูสเซอร์ชื่อ nin... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...ใครหุ่นดี im มาครับ ...” หมายความว่า ผู้โสดที่ต้องการคู่สนทนาที่มีหุ่นดี มาสนทนากัน

อีกทั้งยังมีการ โปสท์ข้อความที่บ่งบอกถึงอาชีพของผู้โสดซึ่งมีข้อสังเกตว่าเป็นอาชีพที่เกย์มีความสนใจในเรื่องรูปร่าง ตัวอย่างเช่น ยูสเซอร์ชื่อ poli24... (ชื่อสมมติ) โปสท์ข้อความว่า “...ตำรวจหาหมู่ อารี...”

จากตัวอย่างของการโพสต์ข้อความที่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะของผู้โพสต์และคู่สนทนาที่ผู้โพสต์ต้องการ พบว่า เกย์มักจะโพสต์ข้อความที่บอกลักษณะของตนเองและคู่สนทนาว่าเป็นแมนหรือมีความเป็นชายสมชาย ซึ่งเป็นค่านิยมที่เกย์ส่วนใหญ่ต้องการ

นอกจากนี้แล้วหน้าห้องของห้องเกย์แบบบอยยังเป็นพื้นที่สำหรับโฆษณาผู้สนับสนุนของห้อง ซึ่งส่วนใหญ่มักจะเป็นสถานที่ที่เกี่ยวสำหรับชาวสีรุ้ง โดยผู้ดูแลห้องจะโพสต์ข้อความต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น

“...{ ... ประกาศ ... }

>>> แจกเหล้าฟรี !!! ทุกวัน ไม่เว้นวันหยุด - ศุกร์เสาร์

แจกเหล้า BENMORE ใหญ่ 1 ขวด + MIXER 11 อย่าง ราคา 630.- (ก่อนเที่ยงคืน)

แจกเหล้า RED LABEL ลิตร 1 ขวด + MIXER 21 อย่าง ราคา 780.- (ก่อน 5 ทุ่ม)

@@ ที่ร้านรัต-ชะ-ดา ซอย 8 @@ ... สนใจติดต่อโดยตรงที่ >>>

Ong.....E (Im) <<< หรือ >>> GGz (Add) <<< หรือ ติดต่อที่ 085-..... / 081-..... :: ป...”

และข้อความว่า

“...{ ... ประกาศ ... }

ต้องการสนับสนุนห้อง หรือ ติดต่อลงโฆษณา ติดต่อโดยตรงที่ Ong.....E (Add) หรือ GGz (Add) หรือ 085-...../ 081-..... :: ป... หรือ Owner (ตัวแดง) ท่านอื่นที่ Online อยู่ในห้องเลยจ๊ะ...”

จากข้อความ ผู้โพสต์ที่มียูสเซอร์ว่า PrOT... (ชื่อสมมติ) ซึ่งเป็นผู้ดูแลห้องเกย์แบบบอยโพสต์ข้อความโฆษณาเกี่ยวกับสถานที่ที่เกี่ยว คือ รัชดาซอย 8 ซึ่งมีการสนับสนุนห้องแห่งนี้ แสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงเกี่ยวข้องปฏิสัมพันธ์กันระหว่างพื้นที่ในโลกจินตนาการ คือพื้นที่ไซเบอร์กับพื้นที่แห่งความเป็นจริง ซึ่งการโฆษณานั้นมักจะเป็นสถานบันเทิงสำหรับกลุ่มเกย์

ในโลกแห่งความเป็นจริงที่สนับสนุนห้องเกย์แบบคอบอยที่อยู่ในโลกแห่งจินตนาการ เพื่อให้สมาชิกแคมฟร็อกนี้เข้าไปใช้บริการในสถานบันเทิงของตนในพื้นที่แห่งความเป็นจริง

2.3 “ห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่า” ห้องนี้ไม่เน้นเซ็กส์

เกย์ไทยอีสานพลาซ่า เป็นห้องเกย์ห้องหนึ่งในแคมฟร็อกที่เกย์เข้ามาใช้ โดยไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อหาคู่สัมพันธ์ทางเพศเป็นหลัก และเป็นห้องที่มีการอนุรักษ์ศิลปะวัฒนธรรมไทยอีสาน โดยการเปิดเพลงแนวลูกทุ่งหมอลำ เพลงไทยอีสานให้สมาชิกซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนภาคอีสานได้ฟัง แสดงให้เห็นว่า แม้พื้นที่ไซเบอร์ โดยเฉพาะห้องเกย์ในแคมฟร็อกทุกห้อง ถูกสร้างความหมายจากสังคมทั่วไปว่าจะต้องเป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรมโดยเป็นพื้นที่ที่สร้างความหมายเน้นเรื่องเพศหรือการโฉบลามกอนาจากเท่านั้น แต่มีห้องเกย์หลายห้องในแคมฟร็อกที่พยายามต่อสู้ ต่อรองกับความหมายของวาทกรรมเกย์เสื่อมศีลธรรม ด้วยการสร้างความหมายเกย์ที่ดีมีศีลธรรมในห้องบางห้องหนึ่งในนั้นก็ห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่า เนื่องด้วยการประกอบกิจกรรมที่สร้างสรรค์ ได้แก่ การชวนทำบุญ บริจาคสิ่งของ การโพสต์ข้อความในเชิงวัฒนธรรมอีสาน ตัวอย่างเช่น

“...กลุ่มอนุรักษ์วัฒนธรรมอีสาน Operater Camfrong มหาสารคาม ห้อง E-san plaza ขอเชิญ ร่วมสมทบทุน บริจาคเครื่องอุปโภค เช่น ผ้าอ้อมสำหรับผู้ใหญ่ Size M L นมผง นมข้นหวาน เป็นต้น ณ มูลนิธิสถานสงเคราะห์คนชราบ้านมหาสารคาม 26 กันยายน 2552 ชมการแสดงพื้นบ้านอีสานจากกลุ่มอนุรักษ์วัฒนธรรมอีสานในเวลา 11.00-13.00 น. ติดต่อได้ที่ Operater Autarekorn...” (อีสานบ้านเฮา, 2552 : จากห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่าในแคมฟร็อก)

นอกจากนี้ยังมีการทำนายดวงชะตา เช่น คำทำนายประจำวัน มีข้อความว่า

“...วันอาทิตย์ที่ 13 กันยายน พุทธศักราช 2552
แรม 9 ค่ำ เดือน 10 ปีฉลู จุลศักราช 1371 คริสตศักราช 2009
วันนี้ดาวจันทร์ทับดาวอังคาร ฤกษ์ล่างเสีย (ห้ามทำการมงคล)

หากเกิดเป็นชายเป็นคนฉลาดและเปรี๊ยะปราชญ์มากด้าน หากเกิดเป็นหญิงเป็นคนเอาจริงและขยันทั้งการร่ำเรียนและประกอบกิจการงานทั้งปวง...” (อีสานบ้านเฮา, 2552 : จากห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่าในแคมฟร็อก)

จะเห็นว่าภายในแคมฟร็อกแห่งนี้ได้บรรจุสร้างความหมายที่หลากหลายไว้ในพื้นที่เดียวโดยไม่ทำให้สมาชิกมีความรู้สึกแปลกแยกหรือขัดแย้งกัน กล่าวคือ พื้นที่นี้ได้เปลี่ยนจากพื้นที่สาธารณะที่ใครก็สามารถเป็นสมาชิกได้ให้กลับกลายเป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวสำหรับกลุ่มเกย์ โดยสร้างความหมายด้วยการใช้คำว่า “เกย์” ลงบนชื่อห้อง ถือเป็นนัยว่าห้องนี้เป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มชายรักชายเป็นหลัก ในขณะที่เดียวกันก็สร้างความหมายของกลุ่มเกย์ให้เฉพาะเจาะจงลงไปอีก ด้วยการเติมคำว่า “อีสาน” เพื่อให้เข้าใจกันว่าพื้นที่แห่งนี้เป็นพื้นที่สำหรับเกย์ชาวอีสานเป็นสำคัญ ซึ่งภายในห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่านี้ได้ใช้ภาษาถิ่นอีสาน เพื่อสร้างความเป็นชาวอีสานให้กับพื้นที่ เช่น “...ถ้าคุณชอบเพลง ลูกทุ่งหมอลำ กะมาม่วนนำกันเด้อ...”

_____	: สุรินมีปาวอะ
_____	: ชังคน
_____	: จำกันบได้
_____	: สารคาม มมส
_____	: <u>ขอนแก่นคุดกาน</u>
_____	: _____R_____y____, แม่น จำ
_____	บได้ ใคร
_____	: ชัง
_____	: 55555555555555+
_____	: _____R_____y____, จำได้ กะเทยดำ
_____	: บบอก

ภาพประกอบ 22 ภาพแสดงพื้นที่หน้าห้องของห้องเกย์แบคบอย
ที่มา : จากการเล่นแคมฟร็อก, 2552

จากข้อความโพสต์ที่หน้าห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่า (ดูภาพประกอบ 22) สะท้อนให้เห็นการใช้ภาษาถิ่นเป็นส่วนใหญ่และมีการเปิดเพลงที่เป็นตัวแทนของคนอีสาน คือเพลง ลูกทุ่งหมอลำหรือเพลงลูกทุ่งที่มักจะเป็นนักร้องที่เป็นคนอีสาน แม้แต่ชื่อสมาชิกหรือยูสเซอร์ก็ยังสื่อถึงความเป็นอีสาน เช่น RASHINEE_MOR_LUM (ราชินีหมอลำ) และ Esan_Baan_Hao (อีสานบ้านเฮา) แสดงถึงการแสดงของวัฒนธรรมอีสาน ซึ่งพรมแดนพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ไม่สามารถกั้นพื้นที่ทางสังคมที่เกิดขึ้นบนโลกไซเบอร์ได้

พื้นที่นี้ยังชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของวัฒนธรรมระหว่างห้องเกย์แบบบอยและห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่า โดยระเบียบของห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่านี้สื่อให้เห็นว่าเป็นห้องที่ไม่ให้สมาชิกกระทำการที่สื่อไปในเรื่องของการหาคู่นอน โดยเข้มงวดกว่าห้องเกย์อื่น ๆ โดยพิจารณาได้จากระเบียบวินัยของห้องว่า

“...ห้ามใช้ตัวหนังสือสีแดง ห้ามส่งกล้องต่ำกว่าเอวเด็ดขาด ห้ามประกาศหาคู่นอน หรือสื่อว่าไปเอากัน กรุณาเว้าม่วนๆ (พูดจาสุภาพ ไพเราะ) และห้ามโพสต์ เบอร์โทร, อีเมล, เว็บบ, Hi5 (ไฮไฟว์) หน้าห้อง การประกาศหาจังหวัดเดียวกันซ้ำๆ ซากๆ เราจะเตะ...” (อีสานบ้านเฮา, 2552 : จากห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่าในแคมป์ร็อก)

จากข้อความนี้แสดงให้เห็นถึงกฎ กติกาที่กักขังตัวตนเกย์ โดยการสร้างวาทกรรมของรัฐที่มองว่า การโพสต์ข้อความใดที่สื่อไปในทางลามกอนาจารถือเป็นความผิดกฎเพื่อควบคุมไม่ให้สมาชิกไขว่ลามกอนาจารซึ่งเป็นการสร้างความหมายว่า เป็นการกระทำที่แสดงถึงความเสื่อมศีลธรรม แต่เกย์บางคนก็ต่อรองกับอำนาจรัฐด้วยการฝ่าฝืนกติกาเหล่านั้น ด้วยการส่งกล้องต่ำกว่าเอว ประกาศหาคู่ ฯลฯ

เมื่อผู้วิจัยได้เข้าไปเล่นในห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่า ทำให้ทราบถึงกฎระเบียบที่เข้มงวดของห้องเนื่องจากผู้วิจัยถูกเจ้าของห้องเตะ (แบน) ออกจากห้อง เพราะผู้วิจัยส่งกล้องต่ำกว่าเอวโดยไม่ได้ตั้งใจ แสดงให้เห็นถึงความเข้มงวดในกฎระเบียบที่ห้องแห่งนี้ได้สร้างขึ้น

นอกจากนี้ยังมีการโฆษณาที่เป็นสิ่งที่แตกต่างจากการโฆษณาของห้องเกย์อื่น ๆ ที่เน้นการโฆษณาที่ยั่วยุเกสตัลมหา คือโฆษณาสถานที่หรือแหล่งบันเทิงต่าง ๆ แต่การ

โฆษณาของห้องนี้กลับเป็นการเชิญชวนให้ฟังหมอลำกลอน เทศน์แหล่แทน ซึ่งมีข้อความโพสต์หน้าห้องว่า

“...ใฝ่ภักศาระธรรม หมอลำกลอนลำล่อง เทศน์แหล่ม่วน ๆ เชิญได้ที่ Gay_Esam_Fung_Dham (Join) อีกหนึ่งความภูมิใจของ เกย์ไทยอีสานพลาซ่า...” (อีสานบ้านเฮา, 2552 : จากห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่าในแคมพรีอ็อก)

จะเห็นว่าพื้นที่แคมพรีอ็อกนั้นไม่ได้เป็นพื้นที่ที่มีความหมายที่เชื่อมศีลธรรม แต่ยังมีพื้นที่อีกหลายพื้นที่ในแคมพรีอ็อกที่มีวัตถุประสงค์อื่น เป็นการสร้างความหมายที่ดีให้กับพื้นที่แคมพรีอ็อกที่ไม่นั้นในเรื่องเพศเป็นสำคัญ ซึ่งห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่าเป็นพื้นที่หนึ่งในที่สร้างความหมายที่ดีให้กับแคมพรีอ็อก

เกี่ยวกับการแสดงตัวตนผ่านพื้นที่อินเทอร์เน็ต

เมื่อทราบการให้นิยามความหมายที่เกย์และสั้งคมให้ไว้กับพื้นที่ไซเบอร์แล้วต่อไปจะเป็นการนำเสนอการแสดงตัวตนของเกย์ที่ท่องในโลกอินเทอร์เน็ต ซึ่งผู้วิจัยแบ่งพื้นที่ไซเบอร์ออกเป็นสองพื้นที่หลักคือ พื้นที่เอ็มเอสเอ็นของเกย์และพื้นที่แคมพรีอ็อกชายรักชาย ซึ่งพวกเขาเหล่านั้นจะมีการเผยแพร่พรางตัวตนของตนเองในโลกแห่งจินตนาการอย่างไร ผู้วิจัยแยกประเด็นในศึกษาการแสดงตัวตน “เกย์” ผ่านพื้นที่ไซเบอร์ออกเป็นสองประเด็นย่อย คือ ประเด็นแรก **พื้นที่ชายแซทชาย** : การเผยแพร่พรางตัวตนบนพื้นที่ “เอ็มเอสเอ็น” และประเด็นที่สอง **พื้นที่เกย์สองเกย์** : การปรากฏตัวตน “คนรักเพศเดียวกัน” ในแคมพรีอ็อก ดังแสดงรายละเอียดต่อไปนี้

1. พื้นที่ชายแซทชาย¹ : การเผยแพร่พรางตัวตนบนพื้นที่ “เอ็มเอสเอ็น”

“...เอ็มเอสเอ็น...มีประโยชน์นะ...นอกจากจะไว้คุยกันกับเพื่อนแล้ว ก็ยังสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนใหม่แล้วยังได้คุยกับแฟนอีก ไม่ต้องเสียตังค์...” (เบค, 2552 : สัมภาษณ์)

¹ พื้นที่ชายแซทชาย หมายถึง พื้นที่ที่ใช้ในการสนทนาผ่านโปรแกรมเอ็มเอสเอ็นระหว่างเกย์ด้วยกัน

จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นถึงประโยชน์ของเอ็มเอสเอ็นที่ใช้สนทนากับกลุ่มเพื่อนที่รู้จักแล้ว ยังสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนใหม่ และใช้สื่อสารกับคนรักโดยไม่ต้องเสียเงินค่าโทรศัพท์อีกด้วย

แต่ด้วยข้อความที่แสดงบนบอร์ดเอ็มเอสเอ็นเกย์หาเพื่อนเกย์มักจะเป็นข้อความที่ส่งไปในทางเรื่องเพศที่กล่าวถึงวัตถุประสงค์เพื่อความสัมพันธ์ทางเพศเป็นหลัก กอปรกับสื่อมวลชนมักจะเสนอข่าวว่า เกย์ใช้พื้นที่ไซเบอร์ในการหาเซ็กส์หรือหาเพื่อนเป็นสำคัญ จึงสร้างให้วาทกรรมเกย์ “มั่ว” หรือ “ลามกอนาจาร” เกิดขึ้นบนพื้นที่แห่งนี้ ซึ่งผู้วิจัยยอมรับว่าเคยเป็นผู้หนึ่งที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจแห่งวาทกรรมนี้ด้วยการมองว่า ผู้ที่เล่นเอ็มเอสเอ็นทุกคนมีวัตถุประสงค์เพื่อหาเพื่อนหรือคู่รักเพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศเท่านั้น แต่จากการสนทนากับ “ปาน” เกย์ที่ท่องโลกอินเทอร์เน็ตอยู่เป็นประจำทำให้ผู้วิจัยตกใจและรู้สึกแสบที่มีทัศนคติเช่นนั้นกับเกย์ในพื้นที่เอ็มเอสเอ็น ด้วยคำสนทนาที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีคิดที่เสมือนไร้การศึกษาของผู้วิจัย โดยการมองผู้อื่นเป็นคนไม่ดีทั้งที่ไม่เคยได้สัมผัสถึงตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาเหล่านั้น ฉะนั้นผู้วิจัยจึงเลือกนำเสนอการแสดงตัวตนของเกย์บางคนที่แซท (สนทนาแบบออนไลน์) หรือใช้โลกเอ็มเอสเอ็นเน้นไปในการหาเพื่อนหรือคู่สัมพันธ์ทางเพศซึ่งทำให้ผู้วิจัยและบุคคลอีกหลายคนตกอยู่ภายใต้อำนาจวาทกรรมที่สร้างความหมายว่า เกย์ “มั่ว” หรือ “ลามกอนาจาร”

ผู้วิจัยแบ่งประเด็นในการศึกษาการแสดงตัวตนบนพื้นที่เอ็มเอสเอ็นเป็น 2 ประเด็นคือ วาทกรรม “เกย์หาเพื่อน” บนบอร์ดเอ็มเอสเอ็นกับประเด็นที่เน้นเรื่องเพศ อันเป็นการแสดงตัวตนเกย์ในพื้นที่เอ็มเอสเอ็นที่มีวัตถุประสงค์ในการหาเพื่อนเพื่อมีเพศสัมพันธ์เป็นสำคัญ ซึ่งเป็นวาทกรรมที่ถูกสร้างขึ้นจากสังคมและสื่อมวลชน และ “เอ็มเอสเอ็น” ในฐานะสื่อรัก สร้างสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนและคนรู้จัก เป็นการแสดงตัวตนเกย์ในพื้นที่เอ็มเอสเอ็นที่นอกเหนือจากวัตถุประสงค์ในการหาเพื่อนเพื่อมีเพศสัมพันธ์เป็นหลัก ก่อนที่จะนำเสนอตัวตนอื่น ๆ ของเกย์ที่เป็นตัวตนที่สร้างสรรค์อันทำให้ผู้วิจัยเปลี่ยนทัศนคติในการมองพวกเขาเหล่านั้นใหม่ ดังจะกล่าวถึงเกย์ที่ใช้พื้นที่ไซเบอร์เพื่อหาเพื่อนหรือคู่สัมพันธ์ทางเพศดังต่อไปนี้

1.1 วาทกรรม “เกย์หาเพื่อน” บนบอร์ดเอ็มเอสเอ็นกับประเด็นที่เน้นเรื่องเพศ

เมื่อเกย์เข้าไปโพสต์เอ็มเอสเอ็นของตนเอง จะทราบโดยปรากฏชื่ออีเมลล์ของผู้โพสต์บนบอร์ดเอ็มเอสเอ็น รายชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอนั้นเป็นรายชื่อ 200 รายชื่อของผู้โพสต์

ล่าสุดในเว็บไซต์โพสท์จัง แต่ในเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซีจะแสดงรายชื่อผู้โพสท์ล่าสุดโดยระบุดตามวันที่ และเวลาของการโพสท์ ซึ่งจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเมื่อมีผู้โพสท์เข้ามาใหม่

หากมีผู้อื่นที่สนใจหรือต้องการสนทนากับเกย์ที่โพสท์บนบอร์ด เอ็มเอสเอ็นก็สามารถแอดหรือเพิ่มเพื่อนไปทางอีเมลที่อยู่บนบอร์ดเอ็มเอสเอ็น เมื่อเกย์ที่โพสท์บนบอร์ดเอ็มเอสเอ็นตอบรับการเพิ่มเพื่อนก็สามารถสนทนากันผ่านโปรแกรมเอ็มเอสเอ็น เมสเซนเจอร์ ซึ่งรูปแบบของการสนทนาดูเหมือนว่าจะสื่อไปทางการหาคู่เพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางเพศมากกว่าประเด็นอื่น ๆ พิจารณาจากการสนทนาของเกย์ที่มีรูปแบบคำถามที่มุ่งหาคู่เพื่อมีเพศสัมพันธ์ แต่แท้ที่จริงกลับแฝงความสัมพันธ์ในรูปแบบอื่นหรือมีวัตถุประสงค์อื่น (ซึ่งจะอธิบายรายละเอียดในหัวข้อต่อไป คือ “เอ็มเอสเอ็น” ในฐานะสื่อรักสร้างสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนและคนรู้จัก) ตัวอย่างของการสนทนาผ่านบอร์ดเอ็มเอสเอ็นของเกย์ที่มีวัตถุประสงค์เน้นเรื่องเพศ ได้แก่

ประโยคสนทนาเริ่มจากการทักทายโดยทั่วไป “ดีครับ” แต่บางครั้งเกย์บางคนอาจจะขึ้นข้อความหรือประโยคคำถามที่เกี่ยวกับสิ่งที่ตนต้องการ เพื่อไม่ให้เสียเวลา เช่น “แบบไหน” หรือ “แฉวไหน” ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลใดต้องการอยากทราบว่าคู่สนทนาเป็นใครมาจากไหน เพื่อหาเป้าหมายได้ตรงตามที่ต้องการ

หากคู่สนทนาเอ็มเอสเอ็นแสดงข้อความคำว่า “แฉวไหน” หมายความว่าคู่สนทนานั้นกำลังเล่นเอ็มเอสเอ็นอยู่ที่ไหน จังหวัดหรืออำเภออะไร เป็นคำถามที่มีวัตถุประสงค์เพื่อจะได้นัดเจอกันในโลกแห่งความเป็นจริง ส่วนใหญ่พบว่าหากคู่สนทนาอยู่ในพื้นที่ห่างไกลกับพื้นที่ที่ตนเล่นเอ็มเอสเอ็นอยู่ก็อาจยกเลิกการสนทนา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คู่สนทนากับแชร์ กล่าวว่า “...แฉวไหน...”

แชร์ กล่าวว่า “...หาดใหญ่ครับ...”

คู่สนทนากับแชร์ กล่าวว่า “...ไกลจัง บาย...”

จากตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นการสนทนาที่คู่สนทนาต้องการทราบว่าคู่สนทนาอีกฝ่ายหนึ่งอยู่แฉวไหน พื้นที่ใด ซึ่งบ่อยครั้งที่เมื่อผู้วิจัยแสดงที่อยู่ซึ่งห่างไกลกับคู่สนทนาอีกฝ่าย ก็มักจะเลิกสนทนาไปโดยการเจ็บบ่อยเป็นประจำ อันแสดงให้เห็นว่าพื้นที่ที่อยู่ของคู่สนทนามีความสำคัญต่อการสนทนาเป็นสำคัญสำหรับเกย์บางคนในโลกไซเบอร์

เกย์ที่มีความต้องการนัดพบเพื่อมีเพศสัมพันธ์กันมักเลือกสถานที่ที่ตนสามารถนัดเจอกับคู่สนทนาเป็นอันดับแรก โดยพิจารณาจากข้อความที่โพสท์ไว้บนบอร์ด

เอ็มเอสเอ็นหรืออาจจะถามคำถามว่า “แถวไหน” เป็นการเริ่มคำสนทนา หากเกย์ที่เล่นเอ็มเอสเอ็นอยู่ในอำเภอขนาดใหญ่ ก็จะพิจารณาข้อความโพสท์ที่เกี่ยวข้องกับหาใหญ่ ดังที่พีบี๊กกล่าวว่า “...ดูที่ข้อความ ว่าอยู่หาใหญ่รีเปล่า...” (พีบี๊ก, 2552 : สัมภาษณ์) หากพบคู่สนทนาตามพื้นที่ที่ต้องการก็อาจสนทนาต่อไปด้วยคำถามอื่น

การแสดงข้อความว่า “อย. นน. สส.” หมายถึง การถามถึงอายุ น้ำหนัก และส่วนสูงของคู่สนทนาเอ็มเอสเอ็น เพื่อจะได้ทราบรูปร่างลักษณะ อายุ คร่าว ๆ เป็นข้อมูลพื้นฐาน ข้อมูลบางอย่างอาจจะเป็นจริงบางอย่างอาจเป็นข้อมูลที่บุคคลสร้างขึ้นมาก็ได้ ตัวอย่างเช่น แชร์ กล่าวว่า

“...อายุหรือ ก็ใส่อายุจริง ไปเลย แต่ส่วนสูงนั้น
ไม่ต้องตรงกับความจริงก็ได้...” (แชร์, 2552 : สัมภาษณ์)

ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นถึงข้อเสียของพื้นที่จินตนาการหรือโลกไซเบอร์ที่ไม่อาจหาความจริงได้จากการสนทนาผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต แต่ก็ยังเป็นข้อดีในการพรางตัวตนหรือพรางกายของบุคคลเพื่อปกปิดซ่อนเร้นตัวตนบางอย่างที่ไม่อยากให้ผู้สนทนาเอ็มเอสเอ็นได้ทราบ

ประโยคคำถามในการสนทนาเอ็มเอสเอ็นคำว่า “แบบไหน” หมายถึง คู่สนทนาเอ็มเอสเอ็นนั้นมีเพศวิถีแบบใด เป็นการแสดงตัวตนในเรื่องบนเตียงหรือบทบาททางเพศสัมพันธ์ ซึ่งเป็นการถามเพื่อมุ่งหาคู่เพื่อการมีเพศสัมพันธ์ รูปแบบทางเพศที่พบเจอได้บ่อยได้แก่ รุก(คิง) รับ(ควีน) โบท (ทั้งรุกและรับ) ไบ (มีเพศสัมพันธ์ได้ทั้งชายและหญิง) ดังตัวอย่างเช่น “...สาวมีนมแต่ชอบรุกสนใจลาดพร้าว...”

จากตัวอย่างหมายความว่าผู้โพสท์เป็นสาวประเภทสองที่มีการทำงานมาให้เหมือนผู้หญิงแล้วแต่มีวิถีทางเพศเป็นฝ่ายรุก แสดงให้เห็นว่า สังคมยังยึดติดหรือให้คุณค่าอยู่กับมโนทัศน์ของความเป็นชายหญิงหรือคู่ตรงกันข้าม ด้วยวิถีคิดเช่นนี้จึงทำให้เกิดการสร้างความเป็นอื่นให้กับบุคคลชายขอบหลายกลุ่มรวมทั้งกลุ่มเกย์ด้วย ซึ่งบางครั้งอาจมีรูปแบบทางเพศที่แสดงให้เห็นถึงความหลากหลายทางเพศที่ไม่ได้ยึดติดอยู่กับกรอบของความเป็นชายหญิงหรือคู่ตรงกันข้าม ตัวอย่างเช่น ไบรุกไบรับ โบทรุก โบทรับ ดังตัวอย่างได้แก่ เบค กล่าวว่า “...เป็นโบท จะได้หาได้เยอะ ทั้งรุกและรับ...” แต่ในความเป็นจริงแล้ว ตนเองนั้นมีตัวตนอีกแบบหนึ่ง “...อย่าบอกว่าเป็นรับ เดี่ยวบางคนไม่คุยด้วย...” (เบค, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนบีให้นิยามตนเองในพื้นที่ไซเบอร์ว่า “...เป็นเกย์คิง ไม่แสดงออก...” โดยบีแสดงรูปภาพของตนเองที่บ่งบอกถึงลักษณะของความเป็นชายมากที่สุด เช่น ทำสีหน้าเคร่งขรึมเหมือนนายแบบหรือแสดงภาพที่มีลักษณะท่าทางภายนอกที่ดูแข็งแรง ซึ่งในโลกแห่งความเป็นจริงแล้ว บีมีเพศวิถีคือ เป็นเกย์รุคจริงเหมือนกับที่ให้นิยามไว้ในพื้นที่เอ็มเอสเอ็น แต่เพศภาวะของบีในพื้นที่ทางสังคมกลับตรงกันข้ามกับตัวตนที่แสดงบนข้อความของเอ็มเอสเอ็น กล่าวคือ บนพื้นที่ทางสังคมทั่วไป ในกลุ่มเพื่อนบีมักจะแสดงตัวตนของความเป็นหญิงสาวด้วยการเดินรำในลีลาของนักร้องหรือนักแสดงสาวและการพูดจาจีบปากจีบคอ

ตัวตนเหล่านี้ เกย์บางคนพรางบทบาททางเพศสัมพันธ์ที่แท้จริงเอาไว้เพื่อสนทนากับบุคคลอื่นที่หลากหลายในเรื่องของตัวตนทางเพศ เพื่อว่าจะมีบุคคลที่มีรูปร่างหน้าตาซึ่งตนสนใจเอาไว้สนทนา แม้ว่าบุคคลนั้นจะมีบทบาททางเพศวิถีไม่ตรงตามที่ตนต้องการ ดังตัวอย่างของเบคที่แสดงตัวตนว่าเป็นเกย์โบทที่เป็นทั้งฝ่ายรุกและรับในการมีเพศสัมพันธ์บนโลกแห่งจินตนาการหรือโลกไซเบอร์ แต่ในโลกแห่งความเป็นจริงตนเองไม่ได้มีบทบาททางเพศวิถีดังกล่าว กลับมีเพศวิถีคือ เป็นเกย์รับที่ไม่สามารถรุกได้เมื่อมีเพศสัมพันธ์กัน

ประโยคคำถามในการสนทนาเอ็มเอสเอ็นมีพบบ่อยคือ คำว่า “มีรูปใหม่” เป็นคำถามที่ต้องการเห็นลักษณะภายนอกของคู่สนทนาเพื่อจะได้ดูรูปร่างหน้าตาของคู่สนทนาว่ามีรูปร่างหน้าตาตรงตามรสนิยมที่ตนต้องการหรือไม่ ดังที่เบค กล่าวว่า “...ขอรูปได้ปะ...” (เบค, 2552 : สัมภาษณ์) และพีบิก กล่าวว่า “...รูปได้ป่าว...” (พีบิก, 2552 : สัมภาษณ์)

คู่สนทนามักจะกล่าวว่า “แลกกัน” หมายถึง ให้แสดงรูปทั้งสองฝ่ายแสดงให้เห็นว่า ในพื้นที่ไซเบอร์ที่เกย์ต้องการปกปิดอำพรางตัวตนหรือพื้นที่ที่ร่างกาย แต่กลับสร้างความอยากรู้อยากเห็นให้กับคู่สนทนาบางคน ดังที่ผู้วิจัยสนทนากับเกย์บางคนในเอ็มเอสเอ็น ซึ่งเมื่อคู่สนทนาขอรูปของผู้วิจัย ผู้วิจัยก็ตอบกลับไปว่า “ไม่ได้” แต่คู่สนทนาจึงพยายามรบเร้าให้แสดงรูปอยู่บ่อยครั้ง โดยให้เหตุผลว่า “อยากเห็นหน้า” และเมื่อผู้วิจัยไม่แสดงภาพให้ผู้ใดบางคนอาจไม่สนทนากับผู้วิจัยต่อไปหรืออาจจะต่อว่าในทำนองว่า “ไม่มีความจริงใจ เช่น “...ทำไมไม่ส่งหน้าอะไม่จริงใจเลย...” ซึ่งเมื่อผู้วิจัยถามพีบิกและเบคก็ให้เหตุผลของการแสดงรูปว่า

“...อยากดูหน้าว่าเป็นยังไง หล่อไหม หุ่นดีไหม และถ้านัดเจอกันจะได้ไม่ถูกหลอก...เดี๋ยวนี้อันตรายจะตาย ถ้าเราดูรูป ดูรูปร่างหน้าตาก่อน หรือดูฉากหลังของรูปก็ไม่ทำให้เราถูก

หลอกเหมือนบางคนที่โดนอาชญากรรม...แต่บางคนก็เอารูปคน
อื่นมาขึ้น รูปดาราก็มี...” (พีบีค, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนเบคกล่าวว่

“...จะได้รู้ว่าเขาเป็นยังไง รูปร่างหน้าตาเป็น
ยังไง...เผื่อบางทีได้นัดเจอกันหรือดูความจริง...” (เบค, 2552 :
สัมภาษณ์)

การขอคูรูปนี้เป็นการเข้าไปใกล้ตัวตนของกลุ่มสนทนามากยิ่งขึ้น แต่ทั้งนี้รูปที่
โชว์ก็ไม่อาจแสดงถึงตัวตนที่เป็นจริงของกลุ่มสนทนาได้เนื่องจากรูปนั้นอาจเป็นรูปของบุคคลอื่นก็
เป็นได้ หากจะเข้าไปใกล้ตัวตนของกลุ่มสนทนาขึ้นอีกต้องถามว่า “แลกกล้องใหม่” เป็นการแสดงรูปร่าง
หน้าตาของตนผ่านทางกล้องที่เชื่อมต่อกันทางอินเทอร์เน็ตของกลุ่มสนทนา ซึ่งจะเป็นภาพของกลุ่ม
สนทนาโดยตรง ไม่ใช่รูปภาพของบุคคลอื่น แต่ทั้งนี้การแลกกล้องหรือการโชว์ตัวตนผ่านกล้องนั้น
ก็อาจมีการพรางตัวตนบางอย่างไม่ให้กลุ่มสนทนาเห็น เช่น การถ่ายเฉพาะรูปร่าง ไม่ให้เห็นหน้าตา
หรือถ่ายเฉพาะหน้าตาไม่ให้เห็นรูปร่าง บางครั้งหากไม่มีรูปหรือการแลกกล้องให้อีกฝ่ายดู ก็อาจ
สิ้นสุดการสนทนาลงได้ จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า เกย์หลายคนทั้งผู้ให้ข้อมูลและบุคคลที่
สนทนาเอ็มเอสเอ็นในอินเทอร์เน็ตนั้น มักจะให้กลุ่มสนทนาแสดงรูปหรือโชว์ตัวตนผ่านกล้อง ถ้ารูปที่
ปรากฏบนหน้าจอเป็นบุคคลที่ตรงตามรสนิยมที่ตนต้องการก็จะสนทนาต่อไป แต่หากว่ากลุ่มสนทนา
ไม่ตรงตามที่ตนต้องการก็อาจสิ้นสุดการสนทนา

จากคำกล่าวเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า โลกไซเบอร์ได้สร้างประโยชน์ให้กับ
เกย์โดยการเข้าถึงตัวตนที่แท้จริงของกลุ่มสนทนาได้มากขึ้นกว่าอดีตที่ไม่สามารถเห็นภาพและการ
แสดงตัวตนผ่านกล้องยังทำให้เข้าไปใกล้ตัวตนของกลุ่มสนทนามากขึ้นอีก นับว่าเป็นประโยชน์ต่อเกย์
ไม่ให้เกิดการเกิดการหลอกลวงอันเป็นสาเหตุให้เกิดการก่ออาชญากรรมดังข่าวในอดีต แต่อย่างไรก็
ตาม เกย์บางคนก็มีกลวิธีอำพรางตัวตนไม่ให้กลุ่มสนทนารับรู้ เช่น การส่องกล้องส่วนอื่น ๆ ของ
ร่างกายที่ไม่ใช่ใบหน้า เกย์ส่วนใหญ่ก็มักจะแสดงรูปร่างหน้าตาให้กลุ่มสนทนาดู

เกย์บางคนอาจนำรูปภาพของตนเองไปโพสต์ในพื้นที่ไซเบอร์ ดังที่พีวีเล่า
ให้ฟังว่า “...พีเคเอารูปไปโพสต์ในเน็ตด้วย มีคนเข้ามาดูเยอะมาก แล้วยังบอกว่าพีหุ่ด...” (พีวี,
2552 : สัมภาษณ์) คำกล่าวนี้ตรงกับเพื่อนของพีวีบอกว่าพบเห็นรูปพีวีในอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นรูป

แนวเช็กชี คือถอดเสื้อผ้าออกหมด เหลือแต่กางเกงในตัวเดียว (ก๊วก, 2552 : สัมภาษณ์) แสดงให้เห็นว่า พีวีพีงพอใจกับรูปร่างของตนเองซึ่งเป็นจุดเด่นที่จะแสดงตัวตนหรือพื้นที่ร่างกายส่วนนั้นให้กลายเป็นพื้นที่สาธารณะ ต่างกับเกย์อีกหลายคนที่ต้องปกปิดพื้นที่ร่างกายบางส่วนให้เป็นพื้นที่ส่วนตัว ดังเช่น พีบี๊กกล่าวว่า “...พวกนี้ชอบโชว์กล้ามเนื้อจัง ได้แล้หั่นดีหนิ...นี่ถ้าพี่หั่นดีก็โชว์บ้าง แต่โชว์ที่พุ่งออก อายตายเลย...” (พีบี๊ก, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนพีทได้กล่าวถึงคู่รักของตนเองที่นำรูปภาพของตนเอง (คู่รักของพีท) ไปโพสต์ในเว็บโซเชียลไทยจีเอ็มซี ซึ่งมีเพื่อนที่รู้จักกับพีทและคู่รักของพีทมาบอกกับเขาว่า “...ซัน (จัน) เห็นรูปแฟนเธอในอินเทอร์เน็ตด้วย เอาไปโพสต์ในเว็บไทยจีเอ็มซี...” (พุด, 2552 : สัมภาษณ์) เมื่อพีทได้ยินคำกล่าวนั้นก็นิ่งไปชั่วคราวแล้วตอบกลับไปว่า “...จริงหรือ ในเว็บอะไรนะ แฟนผมจริงป่าว...” พร้อมทำน้ำเสียงเข้มและพูดต่อไปว่า “...ถ้ามันเอารูปไปลงจริง ต้องกลับไปด่ามันเท่านั้น... ผมไม่ชอบ เหมือนมันนอกใจผมเลย...” (พีท, 2552 : สัมภาษณ์) ซึ่งพุดกล่าวว่า “...อย่าโกรธเค้าเลย เค้าอาจจะหาเพื่อนก็ได้ ไม่ได้นอกใจเธอหรอก...” แล้วพีทก็เงียบไป

จากการสนทนาของทั้งคู่พบว่า เกย์บางคนมองว่าการนำรูปไปโพสต์ในอินเทอร์เน็ตเป็นเรื่องที่ไม่ดี ยิ่งหากบุคคลนั้นเป็นคู่รักของตนก็ยิ่งทำให้เกิดความไม่พอใจซึ่งอาจมองว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการแสดงออกถึงการหาผู้มีเพศสัมพันธ์หลายคนอันแสดงถึงความไม่เป็นคนรักเดียวใจเดียว นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงอำนาจของวาทกรรมที่สร้างความหมายให้พื้นที่ไซเบอร์แห่งนี้กลายเป็นพื้นที่ที่ถูกมองว่า “ล่าสอน” หรือ “ลามกอนาจาร” มีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อความสัมพันธ์ทางเพศเท่านั้น แม้แต่เกย์ด้วยกันก็ยังตกอยู่ภายใต้อำนาจแห่งวาทกรรมนี้

บางครั้งเกย์อาจให้คู่สนทนาโชว์ลามกอนาจารผ่านกล้องโดยที่ตนไม่ได้แลกกกล้องกับคู่สนทนาซึ่งคู่สนทนานั้นก็ยอมที่จะโชว์เพียงฝ่ายเดียว ดังที่เบคกล่าวว่า “...มีบางคนโชว์ให้ดูด้วย ไม่เห็นหน้า เค้าก็คงไม่อาย...” เบคเล่าว่า ในภาพนั้นเป็นรูปผู้ชายที่โชว์เรือนร่างตั้งแต่หน้าอกลงไปช่วงล่างของร่างกายและแสดงภาพการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองผ่านกล้องให้เบคผู้ซึ่งกล่าวเชียร์ให้คู่สนทนาว่า “...กล้าไหม โชว์เลย ไม่แลกกกล้องนะ...” จนคู่สนทนานั้นยอมแสดงโชว์ผ่านกล้องให้เบคดูเพียงฝ่ายเดียว (เบค, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า การแสดงโชว์ลามกอนาจารเกิดขึ้นเนื่องจากการเลือกแสดงพื้นที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายที่ผู้กระทำคิดว่า ไม่เกิดผลเสียกับตนเอง ทั้งนี้เป็นเพราะเกย์ส่วนใหญ่จะไม่มีการแสดงให้เห็นใบหน้าจึงไม่มีความเขินอาย ซึ่งการกระทำเช่นนี้เป็นเรื่องลามกอนาจารหรือไม่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่กระทำ หากกระทำพฤติกรรมเช่นนี้ในบ้านหรือ ที่ลับตาคน ก็ถือว่าบุคคลนั้นใช้พื้นที่ไซเบอร์สำหรับผ่อนคลายความเครียด แต่หากเกิดขึ้นในพื้นที่สาธารณะท่ามกลางสายตาผู้อื่นก็เป็นเรื่องที่ลามกอนาจาร

การให้เบอร์โทรศัพท์ มีวัตถุประสงค์เพื่อจะได้สนทนากันทางโทรศัพท์ อาจจะสนทนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ในรูปแบบเพื่อน คู่รัก หรือนัดพบเพื่อมีเพศสัมพันธ์กัน ซึ่งอาจจะแสดงเบอร์โทรศัพท์ตั้งแต่ตอนแรกของการสนทนาหรืออาจจะแสดงเมื่อเริ่มสนทนาไปแล้วก็ได้ ดังข้อความตัวอย่างเช่น “...รู้เ็นว่าหงา : 081 2.....6.....เพื่อเน็ดมันดัด...” และ “...เอาเบอร์นายมา เดียวโทรไปหา...อยากได้ยินเสียง...” (ปาน, 2552 : สนทนาผ่านทางเอ็มเอสเอ็ม)

จากข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า เบอร์โทรศัพท์เป็นสิ่งสำคัญในการนัดพบเจอกันของเกย์เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่สะดวกและสามารถติดต่อได้ง่าย และเพื่อให้เข้าถึงตัวตนของ คู่สนทนามากขึ้นด้วยการได้ยินเสียง ดังที่พีบิก กล่าวว่า “...เมื่อคืน ดี 5 พี่ไปนอนบ้านผู้ชายมา...” หลังจากทีสนทนากันทางอินเทอร์เน็ตเมื่อคืน โดยมีการติดต่อกันทางโทรศัพท์ และดังที่พี่เคปโทรศัพท์หาคู่สนทนาที่ให้เบอร์โทรศัพท์มาทางการสนทนาผ่านเอ็มเอสเอ็มพี่เคปกล่าวว่า “...ลองโทรดูซิ..... ไม่ติด สงสัยเบอร์นี้ไม่ใช่แล้ว...”

ส่วนคำถามว่า “ออกสาวไหม” เป็นการถามเพื่อต้องการบุคคลที่ตนต้องการคือมีลักษณะแมน ๆ กล่าวคือ บุคลิกดูเป็นชาย ไม่แสดงท่าทางกระดุงกระดิง เหมือนกะเทย จะเห็นว่า ความเป็นแมนหรือความเป็นชายมีผลต่อรสนิยมของเกย์ไทยในปัจจุบันซึ่งรับอิทธิพลวาทกรรมมาจากตะวันตกทั้งทีในอดีตประวัติศาสตร์ของไทยไม่มี โน้ตส์หรือคำนิยามที่เกี่ยวกับเกย์ กล่าวคือ เกย์สมัยใหม่ต้องมีการออกกำลังกายเพื่อสร้างกล้ามเนื้อให้รูปร่างดูเป็นชายชาติรี เป็นวาทกรรมที่สร้างขึ้นจนทำให้เกย์ออกสาวหลายคนเปลี่ยนเพศภาวะของตนด้วยการแอบแมนหรือการพรางตัวคนให้มีความเป็นชายมากที่สุด ดังที่ พีบิก กล่าวว่า “...เนี้ยะ พี่กาย ที่เมื่อก่อนออกสาวไว้ผมยาว เดียวนี้เป็นชายแล้ว ตัดผมสั้น...” (พีบิก, 2552 : สัมภาษณ์) ซึ่งผู้วิจัยได้มีโอกาสนพบพี่กายซึ่งเป็นความจริงที่เมื่อก่อนมีลักษณะคล้ายผู้หญิงไว้ผมยาวกระดุงกระดิง แต่เมื่อได้เจอกลับมีรูปร่างหน้าตาตรงผมเป็นผู้ชายหากไม่อยู่ในกลุ่มเพื่อนเกย์ด้วยกันก็ดูไม่ออกว่าเป็นชายรักเพศเดียวกัน อีกทั้งอดีตเคยเป็นเกย์รับเท่านั้นแต่ปัจจุบันกลายเป็นเกย์โบทสามารถเป็นฝ่ายรุกได้ ยกตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลที่มีภจะออกสาวใน โลกแห่งความเป็นจริง แต่ใน โลก ไซเบอร์พวกเขา กลับพราร่างของความสาวไว้ในตัวอักษรที่สื่อถึงความเป็นชาย ตัวอย่างเช่น

บี กล่าวถึงตนเองว่า “...เป็นเกย์รุก ไม่แสดงออก...” ซึ่งในความเป็นจริงแล้วตนกลับแสดงตัวตนของเกย์ออกสาวอยู่เป็นประจำ แสดงให้เห็นว่าตัวตนบน โลก ไซเบอร์ที่สื่อผ่านเป็นตัวอักษรออกมานั้นอาจ ไม่ใช่ตัวตนที่พบเห็นได้ใน โลกแห่งความเป็นจริง ดังที่บีแสดงตัวตนใน โลกแห่งความเป็นจริงโดยมีเพศวิถีเป็นเกย์รุกซึ่งเป็นตัวตนเดียวกับที่แสดงออกในโลก ไซเบอร์ ทว่าตัวตนทางเพศภาวะหรือกริยาท่าทางภายนอกนั้นมักจะแสดงออกสาวกับกลุ่มเพื่อน

โดยการพูดจิบปากจิบคอ วิตถวายเป็นผู้หรือเดินร่าอย่างอ่อนช้อยต่อหน้าสาธารณชนอยู่เสมอ ซึ่งเป็นตัวคนที่ตรงข้ามกับที่แสดงออกในโลกแห่งจินตนาการซึ่งพรางตัวของหญิงสาวไว้ในร่างของชายหนุ่ม นอกจากนี้บีได้เล่าถึงประสบการณ์ที่พบกับคู่รักคนหนึ่งซึ่งเป็นเด็กมัธยมปลาย โดยการสนทนาผ่านทางเอ็มเอสเอ็น โดยบีเข้าไปโพสต์ในบอร์ดเอ็มเอสเอ็นเกย์หาเพื่อนเกย์ บีเล่าว่า

“...เจอกันครั้งแรกหน้าห้องสมุด...คุยเอ็มกัน ก่อน...ตอนแรกบ๊ีก (คนรัก) มันน่ารัก พุดอะไรก็เชื่อ พอดอนหลังชอบตาม ชอบหึง ร่าคาญ ก็เลยเลิก...คบกันได้ปีนึง...แล้วก็รู้ว่าไม่ได้รักน้องมันด้วย...แต่ก็ยังเป็นพี่น้องกันได้...ตอนเป็นแฟนมีอะไรกันเกือบทุกวัน ไปดูหนัง ไปเที่ยว รักกันมาก ไม่ค่อยอยากให้เจอเพื่อนบี เพราะเราต้องแอบ ออกสาวไม่ได้ แต่พอหลัง ๆ ก็ไม่แคร์ บีก็เป็นแบบนี้แหละ (ออกสาวบางครั้ง)...” (บี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นว่า ตัวตนบนพื้นที่ไซเบอร์กับตัวตนบนพื้นที่ทางสังคมของเกย์บางคนมีการแสดงหรือเผยออกมาแตกต่างกัน ซึ่งการอำพรางตัวตนบนพื้นที่เอ็มเอสเอ็นนั้น กระทำได้ง่ายกว่าตัวตนบนพื้นที่ทางสังคมเนื่องจากบนพื้นที่ไซเบอร์เป็นโลกแห่งจินตนาการที่สัมผัสไม่ได้ แม้จะรับรู้ได้ด้วยภาพและเสียงก็ตาม ในขณะที่ตัวตนบนพื้นที่ทางสังคมสามารถสัมผัสได้ด้วยประสาททั้งห้าอย่างครบถ้วน และเกย์ไม่สามารถหลบซ่อนตัวตนบางอย่างได้ตลอดเวลา เช่น ตัวตนออกสาวหรือตัวตนรักเพศเดียวกัน

ส่วนเบค กล่าวว่า “...เป็นโบท...ไม่สาว...” (เบค, 2552 : สัมภาษณ์) นี่คือตัวตนบนโลกไซเบอร์ที่เบคแสดงให้เห็นคู่สนทนาทราบ แต่ตัวตนในโลกของความเป็นจริงกลับแตกต่างกับตัวตนในโลกไซเบอร์ทั้งตัวตนทางเพศวิถีที่เบคมีรสนิยมทางเพศเป็นเกย์รับในพื้นที่แห่งความเป็นจริงไม่ใช่เกย์โบทดังที่แสดงออกในพื้นที่ไซเบอร์ และตัวตนทางเพศภาวะที่เบคมีการแสดงออกสาวในโลกแห่งความจริงแต่กลับพรางร่างเกย์ออกสาวด้วยการสื่อว่าตนเป็นชายที่ไม่แสดงออกสาว

รูปร่างหน้าตาของกลุ่มสนทนานั้นมีส่วนสำคัญมากซึ่งเกย์ส่วนใหญ่มักจะหลงใหลในผู้ชายที่แมนกล่าวคือ ไม่ออกสาว หน้าตาดี อาจจะคมเข้มหรือขาวเนียน สิ่งสำคัญคือต้องมีกล้ามเนื้อและรูปร่างที่สวยงามได้สัดส่วนคล้ายกับนายแบบบนปกนิตยสารหรือสื่อต่าง ๆ ดังเช่น

พีวี กล่าวว่า “...พีชอบแบบเข้ม ๆ หุ่นดี สมส่วน...” พีวีบอกเล่าพร้อมกับแสดงรูปในมือถือขึ้นมาแสดงซึ่งเป็นรูปผู้ชายที่นำมาจากกาสิโนผ่านอินเทอร์เน็ตมาแสดงซึ่งตรงตามรสนิยมที่กล่าวมา คือเป็นผู้ชาย ผิวคล้ำ มีกล้ามเนื้อสมส่วน (พีวี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของวาทกรรมเกย์ตะวันตกที่กลุ่มชายรักชายมักสนใจผู้ชายที่มีเรือนร่างสมส่วน มีกล้ามเนื้อที่สวยงามคล้ายนายแบบบนปกนิตยสาร

แม้กระนั้นหากเกย์จะเลือกคู่สนทนาเพื่อหาคู่รักหรือหาคู่เพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศก็อาจมีรสนิยมเปลี่ยนไปตามที่ตนเองชอบ ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่ผิดแผกแตกต่างไปจากรสนิยมของเกย์โดยทั่วไป อาทิ ชอบคนอ้วน คนแก่กว่า ผิวดำ หน้าตาไม่ดี ดังที่

เบคหนุ่มวัย 22 ปี กล่าวว่า “...เบคชอบคนแก่กว่า...” พร้อมทั้งแสดงรูปในมือถือซึ่งดูจากรูปเป็นภาพชายผิวขาว อายุราว 30 ปี เบคกล่าวต่อว่า ตนเองมักโพสต์ข้อความที่สื่อว่าชอบคนที่มีอายุมากกว่า “...เหงา ชอบแก่กว่า...” (เบค, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนพีเดป กล่าวว่า “...พีชอบเถื่อน ๆ แบบบ้าน ๆ...” ดูจากรูปจากมือถือที่นำมาจากกาสิโนผ่านเอ็มเอสเอ็นซึ่งเป็นรูปผู้ชายที่มีลักษณะภายนอกไม่ตรงกับรสนิยมของเกย์ทั่วไป กล่าวคือ หน้าตาไม่เกลี้ยงเกลา อ้วนและผิวดำ (พีเดป, 2552 : สัมภาษณ์)

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการต่อรองกับวาทกรรมเกย์ตะวันตกที่ให้นิยามความหมายว่า ความเป็นเกย์ที่ควรหลงใหลนั้นจะต้องแสดงถึงความคูดีหรือสวยงาม คือ การเลือกคู่สนทนาที่มีรูปร่างหน้าตาดี ซึ่งเกย์บางคนต่อรองกับวาทกรรมนี้ด้วยการเลือกคู่ที่มีลักษณะด้อย เช่น อ้วนดำหรือหน้าตาไม่ดี นอกจากนี้ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า เกย์ที่สนทนาผ่านโปรแกรมเอ็มเอสเอ็นพยายามเข้าถึงตัวตนที่แท้จริงของคู่สนทนาให้มากที่สุดด้วยวิธีการต่าง ๆ ด้วยการถามชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ อายุ น้ำหนัก ส่วนสูง รูปร่างหน้าตา รูปแบบของรสนิยมทางเพศ ซึ่งเกย์ก็มีวิธีการปกปิดอำพรางตัวตนที่ตนไม่ต้องการแสดงให้คู่สนทนารับรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ เช่น ใช้ชื่อสมมติ ใช้เบอร์โทรศัพท์ของผู้อื่น แสดงอายุ น้ำหนัก ส่วนสูง รูปร่างหน้าตา ตลอดจนรูปแบบของรสนิยมทางเพศที่ไม่ตรงกับตัวตนที่แสดงบนพื้นที่ทางสังคมทั่วไป แต่เกย์จะเลือกแสดงตัวตนที่คิดว่า เป็นจุดเด่นหรือไม่มีผลเสียกับตนเองเมื่อแสดงออกให้กับคู่สนทนารับรู้ เช่น ถ้าคิดว่าตนเองมีรูปร่างหน้าตาดี ก็จะแสดงพื้นที่ร่างกายส่วนนั้นให้ปรากฏแก่สายตาผู้อื่น ซึ่งการแปลงตัวตนของเกย์ในพื้นที่ไซเบอร์เพื่อความต้องการทางเพศและความต้องการความรัก การยอมรับหรือความสนใจจากผู้อื่นเป็นสำคัญ

ตัวตนที่เกย์แสดงออกมานั้นเป็นเพียงตัวอย่างของเกย์ที่สนทนาเอ็มเอสเอ็นเพื่อหาคู่รักหรือคู่มิตรสัมพันธ์เป็นสำคัญ ซึ่งบางครั้งอาจเป็นการสนทนาเพื่อความบันเทิงหรือผ่อนคลายความเครียด ไม่ใช่เพื่อหาคู่สนทนาจริง ตามที่แสดงคำพูดต่อหน้าคนอื่น ๆ ดังที่พีบีกล่าวไว้ว่า

“...ที่ได้ (มีเพศสัมพันธ์กับคู่สนทนา) ก็มีจริง น้อยมาก แต่ที่บอกนั้นเพื่อ โชว์พาว (สร้างภาพ เป็นการเรียกร้องความสนใจ) ส่วนใหญ่ไม่ได้หรอก...” ส่วนเบคกล่าวว่า “...ไม่ค่อยได้นัดเจอกันหรอก แต่ก็มีบ้างถ้าคุยกันสนิทแล้ว บางทีก็ลองไปดูหน้า ถ้าไม่ชอบก็กลับ...ไม่ให้เค้าเห็นหน้า...”

นอกจากตัวตนของเกย์ในพื้นที่ไซเบอร์ที่สังคมและเกย์บางคนสร้างวาทกรรมว่าเป็นพื้นที่ของการมั่วเรื่องเพศ การโชว์ลามกอนาจาร แต่แท้ที่จริงแล้ว เกย์ในโลกไซเบอร์นั้นยังแสดงตัวตนอื่นในเชิงสร้างสรรค์ผ่านการสนทนาด้วย โปรแกรมเอ็มเอสเอ็นอีกมากมาย ดังกล่าวต่อไปนี้

1.2 “เอ็มเอสเอ็น” ในฐานะสื่อรัก สร้างสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนและคนรู้จัก

พื้นที่ในบอร์ดเอ็มเอสเอ็นเกย์นั้น แม้เกย์ส่วนหนึ่งจะมีวัตถุประสงค์เพื่อหาคู่ในการมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นสำคัญ แต่เกย์อีกจำนวนไม่น้อยที่ใช้พื้นที่เอ็มเอสเอ็นในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนใหม่หรือคู่รัก ทำให้เอ็มเอสเอ็นไม่ใช่พื้นที่ที่มุ่งแสวงหาเรื่องเพศเพียงอย่างเดียวเท่านั้น บางครั้งเกย์อาจสร้างความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนกับมิตรใหม่โดยอาศัยบอร์ดเอ็มเอสเอ็นเกย์เป็นสื่อกลางในการสร้างความสัมพันธ์หรืออาจจะเป็นสื่อที่เพิ่มความสนิทสนมแนบแน่นกับเพื่อนหรือคู่รักที่รู้จักกันในโลกแห่งความเป็นจริงแล้วก็ได้ ตัวอย่างของผู้สร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนหรือคู่รักใหม่ ได้แก่

เบค ซึ่งมีคู่รักจากการสนทนาผ่านบอร์ดเอ็มเอสเอ็นกล่าวถึงความสัมพันธ์กับคู่รักคนปัจจุบันว่า “...รู้จักกับพีเค้าทางเอ็ม รู้จักกันมาครึ่งปีได้แล้ว กว่าจะได้เห็นหน้าก็คุยกัน (ในเอ็มเอสเอ็น) ประมาณสามสี่เดือน.... ไปหาพีเค้าที่กรุงเทพฯ...มีอะไรกัน...คบกันเป็นแฟน...” ซึ่งเบคให้ดูรูปคู่รักในมือถือเป็นรูปชายหนุ่มวัยประมาณ 30 ปี ขาว และมีการโทรศัพท์คุยกันบ่อยครั้ง ก่อนที่เบคจะมีคู่รักนั้นมักจะใช้พื้นที่ของเอ็มเอสเอ็นเป็นการหาเพื่อนใหม่สนทนาโดยเขาเล่าว่า “...เมื่อก่อนเล่นบ่อยมาก ทุกวัน ก็มีเล่นกับคนอื่นบ้าง แต่พอมีพีเค้าก็ไม่ค่อยเล่นกับคนอื่น...คุยกันแบบเพื่อนก็มี เป็นเพื่อนคณะเดียวกัน เบคชอบแก่มากก็เลยเป็นเพื่อนกัน...คุยกันเรื่องเรียน...” จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าพื้นที่เอ็มเอสเอ็นนั้นขึ้นอยู่กับทำให้ความหมายของเกย์ผู้เล่นว่าจะให้ความหมายหรือสร้างอำนาจในพื้นที่แห่งนี้อย่างไร ซึ่งการช่วงชิงการนิยามความหมายให้พื้นที่นั้นย่อมมีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาขึ้นอยู่กับว่าผู้ใดสามารถจะช่วงชิงการให้ความหมายนั้นได้ (เบค, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนพีวี่ซึ่งมีการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนใหม่จากการสนทนาผ่านโปรแกรมเอ็มเอสเอ็นเช่นกัน “...พีเพ็งคุยกับคนที่สิงค โปร์ คุยกันเกือบทุกวันเลย...คุยกันทางเอ็ม

...ยังไม่ เจอหน้าเลยเห็นแต่รูปทางเอ็ม...” พร้อมทั้งแสดงรูปให้ดูจากมือถือเป็นลักษณะของผู้ชาย คมเข้ม หุ่นดี พีวีเล่าต่อไปว่า “...บางครั้งคุยกับฝรั่งจนเค้าติดใจ พาไปเที่ยวฟรี นอนโรงแรมฟรี... ไม่มีอะไรกัน แค่ออดกันเฉย ๆ ...ไม่มีอะไรกันจริงๆ...มีอยู่คนหนึ่ง ฝรั่ง เขาให้เงินพี่มาใช้เป็นหมั้น... เพราะคุย (ทางเอ็มเอสเอ็น) ถูกคอ เขาบอกว่าพี่เป็นเพื่อนที่คุยสนุก เค้ารวยมากเลยให้เงินมาใช้ฟรี ๆ...” (พีวี, 2552 : สัมภาษณ์) คำกล่าวนี้แสดงให้เห็นตัวอย่างของเกย์ที่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการเล่นเอ็มเอสเอ็นเพื่อหาคู่ในการมีความสัมพันธ์ทางเพศเท่านั้น แต่เป็นการสร้างความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนกับมิตรใหม่ในโลกไซเบอร์ที่ไม่จำเป็นต้องพบเจอหรือรู้จักกันในโลกแห่งความเป็นจริงก็ได้

สำหรับบีเป็นอีกคนหนึ่งที่มีมักจะเล่นเอ็มเอสเอ็นหาคู่เพื่อมีเพศสัมพันธ์ เป็นจุดมุ่งหมายหลัก พี่นที่เอ็มเอสเอ็นนี้กลับสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนใหม่ในฐานะคู่รักให้ แนบแน่นยิ่งขึ้น เมื่อได้สนทนาค่าน โปรแกรมเอ็มเอสเอ็นกับรุ่นน้องคนหนึ่ง

“...รู้จักกันทางเอ็ม...เป็นรุ่นน้องม.4มีอะไรกัน...คบกันเป็นแฟน...ตอนแรกน้องมันขึ้นรูปหน้า โป๊ย (หน้าตาไม่ดี) ในเอ็มฯ (เอ็มเอสเอ็น) พอนัดเจอกันมันมาอ่านหนังสือในม. (มหาวิทยาลัย) เห็นหน้าตาใช้ได้ก็ไปคุยกันต่อริมอ่างน้ำ แล้วประมาณตีสี่ก็กลับบ้านน้อง แต่ไม่มีอะไรกัน เหนื่อยมาก จากนั้นก็เริ่มคบเป็นแฟนกัน...” (บี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นว่า พี่นที่เอ็มเอสเอ็นนั้นเป็นพื้นที่ในการสร้างความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อน โดยเริ่มจากการแชททางเอ็มเอสเอ็นที่นำเอเมล์มาจากบอร์ดเกย์หาเพื่อนเกย์ ซึ่งรูปร่างหน้าตานั้นมีผลต่อการสนทนากับคู่สนทนา คือ เกย์ส่วนใหญ่จะเลือกคู่สนทนาที่มีรูปร่างหน้าตาดี อันเป็นผลมาจากวาทกรรมเกย์ตะวันตก และเมื่อนัดเจอกันในโลกแห่งความเป็นจริงก็ทำให้สร้างสัมพันธ์ฉันท์คู่รักมากขึ้นอีก

เกย์ที่ใช้พื้นที่เอ็มเอสเอ็นในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนหรือคู่รักให้ แนบแน่นยิ่งกว่าเดิมนั้น ได้แก่

คู่ ผู้ที่พบรักในโลกแห่งความเป็นจริงกับเกย์ที่ผ่านแม่สื่อจากเพื่อนของตน ซึ่งเมื่อทั้งคู่อยู่ห่างไกลกันก็ใช้เอ็มเอสเอ็นเป็นสื่อกลางในการสนทนาเป็นประจำแทนการ ใช้อีเมลล์ “...เมื่อก่อนคุยเอ็มกับคนอื่นบ่อย ๆ แต่พอเป็นแฟนกับเค้าก็คุยกับเค้าคนเดียว...กับคนอื่น

นั่นก็คุยเล่น ๆ ไม่มีอะไร.....คุยกันประจำ...ไม่เปลืองค่าโทรศัพท์มาก ถ้าคิดถึงก็โทรศัพท์ ถ้าว่างก็ไปหา...” (ตุ๋, 2552 : สัมภาษณ์)

ส่วนพีรี ใช้การสนทนาผ่านเอ็มเอสเอ็นในการคุยกับคนรักที่รู้จักกันในสถานที่ทำงาน “...เนี่ยะ เมื่อคืนฉันคุยเอ็มกับเค้าถึงตีห้า คุยกันเรื่องน้องเค้าจะคบกับฉันเป็นแฟน ชั้น (ฉัน) รู้สึกดีใจมาก....ถ้าคุยโทรศัพท์เสียเงินตั้งหลายบาท คุยเอ็มได้ที่ตั้งหลายชั่วโมง...” (พีรี, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำกล่าวของเกย์แสดงให้เห็นว่า พื้นที่ของเอ็มเอสเอ็นนั้นไม่ได้มีความหมายสำหรับกลุ่มเกย์ที่เน้นเรื่องเพศเท่านั้น แต่เป็นพื้นที่ที่สร้างความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนและคนรักทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่แนบแน่นยิ่งขึ้น แม้จะไม่ได้สัมผัสในโลกแห่งความเป็นจริงก็ตาม

นอกจากกลุ่มเกย์ไซเบอร์ในพื้นที่เอ็มเอสเอ็นที่ผู้วิจัยมีปฏิสัมพันธ์ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงแล้ว ผู้วิจัยนำเสนอตัวตนของเกย์ในโลกไซเบอร์ที่อยู่ในพื้นที่เอ็มเอสเอ็น โดยมีปฏิสัมพันธ์กับผู้วิจัยในโลกแห่งจินตนาการเท่านั้น ดังเช่น ปานและต็อก เป็นกรณีศึกษาที่แสดงให้เห็นตัวตนเกย์ในโลกไซเบอร์ในระดับปัจเจก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.2.1 “ปาน” เกย์ซีเหงา : ตัวตนคนมีสาระที่ซ่อนอยู่ในตัวตนคนไร้สาระ

ในโลกของอินเทอร์เน็ต พื้นที่บอร์ดเอ็มเอสเอ็นเกย์หาเพื่อนเกย์เป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะกลุ่มเกย์ ซึ่งมีเกย์จำนวนไม่น้อยที่แสดงตัวตนเกย์ในเรื่องเพศเป็นประเด็นหลัก อีกทั้งมีเกย์อีกจำนวนหนึ่งที่ใช้พื้นที่เอ็มเอสเอ็นเป็นพื้นที่ระบายความเครียด ซึ่งจากการสนทนาของผู้วิจัยกับเกย์ในพื้นที่แห่งนี้ ก็พบเห็นแต่ตัวตนที่ “ไร้สาระ” เช่น การบอกล่าถึงเรื่องทางเพศหรือเรื่องที่ไม่สื่อถึงความมีสาระ ซึ่งตัวตนบนพื้นที่ทางสังคมของพวกเขาเหล่านี้อาจจะแสดงตัวตนของความมีสาระก็ได้ แต่สำหรับปาน เป็นผู้ที่แสดงตัวตนแตกต่างจากเกย์คนอื่น ๆ คือการแสดงตัวตนมี “สาระ” ผ่านพื้นที่จินตนาการแห่งนี้ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ไม่อาจล่วงรู้ได้ถึงตัวตนที่แท้จริงของกลุ่มสนทนา ดังนั้นผู้วิจัยจึงหยิบยกเอาเรื่องราวที่เป็นตัวตนของปานที่แสดงถึงตัวตนของคนมี “สาระ” ซึ่งซ่อนอยู่ในตัวตน “ไร้สาระ” ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ปาน เป็นเกย์โบทริบที่ท่องโลกไซเบอร์อยู่เป็นประจำ ซึ่งได้รายชื่ออีเมลล์ของผู้วิจัยมาจากบอร์ดเอ็มเอสเอ็นที่ผู้วิจัยแฉ่งตัวเข้าไปโพสต์ไว้ในเว็บไซค์โพสท์จิ้งคอกคอม โดยข้อความที่โพสท์ว่า “เหงา หาเพื่อนคุย” ปานทำให้ผู้วิจัยรู้สึกถึงความเป็นชายหนุ่ม “จี๋เหงา” ที่ดูเหมือนจะเป็นคนที่ไร้สาระ มีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ แต่เมื่อได้สนทนากับปานทาง

อินเทอร์เน็ตอยู่บ่อยครั้ง ก็ค้นพบตัวตนที่เต็มเปี่ยมไปด้วย “สาระ” แสดงให้เห็นถึงความเป็นคนที่มี “ความคิด” ซึ่งซ่อนอยู่ในตัวตนของคนที่ใช้สาระ

การสนทนากับปานนั้น ไม่ค่อยพูดถึงเรื่องเพศสัมพันธ์ แม้ผู้วิจัยจะเข้าประเด็นในเรื่องเพศเหมือนกับที่สนทนากับคนอื่นๆ ในเอ็มเอสเอ็นก็ตาม จนผู้วิจัยรู้สึกตกใจและประหลาดใจกับคำสนทนาที่ปานต่อว่า ผู้วิจัยเมื่อสนทนาถึงเรื่องทางเพศสัมพันธ์ ดังการสนทนาในเอ็มเอสเอ็นดังนี้

ผู้วิจัย กล่าวว่า “...หาไร (ในเอ็มเอสเอ็น)...”

ปาน ตอบว่า “...หาเพื่อน หาแฟน...”

ผู้วิจัย กล่าวต่อไปว่า “...ไม่ได้หาหุ่นนอนหรือ...”

ปาน กลับตอบด้วยข้อความว่า “...ไม่ ถ้าอยากหา (หุ่นนอน) ไปหาที่อื่น ไป...”

ด้วยคำสนทนาที่ปานกล่าวตอบด้วยถ้อยคำที่สะกิดใจผู้วิจัยให้รู้สึกว่าในโลกของเอ็มเอสเอ็นแห่งนี้ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อหาคู่ทางเพศสัมพันธ์เป็นสำคัญ หรือ ดังนั้นผู้วิจัยคิดต่อไปว่า อาจเป็นการปกปิด ซ่อนเร้นตัวตนบางอย่างไว้ไม่ให้ผู้วิจัยรู้ ผู้วิจัยจึงสนทนาด้วยคำสนทนาที่เน้นเรื่องเพศอยู่เป็นระยะ ตัวอย่างเช่น “...หาเพื่อน หาแฟน อย่างเดียวหรือ...” และ “...ไม่อยากจะหาอย่างอื่นหรือ...” ปานก็ได้ให้คำตอบในทำนองเดิมว่า “...อยากหาที่ไปหาที่อื่น...ทำไม่ถึงคิดแบบนี้...” จนกระทั่งทำให้ผู้วิจัยเริ่มแน่ใจว่าปานเข้ามาในโลกของเอ็มเอสเอ็นโดยไม่ใช่วัตถุประสงค์ในเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นหลัก และสิ่งนี้ทำให้ผู้วิจัยเปลี่ยนทัศนคติว่า การเล่นเอ็มเอสเอ็นของกลุ่มชายรักชายนั้นมีเป้าหมายเพื่อหาหุ่นนอนหรือคู่เพื่อมีเพศสัมพันธ์เป็นสำคัญนั้นกลับเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้องเมื่อได้สนทนากับปาน

จากนั้นผู้วิจัยก็สนทนาต่อไปเพื่อค้นหาตัวตนที่ปานกล่าวว่าตนเล่นเอ็มเอสเอ็นเพื่อหาเพื่อนหรือคู่รักนั้นแฝงนัยเป็นแบบอื่นหรือไม่ ซึ่งจากการสนทนาหลายครั้งพบว่า วัตถุประสงค์ของการเล่นเอ็มเอสเอ็นของปานนั้น เพื่อหาหาเพื่อนคุยและหาคู่รักจริงอย่างที่ชายหนุ่มได้กล่าวไว้ และทุกครั้งที่สนทนากับปานผ่านโลกไซเบอร์นั้น ผู้วิจัยได้สัมผัสถึงตัวตนต่าง ๆ ที่มองผิวเผินแล้ว ปานเป็นหนุ่มน้อยคนหนึ่งที่เป็นคนไร้สาระ ไม่มีแก่นสารในชีวิต แต่หากมองให้ลึกลงไปถึงตัวตนบางตัวตนผ่านตัวอักษรที่ดูเหมือนจะเป็นสิ่งลวงตา กลับทำให้ผู้วิจัยมองเห็นตัวตนของชายหนุ่มผู้มีความคิดความอ่านที่แม้จะไม่ได้สร้างสรรค์หรือให้ประโยชน์มากนักกับสังคมในมุมมองของคนอีกหลายคน แต่สำหรับผู้วิจัยแล้ว ตัวตนเหล่านี้ก็ไม่ได้ทำร้าย

ทำลายใครและบางครั้งยังเป็นประโยชน์กับบุคคลอื่นอีกด้วย ซึ่งผู้วิจัยบรรยายตัวตนของป่าน ทั้งตัวตนที่ดูเหมือนเป็นคนไร้สาระแต่ซ่อนเร้นตัวตนของคนที่มีความคิดความอ่านดังต่อไปนี้

ป่านเป็นคนกรุงเทพฯ ตั้งแต่เกิด อาศัยอยู่กับครอบครัวที่มีสมาชิก ทั้งหมดห้าคน ได้แก่ แม่ พ่อเลี้ยง พี่สาว น้องสาว และตัวเขาเองที่มีลักษณะนิสัยเป็นคนค่อนข้าง เก็บตัว มักจะกลัวและน้อยใจอยู่เป็นประจำ อารมณ์แปรปรวนง่าย จิตใจอ่อนไหว ต้องการความรัก ความอบอุ่นจากใครสักคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากคนรัก มักจะทำอะไรหรือไม่ไหนมาไหนคนเดียว เบื่อง่าย มีกิจกรรมยามว่างคือ เล่นเกมส์ อ่านการ์ตูน ดูหนัง ไปสวนสาธารณะเพราะเป็นคนชอบ ต้นไม้

ป่านมักจะกล่าวอยู่เสมอว่า คนเป็นคนที่ขาดความรักความอบอุ่น ต้องการความรักจากใครสักคน โดยเฉพาะจากคนรัก แต่ก็ยังไม่มีเป็นตัวเป็นตนเนื่องจากมีความรักที่ไม่ยั่งยืน และป่านยังเล่าให้ฟังถึงรักครั้งแรกกับคู่รักทั้งผู้หญิงและผู้ชายว่า “...แฟนผู้หญิงคนแรก ตอนม. (มัธยมศึกษา) 3...เข้ากันไม่ได้ก็เลิก คนเราถ้าไปด้วยกันไม่ได้ จะอยู่กันไปเพื่ออะไร เลิกกันดีกว่า...แฟนผู้ชายคนแรก...รักแรกพบ เจอกันร้านเกมส์ คุยกันเรื่องเกมส์เลยถูกคอ...เลิกกันเพราะเค้าไปมีคนอื่น เค้าไม่รักเรา เราจะไปรักคนที่ไม่รักเราทำไม เลิกกันดีกว่า...” จากคำสนทนານี้แสดงให้เห็นว่าป่านเป็นคนที่ต้องการหรือมักจะแสวงหาความรัก ความอบอุ่นจากคนรัก แต่หากชีวิตคู่ไปด้วยกันไม่ได้ก็เลิกรากันไป ด้วยทรศนะเช่นนี้จึงทำให้ชีวิตคู่ของป่านไม่ยั่งยืน นอกจากนี้แล้วป่านยังแสดงทรศนะเกี่ยวกับคำว่า “เกย์มั่ว” หรือ “เกย์เจ้าชู้” ว่า “...ก็จริงนะ (เกย์มั่ว) แต่ไม่ทุกคน...เราก็เจ้าชู้แต่มีแฟนทีละคน...ก็เพราะจีเหงา อยากให้คนเอาใจ...เพราะขาดความรักความอบอุ่น อยากมีคนดูแล...” จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า “เกย์มั่ว” ในความคิดของป่าน นัยนี้ไม่ได้แสดงถึงการมั่ว ในเรื่องทางเพศสัมพันธ์ แต่เป็นเรื่องของความต้องการความรักที่เมื่อไปกันไม่ได้แล้วก็ต้องเลิกกันไปไม่เหมือนกับข่าวและบุคคลหลายคนที่สร้างนิยามความเป็น “เกย์มั่ว” ในเรื่องเพศสัมพันธ์ให้กับกลุ่มเกย์ เป็นวาทกรรมที่สร้างขึ้นทำให้ดูเหมือนว่า เกย์ทุกคนจะต้องเป็นเช่นนั้น ประพจน์ตัว เช่นนั้น แม้แต่ป่านเองก็ให้ทรศนะว่าคนทั่วไปก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน แม้ที่จริงแล้วยังมีเกย์อีกหลายคนที่ไม่ได้มั่ว” เรื่องทางเพศสัมพันธ์

ความเป็นคนที่จิตใจหรืออารมณ์อ่อนไหว เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ ป่านหลงใหลในเพศเดียวกันได้ดังที่ป่านกล่าวว่า

“...น่าเบื่อเซง ๆ...อยากกอดดุดดุด ใครสักคน
จริง ๆ นะ เราอยากกอดใครสักคน อยากได้ไออุ่น...ความ

sensitive (ความรู้สึกอ่อนไหว) ทำให้เราเป็นแบบนี้ (ชอบผู้ชาย) มั้ง...เพราะเราไม่มีพ่อ...มันเป็นเรื่องของเค้า (พ่อกับแม่) สองคน ในเมื่อเค้าเลือกกันเองเราก็ไม่ควรจะเข้าไปยุ่ง...กับพ่อเลี้ยงไม่ค่อยได้คุย...แต่ก็ไม่ได้เกลียด...เค้าไม่ได้อะไรกับเรามากมาย...กับแม่...เดี๋ยวดี เดี่ยวร้ายแล้วแต่ ส่วนมากจะเถียงกันมากกว่า (เวลามีปัญหา)...เวลามีปัญหา ไม่คุยกับใคร...เราไม่คุยกับใครเลย เรื่องของเรา...เป็นแบบนี้ตั้งแต่เด็กแล้ว...เวลาหงายทำยังไงละ ก็ต้องอดทน...เวลาเรามีเรื่องเราก็จะเก็บไว้คนเดียว แล้วปล่อยให้มันผ่านไป ปลงได้และ...เรานะมีหน้าที่แก้ปัญหากันคนอื่นแล้วก็ให้คำแนะนำดี ๆ ให้เค้า...ส่วนเราช่างเถอะ...เราคิดว่าสิ่งที่เราให้คนอื่นได้ก็มีแต่คำแนะนำ คำปลอบโยนก็เท่านั้น..." (ปาน, 2552 : สนทนาผ่านทางเอ็มเอสเอ็ม)

จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า แม้ปานจะมีตัวตนของคนน้อยใจ เก็บตัว และขาดความอบอุ่นจากพ่อที่อาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ชอบผู้ชาย มักจะแก้ปัญหาด้วยการเก็บเงียบเอาไว้คนเดียว แต่เขาก็แสดงตัวตนของความมีน้ำใจที่คอยเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำ ปลอบโยนกับคนอื่นเสมอ อันเป็นตัวตนที่แสดงให้เห็นถึงความมีประโยชน์ต่อคนรอบข้าง

นอกจากนี้ปานยังแสดงถึงตัวตนลึก ๆ ที่แฝงอยู่ในความไร้สาระ ในมุมมองของหลาย ๆ คนว่า การดูหนัง ดูละครนั้นเป็นสิ่งที่ไร้สาระ แต่สำหรับปานการดูหนังของเขาเป็นการเพิ่มความรู้ที่หาไม่ได้ในชีวิตในการเรียนในห้องเรียน ในรั้วมหาวิทยาลัย เป็นการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยเกือบหลงลืมว่าเป็นการเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์กับบุคคล ไม่แพ้การศึกษาในห้องเรียนและให้ประโยชน์กับบุคคลไม่แพ้การศึกษาในห้องเรียนเลย ดังที่ปานกล่าวถึงการดูหนังของตนเองว่า

“... โหลดหนังมาดู...รายการทีวี ย้อนหลังอะ...ชอบรายการคลับ 7 กับกบนอกกะลา...” โดยปานให้เหตุผลที่เลือกดูรายการประเภทนี้ว่า “...ความรู้นอกกรอบ...ชอบอะ คิดว่ามันเป็นการหาความรู้แนวแปลก...ไม่ชอบละครไทย นำเน่าแม่ฟัวลูกสะใจแย่งผู้ชาย...ดูแล้วไม่เห็นได้อะไร...ไม่ได้ทำให้คนคูมีความคิดเลย...”

จากคำบอกเล่าผ่านตัวอักษรทำให้ผู้วิจัยเห็นถึงความเป็นคนมี “ความคิด” ของปานที่อาจได้รับจากสิ่งที่ตนเองดูจากหนังหรือทีวี เนื่องจากรายการเหล่านี้เป็น รายการประเภทสารคดีแนวบันเทิงที่ให้ความรู้และความสนุกสนานไปพร้อมกัน ให้สาระความรู้แก่ ผู้ชมมากกว่าความบันเทิงดังเช่นรายการอื่นทั่วไป นอกจากนี้แล้วการดูหนังหรือละครที่สร้างความ บันเทิงใจให้กับบุคคลหลายคนก็ดูหนังเพื่อความสนุกสนานเป็นสำคัญ แต่สำหรับปานแล้วการ ดูหนังของเขายังแฝงถึงการเพิ่มพูนความรู้ ความคิดให้พัฒนายิ่งขึ้นไปด้วย ดังคำสนทนาที่กล่าวต่อ ผู้วิจัยเกี่ยวกับการดูหนังหรือละครของเขาว่า

“...เราชอบดูซีรีส์ญี่ปุ่น...ถ้าหนังที่ดูอยู่ตอนนี้ก็ ช่อง TPBS (ทีพีบีเอส) เรื่องเจ้าหญิงอัสตี...ดูที่เนื้อหาหนัง มากกว่า...มันให้อะไรมากกว่าแม่ผิวกับลูกสะใภ้...เกี่ยวกับ ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น (เรื่องเจ้าหญิงอัสตี)...เป็นเรื่องของเจ้าหญิง คนหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อญี่ปุ่น...ไปลองดูเอง..วันพฤหัสบดี หลังข่าว...” (ปาน, 2552 : สนทนาผ่านทางเอ็มเอสเอ็น)

จากการบอกเล่าถึงหนังที่ปานดู แสดงให้เห็นว่า ชายหนุ่มผู้นี้เป็น ผู้ที่แสวงหาความรู้หรือเรียนรู้จากสิ่งรอบตัว นอกจากการเรียนในห้องเรียนที่ได้เกรดเฉลี่ยปานกลาง ซึ่งทำให้บุคคลผู้นี้เป็นคนมีความรู้ ความคิด ความอ่าน โดยพิจารณาจากคำสนทนาแม้จะเป็นเพียง คำที่ผ่านการสนทนาผ่านตัวอักษรก็ตาม และแม้ว่าผลการเรียนในห้องเรียนจะอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง แต่ความรู้และประสบการณ์จากการดูหนัง การไปเที่ยว โดยลักษณะนิสัยที่เป็นคนพยายามเรียนรู้สิ่ง รอบตัวอยู่เสมอ ทำให้ปานเป็นบุคคลที่สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี และไม่มีค้อยมีความคิด ที่จะสร้างความเดือดร้อนหรือเบียดเบียนผู้อื่น ดังเช่นคำสนทนาที่ว่า “...ไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่..ไม่ ทำร้ายใคร...มีสมองก็คิดสิว่าจะทำให้เราปลอดภัยได้ไง (เมื่อเวลาไปเที่ยวคนเดียว)...”

สำหรับเรื่องเพศหรือเรื่องเซ็กส์นั้น ปานกล่าวถึงกันว่า

“...sex (เซ็กส์) เหรอ...ไม่ได้ไม่ชอบ...ผ่านมา พอสมควร...เราคิดว่า sex ที่ไม่มีความรู้สึกมันเป็นสิ่งไม่มีค่า sex ของเรามีค่ามากกว่าความอยาก...แต่ความอยากนี้จะกับใครก็ได้ แต่ sex ของคนที่เค้ารักกันนะมีค่ามากกว่าไหน ๆ...” (ปาน, 2552 : สัมภาษณ์)

จากทรศนะเรื่องเช็กส์ของปานแสดงให้เห็นถึงวิถีคิดอันแยบยล ที่มองสิ่งที่สังคมมักจะสร้างความหมายว่าเช็กส์เป็นเรื่องของความสกปรก แต่สำหรับหนุ่มคนนี้แล้ว เช็กส์นั้นเป็นสิ่งล้ำค่า เป็นตัวแทนของความรักที่มีต่อคนที่ตนเองรัก ไม่ใช่เพื่อสนองความต้องการทางเพศเท่านั้น บ่งชี้ถึงตัวตนของเขาที่ใช้เช็กส์ช่วยเพิ่มคุณค่าให้กับความรัก ต่างจากคนอื่นที่ใช้เช็กส์เพื่อสนองความต้องการทางเพศและตัณหาของตนมากกว่าความรัก ส่วนเรื่องเกย์ในเขาวาน่า ปานให้ทรศนะว่า

“..ก็แค่คนที่ต้องการ...หาความแปลกใหม่ รักสนุก...มันเป็นที่ที่มีไว้สำหรับให้คนที่ต้องการ (ทางเพศ)... มีทุกอย่างทุกแบบอะ...ไม่ต้องเสียเวลาจีบกัน ถูกใจหน้าตา แบบไหนหุ่นแบบไหนก็ลากเข้าห้อง แล้วพอเสร็จแล้วก็แยกกัน ...เราก็ต้องการ (ทางเพศ)...แต่ทำไม่ได้วะ...รู้สึกแปลก ๆ...ก็แค่นั้นอะ..เราเคยมี (เช็กส์) มาแล้วแต่มันก็แค่นั้น...” (ปาน, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า เกย์ที่ไปเที่ยวเขาวาน่าชายรักชายในมุมมองของปานซึ่งมีรสนิยมทางเพศเดียวกันนั้น คือเป็นสถานที่ที่เกย์ที่มีความต้องการทางเพศ ต้องการความแปลกใหม่และรักสนุกไปมีเพศสัมพันธ์กันโดยไม่ต้องทำความสนิทสนมคุ้นเคยเป็น คนรักกัน พอเสร็จสิ้นภารกิจ (เพศสัมพันธ์) ก็แยกทางกันไป แต่สำหรับตัวปานเอง ถึงแม้ว่าจะเคย กระทำพฤติกรรมเช่นนั้นมาแล้วก็ตาม แต่ก็ไม่ใช่ตัวตนที่เขาต้องการจะเป็น แสดงให้เห็นว่า แม้บุคคลจะอยู่ในสถานที่หรือสถานการณ์ที่ยั่วยู่ให้กระทำหรือประพฤติตนในทางเสื่อมศีลธรรม เพียงใด แต่หากบุคคลนั้นเป็นผู้มีปัญญา รู้จักไตร่ตรองความเหมาะสม ก็สามารถปรับตัวให้เข้ากับ สถานที่หรือสถานการณ์นั้น ๆ ได้ ทำให้ไม่ประพฤติตนเช่นนั้นอีก นอกจากนี้ปานยังเล่าให้ฟังถึง เรื่องบาร์เกย์ว่า “...เคยไปแค่ครั้งเดียว...ไปหาประสบการณ์...ก็โอนะ (ก็ดี) แต่ไม่ชอบ เพราะว่ามีแต่ คนใส่หน้ากากเข้าหากัน แต่งหน้าทำผมใส่น้ำหอม สุด ๆ อะ...” เรื่องนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า ปานรู้จักพิจารณาและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว หากเป็นสิ่งที่ตนคิดว่าเป็นสิ่งไม่ดี ไม่ควร กระทำ ก็จะไม่กระทำหรือไม่ยุ่งเกี่ยวมากนัก

นอกจากนี้คำกล่าวของปานยังแสดงให้เห็นถึงการต่อรองกับ อำนาจของวาทกรรม เกย์ “ไม่ดี” หรือ “เสื่อมศีลธรรม” ในพื้นที่ทางสังคมบางพื้นที่ เช่น เขาวาน่าเกย์

หรือบาร์ชายรักชายที่กลุ่มเกย์ใช้พื้นที่เหล่านี้หาเซ็กส์ที่ไร้ความรักและแสดงถึงความ “มั่ว” ในเรื่องเพศ อันแสดงถึงตัวตนของเกย์ “ไม่ดี” ซึ่งใช้กลวิธีการตอรอง โดยนำเสนอตัวตนเกย์ “ที่ดี” คือ การใช้พื้นที่เหล่านี้เพื่อวัตถุประสงค์อื่นที่สร้างสรรค์ เช่น ผ่อนคลายความเครียดด้วยการอบเซาวน่า การไปเที่ยวบาร์เกย์เพื่อไปเดินร้านสร้างความบันเทิงกับกลุ่มเพื่อน ซึ่งตัวตนเหล่านี้ถูกนำเสนอออกมาผ่านพื้นที่จินตนาการอันเป็นพื้นที่ที่เกย์สามารถปลดปล่อยตัวตน “เกย์” อันเป็นตัวตนที่ “เป็นอื่น” หรือ “ชายขอบ” ในสังคม ซึ่งอาจจะสืบเนื่องมาจากผลของวาทกรรมเกย์ “ไม่ดี” หรือ “เสื่อมศีลธรรม” ที่สังคมสร้างขึ้น

สำหรับประเด็นทางการเมืองปานใต้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับปัญหาสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ยะลา ปัตตานี นราธิวาส) ซึ่งรวมถึงจังหวัดสงขลาด้วย โดยเขากล่าวว่า “...อยากไปเที่ยวได้...ไม่เคยไป...ไม่กลัวหรือระเบิด...ได้ข่าวว่าโจรเป็นพวกมุสลิม...แต่เราไม่ได้เกลียดคนนะ เราก็มีเพื่อนเป็นอิสลาม...ก็สนิทกันดี ไม่มีปัญหาอะไร...เราคิดว่าน่าจะต้องให้รัฐบาลเอาจริงเอาจัง ไม่อย่างนั้นมันก็จะปัญหาไปอย่างนี้แหละ...ประชาชนก็จะเดือดร้อน มีแต่การยิง วางระเบิดกันเมื่อไรมันจะจบสิ้น...” ทรรศนะเหล่านี้เป็นประเด็นทางการเมืองที่ปานแสดงในเอ็มเอสเอ็นเกย์หาเพื่อนเกย์แสดงให้เห็นว่านอกจากการสนทนาในเรื่องทั่วไปแล้วเกย์บางคนยังมีการแลกเปลี่ยนทรรศนะในเรื่องทางการเมืองอีกด้วย

1.2.2 ตัวตน “ต็อก” : เกย์สุขภาพในสถานภาพนักศึกษาต่างประเทศ

ต็อก เป็นเกย์อีกคนหนึ่งแสดงตัวตนของความเป็นเกย์ที่แตกต่างจากเกย์ทั่วไป ด้วยตัวตนที่เป็นคนสุขภาพที่สื่อตัวตนนี้ออกมาผ่านโลกจินตนาการ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงตัวตนของคนขยันอันเป็นตัวตนที่คิดแตกต่างกับตัวตนเกย์อื่นจำนวนมากไม่น้อยที่เข้ามาท่องโลกอินเทอร์เน็ตซึ่งมีตัวตนของความหยาบคาย หรือส่อไปในเรื่องเพศเป็นหลัก ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเสนอตัวตนของต็อก เกย์ผู้มีความสุขภาพและเป็นผู้ที่ไม่ได้ใช้พื้นที่เอ็มเอสเอ็นในการหาคู่ทางเพศหรือส่อไปในทางลามกอนาจาร ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ถึงแม้ว่า ต็อก เกย์หนุ่มอายุประมาณ 25 ปี กล่าวทักทายกับผู้วิจัยเหมือนกับคนอื่นที่สนทนากันทางเอ็มเอสเอ็นว่า “...ดีคับ...ชื่อไรคับ...ต็อกคับ...” แต่ผู้วิจัยกลับรู้สึกงงววยกับคำสนทนาที่ดูแปลกตาแตกต่างจากคำสนทนาของเกย์คนอื่น ๆ เนื่องจากคำถามแรกที่ถามผู้วิจัยคือ “...ทานข้าวยังคับ...อยู่ต่างประเทศอะ...คุยกัป่าวคับ...” จากคำสนทนานี้ทำให้ผู้วิจัยเริ่มรู้สึก

ถึงตัวคนที่แตกต่างจากเกย์ที่ท่องโลกไซเบอร์ทั่วไป ด้วยภาษาที่สุภาพและคำลงท้ายที่มีหางเสียงเกือบทุกประโยคที่กล่าวด้วยคำลงท้ายว่า “คับ” ทำให้สัมผัสถึงตัวตน “สุภาพชน” ในตัวของต๊อก แม้จะเป็นเพียงการสนทนาผ่านตัวอักษรบนโลกอินเทอร์เน็ตก็ตาม ความรู้สึกแรกที่ได้เห็นคำสนทนาโดยใช้คำที่สุภาพ แต่หลังจากได้สนทนากันทางเอ็มเอสเอ็นกับต๊อกบ่อยครั้งทำให้ผู้วิจัยมั่นใจว่า นี่คือตัวคนที่แท้จริงของต๊อกซึ่งเขาเล่าถึงชีวิตในต่างแดนของเขาว่า

“...อยู่ต่างประเทศอะ...เมกา ติดนิวยอร์กคับ (เป็นรัฐหนึ่งในอเมริกา)...หนาวนิดหน่อยคับ กำลังดี (สภาพอากาศที่โน่น)...เรียนวิศวะเครื่องกลคับ...ตอนนี้อ่านหนังสือไปด้วยคับ...เหลืออีกปีเดียวก็จบแล้ว...เรียนโท (ปริญญาโท) นะ...จบตรี (ปริญญาตรี) ที่ร.ร.ทหารนะคับ...ทำงานแล้วรับราชการ...ลาไปเรียนนะ...บ้านอยู่เชียงใหม่...ต่างกันที่ภาษา (การเรียนระหว่างที่เมกากับไทย)...อยากได้ภาษานะคับ...” (ต๊อก, 2552 : จากการสนทนาผ่านโปรแกรมเอ็มเอสเอ็น)

จากคำบอกเล่าแสดงให้เห็นถึงความเป็นคนขยันและความเป็นคนมีความสามารถและตั้งใจศึกษาเล่าเรียนจนถึงปริญญาโทต่างประเทศ เป็นตัวคนที่แสดงถึงความพยายามพัฒนาศักยภาพของตนเองให้ดียิ่งขึ้นทั้งประสบการณ์การเรียน การใช้ชีวิตอยู่ต่างแดน รวมถึงการพัฒนาทางด้านภาษาด้วย

ต๊อกเล่นเอ็มเอสเอ็นที่หอพักในช่วงเช้าของประเทศเมกาคือเวลาประมาณ 8.40 น. ซึ่งตรงกับเวลาประมาณ 19.00 น. ในประเทศไทย เนื่องจากต๊อกต้องมีเรียนในตอนบ่ายและเย็นซึ่งเป็นเวลาเรียนปกติของที่เมกา ทุกครั้งที่ผู้วิจัยสนทนากับต๊อกทางเอ็มเอสเอ็นเขาจะต้องมีอะไรบางอย่างทำอยู่เสมอ เช่น อ่านหนังสือหรือทำการบ้าน แสดงให้เห็นถึงความขยันในการเล่าเรียนของชายหนุ่มผู้นี้ นอกจากเรียนหนังสือแล้วต๊อกยังต้องทำงานควบคู่ไปด้วย คือการทำงานในร้านอาหาร เป็นจำนวน 3-4 วันต่อสัปดาห์ นี่คือนิสัยของเกย์หนุ่มในต่างประเทศที่มีความขยันในการเรียนและการทำงาน นอกจากนี้เขายังกล่าวถึงกิจกรรมยามว่างว่า “...ไม่ค่อยได้ทำ (กิจกรรม)...ไม่ได้สนใจเท่าไร..ทำงานดีกว่าคับ...อาหารส่วนใหญ่ทำเองนะคับ...ช่วยกันทำ...อาหารไทยคับ...อยู่กับเพื่อน 4 คน ที่หอพักคับ เพื่อนคนไทยคับ...”

จากปรากฏการณ์ข้างต้นสังเกตเห็นได้ว่า ตัวตนของต๊อกนั้นเป็นตัวคนที่แสดงให้เห็นถึงความใฝ่รู้ ใฝ่ศึกษา มีความพากเพียร อุทิศหะและทำแต่สิ่งที่สร้างสรรค์

พัฒนาชีวิตให้กับตัวเองและคนรอบข้าง อันเป็นตัวคนที่กลบเกลื่อนตัวตนของความเป็นชายรักชายให้เลือนหายไปจากความรู้สึกของกลุ่มคน หากมีเกย์ที่สร้างตัวตนนี้ให้กับสังคมเป็นจำนวนมาก ก็อาจสร้างวาทกรรมใหม่ที่ทำให้ภาพพจน์ของเกย์นั้นกลายเป็นภาพลักษณ์ที่ดี ไม่สร้างความหมายที่เสื่อมศีลธรรมให้กับสังคมดังเช่นปัจจุบัน นอกจากนี้ตอกย้ำแสดงให้เห็นว่าพื้นที่ในโลกจินตนาการแห่งนี้เป็นที่แลกเปลี่ยนทรศนะทางวัฒนธรรมด้วย ทำให้ทราบถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของนักเรียนนอกในต่างแดน

2. พื้นที่เกย์สองเกย์¹ : การเปลือยร่างพรางตัวตน² “คนรักเพศเดียวกัน” ในแคมป์ร็อก

เมื่อสังเกตจากภายนอกของร้านอินเทอร์เน็ตที่เกย์เข้าไปเล่นนั้นมีสภาพเหมือนกับร้านอินเทอร์เน็ตโดยทั่วไป เพียงแต่จะมีการปิดด้วยม่านมิดชิดกว่าร้านอินเทอร์เน็ตร้านอื่น ๆ ส่วนบรรยากาศภายในร้านพบว่า มีแสงไฟสลัวแต่ยังพอมองเห็นสิ่งของได้อย่างชัดเจน มีเคาน์เตอร์สำหรับพนักงานในร้านหนึ่งคนที่ทำหน้าที่คอยคิดค่าบริการและให้บริการเมื่อลูกค้าเรียกใช้บริการ ภายในร้านมีเครื่องคอมพิวเตอร์ตั้งเรียงรายโดยเรียงชิดติดกัน แต่มีหลายมุม ซึ่งมักจะหันหน้าจอคอมพิวเตอร์เข้าหาฝาผนัง เกย์มักจะเข้าไปท่องโลกไซเบอร์เมื่อยามว่าง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นช่วงกลางคืน เวลาประมาณ 22.00 - 03.00 น. ในวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์และวันหยุดต่าง ๆ เกย์มักจะเข้าไปเล่นอินเทอร์เน็ตในช่วงเวลาหลังสี่ทุ่มหรือเวลา 22.00 น. เป็นต้นไปเนื่องจากมีคนใช้อินเทอร์เน็ตเป็นจำนวนน้อย โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนที่มักจะไปเล่นเกมส์ในช่วงเย็น และทางร้านก็ตีปิดประกาศห้ามเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีใช้อินเทอร์เน็ตหลังเวลาสี่ทุ่ม เกย์จึงเลือกเวลาช่วงนี้ท่องโลกแห่งจินตนาการ โดยมักจะเลือกที่นั่งที่ไม่มีคนนั่งใกล้เสียงและเลือกเครื่องคอมพิวเตอร์ที่หน้าจอหันเข้าหาฝาผนัง จากนั้นก็คลิกเข้าไปในโปรแกรมแคมป์ร็อกซึ่งทางร้านได้โหลดโปรแกรมลงเครื่องไว้เรียบร้อยแล้ว เกย์ก็สามารถเข้าไปท่องโลกไซเบอร์โดยการฟังเพลง เล่นเกมส์ หรือการสนทนาในแคมป์ร็อกหรือที่เรียกว่า ไอเอ็ม กับเพื่อนที่มีรสนิยมทางเพศเดียวกัน ผู้วิจัยแบ่งการศึกษาการแสดงตัวตนบนพื้นที่แคมป์ร็อกออกเป็นสองหัวข้อตามประเภทห้องทั่วไปในแคมป์ร็อก ได้แก่ ห้องเกย์

¹พื้นที่เกย์สองเกย์ หมายถึง พื้นที่แคมป์ร็อกของกลุ่มชายรักชาย เนื่องจากภายในพื้นที่นี้มีจุดเด่นคือการส่องกล้องเพื่อส่องดูสมาชิกคนอื่น ๆ ในห้องนั้น ๆ

²การเปลือยร่างพรางตัวตน หมายถึง การแสดงตัวตนของกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน โดยเลือกที่จะเปิดเผยหรือปกปิดตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แคมป์ร็อกชายรักชาย

แบคบอย : การเปลือยร่างกาย“เกย์” และ ห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่า : ตัวตน “เกย์”ที่ไม่เน้นเรื่องเพศ ดังนี้

2.1 ห้องเกย์แบคบอย : การเปลือยร่างกาย “เกย์”

ห้องเกย์แบคบอย เป็นห้องทั่วไปในแคมฟร็อกที่มีภาพลักษณ์ว่าเป็นพื้นที่ของกลุ่มชายรักชายมาหาความสำราญด้วยการส่องกล้องที่เน้นไปในเรื่องเพศหรือโจว์ลามกอนาจาร เป็นสำคัญในทรศนะของผู้คนทั่วไปในสังคม รวมทั้งสื่อมวลชนต่าง ๆ ทั้งที่มีสมาชิกผู้เล่นแคมฟร็อกในห้องนี้ที่มีเข้ามาเล่นด้วยวัตถุประสงค์อื่น เช่น เพื่อหาเพื่อนสนทนาคลายเหงา ฟังการดำเนินรายการจากดีเจ หรือส่งคูสมากคนอื่นที่มีรูปร่างหน้าตาดี โดยพวกเขามีการเปลือยร่างกายเกย์ในห้องเกย์แบคบอยนี้

การเปลือยร่างกาย “เกย์” หมายถึง การที่เกย์เลือกที่จะเปิดเผยหรือปกปิดตัวตนเกย์ ได้แก่ ตัวตนชายรักชายและตัวตนออกสาว ซึ่งส่วนใหญ่จะแสดงออกมาให้เห็นทางพื้นที่ร่างกายของเกย์ผ่านกล้องและการสนทนาด้วยการ ไอเอ็มเป็นส่วนใหญ่ ผู้วิจัยแบ่งหัวข้อของการเปลือยร่างกายเกย์ออกเป็นสามหัวข้อ ได้แก่ หัวข้อแรก ไอเอ็มในห้องเกย์แบคบอย : การสนทนาเพื่อหาเพื่อน หากูรักและคูล้มพันธ์ทางเพศ หัวข้อที่สอง ห้องเกย์แบคบอย : ในฐานะพื้นที่ระบายความเครียด และหัวข้อสุดท้าย มู๋ย : “เกย์จริงใจ” คบเพื่อนจากภายใน (จิตใจ) และไม่ใช่เพื่อหาเซ็กส์ มีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 “ไอเอ็ม” ในห้องเกย์แบคบอย : การสนทนาเพื่อหาเพื่อน หากูรักและคูล้มพันธ์ทางเพศ

bigboot48 : ดีนะครับ

bigboot48 : แถวไหนดะครับ

jokerface111 : หาดใหญ่คับ

bigboot48 : ครับ

bigboot48 : เราสงขลา

bigboot48 : แบบไหนดะ

จากการสนทนาข้างต้นของสมาชิกในแคมฟร็อกหรือที่เรียกกัน
ในภาษาแคมฟร็อกว่า “ไอเอ็ม” จะเห็นว่ามิลักษณะไม่แตกต่างจากการสนทนาผ่าน โปรแกรม
เอ็มเอสเอ็น แต่การสนทนาในแคมฟร็อกนั้นไม่จำเป็นต้องแอดหรือเพิ่มเพื่อนในบอร์ดเอ็มเอสเอ็น
และสามารถเลือกดูรูปร่างหน้าตาของกลุ่มสนทนาผ่านกล้องในแคมฟร็อกได้ก่อนการไอเอ็มกันอีกด้วย

การไอเอ็มของสมาชิกแคมฟร็อกมักจะขึ้นต้นการสนทนาด้วย
การทักทาย เช่น “สวัสดี” หรือ “ดีคับ” และคำถามแรกที่ผู้วิจัยสังเกตว่าพบเห็นเป็นคำถามแรกก็คือ
“แฉวไหน” ทำให้ทราบวัตถุประสงค์ของการไอเอ็มว่าเพื่ออะไร ดังที่พีบิกกล่าวว่า “...เลือกที่โพสท์
ว่า หากใหญ่ จะได้นัดเจอกันได้...” (พีบิก, 2552 : สัมภาษณ์) จากคำกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นว่าการ
ทราบสถานที่ที่กลุ่มสนทนาเล่นอยู่นั้นทำให้ทราบว่า โอกาสที่จะนัดเจอกันมีมากน้อยเพียงใด ซึ่งเคย
บางคนที่ทราบว่ากลุ่มสนทนาไม่ได้อยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกับตนหรือที่ตนต้องการก็อาจจะจบการ
สนทนาได้ บางครั้งการไอเอ็มระหว่างสมาชิกในห้องแชทแบบคอบอยนั้นมักจะทำให้สองหน้า ซึ่งหาก
กลุ่มสนทนาไม่ส่งให้ดู อีกฝ่ายก็ไม่สนทนาต่อไป

การไอเอ็มนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่จะนำไปสู่การนัดเจอกันเพื่อหาผู้รัก
หรือคู่เพื่อมีเพศสัมพันธ์ ดังที่พีบิกเล่าถึงประสบการณ์ของการมีเพศสัมพันธ์จากการหาผู้ด้วยพื้นที่
แคมฟร็อกว่า “...เมื่อคืนได้ชาย...ม.ปลาย อายุ 17 ปีได้ หุ่นดีมาก หน้าตาก็ดี ขาว หล่อมาก ก็แค่บัว
(ใช้ปากสำเร็จความใคร่) ให้ นัดเจอกันจากแคมฟร็อกเมื่อคืนนั้นแล กลับตีห้าครึ่งแล้ว...” จากคำ
กล่าวนั้นตรงกับที่ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมของพีบิกเมื่อเล่นแคมฟร็อกอยู่ในร้านอินเทอร์เน็ตที่ผู้วิจัย
เล่นอยู่ด้วย จากการสังเกตพบว่า พีบิกสนทนาทางโทรศัพท์กับบุคคลที่ไอเอ็มกันในแคมฟร็อก ซึ่ง
พีบิกเล่าให้ฟังภายหลังว่าได้นัดเจอกันโดยใช้พื้นที่แคมฟร็อกเป็นสื่อกลาง (พีบิก, 2552 : สัมภาษณ์)
และประสบการณ์อีกครั้งหนึ่งของพีบิกที่นัดเจอโดยการไอเอ็มผ่านพื้นที่แคมฟร็อก ตอนเวลา
ประมาณ 2.30 น. ซึ่งกลุ่มสนทนานั้นเป็นเด็กม.ปลายเช่นกัน ขณะนั้นผู้วิจัยนั่งเล่นอินเทอร์เน็ตอยู่ข้าง
พีบิก ซึ่งมีโทรศัพท์เข้าอยู่หลายครั้ง และพีบิกก็กล่าวกับบุคคลทางโทรศัพท์ว่า “...เดี๋ยวไปแล้ว
แป๊ปปึง...” ซึ่งภายหลังพีบิกเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า “...เมื่อคืนที่โทรศัพท์ดังหลายครั้งนั้น น้องเค้าโทรมา
เป็นเด็ก (ชื่อโรงเรียนแห่งหนึ่งในหาดใหญ่) ไปอนบ้านน้องเค้า กลับเช้าเลย น้องเค้าหุ่นดี หุ่น
เหมือนนักกีฬาเลย ไม่รู้เป็นนักกีฬารึเปล่า หน้าตาก็ใช้ได้ ถือว่าหล่อแหละ...” (พีบิก, 2552 :
สัมภาษณ์)

จากปรากฏการณ์ข้างต้นนี้สะท้อนถึงวาทกรรมเกย์ตะวันตกที่แผ่
อิทธิพลเข้ามาในพื้นที่แคมฟร็อกที่เกย์มักจะสนใจหรือต้องการกลุ่มสนทนาที่มีรูปร่างหน้าตาดีและมี
อายุน้อย ซึ่งเชื่อมโยงมาสู่โลกแห่งความเป็นจริงได้ด้วยการใช้พื้นที่อินเทอร์เน็ตติดต่อ นัดพบกัน
และมีการสื่อสารที่สะดวกรวดเร็ว เช่น โทรศัพท์ เป็นตัวช่วยให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กันในโลกแห่ง

ความเป็นจริง โดยการปฏิสัมพันธ์กันไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบใด เป็นเพื่อน เป็นคู่รัก หรือแม้กระทั่ง การเป็นคู่นอนนั้นก็ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ผิดศีลธรรม เนื่องจากเกิดจากความยินยอมพร้อมใจทั้งสองฝ่าย และไม่สร้างความเดือดร้อนใจให้กับผู้อื่น

2.1.2 ห้องเกย์แบบบอย : ในฐานะพื้นที่ระบายคลายความเครียด

เกย์ที่เล่นแคมพรีอกในห้องเกย์แบบบอยบางคนมักจะแสดงภาพตนเองโดยการ โชว์เปลือยส่วนบนของร่างกาย บางคนอาจมีการ โชว์ส่วนล่างของร่างกายหรือโชว์ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ดังที่พี่บ๊อบมักจะเล่นแคมพรีอกเพื่อค้นหาเกย์หาดใหญ่เป็นประจำ กล่าวไว้ว่า “...ที่หาดใหญ่ไม่มีใคร โชว์หรืออก ถ้าที่อื่นมี...” ส่วนเง็กผู้ที่ใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ มักจะท่องโลกอินเทอร์เน็ตอยู่เป็นประจำทั้งในพื้นที่แคมพรีอกห้องเกย์ 18+ และห้องเกย์ทั่วไป ได้แก่ ห้องเกย์แบบบอย ซึ่งเขาแสดงตัวตนไม่แตกต่างกันนัก เล่าให้ฟังว่า “...เนี่ยะ โชว์ด้วย โชว์ท่อนล่าง มันดี... ไม่อาย อายทำไม ไม่เห็นหน้า ไม่เห็นต้องอายเลย...” จากคำบอกเล่าพบว่า เกย์บางคนเปิดเผยเรือนร่างที่ไม่สามารถเปิดเผยในพื้นที่สาธารณะได้บนโลกแห่งความเป็นจริง แต่ในโลกไซเบอร์นั้น พวกเขาสามารถเลือกแสดงตัวตนบางส่วนและซ่อนเร้นหรือพรางตัวตนบางส่วนได้ ในกรณีของเง็ก ที่เลือกแสดงเรือนร่างช่วงล่างของร่างกายมากกว่าใบหน้า โดยให้เหตุผลว่า “...เราหน้าตาไม่ดี ไม่อยากให้เห็นหน้า...” ซึ่งบางครั้งก็อาจมีการส่องให้เห็นใบหน้าด้วยระยะเวลาสั้น ๆ “...ก็มีนะ บางทีก็ให้ดูแค่ครึ่งหน้า...เขาบอกว่าก็หน้าตาดีหนี บางทีก็ให้เห็นหน้าเว็บ ๆ ส่องขึ้นลง...” จะเห็นว่า แม้ร่างกายของบุคคลก็สามารถเป็นพื้นที่ที่บุคคลเลือกให้เป็นพื้นที่สาธารณะหรือพื้นที่ส่วนตัวได้ ดังที่เง็กเลือกให้พื้นที่ช่วงล่างของร่างกายกลายเป็นพื้นที่สาธารณะมากกว่าช่วงบนของร่างกาย โดยเฉพาะหน้าตาซึ่งกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่ปิดบังซ่อนเร้นหรืออำพรางไว้ไม่ต้องการแสดงให้บุคคลทั่วไปในแคมพรีอกเห็น อีกทั้งพื้นที่ช่วงล่างนั้นถือว่าเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะที่กลุ่มชายรักเพศเดียวกันสนใจหลงใหลต้องการอยากดูชม การ โชว์เรือนร่างของเง็กนั้นจะเกิดขึ้นเฉพาะบางสถานที่เท่านั้น ได้แก่ หอพักของเพื่อน ดังที่เง็กเล่าให้ฟังว่า “...ที่บ้าน โชว์ไม่ได้ คนอยู่เต็มบ้านเลย...เล่นที่ห้องเพื่อนที่กรุงเทพฯ หอมันมีเน็ต เล่นแคมได้ มันไม่ยุ่งก็เลยเล่น โชว์เลย...” (เง็ก, 2552 : สัมภาษณ์)

จากคำบอกเล่าของเง็กเกี่ยวกับการเล่นแคมพรีอกของตนเองนั้น แสดงให้เห็นว่า กล้องเป็นอุปกรณ์พิเศษที่ทำให้เกย์สามารถเลือกปกปิด ซ่อนเร้นตัวตนหรือเรือนร่างบางอย่างของตนได้ ในขณะที่เดียวกันก็สามารถเปิดเผยถึงตัวตนและพื้นที่บางพื้นที่ของร่างกายได้ด้วยเหตุนี้จึง ทำให้เกย์เลือกนำเสนอตัวตนหรือพื้นที่ร่างกายของตนเองที่มีลักษณะเด่น ดูดี และ

พยายามปิดบัง ซ่อนเร้นตัวตนบางอย่างที่ตนเองคิดว่าเป็นจุดด้อย ทำให้เกิดความอขายกรู้อยากเห็น กับคู่สนทนา แคมพรีอ็อกจึงเป็นพื้นที่ที่คลายเหงาได้ และการโชว์พื้นที่ร่างกายที่ถือว่าเป็นพื้นที่ลามกอนาจารนั้นเป็นการสร้างวาทกรรมของสื่อมวลชนที่สร้างความหมายให้พื้นที่แห่งนี้เป็นที่เสื่อมศีลธรรม แต่ทว่าการเป็นพื้นที่ “ลามกอนาจาร” หรือไม่ขึ้นอยู่กับกาลเทศะ นั่นคือ สถานที่และเวลา หากบุคคลแสดงพื้นที่ร่างกายโดยเปลือยกายส่วนล่างในพื้นที่ส่วนตัว เช่น ที่บ้าน หอพักหรือในพื้นที่อินเทอร์เน็ต โดยไม่ส่งผลกระทบต่อใครก็ถือว่าเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ผู้มีกิเลสจะพึงกระทำ แต่หากการกระทำนั้นส่งผลไม่ดีกับบุคคลอื่น เช่น ก่อให้เกิดอาชญากรรม หรือเป็นการกระทำที่บังคับฝืนใจผู้อื่น ก็ถือว่าการกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ผิดศีลธรรม ซึ่งอยู่ที่เล่นแคมพรีอ็อกชายรักชายในพื้นที่ที่สามารถโชว์เรือนร่างได้ซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะก็สามารถทำได้ แต่หากเป็นพื้นที่ที่ไม่เหมาะสม เช่น ในร้านอินเทอร์เน็ต หรือพื้นที่สาธารณะที่มีผู้คนอยู่มากมายก็ไม่สมควรกระทำ อีกทั้งการหมกหมุ่นเรื่องเพศก็จะทำให้จิตใจวุ่นวาย ไม่ถือเป็นการพัฒนาตนเองให้ก้าวสู่ความเป็นคนที่ดีในสังคม ดังนั้นการแสดงออกทางเพศนั้นผู้วิจัยมีทรรศนะว่า สามารถกระทำได้ในสถานการณ์และเวลาที่เหมาะสม ไม่มากเกินไป และไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น อันถือว่าเป็นการผ่อนคลายความเครียดวิธีหนึ่งของปुरुชนคนทั่วไปพึงกระทำ

เกย์ส่วนใหญ่มักจะสนใจส่องหาบุคคลที่มีรูปร่างหน้าตาดีที่สำคัญคือมีความเป็นแมนหรือชายชาติรี กล่าวคือ เป็นภาพผู้ชายที่ไม่แสดงออกสาว และมีรูปร่างหน้าตาที่คมเข้มหรือขาวเนียน สังกัดได้จากยูสเซอร์สืเทาที่ดีเจและผู้ดูแลห้องเป็นผู้เลือก และจากคำกล่าวของพีบิก กล่าวว่า “...คนนี้หล่อจัง...” พร้อมทั้งชี้แจงแสดงภาพให้ดูผู้ชายที่ตนหลงใหล ซึ่งเป็นภาพของผู้ชายที่อยู่ในจอคอมพิวเตอร์ในห้องแคมพรีอ็อกเป็นภาพชายหนุ่มที่ขาวเนียนที่มีกล้ามเนื้อหน้าอกและหน้าท้องที่สวยงาม พร้อมทั้งหน้าตาที่ดี “...หุ่นดีจัง...” ภาพนั้นมีลักษณะเป็นภาพเซ็กซี่ที่ผู้ชายในพื้นที่แคมพรีอ็อกคนนั้นเปลือยท่อนบนแสดงให้เห็นถึงกล้ามเนื้อและกล้ามเนื้อที่สวยงามได้สัดส่วน เป็นผลมาจากอิทธิพลของวาทกรรมเกย์ตะวันตกที่เกย์สนใจผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาดี คือ มีกล้ามเนื้อได้สัดส่วนสวยงามเหมือนกับนายแบบบนปกนิตยสาร เกย์มักจะเลือกส่องดูโดยหา ยูสเซอร์สืเทาก่อน ยูสเซอร์สือื่น ๆ ซึ่งพีบิกกล่าวว่าเป็นการระบายความเครียดวิธีหนึ่งหลังจากการทำงาน

สิ่งที่ช่วยเพิ่มอรรถรสให้การเล่นแคมพรีอ็อกมีสีสันมากยิ่งขึ้นก็คือ การดำเนินรายการของดีเจผู้ทำหน้าที่กล่าวดำเนินรายการและเปิดเพลงให้สมาชิกแคมพรีอ็อกฟัง ซึ่งจากการฟังถ้อยคำของดีเจห้อง 18+ กับดีเจในห้องทั่วไปนั้นมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ดีเจของห้อง 18+ นั้นจะใช้คำพูดลามกอนาจารและหยาบคายมากกว่าดีเจในห้องทั่วไป อีกทั้งมีการเชียร์ที่ส่อไปทางลามกอนาจาร ซึ่งเกย์บางคนอาจใช้แคมพรีอ็อกเป็นพื้นที่ระบายความตึงเครียดจากการ

ทำงานหรือการใช้ชีวิตประจำวันในอีกรูปแบบหนึ่ง โดยการฟังเพลงจากแคมฟร็อก ซึ่งมักจะเปิดเพลงหลากหลายรูปแบบทั้งเพลงไทยและสากล ดังที่พีบี๊ก กล่าวว่า “...ที่ชอบฟังเพลงในแคมฟร็อก เพราะมาก มันส์มาก...” และแสดงถึงความรู้สึกว่าแคมฟร็อกเป็นพื้นที่ที่คลายเครียดสำหรับตนได้โดยกล่าวว่า “...อยากโหลดแคมฟร็อกไว้ที่บ้าน จะได้ฟังดีเจพูด ตลกมาก...” (พีบี๊ก, 2552 : สัมภาษณ์) ส่วนแชนซ์ซึ่งแม้จะเล่นแคมฟร็อกไม่บ่อยนักแต่ก็กล่าวถึงพื้นที่แคมฟร็อกว่า “...เข้าไปฟังเพลง เพลงเพราะ...” (แชนซ์, 2552 : สัมภาษณ์)

ดีเจเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างสีสันให้กับห้องเกย์แบดบอย มีอยู่หลายคนซึ่งทำหน้าที่ดำเนินรายการ แต่ละคนมีบุคลิก ลีลาการพูดจาที่แตกต่างกัน แต่ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีลักษณะท่าทาง กริยาภายนอกเหมือนกับผู้ชายทั่วไปในสังคม คือ ไว้ผมสั้น ไม่แต่งหน้าไม่แต่งตัวเป็นผู้หญิง ทว่าผู้วิจัยได้ฟังน้ำเสียงสำเนียงการพูดแล้วทำให้นึกถึงเสียงของกะเทยหรือเกย์ออกสาวที่มีลีลาการพูดอันเร้าใจและใช้คำศัพท์ที่ผู้ชายทั่วไปไม่ใช้ในการพูด มีลักษณะคล้ายกับนักแสดงตลกในทีวีที่แสดงท่าทางและการพูดจาแบบกะเทยด้วยการพูดจิบปากจิบคอ บิบเสียงให้เล็กกลอง อีกทั้งบางครั้งก็เผยโฉมตัวตนสาวออกมาด้วยการเดินรำไปตามจังหวะเพลงที่เร้าใจ โดยแสดงท่าทางต่าง ๆ ราวกับเป็นนักแสดงหรือนักเต้นสาว ทำให้ผู้วิจัยมีความรู้สึกผ่อนคลายความตึงเครียดด้วยเสียงเพลง ลีลาการเต้นและลีลาการพูดของดีเจ แต่ทว่าดีเจบางคนมักจะใช้วาจาที่หยาบคายดำเนินรายการ โดยใช้คำศัพท์และน้ำเสียงในการพูดที่เสียงดัง หวน กระแทกแตกดันกับสมาชิกในห้องบางคน ซึ่งทำให้ผู้วิจัยฟังแล้วสะเทือนอารมณ์ หากผู้วิจัยเป็นสมาชิกที่ถูกกล่าวด้วยน้ำเสียงและถ้อยคำเช่นนั้น

เมื่อมองภาพรวมในการดำเนินรายการของดีเจถือว่า ดีเจนั้นได้สร้างความหรรษาให้กับสมาชิกในห้องเกย์แบดบอยมากกว่าที่จะทำลายบรรยากาศให้เสียไป โดยดีเจมักจะอ่านข้อความที่โพสต์ในห้องกลางแล้วกล่าวดำเนินรายการโต้ตอบด้วยคำพูด ตอบกลับข้อความ โพสต์ของสมาชิกที่โพสต์ขึ้นหน้าห้อง คล้ายกับพิธีกรในทีวีที่อ่านข้อความในจดหมายจากท่านผู้ชมทางบ้านที่ส่งมายังรายการ โดยพิธีกรทำหน้าที่คล้ายกันกับดีเจที่มีหน้าที่ดำเนินรายการตอบจดหมาย วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็น หยอกล้อกับข้อความในจดหมายนั้น ซึ่งบางครั้งก็สร้างความสนุกสนานเฮฮาให้กับสมาชิกคนอื่น ๆ ได้ ดังที่พีบี๊กกล่าวขึ้นจนการดำเนินรายการของดีเจคนหนึ่งว่า “...ดีเจนี่ตลกมาก พูดทีนี่พี่จำจะตาย...” (พีบี๊ก, 2552 : สัมภาษณ์)

ตัวอย่างการดำเนินรายการของดีเจ ได้แก่

มีผู้โพสต์ข้อความว่า “...ผมชายแท้...” ดีเจคนหนึ่งกล่าวตอบไปว่า “...ห้องนี้ ห้องเกย์แบบบอย เป็นห้องสำหรับเกย์นะค่ะ ถ้าเป็นชายแท้ก็ไปเล่นห้องอื่นสิค่า...”

หรือมีข้อความที่โพสต์ว่า “...มีคนจริงจังในแคมฟร็อกไหม...” ดีเจกล่าวตอบไปว่า “...คนจริงจังในแคมฟร็อกมีไหม ตอบได้คำเดียวว่าไม่มี ยกเว้นฉันคนเดียว...” แล้วกล่าวต้อด้วยน้ำเสียงที่คล้ายกับการพูดจิบปากจิบคอว่า “...แคร่ไหม..อย่าได้แคร่แอร์แอร์แอร์...” ด้วยลีลาการพูดเช่นนี้ทำให้ผู้ฟังรู้สึกสนุกสนานและผ่อนคลายความตึงเครียดได้

การเล่นเกมส์ในแคมฟร็อกก็มีส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้เข้ามาเล่นผ่อนคลายความตึงเครียดด้วย ซึ่งเกมส์ที่ยูสเซอร์นิยมเล่น คือ เกมส์ทายตัวเลข เป็นการเล่นเกมส์ด้วยการตอบคำถามจากดีเจซึ่งบวก ลบ คูณ หาร ตัวเลขที่เป็น โจทย์แล้วให้ยูสเซอร์ตอบคำถาม ยูสเซอร์ใดที่ตอบได้เร็วที่สุดจะได้คะแนนเป็นการตอบแทน ซึ่งคะแนนนั้นมิได้เก็บสะสมในแต่ละห้องของพื้นที่แคมฟร็อก ทำให้เพิ่มแรงจูงใจในการเล่นแคมฟร็อกมากขึ้น ดังที่แซร์กล่าวถึงการเล่นเกมส์ของคนในพื้นที่แคมฟร็อกว่า “...เนี่ยะ แซร์เล่นเกมสับวกละนะ พอดีตอบไปแล้ว ตอบเป็นคนแรก ดีเจเฉลยก็ถูก แต่ทำไมแซร์ไม่ได้คะแนนไม่รู้...แต่ก็ชอบเล่น เพลินดี มิให้สะสมคะแนนด้วย...”

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าพื้นที่แคมฟร็อกไม่ได้เป็นเพียงพื้นที่ที่ใช้ในการหาคู่เพื่อมีเพศสัมพันธ์หรือการ โข่วลามกอนาจารเท่านั้น แต่ยังเป็นพื้นที่สำหรับผ่อนคลายความตึงเครียดอีกด้วย

นอกจากนี้ห้องเกย์แบบบอยในแคมฟร็อกยังเป็นพื้นที่แสดงและแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมอีกด้วย ตัวอย่างเช่น วันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2552 ดีเจได้กล่าวดำเนินรายการว่า “...วันนี้เป็นวันพ่อ ขอให้ในหลวงของเราทรงพระเจริญ...ใครรักพ่อ ใครรักในหลวง ขอให้พิมพ์คำว่า ทรงพระเจริญ นะคะ...” จากนั้นข้อความคำว่า “ทรงพระเจริญ” แสดงขึ้นบนหน้าห้องของห้องเกย์แบบบอยจำนวนมาก (พีบีที, 2552 : สัมภาษณ์) แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมของคนไทยที่แสดงความจงรักภักดีต่อองค์พระมหากษัตริย์ แม้แต่ในพื้นที่แคมฟร็อกชายรักชายที่ถูกสร้างความหมายว่าเป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรมและส่อไปในเรื่องเพศเป็นสำคัญ ซึ่งในความเป็นจริงกลายเป็นพื้นที่แสดงออกในทางวัฒนธรรมอีกด้วย

2.1.3 มู๋ : “เกย์จริงใจ” คบเพื่อนจากภายใน (จิตใจ) และไม่ใช้ เพื่อหาเซ็กส์

แม้ว่าพื้นที่แคมฟร็อกเป็นพื้นที่ที่สังคมมักสร้างความหมายว่าเป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรม ด้วยการกระทำของเกย์บางคนที่มีก่อกวนคนอื่นแสดงถึงความ “ไม่ดี” เช่น การโชว์ลามกอนาจาร หนึ่งในนั้นคือ พื้นที่ห้องเกย์แบคบอย ซึ่งถูกสร้างความหมายว่าเป็นพื้นที่เพื่อแสวงหาคู่สัมพันธ์ทางเพศเป็นวัตถุประสงค์หลัก ทั้งที่มีเกย์บางคนก็แสดงตัวตนเกย์ที่ดีผ่านโลกแคมฟร็อก โดยการใช้พื้นที่แห่งนี้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น เช่น หาเพื่อนสนทนา หรือผ่อนคลายความตึงเครียด ซึ่งมู๋เป็นเกย์คนหนึ่งในห้องเกย์แบคบอยที่แสดงตัวตนเกย์ที่ดี คือ มีความจริงใจ และไม่ใช้เพื่อหาคู่สัมพันธ์ทางเพศเป็นสำคัญ ซึ่งผู้วิจัยอธิบายถึงรายละเอียดของตัวตนของเขาดังนี้

มู๋ เป็นเกย์โบทหนุ่ม วัย 22 ปี ที่กำลังเรียนและใช้ชีวิตอยู่ในหาดใหญ่ ซึ่งรู้จักกับผู้วิจัยด้วยการไอเอ็มผ่านแคมฟร็อกห้องเกย์แบคบอย มู๋เป็นบุคคลหนึ่งในการเล่นแคมฟร็อกชายรักชายบ่อยครั้ง และไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาคู่สัมพันธ์ทางเพศหรือคู่รักเป็นสำคัญ ดังที่มู๋กล่าวว่า “...หาแฟนเป็นไม่ได้ หาเซก (เซ็กส์) ก็ยังรู้ตัวว่ามีค่า หาเพื่อนดีที่สุด...” จากคำกล่าวนี้สะท้อนความรู้สึกถึงตัวตนของผู้ที่มีความคิดความอ่านอยู่พอสมควร โดยผู้วิจัยก็ยังไม่ปักใจเชื่อว่าเป็นตัวตนที่แท้จริงของเขาจึงสนทนาต่อผ่านตัวอักษรด้วยการไอเอ็ม ทำให้ทราบถึงตัวตนของเขาที่ไม่แสดงออกสาว แต่งตัวปกติ แนวเกย์ มู๋มีนิสัยขี้เล่น จากคำสนทนาที่มักจะสร้างความเข้าใจกับคู่สนทนาอยู่เป็นประจำ แต่แฝงด้วยความรู้และความคิดที่คมคาย อีกทั้งยังเป็นคนที่คบคนจากภายใน ดังที่มู๋กล่าวว่า “...คุณดูให้ถึงเนื้อใน แล้วค่อยสรุป...คนเป็นเพื่อนกัน ต้องคบแต่คนที่หน้าตาขาว (หรือเปล่า)...ถ้าเพื่อนนิสัยไม่ดีกับเพื่อนพิการ...เราเลือกคนพิการ แต่ดีกับเรา...คนเราอย่ามองที่เปลือกนอก...”

จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นถึงตัวตนของคนที่คบคนจากภายใน เป็นคนที่มีความคิดลึกซึ้งดังที่ยกตัวอย่างจากการเลือกคบเพื่อนที่นิสัยไม่ดีกับเพื่อนพิการแต่ดีกับตนเอง ซึ่งมู๋เลือกคบคนที่มีนิสัยไม่ไช่รูปร่างหน้าตาซึ่งตรงกันข้ามกับเกย์อีกหลายคนที่มีมักจะดูรูปร่างหน้าตาของเพื่อนหรือคนรักก่อนนิสัย นอกจากนี้มู๋ยังให้ทรรศนะเกี่ยวกับห้องแคมฟร็อก 18+ ว่า

“...เคยเล่นคับ...มีแต่โชว์ ตรงนั้น เล้าแต่เซก (มีแต่เซ็กส์)...ไม่เคยโชว์...มีการศึกษา...ถ้าเรียนแล้ว ทำได้แค่นี้ อย่ำเรียนให้เปลืองเนื้อที่สมองเลย...ทำดีไม่จำเป็นต้องได้โล่ ได้รู้ว่า

ตัวเองทำอาราย (อะไร) ก็พอใจแล้ว สำหรับผม...” (มู๋, 2552 :
สัมภาษณ์)

จากทรศนะนี้สะท้อนให้เห็นว่าชายหนุ่มผู้มีตัวตนเป็นคนใจร้อน ใจเย็น กลับแฝงด้วยตัวคนที่มีความคิดความอ่าน และยังแสดงให้เห็นถึงการเลือกใช้พื้นที่ที่สังคมมองว่าเป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรมให้กลายเป็นพื้นที่ที่มีประโยชน์ด้วยการสร้างความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนกับบุคคลอื่น อีกทั้งเป็นการเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่ที่ดูเหมือนจะเป็นพื้นที่ที่ไร้ประโยชน์ไร้สาระ ดังเช่น แคมฟร็อกที่สังคมสร้างความหมายว่าเป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรม แต่มู๋กลับใช้ประโยชน์จากพื้นที่แห่งนี้ในการเรียนรู้โลกกว้างที่นอกเหนือจากตำราเรียน โดยที่ตนเองไม่ได้หลงไปกับสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้น แสดงให้เห็นถึงการใช้อยู่ในการพิจารณาสิ่งต่าง ๆ รอบตัว แม้ว่าจะเป็นสิ่งนำไปสู่ความเสื่อมศีลธรรมได้ง่าย แต่หากเลือกใช้ก็ก่อประโยชน์ได้ อย่างน้อยก็เป็นพื้นที่ระบายความเครียดหรือสร้างความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนกับกลุ่มที่มีรสนิยมทางเพศแบบเดียวกัน อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงการต่อรองของมู๋กับวาทกรรมเกย์ “ไม่ดี” ด้วยการแสดงตัวตนของเกย์ “ที่ดี” ผ่านพื้นที่แคมฟร็อก

2.2 ห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่า : เผยตัวตน “เกย์” ที่ไม่เน้นเรื่องเพศ

ในโลกของอินเทอร์เน็ต พื้นที่แคมฟร็อกอันเป็นพื้นที่สาธารณะที่ถูกสร้างความหมายให้กลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์ โดยการสร้างความหมายสร้างเขตแดนที่ไม่มีเส้นกันเขตแดนที่มองเห็นได้ รวมถึงกฎ กติกาขึ้นจากกลุ่มคนหนึ่งซึ่งเรียกว่า “เจ้าของห้อง” ในพื้นที่แคมฟร็อก และพื้นที่ห้องต่าง ๆ ในแคมฟร็อกนี้ก็ถูกสร้างวาทกรรมจากสังคมว่าเป็นพื้นที่ “เสื่อมศีลธรรม” อันเกิดจากการกระทำของกลุ่มเกย์ที่ “ไม่ดี” หรือ “เสื่อมศีลธรรม” ด้วยการใช้พื้นที่เหล่านี้ส่อไปในทางลามกอนาจารและมีวัตถุประสงค์ที่เน้นเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นสำคัญ แต่ก็มีพื้นที่แคมฟร็อกบางพื้นที่หรือบางห้อง เช่น ห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่าที่สมาชิกในห้องไม่ได้ใช้พื้นที่นี้เน้นไปในทางลามกอนาจารหรือเน้นเรื่องเพศเป็นสำคัญ

ตัวตนหรืออัตลักษณ์ของผู้ที่เข้ามาเล่นในห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่านี้ไม่ได้มีความแตกต่างไปจากห้องเกย์ห้องอื่น ๆ สักเท่าใด แม้จะมีเกย์บางคนที่มีหน้าตาบ่งบอกถึงความเป็นอัตลักษณ์ที่โดดเด่นของคนภาคอีสาน คือ จมูกไม่มีดั้งหรือมีโหนกแก้มที่สูง ซึ่งถูกสร้างความหมายจากสังคมโดยทั่วไป แต่มีเกย์ที่เป็นคนอีสานจำนวนมากที่มีหน้าตาคล้ายกับคนไทยในภาคอื่น ๆ ดังนั้นการพิจารณาถึงรูปร่างลักษณะภายนอกนั้นไม่อาจแยกเกย์อีสานออกจากเกย์อื่น

ทว่า การแสดงตัวตนที่แตกต่างจากคนภาคอื่นคือ การใช้ภาษาอีสานในการสนทนาบ้าง และการใช้แคมพรีอ็อก โดยเฉพาะห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่า เป็นพื้นที่คลายความเหงา ระบายความเครียดโดยการหาเพื่อนสนทนา ไม่ใช่เพื่อหาคู่นอนหรือเน้นไปทางลามกอนาจาร แต่เกย์โดยส่วนใหญ่ก็มักจะเลือกส่องหาสมาชิกหรือคู่สนทนาอื่นในห้องนี้ที่มีรูปร่างหน้าตาดี อายุน้อย อันเป็นผลมาจากวาทกรรมเกย์ตะวันตกที่ชอบผู้ชายที่มีเรือนร่างสวยงามได้สัดส่วนของกล้ามเนื้อ

แม้พื้นที่แคมพรีอ็อกจะถูกสร้างความหมายให้เป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรม เนื่องจากเกย์บางคนที่มีมักจะใช้พื้นที่แห่งนี้โชว์ลามกอนาจารหรือเน้นหาคู่นอนเป็นสำคัญ แต่ภายในห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่า นั้น มีสมาชิกเกย์จำนวนไม่น้อยที่แสดงตัวตนเกย์ที่ดี เพื่อต่อรองกับวาทกรรมหลักดังกล่าว โดยใช้พื้นที่นี้เพื่อผ่อนคลายความเครียด ความเหงา หาเพื่อนสนทนา อีกทั้งเป็นพื้นที่แสดงตัวตนทางวัฒนธรรมและการเมืองอีกด้วย ดังตัวอย่างตัวตนของเตอร์และเบียร์ซึ่งมีการแสดงตัวตนที่แตกต่างจากเกย์อื่นในพื้นที่แคมพรีอ็อกโดยทั่วไป ดังนี้

2.2.1 “เตอร์” กับตัวตนคนไม่มีเงิน แต่มีคุณธรรม : การต่อรองกับวาทกรรมเกย์ “เสื่อมศีลธรรม”

เตอร์ เป็นตัวแทนของเกย์ที่เข้าไปท่องโลกแคมพรีอ็อกอยู่เป็นประจำโดยไม่มีวัตถุประสงค์เน้นในเรื่องเพศและลามกอนาจารเหมือนกับเกย์อีกจำนวนหนึ่ง อีกทั้งตัวตนที่เป็นลักษณะเด่น อันแตกต่างจากเกย์ที่ผู้วิจัยสนทนากันผ่านทางพื้นที่แคมพรีอ็อกโดยทั่วไป คือตัวตนของคนไม่มีเงินแต่กลับเปี่ยมไปด้วยคุณธรรม ซึ่งในยุคปัจจุบันนี้หาตัวตนเหล่านี้ได้ยาก ดังนั้นเตอร์จึงเป็นตัวแทนของเกย์ที่แสดงให้เห็นถึงตัวตนที่สร้างสรรค์ นั่นคือ ตัวตนของความมีคุณธรรม แม้จะไร้ซึ่งเงินทองมากมาย อันแสดงให้เห็นถึงการต่อสู้ ต่อรองกับวาทกรรมเกย์ “ชั่ว” หรือ “เสื่อมศีลธรรม” ที่สังคมสร้างขึ้น ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

หนุ่มสุรินทร์วัย 19 ปี ชื่อเตอร์ ผู้เล่นแคมพรีอ็อกห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่าอยู่เป็นประจำ กำลังศึกษาอยู่ที่จังหวัดศรีสะเกษ เขาได้บรรยายถึงห้องเกย์ไทยอีสานว่า “...มีแต่คนอีสานน่ารักคับ...เป็นห้องที่สุภาพด้วย ห้องนี้เขาเข้ามาฟังเพลงและพูดคุยกันธรรมดาคับ...แต่ถ้าคิดใจกัน ก็ตกลงเป็นแฟนกันคับ...” จากคำกล่าวนี้ตรงกันกับข้อความที่โพสต์หน้าห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่าที่มีแต่ถ้อยคำสุภาพ ไม่สื่อไปในเรื่องเพศสัมพันธ์ และมีเพลงให้ฟังซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเพลงแนวลูกทุ่งหมอลำ เขาเป็นเกย์คนหนึ่งที่ไม่ค่อยสนใจเรื่องเพศสัมพันธ์มากนัก โดยให้เหตุผลว่าเพราะเรียนอยู่ แต่ใจลึก ๆ ของเขาก็ต้องการคนรัก ที่เอาใจเตอร์และเป็นคนไม่เจ้าชู้ แต่ก็ไม่มีเงินกินไป เพราะเตอร์เป็นคนที่ชอบให้คนอื่นเอาใจ ตอร์เล่าให้ฟังผ่านตัวอักษรโดยการโอเอเอ็มถึงเรื่อง

คนรักว่า เคยมีคนรักทั้งเกย์และผู้หญิง แต่ตอนนี้เลิกไปแล้ว ซึ่งเขานิยามตนเองว่า เป็นรับ (ฝ่ายรับ) เมื่อแสดงตัวตนเป็นเกย์ แต่เขาก็สามารถเป็นฝ่ายรุกได้ เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงและเกย์บางคน แสดงให้เห็นว่าตัวตนของเกย์สามารถสร้างนิยามได้หลากหลายตามสถานการณ์และเวลา ไม่ได้หยุดนิ่งตายตัว ดังเช่น เดอร์ที่นิยามตนเองว่าเป็นฝ่ายรับเมื่อมีคนรักเป็นชายรักเพศเดียวกันและนิยามตนเองว่าเป็นฝ่ายรุกเมื่ออยู่ในสถานะที่มีคนรักเป็นผู้หญิง เดอร์กล่าวต่ออีกว่า ตอนนี้ไม่ชอบผู้หญิงแล้ว โดยให้เหตุผลว่า “...เพราะผมไม่ชอบการเอาแต่ใจ และหึงหวงของผู้หญิงกับ...” ซึ่งคำตอบนี้พบได้บ่อยครั้งจากคำพูดของเกย์ที่เคยมีคนรักเป็นผู้หญิง ซึ่งอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้บุคคลหันเหพฤติกรรมไปชอบเพศเดียวกัน เดอร์ยังเล่าถึงรักแรกกับผู้ชายว่า

“...ชอบผู้ชายคนแรก...ตอนอยู่ม.2...แต่ก็กำลัง
สับสนตัวเองด้วย...ก็ชอบผู้หญิง แต่ทำไมเวลาอยู่กับผู้ชายคนนี้มี
ความสุข...เป็นเพื่อนในห้อง เรียนด้วยกัน...ไม่รู้ (ทำไมถึงชอบ
เขา) มันเข้ามาในหัวได้ไงก็ไม่รู้...สนิท แต่ไม่กล้าจะพูดออกไป...
ไม่เคยมีอะไรกัน...กับแฟนคนแรก ไม่ใช่คนนี้...ที่มีอะไรกัน...
แฟนคนที่คบกันคนแรกอยู่ที่วิทยาลัย คบตอนอยู่ปี 2 ก็แตกคน
แตกแอ็บ (ต่างคนต่างแสดงออกว่าเป็นเกย์)...ก็มองออก ก็เลย
ชอบกัน แต่ไม่มีใครรู้ว่ารักกัน เพราะนอนด้วยกัน ก็มีแต่คนคิด
กันเป็นเพื่อนกัน...แต่ตอนนี้พักหอในวิทยาลัย ก็มีคนรู้ว่า เป็นเกย์
มันเลยออกจากเรียน...มีคนมาเห็นตอนเรากอดกัน ก็มันอาย มัน
บอก...นอนกอดกันและทับกัน นอนแบบไม่ใส่อะไรเลย...ผม
แมนทั้งคู่...” (เดอร์, 2552 : จากการสนทนาห้องเกย์ไทยอีสาน
พลาซ่าในแคมฟร็อก)

จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นว่า ความรักนั้นเกิดได้ในทุกเพศ
ทุกรูปแบบ แต่ด้วยอำนาจแห่งวาทกรรมรักต่างเพศที่กดทับ ปิดกั้น ไม่ให้วาทกรรมรักคือ
วาทกรรมรักเพศเดียวกันได้เปิดเผย แสดงตัวตน ทำให้เกย์จะต้องอำพรางร่างชายรักชายไว้ ไม่ให้
ผู้อื่นที่ตนไม่ไว้วางใจเห็นอย่างชัดเจน แต่เกย์ก็สามารถปลดปล่อยตัวตนเกย์ได้ในโลกไซเบอร์
แห่งนี้ได้อย่างอิสระเสรี

เวลาว่างของเตอร์ คือ เข้าร้านอินเทอร์เน็ต จนได้รู้จักกับ แคมฟร็อกที่เป็นเพื่อนคลายเหงาโดยคำแนะนำจากเพื่อน เพราะความเครียดและความเหงาทำให้เขาก้าวสู่โลกไซเบอร์บ่อยครั้ง โดยเตอร์กล่าวถึงความรู้สึกที่เข้ามาเล่นแคมฟร็อกว่า

“...ก็ดีนะ คลายเครียดดี...เครียด ไม่มีตั้งจ่ายค่าห้อง เลยมาร้าน (อินเทอร์เน็ต) ร้านที่ข้างๆๆ หอ...รอแม่อยู่ครับ (หาเงิน) ผมก็ต้องทำงานพิเศษทำ แต่ช่วงนี้ไม่มีงานครับ ก็เลยไม่มีตั้งค์...ผมเป็นแดนเซอร์ด้วย ช่วงนี้ไม่มีงานครับ...บางทีผมรู้จักหาคนเลี้ยงผมนะ แต่ก็ได้แต่คิด แต่ไม่กล้าทำ...เพราะผมว่าคนที่ไหนจะมาเลี้ยงคนที่ไม่มีอะไรที่ต้องการให้ได้...อยากมีอยู่ (คนเลี้ยง) เพราะผมไม่อยากให้แม่ผมลำบากกับผมมากเกินไป...”
(เตอร์, 2552 : จากการสนทนาห้องเกย์ไทยอีสานปลาซ่าในแคมฟร็อก)

จากคำกล่าวของเตอร์สะท้อนให้เห็นถึงคุณธรรมหลายอย่างที่มีอยู่ในตัวเขา แม้ว่าเตอร์จะไม่มีเงินมากมายหรือมีระดับการศึกษาที่สูงส่ง กล่าวคือ เตอร์หาวิธีการคลายเครียดที่ดีโดยการสนทนาผ่านแคมฟร็อกและเลือกห้องที่สุภาพ ไม่สื่อไปในทางลามกอนาจาร เป็นทั้งการได้สร้างสัมพันธ์กับเพื่อนใหม่และระบายความเครียดไปพร้อมกัน นับเป็นวิธีที่สร้างสรรค์กว่าวิธีที่บุคคลอื่นอีกหลายคนระบายความเครียดด้วยวิธีที่ไม่สร้างสรรค์ เช่น ดินยา เสพติดหรือฆ่าตัวตาย นอกจากนี้เตอร์ยังแสดงให้เห็นว่า พื้นที่แคมฟร็อกที่มักจะถูกสร้าง ความหมายให้เป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรม แท้จริงแล้วภายในพื้นที่แคมฟร็อกยังมีห้องเกย์และกลุ่มเกย์อีกมากมายที่ไม่ได้กระทำหรือประพฤติผิดศีลธรรมและหมกหมุ่นในเรื่องเพศ ดังเช่น เตอร์ที่ใช้พื้นที่แห่งนี้ในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนใหม่และระบายความเครียดของตนเอง เตอร์ยังแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกขัดแย้งระหว่างความถูกต้องในการหาเงินกับความกตัญญูที่เขาต้องหาคนเลี้ยงดู แต่ก็ทำไม่ได้เพราะคิดว่าไม่มีใครที่จะให้สิ่งใด โดยไม่หวังผลตอบแทน แต่ด้วยความกตัญญูที่ไม่ต้องการให้แม่ลำบากต้องส่งเงินมาให้ตนเองใช้ จึงเกิดความรู้สึกขัดแย้งภายในจิตใจ อีกทั้งยังต้องการเรียนต่อในระดับสูงขึ้น แม้จะรู้ว่าตนเองเรียนไม่เก่ง แต่ก็มี ความมุ่งมั่น ใฝ่ที่จะเรียนต่อ เหตุผลหนึ่งก็คือ ฝังใจกับเรื่องที่ถูกโกงเรื่องที่ดินทำให้เตอร์ทะเยอทะยานต้องการเรียนต่อให้สูงยิ่งขึ้น นับว่าเป็นคนหนึ่งที่มีความกตัญญูต่อแม่ผู้ให้กำเนิด

จากตัวคนเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงการต่อสู้ ต่อรองของเกย์คนหนึ่งที่ต่อสู้กับวาทกรรมเกย์ “ชั่ว” หรือ “เสื่อมศีลธรรม” ที่สังคมและสื่อต่าง ๆ สร้างขึ้นทำให้มองกลุ่มเกย์ทั้งหมดว่า “ไม่ดี” ตัวคนที่มีคุณธรรมของเตอร์จึงเป็นตัวแทนของอำนาจแห่งวาทกรรมเกย์ “ที่ดี” หรือ “มีศีลธรรม” ที่คานอำนาจแห่งวาทกรรมหลัก คือวาทกรรมเกย์ “ชั่ว” นั้นอยู่ ซึ่งบางครั้งวาทกรรมเกย์ที่ดี มีศีลธรรมนี้อาจเปลี่ยนทัศนคติของสังคมให้มองว่า เกย์ส่วนใหญ่เป็นเกย์ที่ดีบ้าง

2.2.2 ทรรศนะของ “เบียร์” : หมู่อีสาน กับการเมืองและเรื่องวัฒนธรรม

เบียร์หมู่อีสานวัย 20 ปี กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคอีสาน คณะนิเทศศาสตร์ เป็นผู้ที่เล่นในห้องเกย์ไทยอีสานปลาซ่าอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งไม่ได้ใช้พื้นที่แห่งนี้ในการแสดงออกเรื่องทางเพศหรือโชว์ลามกอนาจาร แต่กลับแสดงตัวตนของความเป็นอีสานด้วยการแสดงทรรศนะในเรื่องวัฒนธรรมอีสานผ่านการนำเสนอสถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งเขากล่าวว่า

“...ขอนแก่นมีที่เที่ยวเยอะนะคับ...หมู่บ้านงูจงอาง ของบ้าน โลกสง่า...มีการแสดงชกมวยคนกับงู...บึงแก่น (บึงแก่นนคร) เหมือนสวนสาธารณะ ไร่คล้ายเครีด...ประเพณีกีมังงานไหม งานประจำปีอะคับ เป็นงานประจำปีของขอนแก่น มีการโชว์ผ้าไหม แสดงวิถีการทอ...แต่มันผ่านไปแล้ว...สงกรานต์ที่นี่ก็สนุกนะคับ...คนเยอะเลย...เล่นกันไม่รุนแรงแบบที่อื่น...เอาน้ำแข็งก้อนสี่เหลี่ยมแช่น้ำคับ มันจะเย็นๆ หน้อย...” (เบียร์, 2552 : จากการสนทนาห้องเกย์ไทยอีสานปลาซ่าในแคมฟร็อก)

จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นถึง การสร้างความหมายของเกย์บางคนในห้องเกย์ไทยอีสานในพื้นที่แคมฟร็อกที่แสดงให้เห็นว่าพื้นที่ในแคมฟร็อกชายรักชายไม่จำเป็นต้องมุ่งแสวงหาเรื่องทางเพศหรือโชว์ลามกอนาจารเท่านั้น แต่เป็นพื้นที่ที่แลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม นอกจากนี้พื้นที่แห่งนี้ยังเป็นพื้นที่ที่แลกเปลี่ยนทรรศนะทางการเมืองอีกด้วย ดังที่เบียร์กล่าวได้ตอบกับผู้วิจัยในประเด็นทางการเมืองว่า

“...ผมว่า ใครอยู่ฝั่งไหนก็เชื่อฝั่งนั้นคับ...ผมคิดว่า ทุกคนมีสิทธิ์พูด อยากพูดอะไรก็พูด ความจริงเป็นไงก็คงดูออก ไม่มีใครรักชาติจริงสักคน...คนที่เค้าลำบาก ก็คือคนที่อดข้าว อดน้ำอยู่ชายแดน แล้วคนที่อยู่ในเมืองทำอะไรบ้างนอกจากพูด พูดแล้วก็พูด ก็ดีแต่ว่าคนอื่น ไม่ดูตัวเอง...ผมว่า อ... (ชื่อนักการเมืองคนหนึ่ง) บารมียังไม่ถึง ถ้าเป็น ช... (ชื่อนักการเมืองคนหนึ่ง) คงไม่เคยเถิดขนาดนี้...ที่นี้เค้ากล่าวถึง ท... (ชื่อนักการเมืองคนหนึ่ง) เหมือนกันหมด ที่ไหนก็พูดเหมือนกันหมด ...คือคนขายชาติ...แต่ผมไม่มีอำนาจจะไปตัดสินใคร แล้วผมก็บอกไม่ได้ว่าผิดจริงไหมเพราะผมไม่รู้เรื่องจริงเป็นยังไง...แต่อย่างเดียวที่ผมรู้ ก็คือ คนดีฟ้าย่อมคุ้มครอง...” (เบียร์, 2552 : จาก การสนทนาห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่าในแคมป์ร็อก)

จากคำกล่าวสะท้อนให้เห็นถึง การใช้พื้นที่แคมป์ร็อกชายรักชายของเกย์ในการแสดงทรรศนะทางการเมืองที่แสดงให้เห็นว่าผู้แสดงทรรศนะนั้นเป็นคนที่มีเหตุผล ไม่เชื่อบางสิ่งบางอย่างง่าย ๆ เหมาะสมกับสิ่งที่กำลังศึกษานั้นคือ กำลังศึกษาในคณะนิติศาสตร์ จึงต้องมีความยุติธรรมและมีเหตุผลในการตัดสินคดี

จะเห็นได้ว่า การแสดงตัวตนของเกย์จำนวนหนึ่งในห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่า แสดงให้เห็นถึงการต่อรองต่ออำนาจของวาทกรรมเกย์เสื่อมศีลธรรม หรือเกย์ไม่ดี ด้วยการแสดงตัวตนเกย์ที่ดี มีศีลธรรม โดยไม่แสดงตัวตนที่สื่อไปในเรื่องเพศหรือโซว์ลามกอนา จาก แต่กลับแสดงตัวตนที่สร้างสรรค์ คือ การแสดงตัวตนที่มีคุณธรรมและการแสดงออกที่สร้างสรรค์ด้วยการนำเสนอทรรศนะในเรื่องการเมืองและวัฒนธรรม

สรุปท้ายบท

จากวาทกรรมที่สังคมและสื่อมวลชนมักสร้างความหมายหรือวาทกรรมให้พื้นที่แคมป์ร็อกชายรักชายและเอ็มเอสเอ็นเกย์เป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรม บทที่ 5 นี้จึงเป็นการนำเสนอพื้นที่ไซเบอร์ของเกย์เกี่ยวกับความหมายทางสังคมที่นำไปสู่การสร้างนิยามความหมายจากบุคคลอื่น รวมทั้งเกย์ด้วยกันและตัวเกย์เองว่า พื้นที่เอ็มเอสเอ็นเกย์หาเพื่อนเกย์และแคมป์ร็อกชายรักชายเป็น

พื้นที่ที่ใช้เพื่อเน้นในเรื่องเพศเพื่อหาผู้ในการมีเพศสัมพันธ์เท่านั้นจริงหรือไม่ โดยแบ่งข้อค้นพบของการศึกษาออกเป็นสองประเด็น คือ ประเด็นแรก คือ **เกี่ยวกับการสร้างนิยามความหมายผ่านพื้นที่ไซเบอร์** เป็นการสร้างความหมายพื้นที่ไซเบอร์ที่กลุ่มเกย์เข้าไปใช้อันเป็นพื้นที่ที่สังคมมักจะให้ความหมายว่าเป็นพื้นที่แห่งความไม่ปกติและเสื่อมศีลธรรม พื้นที่ไซเบอร์นี้ ได้แก่ บอร์ดเอ็มเอสเอ็นเกย์และแคมฟร็อกชายรักชาย รวมถึงเว็บไซต์เกย์ แท้จริงแล้วบุคคลอื่นในสังคมและเกย์ให้นิยามความหมายกับพื้นที่ไซเบอร์เหล่านี้ว่าอย่างไร ส่วนประเด็นที่สอง คือ **เกี่ยวกับการแสดงตัวตนผ่านพื้นที่อินเทอร์เน็ต** เป็นการนำเสนอการแสดงตัวตนของเกย์ในพื้นที่ไซเบอร์ ซึ่งเกย์มีการเผยแพร่และพรางตัวตนของตนเองบนโลกแห่งจินตนาการเหล่านี้อย่างไรบ้าง

1. เกย์กับ “การสร้างนิยามความหมาย” ผ่านพื้นที่ไซเบอร์

ผู้วิจัยค้นพบว่า การสร้างความหมายผ่านพื้นที่ไซเบอร์แบ่งออกเป็น 2 หัวข้อใหญ่ คือ เอ็มเอสเอ็น : พื้นที่ในจินตนาการกับการสร้างความหมาย “เกย์” และ “แคมฟร็อกชายรักชาย” กับการสร้างนิยามความหมายนอกเหนือจาก “พื้นที่เสื่อมศีลธรรม” ดังนี้

1.1 เอ็มเอสเอ็น : พื้นที่ที่ถูกสร้างความหมายให้เป็นเครือข่าย “เกย์หาเพื่อนเกย์”

กลุ่มเกย์ใช้พื้นที่แห่งโลกไซเบอร์นี้ในการสร้างความสัมพันธ์จนเกิดเป็นชุมชนออนไลน์ ซึ่งถูกสังคมสร้างความเป็นอื่นว่าเป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวสำหรับชายรักชาย ผู้วิจัยเลือกพื้นที่ของเว็บไซต์โพสท์จิ้ง คอท คอมและเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซีเป็นตัวอย่างของพื้นที่ที่แสดงให้เห็นถึงตัวตนของเกย์บนโลกไซเบอร์

เว็บไซต์โพสท์จิ้ง คอท คอม ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่เสมือนว่าเป็นพื้นที่สาธารณะสำหรับบุคคลทุกเพศทุกวัยได้เข้าไปใช้ แต่กลับแทรกด้วยพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวของกลุ่มเกย์ นั่นคือ พื้นที่ของบอร์ดเอ็มเอสเอ็น ซึ่งเฉพาะเจาะจงลงไปถึงบอร์ดเอ็มเอสเอ็นของเกย์หาเพื่อนเกย์ เป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มที่เป็นชายรักเพศเดียวกันเพื่อหาความสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ กับเพื่อนเพศเดียวกัน โดยใช้โปรแกรมเอ็มเอสเอ็น เมสเซนเจอร์พื้นที่โพสท์จิ้ง คอท คอมเป็นพื้นที่ในจินตนาการที่ถูกสร้างความหมายให้กับเกย์ในการเชื่อมโยงกับเว็บไซต์อื่น เพื่อค้นหาเพื่อนเกย์ด้วยกัน เป็นลักษณะของการข้ามเขตแดนไปมาในพื้นที่ต่าง ๆ ได้ โดยมองไม่เห็นเส้นเขตแดน เกย์สามารถพูดคุยกับเกย์ด้วยกันในต่างพื้นที่หรือเพื่อนเกย์ที่อยู่ห่างไกลกันได้ในเวลาอันรวดเร็ว บนบอร์ดเอ็มเอสเอ็นของ รายชื่อเอ็มเอสเอ็น : เกย์หาเพื่อนเกย์ แสดงรายละเอียดของรายชื่อของผู้โพสท์ ได้แก่ อีเมล (E-mail) ชื่อหรือข้อความ อายุและเพศ ส่วนเว็บไซต์ไทยจีเอ็ม เป็นพื้นที่

สาธารณะที่ถูกสร้างความหมายจากกลุ่มเกย์ให้กลับกลายเป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับชาวสีรุ้ง ภายในเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซีมีเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มชายชาวสีรุ้งหรือกลุ่มเกย์เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งลิงค์ที่เกย์มักจะเข้าไปใช้ ได้แก่ บอร์ดเอ็มเอสเอ็น การโพสต์ รูป และห้องแชท ลิงค์เหล่านี้เกย์ใช้ เป็นพื้นที่ในการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่หลากหลายทั้งการหาเพื่อนคุย หาคู่ พักผ่อนคลายความเหงาหรือคลายความเครียด โดยเฉพาะรูปโพสต์ของกลุ่มเกย์ที่เป็นจุดเด่นของเว็บไซต์นี้ที่แตกต่างจากเว็บไซต์เกย์อื่น ๆ ที่มีการโหวตคะแนนให้ผู้ที่โพสต์รูปของเกย์บนพื้นที่ในเว็บไซต์นี้ ส่วนข้อความที่โพสต์บนบอร์ดเอ็มเอสเอ็นเกย์ มีลักษณะคล้ายกับข้อความของ บอร์ดเอ็มเอสเอ็น กล่าวคือเป็นข้อความที่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับชื่อผู้โพสต์ วัตถุประสงค์ของการโพสต์ ที่อยู่ ภูมิลำเนาหรือสถานศึกษา เพศวิถีหรือบทบาททางเพศ รูปร่างหน้าตาคร่าว ๆ ของผู้โพสต์และคู่สนทนาที่ผู้โพสต์ต้องการสนทนาด้วย หมายเลขโทรศัพท์ อีเมลติดต่อ นอกจากนี้ภายในเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซีถือว่าเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์ สังเกตได้จากพื้นที่ของโฆษณาที่มักจะเป็นการขายสินค้าและบริการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเพศชายหรือความเป็นชาย ห้องแชท ซึ่งพื้นที่มีรูปภาพของนายแบบหรือนักแสดงรูปร่างหน้าตาดี ส่วนใหญ่จะเป็นภาพแนวเซ็กซี่ อีกทั้งนายแบบแต่ละคนมีรูปร่างที่แสดงถึงความเป็นชาย การมีรูปร่างหน้าตาดี ไม่แก่หรือมีอายุมาก เป็นสิ่งที่เกย์ส่วนใหญ่ให้คุณค่าหรือต้องการ อันเป็นอิทธิพลมาจากวาทกรรมเกย์ตะวันตก

1.2 “แคมฟร็อกชายรักชาย” กับการสร้างนิยามความหมายนอกเหนือจาก “พื้นที่เสื่อมศีลธรรม”

ผู้วิจัยค้นพบว่า พื้นที่แคมฟร็อกของชายรักชายเป็นพื้นที่สาธารณะที่กลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะของชายรักเพศเดียวกันดังจะสังเกตได้จากชื่อห้องที่มีคำว่า “เกย์” อันเป็นสิ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นพื้นที่สำหรับชายรักเพศเดียวกันเข้ามาท่องในโลกเว็บแคมนี้ และถูกสร้างวาทกรรมว่าเป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรม เนื่องจากเกย์จำนวนหนึ่งมีการโชว์ลามกอนาจาร และการมุ่งหาหุ่นอนในห้องพัก 18+ จนทำให้รัฐที่มีอำนาจควบคุมเหนือประชาชนต้องสั่งปิดพื้นที่แห่งนี้ แต่กลุ่มเกย์ก็มีการต่อสู้ ต่อรองกับอำนาจนี้ด้วยการแสดงตัวตนเกย์ที่ดีไม่ส่อไปในเรื่องเพศ และโชว์ลามกอนาจาร อีกทั้งมีการเปิดห้องสำหรับกลุ่มชายรักชายขึ้นมาใหม่ในห้องทั่วไป โดยมีกฎ กติกาว่า ห้ามโชว์ลามกอนาจาร ห้ามใช้คำหยาบหรือห้ามมีการเชียร์จากดีเจ โดยผู้วิจัยเข้าไปศึกษาในห้องทั่วไปของชายรักชายในแคมฟร็อก 2 ห้อง ได้แก่ ห้องเกย์แบบคอบอยและห้องเกย์ไทยอีสานปลาซ่า ซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ

เกย์ส่วนใหญ่มักเลือกเข้าไปในห้องเกย์แบบบอยซึ่งเป็นห้องเกย์อันดับหนึ่งในแคมพรีอกภายในประเทศ (ข้อมูลเดือนกรกฎาคม-สิงหาคม พ.ศ. 2552) ภายในห้องจะมีการแบ่งพื้นที่ออกเป็นส่วนต่าง ๆ ได้แก่ หน้าต่างที่แสดงภาพของผู้เล่นแคมพรีอกจากกล้อง หน้าต่างที่แสดงภาพของกลุ่มสนทนาหรือผู้เล่นแคมพรีอกคนอื่นซึ่งผู้เล่นแคมพรีอกคนนั้นต้องการส่ง อีกทั้งผู้เล่นแคมพรีอกสามารถสนทนากับผู้ที่ถูกส่งได้คล้ายกับการสนทนาผ่านโปรแกรมเอ็มเอสเอ็มเมสเซนเจอร์ เพียงเลือกที่ไอเอ็ม (IM) ก็สามารถสนทนากับกลุ่มสนทนา ซึ่งการสนทนานี้มีรูปแบบการสนทนาไม่แตกต่างจากการสนทนาผ่านโปรแกรมเอ็มเอสเอ็ม นอกจากนี้สมาชิกแคมพรีอกในห้องเกย์แบบบอยสามารถโพสต์ข้อความที่ตนต้องการให้สมาชิกอื่น ๆ ในห้องทราบผ่านพื้นที่หน้าห้องเป็นการใช้พื้นที่แคมพรีอกในการสร้างความสัมพันธ์ใหม่กับสมาชิกแคมพรีอกคนอื่น ๆ ผ่านประกาศหน้าห้อง ด้วยลักษณะของข้อความหน้าห้องและการ ไอเอ็มของเกย์ในห้องนี้จึงถูกสร้างความหมายหรือวาทกรรมหลักว่า ห้องนี้เป็นพื้นที่หนึ่งในแคมพรีอกที่เป็นพื้นที่สำหรับกลุ่มชายรักชายโซว์ลามกอนาจารและเน้นในการหาคู่นอนหรือหาคู่เพื่อมีเพศสัมพันธ์เป็นหลัก โดยมีเกย์จำนวนหนึ่งที่ต่อสู้ ต่อรองกับวาทกรรมหลัก และพยายามสร้างความหมายให้พื้นที่นี้เป็นพื้นที่ที่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ดังเช่นที่กล่าวมา

ส่วนห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่า เป็นห้องเกย์ห้องหนึ่งในแคมพรีอกที่เกย์เข้ามาใช้โดยไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อหาคู่สัมพันธ์ทางเพศเป็นหลัก และเป็นห้องที่มีการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทยอีสาน โดยการเปิดเพลงแนวลูกทุ่งหมอลำ เพลงไทยอีสานให้สมาชิกซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนภาคอีสานได้ฟัง พื้นที่นี้ยังชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของวัฒนธรรมระหว่างห้องเกย์แบบบอยและห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่า โดยระเบียบของห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่านี้สื่อให้เห็นว่าเป็นห้องที่ไม่ให้สมาชิกกระทำการที่สื่อไปในเรื่องของการหาคู่นอน โดยเข้มงวดกว่าห้องเกย์อื่น ๆ โดยพิจารณาได้จากระเบียบวินัยของห้องที่ห้ามเกี่ยวกับการหาคู่นอนและการโซว์ลามกอนาจารอย่างเข้มงวด แสดงให้เห็นว่า ห้องเกย์ไทยอีสานพลาซ่าเป็นพื้นที่หนึ่งในที่สร้างความหมายที่ดีให้กับแคมพรีอกเป็นการต่อสู้ ต่อรองกับวาทกรรมเกย์ไม่ดีในพื้นที่แคมพรีอก นอกจากนี้พื้นที่ไซเบอร์เหล่านี้ยังเป็นพื้นที่ทางการเมืองและทางวัฒนธรรมอีกด้วย

2. เกย์กับ “การแสดงตัวตน” ผ่านพื้นที่อินเทอร์เน็ต

ผู้วิจัยค้นพบประเด็นในศึกษาการแสดงตัวตน “เกย์” ผ่านพื้นที่ไซเบอร์โดยแบ่งออกเป็นสองประเด็นย่อย คือ ประเด็นแรก พื้นที่ชายแซทชาย : การเผยแพร่พราวตัวตนบนพื้นที่

“เอ็มเอสเอ็น” และประเด็นที่สอง การแสดงตัวตนบนพื้นที่เกย์สองเกย์¹: การสร้างสหายและผ่อนคลายความเครียดในแคมป์ร็อก ดังนี้

2.1 พื้นที่ชายแซทชาย¹: การเผยแพร่พรางตัวตน “เกย์” ที่ไม่นั้นเรื่องเพศ

สังคมและสื่อมวลชนโดยทั่วไป รวมถึงกลุ่มเกย์ด้วยกันมักสร้างความหมายให้เอ็มเอสเอ็นเป็นพื้นที่ที่เน้นการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของกลุ่มชายรักชายมากกว่าความสัมพันธ์ในรูปแบบอื่น เนื่องด้วยรูปแบบของการสนทนาผ่านโปรแกรมเอ็มเอสเอ็นดูเหมือนว่าจะสื่อไปทางการหาคู่เพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางเพศมากกว่าประเด็นอื่น ๆ พิจารณาจากการสนทนาของเกย์ที่มีรูปแบบคำถามที่มุ่งหาคู่เพื่อมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ คำถามว่า “แหวไหน” เป็นคำถามที่มีวัตถุประสงค์เพื่อจะได้ค้นพบเจอกันในโลกแห่งความเป็นจริง คำถามว่า “อย. นน. สส.” หมายถึง การถามถึงอายุ น้ำหนักและส่วนสูงของกลุ่มสนทนาเอ็มเอสเอ็น เพื่อจะได้ทราบรูปร่างลักษณะ อายุ คร่าว ๆ เป็นข้อมูลพื้นฐาน “แบบไหน” หมายถึง กลุ่มสนทนาเอ็มเอสเอ็นนั้นมีเพศวิถีแบบใด เป็นการแสดงตัวตนในเรื่องบนเตียงหรือบทบาททางเพศสัมพันธ์ “มีรูปไหม” เป็นคำถามที่ต้องการเห็นลักษณะภายนอกของกลุ่มสนทนาเพื่อจะได้รูปร่างหน้าตาของกลุ่มสนทนาว่ามีรูปร่างหน้าตาตรงตามรสนิยมที่ตนต้องการหรือไม่ “ແລກกล้องไหม” เป็นการแสดงรูปร่างหน้าตาของตนผ่านทางกล้องที่เชื่อมต่อกันทางอินเทอร์เน็ตของกลุ่มสนทนา ซึ่งจะเป็นภาพของกลุ่มสนทนาโดยตรง ไม่ใช่รูปภาพของบุคคลอื่น แต่ทั้งนี้การแลกเปลี่ยนหรือการโชว์ตัวตนผ่านกล้องนั้น ก็อาจมีการพรางตัวตนบางอย่างไม่ให้กลุ่มสนทนาเห็น การให้เบอร์โทรศัพท์ มีวัตถุประสงค์เพื่อจะได้สนทนากันทางโทรศัพท์ อาจจะสนทนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ในรูปแบบเพื่อน คู่รัก หรือนัดพบเพื่อมีเพศสัมพันธ์กัน “ออกสาวไหม” เป็นการถามเพื่อต้องการบุคคลที่ตนต้องการคือมีลักษณะแมน ๆ กล่าวคือ บุคลิกดูเป็นชาย ไม่แสดงท่าทางกระตือกระติ้ง เหมือนกะเทย จะเห็นว่า ความเป็นแมนหรือความเป็นชายมีผลต่อรสนิยมของเกย์ไทยในปัจจุบันซึ่งรับอิทธิพลมาจากวาทกรรมเกย์ตะวันตก ด้วยคำถามเหล่านี้จึงดูเหมือนว่าเกย์ที่เข้าไปในโลกโซเชียลทุกคนมีวัตถุประสงค์เพื่อมีเพศสัมพันธ์เป็นสำคัญ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วมีเกย์อีกจำนวนไม่น้อยที่ใช้พื้นที่แห่งนี้ในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนเกย์อื่น ๆ ในรูปแบบต่างออกไปจากนี้ ดังเช่น ป่านและต๊อก เป็นกรณีศึกษาที่แสดงให้เห็นตัวตนเกย์ในโลกโซเชียลในระดับปัจเจก ป่านทำให้ผู้วิจัยรู้สึกถึงความ เป็นชายหนุ่ม “จีเหงา” ที่ดูเหมือนจะเป็นคนที่ไร้สาระ มีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ แต่เมื่อได้สนทนากับป่านทาง

¹ พื้นที่ชายแซทชาย หมายถึง พื้นที่เอ็มเอสเอ็นเกย์

อินเทอร์เน็ตอยู่บ่อยครั้ง ก็ค้นพบตัวตนที่เต็มเปี่ยมไปด้วย “สาระ” แสดงให้เห็นถึงความเป็นคนที่มี “ความคิด” ซึ่งซ่อนอยู่ในตัวตนของคนที่ไม่รู้สาระ ส่วนต๊อ ก เกย์ผู้ที่แสดงตัวตนที่เป็นคนสุภาพและตัวตนของคนขยันโดยสื่อตัวตนนี้ออกมาผ่านโลกจินตนาการ อันเป็นตัวตนที่ผิดแผกแตกต่างกับตัวตนเกย์อื่นจำนวนมากไม่น้อยที่เข้ามาท่องโลกอินเทอร์เน็ตซึ่งมีตัวตนของความหยาบคาย หรือสื่อไปในเรื่องเพศเป็นหลัก

2.2 การปรากฏตัวตน¹ บนพื้นที่เกย์สองเกย์²: การสร้างสหายและผ่อนคลายความเครียดในแคมป์ร็อก

ผู้วิจัยมีข้อค้นพบจากการแสดงตัวตนบนพื้นที่แคมป์ร็อก ได้แก่ ห้องเกย์แบบคอบอยและห้องเกย์ไทยอีสาน ดังนี้

ในห้องเกย์แบบคอบอย เกย์ส่วนใหญ่จะเลือกนำเสนอตัวตนที่เป็นจุดเด่นและปกปิดตัวตนที่ตนเองคิดว่าเป็นจุดด้อย อีกทั้งพยายามเลือกคู่สนทนาตามแบบฉบับของวาทกรรมเกย์ตะวันตก คือมีรูปร่างหน้าตาดี มีอายุน้อย ซึ่งบางครั้งการสนทนาอาจนำไปสู่การมีความสัมพันธ์ทางเพศได้ด้วยการแสดงตัวตนเหล่านี้ จึงอาจทำให้สังคมและสื่อมวลชนสร้างวาทกรรมเกย์เสื่อมศีลธรรมโดยเหมารวมว่า เกย์ทุกคนจะต้องมั่วหรือเข้าไปใช้พื้นที่แคมป์ร็อกเพื่อโซ่วลามกอนาจารหรือเน้นหาคู่นอนเท่านั้น ทว่าแท้จริงในพื้นที่แห่งนี้มีเกย์อีกมากมายที่ใช้พื้นที่แคมป์ร็อกด้วยวัตถุประสงค์อื่น ดังเช่น มูย์ที่เป็นกรณีศึกษาซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่เล่นแคมป์ร็อกชายรักชายบ่อยครั้ง และไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาคู่สัมพันธ์ทางเพศหรือคู่รักเป็นสำคัญ จากการสนทนาผ่านตัวอักษรด้วยการไอเอ็มทำให้ทราบถึงตัวตนของเขาที่ไม่แสดงออกสาว แต่งตัวปกติ แนวเกย์ มูย์มีนิสัยขี้เล่น จากคำสนทนาที่มักจะสร้างความเข้าใจกับคู่สนทนาอยู่เป็นประจำ แต่แฝงด้วยความรู้และความคิดที่คมคาย อีกทั้งยังเป็นคนที่คบคนจากภายใน และใช้ประโยชน์จากพื้นที่แห่งนี้ในการเรียนรู้โลกกว้าง นอกเหนือจากตำราเรียนโดยที่ตนเองไม่ได้หลงไปกับสิ่งยั่วยุเหล่านั้น นอกจากนี้ห้องเกย์แบบคอบอยในแคมป์ร็อกยังเป็นพื้นที่ระบายความเครียดโดยเกย์ส่วนใหญ่จะสนใจส่องหาบุคคลที่มีรูปร่างหน้าตาดี ที่สำคัญคือมีความเป็นแมนหรือชายชาตรี และเกย์บางคนเข้าไปเล่นแคมป์ร็อกในห้องเกย์แบบคอบอยเพื่อชมการดำเนินรายการของดีเจในห้องนี้เนื่องจากการดำเนินรายการของดีเจที่ทำให้คลายเครียดและสร้างความสนุกสนานให้กับพวกเขามากกว่าเหตุผลอื่น ๆ

¹ การปรากฏตัวตน หมายถึง การแสดงตัวตนของเกย์บนพื้นที่แคมป์ร็อกชายรักชาย

² พื้นที่เกย์สองเกย์ หมายถึง พื้นที่แคมป์ร็อกของกลุ่มชายรักชาย

ส่วนการแสดงตัวตนของเกย์ในห้องเกย์ไทยอีสานปลาช่อนนั้นแตกต่างจากห้องเกย์แบบบอยอยู่มากพอสมควร เนื่องจากสมาชิกภายในห้องไม่ค่อยแสดงตัวตนที่เน้นเรื่องเพศ ทั้งการโชว์ลามกอนาจาร การพูดคำหยาบคายหรือการหาถ่มถุยเป็นสำคัญ แต่มีวัตถุประสงค์โดยใช้พื้นที่ห้องนี้เพื่อคลายความเหงา หรือหาเพื่อนสนทนาเป็นสำคัญ อีกทั้งยังแสดงอัตลักษณ์เด่นประจำห้องคือ การใช้ภาษาอีสานในการสนทนา การฟังเพลงอีสาน แต่ตัวตนที่เกย์ในห้องเกย์ไทยอีสานแสดงออกคล้ายคลึงกับห้องเกย์อื่น ๆ รวมถึงห้องเกย์แบบบอยก็คือ การเลือกส่องหาสมาชิกหรือคู่สนทนาอื่นในห้องที่มีรูปร่างหน้าตาดี อายุน้อย ตามแบบฉบับของวาทกรรมเกย์ตะวันตก ซึ่งเตอร์และเบียร์ เป็นกรณีศึกษาที่เป็นตัวแทนของเกย์อีสานที่เข้าไปท่องโลกแคมป์หรืออยู่เป็นประจำโดยไม่มีวัตถุประสงค์เน้นในเรื่องเพศและลามกอนาจารเหมือนกับเกย์อีกจำนวนหนึ่ง โดยการแสดงตัวตนของคนไม่มีเงินแต่กลับเปี่ยมไปด้วยคุณธรรม อันแสดงให้เห็นถึงการต่อสู้ ต่อรองกับวาทกรรมเกย์ “ชั่ว” หรือ “เสื่อมศีลธรรม” ที่สังคมสร้างขึ้น อีกทั้งมีการแสดงตัวตนที่สร้างสรรค์จากเบียร์ผู้ที่แสดงทรรชนะในเรื่องการเมืองและวัฒนธรรม สร้างความหมายให้พื้นที่แห่งนี้กลายเป็นพื้นที่แลกเปลี่ยนทรรชนะทางการเมืองและวัฒนธรรม

บทที่ 6

บทส่งท้าย : สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผล : ตัวตน “เกย์” กับพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์

เมื่อก้าวถึง “เรื่องเพศ” บรรทัดฐานที่สังคมยอมรับหรือวาทกรรมหลักในเรื่องเพศ มีรูปแบบเดียวเท่านั้น คือ การมีความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศ ด้วยทฤษฎีเช่นนี้ทำให้ตัวตนทางเพศที่มองเห็นและให้คุณค่าจึงมีอยู่เพียงแค่ 2 แบบ คือ ชายกับหญิง แต่ในความเป็นจริงปัจจุบันยังพบเห็น “เพศที่สาม” ที่มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างจากบรรทัดฐานหรือวาทกรรมหลักที่สังคมให้คุณค่า ซึ่งนับวันยิ่งเพิ่มจำนวนขึ้นและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอีกในอนาคต แสดงให้เห็นถึงความซับซ้อนและลึกลับในตัวตนทางเพศของกลุ่มบุคคลเหล่านี้ โดยเฉพาะกลุ่มคนที่สังคมเรียกว่า “เกย์” แม้ทั่วไปในสังคมไทยไม่ต่อต้านเกย์ แต่ก็ยังมีบุคคลบางกลุ่มที่ยังตั้งข้อรังเกียจหรือไม่ยอมรับ ซึ่งเป็นแรงบีบบังคับให้เกย์รู้สึกว่าคุณผิดปกติกจากผู้อื่นในสังคมเป็นสิ่งที่สร้างความเจ็บปวดให้กับเกย์ทำให้เกิดความสับสนในการวางตัว บทบาททางเพศและพฤติกรรมที่เหมาะสมหรือการแสดงตัวตนบางอย่างที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานทางสังคม อาจเกิดความเครียด ความวิตกกังวล ทำให้พยายามปิดบังสภาพความต้องการทางอารมณ์ โดยแสดงความเป็นชายอันเป็นตัวตนที่สังคมยอมรับหรือต่อรองด้วยวิธีการอื่นเพื่อระบายอารมณ์หรือปลดปล่อยตัวตนที่ไม่สามารถแสดงออกได้ในพื้นที่ทางสังคมบางพื้นที่

พื้นที่ทางสังคมบางพื้นที่นั้นแสดงให้เห็นถึงการต่อสู้ ช่วงชิงอำนาจหรือการสร้าง ความหมายของเกย์ต่อพื้นที่เหล่านี้ โดยอาจใช้กลวิธีการเปลี่ยนพื้นที่สาธารณะให้กลับกลายเป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่พิเศษสำหรับกลุ่มชายรักชาย ได้แก่ เซวนาเกย์ บาร์เกย์ อันเป็นพื้นที่ที่เกย์สามารถปลดปล่อยหรือเผยโฉมตัวตน “เกย์” ที่ไม่สามารถแสดงออกได้ในพื้นที่ทางสังคมบางพื้นที่ โดยที่เกย์ไม่รู้สึกว่า “ผิดปกติ” ตามบรรทัดฐานทางสังคม นอกจากพื้นที่ทางสังคมบนโลกแห่งความเป็นจริงแล้ว เกย์ยังสามารถเผยแพร่หรือปลดปล่อยตัวตน “เกย์” ในพื้นที่เสมือนจริงที่เรียกว่า “พื้นที่ไซเบอร์” หรือ “พื้นที่อินเทอร์เน็ต” ผู้ที่เข้ามาใช้พื้นที่ไซเบอร์บางส่วนมองว่าเกย์ไม่มีจริยธรรม เสื่อมศีลธรรม เช่น ห้องเกย์เบดบอย หรือห้อง 18+ ในแคมฟร็อก โดยมองว่าพื้นที่เหล่านี้เป็นพื้นที่ที่เกย์เข้ามาเพื่อไขว่ถามกอนาจารหรือหาคู่เพื่อความสัมพันธ์ทางเพศเป็นหลัก แต่ในความเป็นจริงแล้ว เกย์จำนวนไม่น้อยไม่ได้แสดงพฤติกรรมอย่างที่หลายคนเข้าใจ

จากปรากฏการณ์นี้จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดคำถามขึ้นมาว่า ในพื้นที่ทางสังคมบนโลกแห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ เกย์ได้สร้างความหมายและแสดงตัวตนอย่างไรในขณะที่สังคมได้สร้างความเป็นอื่นและความเป็นชายขอบให้กับเกย์ เกย์มีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมผ่านพื้นที่เหล่านี้ได้อย่างไร เริ่มตั้งแต่การก่อสร้างสร้างตัวตนเกย์ขึ้นมาจากผู้ชายแท้คนหนึ่งนั้นมีจุดพลิกผันใดที่ทำให้คนมีเพศภาวะหรือเพศวิถีที่แตกต่างจากผู้ชายอื่นในสังคม ตลอดจนแสดงให้เห็นถึงการต่อรองเชิงอัตลักษณ์ของเกย์เพื่อให้ตนดำรงอยู่ได้ในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อเปิดมุมมองใหม่ให้สังคมได้เรียนรู้และเข้าใจวิถีชีวิตของเกย์ทั้งบนพื้นที่ทางสังคมในโลกแห่งความเป็นจริงและพื้นที่ในจินตนาการหรือพื้นที่ไซเบอร์ ซึ่งพวกเขาได้สร้างตัวตนหรืออัตลักษณ์และการต่อรองเชิงอัตลักษณ์ในการที่จะใช้ชีวิตอยู่ทั้งในโลกแห่งจินตนาการและโลกแห่งความเป็นจริง โดยนำแนวคิดของฟูโกมาอธิบายทั้งในเรื่องของการสร้างความหมายและการแสดงตัวตน “เกย์” รวมถึงพื้นที่ทั้งพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ แม้แต่พื้นที่ร่างกายด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ยังนำแนวคิดของฮอลล์มาอธิบายในเรื่องของตัวตนที่เกิดขึ้นจากวาทกรรมหลายชุด ในสถานการณ์ต่าง ๆ อีกทั้งการต่อสู้ต่อรองของเดอ แซร์โต ที่เป็นการต่อต้านโดยไม่สลับขั้วอำนาจ และนำแนวคิดของอัปาคูร์ยาอธิบายในเรื่องพื้นที่ทั้งพื้นที่ทางสังคมและพื้นที่ไซเบอร์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา การสร้างความหมาย การแสดงตัวตน และการต่อรองของเกย์ผ่านพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การสังเกตแบบทั้งมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม อีกทั้งผู้วิจัยแฝงตัวเข้าไปในโลกอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้การวิจัยนี้ได้ศึกษาในเชิงชาติพันธุ์วรรณาสนาวิจัยหลายพื้นที่ ด้วยการตามผู้ให้ข้อมูล ไปที่นั่น ที่นั่น และที่โน่น อันเป็นการศึกษาในเชิงมานุษยวิทยาข้ามพรมแดน โดยผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ ชายรักเพศเดียวกัน (เกย์) จำนวน 23 คน เป็นผู้ที่มีพื้นที่ทางสังคมอยู่ในเมืองหาดใหญ่ โดยแบ่งเป็นเกย์ที่ได้เข้าไปใช้พื้นที่ในอินเทอร์เน็ตจำนวน 10 คน และเกย์ที่ไม่ได้เข้าไปใช้พื้นที่ทางอินเทอร์เน็ตจำนวน 8 คน อีกทั้งเกย์จำนวน 5 คน ที่ท่องโลกไซเบอร์บ่อยครั้งและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้วิจัยในโลกไซเบอร์เท่านั้น ส่วนผู้ให้ข้อมูล (Informants) ได้แก่ เพื่อน ญาติพี่น้องของเกย์ที่ผู้วิจัยได้เข้าไปศึกษา

ความเด่นชัดและความแตกต่างของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จึงอยู่ที่การนำเสนอถึงการสร้างความหมายและการแสดงตัวตน “เกย์” ทั้งในพื้นที่ทางสังคมบนโลกแห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ เผยให้เห็นถึงการต่อสู้ ต่อกับวาทกรรมหลักในเรื่องเพศในพื้นที่เหล่านี้ เริ่มตั้งแต่การก่อสร้างสร้างตัวตนเกย์ ตลอดจนการสร้างสร้างความหมายและแสดงตัวตนของเกย์ในพื้นที่ต่าง ๆ อีกทั้งพยายามชี้ให้เห็นถึงความลื่นไหลและหลากหลายทางเพศ ซึ่งจะแตกต่างกับงานวิจัยอื่น ๆ ที่ศึกษา ตีความ ให้ความหมายและอธิบายในเชิงการพัฒนาการของมนุษย์หรือทำความเข้าใจตัวของ

“เกย์” ในการมอง ตีความ การให้ความหมายของตัวเอง และมองเรื่องเพศเป็นสิ่งตายตัว โดยไม่ได้มองว่า ความเป็นเกย์ถูกกำหนดและประกอบสร้างขึ้นทางสังคม หรือแม้ว่างานวิจัยบางชิ้นได้ตีความหรือมองว่า ความเป็นเกย์ถูกกำหนดและประกอบสร้างทางสังคม แต่ก็เป็นการศึกษาจากคำบอกเล่าถึงประวัติส่วนตัวหรือการสัมภาษณ์เชิงลึก ต่างกับงานวิจัยนี้ที่เป็นการศึกษาในแนวมานุษยวิทยาโดยเน้นการเข้าไปสังเกตทั้งแบบมีส่วนร่วม มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ให้ข้อมูล และแบบไม่มีส่วนร่วม มากกว่างานวิจัยอื่น ๆ นอกเหนือจากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการวิจัยจากงานเอกสาร

จากการเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์ การสัมภาษณ์เชิงลึกและการสังเกตทำให้เข้าใจถึงการสร้างความหมายและแสดงตัวตน “เกย์” ทั้งในพื้นที่ทางสังคมบนโลกแห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ โดยเริ่มเข้าใจตั้งแต่การก่อร่างสร้างตัวตนเกย์ จากผู้ชายแท้ทั่วไปตามบรรทัดฐานทางสังคม จนกระทั่งมีตัวตนที่แตกต่างจากผู้ชายคนอื่น ๆ อันนำไปสู่ข้อค้นพบของการสร้างความหมายและการแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่ต่าง ๆ มีดังนี้

1. การก่อร่างเกย์กับการสร้างความหมาย “เกย์” ในพื้นที่ทางสังคมบนพื้นที่แห่งความเป็นจริง

ตัวตน “เกย์” ที่แตกต่างจากบรรทัดฐานทางสังคม ได้แก่ ตัวตนออกสาวและตัวตนชายรักชาย เกิดจากการสร้างนิยามความหมาย “เกย์” ที่ขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้นิยามในสถานการณ์หรือบริบทใด และช่วงเวลาใด เนื่องจากความลื่นไหลทางเพศที่ไม่หยุดนิ่งอันเกิดจากบริบทแวดล้อม การประกอบสร้างทางสังคมมากกว่าพันธุกรรม แต่ไม่อาจบอกได้อย่างชัดเจนว่าเกิดขึ้นจากสิ่งใด ช่วงเวลาใด แม้ว่าการก่อร่างสร้างตัวตนเกย์จะเกิดจากเงื่อนไขใดก็ตาม แต่สิ่งสำคัญที่ทำให้เกย์รู้สึกแตกต่างจากผู้ชายคนอื่นในสังคมก็คือ การสร้างความเป็นอื่นและความเป็นชายขอบให้เกย์ โดยเกย์ออกสาวส่วนใหญ่เริ่มมีความรู้สึกแตกต่างจากเพื่อนผู้ชายอื่นทั่วไป เนื่องจากการสร้างความเป็นอื่นให้เกย์ซึ่งเริ่มจากพฤติกรรมที่สังคมมองว่าแปลกแยกจากพฤติกรรมของผู้ชายทั่วไปที่สังคมให้คุณค่า คือ พฤติกรรมออกสาว ที่มักเกิดจากการเข้ากลุ่มกับกลุ่มที่เป็นผู้หญิงหรือเกย์ โดยซึมซับพฤติกรรมเหล่านั้นมาโดยไม่ตั้งใจ จนทำให้ผู้อื่นในสังคมซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพื่อนผู้ชายและเพื่อนเกย์สร้างนิยามความหมายความเป็นเกย์ให้กับตัวเกย์ และความเป็นเกย์จะเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์เมื่อตัวเกย์เองยอมรับเอาวาทกรรมความเป็นเกย์ที่ผู้อื่นสร้างขึ้นมา แม้ว่าตนเองเคยชัดเจนต่อผู้อื่นแล้วก็ตาม ส่วนเกย์แอมเบเนเริ่มนิยามความเป็นเกย์ให้กับตนเอง เมื่อตนรู้สึกว่ามีพฤติกรรมที่แตกต่างจากผู้ชายทั่วไป คือหลงไหลในเพศเดียวกัน แต่ก็ไม่อาจนิยามตนเองได้อย่างชัดเจนแน่นอนว่าเป็นอะไร รู้เพียงว่าตนชอบผู้ชายหรือนิยามกว้าง ๆ ว่า “เกย์” และเก็บซ่อนลึกลงภายใน

รอวันเปิดเผยเมื่อมีโอกาส ไม่เฉพาะกลุ่มเกย์เท่านั้นที่ถูกสร้างความเป็นอื่นในสังคม กลุ่มเกย์เองก็ได้สร้างความเป็นอื่นให้กับผู้ชายบางคนด้วยเช่นกัน โดยการสร้างนิยามความหมาย “เกย์” ให้กับผู้ชายที่มีลักษณะคล้ายเกย์ อันเป็นกลวิธีต่อรองกับอำนาจวาทกรรมรักต่างเพศหรือความเป็นชายหญิงแท้ ด้วยการสร้างพันธมิตรทางเพศให้มีจำนวนมากอันนำไปสู่การรวมกลุ่มที่มีลักษณะทางเพศเหมือนกันจึงไม่เกิดความรู้สึกแตกต่างในสังคม

2. การแสดงตัวตน “เกย์” บนพื้นที่แห่งความเป็นจริง

ในสังคมไทยการเปิดเผยตนเองว่าเป็น “เกย์” จะเป็นเรื่องสร้างความกังวลใจให้กับบุคคลที่เป็นชายรักชาย เกย์จึงต้องหากวิธีเพื่อปรับตัวให้สามารถดำรงอยู่ในสังคมด้วยการปกปิด อำพรางตัวตนเกย์ หรือเลือกเปิดเผยตัวตนนี้ในพื้นที่ทางสังคมบางแห่งเท่านั้น โดยการวิจัยครั้งนี้แบ่งข้อค้นพบของการแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่ทางสังคมบนโลกแห่งความเป็นจริงออกเป็นสองพื้นที่ ได้แก่ พื้นที่ทางสังคมที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวกับพื้นที่ทางสังคมที่เป็นพื้นที่สาธารณะ พบว่า เกย์ส่วนใหญ่จะปกปิดตัวตนเกย์ในแทบทุกพื้นที่ที่สังคมสร้างความเป็นอื่นและความเป็นชายขอบให้พวกเขา ทั้งในพื้นที่ส่วนตัว เช่น บ้านหรือครอบครัว หรือในพื้นที่สาธารณะ ได้แก่ พื้นที่ทำงาน รั้วมหาวิทยาลัย รวมถึงพื้นที่ที่ถูกสร้างคามหมายว่าเป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์ อาทิเช่น เซวน่าเกย์ บาร์เกย์ บาร์ชายหญิง สपोर्टคลับ ซึ่งการปิดบังซ่อนเร้นตัวตนเกย์เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากผู้อื่นในสังคมไม่ยอมรับตัวตนเกย์ แต่ตัวตนนี้จะเปิดเผยหรือแสดงออกเมื่อถูกยอมรับในสังคมซึ่งส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์มากกว่าพื้นที่สาธารณะ โดยพบเห็นการแสดงตัวตนออกสาวของเกย์ออกสาวมากกว่าตัวตนรักเพศเดียวกัน ซึ่งเกย์แอมแมนจะไม่แสดงตัวตนออกสาวและจะเปิดเผยตัวตนชายรักชายในพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับชายรักชายมากกว่าพื้นที่สาธารณะ ซึ่งการเลือกแสดงตัวตน “เกย์” เหล่านี้เป็นกลวิธีการต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศที่ทรงพลังอำนาจอยู่แทบทุกพื้นที่ในสังคม เป็นการต่อรองด้วยการเบียดแทรกอยู่ในพื้นที่ของฝ่ายอำนาจ รอโอกาสที่จะฉกฉวยประโยชน์เมื่อมีโอกาส

3. เกย์กับการสร้างนิยามความหมายผ่านพื้นที่ไซเบอร์

ผู้วิจัยแบ่งข้อค้นพบของการสร้างคามหมายผ่านพื้นที่ไซเบอร์เป็น 2 พื้นที่ คือ เอ็มเอสเอ็นและแคมฟร็อกชายรักชาย โดยผู้วิจัยเลือกพื้นที่ของเว็บไซต์โพสท์จั่ง คอท คอมและเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซีเป็นตัวอย่างของพื้นที่ที่แสดงให้เห็นถึงตัวตนของเกย์บนโลกไซเบอร์ ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่เสมือนว่าเป็นพื้นที่สาธารณะสำหรับบุคคลทุกเพศทุกวัยได้เข้าไปใช้ แต่กลับแทรกด้วย

พื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวของกลุ่มเกย์ เป็นกลวิธีการต่อรองของเกย์โดยการสร้างความหมายใหม่ให้พื้นที่เดิมที่เป็นพื้นที่สาธารณะให้กลับกลายเป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์ พื้นที่เหล่านี้ถูกสร้างความหมายจากสังคมให้เป็นพื้นที่ที่เน้นหาหุ่นนอนและมีวัตถุประสงค์เรื่องทางเพศเท่านั้น ซึ่งแท้จริงแล้วพื้นที่เหล่านี้เป็นพื้นที่ที่กลุ่มเกย์ใช้ในวัตถุประสงค์อื่น เช่น หาเพื่อนสนทนา หาคู่รัก คลายเครียด แลกเปลี่ยนทรรศนะทางการเมือง การศึกษาและวัฒนธรรม

ส่วนพื้นที่แคมพรีอกของชายรักชายเป็นพื้นที่สาธารณะที่กลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะของชายรักเพศเดียวกันและถูกสร้างวาทกรรมว่าเป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรม เนื่องจากเกย์จำนวนหนึ่งมีการโชว์ลามกอนาจารและการมุ่งหาหุ่นนอนในห้องเกย์ 18+ จนทำให้รัฐที่มีอำนาจควบคุมเหนือประชาชนต้องสั่งปิดพื้นที่แห่งนี้ แต่กลุ่มเกย์ก็มีการต่อสู้ ต่อรองกับอำนาจนี้ด้วยการเปิดห้องสำหรับกลุ่มชายรักชายขึ้นมาใหม่ในห้องทั่วไป โดยมีกฎ กติกาว่า ห้ามโชว์ลามกอนาจาร ห้ามใช้คำหยาบหรือห้ามมีการเชียร์จากดีเจ ตัวอย่างของห้องทั่วไปของชายรักชายในแคมพรีอก ได้แก่ ห้องเกย์แบคบอยและห้องเกย์ไทยอีสานปลาซ่า โดยเกย์ส่วนใหญ่มักเลือกเข้าไปในห้องเกย์แบคบอยซึ่งเป็นห้องเกย์อันดับหนึ่งในแคมพรีอกภายในประเทศ (ข้อมูลเดือนกรกฎาคม-สิงหาคม พ.ศ. 2552) ภายในห้องนี้จะมีการแบ่งพื้นที่ออกเป็นส่วนต่าง ๆ ได้แก่ หน้าต่างที่แสดงภาพของผู้เล่นแคมพรีอกจากกล้อง หน้าต่างที่แสดงภาพของคู่สนทนาหรือผู้เล่นแคมพรีอกคนอื่น ซึ่งผู้เล่นแคมพรีอกคนนั้นต้องการส่อง อีกทั้งผู้เล่นแคมพรีอกสามารถสนทนากับผู้ที่ถูกส่องได้ คล้ายกับการสนทนาผ่าน โปรแกรมเอ็มเอสเอ็น เมสเซนเจอร์ เพียงเลือกที่ไอเอ็ม (IM) นอกจากนี้สมาชิกแคมพรีอกในห้องเกย์แบคบอยสามารถโพสต์ข้อความที่ตนต้องการให้สมาชิกอื่น ๆ ในห้องทราบผ่านพื้นที่หน้าห้อง เป็นการ ใช้พื้นที่แคมพรีอกในการสร้างความสัมพันธ์ใหม่กับสมาชิกแคมพรีอกคนอื่น ๆ ผ่านประกาศหน้าห้อง พื้นที่แห่งนี้มักจะถูกสร้างความหมายจากสังคมทั่วไปว่าเป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรมเนื่องจากมีเกย์จำนวนหนึ่งแสดงตัวตนเกย์ออกไปในทางลามกอนาจารและเน้นหาหุ่นนอน แต่แท้จริงแล้วมีเกย์จำนวนไม่น้อยที่ใช้พื้นที่แห่งนี้แสดงตัวตนเกย์ที่ดีในรูปแบบอื่น เช่น หาเพื่อนสนทนา หาคู่รัก คลายเครียด หรือแลกเปลี่ยนทรรศนะทางการเมืองและวัฒนธรรม สำหรับห้องเกย์ไทยอีสานปลาซ่า เป็นห้องเกย์ห้องหนึ่งในแคมพรีอกที่เกย์เข้ามาใช้โดยไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อหาคู่สัมพันธ์ทางเพศเป็นหลัก และเป็นห้องที่มีการอนุรักษ์ศิลปะวัฒนธรรมไทยอีสาน โดยการเปิดเพลงแนวลูกทุ่งหมอลำ เพลงไทยอีสานให้สมาชิกซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนภาคอีสานได้ฟัง ระเบียบของห้องเกย์ไทยอีสานปลาซ่านี้สื่อให้เห็นว่า เป็นห้องที่ไม่ให้สมาชิกกระทำการที่ออกไปในเรื่องของการหาหุ่นนอน โดยเข้มงวดกว่าห้องเกย์อื่น ๆ โดยพิจารณาได้จากระเบียบวินัยของห้องที่ห้ามเกี่ยวกับการหาหุ่นนอนและการโชว์ลามกอนาจารอย่างเข้มงวด นอกจากนี้พื้นที่แห่งนี้ยัง

เป็นพื้นที่สร้างความหมายทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะวัฒนธรรมของภาคอีสาน ถือเป็น การต่อรองกับวาทกรรมที่ถูกสร้างขึ้นมาว่า พื้นที่แคมป์ร็อกเป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรม

4. เกยกับ “การแสดงตัวตน” ผ่านพื้นที่อินเทอร์เน็ต

ผู้วิจัยแบ่งการศึกษาการแสดงตัวตนบนพื้นที่ไซเบอร์ออกเป็นสองพื้นที่หลักคือพื้นที่เอ็มเอสเอ็นของเกย์และพื้นที่แคมป์ร็อกชายรักชาย ซึ่งสังคมและสื่อมวลชนโดยทั่วไป รวมถึงกลุ่มเกย์ด้วยกันมักสร้างความหมายให้พื้นที่เหล่านี้เป็นพื้นที่ที่เน้นการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของกลุ่มชายรักชายมากกว่าความสัมพันธ์ในรูปแบบอื่น เนื่องด้วยรูปแบบของการสนทนาผ่านโปรแกรมเอ็มเอสเอ็นดูเหมือนว่าจะสื่อไปทางการหาคู่เพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางเพศมากกว่าประเด็นอื่น ๆ พิจารณาจากการสนทนาของเกย์ที่มีรูปแบบคำถามที่มุ่งหาคู่เพื่อมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ “แถวไหน” “ออย. นน. สส.” “แบบไหน” “มีรูปไหม” “แลกกล้องไหม” “ขอเบอร์โทรศัพท์ที่ได้ไหม” และ “ออกสาวไหม” ด้วยคำถามเหล่านี้ อีกทั้งการโชว์ลามกอนาจารหรือเน้นหาคู่นอนในพื้นที่ไซเบอร์ จึงทำให้สังคมทั่วไปมองว่าเกย์ที่เข้าไปในโลกไซเบอร์ทุกคนมีวัตถุประสงค์เพื่อมีเพศสัมพันธ์เป็นสำคัญ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วมีเกย์อีกจำนวนไม่น้อยที่ใช้พื้นที่แห่งนี้ในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนเกย์อื่น ๆ ในรูปแบบต่างออกไปจากนี้ โดยเกย์ส่วนใหญ่จะเลือกนำเสนอตัวตนที่เป็นจุดเด่นและปกปิดตัวตนที่ตนเองคิดว่าเป็นจุดด้อย อีกทั้งพยายามเลือกคู่สนทนาตามแบบฉบับของวาทกรรมเกย์ตะวันตก คือมีรูปร่างหน้าตาดี มีอายุน้อย ซึ่งบางครั้งการสนทนาอาจนำไปสู่การมีความสัมพันธ์ทางเพศได้ด้วยการแสดงตัวตนเหล่านี้ จึงอาจทำให้สังคมและสื่อมวลชนสร้างวาทกรรมเกย์เสื่อมศีลธรรมโดยเหมารวมว่า เกย์ทุกคนจะต้องมั่วหรือเข้าไปใช้พื้นที่แคมป์ร็อกเพื่อโชว์ลามกอนาจารหรือเน้นหาคู่นอนเท่านั้น ทว่าแท้ที่จริงในพื้นที่แห่งนี้มีเกย์อีกมากมายที่ใช้พื้นที่แคมป์ร็อกด้วยวัตถุประสงค์อื่น เช่น การแลกเปลี่ยนทรสณะทางการเมืองและทางวัฒนธรรม หรือในเรื่องของการศึกษาที่บางครั้งอาจจะไม่ใช่การศึกษาจากในห้องเรียน แต่เป็นการเรียนรู้ประสบการณ์จากโลกภายนอก เกย์บางคนเข้าไปเล่นแคมป์ร็อกในห้องเกย์แบบบอยเพื่อชมการดำเนินรายการของดีเจในห้องนี้เนื่องจากการดำเนินรายการของดีเจที่ทำให้คลายเครียดและสร้างความสนุกสนานให้กับพวกเขามากกว่าเหตุผลอื่น ๆ นอกจากนี้พื้นที่ไซเบอร์บางพื้นที่ ตัวอย่างเช่น ห้องเกย์ไทยอีสานปลาซ่าในแคมป์ร็อก แสดงให้เห็นถึงพื้นที่และตัวตนของเกย์ที่มีศีลธรรมอย่างชัดเจนอันเป็นกลวิธีต่อรองกับวาทกรรมเกย์ไม่ดี เสื่อมศีลธรรมที่สังคมทั่วไปสร้างขึ้น

อภิปรายผล

ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า สังคมมักจะสร้างความเป็นอื่นและความเป็นชายขอบให้กับเกย์ทั้งในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ ดังนั้นเกย์จึงมีการสร้างความหมาย การแสดงตัวตนและมีการต่อรองกับความเป็นชายขอบและความเป็นอื่นที่ผู้อื่นในสังคมสร้างขึ้น

ผู้วิจัยนำเสนอมุมมองเพื่อการอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งหัวข้อย่อยออกเป็น 4 หัวข้อ คือ 1) การสร้างความหมาย “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง 2) การแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง 3) การสร้างความหมาย “เกย์” ผ่านพื้นที่ไซเบอร์ 4) การแสดงตัวตน “เกย์” ผ่านพื้นที่ไซเบอร์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การสร้างความหมาย “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง

ผู้วิจัยแบ่งการอภิปรายออกเป็นสามประเด็น คือ ประเด็นแรก ความเป็นชายขอบและความเป็นอื่นของเกย์ ประเด็นที่สอง การก่อร่างสร้างตัวตนเกย์ และประเด็นที่สาม การสร้างความหมาย “เกย์”

ประเด็นแรก ความเป็นชายขอบ (Marginality) และความเป็นอื่น (Otherness) ของเกย์

เนื่องด้วยสังคม รวมถึงตัวเกย์เองมักจะสร้างความเป็นชายขอบและความเป็นอื่นให้กับเกย์ ทำให้เกย์มีความรู้สึกว่าตนเองด้อยค่า ถูกรังเกียจ หรือแปลกแยกจากผู้อื่นในสังคม ซึ่งปริตดา เกลิมเผ่า กอนันตกุล (ม.ป.ป. : 10 - 13) กล่าวว่า ความเป็นชายขอบเกิดขึ้นจากการที่คนอื่นสร้างความรู้ ความจริงมองบุคคลหรือกลุ่มคนแทนตัวพวกเขาเหล่านั้น กลายเป็นสามัญสำนึกที่รับรู้โดยทั่วไปในสังคม แม้แต่ผู้ที่อยู่ในสถานะหรือสถานภาพความเป็นชายขอบก็อาจจะรับเอาความรู้ ความจริงนั้นมาอ้างอิงว่าเป็นความจริงเกี่ยวกับตนเองก็เป็นได้ รวมทั้งเกิดความรู้สึกต่อต้านโต้แย้ง ปฏิเสธในขณะเดียวกัน ศูนย์กลางคือบริเวณที่มีอำนาจเหนือกว่า มีทรัพยากรมากกว่า จึงมีกำลังที่จะสร้างความรู้ ความจริงให้กับบุคคลหรือกลุ่มคนที่เป็นชายขอบมีความด้อยกว่า บริเวณศูนย์กลางนี้อาจไม่ได้มีเพียงศูนย์กลางเดียว แต่มีความซับซ้อน ชัดแย้ง ไม่เป็นเนื้อเดียวกัน ทำให้ความรู้สึกของชายขอบมาจากหลายอย่างในเวลาเดียวกัน และเนื่องด้วยสังคมส่วนใหญ่มักมองสิ่งต่าง ๆ เป็นคู่ตรงข้ามที่ตายตัว แน่นนอน เช่น ดึกกับสว่าง ชายกับหญิง ฯลฯ หากสังคมพยายามยึดยึดความจริงลงไปในช่วงสองขั้ว อาจทำให้บุคคลบางคนหรือบางกลุ่มจำต้องถูกผลักให้ไปอยู่ในตำแหน่งแห่งที่ที่ตนไม่พึงปรารถนาหรือไม่มีที่ยืนก็ได้

จากทรศนะความเป็นชายขอบของปรีดา พบว่า เกย์เป็นบุคคลหรือกลุ่มคนหนึ่งที่กลายเป็นคนชายขอบในสังคม เนื่องจากพวกเขาถูกคนอื่นหรือกลุ่มอื่น ได้แก่ ชายจริงหญิงแท้ทั่วไปมองแทนหรือสร้างภาพแทนพวกเขาว่า เป็นเพศที่ด้อยกว่า เห็นได้ชัดเจนในเรื่องของการมีครอบครัว การมีคู่ครองหรือการแต่งงาน ซึ่งพวกเขาไม่สามารถกระทำได้เลยเช่นชายหญิงแท้ได้แก่ การมีคู่รักหรือการแต่งงานกับผู้ชายด้วยกันแทนที่จะเป็นผู้หญิง เนื่องจากอาจได้รับการติฉินนินทา การเสียภาพพจน์และชื่อเสียง สิ่งเหล่านี้กลายเป็นสามัญสำนึกของผู้คนในสังคม แม้แต่ตัวเกย์เองก็ยอมรับเอาไปอ้างอิงเป็นความจริงของตนเอง แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีความรู้สึกขัดแย้งว่าการมีคู่รักหรือการแต่งงานจำเป็นต้องเกิดขึ้นระหว่างชายกับหญิงจริงหรือไม่ จากการสัมภาษณ์เบื้องต้นพบว่า เกย์จำนวนไม่น้อยที่สับสนว่าตนเองจะยืนอยู่ในตำแหน่งแห่งที่ใดในสังคมในเรื่องเพศ เช่น ในเรื่องของการมีคู่ครอง ด้วยมโนทัศน์ของสังคมที่มองแทนพวกเขาว่า จะต้องแต่งงานกับผู้หญิง แต่ด้วยความรู้สึกรักใคร่ต่อเพศเดียวกันทำให้พวกเขาเหล่านั้นสับสนว่า ชีวิตครอบครัวของเขาในอนาคตจะเป็นอย่างไร พวกเขาจะแต่งงานกับผู้หญิงหรือผู้ชายดีกว่า คำถามเหล่านี้เป็นการแสดงถึงความรู้สึกด้อย หรือต่ำต้อยในเรื่องรูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศ

ส่วนในการศึกษาเรื่อง “ความเป็นอื่น” หรือ “วัฒนธรรมอื่น” หากอธิบายในทางมานุษยวิทยา เกิดขึ้นเมื่อชาวตะวันตกยุคล่าอาณานิคมได้เดินทางไปพบเจอกับชาวพื้นเมืองในโลกที่สาม ที่พวกเขามองว่าเป็นกลุ่มคนอื่นซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากตน (Ban-Ari, 1999 : 26) และชาวตะวันตกยุคนั้นปฏิบัติต่อชาวพื้นเมืองเยี่ยงทาสและคนรับใช้ (Barnard, 1999 : 375-377) เป็นการมองพวกเขาเหล่านั้นในเชิงลบ มองว่าเป็นบุคคลที่ถูกจัดให้อยู่ในสถานะที่ต่ำต้อย ด้อยกว่า หรือไร้ค่า ไร้อำนาจ (Hallam and Street, 2000 : 1-2)

“ความเป็นอื่น” ในเรื่องเพศ คือการที่สังคมทั่วไป ได้แก่ ชายจริงหญิงแท้ มองบุคคลหรือกลุ่มคนที่มีลักษณะแตกต่างจากตนเองทั้งทางเพศสรีระ เพศภาวะและเพศวิถี ซึ่ง “เกย์” ก็ถูกมองว่าเป็นบุคคลหรือกลุ่มคนที่มีลักษณะแตกต่างจากชายหญิงตามบรรทัดฐานทางสังคม คือมีเพศวิถีคือรักเพศเดียวกัน และเกย์บางคนยังมีเพศภาวะที่แตกต่างจากชายหญิงทั่วไปซับซ้อนขึ้นไปอีก ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความต่ำต้อย ต่ำกว่าชายหญิงทั่วไปในเรื่องเพศอาจเป็นเพราะการแสดงความรังเกียจหรือไม่ยอมรับของคนทั่วไปในสังคม แม้ว่าสังคมไทยจะไม่มี การลงโทษเกย์ แต่ในทางศีลธรรมและมารยาทได้สร้างวาทกรรมเชิงลบให้กับความเป็นเกย์ สิ่งเหล่านี้จึงทำให้เกย์กลายเป็น “คนอื่น” หรือ “กลุ่มอื่น” ที่เกิดความรู้สึกว่าตนด้อยค่าในเรื่องเพศ

แม้ว่าเกย์มักจะถูกมองว่าเป็นคนไม่ดี เป็นที่น่ารังเกียจของสังคม แต่ก็มีกลุ่มคนบางกลุ่มและเกย์บางคนที่สร้างนิยามความหมายให้กับเกย์ในทางตรงกันข้าม เช่น เกย์ที่ดี มีศีลธรรม และสร้างความสนุกสนานให้กับคนรอบข้าง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความเคยชินเนื่องจากการได้ทำ

ความรู้จักและปฏิสัมพันธ์ส่วนตัวกับเกย์ ดังที่ก๊อฟมัน (Goffman, 1963 : 28-29) กล่าวว่า การที่บุคคลอื่นในสังคมได้ทำความรู้จักและมีปฏิสัมพันธ์ส่วนตัวกับคนชายขอบเหล่านี้ทำให้เกิดความเคยชิน และปฏิบัติต่อพวกเขาเช่นเดียวกับคนปกติทั่วไป

ประเด็นที่สอง การก่อร่างสร้างตัวตน “เกย์”

การก่อร่างสร้างตัวตน “เกย์” เริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่การก่อร่างสร้างพฤติกรรมเกย์ ความลึนไหลทางเพศ การนิยามความเป็นเกย์ ตลอดจนการช่วงชิงความหมายของเกย์

พฤติกรรมเกย์ ได้แก่ พฤติกรรมออกสาวและพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของเกย์เกิดขึ้นตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยรุ่น ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าเกิดขึ้นจากสาเหตุ เงื่อนไข หรือปัจจัยทางสังคม วัฒนธรรมเป็นตัวกระตุ้นที่สำคัญมากกว่าเงื่อนไขทางพันธุกรรม แต่ก็ไม่สามารถมองข้ามถึงเรื่องพันธุกรรมได้

โดยในการวิจัยยีนเกย์ในมนุษย์นั้น มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพันธุกรรมเกย์ อาทิ มีการทดลองพบว่า สมอส่วนไฮโปทาลามัสของชายแท้นั้นมีการตอบสนองกับกลิ่นกายของชายอื่นแตกต่างจากเกย์ซึ่งมีการตอบสนองของส่วนนี้คล้ายกับผู้หญิง งานวิจัยของไซมอน ลีเวย์ (Levy, 1991) กล่าวว่า กลุ่มของเซลล์ประสาทที่เรียกว่า INAH3 ในไฮโปทาลามัสของชายแท้นั้นต่างกับ ส่วนงานวิจัยของดีน ฮาเมอร์ (Dean Hamer) พบยีนเกย์ที่เรียกว่า เอ็กซ์คิว 28 (Xq28) เกี่ยวข้องกับภาวะการเป็นเกย์ และเรย์ แบลงชาร์ด (Blanchard, 1996) นักเพศศึกษา กล่าวว่า ถ้าแม่คนใดมีลูกชายเกินกว่าหนึ่งคนแล้ว ลูกชายคนต่อไปมีแนวโน้มจะเป็นเกย์สูงกว่าร้อยละ 33 ซึ่งงานวิจัยเหล่านี้ต่างพยายามอธิบายการกำเนิดตัวตนเกย์ว่า ถูกกำหนดโดยพันธุกรรม ซึ่งการเป็นชายรักชายที่เกิดขึ้นจากพันธุกรรมนั้นเป็นเรื่องที่พิสูจน์ได้ยากเนื่องจากการเป็นเกย์ หากเกิดจากพันธุกรรมเป็นส่วนสำคัญจริง ก็จะต้องไม่มีการลึนไหลทางเพศกลับไปกลับมา ดังเช่น ลักษณะทางพันธุกรรมที่ถ่ายทอดจากพ่อแม่ไปยังลูกหลาน ยกตัวอย่างจากโรคทางพันธุกรรมต่าง ๆ เช่น ตาบอดสี หากบุคคลที่มีพันธุกรรมของตาบอดสี บุคคลนั้นก็ไม่สามารถกลับมาเป็นคนตาปกติได้โดยธรรมชาติ หรือมีการมองเห็นสองแบบพร้อมกัน เมื่อเปรียบเทียบกับการเป็นเกย์ หากบุคคลใดมียีนต์เกย์แล้วนั้น ตามหลักของพันธุศาสตร์ บุคคลผู้นั้นก็ไม่สามารถกลับไปเป็นผู้ชายที่รักใคร่ผู้หญิงหรือเป็นชายรักสองเพศได้ ทั้งนี้ทั้งนั้นลักษณะทางพันธุกรรมอาจมีผลต่อลักษณะของความเป็นเกย์ ซึ่งสังเกตเห็นได้ชัดเจนในเกย์ออกสาวมากกว่าเกย์แอ็บแมน เช่น การมีรูปร่างหน้าตาความผู้หญิง มีรูปร่างบอบบาง หรือไม่ก้าวร้าว สิ่งเหล่านี้อาจเป็นผลมาจากการมีระดับฮอร์โมนเพศหญิงสูงกว่าผู้ชายโดยทั่วไป หรือการมียีนที่ส่งผลต่อลักษณะความเป็นหญิงมากกว่าลักษณะของการเป็นรักเพศเดียวกัน สังเกตได้จากชายรักต่างเพศจำนวนไม่น้อยที่มีลักษณะของความเป็นหญิงแต่ไม่ได้เป็นเกย์ ซึ่งแตกต่างกับเงื่อนไขการเกิดขึ้นของพฤติกรรมรักเพศเดียวกันที่ไม่ได้พิจารณาถึงลักษณะของความ

เป็นหญิงจากเพศภาวะหรือลักษณะภายนอก ทว่าพิจารณาจากการมีความหลงใหลในเพศเดียวกันซึ่งอาจมีเงื่อนไขจากพันธุกรรมเป็นส่วนประกอบสร้างที่ยังหาข้อพิสูจน์ไม่ได้อย่างแน่ชัด เนื่องจากเกือบทุกงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องพันธุกรรมเกย์ต่างมีข้อโต้แย้งจนทำให้ไม่สามารถยืนยันผลการศึกษากว่า ความเป็นเกย์เกิดขึ้นจากพันธุกรรมเป็นส่วนสำคัญ เช่น การมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างน้อยเกินไป และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นรักต่างเพศอาจมีประวัติเป็นรักเพศเดียวกัน แต่ไม่แจ้งให้คณะผู้วิจัยทราบหรือยืนยันเกย์ที่พบไม่สามารถอธิบายได้ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเกิดขึ้นเมื่อใด ซึ่งยืนยันเหล่านี้อาจจะไม่ได้เกิดขึ้นตั้งแต่อยู่ในครรภ์ แต่เกิดขึ้นภายหลังจากที่กลุ่มตัวอย่างเป็นเกย์แล้ว

ส่วนพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของเกย์อันเป็นสิ่งสำคัญในการชี้วัดความเป็นเกย์เกิดขึ้นมาจากประสบการณ์ทางเพศและความต้องการทางเพศเริ่มตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยรุ่นเนื่องจากเกย์ทุกคนทั้งเกย์ออกสาวและเกย์แอมแมนตัดสินใจว่าตนเองเป็นเกย์เนื่องจากการมีประสบการณ์ทางเพศและความต้องการทางเพศกับเพศเดียวกัน ด้วยเหตุผลนี้ผู้วิจัยจึงเชื่อว่า พฤติกรรมรักเพศเดียวกันเกิดขึ้นจากการประกอบสร้างทางสังคม วัฒนธรรมมากกว่าเงื่อนไขทางพันธุกรรม

ประสบการณ์ทางเพศ เป็นส่วนสำคัญยิ่งที่ส่งเสริมตัวตนเกย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์ทางเพศครั้งแรก ก่อปรกับความอยากรู้อยากเห็นซึ่งเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่มีความอยากรู้อยากลองในทุกสิ่งที่ไม่เคยเห็นหรือสัมผัสส่งผลให้เกิดประสบการณ์ทางเพศอันจะเป็นตัวเสริมแรงให้บุคคลเกิดพฤติกรรมชอบผู้ชายได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งบรรยากาศและบุคคลที่ทำให้เกิดประสบการณ์ทางเพศก็เป็นสิ่งที่ผลักดันให้เกิดตัวตนของชายรักชายด้วย ซึ่งภริกาญจน์ นามแฝง (2551 : 2-3) กล่าวว่า ประสบการณ์วัยเด็ก มีผลต่อพฤติกรรมความรักเพศเดียวกันด้วยเหมือนกัน เช่น การอาศัยอยู่โรงเรียนชายล้วน แล้วอาจมีประสบการณ์ทางเพศกับเพื่อนชายด้วยกัน การถูกลวนลามทางเพศโดยเพื่อนบ้าน ญาติที่เป็นผู้ชาย ทำให้เกิดความชอบ ประทับใจ จนเกิดการฝังใจ และจุดหักเหหรือจุดเปลี่ยนจากผู้ชายกลายเป็นเกย์นั้นอธิบายในทางสังคมวัฒนธรรมได้เข้าใจ เช่น ในบางวัฒนธรรมให้ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับชายในช่วงก่อนแต่งงาน แต่เมื่อหลังแต่งงานแล้วให้มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงเท่านั้น (จิราภา เต็งไตรรัตน์ และคณะ, 2547 : 346-347)

ความต้องการทางเพศหรือความสนใจในเพศเดียวกันของเกย์ออกสาวนั้น แตกต่างกับเกย์แอมแมนที่มีลักษณะท่าทางเป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งเกย์แอมแมนโดยส่วนใหญ่กล่าวว่า วัยเด็กของตนมีวิถีชีวิตทางเพศที่ไม่ผิดแผกแตกต่างจากผู้ชายทั่วไปในสังคม กล่าวคือมีเพศภาวะหรือความเป็นชายที่สมชายเหมือนกับผู้ชายโดยทั่วไป และมีรูปแบบความรัก ความปรารถนา ความพึงพอใจทางเพศกับผู้หญิง จนกระทั่งมีเหตุการณ์บางอย่างทำให้เกิดจุดเปลี่ยนของตัวตน โดย สมภพ เรื่องตระกูล (2550 : 20-42) ให้ทรรศนะว่า ความรู้สึกของพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของเกย์นั้น เกิดขึ้นเองซึ่งบางคนอาจเกิดขึ้นตั้งแต่อายุยังน้อยแต่บางคนเกิดขึ้น

เมื่อโตแล้ว แม้ว่าความรู้สึกของพฤติกรรมรักเพศเดียวกันจะมีพัฒนาการขึ้นมาเอง แต่ความคิดที่ตนแตกต่างจากบุคคลอื่นก็ค่อย ๆ เกิดขึ้นด้วย เช่น วัยรุ่นชายมีการเล่นเกมทางเพศ หรือสำเร็จความใคร่ให้กันและกัน ซึ่งกว่าจะรู้ว่าการกระทำนี้มีความสำคัญกับตนก็ใช้เวลานานที่จะเข้าใจ

นอกจากนี้ การหลงใหลในรูปร่างหน้าตาของเพศเดียวกัน หรือการผิดหวังจากรักต่างเพศอาจเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ก่อร่างสร้างพฤติกรรมรักเพศเดียวกันได้ สอดคล้องกับการศึกษาของโพลลอย (2527 : 53) ที่กล่าวว่า การกลายเป็นเกย์เกิดจากความหลงใหลในเรือนร่างของผู้ชาย หรือความต้องการหุ่นที่ดีของตนเอง หรือการผิดหวังจากรักในรักต่างเพศ อาจเป็นปัจจัยเงื่อนไขที่สำคัญให้บุคคลเปลี่ยนรสนิยมทางเพศจากรักต่างเพศกลับกลายเป็นรักเพศเดียวกัน

จากงานศึกษาอื่น ๆ เช่น งานศึกษาของเปรมปรีดา ปราโมทย์ ณ อยุธยา (2546) เทียมเทพ พังศิริ (2544) สมฤดี สงวนแก้ว (2546) และทศพร มณีศรีจำ (2545) ได้บอกเล่าถึงปัจจัยเงื่อนไขหรือสาเหตุที่ทำให้ผู้ชายคนหนึ่งกลายเป็นเกย์ คือ มีความหลงใหลในเพศเดียวกัน ทว่าในการวิจัยครั้งนี้ นอกจากจะพยายามอธิบายถึงเงื่อนไข ปัจจัยที่ก่อร่างสร้างตัวตนชายรักชายแล้ว ยังพบอีกว่า มีเกย์อีกจำนวนหนึ่งซึ่งไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงได้ ส่วนใหญ่เป็นเกย์ออกสาว โดยพวกเขาให้เหตุผลว่า เป็นเพราะสงสารผู้หญิง เพราะผู้หญิงเป็นเพศแม่หรือไม่ทราบเหตุผลว่าเป็นเพราะอะไรรู้เพียงแต่ว่าตนเองมีตัวตนไม่แตกต่างกับผู้หญิง

ประเด็นที่สาม การสร้างความหมาย “เกย์”

พฤติกรรมเกย์เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของการก่อร่างสร้างตัวตนเกย์ แต่สิ่งสำคัญที่นำไปสู่การกำเนิดตัวตนเกย์ ซึ่งเป็นที่มาของการสร้างความเป็นชายขอบและความเป็นอื่นให้กับเกย์ นั่นคือ การสร้างความหมาย “เกย์” ให้กับบุคคลที่มีพฤติกรรมเกย์ ดังที่ฟูโก กล่าวไว้ว่า ความเป็นปัจเจกหรือบุคคลเป็นผลของวาทกรรมและปฏิบัติการวาทกรรม ที่ถูกสร้างความหมายจากอำนาจของวาทกรรม (Foucault, 1978 : 100) โดย “อำนาจ (Power)” นั้นไม่ใช่อำนาจที่ใช้กำลังบีบบังคับอย่างที่เข้าใจกันในความหมายทั่วไป แต่อำนาจในที่นี้ คือ อำนาจที่ได้รับการขัดเกลาในรูปของ “ความรู้ (Knowledge)” และปรากฏเป็นกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่บังคับใช้กับสรรพสิ่งในสังคม รวมทั้งเรื่องเพศวิถีด้วย (Foucault, 1972 : 197) ดังนั้นความเป็นเกย์ก็เป็นอีกวาทกรรมหนึ่งที่ถูกสร้างขึ้นจากหลาย ๆ เงื่อนไขหรือปัจจัย ซึ่งงานวิจัยครั้งนี้พยายามแสดงให้เห็นถึงความลึกลับทั้งทางเพศภาวะและเพศวิถีให้ชัดเจนมากกว่างานศึกษาอื่นที่ผ่านมา โดยแสดงให้เห็นว่า การนิยามความเป็น “เกย์” มีความลึกลับไม่หยุดนิ่งตายตัว ขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้ให้นิยาม ในบริบทใด เวลาและสถานการณ์ใด ตัวอย่างเช่น

จากการศึกษางานวิจัยของเปรมปรีดา ปราโมช ณ อยุธยา (2546 : 79-176) ที่ให้นิยามความหมาย “เกย์” คือ เกเทยที่แอบแมนเอาไว้ โดยผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ในงานศึกษาวิจัยเป็น

กะเทยที่มีเพศภาวะแสดงถึงความเป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย เช่น ผมยาว แต่งหน้า กระจุกกระจุก แต่มีเพศวิถีที่สั้น ไหลไม่หยุดนิ่งตายตัว ได้แก่ การเป็นสาวเสียบ เป็นเกย์หรือกะเทย ส่วนพรเทพ กล่าวว่า ชายรักเพศเดียวกันมีอยู่ 2 ประเภท คือ เกย์และสาวประเภทสอง ความแตกต่างระหว่างชายรักเพศเดียวกันนี้ คือ การปกปิดและการเปิดเผยตัวตนทางเพศที่แสดงออกมาภายนอก โดยสาวประเภทสองจะมีการเปิดเผย ส่วนเกย์จะมีการปกปิด ซึ่งตัวแปรสำคัญคือสิ่งแวดล้อม ส่วนกระบวนการพัฒนาตัวตนทางเพศของชายรักเพศเดียวกันนั้นแตกต่างจากชายรักต่างเพศโดยสิ้นเชิง ซึ่งเมื่อชายรักเพศเดียวกันมีพัฒนาการของตัวตนมาถึงขั้นที่ยืนยันตัวตนในความเป็นชายรักเพศเดียวกันจะไม่มีการพัฒนาตัวตนไม่เป็นอย่างอื่นแล้ว นอกจากอาจจะมีตัวตนและบทบาททางเพศที่กลับไปกลับมาระหว่างความเป็นเกย์คิงกับไบเซ็กชวล หรือ สาวประเภทสอง (สุไลพร ชลวิไล 2550 : 31-39) นอกจากนี้ สุขุมล วิชาวิพลกุล (2551 : 1-5) กล่าวว่า ในทางการแพทย์ เกย์หรือกะเทยแบ่งเป็น 4 ประเภท ตามลักษณะทางกายภาพ นิสัย รสนิยม พฤติกรรม คือ กะเทยแท้ (Hermaphrodite) กะเทยผิดเพศหรือแปลงเพศ (Transsexualism) กะเทยลักเพศ (Transvestitism) และรักเพศเดียวกัน (Homosexuality) เกย์ (Gay) อยู่ในกลุ่มรักเพศเดียวกัน หมายถึงผู้ชายที่รักผู้ชายด้วยกัน แต่กำหนดเพศตนเองเป็นผู้ชาย ส่วนสาวประเภทสอง หมายถึง ผู้ที่มีพฤติกรรมแสดงออกแบบเพศตรงข้ามตลอดเวลาและจะรู้สึกว่าเป็นที่จริงตนเป็นผู้หญิง แต่มีร่างกายหรือเครื่องเพศเท่านั้นที่เป็นผู้ชาย สำหรับ กะเทยลักเพศ กลุ่มนี้มักจะแสดงพฤติกรรมข้าม กลุ่มนี้ไม่ต้องการแปลงเพศเหมือนกลุ่มแรก และอาจเป็นได้ทั้งรักใคร่เพศตรงข้าม หรือเป็นรักเพศเดียวกันก็ได้

สังคมไทยสมัยก่อน (สมัยอยุธยาและรัตนโกสินทร์ตอนต้น) ยังสับสนระหว่าง “เกย์” กับ “กะเทย” เพราะในระบบการแบ่งแยกเพศในสังคมไทย ไม่มีมโนทัศน์เกี่ยวกับคนที่มีลักษณะภายนอกเป็นผู้ชาย แต่มีความรักใคร่หรือเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน สังคมไทยในอดีตจึงจัดให้เกย์รวมอยู่ในกลุ่มเดียวกับกะเทย (กัลยา ลักษณะเกียรติ และคณะ, 2551 : 33) สังคมไทยดั้งเดิมไม่มีมโนทัศน์เรื่องเกย์ แต่ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่า ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเพศเดียวกัน ไม่มีอยู่ในสังคมดั้งเดิม เพียงแต่ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างชายกับชายในอดีต ไม่ได้ทำให้เพศชายกลายเป็นเพศอื่น ในเชิงกายภาพหรือเพศสรีระซึ่งมองเห็นจากบุคลิกลักษณะภายนอกนั้น สังคมไทยดั้งเดิมจึงแบ่งเพศออกเป็น 3 เพศ คือ เพศชาย เพศหญิง และเพศกะเทย ต่อมาในช่วงปลายทศวรรษ 1960 เมื่อนำคำว่า “เกย์” มาใช้จากตะวันตก จึงเกิดความสับสนขึ้นในสังคมไทย ช่วงเวลาไม่นานมีคำเรียกว่า “เกย์คิง” และ “เกย์ควีน” เกิดขึ้น โดยที่ไทยนิยมขึ้นมาเองด้วยการยืมคำมาจากภาษาอังกฤษ ในช่วงแรกเกย์จึงถูกมองว่าเป็นกลุ่มเดียวกับกะเทย ดังนั้นในประเทศไทยจึงมีอีกคำคือ “เสือไบ” หรือ “ไบเซ็กชวล” ใช้เรียกเพศชายที่มีบุคลิกลักษณะเป็นผู้ชาย แต่ในบางโอกาสอาจสนใจเพศเดียวกันในต้นคริสต์ศักราช 1980 (เทอดศักดิ์ รัมจำปา, 2548 : 227-228) แม้จะยืมคำว่า

“เกย์” มาจากตะวันตก แต่ก็ไม่สามารถนิยามประเภทของกลุ่มเกย์ได้ทั้งหมด เนื่องจากเรื่องเพศมีความหลากหลายลึ้นไหลไม่หยุดนิ่งตายตัว

จากงานศึกษาเรื่องการนิยามความเป็นเกย์ สังเกตพบว่าการนิยามคำว่า “เกย์” นั้นมีนิยามความหมายที่แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลผู้ให้นิยาม แตกต่างในบริบท เวลา สถานการณ์ ซึ่งทำให้การนิยามเกย์ในงานวิจัยกระทำได้ยาก จากการนิยามตัวตนของเกย์ออกสาวจะเห็นได้ว่าการนิยามตัวตนทางเพศภาวะนั้นสามารถลึ้นไหลไปตามบริบท สถานการณ์ และกาลเวลาได้ไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งบางครั้งบุคคลอาจจะไม่ได้มีคำนิยามที่ใช้เรียกตัวตนเหล่านั้นแต่กลับใช้การอธิบายหรือบรรยายถึงตัวตนเหล่านั้นแทน ซึ่งต่างจากงานศึกษาของเทียมเทพ ทังศิริ (2544) และสมฤดี สงวนแก้ว (2546) ที่เรื่องเพศมีการหยุดนิ่งไม่ลึ้นไหลเมื่อพัฒนาตัวตนไปสู่การเป็นเกย์หรือกะเทยที่สมบูรณ์ ส่วนงานศึกษาของกิตติกร สันคติประภา (2550) เปรมปรีดา ปราโมช ณ อยุธยา (2546) และทศพร มณีศรีขำ (2545) แม้จะแสดงให้เห็นถึงการลึ้นไหลของตัวตนทางเพศวิถี แต่ก็ไม่อาจแสดงให้เห็นถึงการลึ้นไหลของตัวตนทางเพศภาวะได้อย่างชัดเจน ซึ่งในงานวิจัยนี้พยายามชี้ให้เห็นความลึ้นไหลทั้งทางเพศภาวะและเพศวิถีของเกย์ ทั้งนี้ความลึ้นไหลของการนิยามเกิดขึ้นอันเนื่องมาจากความลึ้นไหลของตัวตนการลึ้นไหล ไม่หยุดนิ่งตายตัวของตัวตนทางเพศ คล้ายกับทฤษฎีของฮอลล์ที่ว่า ตัวตนหรือลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล เกิดจากการหลอมรวมของวาทกรรมหลากหลายชุดที่อาจขัดแย้งหรือส่งเสริมกัน บุคคลจึงสามารถสร้างอัตลักษณ์ที่หลากหลายได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันได้ และมีการลึ้นไหล ไม่หยุดนิ่งตายตัว (Barker, 2000 : 176-178) และชาร์ลส์ เลเมิร์ต (Lemert, 1994 : 111) ที่กล่าวว่า บุคคลที่เป็นคนชายขอบอย่างเกย์สามารถเลือกนิยามตัวตนในสถานการณ์หรือบริบทที่แตกต่างกันได้ เช่น ตัวตนเกย์บางคนที่มีตัวตนกะเทย เกย์และไบเซกซวล ซึ่งเกิดขึ้นตามสถานการณ์และเวลาที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ตัวตนกะเทยมักจะเผยออกมาเมื่ออยู่กับกลุ่มเพื่อนที่สนิท ส่วนตัวตนเกย์และ ไบนั้นเกิดขึ้นเมื่ออยู่กับคู่รักหรือคู่สัมพันธ์ทางเพศ

ไม่เพียงเกย์เท่านั้นที่ถูกสังคมนิยามความเป็นเกย์ให้กับพวกเขา แต่บางครั้งกลุ่มเกย์เองก็มีการช่วงชิงการนิยามความหมายตัวตนให้กับบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ชายรักเพศเดียวกัน อันเป็นการแสดงถึงการ ต่อรอง แย่งชิงอำนาจด้วยการสร้างนิยามความหมายให้กับบุคคลนั้นเพื่อเป็นพันธมิตรทางเพศ อันนำไปสู่การรวมกลุ่มเพื่อสถาปนาความเป็นอื่นให้กลายเป็นความเคยชิน เป็นกลุ่มก้อนเพื่อต่อรอง ต่อสู้กับอำนาจแห่งวาทกรรมหลัก ดังที่ฟูโกกล่าว่า พื้นที่ไม่ใช่เรื่องธรรมชาติล้วน ๆ แต่เป็นเรื่องของการช่วงชิง การนำในการกำหนดกฎเกณฑ์ กติกา ในการสร้าง ควบคุม ตรวจสอบ การให้คุณค่า ความหมาย เป็นชีวิตที่เต็มไปด้วยการต่อสู้เพื่อช่วงชิงการนำในการนิยามหรือให้ความหมายกับพื้นที่หรือสถานที่รอบตัว (ไชยรัตน์ เจริญสิน โอปาร์, 2549 : 186-188) และบางครั้ง

เกย์อาจใช้กลวิธีการต่อรอง โดยรอนจกนวยประโยชน์หรือโอกาสเมื่อฝ่ายอำนาจของวาทกรรมรักต่างเพศอ่อนแอ ดังที่มิเชล เดอ เซร์โต (Michel de Certeau) กล่าวถึงวิธีการที่ฝ่ายอ่อนแอหรือถูกรอปรังำใช้จ้งหวะและ โอกาสที่มีอยู่ จกนวยประโยชน์จากฝ่ายที่มีอำนาจเหนือกว่า (Highmore, 2002 : 154-159)

2. การแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริง

เมื่อกล่าวถึงเรื่องพื้นที่ที่สามารถแบ่งย่อยได้เป็นหลายประเภท ได้แก่ พื้นที่ทางกายภาพ พื้นที่ทางสังคมและพื้นที่ภายในจิตใจของบุคคล (Dear, 1997) และลูคเจอร์ เปรียส (Pries, 2005 : 167-190) กล่าวว่า พื้นที่ทางสังคมทั้งที่เป็นกิจกรรมประจำวันของมนุษย์ ภาษา ระบบสัญลักษณ์ วัฒนธรรม ความรู้ พิธีกรรม สังคม การเมือง ผู้คนและตัวตนในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งการแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่ทางสังคมบนโลกแห่งความเป็นจริงออกเป็นสองพื้นที่ ได้แก่ พื้นที่ทางสังคมที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวกับพื้นที่ทางสังคมที่เป็นพื้นที่สาธารณะ โดยเกย์ส่วนใหญ่จะปกปิดตัวตนเกย์ในแทบทุกพื้นที่ที่สังคมสร้างความเป็นอื่นและความเป็นชายขอบให้พวกเขา ทั้งในพื้นที่ส่วนตัว เช่น บ้านหรือครอบครัว หรือในพื้นที่สาธารณะ ได้แก่ พื้นที่ทำงาน รั้วมหาวิทยาลัย รวมถึงพื้นที่ที่ถูกสร้างความหมายว่าเป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์ อาทิเช่น เซวนาเกย์ บาร์เกย์ บาร์ชายหญิง สปอร์ตคลับ ซึ่งการปิดบังซ่อนเร้นตัวตนเกย์เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากผู้อื่นในสังคมไม่ยอมรับตัวตนเกย์ เนื่องจากในประเทศไทยเป็นประเทศที่คนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ จึงมีวัฒนธรรมและค่านิยมแบบไม่เผชิญหน้าและเน้นความสัมพันธ์ที่ราบรื่นของบุคคลกับครอบครัว ชุมชน และสังคมถึงแม้ว่าเกย์จะไม่ถูกสังคมต่อต้านโดยตรง แต่มักจะถูกปฏิเสธหรือถูกมองข้ามจากสังคม ซึ่งเป็นการแสดงออกโดยการปฏิเสธแบบแอบแฝง ทว่ามักจะสร้างความเจ็บปวดและทำให้เกิดความรู้สึกอ่อนแอให้กับเกย์ไม่น้อย และแม้ว่าพวกเขาจะได้รับการยอมรับมากขึ้นในสังคมไทย แต่ทว่าการยอมรับของคนในสังคมนั้นยังปราศจากความเข้าใจในตัวคนทางเพศและเพศวิถีของบุคคลนั้น ๆ ทำให้ในบางครั้งเป็นการตอกย้ำความรู้สึกผิดหรือผิดตราให้กับบุคคลเหล่านั้นมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้การยอมรับของคนทั่วไปในสังคมไทยยังคงจำกัดอยู่แค่บางเรื่อง หรือกับบุคคลในบางกลุ่มเท่านั้น นอกจากนี้การเปิดเผยตนเองว่าเป็น “เกย์” ดูจะเป็นเรื่องที่สร้างความกังวลใจให้กับบุคคลที่เป็นชายรักชาย เนื่องจากการรับรู้หรือมโนทัศน์เรื่องเพศสัมพันธ์ของบุคคลในสังคม ทั้งในทางวิชาการและปรากฏการณ์ทางสังคม เป็นการผลิตซ้ำ ถ่ายทอดและตอกย้ำให้เห็นว่ารูปแบบความสัมพันธ์อื่นที่นอกเหนือจากความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศล้วนแล้วแต่เป็นความสัมพันธ์ทางเพศที่ “ผิดปกติ” บุคคลใดมีความรู้สึกและพฤติกรรมดังกล่าว จะต้องได้รับการบำบัดรักษา แก่ใจ ถือว่าเป็น

วาทกรรมทางเพศกระแสหลักที่ทำให้เกย์บางคนเกิดความสับสนและวิตกกังวล แต่เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไปด้วยการติดต่อสื่อสารด้านข้อมูล การศึกษา ตลอดจนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอื่นกับเกย์และกลุ่มเกย์ด้วยกันมากขึ้น จึงทำให้ตัวเกย์เองและบุคคลทั่วไปจำนวนไม่น้อย เริ่มพิจารณาเข้าใจและตระหนักว่า เกย์ก็คือบุคคลหรือกลุ่มคนหนึ่งที่มีความรู้สึกความพึงพอใจ ความต้องการทางเพศในอีกรูปแบบหนึ่งที่เป็นทางเลือกของความสัมพันธ์ทางเพศ ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับงานศึกษาของสิทธิพันธ์ บุญญาภิสมภาร (2551 : 263) และ ทศพร มณีศรีขำ (2545)

สภาวะทางจิตใจของเกย์เหล่านี้เกิดขึ้นจากอำนาจวาทกรรมกระแสหลักของรักต่างเพศในพื้นที่ทางสังคมต่าง ๆ ดังที่ ฟูโกต์ (Foucault, 1984 : 239-256) กล่าวเกี่ยวกับเรื่องพื้นที่กับความสัมพันธ์เชิงอำนาจว่า อำนาจทุกชนิด ซึ่งแยกไม่ออกจากความรู้ ความจริง ใช้พื้นที่ในการสร้างความหมาย แทนที่ สวมรอย เปลี่ยนรูป และผลลัพธ์ของอำนาจจะแพร่กระจายไปในพื้นที่ ทำให้เกย์มีการปรับตัว ต่อสู้ ต่อรองโดยใช้กลวิธีอันหลากหลายเพื่อช่วงชิงพื้นที่และอำนาจเพื่อดำรงตัวตนอยู่ในสังคม อาทิ การปกปิด ซ่อนเร้น อำพรางตัวตนบางอย่างที่สังคมมองว่า “ผิดปกติ” หรือแสดงความรังเกียจ ไม่ยอมรับ หรือการรวมกลุ่มและการสร้างความหมายให้กับพื้นที่บางพื้นที่ให้กลายเป็นเสมือนพื้นที่ส่วนตัวของกลุ่มเกย์ ซึ่งทำให้กลุ่มชายรักชายสามารถหลบพ้นวาทกรรมรักต่างเพศและเผยแพร่หรือแสดงตัวตนที่สังคมมองว่าผิดปกติได้ในพื้นที่ทางสังคมต่าง ๆ เหล่านี้ ซึ่งกลวิธีการต่อรองที่เกย์มักใช้ต่อรองกับอำนาจวาทกรรมรักต่างเพศ นั่นคือ การเบียดแทรกในพื้นที่ของฝ่ายอำนาจ ที่มีเซล เดอ แซร์โต (Michel de Certeau) กล่าวว่า เป็นวิธีการที่ฝ่ายอ่อนแอหรือถูกรอปรังใช้จังหวะและโอกาสที่มีอยู่ ฉกฉวยประโยชน์จากฝ่ายที่มีอำนาจเหนือกว่า (Highmore, 2002 : 154-159) โดยเกย์ออกสาวใช้วิธีการเงียบหรือการแสดงความเป็นชายให้มากกว่าปกติเพื่อเบียดแทรกไปอยู่ในอำนาจของวาทกรรมหลัก และรอจังหวะ โอกาสที่จะฉกฉวยประโยชน์จากวาทกรรมหลัก อาทิ ในห้องส่วนตัวที่เกย์มักแสดงตัวตนออกสาว ด้วยการสนทนาทางโทรศัพท์กับเพื่อนเกย์หรือในพื้นที่เฉพาะสำหรับเกย์ เช่น ในพื้นที่ไซเบอร์ ที่เกย์ออกสาวสามารถแสดงตัวตนออกสาวได้อย่างอิสระ

2.1 การแสดงตัวตน “เกย์” ในบ้านหรือครอบครัว

พื้นที่ส่วนตัวที่สร้างความคับข้องใจให้กับเกย์มากที่สุด คือ บ้านหรือครอบครัว ซึ่งเป็นพื้นที่ที่บุคคลควรเปิดเผยหรือแสดงตัวตนได้อย่างอิสระเสรี แต่สำหรับเกย์กลับเป็นพื้นที่ที่จะต้องปกปิดตัวตนเกย์ไว้ ซึ่งปัญหาสำคัญของเกย์ ก็คือ ปัญหาการไม่ได้รับการยอมรับจากพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง อีกทั้งสื่อต่าง ๆ ยังนำเสนอเนื้อหาที่ตอกย้ำภาพดังกล่าว ทำให้สังคมมองว่าการเป็นเกย์เป็นเรื่องที่ผิด เพราะแม้กระทั่งครอบครัวหรือคนใกล้ชิดของบุคคลเหล่านั้นยังไม่

ยอมรับ ทำให้พวกเขามีปัญหาในการแสดงบทบาทหรือตัวตนทางเพศในครอบครัวอันเป็นพื้นที่ส่วนตัวของหลาย ๆ คน ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับงานศึกษาของสิทธิพันธ์ บุญญาภิสมภาร (2551 : 263-264) ที่กล่าวว่า ปัญหาสำคัญของผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศก็ไม่ได้ได้รับการยอมรับจากครอบครัว โดยแสดงเหตุผลที่ครอบครัวไม่ยอมรับความเป็นกะเทยว่าเป็นเพราะความคาดหวังทางสังคมที่เกิดขึ้นพร้อมกับการมีบุตร คือ เด็กที่เกิดมาย่อมมีความคาดหวังของพ่อแม่ติดตามมาด้วยตามเพศกำเนิดของตนเอง เช่น มีลูกชายเพื่อสืบสกุล หาเลี้ยงครอบครัว เหตุผลนี้ใช้อธิบายกับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในครอบครัวของเกย์บางคนที่พ่อแม่คาดหวังให้ลูกชายได้สืบสกุล แต่กลับต้องผิดหวังเมื่อรู้ว่าลูกชายของตนไม่ได้มีเพศวิถึเฉกเช่นผู้ชายคนอื่นในสังคมเนื่องจากมีความหลงใหลในบุรุษเพศ การมีความรักแบบรักเพศเดียวกันนี้เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ทั้งเกย์แอ็บแมนและเกย์ออกสาวหรือกะเทยมีความรู้สึกแตกต่าง เป็นอื่น และด้อยค่าหรือเป็นชายขอบในสังคม และเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลง แก้ไข ปกปิด อำพรางได้ยากกว่า การที่มีความแตกต่างจากบรรทัดฐานทางสังคมทางเพศภาวะ เช่น การมีกริยาท่าทางคล้ายผู้หญิง สังเกตได้ชัดเจนจากครอบครัวของเกย์แอ็บแมนส่วนใหญ่ที่แม้ว่าพวกเขามีตัวตนทางเพศภาวะไม่แตกต่างจากผู้ชายทั่วไปในสังคม แต่เท่าการมีตัวตน รักเพศเดียวกันก็ทำให้เกย์เกิดความรู้สึกแปลกแยก ด้อยค่าไม่แพ้ผู้ที่เป็นเกย์ออกสาวหรือกะเทย

แม้ว่าโดยส่วนใหญ่บุคคลที่เป็นเกย์จะไม่ได้ได้รับการยอมรับจากพ่อแม่ผู้ปกครองในตอนแรก ๆ ที่เปิดเผยความลับทางเพศ แต่เหตุผลสำคัญที่พ่อแม่ โดยเฉพาะผู้เป็นแม่ยอมรับเพศที่แตกต่างของลูกได้เนื่องจากมีพื้นที่ฐานเดียวกัน คือ ความรักต่อบุคคลที่เป็นเกย์ตาดวงใจนั่นก็คือ ลูกของตนเอง โดยหลายกรณีจะเห็นว่าความดีและความกตัญญูทวดเวทิจของเกย์ เป็นจุดเริ่มต้นหนึ่งของการสร้างการยอมรับของพ่อแม่และคนในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสิทธิพันธ์ บุญญาภิสมภาร (2551 : 266-267) ซึ่งให้เหตุผลว่า พ่อแม่ที่ยอมรับลูกที่เป็นสาวประเภทสองได้เพราะความดีและความกตัญญูของผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ

2.2 การแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่ทำงาน

ในงานศึกษาของแจ๊คสัน (Jackson, 1999 : 226-242) ที่กล่าวว่า ความหมายและตัวตนเกย์แบบไทยอยู่ภายใต้วัฒนธรรมที่ให้คุณค่าความเป็นชายหญิง บุคคลที่เป็นเกย์จะรู้สึกลำบากใจในการแสดงออก เพราะต้องระวังในภาพพจน์ เช่น การถูกนินทา การเสียภาพพจน์ และชื่อเสียง แม้ว่าสังคมไทยจะไม่มีกฏโทษเกย์ แต่ในทางศีลธรรมและมารยาทได้สร้างวาทกรรมเชิงลบให้กับความเป็นเกย์ นอกจากนี้ ตัวตนของเกย์แตกต่างกับกะเทย และการยอมรับการแสดงความเคารพนับถือเกย์ในสังคมไทยเป็นเพียงแค่การยอมรับอดทนและยอมรับเฉพาะการ

แสดงออกในบางแห่งของพื้นที่ทางสังคม อีกทั้งสังคมไทยยังไม่ยอมรับนับถือเกียรติในเรื่องของการทำงาน ตำแหน่งและสถานะทางสังคม สอดคล้องกับงานศึกษาครั้งนี้ในเรื่องของการแสดงตัวตนในพื้นที่ทำงานของเกย์ที่ยังไม่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นในพื้นที่ทำงานเพราะต้องระวังภาพพจน์ของตน เป็นสาเหตุอันหนึ่งที่ทำให้จำเป็นต้องปกปิดตัวตน “เกย์” ไว้ในพื้นที่ทำงาน

ส่วนในการศึกษาร่างกาย “เกย์” กับการช่วงชิงความเป็นชายในพื้นที่ทำงาน พบว่าเป็นการช่วงชิงการสร้างความหมายตัวตนเกย์ให้กับพื้นที่ร่างกายเกย์ในพื้นที่ทำงาน โดยเกย์แอบแมนบางคนพยายามปกปิดตัวตนชายรักชายไว้ แต่ถูกเปิดเผยออกมาโดยไม่ตั้งใจ ด้วยการสร้างความหมายความเป็นเกย์จากเพศภาวะที่สังคมมองว่า ไม่แสดงถึงความเป็นชายสมชาย ได้แก่ การแต่งกายแนวเกย์ ทำให้เกย์ต้องช่วงชิงความหมายให้พื้นที่ร่างกายของตนเอง ด้วยการสร้างความหมายเพื่อต่อรองกับวาทกรรมกระแสหลักนั้นว่า ตนเป็นผู้ชายที่สมชายในทางเพศภาวะหรือลักษณะภายนอก ทั้งที่มีตัวตนชายรักชายซึ่งตัวเกย์ปิดบังซ่อนเร้นไว้ในพื้นที่ทำงานนี้ โดยต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศวาทกรรมรักต่างเพศด้วยการเจียบและเปิดเผยตัวตนนี้ในพื้นที่ส่วนตัว ซึ่งร่างกายมนุษย์ก็คือเป็นพื้นที่หนึ่งที่มีความสัมพันธ์เชิงอำนาจอยู่ ดังที่เดอเลส (Deleuze, 2001 : 85-86) กล่าวว่า การมีร่างกายเป็นมนุษย์ คือการยืนยันว่ามนุษย์มีตัวตน โดยร่างนั้นจะยึดพื้นที่มาไว้เป็นส่วนหนึ่งเสมือนเป็นอวัยวะที่แยกไม่ได้ เป็นความสัมพันธ์แบบหล่อหลอมเป็นเนื้อเดียวกัน ซึ่งหากร่างกายกับพื้นที่แยกกันไม่ได้แสดงให้เห็นว่า ร่างกายก็คือพื้นที่ และพื้นที่เป็นรากฐานของอำนาจทุกชนิด ดังนั้นร่างกายก็เป็นพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจ และฝ่ายอำนาจย่อมมีฝ่ายคู่ตรงข้ามกับอำนาจเพื่อต่อรอง ต่อต้านกับอำนาจเสมอ ดังนั้นร่างกายเกย์เป็นอีกหนึ่งพื้นที่ที่เกิดการต่อสู้ ช่วงชิงอำนาจ อีกทั้งร่างกายในฐานะที่เป็นพื้นที่โลกประสบการณ์ ซึ่งเป็นการรับรู้สถานการณ์เฉพาะหน้าในขณะนั้น ทำให้บุคคลสามารถเลือกนิยาม หรือกำหนดตำแหน่งแห่งที่ของตัวเอง โดยการจะเลือกสิ่งใดหรือนำประสบการณ์เก่ามาใช้อย่างไร ผสมกับอะไร ตีความอย่างไร ย่อมขึ้นอยู่กับสถานการณ์เฉพาะอย่างมาก และการกระทำของบุคคลก็ส่งผลต่อการสร้างหรือเปลี่ยนแปลงบรรยากาศของสถานการณ์นั้น ๆ หลังการกระทำผ่านไปแล้ว (Sack, 1992 : 80-83)

สำหรับเรื่องของการนำเสนอตัวตนเกย์ที่สร้างสรรค์หรือเกย์ที่ดีในพื้นที่ทำงาน อันเป็นการสร้างวาทกรรมของเกย์บางคนเพื่อต่อสู้กับวาทกรรมของเกย์ไม่ดี หรือเกย์เสื่อมศีลธรรมที่สังคมสร้างขึ้นพบได้ทั่วไปตามสื่อต่าง ๆ ที่พบในงานศึกษาของเทอดศักดิ์ (เทอดศักดิ์ รมจําปา, 2545 : 38-190) และปีเตอร์ แจ็คสัน (Jackson, 1999 : 226-242) กล่าวว่า สื่อสาธารณะของไทยมักจะกล่าวถึงเกย์ในเรื่องเสื่อมเสีย เช่น เกย์ถูกฆาตกรรมเพราะหึงหวง เกย์เป็นพาหะของโรคเอดส์ เกย์ขายตัวเป็นโสเภณีให้ชาวต่างชาติ หรือการถ่ายวิดีโอลามกของชาวต่างประเทศที่ใช้เด็กผู้ชายเป็น ตัวแสดง และงานศึกษาของทศพร มณีศรีจำ (2545) กล่าวว่า เกย์ถูกสังคมมองว่าเป็น

คนไม่ดี ซึ่งการนำเสนอตัวตนเกย์นั้นจะแสดงออกในพื้นที่ส่วนตัวเท่านั้น แต่การเผยตัวตนที่สร้างสรรค์สังคมจะแสดงออกในพื้นที่ทำงานอันเป็นพื้นที่สาธารณะ ส่วนการนำเสนอตัวตนที่ดีนั้นจะเผยโฉมทั้งตัวตนเกย์และตัวตนที่สร้างสรรค์กับบุคคลที่ไว้วางใจในพื้นที่ส่วนตัว ได้แก่ ห้องพักหรือห้องนอน ดังที่เกย์บางคนได้เล่าถึงตัวตนในขณะที่อยู่ในสถานที่ทำงานเมื่อเปิดเผยความลับนี้กับเพื่อนร่วมงานที่ตนไว้วางใจ เมื่ออยู่ในห้องพักของตน

2.3 การแสดงตัวตน “เกย์” ในรั้วมหาวิทยาลัย

การแสดงตัวตน “เกย์” ในรั้วมหาวิทยาลัยในงานศึกษาครั้งนี้มีความแตกต่างกับงานศึกษาของมนตรา พงษ์นิล (2551 : 200-210) ที่พยายามชี้ให้เห็นความหลากหลายทางเพศของกะเทย (นักศึกษาที่มีอวัยวะเพศชายมาตั้งแต่กำเนิดซึ่งเรียนอยู่ระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่งในภาคเหนือตอนบน ซึ่งมีลักษณะและการแสดงบทบาททางเพศที่ใกล้เคียงหรือคล้ายคลึงกับผู้หญิงเพียงบางด้านหรือทั้งหมด ได้แก่ ลักษณะและพฤติกรรมทางกาย วาจา หรือใจก็ได้ แต่ที่มีความคล้ายคลึงกันคือ มีจิตใจชอบเพศชาย) ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับเกย์ออกสาวในงานวิจัยครั้งนี้ แต่แตกต่างกันตรงที่งานวิจัยของมนตรานั้นผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นกะเทยที่มีทั้งเพศภาวะคล้ายผู้หญิงและมีความต้องการอยากเป็นผู้หญิงมากกว่าเป็นผู้ชาย ซึ่งเป็นสาวประเภทสองในงานวิจัยครั้งนี้ สิ่งที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดคือ ลักษณะการแต่งกาย การแต่งหน้า โดยกะเทยในงานศึกษาของมนตราจะแสดงลักษณะของความเป็นหญิงสูง ส่วนเกย์ออกสาวในงานวิจัยนี้จะไม่มีการแต่งกายข้ามเพศหรือแต่งหน้าแบบผู้หญิงในรั้วมหาวิทยาลัย

นอกจากนี้ มนตรา พงษ์นิล (2551 : 208) ยังกล่าวถึงกะเทยในงานศึกษาของเขาว่า กลุ่มเพื่อนสนิทเป็นกลุ่มที่คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นพื้นที่ที่กะเทยสามารถสร้างเป็นฐานในการปรับความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนอื่น ๆ ในสังคม เช่น นักศึกษาผู้ชายที่รู้จักที่สามารถหยอกล้อในเรื่องเพศกันได้อย่างโจ่งแจ้ง ในขณะที่เดียวกันก็ช่วยปกป้องความไม่มั่นคงเมื่อต้องเผชิญกับคนทั่วไปในมหาวิทยาลัยอื่น ความสัมพันธ์เหล่านี้ทำให้กะเทยสามารถพัฒนาตัวตนและค้นหาความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายที่มีจิตใจที่ยอมรับความรักจากกะเทยได้ จนพัฒนาเป็นคู่รักที่มีตั้งแต่เปิดเผยไปจนถึงมีความสัมพันธ์กับผู้ชายหลายคนได้ในเวลาเดียวกัน แม้ว่ากลุ่มเพื่อนสนิทของกะเทยในงานศึกษาของมนตราจะมีความคล้ายกับเพื่อนสนิทของเกย์ออกสาวในงานวิจัยครั้งนี้ กล่าวคือ ส่วนใหญ่จะเป็นเพื่อนผู้หญิงและเพื่อนเกย์หรือกะเทยเหมือนกัน แต่เกย์ออกสาวบางคนพยายามทำความสนิทสนมกับเพื่อนผู้ชายฉันท์เพื่อน เช่น กรณีของคู่ที่ต้องการเพื่อนผู้ชายไว้คอยปรึกษา เป็นเพื่อนในฐานะเดียวกันกับเพื่อนผู้ชายกับเพื่อนผู้ชายโดยทั่วไป ซึ่งแตกต่างจากเพื่อนผู้ชายในงานศึกษาของมนตราที่เพื่อนผู้ชายอยู่ในฐานะของเพื่อนหยอกล้อ เพื่อนเล่นและคอย

ป้องกันภัย หรือแม้กระทั่งพัฒนาเป็นคูรักรเสมือนว่าพวกเขาเป็นเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่ง นอกจากนี้ งานวิจัยครั้งนี้ยังศึกษาถึงเกย์แอ็บแมนในรั้วมหาวิทยาลัยที่ไม่มีตัวตนทางเพศภาวะที่เป็นหญิง เหมือนงานศึกษาของมนตรา และเกย์แอ็บแมนส่วนใหญ่มีกลุ่มเพื่อนสนิทไม่แตกต่างจากผู้ชายทั่วไปในสังคม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพื่อนผู้ชายมากกว่าเพื่อนเกย์และเพื่อนผู้หญิง

สำหรับเรื่องการทำกิจกรรมในมหาวิทยาลัย กะเทยในงานศึกษาของมนตรา พงษ์นิล (2551 : 208) กับเกย์ออกสาวในงานวิจัยนี้มีลักษณะคล้ายกันคือ บุคคลเหล่านี้สามารถแสดงบทบาทที่โดดเด่นเป็นที่เห็นได้ชัดในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา แต่เกย์ออกสาวไม่จำเป็นต้องแสดงบทบาทที่เป็นหญิงด้วยการแต่งกายข้ามเพศเช่นเดียวกับงานศึกษาของมนตรา ส่วนเกย์แอ็บแมนก็ทำกิจกรรมของมหาวิทยาลัยไม่แตกต่างจากผู้ชายโดยทั่วไป

การปกปิดตัวตนชายรักชายที่นับถือศาสนาอิสลามในงานวิจัยครั้งนี้มีความสอดคล้องกับงานศึกษาของสมฤดี สงวนแก้ว (2546) ที่กล่าวถึงกะเทยมุสลิมซึ่งมีลักษณะความเป็นหญิงสูงจะต้องลดลักษณะความเป็นหญิงและปกปิดการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน อันถือว่าเป็นความผิดบาปของศาสนา โดยการแสดงตัวตน “เกย์” ในงานวิจัยครั้งนี้พบว่า ถึงแม้เกย์แอ็บแมนไม่จำเป็นต้องลดลักษณะความเป็นหญิงเนื่องจากมีเพศภาวะเฉกเช่นชายทั่วไป แต่จะเพิ่มลักษณะของความเป็นชายให้มากขึ้นแทน และยังคงปกปิดบังซ่อนเร้นตัวตนชายรักชายไว้ยิ่งกว่าเกย์พุทธทั่วไปเนื่องจากเป็นความผิดบาปร้ายแรงตามกฎแห่งศาสนาอิสลาม

2.4 การแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่เขาวน้า-บาร์เกย์

ในงานศึกษาของพิเชฐ สายพันธ์ (2545 : 30-92) พบว่า บนถนนสีลมถูกเกย์แสดงความเป็นเจ้าของ ด้วยการทำให้พื้นที่สีลมเป็นแหล่งรวมความหมายของความเป็นชายรักเพศเดียวกัน ทำให้เปลี่ยนจากพื้นที่สาธารณะกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวของเกย์ นอกจากนี้พื้นที่สีลมยังเป็นพื้นที่แสดงออกซึ่งตัวตนทางเพศที่หลากหลายอันเป็นสิ่งบ่งบอกถึงการสร้างความหมายตัวตนแก่พื้นที่ที่เป็นร่างกายเพื่อช่วงชิง ต่อรอง กับอำนาจของวาทกรรมหลักที่สร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ ซึ่งจากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า แม้บาร์เกย์ในย่าน อตก. (บาร์เกย์ในกทม.) จะมีลักษณะคล้ายกับบาร์เกย์บนถนนสีลม แต่การแสดงตัวตนของกลุ่มเกย์และวัตถุประสงค์ของการเข้าไปในพื้นที่ต่างกัน โดยบาร์เกย์บนถนนสีลมจะเน้นสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเกย์ในลักษณะของการค้าและการบริการทางเพศเป็นสำคัญ แต่บาร์เกย์ในย่าน อตก. กลุ่มเกย์จะเน้นสร้างความสัมพันธ์กันระหว่างกลุ่มเพื่อนมากกว่าการค้าและการบริการทางเพศ อีกทั้งยังแสดงการข้ามพรมแดนเรื่องเพศด้วยการแสดงลักษณะข้ามพรมแดนระหว่างเพศชายและเพศหญิง

คำว่า “พรมแดน” (Border) ในบริบทโดยทั่วไปในแวดวงวิชาการ มักจะหมายถึง พรมแดนหรือเส้นแบ่งแดนของชาติ บางครั้งพรมแดนถูกใช้ในความหมายรวม ๆ ในลักษณะที่หมายถึง พรมแดนของวัฒนธรรม แม้ว่าพรมแดนของชาติและพรมแดนของวัฒนธรรมจะมีความหมายที่แตกต่างกัน แต่พรมแดนทั้งสองกรณีอยู่บนฐานคิดที่มองความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรม อัตลักษณ์กลุ่ม อาณาเขตเป็นตัวแทนทางรูปธรรมของสิ่งเหล่านั้น นั่นคือ การมองเห็นภาพของพรมแดนและการเคลื่อนย้ายผ่านข้ามพรมแดน ในลักษณะที่มีความสัมพันธ์เลื่อนไหลไปมาอยู่เสมอระหว่างกลุ่มคน อัตลักษณ์กลุ่มและอาณาบริเวณพื้นที่ที่เป็นตัวแทนทางรูปธรรมของกลุ่มคนและอัตลักษณ์หรือวัฒนธรรม (ปฤษฎา รัตนพฤกษ์, 2545 : 17-21) ซึ่งพรมแดนของเขาวน้าแห่งนี้ก็มีทั้งพรมแดนที่เป็นรูปธรรม นั่นก็คือ เคนเตอร์ และพรมแดนของวัฒนธรรม ก็คือ การแบ่งอัตลักษณ์หรือตัวตนด้วยบรรทัดฐานทางเพศ ได้แก่ ความเป็นชายรักเพศเดียวกัน-ความเป็นชายรักต่างเพศ ซึ่งภายในพื้นที่เขาวน้าเมื่อเดินข้ามเคนเตอร์ไปแล้ว แสดงถึงพื้นที่หรือพรมแดนของกลุ่มคนที่มีรูปแบบทางเพศเป็นชายรักเพศเดียวกัน ส่วนพื้นที่นอกเขาวน้านั้นก็เป็นพื้นที่ของชายรักต่างเพศโดยทั่วไป

จากแนวคิดเรื่องวาทกรรมเกย์จากตะวันตกสู่ตะวันออก และจากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า วาทกรรมหรือวัฒนธรรมของเกย์ตะวันตกได้แพร่ขยายสู่ตะวันออกในประเทศต่าง ๆ โดยสังคมเกย์จะเกิดขึ้นในเมืองหลวงหรือเมืองใหญ่ ซึ่งมีการเปิดบาร์เกย์ในคืนคลับ และมีเรื่องราวเกย์ในสื่อประเภทต่าง ๆ เช่นเดียวกับตะวันตก ซึ่งประเทศไทยก็ได้รับวัฒนธรรมนั้นมาด้วย (นฤพนธ์ คิววิเศษ, 2547 : 15-16) จะเห็นได้จากสถานเริงรมย์ต่าง ๆ ยามค่ำคืน รวมถึงพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับสื่อที่นำเสนอภาพลักษณ์ของเกย์ตะวันตก ได้แก่ เขาวน้า-บาร์เกย์ โดยสิ่งที่ชี้ชัดว่าวาทกรรมเกย์ตะวันตกได้แพร่ขยายมาสู่ประเทศไทย คือ การพยายามสร้างความเป็นชายที่สมชายให้เกิดขึ้นในพื้นที่ดังกล่าวข้างต้น คือ การมีกล้ามเนื้อที่ได้สัดส่วน (Bronski, 1998 : 81-108) หรือการปิดบังซ่อนเร้นความเป็นหญิง ทั้งที่ตัวตนเกย์บางคนนั้นเป็นตัวตนของเกย์ออกสาวไม่ใช่เกย์แอบแมน

2.5 การแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่สปอร์ตคลับ กับเกย์ร่างทรง

พื้นที่สปอร์ตคลับบางพื้นที่กลับกลายเป็นพื้นที่พิเศษหรือพื้นที่ส่วนตัวสำหรับเกย์จากทั้งสายตาของสังคมและมุมมองของเกย์ด้วยกัน เช่น ฟิตเนส สระว่ายน้ำ และสนามวอลเลย์บอล โดยฟิตเนส เป็นพื้นที่พิเศษแห่งหนึ่งที่เป็นพื้นที่ทางสังคมที่เกย์ทั้งออกสาวและเกย์แอบแมนบางคนใช้พื้นที่แห่งนี้ในการเสริมสร้างรูปร่างกล้ามเนื้อให้ดูดีเป็นวัตถุประสงค์หลัก อัน

แสดงถึงลักษณะของความเป็นชายที่สมชาย เพื่อให้เป็นที่ดึงดูดของเกย์ด้วยกัน โดยได้รับอิทธิพลจากวาทกรรมเกย์ตะวันตก พื้นที่แห่งนี้มักจะถูกให้ความหมายว่าเป็นพื้นที่ที่รวมตัวของกลุ่มเกย์

พื้นที่ที่ฟิตเนสมักจะถูกให้ความหมายว่าเป็นพื้นที่ที่รวมตัวของกลุ่มเกย์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอิทธิพลจากวาทกรรมเกย์ตะวันตกที่บรรดากลุ่มเกย์มักจะสนใจ ใส่ใจกับเรือนร่างให้มีกล้ามเนื้อและสัดส่วนที่สวยงามตามนายแบบบนปกนิตยสารหรือสื่อต่าง ๆ (Bronski, 1998 : 81-108) อันแสดงถึงลักษณะของความเป็นชายที่สมชาย เกย์มักสร้างอำนาจพื้นที่ร่างกายให้เป็นที่ดึงดูดของเกย์ด้วยกัน โดยการเพิ่มสัดส่วนของกล้ามเนื้อด้วยการออกกำลังกายในฟิตเนสที่มีอุปกรณ์หรือเครื่องออกกำลังกายที่สามารถเพิ่มหรือกระชับกล้ามเนื้อเฉพาะส่วนหรือทุกส่วนให้ได้ดังที่เกย์ต้องการ

การแสดงตัวตนของเกย์ร่างกาย เป็นการสร้างความหมายให้กับพื้นที่ร่างกาย “เกย์” ให้กลายเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ อันเป็นที่พึงทางใจให้กับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เป็นการต่อรองกับวาทกรรมเกย์เสื่อมศีลธรรม ด้วยการที่เกย์นำเสนอตัวตนเกย์ที่ดี สร้างสรรค์สังคมเปิดเผยสู่พื้นที่สาธารณะทั่วไป โดยผ่านพื้นที่ร่างกายของตนเอง

ผู้ให้ข้อมูล “เกย์” ที่เป็นร่างทรงและผู้ที่เคยร่นับถือเทพผ่านร่างทรง กล่าวในลักษณะคล้ายกัน คือ แม้ว่าจะเชื่อในเรื่องผีสามเทวดา ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับการนับถือผีและลัทธิของพราหมณ์ แต่ด้วยความเชื่อในพุทธศาสนาที่มีอิทธิพลต่อความเชื่อของคนไทย ทำให้เกย์ร่างทรงและผู้ร่นับถือเทพกล่าวตรงกันว่า ถึงอย่างไรก็ตาม เทพเจ้าที่ตนนับถือก็ต้องยอมรับนับถือองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งน่าจะเป็นผลมาจากอิทธิพลของศาสนาพุทธที่เดิมประเทศไทยในอดีตนับถือผี แต่เมื่อพุทธศาสนาเข้ามาในประเทศไทยก็ได้ครอบเอาความเชื่อเรื่องผีสามเทวดา โดยมีลักษณะที่ผสมผสานกลมกลืนกัน แสดงให้เห็นว่าอำนาจของผีสาม เทวดานั้นอยู่ภายใต้อำนาจบารมีแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้า โดยฉลาดชาย รมิตานนท์ (2545 : 33, 70) กล่าวถึงพุทธศาสนาและพิธีกรรมต่าง ๆ ที่ยึดถือ ปฏิบัติว่า แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับแรก เป็นพระพุทธรูปศาสนาเถรวาทแบบปรัชญา (Orthodox The ravada Budism) ซึ่งกล่าวถึง แก่นของศาสนา ที่เป็นวิทยาศาสตร์ที่ไม่ขัดกับวิทยาศาสตร์ คือเป็นสังขธรรม ต่างกับพระพุทธรูปศาสนาในระดับที่สอง คือ เป็นพุทธรูปศาสนาระดับชาวบ้าน เป็นแบบที่เกี่ยวข้องกับอิทธิปาฏิหาริย์ อำนาจเหนือธรรมชาติ ซึ่งคนไทยจำนวนมากเชื่อถือปฏิบัติ เป็นการผสมผสานระหว่างพุทธ พราหมณ์ และเชื่อเรื่องผีสาม เทวดา

ร่างทรง (Medium) เป็นสื่อกลางที่เทพจะเข้ามาอาศัยเป็นตัวกลางติดต่อกับมนุษย์ ซึ่งสภาวะของการถูกเข้าร่างจะมีลักษณะคล้ายกันคือ ก่อนเข้าทรง ร่างทรงมีลักษณะท่าทาง น่าเสียงเป็นปกติ แต่เมื่อเจ้าประทับทรงแล้ว กลับมีลักษณะท่าทาง และน่าเสียงผิดไปจากเดิม เช่น ก่อนเข้าทรงเดินหลังตรง แต่เมื่อเจ้าเข้าประทับร่างกลับเดินหลังค่อมคล้ายคนชรา ความแปลก

คือ ไม่มีกริยาอาการใด ๆ ที่น่าตกใจ ไม่มีการตัวลั่นอย่างรุนแรง ส่งเสียงดังอาละวาด หรือแสดงอำนาจเหนือมนุษย์ เช่น แทะลิ้น เชือดแขน (ฉลาดชาย รมิตานนท์, 2545 : 125-126) ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ พบว่า ผู้เป็นเกย์ร่างทรงมีลักษณะคล้ายกับงานศึกษาของฉลาดชาย คือ ไม่มีอาการที่น่าตกใจขณะเข้าทรง แต่ร่างทรงที่เป็นเกย์บางคนไม่มีลักษณะท่าทางหรือน้ำเสียงที่เปลี่ยนไปจากปกติ ซึ่งกล่าวว่า ขณะเทพประทับร่าง เสมือนท่านบังคับให้ตนพูดคำออกไปโดยที่ตนเองไม่รู้สึกรู้ว่า พูดอะไรบ้าง ต้องไต่ถามจากผู้ที่ฟังอยู่ในขณะนั้นจึงทราบความ อีกทั้งเกย์ร่างทรงกับร่างทรงในงานศึกษาของฉลาดชายยังกล่าวในลักษณะคล้ายกันว่า จะต้องมีการรักษาศีล นั่งสมาธิ ตามหลักของศาสนาพุทธเพื่อให้เป็นร่างที่บริสุทธิ์ อีกทั้งร่างทรงส่วนใหญ่เป็นผู้มีกินมีใช้เพื่อไม่ให้หลอกเอาเงินจากผู้มาขอความช่วยเหลือ ข้อเสนออีกประการของผู้วิจัยพบว่า ร่างทรงในงานศึกษาของฉลาดชายจะเป็นเพศชายหรือหญิงตามบรรทัดฐานทางสังคม แต่ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้เป็นร่างทรงมีลักษณะของความเป็นเกย์ คือ มีลักษณะท่าทางแสดงถึงความ เป็นหญิง

จากหลักปรัชญาที่ว่า “สิ่งที่เห็น ไม่จำเป็นต้องมี สิ่งที่มีไม่จำเป็นต้องเห็น” ซึ่งหลายครั้ง ร่างทรงบางคนใช้หลักการนี้มาอ้างเพื่อเสริมความน่าเชื่อถือให้ตน แน่จนที่สุด คำพูดที่ตามมาคือ ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ เป็นวาทกรรมที่หวังผลเชิงจิตวิทยา บ่อยครั้ง ที่อำนาจจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทำให้บุคคลที่เป็นคนกลางสื่อสารกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น ได้รับอำนาจทางสังคมไปด้วย เช่น หมอผี (Shaman) ประจำเผ่าจะเป็นที่นับหน้าถือตาในหมู่บ้าน ในฐานะบุคคลที่มีความรู้มากที่สุด อันที่จะจัดการกับวัฏจักรของมนุษย์ตั้งแต่เกิดยันตาย และการเผชิญความโหดร้ายของธรรมชาติ แต่ในยุคปัจจุบัน ร่างทรงควรเป็นจิตแพทย์เบื้องต้นที่คอยปฐมพยาบาลทางจิตอย่างถูกวิธีให้กับผู้ป่วย เพื่อให้เขาหายจากความสับสนและไม่เข้าใจชีวิต จากนั้น ชี้ให้เขากลับไปยังหนทางที่เขาต้องเดิน คือ ศาสนาของเขานั้นเอง (ภาภิเวอร์ฐุสเซียน, 2552)

3. เกย์กับ “การสร้างนิยามความหมาย” ผ่านพื้นที่ไซเบอร์

พื้นที่เอ็มเอสเอ็นเกย์และแคมฟร็อกชายรักชายเป็นพื้นที่ในจินตนาการที่ถูกสร้างความหมายให้กับเกย์ในการเชื่อมโยงกับเว็บไซต์อื่น เพื่อค้นหาเพื่อนเกย์ด้วยกัน เป็นลักษณะของการข้ามเขตแดนไปมาในพื้นที่ต่าง ๆ ได้ โดยมองไม่เห็นเส้นเขตแดน ซึ่งเกิดจากโลกาภิวัตน์ในฐานะกระบวนการลดทอนความสำคัญของพื้นที่ที่ทำให้มิติของพื้นที่ทางภูมิศาสตร์แคบลงเพราะการพัฒนาของการสื่อสารและคมนาคมสมัยใหม่ อีกทั้งโลกาภิวัตน์ในฐานะการขยายความสัมพันธ์ทางสังคมข้ามพรมแดนและเป็นความสัมพันธ์ระดับโลก (Pries, 2001 : 13-14) อับปาตูรัย (Appadurai, 1996 : 5-47) ได้กล่าวถึงพื้นที่กับโลกาภิวัตน์จากสองมิติ คือ มิติของวัตถุและมิติของ

จินตนาการ โลกาภิวัตน์ในมิติของวัตถุ หมายถึง การไหลและเคลื่อนย้ายข้ามพรมแดนรัฐ-ชาติในระดับโลกของวัตถุรูปธรรมและนามธรรม เช่น ผู้คน สื่อ เทคโนโลยี อุดมการณ์และทุน เป็นโลกที่มีความสับสนวุ่นวายและซับซ้อน การไหลและเคลื่อนย้ายของวัตถุทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมได้ก่อให้เกิด จินตนาการใหม่ขึ้น ซึ่งเกิดขึ้นจากการเคลื่อนย้ายของสื่อ ภาพลักษณ์ การเงิน อุดมการณ์ข้ามพรมแดนด้วยความถี่ ความเร็ว เข้มข้นสูงหลากหลายรูปแบบ ทำให้พื้นที่ทางภูมิศาสตร์หนึ่งคือที่รวมของพื้นที่ทางสังคมที่หลากหลาย นอกจากนี้พื้นที่เอ็มเอสเอ็นแก่ย์และแคมพรีอชชายรักชายเป็นพื้นที่สาธารณะที่กลับกลายเป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวสำหรับกลุ่มแก่ย์ สอดคล้องกับงานศึกษาของพิเชฐ สายพันธ์ (2545) และเอกศาสตร์ สรรพช่าง (2546) ที่กล่าวถึงการเปลี่ยนพื้นที่สาธารณะให้กลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวของกลุ่มแก่ย์ในพื้นที่ทางสังคมบนโลกแห่งความเป็นจริง แต่ผู้วิจัยพบว่า พื้นที่ไซเบอร์เหล่านี้เป็นพื้นที่ในจินตนาการที่เป็นพื้นที่สาธารณะที่ถูกเปลี่ยนให้เป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มแก่ย์ได้เช่นกัน

3.1 การสร้างความหมาย “แก่ย์” ผ่านพื้นที่เอ็มเอสเอ็นแก่ย์

การสร้างความหมาย “แก่ย์” ในพื้นที่เอ็มเอสเอ็น พบว่า พื้นที่เหล่านี้ถูกสร้างความหมายจากสังคมให้เป็นพื้นที่ที่เน้นหาหุ่นนอนและมีวัตถุประสงค์เรื่องทางเพศเท่านั้น เป็นวาทกรรมหลักที่ถูกสร้างขึ้นจากสังคมทำหน้าที่ปิดกั้นกดทับแก่ย์ให้ปราศจากอิสระในการท่องโลกไซเบอร์ ซึ่งแท้จริงแล้วพื้นที่เอ็มเอสเอ็นเป็นพื้นที่ที่กลุ่มแก่ย์ใช้ในวัตถุประสงค์อื่นอีกมากมาย เช่น หาเพื่อนสนทนา หาคูรัก คลายเครียด แลกเปลี่ยนทรนสนะทางการเมือง การศึกษาและวัฒนธรรม

แม้ว่าในพื้นที่เอ็มเอสเอ็นจะมีกฎ กติกากล่าวเตือนว่า “ห้ามโพสต์ข้อความลามกอนาจาร หรือโพสต์ในเชิงธุรกิจ” แต่ในบอร์ดเอ็มเอสเอ็นก็มีผู้โพสต์ที่โพสต์ข้อความลามกอนาจารหรือโพสต์ในเชิงธุรกิจอยู่อีก แสดงให้เห็นถึงการต่อสู้ ต่อรองกฎ กติกา ที่สร้างขึ้นมาเพื่อควบคุมสมาชิกที่เข้ามาเล่น แต่แก่ย์ก็ยังสามารถขจัดขึ้น โดยต่อสู้ ต่อรองกับกฎโดยที่ผู้ควบคุมไม่สามารถป้องกันหรือแก้ไขได้โดยการโพสต์ข้อความลามกอนาจารและโพสต์เชิงธุรกิจ ซึ่งมีเพียงแก่ย์บางส่วนที่แสดงข้อความเช่นนี้ โดยการต่อสู้ใช้กลวิธีการแทรกตัวในพื้นที่อำนาจ (Highmore, 2002 : 154-159) นั่นคือเจ้าของพื้นที่ของเอ็มเอสเอ็นแก่ย์หาเพื่อนแก่ย์ ที่มีกฎ กติกา ระเบียบควบคุมอยู่ แต่การแฝงตัวนี้เป็นการต่อต้าน โดยรอจังหวะและโอกาสที่ฝ่ายอำนาจอ่อนกำลัง จึงใช้ช่วงขณะนั้นฉกฉวยประโยชน์จากอำนาจ นั่นคือ การโพสต์ข้อความลามกอนาจารและโพสต์เชิงธุรกิจ

มีข้อสังเกตว่าข้อความหลายข้อความในบอร์ดเอ็มเอสเอ็นแสดงให้เห็นความหลากหลายทางเพศ เป็นการแสดงตัวตนที่ไม่ค่อยพบเจอในโลกแห่งความเป็นจริงที่บทบาททางเพศเป็นรูปแบบของกลุ่มตรงข้าม เช่น ชาย-หญิง ชาย-กะเทย ชาย-เกย์ เกย์รุก-เกย์รับ ซึ่งเป็นมโนทัศน์ที่ยึดติดอยู่กับรูปแบบทางเพศที่ตายตัว ไม่มีการลื่นไหลอันแสดงให้เห็นว่าพื้นที่ไซเบอร์นั้นเป็นพื้นที่ที่เกย์สามารถต่อรองกับอำนาจของวาทกรรมหลัก ได้แก่ วาทกรรมรักต่างเพศและวาทกรรมความเป็นหญิงชายแท้ ได้มากกว่าพื้นที่ทางสังคมทั่วไปที่เกย์ดำรงชีวิตอยู่ เป็นความพยายามที่ทำให้ก้าวพ้นความคิดแบบแบ่งขั้วตรงข้าม กล่าวคือ การสร้างนิยามหรือตัวตนเกย์ขึ้นมาใหม่นอกเหนือจากผู้หญิง ผู้ชาย ด้วยการสร้างตัวตนกะเทย เกย์รุก เกย์รับ และเป็นการต่อรองกับกลุ่มตรงข้ามที่ฝ่ายอำนาจคือรักต่างเพศสร้างความหมายว่า รูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศจะต้องมีคู่ความสัมพันธ์คือ ชายกับหญิงเท่านั้น แต่มีคู่ความสัมพันธ์อื่นที่หลากหลายสร้างขึ้นมาต่อรอง เช่น ชาย-กะเทย ชาย-เกย์รุก ชาย-เกย์รับ เกย์รุก-เกย์รับ ซึ่งกลวิธีการต่อต้านแบบนี้ มอร์ (Moore, 1997 : 89-92) กล่าวว่า เป็นการต่อต้านโดยไม่จำเป็นต้องอยู่นอกกรอบของพื้นที่อำนาจและการกดขี่ แต่การต่อต้าน หมายถึงการ ไม่ยอมถูกจัดในพื้นที่ที่กำหนดให้ พลังของการต่อต้านอยู่ที่การให้โอกาสในการนิยามอัตลักษณ์ใหม่ ๆ ขึ้นมา

ในงานศึกษาของจิรัฎฐ์ สุภการ (2545) พบว่า ในชุมชนเสมือนจริง “แลมบ์ดามู” ซึ่งเป็นสถานที่ที่อนุญาตให้ผู้เข้ามาอาศัยอยู่สามารถสร้างตัวตนใหม่อย่างที่ตนต้องการผ่านการบรรยายด้วยตัวอักษร พยายามเลียนแบบและได้รับอิทธิพลของค่านิยมต่าง ๆ มาจากโลกแห่งความเป็นจริง ทว่าข้อความที่เกย์โพสต์ลงบนบอร์ดเอ็มเอสเอ็นนั้น เป็นการนำเสนอตัวตนของผู้โพสต์หรือคุณสมบัติของกลุ่มสนทนาเพื่อวัตถุประสงค์บางอย่างที่เป็นประโยชน์กับตัวเอง อาทิ การโพสต์ว่าเป็นเกย์รับ เพื่อหาคู่สนทนาที่เป็นรุก ซึ่งตัวตนที่นำเสนอขึ้นนี้อาจเป็นตัวตนจริงหรือตัวตนที่ถูกแต่งขึ้นมาเพื่อเผยแพร่หรือพรางตัวตนบนโลกแห่งจินตนาการแห่งนี้ ซึ่งในโลกแห่งความเป็นจริงพวกเขาอาจต้องปิดบังซ่อนเร้นตัวตนบางอย่างที่ไม่สามารถเปิดเผยได้ในโลกแห่งความเป็นจริง เช่น ตัวตนของการเป็นชายรักเพศเดียวกัน

ภายในพื้นที่เว็บไซต์ไทยจีเอ็มซี ภาพชายหนุ่มทั้งรูปโพสต์และโฆษณาแสดงให้เห็นว่า ภาพลักษณ์หรือรูปร่างของผู้ชายและเกย์นั้นเป็นสิ่งที่ดูสวยงาม โดยเป็นภาพชายหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตาดี มีกล้ามเนื้อ ได้สัดส่วน อาจเป็นผลมาจากในยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

ที่เรือนร่างผู้ชายที่ถูกทำให้กลายเป็นวัตถุหรือสินค้า แพร่หลายต่อประชาชน (Bronski, 1998 : 81-108) ซึ่งอำนาจทางการเมืองสมัยใหม่ขึ้นอยู่กับการผลิต การจัดการ และการสร้างภาพลักษณ์ให้ทุกสิ่งทุกอย่างดูสวยงาม ทำให้สื่อและการโฆษณาเป็นสิ่งจำเป็น (ธนศ วงศ์ยานนาวา, 2550 : 2) นับได้ว่าร่างกายผู้ชายในเว็บไซต์แห่งนี้ กลายเป็นวัตถุหรือสินค้าที่ให้ผู้คนที่ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเกย์ได้เลือกบริโภคเป็นอาหารตา โดยตอบแทนด้วยการโหวตเป็นคะแนนแทนเงินตรา เป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับเจ้าของรูปโปสท์ ซึ่งประเมินคุณค่าด้วยคะแนนโหวต หากผู้ใดมีคะแนนโหวตมากก็เท่ากับว่ามีคุณค่าหรือมีราคาแพงหากเทียบเคียงกับวัตถุหรือสินค้า

ห้องแกลเลอรีแสดงให้เห็นถึงการต่อรองกับวาทกรรมรักต่างเพศ ด้วยการสร้างความหมายให้พื้นที่นี้เป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับเกย์ ซึ่งรูปภาพที่แสดงถึงความเป็นชายที่สมชายนี้ หากปรากฏอยู่บนพื้นที่สาธารณะทั่วไปก็ถูกสร้างความหมายจากกลุ่มชายหญิงว่าเป็นรูปภาพของชาย รักต่างเพศ แต่เมื่อภาพชายหนุ่มเหล่านี้ปรากฏในพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์ก็จะถูกสร้างความหมายจากกลุ่มเกย์ไปอีกนัยหนึ่ง คือเป็นรูปภาพของชายรักเพศเดียวกัน ซึ่งการนำเสนอภาพนั้นเป็นการช่วงชิงวาทกรรมระหว่างวาทกรรมรักต่างเพศกับวาทกรรมรักเพศเดียวกัน ดังจะเห็นว่าภาพบางภาพที่แสดงลักษณะความเป็นชายชาติรี เช่น มีกล้ามเนื้อที่สวยงาม ได้สัดส่วน มักจะถูกกลุ่มเกย์สร้างความหมายว่าเป็นภาพของชายรักชายที่มีความเป็นชายสมชาย อันเป็นอิทธิพลมาจากวาทกรรมเกย์ตะวันตกที่สร้างความหมายของเรือนร่างชายหนุ่มที่มีรูปร่างดูดีสวยงามให้กลายเป็นเกย์ ซึ่งคล้ายกับเกย์ที่ปรากฏในงานศึกษาของเทอดศักดิ์ รัมจำปา (2545) ซึ่งพยายามอธิบายประวัติความเป็นมาของเกย์จากตะวันตกสู่ประเทศไทย โดยแพร่ผ่านสื่อต่าง ๆ

ในงานศึกษาของพิเชฐ สายพันธ์ (2545) และเอกศาสตร์ สรรพช่าง (2546) ที่กล่าวถึงการเปลี่ยนพื้นที่สาธารณะให้กลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวของกลุ่มเกย์ในพื้นที่ทางสังคมบนโลกแห่งความเป็นจริง แต่ผู้วิจัยพบว่า พื้นที่ไซเบอร์อันเป็นพื้นที่ในจินตนาการที่เป็นพื้นที่สาธารณะนั้นก็กลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์ได้เช่นกัน เช่น ในเว็บไซต์ไทยจีเอ็มซีและโปสท์จิง ดอท คอม

3.2 การสร้างความหมาย “เกย์” ผ่านพื้นที่แคมป์ร็อกชายรักชาย

จากคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนและในงานศึกษาของรณภูมิ สัมผัสศิริการมย์ (2551 : 230) ที่กล่าวในทำนองเดียวกันว่า พื้นที่แคมป์ร็อกโดยเฉพาะห้อง18+ นั้น

เป็นพื้นที่สำหรับ โขว์ลามกอนาจาร ซึ่งเป็นการสร้างอำนาจและนิยามความหมายให้กับพื้นที่แห่งจินตนาการคือพื้นที่ที่แคมฟร็อกให้มีนิยามความหมายสื่อไปในทางไม่ดี เสื่อมศีลธรรมและยังมีความหมายว่าผู้เล่นส่วนหนึ่งเป็นชายรักเพศเดียวกัน อันเป็นการสร้างวาทกรรมใหม่ขึ้นในสังคมว่าพื้นที่แคมฟร็อกนั้นเป็นพื้นที่ที่เสื่อมศีลธรรม ไม่น่าเข้าไปเล่น ซึ่งจากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า พื้นที่แห่งนี้ก็สร้างประโยชน์ได้อย่างมากมาย เช่น เป็นพื้นที่คลายเครียดให้กับชายรักเพศเดียวกัน สร้างความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนให้กับกลุ่มเกย์ด้วย นอกจากนี้ยังเป็นพื้นที่แลกเปลี่ยนนำเสนอทรรศนะทางวัฒนธรรม การเมืองอีกด้วย

จากคลิป์วิดีโอของรายการเรื่องจริงผ่านจอ กอปรกับแนวคิดของฟูโก (Foucault, 1972 : 197, 1984 : 239-256) แสดงให้เห็นว่า ทางรายการได้สร้างความหมายให้พื้นที่แคมฟร็อกเป็นพื้นที่ที่ใช้แสดงออกหรือปลดปล่อยทางกามารมณ์ เป็นสื่อลามกอนาจาร ซึ่งพฤติกรรมการปลดปล่อยทางกามารมณ์ โขว์ลามกอนาจารนั้นขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางศีลธรรมของผู้ใช้บริการ หรือการควบคุมการจัดระเบียบของร้านอินเทอร์เน็ตมากกว่า ถือเป็นวาทกรรมที่สร้างขึ้นมาทำให้โปรแกรมแคมฟร็อกโดยเฉพาะห้อง 18+ กลายเป็นสื่อที่แสดงออกหรือเป็นที่ปลดปล่อยทางกามารมณ์หรือภาพลามกอนาจาร อีกทั้งมีการสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์และผู้หญิงว่าเป็นกลุ่มผู้เล่นโปรแกรมแคมฟร็อกในร้านอินเทอร์เน็ตบางแห่ง โดยกล่าวว่า มีการแบ่งกลุ่มอย่างชัดเจนซึ่งเป็นการสร้างวาทกรรมให้กลุ่มเกย์และผู้หญิงกลายเป็นกลุ่มคนที่เล่นแคมฟร็อกเพื่อปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศหรือ โขว์ลามกอนาจาร ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรมจรรยา ทั้งที่มีผู้ชายจำนวนมากน้อยที่เล่น โปรแกรมแคมฟร็อกโดยมีการ โขว์ลามกอนาจารเช่นกัน นอกจากนี้ การระงับหรือการปิดกั้นห้อง 18+ ในโปรแกรมแคมฟร็อกจากรัฐในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมาเป็นการแสดงให้เห็นว่าพื้นที่แคมฟร็อกเป็นพื้นที่แห่งการต่อสู้ ต่อรอง หรือการช่วงชิงกันระหว่างอำนาจของรัฐและผู้ใช้โปรแกรมนี้ และในที่สุดการเบียดขับบุคคลที่ใช้พื้นที่แคมฟร็อกห้อง 18+ ก็สามารถช่วงชิงพื้นที่นี้กลับคืนมา พร้อมทั้งรุกคืบพื้นที่จากที่เล่นภายในบ้านออกมาสู่พื้นที่สาธารณะ คือร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ทำให้พื้นที่สาธารณะเหล่านี้กลายเป็นพื้นที่เฉพาะหรือพื้นที่ส่วนตัวในที่สุด เมื่อกลุ่มผู้เล่นโปรแกรมแคมฟร็อกสร้างตัวตน อำนาจบนพื้นที่แห่งนี้ รัฐก็มีการควบคุมโดยการปิดกั้นอำพรางห้อง 18+ ในโปรแกรมแคมฟร็อกอีกครั้ง ทำให้พื้นที่แห่งนี้กลายเป็นพื้นที่ว่างเปล่าไม่สามารถแสดงตัวตนผ่านห้องนี้ได้อีก แต่การต่อสู้ ต่อต้านและต่อรองก็ยังคงเกิดขึ้น ทรายาดิที่วาทกรรมหลักยังคง

อยู่ จำเป็นต้องมีด้านหลังของเหรียญวาทกรรมหลักนั้นเสมอ กล่าวคือ แม่พื้นที่ห้อง 18+ ในโปรแกรมแคมฟร็อกจะถูกปิดกั้น ควบคุมโดยอำนาจรัฐ แต่ผู้ที่เข้าไปใช้ในโปรแกรมแคมฟร็อกสามารถสร้างตัวตนหรืออำนาจขึ้นมาใหม่บนพื้นที่ห้องทั่วไปได้อีก กลุ่มเกย์ก็เป็นกลุ่มหนึ่งที่มีการแสดงตัวตนและอำนาจเพื่อต่อสู้ ต่อรองกับอำนาจรัฐโดยมีการโชว์ลามกอนาจาร ภายในห้องทั่วไป เพียงแต่ไม่มีการเชิษฐ์ของดีเจเหมือนกับห้อง 18+

4. การแสดงตัวตน “เกย์” ผ่านพื้นที่ไซเบอร์

เกย์จะเลือกแสดงตัวตนที่คิดว่าเป็นจุดเด่นหรือไม่มีผลเสียกับตนเองเมื่อแสดงออกให้กับคู่สนทนารับรู้ เช่น ถ้าคิดว่าตนเองมีรูปร่างหน้าตาดี ก็จะแสดงพื้นที่ร่างกายส่วนนั้นให้ปรากฏแก่สายตาผู้อื่น ซึ่งการแปลงตัวตนของเกย์ในพื้นที่ไซเบอร์เพื่อความต้องการทางเพศและความต้องการความรัก การยอมรับ หรือความสนใจจากผู้อื่นเป็นสำคัญ ดังที่คาร์ลีนท์ สวัสดิ์เสวี (2545 : 64-153) กล่าวถึงแรงจูงใจที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงตัวตนอันเกิดจากความต้องการชนิดต่าง ๆ แบ่งเป็นความต้องการทางกาย เช่น ความต้องการเรื่องเพศ และความต้องการทางใจ เช่น ความต้องการอำนาจ ความรัก หลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ ฯลฯ

ส่วนเรื่องของการโชว์ลามกอนาจาร ในงานศึกษาของธนศ ยานนาวา (2551 : 55-56) กล่าวว่า เมื่อมองเรื่องเพศเป็นเรื่องทางวัฒนธรรม เพศจึงสร้างความสับสน เนื่องจากแต่ละพื้นที่ให้ความหมายเรื่องเพศที่แตกต่างกัน เช่น ศาสนาคริสต์มองเรื่องของการกามกิจเป็นเรื่องของการสืบพันธุ์มากกว่าเป็นเรื่องของความเพลิดเพลิน แต่ในทางชีววิทยากลับมองเรื่องเพศว่าเป็นทั้งเรื่องของการสืบพันธุ์และเรื่องของความเพลิดเพลิน เพศในฐานะกลไกของศีลธรรมอันเป็นหัวใจสำคัญของรัฐประชาชาติที่ถูกกำหนดและถูกใช้เป็นตัวชี้วัดทางวัฒนธรรมเป็นเกณฑ์ เพราะถูกควบคุมตามที่องค์กรทางสังคมและรัฐประชาชาติต้องการให้เป็น

ดังนั้นเรื่องเพศจึงเป็นเรื่องที่ถูกสร้างความหมายขึ้นมาจากสังคมว่าเป็นเรื่องที่จะต้องปกปิด หากตกในประเด็นทางจริยธรรมนั้นไม่มีข้อกำหนดที่ตายตัว ขึ้นกับบริบทของสังคม และหากตั้งคำถามว่า สิ่งใดคือสิ่งลามกอนาจาร การเปลือยกายในพื้นที่สาธารณะหรือคือสิ่งลามกอนาจาร ถ้าเป็นเช่นนั้นภาพคนเปลือยกายที่ปรากฏในพื้นที่ไซเบอร์อันเป็นพื้นที่สาธารณะที่กลับกลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะกลุ่มนั้นจะเป็นสิ่งลามกอนาจารหรือไม่ เนื่องจากพื้นที่

เหล่านี้ผู้ใช้จะต้องกรอกรหัสผ่านก่อน ซึ่งเสมือนว่าได้เข้าไปสู่พื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่เฉพาะกลุ่ม เช่น ห้องนอน ห้องอาบน้ำรวม ซึ่งหากการกระทำเหล่านี้ผิดจริง การอาบน้ำรวมของเหล่าทหารก็ถือเป็นความผิด และการร่วมเพศในห้องนอนของชายหญิงก็เป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายด้วยเช่นกัน แต่หากสิ่งที่กล่าวมานี้ไม่ถือว่าเป็นผิด การโชว์เรือนร่างในพื้นที่ไซเบอร์ที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวหรือพื้นที่สาธารณะก็ไม่ผิดเช่นกัน ดังนั้นการสร้างความหมายให้พื้นที่ไซเบอร์เหล่านี้กลายเป็นพื้นที่เสื่อมศีลธรรมหรือโชว์ลามกอนาจาร แสดงให้เห็นถึงอำนาจรัฐ กฎ กติกา ระเบียบ ที่ครอบพื้นที่ไซเบอร์ให้อยู่ภายใต้อำนาจที่สร้างขึ้นมา แต่ถึงกระนั้นการแสดงผลภาพเปลือยกายที่นำไปสู่ความเสื่อมศีลธรรมพื้นฐาน คือ การฆ่า ปล้น ชิงทรัพย์ หลอกหลวง หรือแสดงออกผิดกาลเทศะ เช่น กระทำในร้านอินเทอร์เน็ต หรือพื้นที่ที่เป็นพื้นที่สาธารณะอย่างโจ่งแจ้ง ซึ่งสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่นย่อมถือเป็นเรื่องผิด เพราะฉะนั้นหากการโชว์เรือนร่างของเกย์ในพื้นที่ไซเบอร์ที่ไม่สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อื่นก็ย่อมไม่ใช่สิ่งที่ถือว่าเป็นสิ่งลามกอนาจารหรือเป็นสิ่งเสื่อมศีลธรรม

พื้นที่แคมพรีกไม่ได้เป็นเพียงพื้นที่ที่ใช้ในการหาคู่เพื่อมีเพศสัมพันธ์หรือการโชว์ลามกอนาจารเท่านั้น (รณภูมิ สามัคคีคารมย์, 2551) แต่ยังเป็นพื้นที่สำหรับผ่อนคลายความตึงเครียดอีกด้วย

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย : นัยเชิงพัฒนามนุษย์และสังคม

งานวิจัยเรื่อง การสร้างความหมายและการแสดงตัวตน “เกย์” ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ เป็นงานที่เปิดมิติและทรรสนะให้เห็นถึงการต่อสู้ ต่อรองของเกย์กับการกดทับ ปิดกั้นตัวตน “เกย์” จากสังคมในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ เพื่อเปิดโอกาสให้สังคมได้เห็นถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และความสามารถของเกย์ที่มีเท่าเทียมกับผู้อื่น ซึ่งบุคคลอื่นในสังคมควรจะยอมรับและส่งเสริมตัวตนเกย์ที่สร้างสรรค์ เช่น ความสามารถทางด้านศิลปะ ดนตรี และกีฬา มากกว่าการเปลี่ยนเกย์ให้กลับคืนสู่การเป็นผู้ชายปกติ ส่วนตัวตนที่ไม่สร้างสรรค์ของเกย์ทุกฝ่ายควรหาแนวทางป้องกัน แก้ไข โดยไม่เหมารวมว่า ตัวตนที่ไม่ดีเหล่านั้นเกิดขึ้นจากความเป็นเกย์ ดังนั้นผู้สนใจจะต้องเปิดโลกทัศน์ของตนให้กว้างขึ้นเพื่อเปิดรับกับวิธีการศึกษา การวิเคราะห์ วิพากษ์ที่งานวิจัยนี้นำมาใช้ศึกษา จึงจะช่วยให้มองเห็นและเข้าใจถึงวิถีชีวิตและตัวตนของกลุ่มเกย์ในอีกมุมมองหนึ่งที่ต่างจากงานวิจัยอื่นที่ผ่านมาซึ่งกลุ่มคนบางกลุ่มในสังคมให้คุณค่าว่า เกย์เป็น

บุคคลที่ผิดปกติจากบรรทัดฐานทางสังคมซึ่งตัดสินจากความแตกต่างในเรื่องเพศเท่านั้น โดยไม่ได้พิจารณาจากการกระทำหรือการแสดงตัวตนที่ส่งผลต่อสังคมในเชิงจริยธรรม นอกจากนี้ในงานศึกษาครั้งนี้อาจช่วยเปิดทัศนคติและมุมมองของตัวเองให้ได้คิดและตระหนักว่า สิ่งในกลุ่มเกย์บางส่วนกระทำนั้นสร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคมหรือไม่ เพื่อเป็นกระจกสะท้อนภาพการแสดงตัวตนของเกย์บางส่วนผ่านพื้นที่ต่าง ๆ ที่มีทั้งการแสดงตัวตนที่ดีและไม่ดี หากการกระทำของเกย์ส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่ดีสร้างสรรค์สังคม ย่อมทำให้เกิดความสงบสุขในสังคมเนื่องจากคนอื่นจะมองภาพลักษณ์ของเกย์ในทางที่ดี แต่หากการแสดงตัวตนของเกย์เป็นสิ่งที่ไม่สร้างสรรค์สังคม ทุกคนก็ต้องร่วมตระหนักเพื่อหาแนวทางป้องกันและแก้ไข

เกย์บางคน บางกลุ่มแสดงตัวตนทั้งในพื้นที่ทางสังคมและพื้นที่ไซเบอร์ที่สร้างความเดือดร้อนให้กับสังคม ซึ่งผู้วิจัยไม่ได้มองว่าการปฏิบัติเช่นนั้นดีหรือไม่ในเชิงจริยธรรม แต่ใช้หลักเหตุผลที่ว่า การกระทำนั้นสร้างสรรค์หรือสร้างความเดือดร้อนแก่สังคม ซึ่งสิ่งที่จะช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่สร้างสรรค์ของเกย์ได้โดยให้บุคคลทุกฝ่าย ทุกหน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถาบันครอบครัวและสถานบันการศึกษา ร่วมกันปลูกฝังจริยธรรมและระบบการคิดที่มีเหตุผลแก่เด็กและเยาวชน เพื่อให้เกิดระบบคิดและจริยธรรมที่นำไปสู่การสร้างสรรค์สังคม เช่น เน้นการเรียนการสอนในเรื่องเพศศึกษา ศีลธรรม จริยธรรมให้มากขึ้น โดยให้เด็กรู้จักคิดอย่างมีระบบ มีเหตุผลมากกว่าการเรียนแบบท่องจำ นอกจากนี้หน่วยงานของรัฐควรรู้หาความรู้ความเข้าใจและสร้างกิจกรรมที่ใช้ประโยชน์จากพื้นที่ไซเบอร์ในเชิงสร้างสรรค์ให้แพร่หลายมากกว่าในปัจจุบัน เช่น การประกวดวาดภาพจากคอมพิวเตอร์ การประกวดการสร้างเว็บไซต์ การสร้างห้องสมุดในเว็บไซต์

นอกจากนี้ผู้สนใจควรศึกษาเรื่องเกย์ในพื้นที่สาธารณะทั่วไป เช่น ไฮไฟว์ (Hi5) และเฟสบุ๊ก (Facebook) หรืออาจจะศึกษาให้ครอบคลุมในหลายมิติ เช่น เกย์ในพื้นที่ทางการเมือง เกย์ในพื้นที่ทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม หรือเกย์ในมิติทางด้านศีลธรรม จริยธรรม

บรรณานุกรม

เอกสารภาษาไทย

- กัลยา ลักษณเกียรติ และคณะ. 2551. ความหลากหลายเพศ. กรุงเทพฯ : ออลอินวันพริ้นติ้ง.
- จิราภา เต็งไตรรัตน์ และคณะ. 2547. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ฉลาดชาย รมิตานนท์. 2545. ฝ่าเจ้านาย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : เคล็ดคลับ.
- ไชยรัตน์ เจริญสิน โอฟาร. 2549. วาทกรรมกับการพัฒนา. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพฯ : วิชาษา.
- จิรวุฒิ เสนาคำ. 2549. มานุษยวิทยาข้ามพรมแดน. วัฒนาศาลา : นนทบุรี.
- ชเนศ วงศ์ยานนาวา. 2550. ปฏิวัติบริโภค : จากสิ่งฟุ่มเฟือยมาสู่สิ่งที่จำเป็น. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮ้าส์.
- _____. 2551. เพศ : จากธรรมชาติ สู่อจริยธรรม จนถึงสุนทรียะ. กรุงเทพฯ : มติชน.
- นฤพนธ์ ค้วงวิเศษ. 2547. เกย์ลอกกราบ ชีวิต สังคมและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร.
- ยศ สันตสมบัติ. 2542. ปรอยด์และพัฒนการของจิตวิเคราะห์ : จากความฝันสู่ทฤษฎีสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ลักขณา สริวัฒน์. 2544. จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สมภพ เรื่องตระกูล. 2550. พฤติกรรมรักร่วมเพศและสุขภาพจิต. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์.
- สุภางค์ จันทวานิช. 2552. ทฤษฎีสังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุไลพร ชลวิไล. 2550. เพศไม่นิ่ง ตัวตน เพศภาวะ เพศวิถี ในมิติสุขภาพ. นครปฐม : ภาศึกษาความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้านเพศภาวะ เพศวิถีและสุขภาพ โครงการจัดตั้งสำนักงานศึกษาาน โอบายสาธารณสุข สวัสดิการและสังคม คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุวัทนา อารีพรรค. 2550. เรียนรู้เรื่องเพศกับคุณหมอ ภาค 1. กรุงเทพฯ : บุญศิริการพิมพ์.

อภิญา เพ็ญฟูสกุล. 2546. **อัตลักษณ์**. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคม
 วิทยาลัยนานาชาติ คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

บทความจากวารสาร

ปฤษฎา รัตนพฤษ. 2545. ปัญหาข้ามพรมแดนกับสภาวะไร้พรมแดน : โลกที่เปลี่ยนไปหรือ
 มุมมองของนักวิชาการที่เปลี่ยนไป. **ว.สังคมศาสตร์**. 15, 1 (มกราคม) : 17-21.

ปิ่นแก้ว เหลืองอร่ามศรี. 2545. ข้ามพรมแดนกับปัญหาเรื่องอัตลักษณ์ วัฒนธรรม พื้นที่และความ
 เป็นชาติ. **ว.สังคมศาสตร์**. 15, 1 (มกราคม) : 5.

อภิญา เพ็ญฟูสกุล. 2543. “พื้นที่” ในทฤษฎีสังคมศาสตร์. **ว.สังคมศาสตร์**. 12, 2 (กุมภาพันธ์) :
 65-99.

บทความจากหนังสือรวมเรื่อง

ปรีดา เฉลิมเผ่า กอนันต์กุล. ม.ป.ป.. คำนำ : ชายขอบสังคมไทย ใน **ชีวิตชายขอบ ตัวตนกับ
 ความหมาย**. บรรณาธิการ ปรีดา เฉลิมเผ่า กอนันต์กุล : 10-13. กรุงเทพฯ : ศูนย์
 มานุษยวิทยาสิรินธร.

พิเชฐ สายพันธ์. 2545. เกย์ : ในฉากชีวิตแห่งสี่มสสถาน. ใน **ชีวิตชายขอบ ตัวตนกับความหมาย**.
 บรรณาธิการ ปรีดา เฉลิมเผ่า กอนันต์กุล 30-92. กรุงเทพฯ : ศูนย์มานุษยวิทยาสิริน
 ธร.

พุทธิสารโร. 2551. บัณฑิตเก๋ กะเทย เกย์ : ประเด็นปัญหาว่าด้วยการบวชในสังคมไทย. ใน
 รายงานการประชุมประจำปีเพชวิศศึกษาในสังคมไทย ครั้งที่ 1 หัวข้อ : **วิพากษ์องค์ความรู้
 และธรรมเนียมปฏิบัติเรื่องเพชวิศศึกษาในสังคมไทย**. บรรณาธิการ รัชชชัย พาชื่น 200-
 211. กรุงเทพฯ : เจริญดีการพิมพ์.

มาลี สิทธิเกรียงไกร. 2546. ชุมชนออนไลน์กับการสร้างอัตลักษณ์ของผู้ติดเชื้อ : กรณีผู้หญิงชื้อ
 แก้ว. ใน **สี่กับมานุษยวิทยา**. บรรณาธิการ จำเริญลักษณ์ ณะวังน้อย 118-147.
 กรุงเทพฯ : ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร.

มนตรา พงษ์นิล. 2551. กะเทยในมหาวิทยาลัย : ความหลากหลายของอัตลักษณ์ทางเพศ. ใน
**รายงานการประชุมประจำปีเพศวิถีศึกษาในสังคมไทย ครั้งที่ 1 หัวข้อ : วิพากษ์องค์ความรู้
 และธรรมเนียมปฏิบัติเรื่องเพศวิถีศึกษาในสังคมไทย**. บรรณาธิการ ธวัชชัย พาชื่น
 200-211. กรุงเทพฯ : เจริญดีการพิมพ์.

รณภูมิ สามัคคีคารมย์, พิมพวัลย์ บุญมงคล และวชิรา จันทร์ทอง. 2551. แคมป์รื้อกับเพศวิถีของ
 วัยรุ่นชายรักชายไทย : พื้นที่ไซเบอร์ โครงสร้างอำนาจและอำนาจในตนทางเพศ. ใน
**รายงานการประชุมประจำปีเพศวิถีศึกษาในสังคมไทย ครั้งที่ 1 หัวข้อ : วิพากษ์องค์ความรู้
 และธรรมเนียมปฏิบัติเรื่องเพศวิถีศึกษาในสังคมไทย**. บรรณาธิการ ธวัชชัย พาชื่น
 230-239. กรุงเทพฯ : เจริญดีการพิมพ์.

สิทธิพันธ์ บุญญาภิสมภาร. 2551. แม่รับได้ : การยอมรับของครอบครัวที่มีลูกเป็นบุคคลที่มีความ
 หลากหลายทางเพศ. ใน **รายงานการประชุมประจำปีเพศวิถีศึกษาในสังคมไทย ครั้งที่ 1
 หัวข้อ : วิพากษ์องค์ความรู้และธรรมเนียมปฏิบัติเรื่องเพศวิถีศึกษาในสังคมไทย**.
 บรรณาธิการ ธวัชชัย พาชื่น 263-268. กรุงเทพฯ : เจริญดีการพิมพ์.

หนังสือแปล

โซเฟีย โปคร และ รีเบคก้า ไรท์. 2548. **หลังสตรีนิยม**. แปลจากเรื่อง *Introducing Postfeminism*.
 โดย ไชยยันต์ ไชยพร. กรุงเทพฯ : สามลดา.

โพมีลอย, บี วอร์ดัล. 2527. **เพศศึกษานำรู้สำหรับผู้ชาย**. แปลจากเรื่อง *Boy and Sex*. แปลโดย
 ภาวิณี. กรุงเทพฯ : เมดิคัล มีเดีย.

หนังสืออ้างอิง

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. 2546. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.

วิทยานิพนธ์ภาษาไทย

กิตติกร สันคดีประภา. 2550. “การลวนลามทางเพศกะเทย : นัยสำคัญภายใต้วาทกรรมรักต่างเพศ.” ปรินญาการศึกษาคุณวุฒิบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จิรัฏฐ์ ศุภการ. 2545. “การอธิบายตัวตนในชุมชนเสมือนจริง.” นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารศาสตร์ ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

คารินทร์ สวัสดิ์เสวี. 2545. “การแปลงตัวตนในห้องสนทนาบนอินเทอร์เน็ต.” นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสื่อสารมวลชน ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทศพร มณีศรีขำ. 2545. “การสร้างความเป็นอื่นให้แก่.” ปรินญาการศึกษาคุณวุฒิบัณฑิต สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. 2545. “วาทกรรมเกี่ยวกับ “เกย์” ในสังคมไทย พ.ศ. 2508-2542.” ปรินญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เทียมเทพ ทั้งศิริ. 2544. “อัตลักษณ์ของนักเรียนกะเทย กรณีศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (วิจัยและสถิติการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย, เชียงใหม่.

ปริญทร์ นาคสิงห์. 2547. “กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์ละวิถีชีวิตทางเพศของเกย์.” วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยามหาบัณฑิต (สังคมวิทยา) สาขาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เปรมปรีดา ปราโมช ณ อยุธยา. 2546. “การช่วงชิงอัตลักษณ์ “กะเทย” ในงานคาบาเรต์โชว์.” ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาพัฒนาสังคม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- พลสิทธิ์ แววศักดิ์. 2550. “กะเทยบ้านนอก การสร้างตัวตนของกะเทยบนพื้นที่ทางสังคม.” ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวัฒนธรรมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.
- ภูริทัต ไชยเศรษฐ์. 2547. “ชุมชนป้อมมหากาฬ : การสร้างและต่อรองความหมายในพื้นที่ทางสังคม.” พัฒนารวมชนมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มาโนช ชบารา. 2550. “การจัดการตัวตนในโลกเสมือนจริงกับโลกที่เป็นจริง กรณีศึกษาวัยรุ่นเน็ตเกมออนไลน์.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ยงยุทธ บุรณเจริญกิจ. 2545. “กระบวนการสร้าง ต่อรองความหมายของวัดในฐานะที่เป็นพื้นที่ทางสังคม กรณีศึกษาวัดปทุมคงคาและวัดไตรมิตรวิทยาราม.” สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาบัณฑิต คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รวมพล สายอรุณ. 2540. “ภาพลักษณ์เกย์ในสายตานักศึกษ.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยา คณะสังคมวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วาสนา ละอองปลิว. 2546. “ความเป็นชายขอบและการสร้างพื้นที่ทางสังคมของคนพลัดถิ่น กรณีศึกษาชาวดาระอั้งในอำเภอเชียงดาว.” ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาสังคม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมฤดี สงวนแก้ว. 2546. “กระบวนการพัฒนาและสร้างเอกลักษณ์ “กะเทย” ในสังคมมุสลิม.” สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาบัณฑิต คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เอกศาสตร์ สรรพช่าง. 2546. “คาราโอเกะคลับ พื้นที่และตัวตนของเกย์อ้วน.” ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขามานุษยวิทยา ภาควิชามานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

- การใช้งาน CamFrog. (ออนไลน์). 2552. เข้าถึงได้จาก : <http://sites.google.com/site/rotaryclubofmagkang/Home/camfrog>. (11 พฤศจิกายน 2552).
- กรีก...ยุคเริ่มของชาวเกย์. (ออนไลน์). 2551. เข้าถึงได้จาก : <http://www.prachatai.com/05web/th/columnist/viewcontent.php?SystemModuleKey=Column&ContentID=683&ColumnistID=59>. (11 มิถุนายน 2551).

- กรมสุขภาพจิต. 2551. **เพศศึกษา: วิธีการดำเนินชีวิตเมื่อเป็นรักร่วมเพศ.** (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.thaimental.com/modules.php?name=News&file=article&sid=753>. (4 กรกฎาคม 2551).
- กิตติศักดิ์ ปรกติ. 2551. **ตำนานรักร่วมเพศ (ในเชิงกฎหมายอย่างกว้าง ๆ).** (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.osknetwork.com/modules.php?name=News&file=print&sid=216>. (1 กรกฎาคม 2552).
- เกย์คลับ แกลอรี.** (ออนไลน์). 2552. เข้าถึงได้จาก : <http://www.thaigmc.com/ClubGallery.aspx>. (7 กรกฎาคม 2551).
- เกร็ดดี นามแฝง. 2553. **ประวัติศาสตร์ธงยงอนามัย.** (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://kreddee.exteen.com/20080130/entry-1>. (10 พฤษภาคม 2553).
- “เคเวียร์” ศัพท์ใหม่คนลึ้นไหลทางเพศ.** (ออนไลน์). 2551. เข้าถึงได้จาก : <http://www.eduzones.com/knowledge-2-4-37578.html>. (7 กรกฎาคม 2551).
- ชฎาพันธุ์ มลิพันธุ์. 2552. **โลกออนไลน์ แหล่งพักใจของเพศที่สาม ปี2551.** (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.positioningmag.com/magazine/Details.aspx?id=70487&menu=magazine,businessdata,numeric>. (2 กรกฎาคม 2552).
- ซัด เย็นสบาย. 2551. **เกย์ : สีเส้นที่แตกต่างกัน.** (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://xq28.org/article/difference.html>. (10 กรกฎาคม 2551).
- ชุมชนเมือง : ขวดพลาสติก ทำเพศชายกลายเป็นกะเทย.** (ออนไลน์). 2551. เข้าถึงได้จาก : <http://www.komchadluek.net/news/2005/12-09/hot-19352023.html>. (1 กรกฎาคม 2551).
- ชายไทยเป็นเกย์ร้อยละ ๑๐ แต่ไม่กล้าเปิดเผยแอบแฝงกว่าร้อยละ ๖๐.** (ออนไลน์). 2551. เข้าถึงได้จาก : <http://ystory.naitam.com/ystory-life/view.php?id=31>. (10 สิงหาคม 2551).
- เดลินิวส์. 2552. **แฉร้านเน็ตให้ลูกค้าเล่นเสียวแฉแฉฟรี.** (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.dailynews.co.th/newstartpage/index.cfm?page=content&categoryId=38&contentID=6138>. (23 กรกฎาคม 2552).
- ธวัชชัย นัน. 2552. **บาร์เกย์.** (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : http://gotoknow.org/file/tawatchai_nun/view/211896. (12 พฤศจิกายน 2552).

- บุญมี เมฆางกูร. 2551. คนเป็นกะเทยได้อย่างไร ๐๗. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.dharma-gateway.com/ubasok/boonmee/boonmee-06-07.htm>. (10 มีนาคม 2551).
- ปิยะรัตน์ นามแฝง. 2552. SaleAllSale.com. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://piyarat.adisorn.org/sale2.htm>. (12 พฤศจิกายน 2552).
- ประชาไท. 2551. สวรรส. หนุนเปิดพื้นที่ให้เพศที่สาม วอนสังคมไทยอย่าเลือกปฏิบัติ. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : http://www.prachathai.com/05web/th/home/page2.php?mod=mod_ptcms&ID=8661&Key=HilightNews. (3 กรกฎาคม 2551).
- ผู้จัดการออนไลน์. 2551. อึ้ง! หาดใหญ่โพลชี้คนสงขลามอง"สวิงกิ้ง"เป็นกิจกรรมน่าลอง. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.manager.co.th/Local/ViewNews.aspx?NewsID=9510000040504>. (3 กรกฎาคม 2551).
- พลังชี้และเพศสัมพันธ์. (ออนไลน์). 2553. เข้าถึงได้จาก : http://www.tao-garden.net/index.php?option=com_content&task=view&id=85&Itemid=9. (10 พฤษภาคม 2553).
- พิสเชส นามแฝง. 2553. เรื่องของ “รักร่วมเพศ” ในโลกมุสลิม. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://pisces.exteen.com/20080202/entry-3>. (10 พฤษภาคม 2553).
- ภาคีเวอร์รัฐเซียน. 2552. เล็ก ๆ น้อย ๆ กับการทรงเจ้าเข้าผี และการสะกดจิตหมู่. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.we-vts.co.cc/forum/index.php?topic=521.0>. (12 พฤศจิกายน 2552).
- กิริกาญจน์ นามแฝง. 2551. Me...Myself มนุษย์มีเสรีภาพในการเลือกจริงหรือ. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://gotoknow.org/blog/phirakan/94988>. (11 กรกฎาคม 2551).
- ยาดานามแฝง. 2552. โรมแรมแอกซูล เป็นยังไง ไปดูกัน. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.newviosclub.com/forums/viewtopic.php?f=9&t=30527>. (12 พฤศจิกายน 2552).
- รวมภาพมงคลบารมีร่างทรงครับ. (ออนไลน์). 2552. เข้าถึงได้จาก : <http://www.ongtep.com/detail.php?id=5>. (25 กรกฎาคม 2552).
- รูปส่วนกลางชั้น 20 สะพานลอยฟ้า. (ออนไลน์). 2552. เข้าถึงได้จาก : <http://www.prakard.com/default.aspx?g=posts&t=113176>. (25 กรกฎาคม 2552).
- เรื่องจริงผ่านจอ. (ออนไลน์). 2552. เข้าถึงได้จาก : <http://www.camfrog.in.th/articles/detail.aspx?itype=53&iPic=392>. (25 กรกฎาคม 2552).

- เรื่องหญิง...จากชายรักชาย. (ออนไลน์). 2551. เข้าถึงได้จาก : <http://www.siam-handicrafts.com/webboard/question.asp?QID=3836>. (3 กรกฎาคม 2551).
- วิกิพีเดีย. 2552. **Third gender**. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : http://en.wikipedia.org/wiki/Third_gender. (6 พฤศจิกายน 2552).
- สุกมล วิชาวีพกุล. 2551. **แนใจนะ...ว่าคุณรู้จัก กระทบ**. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://phanarak.com/topic.php?No=19732>. (9 กรกฎาคม 2551).
- หาเพื่อน หาแฟน Msn List. (ออนไลน์). 2551. เข้าถึงได้จาก : www.msn.postjung.com. (9 กรกฎาคม 2552)
- หลิน นามแฝง. 2552. **อนุรักษ์มรดกสี่รัฐ: ไม่ต้องง้อคมช. ไม่ต้องรอรัฐธรรมนูญ**. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.prachatai.com/column-archives/node/2544>. (22 กรกฎาคม 2552).
- อนุ อามีนะฮุ บิลาล ฟิลิปส์. 2551. **รักร่วมเพศในทรรศนะของอิสลาม**. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.piwdee.net/kab2/yebma9.htm>. (11 สิงหาคม 2551).
- เอ็นเตอร์เทนเมนท์ นามแฝง. 2552. **"ปอย ตริษฐา" สุดดีด้า เป็นนางเอกหนังแดนโสม**. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : http://www.vevote.com/Entertainment/Asia_entertainment_08_1124_03_poy.html. (19 สิงหาคม 2552).
- เอสพี รีพอร์ท นามแฝง. 2552. **แฉ “เซาวน่า” เกย์ จัดปาร์ตี้เปลือย บริการย่นสว่าง**. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.oknation.net/blog/Sp-Report/2008/03/03/entry-2>. (10 กรกฎาคม 2552).
- แองจิลอส. 2552. **เอกโกล์กับนาร์ซิสซัส (ตำนานต้นนาร์ซิสซัส)**. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.siamcomic.com/scboard/view.php?scbID=86726>. (23 สิงหาคม 2552).
- Gallery**. (ออนไลน์). 2552. เข้าถึงได้จาก : <http://www.thaigmc.com/ClubGallery.aspx> (9 กรกฎาคม 2552)
- Msn List : Gay หาเพื่อนเกย์**. (ออนไลน์). 2552. เข้าถึงได้จาก : www.msn.postjung.com. (9 กรกฎาคม 2552)
- MSN Board**. (ออนไลน์). 2552. เข้าถึงได้จาก : <http://www.thaigmc.com/Default.aspx>. (9 กรกฎาคม 2552)

New Post. (ออนไลน์). 2552. เข้าถึงได้จาก : <http://www.thaigmc.com/Default.aspx>. (9 กรกฎาคม 2552)

Picture Post. (ออนไลน์). 2552. เข้าถึงได้จาก : <http://www.thaigmc.com/PhotoAll.aspx> (9 กรกฎาคม 2552)

Top Vote ประจำเดือน. (ออนไลน์). 2552. เข้าถึงได้จาก : <http://www.thaigmc.com/Default.aspx>. (9 กรกฎาคม 2552)

Top Vote ประจำสัปดาห์. (ออนไลน์). 2552. เข้าถึงได้จาก : <http://www.thaigmc.com/Default.aspx>. (9 กรกฎาคม 2552)

เอกสารภาษาอังกฤษ

- Abdalati, Hammudah. 1993. **Islam in Facus**. New York : Amarican Trust Publications.
- Appadurai, Arjun. 1996. **Modernity at Large : Cultural Dimensions of Modernity**. London and Minneapolis : University of Minnisota Press.
- Ban-Ari, Eyal. 1999. Colonialism, Anthropology and the Politics of Professionalisation. In **Anthropology and Colonialism in Asia and Oceania**. Bermen and Shimizu, (ed.). Richmond : Curzon Press.
- Barnard, Alan. 1999. Images of Hunters and Gatherers in Europe Social Thought. In **The Cambridge Encyclopedia of Hunters and Gatherers**. Lee, R. B. and Daly, R. (ed.). Cambridge : Cambridge University Press.
- Barker, Chis. 2000. **Cultural Studies : Theory and Practicd**. London : SAGE.
- Blanchard R. 1996. Homosexuality in men and number of older brothers. **American Journal of Psychiatry**. 153, (-) : 27-31.
- Bronski, Michael. 1998. **the Pleasure Principle : sex, Backlash, and the struggle for Gay Freedom**. New York : St. Martin' Press.

- Dear, Michael. 1997. Postmodern Bloodlines. In **Space and Social Theory : interpreting Modernity and Postmodernity**. Benko. G. and Strohmayr. U. (eds.). Black well.
- Deleuze, Gilles. 2001, **The Fold**. London : The Athlone.
- Erikson, Thomas. 1999. Ethnicity, Race and Nation. In **The Ethnicity Reader : Nationalism, Multiculturalism and Migration**. M. Guibernall and J. Rex (eds.). New York : Polity Press.
- Foucault, Michael. 1972. **The Archaeology of Knowledge**. New York : Pantheon Books.
- _____. 1978. **The History of Sexuality. Vol. 1 : An Introduction**. New York : Vintage Books.
- _____. 1980. **Power/Know : Selected Interviews and Other Writings 1972-1977**. New York : Pantheon Books.
- _____. 1984. **Space, Knowledge and Power**. New York : Pantheon Books.
- _____. 1992. **The Use of Pleasure : The History of Sexuality Vol. 2**. Translated by Hurley, Robert. New York : Pantheon Books.
- Goffman, Erving. 1963 **Stigma : Notes on the Management of Spoiled Identity**. ENGLAND CLIFFS, N. J. : Prentice-Hall.
- Hall, Stuart. 1996. **Questions of Cultural Identity**. London : SAGE.
- Hallam, Elizabeth and Street, Brian V. 2000. Introduction Cultural Encounters-representing "Otherness". In **Cultural Encounters**. Hallam and Street (ed.). London : Routledge.
- Highmore, Ben. 2002. **Everyday Life and Cultural Theory : An Introduction**. London and New York : Routledge.
- Jackson, Peter. 1990. Tolerant but Unaccepting : The Myth of a Thai Gay Paradise. In **Genders and Sexualities in Modern Thailand**. Jackson, Peter and Nerida M. Cook : 226-242. Silkworm Books : Chiang Mai.
- Knauff, Bruce M. 1996. Genealogies for the Present. In **Cultural Anthropology**. New York : Routledge.

- Lemert, Charles. Dark thought about the self. In **Social theory and the Politics of Identity**. Calhoun (ed.). New York : Blackwell.
- Levay, Simon. 1991. A difference in hypothalamic structure between homosexual and heterosexual men. **Science**. 253, (-) : 1034-1037.
- Madanipour, Ali. 1996. **Design of urban space an inquiry into Socio-spacial process**. New York : John Wiley.
- Martin, M. Kay and Voorhies, Barbara. 1975. **Supernumerary Sexes, chapter 4 of Female of the Species**. New York : Columbia University Press.
- Moore, Donald. 1997. Remapping Resistance : Ground for Struggle and the Politics of Place. In **Geographies of Resistance**. Pile, S. and Keith, M. (eds.). New York : Routledge.
- Pries, Ludger. 2001. The Approach of Transnational Social Spaces : responding to new configurations of the Social and Spatial. In **New Transnational Social Spaces**. Pries, Ludger. London and New York : Routledge.
- _____. 2005. Configurations of Geographic and Social Space : a Sociological proposal between methodological nationalism and the space of flows. **Global Networks**. 5, (2) : 167-190
- Pronger, Brian. 1990. **The Arena of Masculinity : Sports, Homosexuality, and the Meaning of Sex**. New York : St. Martin's Press.
- Roughgarden, Jonathan, May, Robert M., and Levin, Simon A. 1995. **Perspectives in Ecological Theory**. Oxford University.
- Sack, Robert D. 1992. **Place, Modernity and the Consumer's World**. The Johns Hopkins University Press. : 80-83
- Taloy, Peter. 1994. State as Container : territoriality in the modern world-system. **Progress in Human Geoghaphy**. 18 (2) : 151-162.
- Woodward, Kathryn. 1997. **Identity and Difference**. New York : SAGE.
- Wright, Barbara D. 1987. "New Man", Eternal Woman : Expressionist Responses to German Feminism. **The German Quarterly**. 60, 4 (April) : 594.

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์ (นามสมมติ)

ก๊วก ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ร้านอาหารในตลาดสดหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 17 สิงหาคม 2552

เกอ ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, หอพักนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ในจังหวัดสงขลา เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2552

เง็ก ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ร้านอาหารแห่งหนึ่งในหาดใหญ่และสนามกีฬาแห่งหนึ่งในหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2551, 9 กรกฎาคม 2552

เจียบ ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, สนามกีฬาแห่งหนึ่งในหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม 2552

แจร์ ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, โรงแรมแห่งหนึ่งในสุราษฎร์ธานี ร้านอาหารในตลาดสดหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 7-11 กรกฎาคม, 17-20 สิงหาคม 2552

โจเฟีย ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ร้านอาหารแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ และโรงแรมเนเชียมในมอ. เมื่อวันที่ 7-11 มีนาคม, 27 ตุลาคม 2551

ดีเจทานม โหรี ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, จากห้องเก็บเบคกอยในแคมป์ร็อก เมื่อวันที่ 13-19 กันยายน 2552

ด้อม ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ร้านอาหารแห่งหนึ่งในหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 19-20 กันยายน 2552

ดู่ ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, อาคารแห่งหนึ่งในมอ., ร้านอาหารแห่งหนึ่งในหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 12, 17-20 กันยายน 2551 และ 2-6 มิถุนายน 2552

ต๊อก ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, จากการสนทนาผ่านเอ็มเอสเอ็ม เมื่อวันที่ 14, 17-18 กันยายน 2552

เตอร์ ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, จากการสนทนาห้องเก็บไทยอีสานปลาซ่าในแคมป์ร็อก เมื่อวันที่ 18-19 กันยายน 2552

- บอม ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ร้านน้ำชาแห่งหนึ่งในหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 9 กันยายน 2552
- บี ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, อาคารแห่งหนึ่งในมอ., โรงแรมเนเชียมมอ. และหอพักบริเวณใกล้มอ. เมื่อวันที่ 17-20 ตุลาคม, 21 ธันวาคม 2551 และ 4-7 มีนาคม, 13, 15 กรกฎาคม 2552
- บี ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, อาคารแห่งหนึ่งในมอ. เมื่อวันที่ 17-20 ตุลาคม 2551
- เบค ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, โรงแรมแห่งหนึ่งในสุราษฎร์ธานี ร้านอาหารในตลาดสดหาดใหญ่ และร้านอาหารแถวมอ. เมื่อวันที่ 7-11 กรกฎาคม 2551, 8-14 สิงหาคม 2552
- เบียร์ ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, จากการสนทนาห้องเกย์ไทยอีสาน ปลายน้ำในแคมป์ร็อก เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2552
- ปาน ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, จากการสนทนาผ่านเอ็มเอสเอ็ม เมื่อวันที่ 15-19 กันยายน 2552
- พน ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, โรงแรมเนเชียมมอ. เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2552
- พีท ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, สนามกีฬาแห่งหนึ่งในหาดใหญ่, ร้านน้ำชาแห่งหนึ่งในหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม, 11 กันยายน 2552
- พีวี ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่ร้านน้ำชาในเมืองหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 17-19 กรกฎาคม 2551, 2-10 กันยายน 2552
- พีกุ้ง ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, สนามกีฬาแห่งหนึ่งในหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2552
- พีเคป ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, บนรถยนต์ส่วนตัวขณะเดินทางจากหาดใหญ่ไปสตูล, อาคารแห่งหนึ่งในมอ. เมื่อวันที่ 4, 21-24 สิงหาคม 2552
- พีดา ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ร้านน้ำชาแห่งหนึ่งในหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2552

พีบี๊ก ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ตึกแห่งหนึ่งในมอ., ร้านน้ำชาและร้านอาหารในหาดใหญ่ สนามกีฬาแห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลา, ร้านอินเทอร์เน็ตข้างมอ. เมื่อวันที่ 12-18 สิงหาคม, 14-28 กรกฎาคม 2552, 6-7 ธันวาคม 2552

พีริ ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ในรถยนต์บนถนนในหาดใหญ่, ร้านน้ำชาแห่งหนึ่งในหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 13-15 สิงหาคม, 11-19 กรกฎาคม 2552

พีปู ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ร้านน้ำชาและร้านอาหารแห่งหนึ่งในหาดใหญ่, สนามกีฬาแห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลา เมื่อวันที่ 20-23 สิงหาคม 2551, 21-25 กรกฎาคม 2552

พีซู ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, อาคารแห่งหนึ่งในมอ. เมื่อวันที่ 12-18 พฤษภาคม 2552

พีอาร์ ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, อาคารแห่งหนึ่งในมอ. เมื่อวันที่ 13 กันยายน 2552

พุด ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, สนามกีฬาแห่งหนึ่งในหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2552

พีอก ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, เซาหน้าแห่งหนึ่งในหาดใหญ่และร้านอาหารแห่งหนึ่งในหาดใหญ่ เมื่อวันที่ 23-25 พฤษภาคม 2551

มุ่ย ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, จากการไต่ถามในแคมป์ร็อก เมื่อวันที่ 7-8 สิงหาคม 2552

เมย์ ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, หน้าประตูค่ายเสนาณรงค์ในหาดใหญ่ อาคารแห่งหนึ่งในมอ. เมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2551, 14-17 ตุลาคม 2552

เมย์และก๊าก ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, โรงยิมเนเซียมมอ. เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2551

วา ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ร้านอาหารในหาดใหญ่และโรงยิมเนเซียมมอ. เมื่อวันที่ 23-27 ตุลาคม 2552

สมศักดิ์ ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุนทราราววิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, โรงยิมเนเซียมมอ.และอาคารแห่งหนึ่งในมอ. เมื่อวันที่ 12,15 กันยายน 2551

แหวน ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, โรงยิมเนเซียมมอ. เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม

2551

อาจารย์เซน ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, โรงยิมเนเซียมมอ. เมื่อวันที่ 22

สิงหาคม 2552

อิสานบ้านเฮา ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, จากการไต่ถามในแคมฟร็อก

เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2551

เอ ผู้ให้สัมภาษณ์, เนติ สุทธาวราวิทย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, โรงยิมเนเซียมมอ. เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม

2551, 4 มีนาคม 2552